

توحفہ میوزہ فہرئیه

به زمانی کوردی ماکری

توحفہ میوزہ نہریہ

بہ زمانی کوردی موقری

گرداری

ئوسکارمان

پیشہ کی و ساخکردنہ و ہینانہ سہر رینووسی کوردی

ہیمن موقریانی

دہزگای چاپ و بلاکردنہ و ہی ئاراس

ہولیر - ہریمی کوردستانی عیراق

هه‌موو مافیک هاتووته پاراستن ©
دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس
شه‌قامی گولان - هه‌ولیر
هه‌ریمی کوردستانی عیراق
هه‌گبه‌ی ئه‌لیکترۆنی aras@araspress.com
وارگه‌ی ئینته‌رنیتت www.araspublishers.com
ته‌له‌فۆن: 00964 (0) 66 224 49 35
دهزگای ئاراس له ٢٨ تشرین (٢) ١٩٩٨ هاتووته دامه‌زران

ئۆسکارمان
توحفه‌ی موزه‌فه‌رییه "به زمانی کوردیی موکری"
پیشه‌کی و ساخکردنه‌وه و هینانه‌سه‌ر رینوووسی کوردی:
هیمن موکریانی
کتیبی ئاراس ژماره: ١٠٩٩
چاپی سێیه‌م ٢٠١١
تیریز: ١٠٠٠ دانه
چاپخانه‌ی ئاراس - هه‌ولیر
ژماره‌ی سپاردن له به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشتیی کتیبخانه گشتیه‌کان ٩٨ - ٢٠١١
نه‌خشانندی ناوه‌وه: ئاراس ئه‌کرهم
رازاندنه‌وه‌ی به‌رگ: مریه‌م موته‌قییان
رینوووسی به‌گرتوو: به‌دران ئه‌حمه‌د حه‌بیب

تسنه مظفریه

د

زبان کردی مکری

از تصنیفات

بنده درگاه اوسکار مان

پروفیسور و حافظ کتبخانه پادشاهی

در مطبعه شیورش رایر در شهر برلین

بزیور طبع آراسته شکرید

سنه ۱۹۰۰

وینهای بهرگی نه سلیمی کتبخانه به فارسی

پېرست

9	پېشه‌ګۍ، نووسینې: هېمن
17	دیباجه
102	سهرتا، نووسینې: ئۆسکارمان، وەرګیرانی: ناجی عه‌باس
112	شېخ فەرخ له چەند دېرېکدا، نووسینې: ئەحمەد رەسوول پشده‌ری
115	(۱) چیرۆک
117	(۲) چیرۆک
117	(۳) خولا له سولتان مەحمودی گوره‌تره
120	(۴) چیرۆک
121	(۵) چیرۆک
123	(۶) چیرۆک
127	دمدم
143	مەم و زین
223	لاس و خەزالی
248	ناسر و مال مال
283	برایمۆک
297	شېخ فەرخ و خاتوون ئەستی
373	مەحمەل و برایمی دهشتیان
400	قۆچ عوسمان
420	جولندی
445	خەزیم
455	کاکه میر و کاکه شېخ
459	لەشکری
463	قەر و گولەزەر

484 بهیتی زهمبیل فروش
496 بهیتی باپیر ئاغای مهنکور بابی همزاغا
510 بهیتی عهدورهحمان پاشای بهبه
516 بهیتی علی عاشق
518 ورده مهقام
521 مهم و زین
523 فهرهنگوگ

پيشه كى

پاش برانەوھى شەرى يەكەمى جىھانى، پاش ئەو ھەموو كوشتار و تالان و برۆيە، پاش ئەو ھەموو قاتوقرە و پاش ئەو ھەموو كويزەوھرى و دەرد و داخە كە لە ھەموو لايەك تووشى نەتەوھكەمان ھات، ھىشتا فۆلكۆرى ئەدەبى كوردى لە كوردستان برەوى ھەر مابوو و نرخى بۆ دادەنرا.

وھبىرم دى ئەو سەردەمە كە من مندا ئىكى سەر بەكۆچكە و ديوەخاننىش بوم و ھىشتا شوپنەواری شەرى و گرانی و ھەژارى و نەدارى لە ولاتەكەمان ھەر مابوو، لە ناوچەى موكریان ھەر ئاغاىەك دانگە ملىكىك، كۆنە ديوەخاننىك، قولە بارگىنىك، كەچە زىنىك، پىرە تاژىكى ھەبايە، خۆشخواننىكى رادەگرت كە شەوانە لە ديوەخان بەيت و باوى بۆ بلى؛ لە وەختى نووستندا ھىكايەتى بۆ بكا؛ لە شايدا داوھت و رەشەبەلەكى بۆ بگىرى؛ لە سەنگەردا تانوتى لى بدا. لە راودا لەسەر تەمال پایزە و ئازىزەى بۆ بلى؛ فران باويتە دژمنى و بەندان بەدۆستى ھەلبلى و تەنانەت لە پاش مردنى شىنى بۆ بگىرى.

تا ئاغا دەستروپوتر، تا دى ئاوەدانتر و گەورەتر، تا ديوەخان بەبىنە بىنەتر، تا ئەسپ رەسەنتر، تا زىن و لغا و رەخت و ریشمە پەرداختر، تا تاژى چىتر و دەم گەرمتر بان خۆشخواننىش وەستاتر و شارەزاتر، نىر و پرتەر و كۆك و پۆشتەتر دەبوو.

دیارە خۆشخوان وەك ھونەرماندىك چاوى لى نەدەكرا و رىزى لى نەدەگىرا؛ بەلام لە كوئىخا و گزىر و سەركار و پاكار و باب نۆكەر و غولام و چاپەز و بەردەست، ماقولتر بوو. ھەقى بوو لە ديوەخان لەسەر چۆك دابنىشى. خەنجەر بچەقینى و ئانىشىكى وى بدا و جا گوتن بلى. خۆشخوان لە حوزوورى ئاغا نانى دەخوارد و دەگەل مام مىرزا لەسەر يەك سىنى دادەنىشت و بەرماوخۆر نەبوو. خۆشخوان بەكورى مالى حىساب بوو. دەيتوانى بچىتە ئەندەررون؛ لە ژوورى

نوستاندا حیکایهت بۆ ئاغا بلی تا خەو دەبیاتەو. خۆشخوان تەنانەت گۆرانی و بەیت و باوی بۆ ئاغازن و خیزانی ئاغا دەگوت. چونکە خۆشخوانەکان زۆربەیان دلتەپ و قسەخۆش و دلپاک بوون، خەلک خۆشیان دەویستن.

خۆشخوان لە دیدا هەر ناحەزێکی هەبوو؛ ئەویش مەلای گوند بوو. کەم وابوو دانوویان پێکەوێ بکۆلێ. مەلا وشکەکان خۆشخوانە دلتەپەکانیان خۆش نەدەویست. ناویان نابوون چاوش. بەچاوی سووک چاویان لێ دەکردن، تا مەلا تەشریفی لە دیوێخان بووبایە خۆشخوان دەبوو قروقاپ دانیشی و متەقی نەکا. خۆشخوانەکان لەبەر مامۆستایان دانەدەنواند و ئەوانیش بەچەکی خۆیان، بەچەکی زمان، بەچەکی شیعر- بەگزیاندا دەچوونەو و فریان پێ دادەدان و بەیت و بالۆرەیان بۆ پێک دەخستن و لاسایان دەکردنەو.

دیارە مەلای وەک خانی و حاجی قادرمان بوون کە نرخێ سامانی نەتەواپەتیی کوردیان زانیو و پێزیان لە شایەر و خۆشخوانەکان گرتوو؛ بەلام، بەگۆلێکی بەهار نایە؛ ئەگەر مەلا و فەقییەکانی زوومان نرخێ هونەریان زانیبا و لەباتی سولتان جومجومه و ئیسماعیلنامە، هەر یەکی بەیتێک، لاوکێک، حەیرانێک و گەلۆیەکیان نوسیباو، ئیستا کار لە جێیەکی دیکە دەبوو و سامانی نەتەواپەتیمان دەگەیشتە پلەپلەکی تر و فەرھەنگێکی دەولەمەندتر و گەورەترمان پێکەوێ دەنا.

لە مزگەوتی گوندیش شەوانی زستان پاش نوێژی خەوتنان، ئەو شایەرانی کە هەر بۆ دلی خۆیان دەیانگوت و خۆشخوانیی ئاغایان لە کێن کەمایەسی بوو، یا ئەو شاگردە لاوانەیی هێشتا پرووی مەجلیسیان نەبوو، بۆ کور و کالان و بۆ پیرانی دلتەپ دەیانگوت تا شەو رادەشکا و خەو لای دەکردن. ئەوانە پاداشیان تەنیا پەحمەت لە دایک و بابت یا دەمخۆش بوو. بلوێرئەنگێو و نایەژەنی واش هەبوون کە ئاھەنگی رەسەنی ئەو بەیت و بەندوباووانەیان دەزانی و بۆیان دەگێرانەو.

لە شارەکانیش شەوانە خەلک لە قاوێخانە کۆدەبوونەو و تا شەو درەنگ دەبوو، بەیتبێژ و حیکایەتخوان دەیخافلان. قاوێچی ئەو هونەرەندانەیی بەکرێ دەگرت بۆ ئەوێ قاوێخانەکەیی پمێن پەیدا بکا.

شایەری گەرۆکیش هەبوون کە بەهار و هاوین و بەشتیکی پایز، خەریکی کار و کاسبی و جووت و گا بوون. کە شەو درێژ دەبوون و کاری مەزرایە کەم دەبوو، وێ

دەكەوتن و بەمالە ئاغاياندا دەگەرپان و لە ھەر مائیک چەند رۆژیک دەمانەو و کۆری بەزمیان دەرازاندهو و شاباش و خەلاتی باشیان دەستاند. باشتیرین شایەر ئەوانە بوون. تەنانەت سنووریشیان دەپەراند و گەرمین و کویتستانیان دەکرد. من بۆ خۆم چەند کەس لەو مامۆستا گەورانەم دیبوون و ھونەر نواندنی وانم وەبیر دئی. ئەوی بیانناسم و گویم لە دەنگیان بووی و بەھونەرمانەندم زانیین، ئەوانە بوون: مەجیدە گروئی، دەرویش سەرراو، حاجیلەئی ئیندرقاشی، سەید عەولای سەید مینەئی، عەزیزە خەرە، حەمەدی ئاغازی، وسین کەنیلە، ھەباسە خەرە، شەریفی مام سەعیدی و وسین زارخوار؛ رەنگ بئی ئیستاش لەوانە ھیندیکیان ماہن.

سەرەژنی واش ھەبوون کە لە وەختی ئاساییدا بەیت و حەیرانیان بۆ مەجلیسی ژنان دەگوت و لە شینگایان بەئاهەنگیکی زۆر پرسۆز بەمردوویان ھەلدەگوت. قەتم دەنگی خۆش و ئاهەنگی پرسۆز و جۆشی فاتەرەشی لاجینی و ژنی ئاغازی لە بیر ناچیتەو. زۆر مندال بوم کچیک لە دئیەکەئی ئیمە جوانەمەرگ ببوو و ئەو فاتەرەشە بەدەنگیکی زولال و ئاسمانی پئی ھەلدەگوت؛ ئیستاش ئەو بەندەم ھەر لە گویدا دەزینگیتەو کە دەیگوت:

ھەمی مەکە، رۆلە مەکە، بابان ویرانم مەکە،

خەلکی بەتالانی دەچۆو، مەرە، بەرانە، بەختیە، شەکە،

ئەمنی مل بەکوین بەتالانم دەچۆو، گەردنی زەرد و بەژنی باریک و پرووی بەخال و دوو چاوی دە بەلەکە.»

مەنیچ حەیران و زلەخا چوختیش، دوو ژنی بیباک بوون کە دەفەیان لئی دەدا و گۆرانیی داوہتیان دەگوت و شایەری شایی بوون و ھیچ لە پیاوہکانی ئاوالیان نەدەمانەو؛ بەتایبەتی مەنیچ کە خەلکی سابلاخ و لە خیزانیتی دەولەمەند و بەناوبانگ بوو و بۆ خاتری ھونەرەکەئی دەستی لە خزمەکانی ھەلگرتبوو.

ئەوانەئی تەمەنیان زیاتر بوو و پئیش شەریان وەبیر دەھات، دەیانگوت: «جا ئیوہ چتان دیوہ؟ ئەو شەری و کوشتارە، ئەو قاتوقرە، ئەو ھەلات ھەلاتە، شایەر و خۆشخوانی لە موکریان بری.» راستیشیان دەکرد؛ چونکە چوار سالی تەواو لەو مەلەبەندەدا ئاگری شەر لە ئیوان رووسیای تەزاری و عوسمانیدا ئایساو و گەلی کوردی لئقەومایش ئاوردووی ئەو ئاگرە مالویرانکەرە بوو.

خوالیخۆشبوو میرزا ئەحمەدی رهنیس، جاریکی بۆی گێرامهوه و گوتی: «پۆژیکی ساردی زستانی بوو. نوا بهفریکی ئەستور باریبوو. سواریکی زۆری رووسان له میانداوهوه هات بهرهو سابلاخ. تورکهکان رایان کرد. میرزا فهتاحی قازی تا شههید کرا له بهریان دامهزرا و نهیهیشت بێن ده شارهوه و زۆری لێ کوشتن. که ئەو شههید کرا، کهس خۆی رانهگرت. سالدات رزانه نیو شار. چهند پۆژ فهرمانی قهتلعامیان دا؛ هەرچی وهبهریان هاتبا بهشیر سهریان دهپهراند. پاشان ئەمانیان دا. من چونکه رووسیم دهزانی و ناسیاوم ههبوو و هاتوچۆی رووسیاام کردبوو، له کوشتن رزگاریم هات و حوکمیان لێ کردم که لاکهکان بنیژم. بهئهمار که لاکه شەش ههزار ژن و پیاو و مندالم شاردهوه؛ جگه لهوهی وهبن بهفر کهوتبوون و له کهلین و قوژبناندا نه دۆزرانهوه و سهگ و گورگ خواردنی.» ئەوه ژمارهی کوژراوهکانی جاریکه؛ زۆر جاری دیکه و زۆر شار و دێی تر قهتلعام کراون.

گرانیی پاش شهپیش یه کجار سهخت و بهسام بووه؛ بهراستی پیاو پیاوی خواردووه. لهبرسان مردووی ئەو گرانییه له حیساب نایه. تا ئەم دوااییانهش پیره پیاوهکانی سابلاخ دهیانگوت ژمارهی دانیشتوانی شاری مههاباد ناگهیهنیتتهوه ژمارهی دانیشتوانی پێش شهپری یهکهمی شاری سابلاخ. جا که وابوو؛ ههقیان بوو ئەوانهی بهئیمهیان دهگوت: «ئێوه چتان دیوه؟».

پهیدا بوونی گهرامافۆن له قهوهخانهی شار و دیوهخانهی ئاغا، جیتی بهخۆشخوانان لێژ کرد. گۆشهی مزگهوتی دێ و زهماوهند و شاییی دیهات نه بێ، چیان بهدهستهوه نه ما. هونهرمهنده گهرهکان لانهواز و بێ ئەنوا مانهوه؛ چونکه زۆربهیان پشتیهق و دهستهوستان بوون، تووشی نه داری و ههژاری و سههرگهردانی و پهڕیشانی هاتن. ههر یهکه دهریایهک هونهریان دهگهڵ خۆیان برده بن گل. شاگرده لاههکان دهستیان له فێربوون هه لگرت. وه دووی کار و کاسبی و ژیان کهوتن.

پاش پهیدا بوونی رادیۆی باتری له لادێ، فۆلکلۆری ئەدهبی کوردی بهجاریک کهوته مهترسییهوه. رووناکییرانی کورد ههستیان بهو مهترسییه کرد. لاوانی زانا و وریا، دهستیان بهکار کرد و کهوتنه کۆکردنهوهی بهیت و باوی کوردی. ههرحهند

ئىمكانى ئەو كارە لە كوردستانى ئيران زۆر كەمە و جارجارىش دەبىتە ھۆى دەردى سەر، بەلام چەند كەسى خويندەوار و پروناكبير تا رادەيەكى باش لەو كارەدا سەرکەوتن. كاك (عوبەيدوللا ئەيووبيان) كاك قادرى فەتاحى قازى و دكتور كەيوان پوورى موكرى ھەر يەكە بەشبهحالى خويان، بەرھەمى باشيان لە فەوتان و نەمان رزگار كوردووە. بەتايپەتى كاك قادرى فەتاحى قازى كاريكى زۆر بەجىتى كوردووە و بەسەرھاتى كورتى گەلىك لە شاپەر و خوڤخووانەكانى كۆكردۆتەووە و لە سەرھەتاي بەيتى مېر و وەفادا بەفارسى نووسىويەتى. بەراستى خزمەتى ئەو زاناپانە زۆر جىگالى شانازىيە.

لەمىژسال بوو بىستبووم زاناپەكى ئالمانى بەناوى ئۆسكارمان، لە سەرھەتاي ئەم چەرخەدا ھاتۆتە سابلاخ و ھىندىك بەيت و بەندى كوردى بەيارمەتى دوكتور جەوادى قازى- كە ئەودەمى مەلايەكى لاو بوو- كۆكردۆتەووە و بەخەتتىكى لاتىنى تايپەتى چاپى كوردوون.

بەداخەووە ھەرچى تى كۆشام ئەو كىتەبەم وەگىر نەكەوت؛ دەترسام ئەم ئاواتەى بەرمە بن گل. تا لە سالى ۱۹۷۴دا لە كىتەبخانەى دەولەمەندى كۆرى زانىارى كورددا ئەو كىتەبەم دۆزىيەووە. لەپىشدا بەزەحمەت خەتەكەم بۆ دەخويندراو. پاش ئەوئى لىي راھاتم، تەماشام كرد كىتەبىكى يەكجار بەنرخ و بى وىنەيە. لەبەرئەو پىشنيارم بەكۆرى زانىارى كوردى كرد ئەم كىتەبە بخاتەووە سەر رىنووسى ئىستاي كوردى؛ تا ھەموو كەس بتوانى كەلكى لى وەربگرى. كۆر پىشنيارەكەى قبوول كردم و برىار درا لىژنەيەك لەو كەسانە كە شارەزاي زاراوئى موكرى بن پىك بى و ئەو ئەركە ئەنجام بەدن. بەداخەووە وا ھات ئەم لىژنە پىك نەھات. بەلام من- كە برىارم داووە ھەموو ھىز و تواناي خۆم بۆ خزمەتى فەرھەنگ و ئەدەبى كوردى تەرخان بكەم- وازم نەھىنا و ئەو ئەركە دژوارەم وەئەستۆى خۆم گرت. ھەرچەند كارى ئەدەبى دىكەشم ھەبوون، وازم لى ھىنان و چەند كارى نىووە تەواوم لەولاي دانان و خەرىكى جىبەجىكردى ئەم ئەركە بووم. پاش ئەوئى ئەم تىكستانەم سى چوار جار سەرلەبەر خويندەنەووە، تى گەيشتم كە شىوئى ئەم تىكستانە ھەر ئەو شىوئى كە من بەمنداالى و ساوايى زمانم پى پشكوتووە و زۆر بەيانم زۆر جار گوئى لى بوون و لە سەرانسەرى ئەم كىتەبە بەنرخەدا تووشى كەم وشەى وا ھاتم كە ماناي نەزانم. لە كاتى خويندەنەووە و لىكۆلئىنەوئى تىكستانەكاندا ئەگەر تىگىراوئىيەكم

دهبوو، دهچوممه کن دۆستیکى زانام و پیکهوه گیروگرفتهکه مان رهها دهکرد. تهنیا کۆسپیک کهمیکی خهریک کردم، ئه ویش ههله نووسی ئۆسکارمان بوو. لهو تیکستانه دا زۆر جار پیتی (ش) و (ژ) و (س) و (ز) و (د) و (ت) و (ح) و (ع) تیکهال بوون. بیرم کردهوه دهبی ئه وه لانه وهک چۆن نووسراون شکلنووسی بکهم یا راستیان بکهمهوه؛ پاش ماوهیهکی دریت هاتمه سهه ئه وه راستیان بکهمهوه و بهچهند دهلیل ئه وه کارهم کرد:

۱- ئه گهر راستم نه کردبانه وه کهس سوودی لی وهر نه دهگرتن. مه گهر کهسپیک که زۆرباش کوردیی زانییا و شاره زای شیوهی موکریانى بووبا.

۲- ئۆسکارمان بۆخۆی چهند تیکستی به خهتی فارسی چاپ کردوون و له واندان ئه مه هه لانه وه بهرچا و ناکهون.

۳- پرسم به دوو مامۆستای شاره زای شیوهی موکریانى کرد- که هه م له من به ته مه نتر بوون و هه م زانا و کارامه تر- ئه وانیش قۆلیان کیشا بۆ راستکردنه وه ی هه له کان.

۴- تیکستی دمدم- که کاک عه زیزی ئیبراھیمی به ناته واوی هیناویه تیه سهه ر پینووسی کوردی- به ته واوی هانی دام که هه له کان راست بکه مه وه؛ چونکه به داخه وه هینه که ی ئه وه سهه ر له خوینه ر ده شیوینى و مه علوم بوو ئه مه ئه مانه ته ی ئه وه لاه زۆر به جی نه بووه.

۵- کاک (عوبهیدللا ئه یوو بیان)- که چه ند سال له مه وه بهر به یته مه م و زینی له وه کتیه هیناوه ته ده ر و به فارسی ته رجه مه ی کردووه- تووشی ئه م هه له نه بووه و هه موو وشه کانی راست نووسیون.

۶- من خۆم موکریانیم و ته مه نیشم له په نجا سال تى په ریوه. ئۆسکارمانیش حه فتا و چه ند سال له وه ی پیتش له سابلاخ بووه و میرزا جهواد و رحمان به کر ئه م چیرۆکه و به یته و ورده مه قامانه یان بۆ گوته وه؛ ئه وه یه ری ۲۰ سال پیتش زمان پشکووتن و فامکردنه وه ی من. هه یج جی پروا نییه به (۲۰) سال زمانیک ئه وه نده بگۆرئ. من له موکریان زۆر پیری کۆنسالم دیون که بیگومان ته مه نیان ئه گهر له رحمان به کر زیاته ر نه بووی که متر نه بووه. من زمانم له کۆشی نه نکمدا پشکوته وه. نه نکم کچه کرمانجیکى خه لکی دى

(قەباغكەندى) بوو كە زۆر لە دىيى (حاجى حەسەن) نىزىكە؛ رەحمان بەكرىش خەلكى حاجى حەسەن بوو. نەنكەم ۳۵ ساڵ لەوئە پېش لە تەمەنى ۸۰ ساڵدا مرد. رەنگ بى تەمەنى زۆر لە رەحمان بەكر كەمتر نەبووى. من قەت لە نەنكەم نەبىست لەباتى (رۆژ) بلى (رۆش)، يان لەباتى (خۆش) بلى (خۆژ). كە وابوو رەحمان بەكر وشەكانى راست گوتوون و ئۆسكارمان بەهەلەى وەرگرتوون. بەلام با ئەو بلىم خەلكى لادىي موكريان بەتايبەتى خەلكى شامات و شارويزان و چۆمى مەجىدخان ھەمىشە (ح) و (ع) دەگۆرن. تەنانەت خويىندەوارەكانىشيان لە قسەكردندا ئەو ھەلەيە دەكەن. لەبەر ئەو كە دلىيام رەحمان بەكرىش ھەروا بوو، وشەكان چۆن نووسرابوون شكلى نووسم كردن. تەنانەت پىم سەيرە كە جارجار دروست نووسراون.

ئەم كىتەبە بەنرخە برىتەيە لە شەش چىرۆك كە ھەر يەكيان عىنوانى ھەيە (خولاً لە سولتان مەحمودى گەرەترە)، ئەوانى تر عىنوانيان نىيە و ھەر ھەا ئەم بەيتانەى خوارەو:

- ۱- دمدەم.
- ۲- مەم و زىن.
- ۳- لاس و خەزال.
- ۴- ناسر و مالمال.
- ۵- برايمۆك.
- ۶- شىخ فەرخ و خاتوون ئەستى.
- ۷- مەحمەل و برايمى دەشتيان.
- ۸- قوچ عوسمان.
- ۹- جولىندى.
- ۱۰- خەزىم.
- ۱۱- كاكەمىر و كاكەشىخ.
- ۱۲- لەشكرى.
- ۱۳- قەر و گولەزەر.

١٤- بهیتی زهمبیل فرۆش .

١٥- بهیتی باپیر ئاڭای بابی ههمزاڭای مهنگور .

١٦- بهیتی عهبدوړهحمان پاشای بهبه .

١٧- بهیتی عالی عاشق .

١٨- مههم و زین .

١٩- ورده مهقام .

ئۆسکارمان سهههتایهکی درۆژی بهزمانی ئالمانی بۆ ئهم کتیبه بهنرخه نووسیوه که بهداخوه تا ئیستا نهکراوه بهکوردی . سهههتایهکی کورتیشی ههه بهئالمانی بۆ نووسیوه که لهلایهن مامۆستا دوکتۆر ناجی عهباس ئهنادامی کارای کۆپی زانیاری کوردهوه کراوته کوردی و پاش ئهم سهههتایه چاپ کراوه . ههروهها سهههتایهکی کورتیشی بهفارسیهکی زۆر رهق و گران بهئینشای ناههمواری دهبراری قاجاری بۆ نووسیوه که ئهوا له خوارهوه دهیکهم بهکوردی .

دباجه

له خاوهناني فام و زانست و يارانې ټيگه پښتن و وردبيني ون نييه كه بهشي زوري پيشكه وتن له جيهاني زانست و نه دهه بياتدا له ساپه ي چاوديري و يارمه تپي پادشا پايه بهرزه كانه. بي يارمه تپي نه وان پيشكه وتن ته واو، له جيهاني زانست و شارستانه تيدا زور به سانايي نييه. ههروهك نه و بهنده ي دهرگاي ناسمانپايه (نوسكارمان) كه له سالي ۱۹۰۱ هه تا سالي ۱۹۰۳ له سهه فرماني خاوهن شكو نيمپراتوري دهوله تي نالمان بو ليكولينه وه له سهه نه م زمانه ي كه نيس تاش خه لكي مه لبه ندي نيران قسه ي پي دهكهن و په يوه نديكي ته واوي به زمانه كاني كوني وهك فورسي قهديم و په هله ويه وه هه يه- كه له زه ماني پيشداديبان و ساسانياندا قسه ي پي كراوه بو نه و ولاتانه سههه ر بكه م و له پاش جيبه جيتكردي نه ركي سهه شانم، به رهه مي زانياري خوم بهه رز بگه يه نم. له ته واوي نه و دوو سال و نيو سههه ردا له ژير سي به ري يارمه تي خاوهن شكو (موزهه ره دين شاي قاجار)، شاهه نشاي ولاته كاني نيران- خوا ملك و پادشايه تي راوه ستاو بكا- و ياريدنه داني حاكمه به دهسته ولاته كاني نه م ولاتانه، زور به نه ميني و به ناسووده يي له نيو تيره كان و عه شاييري كورد و لو ردا مامه وه، بو به جي گه ياندي فه رمان نيمپراتور و خزمه ت به زانست و ميژوو و نيس تاقاي زمانه كان (Linguistique).

به خسته وه رانه نه م خزمه ته پيروزم به جي گه ياند. چونكه نه م خزمه ته نه نجام نه ده درا نه گه ر چاوه ديري خاوهن شكو شاهه نشاي ولاته كاني نيران نه با، نه وه تا به رهه مي ليكولينه وه ي خوم كرده كت ي بپك و به ناوي به رزي پادشا جه مجا رازاندمه وه و ناوم نا (تحفه مظفريه). له خوينه راني به ريز تكام دهكهم نه گه ر كه مو كورتيكي تيدا ده بين ليم ببوورن.

نوسكارمان

له شاري بهرلين، له مانگي نوامبري ۱۹۰۵

وا دياره ئۆسكارمان حەزى زۆر لەوہ بوو تا رادەيەك شارەزاي ميژووي نەتەوہى كورد بى؛ لەبەرئەوہ زياتر بەدواى بەيتە ميژووييەكاندا گەراوہ. يەكەم چيرۆكى باسى قەلاى دمدەم دەكا. ھەرچەند ئەم چيرۆكە ئەفسانەيە؛ بەلام ديسان نيشانەى تەئسىرى كارەساتى دمدەم لەسەر بيروپراى خەلك. ھەرۆھا يەكەم بەيتى ئەم كتيبەش بەيتى دمدەم. رەنگ بى كورد نەبى كەم تا كورتىك ئاگاي لە كارەساتى دمدەم نەبى. كارەساتى دمدەم رووداويكى گەورەيە لە ميژووي نەتەوہى كورددا. بەيتبىژەكان ئەم رووداويەيان ھەم بەشيۆهى كرمانجى و ھەم بەشيۆهى موكرى كردۆتە شيعر. ئەم بەيتەى ئۆسكارمان تۆمارى كردووە، رەنگ بى زۆر پاش رووداوەكە نەگوترا بى؛ چونكە ناوى ھينديك لە قارەمانانى شەر و كارەساتەكەى پاراستووە. بەيتىكى ھەماسييە. شيعرەكانى سوار و جوانن و پر ھەماسەن:

دمدم بەردى لە نەزارى

لتيان دا تۆپى ھەوشارى

حەوت شەو و رۆژان ئاور بارى

خەبەر چوو لە بۆ ھەوشارى

دمدم بەردى لە بەردى

لتي دەن بەتۆپى نەبەردى

تا رۆژى مەردى و نامەردى

شيعرى زۆر پرسۆزىشى تيدا ھەن. شايبەر ليرەدا لە زمانى ژنەكانى خانەوہ باسى بى ئاوى قەلا دەكا و بزائن چەند پرسۆزە:

خاتوونىك دپتە مەيدانى

لە دلى خانى دەدا تانى

لپت ھەرام بى جىيى كابانى

ئاو نيبە پى بکەين شپلانى

خاتوونىك دى و دەبەزى،

رهیبی خانه، مارت گهزی،

لیم رهش بوون سهر و کهزی،

لهم بهیتهدا خهیا لاتی شاعیرانه بهسهر واقعیهتی میژوویدا زاله و شاعیر، یا
باشتر بلیم شایهر شتی وای له بهیتهکهدا گونجاندووه، که دهگهل راستی یهک
ناگرنهوه. ئهوه ههر شایهریکی کوردی نهخویندهوار نییه ئهوه لههلی کردووه،
شانامه‌ی فیردهوسی ئه‌م شاکاره مه‌زنه‌ی میژوو و ئه‌ده‌بی فارس‌یش - جی
متمان‌ه‌ی میژووزانان نییه؛ چونکه خه‌یالی شاعیرانه راستیه‌کانی میژووی
گۆریوه. راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه پاش به‌شکرانی کوردستان دهره‌به‌گایه‌تی کورد
هه‌ستی به‌سته‌می نه‌ته‌وا‌یه‌تی کردووه و تا راده‌یه‌کی زۆر ده‌ستی له‌ ته‌عه‌سوی
مه‌زه‌بی - که له‌ سهرده‌مه‌دا پادشا زالمه‌کانی سه‌فه‌وی و سولتان‌ه‌ بله‌وه‌نه‌کانی
عوسمانی بۆ قازانجی خو‌یان بره‌ویان پی داوه - هه‌لگرتووه و که‌وتوونه‌ بیر
سه‌ره‌خۆیی. ئه‌میرخانی برادۆست، ئاله‌لگری یه‌که‌می ئه‌م بیره‌ بووه و سه‌ری
وه‌به‌ری شایه‌سه‌فه‌وی - ئه‌و پادشا زالم و خو‌ینرێژ نه‌هیناوه - و
گوتوویه‌تی: «ئه‌گه‌ر ئه‌و شایه‌منیش خانم». شایه‌سه‌فه‌وی گرتووه و له‌شکری
ناردۆته سه‌ری و بۆ خو‌ی کوشتووه و ژن و مندالی یه‌خسیر کردووه و مال و
ده‌وله‌تی به‌تالان بردووه و سولتان‌ی ئه‌سته‌م‌بو‌ولیش هیچ له‌سه‌ری نه‌کردۆته‌وه؛
چونکه راسته ئه‌میرخان به‌پرواله‌ت دوژمنایه‌تی سولتان‌ی نه‌کردووه، به‌لام
سه‌ره‌خۆیی کوردستان دیاره به‌قازانجی عوسمانیه‌کانیش نه‌بووه. جارێ ئه‌و
دوژمنایه‌تی کۆنی خو‌ی ده‌گه‌ل سه‌فه‌وییه‌کان وه‌لاناوه و لێی گه‌راوه ئه‌م دوژمنه
تازه‌ی بفه‌وتین. ئه‌گه‌ر سولتان دنیابا ئه‌میرخان سه‌ر بۆ ئه‌و داده‌نوین، هه‌رگیز
ئێجازه‌ی نه‌ده‌دا له‌ سنووری ولاته‌که‌ی، شایه‌سه‌فه‌وی ئه‌و هه‌موو خراپه‌ بکا.
ئه‌میرخانیش ئه‌گه‌ر زانیبای سولتان له‌سه‌ری ده‌کاته‌وه، قه‌ت له‌ قه‌لا نه‌ده‌خزی تا
له‌ تینوان قری بی.

ره‌نگ بی به‌یتبێژ راست بکا و ئه‌میرخان ویستبیتی له‌ دژمنایه‌تی ئه‌و دوو
ده‌سته‌لاتداره به‌قازانجی راپه‌رینه‌که‌ی خو‌ی که‌لک وه‌رگری و پیاوی بۆ کن
سولتان نارده‌بی؛ وه‌ک ده‌لی:

رایان وابوو به‌هه‌زاری

سوارکهن خدری برینداری
بهچه‌پهر بچی بۆ خزمهت خونکاری
وهزیر وای گوت به‌بویری
چاکه قاقه‌زنی بنیری
قه‌لاتی بۆ شای به‌جی بیلی

به‌لام خونکار هرگیز به‌هاواری نه‌میرخانیه‌وه نه‌چوو؛ هرگیز تۆله‌ی
نه‌ستانده‌وه و هرگیز ئیسفه‌هانی نه‌گرت. که وایو به‌شی دواایی به‌یته‌که له
پراستی دووره.

جگه له‌وه ره‌خنه‌یه‌کی دیکه له‌سه‌ر ئه‌و به‌یته هه‌یه. ئه‌ویش ته‌عه‌سویی مه‌زه‌یی
وشکه. زۆرداران هه‌میشه بۆ قازانجی خۆیان له هه‌ستی مه‌زه‌بی هه‌ژاران
سوودیان وه‌رگرتوو. سه‌فه‌وی و عوسمانی بۆ پاراستنی ده‌سته‌لات و
فه‌رمانه‌وایی خۆیان ماوه‌یه‌کی زۆر له شیععه‌گه‌ری و سونیکه‌ری که‌لکیان
وه‌رگرت؛ خه‌لکی هه‌ژاریان به‌ناوی مه‌زه‌به‌وه به‌گه‌ژیه‌کدا ده‌کرد و بۆ خۆیان له
کۆشکه به‌رزه‌کانیاندا خۆشیان پاده‌بوارد و ئه‌وی خودا و پیغه‌مبه‌ر پێیان ناخۆش
بوو وایان ده‌کرد. من وه‌ک کوردیکی ئێرانی ده‌ردی ته‌عه‌سویی مه‌زه‌بی ده‌زانم و
تی‌گه‌یوم ئه‌م هه‌سته به‌قازانجی زۆرداران و به‌زیانی هه‌ژاران؛ به‌لام نه‌ده‌کرا
ده‌سکاری تیکستی بکه‌م که نیزیکه‌ی چوارسه‌د ساڵ له‌وه‌ی پێش گوتراوه.
هیوادارم خۆینه‌ره‌کان زه‌مان و مه‌کان له‌بیر نه‌که‌ن و بزانه‌ن شاعیره‌کانی ده‌رباری
سه‌فه‌وی زۆر له‌و شایه‌ره‌ی ئیمه له شیععه‌گه‌ریدا به‌ته‌عه‌سوپتر بوون.

بۆ ئه‌وه‌ی تا پاده‌یه‌ک می‌ژووی قه‌لای دمدم و به‌سه‌ره‌اتی ئه‌میرخانی له‌پزیرین
بۆ خۆینه‌ران پوون بکه‌مه‌وه، هاتمه سه‌ر ئه‌وه‌ی، ئه‌وی ئه‌سکه‌نده‌ر به‌گی تورکمان-
که بۆخۆی له گه‌مارۆدانی قه‌لای دمدم و هه‌موو رووداوه‌کانی پاش گیرانی قه‌لادا
به‌شدار بووه و له کتێبه به‌نرخه‌که‌ی خۆی (عالم آرای عباسی)دا نووسیویه‌تی
بکه‌مه- کوردی.

دیاره ئه‌سکه‌نده‌ربه‌گ کاتیبه‌ی تایبه‌تی شاعه‌باس و ته‌بعه‌ن. دژمنی ئه‌میرخان
بووه. هه‌رچی قازانجی شای تیدا بووه، ئه‌وه‌ی نووسیوه. دل‌یه‌شاندنی پادشایه‌ک
که پیاوکوشتنی پێ له ئاوخواردنه‌وه به‌سانی تر بووه، هه‌روا گالته نییه و

ئەسكەندەرىبەگ نەيتوانىيۈە جگە لەوہى بنووسى؛ بەلام ئەوئەندەش بۇ خۇى زۆرە و
گۆشەيەك لە مېژووى نەتەوہەكەمان روون دەكاتەوہ.

**باسى سەرىپچى و لاسارىي ئەمىرخانى برادۆست و چوونى جەنابى
(ئىعتىمادودەولە) بۇ مەلئەندى ورمى و گەمارۆدانى قەلاى دمدم و
چلۆنايەتەيى كارەسات و رووداوه كانى**

بەسەرہاتى ئەمىرخانى چۆلاق، بۇ ھەموو كەس دەبى بىي بەپەند. ئەى ئەو كەسەى
بەدوای قسەدا دەگەپىي! تاويك گوئى رادپىرە تا بەسەرہاتى ئەمىرخانى- كە لە
عەشیرەتى برادۆستى كورد بوو- بۇ بگىرمەوہ.

لە سەردەمى شای بەھەشتىدا، قەرەتاج ناويكى كورد لە رپىزى شاپەرستان و
خزمەتكاراندا بوو و بەسەر تەرگەوہر و مەرگەوہر- كە بەمەلئەندى ورمى و
(ئوشنى) شىنۆوہ نووساوه رادەگەشىت. پاش نەمانى شای بەھەشتى كە
رۆمىيەكان مرخيان لە ئازربايجان خۇش كرد- عىل و عەشیرەتە كوردەكانى سەر
بەم دەولتە بايان داوه و رەگەل رۆمىيەكان كەوتن. شا محەمەد ناويك لە
مىرزادەكانى برادۆست، بەفەرمانى خوندكارى رۆم كرا بەمەزن و خاوەن
دەستەلاتى برادۆست.

ئەمىرخان سەرى بۇ دانەنواند و مىلى بۇ رانەكىشا؛ ھەردەمە رەگەل يەككىك لە
ئەمىرە گەرەكانى كورد دەكەوت. ماوہيەك لەكن عومەرەبەگى حاكىمى (سەھران)
پاى بوارد. لە شەرىك كە عومەرەبەگ دەگەل دژمنەكانى كردى، ئەمىرخان
دەستىكى لە ئانىشكەوہ پەرى؛ ناوبانگى بەئەمىرخانى چۆلاق رۆشىت.

لەو سالەدا كە ئالاي بەرزى پادشايەتى لە ئازەربايجان دەشەكاوہ و شا بەو پى
و قەدەمە پىرۆزەوہ بۇ داگىركردنى نەخچەوان و ئىرەوان دەباژوا، ناوبراوا ھاتە
بەردەركى بارەگای پادشايەتى و خۇى بەشاپەرست و خزمەتكار نیشان دا. خاوەن
شكۆ ناورى رەحمەتى لى داوہ. مەزنايەتى و دەستەلاتارىي تەرگەوہر و
مەرگەوہرى پى بەخشى و نازناوى خانى داپە و سەرى بەرزكردەوہ. مەلئەندى
ورمى و شىنۆى كە سەر بەئازەربايجانە و لە سەردەمى شای بەھەشتىدا لەژىر
فەرمانى يەككىك لە گەرە گەرەكانى قزلباشدا بوو- پى ئەسپارد. لەسەر فەرمانى

شا، وهستا زێرینگههکان دهستیکیان له زێری سوور دروست کرد و بهگهواهیرات و مرواریی بهنرخ پازاندهوه و له باسکیان بهست. چونکه ئازا و مهرد بوو، خاوهن شکۆ زۆری روو دهدايه و گهلیکی چاکه دهگهڵ دهفهرموو. ئه‌ویش دهستی خزمهتکاریی لهسهه سینگى دانا. له سایه‌ی دلسۆزی و چاوه‌دیری خاوهن شکۆدا پۆژ به‌پۆژ به‌پیتزه‌ی مه‌زنایه‌تیدا چووه سه‌ر و له هه‌موو هاوشانه‌کانی خۆی تى په‌راند. چهند ناوچه و مه‌لبه‌ندی له ئه‌میره‌کانی کوردی سه‌ر به‌پۆم ئه‌ستاندنه‌وه و وه‌سه‌ر و لاتى خۆی گێپران و به‌جوژه له‌نیو ئه‌میره‌کانی کورددا به‌پایه‌به‌رزى ناوبانگی ده‌رکرد.

زۆر له خێله‌کان و له ئه‌میرزاده‌کان له ده‌وری هالان و خزمه‌تی ئه‌ویان په‌چاو کرد. هینده پى نه‌چوو هه‌وا و فیز له‌سه‌ری دا و له‌خۆ بایى بوو. له‌و کاته‌دا که (جغال ئوغلى) له‌شکری بۆ نازه‌ربایجان کیشا و شه‌ر له ده‌وریه‌ری ته‌وریز قه‌وما- ده‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا که زۆر شه‌رگه نيزیک بوو- خۆی بوارد و نه‌هاته مه‌یدان و به‌حوزووری خاوهن شکۆ نه‌گه‌یشت. پاش شکانن و تاراندى جغال ئوغلى، له‌شکری زāl بوو له ناوچه‌ی سه‌لماس خستى. ئه‌ویش به‌دیر و ژوانه‌وه هاته باره‌گا؛ لاواندراوه و کهم خزمه‌تی و خۆباردن و نه‌هاتنه مه‌یدانی به‌روودا نه‌دراوه. بۆ ئه‌وه‌ی درېدۆنگ نه‌بى ئه‌و و ئه‌میره‌کانی کورد -که وه‌حشیتري تیره‌ی ئینسانن- دلخۆشى درانه‌وه و چاکه‌یان ده‌گه‌ڵ کرا. مه‌ره‌خه‌س کرا بگه‌ریته‌وه بۆ ولاتى خۆی، به‌رواله‌ت خۆی له ريزى خزمه‌تکاران داده‌نا؛ به‌لام له‌بنه‌وه له‌به‌ر ته‌عه‌سوبى مه‌زه‌بى و پيسى ده‌روون ده‌گه‌ڵ قزلباشى ده‌وریه‌ری خۆی دژمنانه ده‌جوولآوه. هه‌واى سه‌ره‌خۆیى و سه‌ره‌رۆیى له‌سه‌ری دا‌بوو. ئه‌وه‌نده‌ی بروز ئه‌ستاند که خه‌ریکی ئاوه‌دانکردنه‌وه‌ی قه‌لایه‌کی گه‌وره و قایم بى. به‌باره‌گای ده‌وله‌تی راگه‌یانند که قه‌لای ورمى بنگۆل بووه؛ هه‌ره‌سى هیناوه و خۆپاناکرئ و بۆ ئه‌وه نابى پشتى پى به‌سه‌ترئ. ئه‌گه‌ر ئیزن به‌رموون، بناخه‌ی چوار دیوارتيک له شوینتيکی له‌بار داده‌رپۆژم. خاوهن شکۆ- که هه‌ر رواله‌تی ئه‌وى ده‌دی و ئاگای له ده‌روونی نه‌بوو- ئیزنى دا. ئه‌ویش له سى فرسه‌قى شارى ورمى، له‌سه‌ر کیتویکی هه‌ره‌به‌رز- که که‌وتۆته به‌شى ته‌رگه‌وه‌ر- بناخه‌ی قه‌لایه‌کی قایمی دا‌رپشت.

له‌نیو کورداندا باوه ده‌لین: له‌پیش ئیسلامدا له زه‌مانى ساسانییه‌کان (اکاسره) دا هه‌ر له‌و شوینه قه‌لایه‌ک هه‌بووه که پى گوتراوه دمدم و ده‌ستدریژی

پۆژگار خاپوور و ویرانی کردوو. پیر بوداقخان، ئەمیری ئەمیرانی تەوریز- که پیاویکی بەئەزموون و وشیار و کارامە بوو- لە جوولانەوێ دژمنانەیی ئەمیرخاندا نیشانەیی کەلەوێکێشی و ملهوپیی بەدی کرد. بۆیە بەبارەگای پیرۆزی راگەیاندا کە: «ئەمیرخان لە رینگای راستی لاداوو و هەوای سەرپێچی و لاساری کەوتۆتە سەر و بناخەیی ئەو قەلە بەرز و قایمەیی بۆیە دارشتووو کە لە پۆزی پێویستدا بەکاری بێ. ئەو غولامە دروستکردنی ئەو قەلایە هیچ بەقازانجی دەولەت نازانم.»

فەرمانی پیرۆز بەم جۆرە بەرێ کراو:

«بۆخۆت ئەمیری ئەمیرانی ئەو سنوورەیی، ئەگەر ئەو قەلە دروستکردنە بەقازانجی دەولەت نازانی پێشگری لێ بکە.» پیر بوداقخان لەسەر فەرموودەیی شا پیاویکی باوەرپێکراوی نارده کن ئەمیرخان و پێی راگەیاندا: «کە ئەو لە پیزی ئەمیرە مەزنەکانی شادا حیساب دەکری و پەرودەیی دەستی خاوەن شکۆیە و لافی پاکێ و بەندەیی لێ دەدا. هەرچەند شای عالەم بەنا ئەو پەری متمانەیی پێ هەییە، بەلام بەو قەلە دروستکردنەیی ئەو زمانی زمان پيسان دەکریتەو. ئەگەر ئەو قەلایەیی لە ترسی پەلاماری رۆمیان دروست دەکا، ئەگەر رۆمیان بێنە ئەو وڵاتە هەتا قەلای قایم و گەورەیی وەک قەلای تەوریز و ئیروان لە نیویدا بێ، روو لە قەلای وا ناکەن و ئەگەر ترسی لە ئەمیرەکانی کورد بێ، ئەگەر رۆداویک بقەومێ ئیمە غولامانی بارەگای شا -کە پاراستنی ئەم سنوورەمان لە ئەستۆییە- چۆن دەتوانین خۆ بنگخینین؟ رەنگ بێ هەر ئەو عاشوورە کۆنەیی ورمی بۆ ئەو بەس بێ. وا باشە کە دەست لەو قەلایە هەلبگری و زمانی پیاوخرایان لە خۆی نەکاتەو و ئەو ئامۆژگارییەیی دۆستانەیی ئیمە- کە قازانجی ئەوی تێدایە- لە گۆی بگری و خۆی نەکاتە نیشانەیی بوختان و دەمگۆی ئەوتۆ کە بۆنی لاساری و دووبەرەکی لێ بێ.» بە راستی ئامۆژگاریکی دۆستانە و دلسۆزانە بوو. چونکە بە پشت ئەستووری ئەو قەلایە بوو کە تووشی ئەو چارەنووسە رەشە هات و ئەو پێگەیی کە دەبوو پێی بگا.

بە کورتی ئەمیرخان هەر گۆیی نەدا ئەو قسانە و پیاوێکەیی پیربوداقخانیش، بە دەستی کورده برادۆستەکان کوژرا. قەلایەکی یەکجار قایم و گەورەیی دروست کرد و نازووخی و چەک و چۆلی کیشاوێ نیو قەلایەو. ئەو جار لە ورمی پرا پای گویزت بۆ ئەو قەلایە. پۆز بە پۆز قەلایە قایمتر و ئامرازی قەلاداریی پەرداختر

دهکرد و له راستیدا هۆی چاره‌په‌شی و لێقه‌ومانی خۆی زیاتر بێک دینا و کاری ئه‌وتۆی دهکرد که به‌هیچ باریک ده‌گه‌ل پاکی و یه‌که‌ه‌نگی یه‌کیان نه‌ده‌گرته‌وه. بۆ نمونه، خان ئه‌بدالی مۆکری برای شیخ‌حه‌یدر- که له خاوه‌ن شکۆ یاغی بپوو و له ترسی هیزی له‌شکر له‌هیچ شوینیکی ولاته‌که‌ی خۆیدا حه‌جمین و حاوانه‌وه‌ی نه‌مابوو- به‌خۆی و بیست که‌س له‌ده‌ست و پێوه‌نده‌کانیه‌وه‌ په‌نای بۆ هینا و ئه‌میرخانیش په‌نای دا و کردی به‌هاو‌ده‌م و هاو‌نشینی خۆی؛ به‌لام به‌فیل و پێویازی پیاوه‌کانی خۆی ده‌نارده‌ ده‌رگای عالم په‌نا و خۆی به‌فیدایی و یه‌که‌ه‌نگ نیشان ده‌دا. له‌کاتی‌که‌دا که‌ جه‌لالیه‌کان ناردرانه‌ کوردستان، فه‌وجیکیان ده‌گه‌ل ناردا، پیربودا‌ق‌خانی‌ش سه‌رکرده‌ی ئه‌و له‌شکره‌ بوو. ئه‌میرخان که‌ ئه‌و خه‌به‌ره‌ی بیست به‌ده‌وله‌تی را‌گه‌یاند: «نیوانی من و پیربودا‌ق‌خان خۆش نییه‌ و قسه‌ی خراپ له‌باره‌ی منه‌وه‌ به‌عه‌رز ده‌گه‌یه‌نی. حاوانه‌وه‌ی من له‌نیو له‌شکرێ‌که‌دا که‌ ئه‌و سه‌رکرده‌ی بێ، کاریکی زۆر گران و ئه‌سته‌مه‌.»

بۆ دڵ را‌گرتنی ئه‌و ئه‌م فه‌رمانه‌ به‌قه‌له‌م داها‌ت: «له‌به‌ر خاتری ئه‌و، پیربودا‌ق‌خان ئه‌و کاره‌ی لێ وه‌رگیراوه. له‌جی ئه‌و حه‌سه‌ن خانمان تا‌عین فه‌رموو، که‌ له‌ ئه‌میره‌کانی عێراقه‌ و پیاویکی پاک و سه‌رو‌پوو خۆشه‌. به‌و حاله‌شه‌وه‌ ئه‌گه‌ر بۆخۆی ناتوانی ره‌گه‌لی که‌وێ، یه‌کیک له‌ کوره‌کانی و پدین سپیکی کارامه‌ و دووسه‌د سپسه‌د که‌سیکی ره‌گه‌ل بخا؛ با یه‌که‌ه‌نگی و دلپاکی ئه‌و بۆ ئه‌میر و حا‌کمه‌کانی کورد سووربێته‌وه‌ و خانه‌نشینی ئه‌و به‌خۆبواردن دانه‌نین.» ئه‌میرخان سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موو دلسۆزی و مو‌دارایه‌وه‌ که‌ له‌لایه‌ن خاوه‌ن شکۆوه‌ ده‌گه‌لی کرا، هه‌ر له‌سه‌ر لاساری و سه‌ره‌رویی خۆی رو‌یشته‌. که‌ حه‌سه‌ن خانی (ئیس‌تاجلو) و گه‌وره‌ گه‌وره‌کانی قزلباش له‌ مه‌راغه‌ گه‌یشتنه‌ محمه‌د پاشا و جه‌لالیه‌کان و به‌ره‌و خزمه‌تی خۆیان که‌وتنه‌ پێ. به‌ئه‌میرخانیا‌ن را‌گه‌یاند: «له‌سه‌ر فه‌رمانی پیرۆزی خاوه‌ن شکۆ ئه‌گه‌ر بۆ خۆی له‌ توانایا نییه‌ بێ، چه‌ند پیاوی باوه‌رپیکراوی خاوه‌ن ئه‌زمون که‌ له‌ چاک و خراپی کوردستان و ریگا‌کانی ئا‌گادار بن و په‌وه‌ی بکه‌ون پرسیا‌ن پێ بکری و بۆ را‌ویژ ده‌گه‌ل کردن بشین، ساز بکا و بنێری.» ئه‌میر چه‌ند په‌لپ و بیانوی گرتن.

کورت‌ه‌ی بیانوه‌کان ئه‌وه‌ بوو: «تیره‌ی جه‌لالی لاپه‌سه‌ن و نه‌گونجاو و باوه‌ر پێ نه‌کراون. با گه‌وره‌ گه‌وره‌کانی قزلباشیش ده‌گه‌ل بن، من ناتوانم ره‌گه‌ل له‌شکرێ‌که‌دا

بکهوم که حهوت ههشت ههزار کهسی جه لالیی دهگه ل بئ. ئەوان له هه ر
رئگایه که وه دهیان هوی برۆن، منیش له پاشان هئندیک کهس به دواى ئەواندا
دهنئرم. « ئەمیره گه ورهکانی دهولت سه رکئیشی ئەویان له سه رهتای سه فهردا
به دل نه بوو. ئەوهیان به لاهه باش بوو ئیستا که رئگایان به لای ئەودایه، به هه ر
بارئیک بئ رامی بکه ن؛ چونکه ئەگه ر هاتوو ئەمیرخان- که له نیزیکانی ده رگای
شایه- وا لاساری بکا و به لارئیدا بروا، ده بی له ئەمیرهکانی دیکه ی چاوه نۆری چ
بین؛ بۆیه وه سه ر خو یان نه هئنا و به زمانئیکی نه رم و خو ش لئیان راسپارد
خانه خوئیی باش بئ و چه ند شه وئیک رامان بگرئ؛ جا که چاومان پئیک که وت،
له سه ره خو ر اوئژی لی ده کهین و ئەوی قازانجی ئەوی تئیدا بئ وا ده کهین.
ئەمیرخان هه ر جوابی نامه و په یامی هه سه ن خان و ئەمیرهکانی دیکه ی نه داوه و
له سه ر که لله رهقی و که له وه کئیشی خو ی توندتر راوه ستا.

که پئشه کیی له شکر گه یشته ناوچه ی به رحو کمی ئەو، ده سه ته یه ک له کوردهکانی
برادۆست به رهنگاری بوون و دهگه ل ئەو جه لالییانه ی که له پئشدا بوون، به گزئیه کدا
هاتن؛ دوو پیاوی جه لالی کوژران و چه ند که سئیش له م نئوه دا برینیان هئنا.
هه سه ن خان و ئەمیرهکان که له و رووداوه ئاگادارکران پیاوهکانیان گئراوه
پاشه وه و شه ر و کئشه یان راوه ستاند و له نیو فرسهقی قه لا له جئگایه کی په سیو
هه لئیان دا و له شکریان خست. کوردهکان چوونه وه ده قه لاهه و هۆردووگایان
وه به رتۆپان دا. هه سه ن خان دیسان پیاوی نارده وه کن ئەمیرخان و هۆی ئەو
رهفتاره ناله باره ی لی پرسى. هه رچی له و لایه وه قسه ی خو ش و دۆستانه کران،
ئەو په لپ و بیانووی سه یرتری هئنا گۆرئ و ده رگای دۆستایه تی و ناشنایه تی
داخست. تووشی هه ر کهس له قزلباش و جه لالی بوویان- که بق جئبه جئکردنی
کاروباری پئویست له هۆردوو وه ده رده که وتن- ده یانکوشت و رووتیان ده کرده وه.
دووپاته بوونه وه ی ئەو کارانه دژمنایه تی له نیو هه ردوولادا به هئزتر ده کرد. محمه د
پاشاش بق تۆله ئه ستاندنه وه له جه لالییهکان وه کار که وت و پیاوهکانی پۆل پۆل تا
به ر قه لا ده چوون و له ولانسه وه کوردهکان لئیان وه خو ده که وتن و به پیرینه وه
ده هاتن و له هه ردوو لاهه چه ند کهس ده کوژران و بریندار ده بوون. کار له کار تراز
و شه ر و کئشه گه رمتر بوو. هئندیک کهس له جه لالییهکان- که له محمه د پادشا
درئۆنگ بوون- به تاییه تی محمه دبه گی برای (تهویل) و ده ست و پئوهندهکانی

بايان داوه و چوونه كن ئەميرخان. بهو جوړه نيزيكيه سېسه چوارسه كس رهگه لئو كهوتن. ئەوهش پتر ئهوى له خوږيايى كرد و محمه پاشاش به جارېكى هه راسان و جارز بوو. ئاگرى دژمنايه تى له نيوان ئه واندا هه لگيرسا. فه رمانى قهزا له باره ي كورده ياغييه كاندا درا و ملك و ولاته كه يان داگيركرا. حه سهن خان به ناچارى له ويندهرى دامه زرا و چلونايه تى به پيچكى ته ختى پادشا راگه ياند. ئه و خه به ره له ئه رده وي ل به عه رز گه يشت. وهك له سه ره تاوه نووسيمان عالى جه ناب (ئيعتمادوده وله) حاته م به گى بو ئه ولاى ره وان هه رموو كه به چاويكى ژيرانه ته ماشاى ئه م سنوورانه بكا و ئه گه ر ئەميرخان هيج جى متمانه بى دلئى بداته وه و به كه ره مى شاهانه هيوادارى بكا. جه لالييه كان له ده وره ي قه لائى ئه و راگويزئى و وهك سالان جى هه واريان بداتئى. پينج هه زار تومهن زيرى نه غد له خه زينه ي دارمالئى شاهانه وه ريكري و بيدا به جه لالييه كان. جا ئه گه ر ئەميرخان هه ر دانه زرا و كه لله ره قى و كه له وه كيشيى كرد، ئاويكى به و ئاگره هه لپريژئى و ملكه كانى ئه و به سه ره جه لالييه كاندا دابه ش بكا، تا له وئى نيشته جى بن و ئاسه واريش له كورده لاساره كانى ديكه بپريئ.

باسى چوونه ورميى (ئيعتمادوده وله) و گه مارؤدانى قه لائى دمدم و

كاره ساته كانى ده ورى قه لائى

كه عالى جه ناب (ئيعتمادوده وله) له ئه رده وي لئه وه هاته ته وريز و ده گه ل پيربوداقخان حاكمى ته وريز و به رخورداربه گى ئه نيسى توپچى باشى و تفه نكچييه كانى ئيسفه هانى و خوراسانى و ته وريزى و بافقى وه ريئ كه وت، دوو هه زار كه سيش جه لالى كه له تالانى قراچه ئه رده هانه وه ده گه رانه وه ره گه ل كه وتن.

له سه لماس، خان وه له د غازى به گى حاكمى ئه وئيش وپراى ئه وليابه گى كورى سه يفه دينه كوپره ي حاكمى ئه نزلئى و سووما، ره گه ل له شكر كه وتن. روژى سيشه مو- بيست و شه شى شه عبان- گه يشته هور دووى ورمئى. حه سهن خان و محمه پاشا و گه و ره كانى به پيريه وه هاتن و به خزمه ت گه يشتن. هور دوو له جى گاي باش دامه زرا.

روژى پاشئى، جه نابى (ئيعتمادوده وله) پياويكى باوه رپيكرائى ده گه ل مه ليك ئاغا محمه دى (ته سووجى) كه ئاشنايه تى كوئى ده گه ل ئەميرخان هه بوو- نارده

کن ئەو. پاش ئامۆزگاری دۆستانە و خێرخوایانە داویان لێ کرد کە مل بدا و لە دەورویەری قەلای بۆ دیدار ئامادە بێ؛ تا ڕیگایەک بۆ نەهێشتنی ناکۆکی و ناتەبایی بدۆزنەو و دلی ئەو بێننەو و جێ. ئەمیرخان ملی دا و لە قەلای هاتەخوار و جەنابی وەزیریش بەچەند کەسەو و چوو. چاویان بەیەکتەر کەوت و لە هەموو بابەتیک دوان.

ئەمیرخان بە ئاس و پەڵاسدا دەچوو و بەفرۆفیل و درۆ و دەلەسە، خۆی بەغولام و نۆکەر نیشان دەدا و دەیگوت: «لە ترسی بەرەللابی و ئاکاری نالەباری جەلالییەکان و دریدۆنگی لە بەرگریکردنی حەسەن خان، پەنام بۆ ئەو چوار دیوارە هیناوە. محەمەد پادشا بەھیوای مەلک و ماشی منە و منی لە خزمەت خاوەن شکۆ بۆسۆ و بەدناو کرد. ئیستاش تکام ئەوویە جەنابی وەزیر لە خزمەت خاوەن شکۆ عوزرم بۆ بخوازیتەو. لەو زستانەدا لێم گەڕین بۆخۆم نەبزووم. یەکیک لە کورەکانم لە خزمەت ئێوەدا دەنێرمە بارەگای بەرزێ. جا کە بەهاری خاوەن شکۆ بەرەو کویستان هات، بۆخۆشم دێم بن رێسمەیی ماچ دەکەم.

جەنابی (ئیعتمادودەوله) دانیای کرد هەموو شتی لێ قبوول دەکری بەو مەرجەیی بەلینی خۆی بێنیتە جێ. بریار وا درا چونکە قەلاداری ئەو دەنگی داوەتەو، بۆ ئەووی خەلک بزانی ئەو یاغی و سەرکیش نییە، بەخۆی و کەسوکار و دەست و پێوەندییەو بێتە ئێو قزلباش و دەگەڵ گەرە گەرەکان یەکتەر بێن و هیچ ترسی نەبێ. رۆژیک ئەو میوانی (ئیعتمادودەوله) بێ و رۆژیک (ئیعتمادودەوله) میوانی ئەو بێ؛ تا دەنگویاسی ئێوانخۆشی و یەکەتی ئەوان لەو سنوورە بلابیتەو. ئەمیرخان بەو رازی بوو و قەراری دا سبەینی بێتە خوارێ.

جەنابی وەزیر کۆریکی جوان و باشی رازاندنەو. چونکە ئەمیرخان نەیدەویست چاوی بەجەلالیان بکەوێ، بریار درا تاقە کەسێک لەو تیرە لەم کۆرەدا بەشدار نەبێ. ئەووی رۆژی هەرچی چاوەنۆرپیون؛ سۆراخی ئەمیرخان نەبوو. دیسان ئاغا محەمەدی (تەسووجی) یان نارده کئی، بزانی بۆچی دیار نییە؟ پاش وتووێژیکی زۆر بەئاغا محەمەدی گوت: «قسەیی راست ئەوویە ریش سپییەکانی برادۆست لە فیل و دەهۆی قزلباش و جەلالی ئەمین نین و پیدیان وایە (ئیعتمادودەوله) -کە پیاویکی تاجیک و خاوەن قەلەمە- پێشی ئەوانی پێ ناگیرێ و ئیمەیی پێ ناپاریزری. بەکورتی یەخەیی خۆم لە دەس ئێو نائیم. ئەگەر بەقازانجی خۆمی بزانی کوریکم بەدیاری و پێشکێشەو دەنێرمە خزمەت خاوەن شکۆ و ئەگەر

خه یالئیکی دیکه یان له سهر دایه، ئه وه له وهوشه خزاوم و جگه له قه لاداری چاریکم نییه.»

کورتی ببریینه وه، له بنه وه بیری و ناپاکیی ئه و ئاشکرا بوو. دیاری دا که وتووێژهکانی بۆ فرۆفیل و خۆبوردن بووه. ئه و قه لای قایمه له خۆی بایی کردوو و پینگای سهره پۆیی و لاساری گرتوته بهر. عالی جهناب (ئیعتما دوده وه) دهگه ل ئه میرهکان راویژیان کرد و هاتنه سهر ئه وه، هینده نهرمکیشی له راست ئه میرخان به هیج باریک دهگه ل قازانجی دهولت ناگونجی. هاتنی وهزیری گه وره و باوه رپیکراوی دهولت بۆ بن قه لای ئه و و به دهست به تالی گه رانه وهی زۆر شووره یییه و قبوول ناکرئ. هه موو خۆیان له قه لاگرتن هه لکرد، خه به ریشیان به پتچکی تهختی شا راگه یاند...

له پێشدا به لێنم دا بوو ئه م: چیرۆکه تان وهک چۆن پرووی داوه به تهواوی بۆ بگێرمه وه؛ جا بۆیه به پتویستم زانی که میکتان باسی قه لای دمدم بۆ بکه م: ئه و قه لایه له سهر دوندی کتویکی یه کجار بهرز دروست کراوه که یهک پارچه به ردیکی درێژوکه و تهسکه و وهک پشتی گا هه لکه وتوو. لای شیمال و جنوبی دۆلی زۆر قوولن، که له ژیرلا بۆ سه رئ، ده بی به په یژهی خه یال بۆی بجی. له بهر به رزی پتویستی به شووره نییه و شوورهیان بۆ نه کێشاوه. دوو لایه که ی دیکه یان- که پانایی قه لاکه یه و لای رۆژه لاتی پالی وه به رزایی چیا داوه و شووره یه کی زۆر تهواوی بۆ کێشراوه و بورجی بلندی هه ن و ده رگایه کی هه یه. لای رۆژئاوا ی- که له گۆرایی نیزیکتره- شووره یه کی یه کجار قایمی هه یه و ده رگایه کی به ره و جنوب ده کړیته وه. له ده روازه را بۆ عه رزی، رێگایه ک به نێو به ریدا هه یه که ئه ونده تهنگه به زهمهت سواریکی تێوه ده چئ. سه نگر به رده نه پێش له لای رۆژه لات و رۆژاوا وه نه بی ناکرئ. له لای رۆژه لات تیرها ویژیککی بۆ ده رکی قه لای بمینئ، یه کپارچه به ردی سهخت و تهخت و په قه. له بنه وه بوودری بۆ لئ نادرئ، که به رده که براوه بورجیککی زۆر بهرز و قایمیان لئ دروست کردوو که بۆ خۆی قه لایچه یه که. تا ئه و بورجه به ردهست نه کړئ سه نگر به رده نه بن قه لای محاله. ئاوی قه لای له حه وزیککی گه وره را دا بین ده کړئ که به باران پر ده بی. به لام له لای شیمال- له نێو گه لیدا- نیزیککی قه لای کانیه ک هه یه؛ ئاوی زۆر که مه. ئه میرخان جۆگه ی بۆ کێشاوه و پتی بۆ کردوته وه و ده حه وه که ی کردوو. ئاوی ئه و کانیه له ئیواره وه تا به ره به یانی حه وزه که ی پر

دهكا، ئاوهكەي بەشى رۆژىكى قەلانشىنەكان دەكا، گومبەزىكىيان لە رىكى عەرزى لەسەر حەوزەكە ھەلخستووھ كە لە پىش چاوان ون بى، پىتى دەلین (سولق)، بۆ پاراستنى حەوزخانەكە بورجىكىيان بەبال قەلاوھ ھەلچنىوھ، لەلای جنووبەوھ سەھۆلدىكىيان سازكردووھ كە لە زستاندا بەبەفر و سەھۆل داخندرى، لە تەنىشت وى حەوزىك ھەيە؛ تا ئەو بەفر و سەھۆلەي لە گەرمای ھاویندا دەتوتتەوھ و دەبیتتە ئا و بەفیرۆ نەروا و لەویدا كۆبیتتەوھ و لە كاتى كەم ئاويدا بەكاربى، ئەو سەھۆلدىنەش قەلايىچەيەكى لەسەر دروست كراوھ و پاسەوان و تفەنگچىي لەسەر دانراوھ؛ بەويش دەلین (بوزلق) يا (قارلق)، رىگای وىش وەك رىگای (سولق) لە دەرەوھەرا ونە.

بەكورتى ئەم قەلايە لە پىنج قەلا پىك ھاتووھ، يەكيان ئەسلى قەلاكە، يەكيان قەلاي خوارى، يەك (سولق) و يەك (بوزلق) و ئەوى دىكەيان بورجى گەورەي دەرەوھى دەرگای رۆژھەلات كە لەپىشدا باسما كرد، ھەر پىنج ئەوندە بەرز و قامىن كە پەيكى تىزرىوى بىر و مېروولەي خەيال رىيان تى نابا و وىيان ھەلناگەرى.

جەنابى وەزىر بەلىزانى و بىرتىزى و وشىيارىي خۆيەوھ كەمەندى زىبك و زاكوونى ھاويشتە كۆنگرەي داگىركردنى ئەو قەلا ئەستەمە، خەرىكى سازكردنى ئامرازى پىويستى قەلاگىرى بوو، لەو كاتەدا پىنجسەد تفەنگچى لە لەشكرى تايبەتیی خاوەن شكۆ بەسەر كردهيىي (سەفەر قولى) بەگى يوزباشى و قۆزچىيەكانى (چگنى) بۆ كۆمەك گەيشتنە جى، گەنج عەلى خانىش كە لە تەورىز بوو- بەلەشكرىكى پەرداخەوھ ھات، حەسەن خان و ئەمىرانى ھاوپىي ئەو و تفەنگچىيەكانى ئىسەفەھانى و مېرفەتەحى سەركردەيان بۆ بەرى رۆژھەلات داندران و بەرى رۆژئاواش بە پىربوداقخان ئەسپىردرا، مرادخانى سولتان چىنى و خەلىل سولتان و محەمەدەتەقى بەگ بۆ بەرامبەر قەلايچەي بوزلف نىردران و پاراستنى دەرەوھى ئەولا بە گەنج عەلى خان ئەسپىردرا، تفەنگچى مازندەرانى دەگەل سەفەر قولى بەگ و قۆزچى چگنى، بۆ بەرى شىمال تاعىن كران، بەرخوردارىگى ئەنىس و تۆپچىيەكان بەدوو تۆپى گەورە و يەكى (بالىمز) ھوھ دامەزران و قبان سولتان بىگدلى بە سەركردەي تۆپخانە دانرا، جارئ تۆپىكى بچووكيان لە دەرياي رەشەوھ بەكەشتى ھىنا و لە سەنگەرى حەسەن خان

دابهسترا . محەمەد پادشا تووشى نەخۆشىيى دال ھات؛ خزمەتتىكى پى نەسپىدرا . بەلام جەلالىيەكان بەسەر بەشەكانى لەشكردا دابەش كران . پىنج ھەزار تومەن زىرى شايى عەباسى- كە بۇ باربووى جەلالىيەكان ھىنرايوو- بەسەرياندا بەش كرا . بۇ ھەر ھۆزىكىيان جى ھەوارىك لە پىش چاۋ گىرا . لەشكر خىۋەتى ھەل دا و ھەر دەستەيەك چووہ سەر كارى خۆى . ئەمىرخان خەبەردار بوو و ترسا ، زۆرچار پىاوى نارد و خەرىك بوو بەدرۆ دەلەسە ئەو كىشەى لە كۆل خۆى بكاتەوہ؛ بەلام چونكە فرۆفیلەكانى ئاشكرا ببوون ، گوئ نەدرا قسەكانى . بەناچارى ئەویش خەرىكى بەرگرى و قەلادارى بوو . چەند كەس لە ئەمىرزادەكانى برادۆست لە قەلادەپەپىن و ھاتنە پىزى شا پەستانەوہ . ھەركەس لە قەلادەھات دەيگوت : قەلانىشەنەكان لەبەر كەم ئاوى سەخلەتن . چونكە لەبەر وشكە سالى و كەم بارانى ئاوى ھەوزەكە زۆرى لە كەمىي داوہ و ئەوى ماوہش بۆگەن بووہ و دەيدەن بەچوار پىيان . ئاوى خوارنەوہ برىتییە لە ئاوى سولق ، ئەویش تاس تاس دەدرى بە پىاوماقوولان ئەگەر سولق داگىر بكرى جگە لە خۆبەدەستەوہدان چارىكىيان نىيە . ئەویش بىتو لە بنەوہرا بوودرى بۆ لى بدرى ، گىپرانى زۆر گران نىيە . ئەو تەگبىرە ئەقل دەيگرت و ئەگەر بەو جۆرە ناچارىيان كىردبان خۆبەدەستەوہ بدەن ، زۆر لە شەرى و خوينىزى باشتربوو . ھەموو كۆششى خۆيان بۆ ئەو كارە تەرخان كىرد . وەستا كەرىزكەنەكان خەرىكى بوودرلىدان بوون . تا عەرزەكە خاك و نەرم بوو بەھاسانى چوونە پىش . كە كەيشتنە بەردى ، سەوھىيان چىن و شەوانە لە رىگای دوورەوہ گلىيان دەھىنا و سەوھەكانىيان پى دەكرد و بەپىز دايندەنان و كۆلانىكى سەرداپۆشراوىيان دروست دەكرد . ھەسەن خان لەلای رۆژھەلاتەوہ ئاوا دەچووہ پىش . پىر بودا قخانیش لەلای رۆژئاوارا سەر بەرەو ژوور دەچووہ پىش و ھەر ئەو كارەى دەكرد . كوردەكان لە بەرەبەيانەوہ دەرژانە سەنگەرەوہ و شەرى باشىيان دەكرد و دەم بەدەم ھارەى تىرى تىزپەرى ئەوان پەيامى ئەجەلى بەگوئى غازىيەكان رادەگەياند و گوللەى تەفەنگ وەك تەرزە بەسەر ئازاكاندا دەبارى . دوو سى جار بەرۆزى روناك خۆيان دەسەنگەران ھاویشت و شەرى بەسام و گرانىيان كىرد . غازىيەكان زۆر سەير ، خۆيان رادەگرت و توندىيان بەرگرى دەكرد . ھەموو جارى لە ھەردوو لاىيان زۆر دەكوژران و برىندار دەكران . جارىكى پەلامارى مەتەرىزى نىعمەتوللا سولتانى سۆفىيان دا؛ سۆفىيەكان ئازايەتى و مەردايەتییەكى سەيرىيان

نیشان دا . پینج کەس لە زارکی مەتەریزە کە یەک لە دواى یەک کوژران و نەیانەتشت کوردەکان خۆى تى باوین . هەر کەس دەکوژرا گیانبازىکی دیکە جى دەگرتەوه . لەو رۆژەدا هەموویان پیاوێتى و ئازایەتییان نیشان دا . لەو شەپەدا حەوت هەشت کەس غازى کوژران و پارزىک برینداربوون . کوردەکانیش تا بیست کەسیان لى کوژرا و سى چل کەسیان برینی هینا و چییان بۆ نەکرا و چوونە دە قەلاو . لە سەنگەرى حەسەن خانیرا ئەو تۆپەى بەرەو بورجەکە . دابەسترا بوو ، پاش بیست رۆژ - بەلکە مانگیک - تۆپباران چرژىکی لە بورجەکە کردبوو ، بەلام هینتا وا نەبوو پێدا وەسەر بکەوئ . حەسەن خان هەلەشەیی کرد و سەر بەخۆ بى ئەوهى پرس بە (اعتمادالدوله) بکا ، رۆژیک هیرشى برده سەر بورجەکە ، دوازده لاوى هەلکەوتوو ئازایانە خۆیان گەیانده سەر بورج . چەند کەسیان ئەنگوان و هەلدێران . ئەوانى دیکە چاوترساو بوون و کەس نەوێرا هەلکشى و خۆیان هەلداشت . دووسە کەس کە گەیبوونە بن بورجەکە ، لەوئى دامەزران . تا نیوہشەو شەپ بوو و خەریکی کۆلینى دیواری بورج بوون .

لەو کاتەدا کوردەکان لەپەر لەپشتەوه پەلامارى غازییەکانیان دا و بووبە شەپە شیر . لەسەر بورجەوہش گوللەى تەفەنگ دابارى ، لە قەلاشەوه دەسپێژ دەکرا و کۆمەک بۆ غازییەکان نەدەنێردرا . ناچار غازییەکان دەستیان لە شەپ هەلگرت و گەرانەوه . لاوى ئازا و هەلکەوتوو لەو شەپەدا کوژران و برینداربوون . حەسەن خان لە ئازایەتییى شیتانەى خۆى ، پەشیوان و شەرمەزار بۆوه . کاریک بوو کرابوو ؛ لەبەر ئەوه جەنابى وەزیر لە دواى چووان نەچوو و دلخۆشیی داوه . لە شەپەدا زۆر کارەساتى وا دەقەومین . گرتنى قەلايان بى کارەساتى وا نابى .

پاش ماوہیەک کە کەریزکەنەکان کاریان کرد ، لەبن عەرزهوه نەیانتوانى سەرچاوهکە بدۆزنەوه . سەریان لى شىوا بوو و نەیاندەزانی بوودرەکە بەرەو کوئ لى دەن . بەناچارى هەرچەند هەنگاویکی دەچوونە پێش نیشانەى یەکیان دەچەقاند ؛ کە دیاربى بوودر بۆ کوئ دەچى . بەو نیشانانە کوردەکان لە کەینوبەینەکە گەیشتن . لەبەر بى ئاوى وەک ماسى کەوتبوونە تۆر و هەلبەزەلبەزبان دەکرد . هەموو شەوئ هیرشیان دەهینا سەر بوودرەکە و دەگەل تەنگچییەکانى مازندەرانى و سەفەر قولى بەگ و قۆرچى چگنى کە پاسەوانى بوودر بوون بەشەر دەهاتن . شەپى زۆر گەورە دەکران و شەوویۆریان نەبوو . کەریزەکەنەکان دەرفەتى

کارکردنیان نه‌بوو. سی مانگه‌ی ره‌مه‌زان و شه‌شه‌کان و نیوجیژنان به‌و جوړه شه‌ی و کیشه‌ دریژه‌ی هه‌بوو. دوو سی جار خه‌لکیکی زوری شه‌رنه‌که‌ر و ژن و مندالیان له‌ قه‌لا وده‌رنا که ژماره‌یان نیزیک به‌هزار که‌س ده‌بوو.

ئو خه‌لکه‌ شله‌ژاوی خو‌یان ده‌که‌یاندنه‌ ئاو. گه‌مارو‌دراوه‌کان ئو کانیلکه‌یان به‌ئاوی حه‌یات ده‌زانی و فیداکارانه‌ بۆ پاراستنی سولق تئ ده‌کوشان. له‌ولایشه‌وه ئه‌وپه‌ری هه‌ول بۆ دۆزینه‌وه‌ی سه‌رچاوه‌ درا و بی سوود بوو. چونکه‌ ئاوی حه‌یات ون بوو. جه‌نابی وه‌زیر ته‌گبیریکی دیکه‌ی کرد. بریاریان دا که به‌سه‌ر عه‌رزیدا بۆی بچن و سه‌ربانی گومبه‌زی سولق کون بکه‌ن و تۆپی گه‌وره‌ له‌ دیواری په‌یژه‌ به‌ره‌و دالانی ئاو دابه‌ستن و ئاگری بدن، که کورده‌کان نه‌ویرن هاتوچۆی کانیه‌که‌ بکه‌ن. بوودره‌که‌ش به‌بن عه‌رزیدا هه‌ر لی بدن. قه‌رار درا که میر سو‌فی و میر پاروویکی و میر موقه‌ده‌م له‌ سه‌نگه‌ره‌کانیان بی‌نه‌ده‌ر و سه‌نگه‌ر بگو‌یزنه‌وه‌ بۆ سه‌ر سولق. حه‌سه‌ن خان پی‌اوی کارامه‌ی له‌ جیی خۆی دانان و بۆخۆی سه‌ره‌رشتی ئو ئه‌میرانه‌ی وه‌ستۆ گرت. پیربودا‌ق‌خانی‌ش سه‌نگه‌ریکی به‌ره‌و سولق دامه‌زراند. جه‌نابی (نیعتی‌مادوده‌وله) ئه‌ونده‌ی ئو قه‌لا گرتنه‌ به‌لاوه‌ گرنگ بوو که بۆخۆی هاته‌ سه‌ر تۆپخانه‌. بیست و یه‌ک روژ له‌سه‌ر تۆپخانه‌ی بوو. له‌ به‌یانه‌وه‌ هه‌تا ئیواره‌ تۆپ هاویشتن و پاراستنی سه‌نگه‌ره‌کان له‌ژیر چاوه‌دیری خۆیدا بوو. هه‌موو شه‌وئ هه‌ر ئه‌رکیکی به‌هه‌ر ئه‌میریکی ئه‌سپ‌یردرا‌بایه‌، به‌یانی لئی ده‌پرساوه‌ و ئه‌گه‌ر ته‌نه‌خی تیدا کردبا، سه‌رکۆنه‌ ده‌کرا. کورده‌کان زۆر هه‌راسان بوون. که شه‌و راده‌شکا لاوی ته‌یار و په‌رداخ و چه‌کدار ده‌هاتنه‌ ده‌رئ و له‌ ده‌وره‌ی سولق شه‌ر ده‌ست پی ده‌کرا و نازایه‌تیان نیشان ده‌دا. له‌م لایشه‌وه‌ مه‌شخه‌ل هه‌لده‌گیرسان و له‌به‌ر رووناکیی مه‌شخه‌لان، تفه‌نگچییه‌کان به‌ربه‌ره‌کانیان ده‌کرد. هه‌موو شه‌وئ ژماره‌یه‌ک له‌ هه‌ردوو لایان ده‌کوژران و بریندار ده‌کران. له‌ لاپالی چیا، ئه‌شکه‌وتیک هه‌بوو که به‌سه‌ر سولق‌دا ده‌پروانی. کورده‌کان له‌بن ئه‌شکه‌وته‌که‌وه‌ بوودریکیان لی ده‌دا که له‌ ئه‌شکه‌وت بی‌نه‌ده‌ر و لای سه‌روو له‌ غازییه‌کان بی‌رنه‌وه‌ و ده‌ریان په‌رینن و بۆ هه‌میشه‌ به‌رگری له‌و کاره‌ بکه‌ن. پاش ئه‌وه‌ی ئو خه‌به‌ره‌ به‌ ئه‌میره‌کان گه‌یشت، وایان به‌باش زانی که پیتشه‌ستی بکه‌ن و ئه‌شکه‌وته‌که‌ بگرن، تا له‌ داگیرکردنی سولق‌دا ده‌ستیان بکریته‌وه‌. نیزیکه‌ی سی لاوی له‌خۆبووردوو و هه‌لکه‌وتوو ئو ئه‌رکه‌یان وه‌ستۆی خو‌یان گرت. ده‌گه‌ل

گزینگی هه تاو ئه و لاوه ئازایانه له زارکی سهنگه رهوه به بهر قه لادا به غار پویشتن و خویمان ده ئه شکهوت هاویشته. له قه لاوه زۆریان تفهنگ پوینان؛ به لام له یه کهس زیاتریان لی نه کوژرا.

که شهو بهرگی عه باسیانی ده بهر کرد، ئه میره گه وره کان تا نیوه شهو له سه رهنگه رکانی خویمان راوه ستان و پاسه وانیمان کرد. پاش نیوه شهو دوو دهسته له کورده کان هاتنه ده ری. قو لیک روویان ده سه نگه رکان کرد و شه ریان هه لایساند و خه لکیان به خویمان هه خه ریک کرد و قو لیکیش له بن ئه شکه وته که وه سه ریان ده رینا و ده گه ل ئه وان هه له ئه شکه وتدا بوون، شه ریان ده ست پی کرد. ئه و لاوه ئازایانه چاک وه ده ست هاتن و تا گولله یه کیان پی ما و تیریکیان له تیرداندا بوو، شه ریان کرد و ئه شکه وتیان به ده سه ته وه نه دا. پاش ئه وه ی چییان پی نه ما و ده که سیشیان لی کوژرا و چی وای نه ما بوو کورده کان خویمان ده بال باوین و ئاسه واریان لی بپرن، ئه و بیست که سه ی ما بوون ده ستیان دا شیران و له ئه شکه وت ده ره په رین و به نیو کورده کان وه ربوون، تا به قوونه شه ر پوین و ئه وه ی ئه جه له ی وه ده رنگی که وتبی به زیندووی بگاته وه سه نگه ر. هه شتی برینداریان هه رچو ئیک بوو گه یشتنه وه و ئه وان ی دیکه ریگای نه مانیان گرت ه پیش. کورده کان دوو برینداریان که یه کیان تفه نگیچی ئیسه فه هانی و ئه وه ی دیکه یان پازوکی بوو به زیندووی گرت و بریدانه قه لایه. ئه میرخان له ئازایه تی ئه وان سه ری سوور ما بوو و نه یه پشتمبوو بیان کوژن و ده رمانی کرد بوون و پاش ئه وه ی برینه کانیان سا ریژ بیووه ئی زنی دا بوون بی نه وه ده ری.

به کورتی، له به ره به ری به یاندا ئه و شه ره دوایی هات و که لاک ی کوژرا وه کان- که له بهر زارک ئه شکه وت که وت بوون دیار بوو. غازیه کان که میکیان سام ری نیشته. جه نابی (ئیعتیمادوده وه) دلته نگ بوو و هه ره شه ی له ئه میره کانی موقه ده م و سو فی و پازوکی فه رموو.

به لام له شه ری دا ئه وان هه ده بن و ئه ویش بو ئه وه ی دژمن دلخوش نه بن، زیاتر له پوژان خه ریکی کاروباری شه ری بوو. هه ر ئه وه ی پوژنی چل غازی (ئیستاجلوو) که له گه ل حه سه ن خان بوون- رقیان هه ستا و غیره تیان بزووت و خویمان بو گرتنه وه ی ئه شکه وت ئاماده کرد. (ئیعتیمادوده وه) له ئی زندان یان دوودل و له پووداوی دویش هه و نیگه ران بوو. حه سه ن خان زۆری هه ول دا و گو تی: ئه م شه و بوخوم ئاکام له وان هه ده بی و به سیسه د که سه وه بهرگری له هیرشی کورده کان

و هۆر و به روحمی خولای که کهس نازانی چهند زۆره، نیزیکی مانگیکی بی نیوبر باران باری و لئی نه کردهوه و قه لانشینه کانی له ئاو بی نیاز کرد. چونکه ته گبیر ته قدیری پی هه لئاوه شیتتهوه، ئه وه مووه هه ول و تیکۆشانه ی له و سی مانگه دا بو داگیرکردنی سولق نه انجام درا به فیرۆچوو قه لانشینه کان پتر له جاران خه ریکی قه لاداری بوون.^(۱)

باسی داگیرکردنی

قه لای دمدم و کوژرانی نه میرخان و دهست و پیوه نده کانی

ههروهها کاره ساته کانی دیکه، که هیندیکیان له سه رده می ژیانی (ئیعنیمادوده وله) دا و هیندیك پاش ئه و پروویان داوه.

چونکه له بهر بارانی زۆر وه کو گوتمان سولق سوودیکی نه وتۆی نه بوو، بریار درا که هه موو نه میره کان سه نگه ری خۆیان به ریگای کووچه ی به سه وه تاندا به رنه پیش و قه لاکه ی به یارمه تی خودا و هیزی باسک بگرن. جه نابی وه زیر له مه زلی خۆی باری کرد و بو لای سه نگه ری حه سه ن خان هات. سه نگه ریکی به سه رکرده یی (سه فه رقولی) به گ و پیاوه کانی تایبه تی شا کرده سه نگه ری خۆی و له ویدا دامه زرا. له هه موو لاهه شه و و رۆژ تی ده کو شان و شتوو مه ک و که ره سه ته یان ده کتیشاوه. سه وه چنه کان، سه وه یان ده چین و هیندیك گل و قوریان له ریگای دووره وه دینا تا سه وه کانی پر بکه ن. ئاسنیان به سه ر ته خته یه کی نه ستووردا کتیشابوو و گه ر دوونه یه کیان ساز کرد بوو که کارگه ره کان له پشت ئه وی کار بکه ن و له گولله ی زه برزن و تفه نگ بیاریزین. به و جوژه شه وانه کاریان ده کرد و گه زبه گه ز ده چوونه پیش؛ ده گه ل نه وه شدا هیچ شه ویک نه بوو که دوو سی کهس نه نگینودرین و له نیو نه چن. ده پیشدا حه سه ن خان و ئه لیا س خه لیفه ی قه رادا غلوو و

(۱) ئه م کاره ساته تا ئیره له سالی بیست و سییه می پادشایه تی شا عه باسی سه فه ویدا که ریکه وه تی سالی ۱۷-۱۸ کۆچییه رووی داوه و له لاپه ره ی ۷۱۹ تا ۸۰۱ کتیبی عالم ئارای عه بباسی نووسینی نه سه که نده ره گی تورکمان، چاپی گوئشه ن، تاران، ۱۳۵۰ دا نووسراوه. دوایه که ی ده که ویتته سالی بیست و چواره می پادشایه تی شا عه باس. هیمن

میر فہتاحی مین باشی، تفہنگچیہکانی ئیسفہہانیان بہو جوڑہی گوتمان بردنہ
پیش و سہنگہریان گہیانہ بن بورجی گہورہی دہرہوہی قہلآ و تہنیشٹ دیواری.
قہرابہگ ناویک کہ وہکیلی ئہمیرخانی بوو، پاسہوانی لہو بورجہی دہکرد.
کہریزکہنہکان چہند روژ کاریان کرد و ئہو دارانہیان ناگر تی بہردا کہ بو قایمی
دہنیو چینہی دیواریان کیشابوون. ئہو دارانہ سووتان، دیوارہکہ ہہرسہی ہینا و
زگی دا و نیوہرؤیہک- کہ کارگہرہکان خہریکی نانخواردن بوون- لایہکی
بورجہکہ بزووت و تیک رووخا و دہستہیہک لہ پاسہوانہکان دہگہل خاک و خوئل بو
نیو دؤلہکہ جالہبوونہوہ.

کہ ئہوہ رووی دا، جہنابی و وزیر بہحہسہن خانی دہستور فہرموو کہ ئیتر چ
وہختی راوہستانہ؛ ہیرش بو بورجہکہ بہرن. حہسہن خان فہرمانی ہیرشی دا.
ہہوئل کہسیکی پی لہسہر بورجہکہ دانا و تفہنگی لہ قہرابہگ دا و سہری بری و
ہینایہوہ، پالہوان محمہد ناویک بوو لہ تفہنگچیہکانی خوژانی ئیسفہہانی.
لہپاش ئہو دوازده کہسی دیکہ و سہر بورجہکہ کہوتن و حہوت ہہشت
پاسہوانیان لہ سہری سہر بری. خوشکہزای ئہمیرخان- کہ لاویکی زور جوان
چاک و شہنگ و شوخ بوو- ہہلدیرا و لہ خواری دہگہل گیلہپیایوکی تیرہی
چینی- کہ لہ پاسہوانان بوو- تیک ئالقان و دہست بہیہخہبوون. ہہر دہسبہجی
کوشتی و سہری بری و ہینایہوہ جہنابی (ئیعتمادودہولہ) زوری پی ناخوش بوو
و گہلیک بہسہر کابرایدا ہات و ئہو خہلاتہی بہہیوای بوو نہیدرایہ.

بیبیرینہوہ، بودجہکہ داگیرکرا و پاسہوانہکانی زیاتریان کوژران و چہند
کہسیشیان لہبن دار و بہرد و گلدا خنکان. نووسہری ئہم پیتانہ- کہ لہو
ہاتوچؤیہدا رہفیکی جہنابی و وزیر بوو-، ئہم چوار نیوہ شیعہری بہدلدا ہات و
نووسی:

این برج کہ یافتی بفتحش تأیید
از مطلع آن برآمدی چون خورشید
کوتاہ بُدی ز رفعتش کیوان را
از دامن خاکریز او دست امید

یانی:

ئہو بورجہ کہ بو گرتنی دہستت گیرا

له ئاسۆی ئهوی وهک ههتاو هاتیهدهر
ئهونده بهرز بوو که دهستی هیوای کهیوان
کورت بوو بۆ ئهوهی بگاته توربهپیزی.

کاتیک بورجی گۆزین- که وهک بهردی سههر پێگای غازیان بوو- گیرا، کار
هاسان بوو. له ماوهی ده رۆژدا سهنگه رهکانیان گهیانده دهووبهیری قهلا و
تۆپچییهکانیان دامهزراند. تۆپچی گهوهی بالیمزیان بهرامبهه بهقه لای سههری و
تۆپچی دیکهیان بهرامبهه بهقه لای خواری له سهنگه ری پیربوذاخاندان دامهزراند و
دهستیان بهگولله باران کرد و تهنگیان بهقه لانیسهکان هه لچنی. ئه میرخان سههری
لی شیوا و کوردهکان هیوا بر او بوون؛ چونکه گه لیک له خزم و که سوکارهکانیان
لهو شهرا نه دا کوژران. قه لانیسهکان دهستیان بههاتنه دهه کرد. هه موو رۆژی ده
کهس و بیست کهس له کوردهکان و له جه لالییهکان خۆیان ده رباز ده کرد و په نایان
بۆ سهنگه رهکان ده هینا. له سههر فه رمانی پیرۆز په نا ده دران و خه لات ده کران و
دلخۆشی ده درانه وه.

به کورتی کاری قه لا گه یشته جیگایهک که ئه ورۆ و سه بهی بگیری. که روودای
مه رگی (اعتماد الدولة) رووی دا^(۱). ئه و روودا وه هه موو که سی په ریشان کرد و
کاری قه لای- که نیزی که به ته و او بوون بوو- که مێک وه داو خست. قه لانیسهکان
خۆرا گرت روون. تا محمه د به گی شاملوو- که کرابوو سه ردار- گه یشته جی.

(۱) چلۆنایه تی روودا وه که ئه وه یه: رۆژیکی ده گه ل ئه میرهکان له مه زلی (گه نچ عه لی خان)
بوون. ئیواری که هاتنه وه سه ریکی تۆپخانه یان دا، سههری شهوێ هاتنه دیوه خان.
پاش به جی گه یاندنی نوێزان، تا دوو به تل شه و را برد وهک جاری جارار زۆر به
رووگه شی و روو خۆشی ده گه ل خه لکی مه جلیس قسه ی کرد. کاتی خه و چوو ه جی
نوستن. نووسه ری ئه م پیتانه هیشتا نه گه ییومه وه مه زلی خۆم که به دووامدا هاتن؛
منی هه ژار سه رم سو رما که ده بی هۆی بانگکردنم چ بی؟ یه کی دیکه گه یشتی و
گو تی: جه نابی میرزای به مه رگی مو فاجات ته و او بوو. هه موو تووشی سه رسورمان و
خه م و په ژاره بوون. خه به ره که مان به خا وهن شکۆ را گه یاند. هه ر ئه و شهوی
ته رمه که مان له بن قه لا هینا خواری و شوو شتمان و کفنمان کرد. ئیواری ئه و رۆژی
ناردمانه وه ته ور پیزی. ئه میرهکان ناریدیان له دووی ئیمام قولی خان که به له شکرکی
ته یاره وه له سه لماس بوو.

ئەمىرەكانى پىشسو و تازە ھاتوو بەوپەرى لەخۆبووردنەو خەرىكى گرتنى قەلە بوون. بەماوھىەكى كورت سەنگەرەكان لە خوارەو گەشتنە بن دىوار و بورجەكان بەزەبرى تۆپە بەردەوشىنەكان وەلەرزىن كەوتن و درز و كەلنپان لى پەيدا بوو. لەلای سەرەو، نازايانى قەلاشكىن ھىرشىيان ھىنا و دوو سى بورجيان داگىركرد. لەلای سەنگەرى پىربودا قخانیشەو غازییەكانى توركمان پەلامارىان بۆ بورجەكانى خوارەو- كە كورە گەرەى ئەمىرخان فەرماندەى بوو، برد و پى ھەلچوون و وەسەر كەوتن. پاسەوانەكان خۆيان بۆ رانەگىرا؛ دەستيان لى ھەلگرت و رايان كرد بۆ قەلە سەرەو. ھەوشەكە كراو و لەو پىرا خەرىكى ھەلگەندنى دىواری نىوان دوو قەلاكان بوون. پاسەوانەكانى بوزلق پياويان ناردە خزمەت ئەمىرەكان و ئامانيان خواست و تەسليم بوون و بوزلقيان بەدەستەو دا. سى قەلە قايم گىران؛ كوردەكان لە فرە كەوتن، ھەموو روويان لە مالى ئەمىرخان كرد كە ئەویشيان كردبوو نارىن قەلا. غازییەكان بى ترس خۆيان دەقەلا ھاویشت. جگە لە مالى ئەمىرخان، ھەموو كەلن و قوژبنى قەلا كەيان داگىركرد ئەمىرخان كە تەماشای كرد لە ھەموو لاو بەلا دەورەى گرتوو، كوردەكانى لە شەركردن مەنع كرد و ناردىە كەن مەھەدخان و تكای كرد كە بۆخۆى دەگەل غازییەكانى شاملوو بىتە نىو قەلا؛ چونكە لە ھەسەن خان دەترسم و زۆرمان خوين لە يەكتر رشتوو ئەو ئاگادارىمان لى بكا خۆم و كورەكانم و خىزان و دەست و پىوئەندەكانم بەسەلامەتى بنىرتتە بەر بارەگای بەرزى شا.

لەو كاتەدا خان ئەبدالى موكرى بەچەند كەس لە نىزىكانى خۆیەو ھاتەدەر. ئەويان ناردە قوناغى ئەلیاس خەلیفەى قەراداغلوو، كە ميوانى ئەو بى. لەپاش ئەو مەھەد بەگى براى (تەویل) بەو جەلالىيانەو كە لە قەلەدا بوون دەر كەوت. پاشان مەھەد بەگ لەسەر وىستى ئەمىرخان چوو نىو قەلا. ئەمىرخان و كورە گەرەكەى و نىزىكەى سەد كەس لە عەشیرەتى برادۆست، ھەموو زىتپۆش و تەفەنگ بەدەست و چەكدار، بەھەموو ئەسپابى شەرەو لە مالى ھاتنەدەر؛ دەگەل مەھەد بەگ يەكترىان دى و دووسەد كەسكىش لە قەلەدا مانەو.

مەھەد بەگ پاسەوانى بەديارىیەو دانان كە كەس وىيان نەپزى و روو لە مالىان نەكا. ئەمىرخان و دەست و پىوئەندەكانى ھىنا مالى خۆى خپووت و بارەگایەكى گەرەى تاپبەتى بۆ ھەلدان. ناردى لە دووى ھەسەن خان و ئەمىرەكانى تر كە بىن

ئەمىرخان بىيىن. جا ئەودەمى ھەرچى قازانجى دەولەتى تىدابوو ئەودى بىكەن. بۆخۆشى وپىراى براكانى دانىشت و بەگەرمى مىواندارى لى كىردن. كە ھەسەن لە خىوھتەكە نىزىك بۆۋە ناردى بەدوای محەمەد بەگى دا و بانگى كىردە دەرى. نەھاتنى ھەسەن خان بۆ خىوھت و چوونەدەرى محەمەد بەگ ئەوانى نىگەرەن و درىدۆنگ كىرد. ھەسەن خان بەمحەمەد بەگى گوت: «سەرم لە كارى تۆ سورماوھ و قەت وام لە تىگەپىشتن و لىزانى تۆ رانەدەدى كە بەخۆت و برايانەوھ لەنپو ئەو ياغى و سەركىش و لاسارانەدا دابنىشى كە دەستيان لە خۆينى خۆيان شوشتووھ و جى متمانە نىن و نابى بەھىچ بارىك برويان پى بىرى. تەگبىر ئەودى كە ئەوان لەبەر يەك بلاۋ بىكە، ئەمىرخان و كورەكەى و چەند كەسان لەكن خۆت گل بدوھ و ئەوانى دىكە، ھەرچەند كەسان بەئەمىرىكى بسپىرە كە پاش ئەودى فەرمانمان بۆ ھات جىبەجى دەكەين.»

محەمەد بەگ ئەو قىسەى پى بەجى بوو. پىاوى نارە كى ئەمىرخانى: «مانەوھى ئەو ھەموو كەسە پىكەوھ لە جىگايەك ئىمكانى نىيە، بۆ خۆت و كور و خزمەكانت لىترە ھەسەتەنەوھ و ئەوانى دىكە دادەبەشىن.» ئەمىرخان مىلى راکىشا؛ بەلام ئاوالەكانى مىلان نەدا و گوتيان: «بۆ خۆت دلىياى كە ئەمىرەكان سەربەخۆ ناوېرن ئەتۆ بكوژن، بەلام يەكى لە ئىمە ناھىلن. بىرپارمان وابوو كە لە خۆشى و ناخۆشىدا پىكەوھ بژىن، ئىستەتتا وا ديارە تۆ ژيانى دوو رۆژت پى باشترە. ئىمە لىك ھەئانابىرپىن و ئەگەر بكوژىپىن باپىكەوھ بمرىن.» جواپيان نارەوھ دەرى.

لە كاتى ئەو ھاتوچۆيەدا لە مائە ئەلىياس خەلىفە ھەرا پەيدا بوو، كاتىك خان ئەبدالى موكرىيانى نارە قۇناغى ئەلىياس خەلىفە، بۆ خۆى لە سەنگەر بوو. پىاوەكانى خەرىكى مىواندارى و بەجى گەياندىنى ئەركى پىويست بوون و شەربەتەيان بۆ ھىنان. لەو ھالەدا خەلىفە- كە پىاويكى سۆفى و خاوەن ئاكارپىكى ساكار- بوو بەسەردا ھاتەوھ و مىوانەكانى زۆر بەخىرھاتن كىرد و لە پىاوەكانى توورە بوو كە بەو گەرمایە بۆ چەك و بەرگى شەپتان لە برادەران نەكردۆتەوھ. خزمەتكارپىك ھات كە بەرگى شەريان لى وەرگىرى و سووكيان بكا. خان ئەبدال و ئاوالەكانى خەپالىكى دىكەيان بەدلىا ھات. دەسبەجى لە جىپى خۆيان راپەرىن و شىريان ھەلكىشا و چەند شىريان لە ئەلىياس خەلىفە دا و چەند كەسىان لە خزم و پىاوەكانى- كە بى چەك بوون- لەنپو خىوھت بىرىندار كىرد. غازىيەكانى قەراداغلوو

پتیان زانی و به شیرری پرووتهوه له خپوتهی وهژوورکهوتن. ئهلیاس خهلیفه و دوو کهسه له خزمانی کوژرابوون و چهند کهسیش برینداربوون. پروویان له خان ئهبدال کرد و ئهویان به ئاوالانهوه لهتوپهت کرد. ئه پروداوه قسهی حهسهن خانی وهراست گپرا و کهسه متمانهی بهوان نهما. قزلباشی غهزاکهر، رۆبونه شیران و دهسه کهسهوه نهچوون و شیریان تی نان. ههر کهسه لهو رۆش پیتستر هاتبووه دهر- چ کورد چ جهلالی- کوژرا. چونکه بهردهستبوونی ئهو چینه غهداره وهک ئیمانی ناهومیدی بوو. ئهمیرخان و ئاوالهکانی هپرشه قزلباشیان بۆ دورهی خپوتهکهیان دی و راپهپین و لبادیان کون کرد و غازیهکانیان وهبهر تفهنگان دا. لهولاشهوه خپوته گوللهباران کرا. بیست سی کهسیان وهبهرهاتن و کوژران؛ ئهوانی دیکه بهشیرری پرووتهوه دهرپهپین و بهشهپکردن بهرپگای نهماندا رابردن. لهشکری رق ههستا و وای دهست بهکوشتار کرد که ئهو کهسانهی شهش مانگ لهوهی پتس هاتبوونه دهریش دهرباز نهبوون؛ تهر و وشک پتکهوه سووتا. ئهوانی له قهلاش مابوونهوه ئاسهواریان لی برا. بهکورتی قهزاوقهدهر وای هینابوو و ئه پروداوه لهخۆیهوه قهوما. پاداشی نمهک بهحهرامیی خۆیان وهرگرت. پاش لیکۆلینهوه زاندر که ئهمیرخان و ئاوالهکانی تهگبیریان کردبوو و هاتبوونه سهه ئهوه که رزگاریان له دهست قزلباش ئیمکانی نییه؛ گوتبوویان: «بهرگی شهپری لهبهر دهکهین و چهک ههلهدگرین و دهچینه دهری. ههموو ئهمیرهکان لهو کوژهدا کوژدهبنهوه؛ دهستیان لی دههینه شیران، تا له دهرهوه ئاگادار دهبن جووقهواریان لی دهرپین. ئهگهر توانیمان وهدهرکهوین و خو رزگار بکهین، ئهوه باشه؛ ئهگهر نهمانتوانی، بهسه نییه تۆلهی خویمان لهپیتسدا کردۆتهوه و خوینی خویمان ئهستاندوووه و پیاوانه کوژراوین.» بۆیه ئهم ئازایهتییه له خان ئهبدال پرووی دا و لهپیتسدا ئهلیاس خهلیفهی کوشت. خودا بۆخۆی دهزانی.

پاش ئهم پروداوه کوره بچووکهکانی و خاو و خیزانی ئهمیرخان ئهوی مابوون، هینایانن بۆ هۆردووگا و مال و سامانی قهلانشینهکان بهسهه غازیهکاندا دابهش کرا. له حالیکدا که هۆردووی خاوهرن شکۆ له (گاودۆلی) مهراغه بوو، ئهوهی قهومابوو بهعهززی پیرۆزی گهیشت. لهسهه فهرمووده، چهند رۆژیک گهنج عهلی خان بهخۆی و تفهنگچییهکانپوه لهبن قهلا مانهوه و ئهمیرهکانی دیکه به لهشکرهوه پروویان له دهرگای خاوهرن شکۆی عالم پهنا کرد. له چیمهنی قهراچووق گهینه

بارهگای پیروژ، ولات و سامان و دهسته لاتداری ورمی، به قبان خانی برای محمهده بهگی بیگدلی ئەسپ پیردرا، سی هزار تومهن زیری نهغدیش بۆ پیداوایستهکانی قه لای دمدم و یارمه تیی غازیهکان و پیاوهکانی ئەو دیاری کرا. فهрман درا له سنووری ساروقورغان و گاو روود تا سه لماس، هه موو ئەمیر و حاگمهکان له بهر حوکمی ئەودابن و له قسهی دهرنه چن، ئەویش به له شکرکی تهیارهوه چوو بۆ ویندهری و خهریکی ئاوه دانکردنه وهی قه لای بوو. گهنج عهلی خانیش بهخوی و تفهنگچییهکانیهوه تیکه لی هۆردووی گهوره بۆوه^(۱).

باسی به رهو مهراغه چوونی شا و

رق ههستانی له تیره ی موکری و قه تلوعامی ئەو تیره

عه شیره تی موکری له پیرهوانی ئەم دهولهته و له سنووری گاودۆلی مهراغه و سندوس و میانداودا نیشته جی بوون. له سهردهمی شای بههشتیدا سه رکردهی ئەو تیره بهدهست ئەمیره ناویکه وه بوو. پاش مردنی شا و له سهر تهخت دانیشتنی سولتان محمهده پادشا- که سولتانی رۆم بوو- پهیمانی باوک و باپیرانی خوی هه لوه شاندهوه و دنیا ی هیدی و هیمنی ئالۆز و په ریشان کرد. شه ر هه لایستنه بهد فه رهکانی سنوور، بازاریان گهرم بوو. ئەمیره ی ناوبراو- که زۆر سالان نمهک پهروه ردهی ئەم دهولهته بوو- ریگای نمهک بهحهرامی و یاغیبوون و هه لگه رانه وهی گرتنه پیش، دهگه ل رۆمیان ریکهوت و دهستی کرد بهتالان و کوشتار. له سندوس و میانداو و مهراغه دا هاته سه ر په وهی (قه راجیوق) که په وهی تایبه تی حه زره تی شای بهه شتی بوو و بهباشی ناویانگی به دنیا دا رۆی بوو. ژماره یهکی زۆری له په وه دان و پاسه وانی په وه کوشتبوون و په وه که ی داگیر کردبوو. هه میسه دهگه ل ئەو ئەمیر و قزلباشانه ی ده بوونه حاگمی مهراغه شه ر و کیشه هه بوو. ده میکیش له خراپه و کوشتار و بهدیل گرتنی ژن و مندال رانه ده وه ستا. پاش مردنی ئەمیره بهگ، شیخ حه یده ر به ده ستووری بیگله ره یه گی رۆمیان بوو به ئەمیر و له

(۱) ئەم کاره ساته له سالی بیست و چواره می پادشایه تیی شا عه باسی سه فه ویدا رووی داوه که ریکه وه تی ۱۰۱۸ ی کۆچییه. ئەسکه نده ر به یگی تورکمان له لاپه رهکانی ۸۰۷- ۸۱۱ ی کتیبی عاله م نارای عه باسیدا باسی کردووه. حه یف رۆژ و مانگی گیرانی دمدم و گوژرانی ئەمیرخانی نه نووسیوه. هیمن.

باوکی زیاتر سه‌ره‌خوییی په‌یدا کرد.

به‌لام له زهمانی فه‌رمان‌ره‌وایی سولتان محمه‌ده‌خاندان له راس جه‌عفه‌ر پاشای بیگلره‌به‌گی ته‌وریز سه‌رکیتی ده‌کرد. چه‌ند جار نیزیکانی خوئی نارده‌ باره‌گای عاله‌م په‌نای پادشای مه‌زن و بچوکی خوئی نیشان دده‌ا؛ تا شاهه‌نشا بو داگیرکردنی نازه‌ربایجان چوو. شیخ‌حه‌یده‌ر هات بو ریس‌مه‌ ماچکردن و لاواندراوه؛ حه‌زرتی شای پایه‌به‌رز و سیبه‌ری خودا، هه‌له‌کانی پیتشوی تیره‌ی موکری به‌خشی. ده‌سته‌لاتی مه‌راغه و ده‌ورپشتی- که هه‌میشه به‌ده‌ست یه‌کتک له ئەمیره مه‌زنه‌کانی قزلباشه‌وه بوو- دا به شیخ‌حه‌یده‌ر. ئەو له‌بن قه‌لای ئیره‌وان وهک له جیی خوئی باس کراوه- کوژرا. خاوه‌ن شکۆ له‌به‌ر هه‌قناسی جیی باوکی دا به‌قوبادخانی کوری که هیشتا منداڵ بوو. به‌که‌یخودا و ردین سپیه‌کانی عیلى فه‌رموو تا کور گه‌وره ده‌بی له قسه‌ی دایکی- که کچی پیاوماقوولیکی قزلباش و ژنیکی وشیار و ئاقلبوو ده‌رنه‌چن. بو ئەوه‌ی قوبادخان خو بگری براهیکی شیخ‌حه‌یده‌ر که ناوی ئەمیره‌خان به‌گ بوو له‌نیو عیلى هیناده‌ر و جی و پایه‌ی دایه و کردی به‌حاکمی گه‌رم‌رئود. براهیکی تری خان ئەبدال داوای مه‌زنایه‌تی ده‌کرد و سه‌ری بو برازاکه‌ی دانه‌ده‌نواند و هیندیک پیاوخراب و به‌دغه‌ری موکری له‌خو هالاندبوو. چه‌ند جار له‌شکری ناردراسه‌ر و ده‌ریان په‌راند؛ تا ئاخیری وهک باسکرا په‌نای بو ئەمیره‌خانی برادۆست برد و له‌کن ئەو مایه‌وه. لوتف و دل‌سۆزی شاهانه قوبادخانی گرت‌ه‌وه و سه‌ره‌خوییی ته‌واوی په‌یدا کرد و هه‌موو هۆزه‌کانی موکری به‌رده‌ست بوو. له‌نیو سه‌ره‌هۆزانی ئەم تیره‌دا پیاوی به‌راز سروشت و ریوی سیفه‌ت هه‌بوون که له ریگای راست دوورکه‌وت‌بوونه‌وه و له چۆلی سه‌ره‌رئویدا گه‌وره ببوون؛ ده‌گه‌ل قزلباشان- که له مه‌راغه خاوه‌ن ملک بوون- خراب ده‌جوولانه‌وه و به‌زۆر زه‌وییه‌کانیان داگیر ده‌کردن. قوبادخانی که گه‌یشتی، له‌به‌ر نه‌زانی و پیسیی ده‌روونی ده‌گه‌ل قزلباشان ره‌فتاریکی ناله‌باری گرت‌ه‌پیش. هه‌رچه‌ند له‌و چه‌ند ساله‌ی دوا پیدا زۆر نافه‌رمانی و ئاکاری دزیو له‌ خوئی و له‌ژیر ده‌سته‌کانی ده‌بیندرا و گه‌رد له‌سه‌ر دلی مباره‌کی شاهانه ده‌نیشته‌، به‌لام له‌به‌ر به‌زه‌بی و دل‌سۆزی تایبه‌تی خوئی و له پیش چاوگرتنی خزمه‌تی شیخ‌حه‌یده‌ر، چاویشیی لی ده‌کرا. تا وای لی هات ئاوی له ئاوه‌رئویان ده‌رکرد و سه‌ره‌رئویی و لاساری له پاده‌ برده‌ ده‌ر. هه‌روه‌کو سالی پابردوو حوکم کرابوو که قوبادخان

بچیتە کن (ئییعتیما دودەولە) و لە داگیرکردنی قەلای دمدەدا دەگەڵ لەشکر بەشداری بکا، خۆی لەو خزمەتەش بوارد و نەچوو.

لە بەهاریدا کە خاوەن شکۆ خەریک بوو بۆ ریکخستنی کاروباری ئەو ناوچەیە بەرەو سنوور بچێ، قوبادخانیش ناچار بەخۆی و چەند کەس لە دەورویشتەکانیەوه لە (یورت قشلاق) بەخزمەت گەیشت؛ چونکە دلی پاک و رووناکی شاهانە لە سەرەرپۆیی و لاساریی ئەوان گەردی لی نیشتبوو، هاتە سەر ئەو کە ئەوانە شیایوی لوتف و دلسۆزی نین و راوستان لە تەمیکردنی توندی ئەوان بەقازانجی دەولەت نییە و خراپە و کیشەیی پتری لی پەیدا دەبی. خۆی لە تەمیکردنیان خۆش کرد. بەلام بەلیزانی و وشیری خۆیەوه، جارێ خۆی راگرت و لوتفی دەگەڵ کردن تا گەیشتە مەراغە. قوبادخان و یدین سپییەکانی موکری لەو دەترسان شا داوای رەوهی قەراچیوق بکاتەوه؛ بۆیە بەفیل، ئەسپە باش و هەلبژاردەکانیان ناردە جیگایەکی دوور دەست و چەند بارگینی نارەسەنی کوردییان لەوێ هیشتەوه، تا ئەگەر باسی رەوه هاتە گۆرێ ئەوان نیشان بدەن. هەرۆهە ئاشکرا بوو کە هەمیشە دەگەڵ سەردارانێ رۆمی کەینوبەینیان بوو و خراپەیان دەگەڵ لێقەوماو و هەژاران کردوو و لەبەر تەعەسسوبی مەزەبی زۆریان شیعیەکانی مەراغە ئازار داوه. کە وابوو دەستی زۆرداران دەبوو لە یەخەیی هەژاران بکریتەوه.

بەکورتی لەنێوبردنی ئەو تیرە بەدەفی و سەرەرپۆیە- کە لە موسلمانانی هەر ناویکیان هەبوو- ئەرکی سەر ئەستۆی شای دادپەرۆر بوو. ئاگری رق و توورپیی و لە دلی خاوینی شاهانەدا بلیسەیی گرتبوو کە تەنیا بەخوینی ئەو بی قەرمانە و وەکارکەوتنی شیرێ ئاگریار نەبایە نەدەکووژاوه و دانەدەمرکاوه. لەکاتی کە بارهگای بەرز لە گاودۆل هەلی دابوو، رۆژیک قوبادخان بەخۆی و سەد و پەنجا کەسەوه روویان لە بارهگای بەرز کرد. ئیوارە وەخت بوو گەیشتی؛ دەگەڵ چوار کەس لە خزمەکانی بۆ حوزوور بانگ کران. کە وەژوور سەرپەرە کەوت، لەسەر فەرمانی شا لە وەختی چەکمە داکنەنددا غولامان بی ئەوهی بیتلن ببزوون- کوت کوتیان کردن. کەلاکی پیسی ئەوانیان بۆ کووچەیی پشت سەرپەرە راکیشا. بۆ ئەوهی زیانیک لەلایەن ئەو پیاوخراپانەوه بەغولامان نەگا. فەرمان بەعەلی قولی خانی ئیشک ئاغاسی باشی شاملوو درا لەبەر دەرکی سەرپەرە راوەستی؛ یەک یەک بانگیان بکا بۆ مەجلیس. کە وەژوور سەرپەرەیی پیرۆز کەوتن دەسبەجی

غولامان بیانکوژن و که لاکیان باویژنه کووچهی پشت سهرابه‌رده؛ تا له پتیش چاوان ون بن. تا بیست سی کهس بهو جوژه کوژران و یهک به‌دوای یه‌کدا فری دران. نه‌وانی ده‌ری که‌می‌ک در‌دوژنگ بوون. یه‌کیان که هاته ژووری ته‌ماشای کرد خوین زور ژاوه و قوبادخان و نه‌وانیش دیارنن؛ قیژاندی و ده‌ستی دا خه‌نجر. موحیب‌علی خانی شاهی سیونی بریندارکرد. دوو سی کهس که به‌دوایدا ده‌هاتن کشانه‌وه و خه‌ریکی راکردن بوون.

غولامان و قوچیپیان تیپان و هرووکان، هر له‌وی پارچه پارچه‌یان کردن. نه‌وانی ده‌روه تی گیشتن، رایان کردن نه‌سپان. هیندیک هر له‌وه‌وروپه‌ره و هیندیک له وهختی راکردندا کوژران و تاقیان لی برا. له‌وهخته به‌سامه‌دا خاوه‌ن شکو هاته‌دهر و سواری نه‌سپی ره‌سن و خوشبه‌ز بوو و پرووی له‌قه‌لای گاودول کرد و سه‌ریزانی قزلباش کوشتن و تالانی عه‌شایری موکرییان پی نه‌سپیدرا. خاوه‌ن شکو به‌تلیک له‌شه‌و چووبوو گیشته قه‌لای گاودول.

هیشتا نه‌م خه‌به‌ره نه‌گه‌بیووه قه‌لا که له‌شکر به‌ژور قه‌لا و هریوو؛ هرکه‌سیان وه‌گیر که‌وت خستیان. علی قولی خان ناردرا بو‌ه‌وشه‌یه‌کی دیکه که له‌وه‌نیزیکانه بوو. په‌نجا شیست که‌سیکی ده‌ست به‌ستراوی هینا ده‌رگای به‌رز. غازیه‌توله‌نه‌ستینه‌کان به‌چاو قووچاندنیک هه‌موویان ناردنه ولاتی نه‌بوون. زور له‌وه‌که‌سانه‌ی ده‌یان‌هینان خزمه‌تکار و پیمه‌ره‌داره‌کان هر به‌زهری گولال و پاچ و پیمه‌ره‌سهر و می‌شکیان ده‌کوتان و ده‌هارین. نه‌سفه‌ندیاربه‌گی ناوچی باشی عه‌ره‌بکه‌رلوو، له‌سهر فه‌رمانی خاوه‌ن شکو به‌سهر ره‌و ناردرا بو‌گه‌رم‌پروود و به‌فی‌لیکی شه‌رکه‌رانه‌وه نه‌میرخانی برای شیخ‌ه‌یده‌ر و نه‌وه‌په‌نجا که‌سه‌ی له‌تیره‌ی موکری که ده‌گه‌ل نه‌وبوون به‌جاریک کوشت. حوسین سولتان برزای شیخ‌ه‌یده‌ر و نه‌وانه‌ی ده‌گه‌ل نه‌وه‌له‌ورمی بوون به‌ده‌ستی هه‌سن خان کوژران.

به‌کورتی قه‌تلی عامی نه‌وه‌ تیره به‌قه‌له‌می ته‌قدیر له‌سهر لاپه‌ره‌ی رورگار نووسرا. نه‌وه‌چند رورزی که‌شا له‌قه‌لای گاودول ماوه، هه‌موو رورزی ده‌سته‌ده‌سته و پول پول ده‌یان‌هینان و له‌سه‌ریان ده‌دان. به‌هرامی خوینخور تاویک له‌تیغ وه‌شاندن و خوین رشتن رانه‌ده‌وه‌ستا. هیندیک له‌نویماق و نیبی و نوریاد که له‌نیو نه‌وان مابوونه‌وه، به‌وه‌تاوانه‌ی له‌نیو تیره‌ی دژی ده‌وله‌تدا خوینان

ماتکردوو و له کاتی دهسته لاتی رۆمیاندا نه گه راونهوه نيو قزلباش هه موویان کوژان.

بیبیرینهوه ئاورگی تیره ی موکری کوژاوه و نیره وه زه کان هه موو که وتنه بهر مه و دای شیر ی به برشت و ژن و منداله کانیشیان به دیل گیران. پاش چه ند رۆژ بلایسه ی رقی شاهانه تا راده یه ک دامرکاوه و شیر به گ ناویک له و بنه ماله که هه میشه خۆی به خزمه تکار ده زانی و مه خسور به گ ناویک که برای ئه و له ریزی ئیشک ئاغاسیانی باره گای به رزدا بوو، کرانه گه وره و مه زنی موکری و فه رمان درا ئه وانه ی له مه و دای شیر پرگاری بوون و له که لێن و په سیواندا ماونه وه، په نا بۆ ئه وان بهرن و له کوشتن و تالان ئه مین بن. پاش ئه م رووداوه شا چه ند رۆژیک له نيو ئه سپه کانی ره ودا له چیمه نی قه راجیوق رای بوارد و ولاتی مه راغه ی به سولتان میر موقه دم ئه سپارد^(۱).

باسی دهسه لات په یادکردنه وه ی کوردانی برادۆست به سه ر قه لای دمدمدا و دیسان وه دهسکه وتنه وه ی به ته قدیری خاوه نی ئاسمان و ئه ستیران

خه به ریکی به سام که له مازنده ران به گوپی خاوه ن شکۆ گه یشت، رووداوی سه بر و سه مه ره ی دهسه لات په یادکردنه وه ی کوردانی برادۆست به سه ر قه لای دمدمدا بوو. چلۆنایه تی رووداوه که ئه وه یه: وهک له پیتشدا باسمان کرد پاسه وانی و دهسته لاتداریی ئه م ناوچه و قه لایه که ی به قبان خانی بیگدلی ئه سپیردا بوو. په کیک له ژنه کانی ئه میرخانی چۆلاق- که له کچانی خه لکی خویرپی ئه و مه لبه نده بوو، ده گه ل هیندیک له بۆره پیاوه کانی نه ناسراوی کورد له قه لادا مابوونه وه و خزمه تی قزلباشیان ده کرد. قبان خان هه له که ی ئه وه بوو که کوردی با نه ناسراویش بۆ- له قه لادا هیشتی بۆوه. بۆخۆشی جاروبار ده چوو بۆ راوی. (ئه لغ)

(۱) به داخه وه ئه سکه ندهر به گ- که میژوونووسی کی زۆر ورد بووه- رۆژ و مانگی ئه م کاره ساته ی روون نه کردۆته وه؛ به لام چونکه له ریزی رووداوه کانی سالی بیست و چواره می پادشایه تی شا عه باسدا له لایه په ی ۸۱۱-۸۱۴ی عه له م ئارادا نووسراوه، دیاره ئه و کاره ساته له سالی ۱۰۱۸ی کوچیدا رووی داوه. هیمن.

بهگي برادۆست- كه خزمى ئەميرخان بوو- وهك كوند له ويرانهكانى ئەو سنووره هەلكورمابوو و دهگەل ئەو (عورت) ژنه و قۆلچييه كوردەكان پەيوەندىي بەر قەرار كرد. بپيار وا درا هەر كاتىك قبان خان بەشەو له قەلا وەدەرکەوت ئاگادارى بكەن.

رۆژىك قبان خان بۆ راوچى له قەلا وەدەرکەوت. به ئەلغ بەگ راگەيەندرا، شەوچى بەخۆى و چل پەنجا كەس كوردەوه هاتنه بن قەلا. ئەوان بورجىكى سولقيان كه بەتەنىشت قەلاكەوهيه كون كرد، ئەلغ بەگ و ئاوالهكانى يەك يەك هاتنه ژوورچى؛ لەپەر پاسەوانى ئەو بورجەيان كه له خەودا بوو كوشت. هەر كەستىيان له هەر بورجىكىدا له خەودا دى بەرەو نەمانيان بەرچى كرد، چوونه نەقارەخانه و نەقارەى شادمانىيان لى دا، ئەو كوردانەى له قەلادا بوون تىكرا لىيان كۆبوونهوه. خەلكى قەلا وەخەبەر هاتن و ئەوهى هەرگيز بەخەيالاندا نەدەهات بەچاوى خۆيان دى، سەريان لى شىوا و دەستىيان كەوتە ئەملا و دەستىيان كەوتە ئەولايه. بەو شەوه رەشه هەراوهوريا له قەلادا پەيدا بوو، قزلباشەكان بەئاغا و نۆكەر و پيشخزمەتەوه كه له قەلادا بوون، بى ئەوهى ئاگايان له چەندوچۆنى داگيركەران بى، بەدلىكى پى ترسەوه بەئەملا و ئەولاي قەلادا خۆيان فرچى دا و هەلاتن و تا بەيانى تاقەكەستىيان له قەلادا نەماوه. كوردەكان له قەلادا مانەوه و مال و سامانى قزلباشيان داگيركرد و له كوردەكانى دەرووبەر، داواى كۆمەك و يارمەتريان كرد.

ئەو خەبەرە بەسامە به قبان خان گەيشت. ئەنگوستى پەشيوانىي بەددان گەست، رووى له لاي قەلا كردهوه. ئاغا سولتانى موقەدەم له مەراغە خەبەرى زانى و بەسەرپەرەو بەيارمەتییەوه هات. يەكێك له هەلكەوتە باشەكان ئەوه بوو كه سەد و پەنجا كەس له كوردە ياغيەكان كه بۆ كۆمەكى قبان خان بەرەو قەلا دەهاتن، تووشى ئاغا سولتان و پياوهكانى قبان خان هاتن، شەق قەوما و كوردەكان شكان، زۆريان لى كۆژرا و ئەوى مانەوه و دەرچوون هەلاتن. پىربوادقخان حاكمى تەوريز و شەهیر سولتانى موكرى له بیستنى ئەم خەبەرە شلەژان؛ بەترەختان خۆيان گەياندى، قبان خانیش بەشەرمەزارییەوه تىكەل بە ئەمیرە مەزنەكان بۆوه.

روون بۆوه كه قەلانیشینەكان زۆر كەمن. له بیرى هپشبردندا بوون كه ئاوى

په‌مه‌تی خودا به‌سه‌ر ئەم ئاگره‌دا کرا. ئەلغ به‌گ رۆژیک بارووت به‌سه‌ر تهنه‌نگچیه‌کانیدا به‌ش ده‌کا، قه‌زاوقه‌ده‌ر وا جاری بوو پریشکیک ئاگر که‌وته نیو بارووت و گری لی بڵندبوو و لایه‌کی روومه‌تی سووتاند و په‌کی خست. ئەو سووتاوانه‌ی ئاگری ناهومی‌دی، له‌قه‌لاداری که‌وتن و که‌دهوره‌ی قه‌لایان وا به‌ته‌ندراوی هاته‌ پێش چاو، له‌گه‌یشتنی کۆمه‌ک ناهومی‌د بوون. ترس و ناهومی‌دی ته‌نگی پێ هه‌لچنن و جگه‌ له‌ راکردن هیچیان ره‌چاو نه‌کرد. له‌ شه‌ویکا که‌ وه‌ک دلی نه‌گه‌تباران ره‌ش و تاریک و تونوک بوو- هه‌رچی پێیان هه‌لگیرا و توانیان له‌ ئەسه‌په‌ه‌ساوه‌کانی قه‌لایان نا و ئەلغ به‌گیان به‌که‌لاکی ه‌اویشته‌ سه‌ر ئەسپیک و له‌ ده‌رفه‌تیکدا ده‌روازه‌یان کرده‌وه و هه‌لاتن. ئەمیره‌کان پاش ئاگاداریبوون وه‌دوایان خستن، به‌لام و پێیان رانه‌گه‌یشتن.

جاریکی دیکه‌ش ئەو قه‌لایه‌ که‌ له‌ قایمی و به‌رزیدا ده‌گه‌ل ئاسمانی شین به‌رامبه‌ری ده‌کا که‌وته‌وه ده‌ستی له‌شکری پادشا^(١).

مه‌م و زین

دووه‌م به‌یتی کتیبی ئۆسکارمان، مه‌م و زینه. مه‌م و زین به‌ناوبانگترین چیرۆکی کوردیه‌. کام کورد هه‌یه ئاگای له‌ چیرۆکی مه‌م و زین نه‌ی. یا هیچ نه‌ی ناوی ئەو کچ و کوره‌ ناکامانه‌ی نه‌بیستی. له‌ شیعری شاعیره‌ کۆن و تازه‌کانماندا ناوی مه‌م و زین هاتووه.

چیرۆکی مه‌م و زین هه‌ر به‌کوردی نه‌ماوه‌ته‌وه. تا ئیستا به‌ئه‌لمانی، فه‌رانسه‌یی، رووسی، ئەرمه‌نی و تورکی ته‌رجمه‌ه‌ کراوه. له‌ ساڵی ۱۳۴۱-۱۹۶۲دا ئەم به‌یته‌ی له‌م کتیبه‌دا هه‌یه، به‌ده‌ستی کاک (عوبه‌یدالله ئەیوووبیان) هاتۆته‌ سه‌ر رینووسی کوردی و زۆر باشیش کراوته‌ فارسی و چاپ کراوه.

ئەم چیرۆکه‌ی له‌م کتیبه‌دا چاپ کراوه (په‌حمان به‌کر) بۆ خۆی ده‌لی به‌ چوار

(١) ئەم رووداوه‌ له‌ ساڵی ۱۰۲۴ی کۆچیدا که‌ به‌رامبه‌ری بیست و نۆه‌مین ساڵی پادشایه‌تی ش‌ا عه‌باسه‌ قه‌وماوه و له‌ لاپه‌ره‌ ۸۸۸-۸۸۹ی عه‌لم ئارای عه‌باسیدا نووسراوه. ئەوی بۆ من جیتی داخه‌ ئەوه‌یه که‌ نووسه‌ر ناوی ئەم ژنه‌ قاره‌مانه‌ تۆل‌ئه‌ستینه‌ی نه‌نووسیوه. هێمن.

پوڙان بۆ ئۆسكارمانى گوتتووه و ئەويش تۆمارى كردووه. من كه زۆر جارم ئەم بەيتە لە زمانى شاپەرەكانى هاوچەرخم بېستوو ئەم بەيتەى زۆر بەتەواو دەزانم. بەبېرواى من مەم و زىن زۆر كۆنە. زۆر كۆنترە لەوەى ئىمە بېرى لى دەكەينهوه؛ بەلام هەروا هاتوو و تازە كراوتەوه و پەنگى گۆريوه. كەچى بەو هەموو گۆرانەوهش نيشانەى ئاينى زەردەشتى بەئاشكرايى پيوە ديارە و ئەوهش بەلگەى كۆنبوونى ئەم چيپۆكەيه. لە سەرانسەرى بەيتى مەم و زىندا لە نيوان خوداى خيەر و شەپدا ملانەيه؛ ملانەيهكى توند و بەرەرهكانىكى سەخت و لە ناشتى نەهاتوو. ئەگەر بەكرە مەرگەوه، بەكرى شووفار و بەدەفەر وەك خوداى شەپ- دەيهوئى مەم و زىن- ئەم كچ و كورە پاك و خاوپنانه ريسوا بكا، خوداى خيەر (قەرەتاژدين) گەرەترين مەردايەتى و فيداكارى دەكا و بۆ پاراستنى ئابرووى ئەوان مالى خۆى ئاگر تى بەر دەدا و خانى نەمرىش كارەساتەكەمان ئاوا بۆ دەگيرپتەوه:

مالا خوە ژ رەنگ قوم زردشت
 دا ئاگر و گازيا خو راهشت
 ئاگر كو دگرته خان و مانان
 وى گرته بە گازى و فغانان
 ئەقوام و قبايل و عشابير
 بالجملة بزينة دەفع ئاگر
 ئاگاه كو بوون ئەمير و غلمان
 خالى کرن ئەو سرا و بستان
 ئوژى كو بزينة وى هەوارى
 وى موتههمى وەگوتە يارى
 تاژدين تە دى چە رەنگ ئەدا كر
 مووسا لى بەحر غەم زوا كر

بەيتيژى ساكاريش ئەو نەقلەمان بەزمانىكى سەير بۆ دەگيرپتەوه:
 قەرەتاژدينى لورى،

به زمانی عه ره بان(*) ده ژنیتی خوږی،

دوور^(۱)، گویتتر، لانکی کوږی.

یا له زمان خاتوون ئه سستیوه ده لئ:

«نه ئه مالم دهوږ، نه ئه و حاله،

«نه ئه منداللم دهوږ نه ئه و تفاله

«به و شهرته ی له دنیا یه سلامت بن، گهردنی زهر و ووی پر له خاله.»

تاریکی بهری رووناکي دهگرځ، خودای شه پر بهسهر خودای خیردا زال ده بی. به کره شوڤار واز ناهینتی ئه و کچ و کوږه بی تاوانانه به ئاوات بگن. به لام دیسان رووناکي پهیدا ده بیته وه، خیر زال ده بی: شه پر تی ده شکي. به کر ده کوژری. ئه ما درهنگ؛ پاش له نیوچوونی ئه و دلبر و دلداره بی مرادانه.

خانیه نه مر- شاعیری مه زن و پایه به رزی کورد- ژیا نی هه تاهه تاییه دا به چیرۆکی مه م و زین. شاکاریکی دروست کرد که تا دنیا دنیا یه مایه ی شانازی ئه ده بی نه ته وایه تیمانه، به لام نه ی توانی به یته کونه که له نیو به ری و له بیر خه لک به ریته وه. ئه و به یته ئیستاش هه م به شیوه ی بو تانی و هه م به شیوه ی موکریانی هه ر ماوه. ئه گه ر تو ماریش نه کرابا هه ر ده ماوه؛ به لام رهنگ بوو پتری گوږان به سه ردا هاتبا^(۲).

بیگومان سه رچاوه ی مه م و زینی خانی هه ر ئه و به یته کونه یه. هه روهک پی م وایه

(*) وئ ده چئ شایه ر گو تی تی (زمانی عه جه مان) له بری (زمانی عه ره بان)؛ به لام

ئوسکارمان که رهنگ بی نه تورکی زانی بی و نه عه ره بی، وای وهرگر بی؛ ده نا ئه م

دیره تورکییه و له موکریان به تورک ده لئین عه جه م. "هیمن"

(۱) دور: هه سته. گویتتر: بیه، هه لگره.

(۲) من له میژه بیر له وه ی ده که مه وه چونه زور به یته کونی کوردی وهک مه م و زین، فه رخ

و ستی، خه ج و سیامه ند، سه یده وان، زه مییل فرۆش و شیخی سه نعان به هه ردووک

شیوه ی موکریانی و بو تانی هه ن. ئایا له ئه سلدا به کام شیوه بوون؟ که ی گوږاون؟ کی

گوږیونی؟ دیاره بو م نه چوته وه سه ر ج بنج و بناوانیک، بو یه خو ی لی ده بو یرم و با سی

لی ناکه م. هه ر ویستم ئه و دیاره بخه مه پیش چاوان، به لکه له دوا رۆژدا زانایانی

کورد لئی بکو لنه وه.

سەرچاوهی چیرۆکهکانی بیژن و مەنیژە و رۆستەم و سوهراب و سیاوەش و... شانامەش ھەموو بەیتی کۆن بوون و فیردەوسی تازەیی کردوونەو؛ بەلام چونکە شیعری فیردەوسی ساکارتر و ھاسانترن بەیتە کۆنەکان لەبیرچوونەو و چونکە مەم و زینی خانی، وردەکاریی شاعیرانە و سۆفیانەیی زۆر تێدایە و ھەروا ساکار و ھاسان نییە و نەخویندەوار ھیچ، نیوہ خویندەواریش باشی تێ ناگا، بەیتە کۆنەکەیی مەم و زین ھەر بەسەر زار و زمانانەوہ ماوہتەوہ.

پیرەمێردی نەمر شاعیر و رۆژنامەنووسی ھاوچەرخیش مەم و زینی ھەبە. مەم و زینی پیرەمێرد ئیبداعیکی خۆیەتی و زۆر لە بەیتە کۆنەکە دورە. چیرۆکیکی شانۆییی باوی رۆژیووە. تەنانت بەرەو ئەدەبی رۆژئاوایی چوو و وەک درامەکانی شکسپیر دەچێ. ئەو شیعەرە ناسکانەیی خوارەوہ- کە لە چا و ھونەری شیعرییەوہ بەرز- لە مەم و زینی پیرەمێرد وەرگیراون:

ھەیرۆ ئیمیرۆ رۆی شین و رۆ رۆمە
کە مەم رۆیی رۆی پەژارەیی خۆمە
ئەو زۆلفە لوولەم بۆ مەم شانە کرد
فەلەک کویتر بۆ بۆنیککی نەکرد
ئەو خال و میلەیی من بۆ مەم رشت
پەیمانم وایە بۆی بەرمە بەھەشت
لیوم دانابوو بۆ گوشتوگۆی مەم
عەھدە تا مردن واتەیی پێ نەکەم
ھەیی مەم دەستی مەم نەگەیشتە تۆ
وا نووکی خەنجەر بوو بەسەزای تۆ
خەنجەر بۆ دلە گەر راست دەوی
ئاخ مەمی تیاپە نەک بەری کەوی

مەم و زینی پیرەمێرد بە نۆرەیی خۆی پارچەبەکی ئەدەبی و کۆمەلایەتی بەرزە. بە زمانیککی شاعیرانە و ھونەرماندانە رەخنەیی لەو رەسمە کۆن و دزیوہی کوردەواری گرتووە کە کچان بەزۆرەملی دەمرین و دلی دلداران دەشکین و ئیستاش دەگەل سەردەمی خانیش فەرقیککی زۆری نەکردووە. بەلام مەوزووعیککی نوێ و لاسکردنەوہیەکی رۆژئاوایییە کە دەگەل ریشوین کۆنی کوردەواری بەک

ناگرنه‌وه و زۆر له به‌یته‌که‌ش دووربۆته‌وه. زین هه‌م له به‌یته‌که‌دا و هه‌م له مه‌م و زینی خانیدا به‌مردنی خۆی له سوێی مه‌م مردووه و ئه‌وه‌ش سۆزی ئه‌وین و وه‌فای پتر تێدایه، که‌چی زینی پیره‌مێرد خۆی ده‌کوژێ، قه‌دیم خۆکوشتن له کۆمه‌لی کورده‌واریدا نه‌بووه، ئه‌و دیارییه‌مان زۆر له‌مێژ نییه له رۆژئاواوه بۆ هاتووه. ناخر دیارییه‌کانی رۆژئاوا هه‌موویان هه‌ر باش و به‌نرخ نین و زۆریان بۆ ئێمه مائۆیرانکه‌رن.

له چیرۆکه‌ کۆنه‌کانی کوردیدا باسی خۆکوشتن، ته‌نیا له به‌یتی خه‌ج و سیامه‌ندی موکریانیدا هه‌یه. خه‌ج پاش مردنی سیامه‌ند شینی بۆ ده‌گێرێ و دوا‌ی خۆی له تیکه‌شاخی کێله‌سییان هه‌لده‌دێرێ و به‌په‌لی داره‌به‌نیدا ده‌دا. ئه‌ویش ته‌نیا له سوێی سیامه‌ند نا؛ به‌لکه له ترسی براکانیشی که زۆری لێ نزیك ببوونه‌وه و له‌وانه‌بوو بیکوژن. داستانی‌کم وه‌بیره‌هاته‌وه؛ هه‌رچه‌ند که‌مێکمان له مه‌به‌ست دوور ده‌کاته‌وه، به‌لام پێم خۆش بوو بیگێرمه‌وه. فه‌قی بووم؛ له گوندیکی گه‌وره‌ی کوردستانی ئێران ده‌مخویند، گونده‌که دوو مه‌لای لێ بوون. مامۆستا که‌ی من مه‌لایه‌کی رووناکییر و خوینده‌وار بوو که تازه‌ترین کتیب و چاپه‌مه‌نی ده‌خوینده‌وه و ئاگای له وه‌زعی دنیا‌ی ئه‌و سه‌رده‌می هه‌بوو. مه‌لاکه‌ی دیکه، پیاویکی زۆر وشک و کۆنه‌په‌رست بوو و هه‌موو شتی له روانگه‌ی کتیبه‌ کۆنه‌ په‌ر زه‌رده‌کانه‌وه ده‌دی و دژی هه‌موو شتیکی نوێ بوو. مامۆستا که‌م گالته‌ی به‌بیره‌واوه‌ری کۆنه‌په‌رستانه‌ی ئه‌و ده‌کرد و زۆربه‌ی فتواکانی به‌ به‌لگه‌ی شه‌رعی هه‌لده‌وه‌شاندنه‌وه.

ئه‌و گونده‌ کێژیکی زۆر شوخ‌وشه‌نگ و جوان و چه‌له‌نگ و شه‌رمیون و به‌ئه‌ده‌بی لێ بوو؛ کچی و جوان له‌و گونده‌دا نه‌بوو ده‌یانگوت دلی به‌لاویکه‌وه هه‌یه. به‌لام که‌س نه‌یدی‌بوو جاریکی پێکه‌وه راوه‌ستابن. دوو برای لۆزنده‌ر و یه‌سک گرانی هه‌بوون؛ هه‌یج کامیان ژنیان نه‌بوو و ئه‌م کچه‌ بناوانیان بوو. پیاویکی پیر و ده‌وله‌مه‌ند به‌سه‌ری هه‌له‌وستا. برای گه‌وره‌ی حازربوو ژن به‌ژنه‌ی پێ بکا، کچه‌که‌ بدا به‌بار به‌کابرا پیره و کچی کابراش بۆ خۆی بێنی، کچ نه‌ده‌چوووه ژیر بار به‌ئاس و په‌لاسه‌دا ده‌چوو، ته‌نانه‌ت شکایه‌تی له ئاغ‌ژنیش کرد. به‌لام ئاگاکه له هه‌ر دوو لاوه پێشکێشی ده‌ستاند، به‌قسه‌ی ئاغ‌ژنی نه‌کرد و دادی نه‌پرسی، به‌زه‌بری خه‌نجه‌ر و کوته‌ک ناچاریان کرد مل رابکێشی، مامۆستا که ئاگای له هه‌موو شتیکی بوو نه‌ته‌ینا بۆخۆی ماره‌ی نه‌کرد، به‌لکه گوتی: به‌هه‌یج شه‌رعیک

ماره‌ی نایه و هه‌رک‌ه‌س ماره‌ی بکا به‌تالّه.

به‌لام مه‌لا پیره ماره‌ی کرد، هینده‌ی پی نه‌چوو کچه‌که ون بوو؛ هه‌رچی لیتی گه‌ران سو‌راخیان نه‌کرد. ده‌پیشدا پیمان وابوو وه‌دووکه‌وتوو، به‌لام که‌س له دیدا ون نه‌ببوو؛ ته‌نانه‌ت ئه‌و کورپه‌ی ده‌یانگوت چه‌زیشی لی ده‌کا. ژنه‌چه‌نه‌دریژه‌کان بوختانیان پی کرد و ده‌یانگوت: «به‌خولای خوشکئی چۆته شار و ره‌گه‌ل ژنه خراپه‌کان که‌وتوو.» ئاخری باغه‌وانان به‌بوگه‌ن که‌لاکیان له‌نیو دارستانیکی چغور و قه‌وغادا دیته‌وه که‌خۆی هه‌لاوسی بوو. مه‌لا پیره که‌ده‌ستیکی له‌و تاوانه‌دا هه‌بوو، نه‌حازر بوو نوژی له‌سه‌ر بکا و نه‌ته‌لقینی بدا و نه‌هیشتی له‌گۆرخانه‌ی موسلماناندا بینژن و گوتی: «به‌هیلاک چوو و به‌موسلمانی نه‌مردوو.» براكانی که‌تازه‌په‌شیوان ببوونه‌وه هاتنه‌خزمت مامۆستاکی من. ئه‌ویش قسه‌ی مامۆستا پیره‌ی به‌راست زانی. ناچار ئه‌و کچه‌بی مراده‌یان به‌تاقه‌وه ناشت. من زۆرم پی ناخۆش بوو و به‌مامۆستا که‌م گوت: «چۆن دلت هات بیلی ئه‌و سووکایه‌تییه‌ به‌م کچه‌هه‌ژاره‌ بکه‌ن.» گوتی: «رۆله‌ من له‌تۆم زیاتر زگ به‌م کچه‌ده‌سووتی، بی‌م خۆش نه‌بوو سووکایه‌تی پی کرا و له‌و بروایه‌شدا نیم قیامه‌ت راده‌بوو ئه‌گه‌ر له‌گۆرخانه‌ی موسلمانان بینژرابایه، به‌لام بابیته‌په‌ند و کچی دیکه‌فیر نه‌بن خۆ بکوژن.» تی فکریم ئه‌وه‌ش چه‌شنه‌چاریک بوو بۆ ئه‌و درده‌ که‌تازه‌به‌کورد‌ه‌واری وه‌ربوو و وه‌ک ئیستا په‌ره‌ی نه‌ستاندبوو.

هه‌ژار شاعیری به‌ناوبانگ و هاوچه‌رخیش مه‌م و زینی هه‌ر له‌سه‌ر کیشی مه‌م و زینی خانی به‌شێوه‌ی موکریانی کردۆته‌شییعر. شیعره‌کانی گه‌لیک سوار و له‌بار پاراو و تیرمانان. چیرۆکه‌که‌شی هه‌روه‌ک خانی دارشتوو و په‌روه‌ده‌ کردوو و سه‌ری گرتوو. زمانه‌که‌ی یه‌کجار په‌تی و بیگه‌رد و ساکاره. پره‌ له‌ وشه‌ی په‌سه‌نی کوردی و به‌راستی فه‌ره‌ه‌نگیکی ده‌وله‌مه‌ندی زمانی کوردییه. وشه‌ی نارمه‌سن و داتاشراو و تازه‌کووره‌ی تاک تاک نه‌بی تیدا نییه. بریا ئه‌وانیشی تیدا نه‌بان که‌ده‌لنی په‌له‌ی ره‌شن به‌کراسی سپیی بووکه‌وه. ئه‌گه‌ر خانی مه‌م و زینی کردۆته‌به‌هانه‌ بۆ ده‌ربیرینی هه‌ستی پاکی نه‌ته‌وايه‌تی و بیروپرای سوڤیانه‌ی خۆی، هه‌ژاریش مه‌به‌ستی ئه‌سلبی له‌هۆندنه‌وه‌ی ئه‌م چیرۆکه‌تۆمارکردنی وشه‌ی په‌سه‌نی کوردی بووه و پیاو هه‌ق بلی زۆریش سه‌رکه‌وتوو.

مه‌م و زین چیرۆکیکی نه‌ته‌وايه‌تی کوردییه. بۆ هه‌موو شاعیریکی کورد په‌وايه

به ناره زووی خوئی دایریتیتیهوه، بهو شهرته زور له ئهسلهکهی دور نه بیتیهوه. نازانم ههژار بۆ دهلی: «مهم و زینی خانی ههژار کردوویه به موکریانی.» پهنگ بئی ئهگه ناوی نابا مهم و زینی ههژار، بهرهمهکهی نرخه پتر بووبایه و زمانی ئهوه پهخنهگرانه بهسترا بایا که دهلین: «ههژار نهیتوانیوه ئهفکاری سوڤیانهی خانی بهوردی دووپاته بکاتهوه.»

من زورم سهه له وردهکاری سوڤیانه دهرناچی و نازانم قسهی ئهوه پهخنهگرانه تا کوئی راسته، بۆ ئهه مه بهستههش زانای بهرپز دوکتور عیزه دین مستهفا که به عهرهبی لهسهه فلهسهفه و بیرری خانی نووسیوه هیوادارین له دوارپوژدا پهرده لهسهه زور لایه نی شاراوهی بیرری خانی ههلداتهوه؛ بهلام دهلیم مهم و زینی ههژاریش بهنورهی خوئی کتیبکی بهنرخه و زور چیرۆکی واشم پی شک دی دوو شاعیر کردوویاننه شیعر و دیاره فهرقیان بووه.

ئهوهش نمونهیهک له مهم و زینی ههژار.

زین بوخچهی دلی لای مۆمی داگیرساو دهکاتهوه.

جاریکی بهزاری مۆمی دهدواند
دهردی دلی زاری ژاری دهنواند
ئههی هاوهم و راز و هاوونشینم
من تۆش وهکو خۆم بهسۆز دهبینم
فرمیسکی لهگهله منا دهپوژی
چۆن وا دهبی هیچ شتی نه بیژی
نازانی دلم بهخۆم دهمیینی
یهک بگری لهگهلم و نه مدوینی؟
دهردی من و تۆ له یهک چودایه
وهک خاوهر و زهردهپه و ههایه
تۆ خاوهری شهوق دهدهیته چاوم
من رۆژپه و ئاگرین ههناوم
ناسووتی له تۆ مهگهه زمانت
وهک من نی بسووتی تای ژبان

شۆقت که له سههر سههری دیاره
 سهه وداگههری سههر سههری دیاره
 من گیان به بلیسه دل به پیشکۆم
 سووتا جگهر و هه ناسه بۆسۆم
 تیشکی سههری تۆ له تۆ زمانه
 گریه ی دلی من به ئیش و ژانه
 هی من به له هی و به گێژهلووکه
 ناکوژیتته وه هی تۆ چووکه و سووکه
 شه و ده بیه هه والی شه و بیداران
 رۆژانه دهنوی هه تا ئیواران
 من رۆژ و شه و سبه و ئیوارم
 یهک لا نییه ئایسانه کارم
 جار جاره له دهست دلی بریندار
 جارز له ژیان ده بوو به ناچار
 په روا نه ده ما له ئاگری خه م
 په روانه ده ما بیته هاو ده م

مه م و زینی خانی و ههروهها هی هه ژاریش هیندیک جیاوازیان ده گه ل ئه م
 به یته دا هه یه، که ئۆسکارمان تۆماری کردوه. یه که م دیداری مه م و زین له
 به یته که دا زۆر رۆمانتیکی و له واقیع دووره. په ری، زینی بۆ مه م ده بن؛ به لام
 خانی به راستی ئه م دیداره ی زۆر ئاسایی پیک هیناوه و له واقیعی نیزیکی
 کردۆته وه. له جیژنی نه ورۆزدا، له و جیژنه کۆن و نه ته وایه تییه دا- تووشی یه کی
 کردوون و به تیریکی دوو نیشانه ی ئه نگاوتوون. هه م باسی نه ورۆز و په سمه کانی
 ئه و جیژنه مان بۆ ده کا و هه م سه ره تای دلداری مه م و زین دادمه زرتینی. من
 به شبه حاللی خۆم ئه و کاره ی خانیم زۆر به لاره گرنگه؛ چونکه من ده زانم خانی
 گه لیک له ژیر ته ئسیری ئه ده بی فارسیدا به تایبه تی له ژیر ته ئسیری شیعره ی نیرامی
 گه نجه ویدا بووه. نیرامی گه نجه وی که شیعره دۆسته کانی فارس به خودای شیعره ی
 ده ناسن- شاعیریکی زۆر به دهسته لات بووه. پینج گه نجی نیرامی له شاکاره

بهره‌گانی ئه‌دهبی جیهان ده‌ژمیردرین؛ به‌لام چیرۆکه‌گانی نیزامی به‌تایبه‌تی له‌یلا و مه‌جنوونه‌که‌ی لایه‌نی ئه‌فسانه‌یی زۆر به‌هێزتره. جگه له‌وه ئه‌دهبی فارسی له سه‌ردهمی سه‌فه‌وییه‌کان زۆر خراب گه‌راوه‌ته‌وه دواوه و به‌چوار نال پاشه‌کشه‌ی کردووه و له واقیع دوور بو‌ته‌وه؛ که‌چی خانی خه‌ریک بووه له‌وکاته‌دا له واقیع نیزیک بێته‌وه. ته‌نانه‌ت له هیندی‌ک جیدا که دوور بو‌ته‌وه، عوزری هیناوه‌ته‌وه. ئه‌وه‌یه گوتوویانه پیاوی هه‌لکه‌وته زهمان و مه‌کان نانسێ.

مه‌م له به‌یته‌که‌دا تاقه کورده‌ی براهیم پادشای یه‌مه‌نه و له سیوی به‌هه‌شت گورراوه. که‌چی خانی ره‌سه‌نه‌که‌ی لی ئه‌ستاندۆته‌وه و کردوویه‌تی به‌کورپی نووسه‌ری میر، لاوتیکی جوان و پاک و خاوین، به‌لام ئاسایی بووه و هیچ له سیوی به‌هه‌شت و شتی وا نه‌گورراوه و ئاوامان پێ دهناسینێ:

تاژدین وه‌له‌دی وه‌زیر دیوان

مه‌م ژێ خه‌له‌فی ده‌بیر دیوان

هه‌ژار ده‌لی:

مه‌م رۆله‌ی نووسه‌ریکی میر بوو

تاژدین کورپی گه‌وره‌تر وه‌زیر بوو

لیره‌شدا خانی لایه‌نی ئه‌فسانه‌یی به‌یته‌که‌ی به‌رداوه. عرفۆ و چه‌کۆش له به‌یته‌که‌دا - وه‌ک مه‌م - شازاده‌ن و ئه‌وانیش گیرۆده‌ی زین و میوانی قه‌ره‌تاژدین؛ که‌چی خانی به‌برای قه‌ره‌تاژدینیان دهناسین:

تاژدین دوو برا هه‌بوون دقلاش

مانند دوو شاه‌باز جماش

دایم دلێ دژمنان ده‌سسۆتن

یه‌ک عارفۆ و یه‌ک چکۆ دگۆتن

به‌نگینه که له به‌یته‌که‌دا هاوده‌می مندالی و نوکه‌ری به‌ئمه‌گی مه‌مه و رۆلیکی گه‌وره ده‌گێرێ. له مه‌م و زینی خانیدا ناوی نییه و گورگینی پیاوی میریش جیگای ئه‌و ناگریتته‌وه.

به‌کەر له مه‌م و زینى خانیدا و له به‌یته‌که‌شدا هه‌یه و هه‌ر خودای شه‌ر و خراپه‌یه؛ به‌لام پله‌ویایه و هه‌وى دژمنایه‌تیی ده‌گه‌ل مه‌م و زین فه‌رقی هه‌یه. لێره‌دا. هه‌رچه‌ند زۆر به‌جه‌ساره‌تى ده‌زانم، به‌لام پێم وایه له باره‌ی به‌کهردا به‌یته‌که له واقیعی کۆمه‌لی کورده‌وارى نێزیکتره. به‌کەر له به‌یته‌که‌دا گه‌وره پیاو و هاوشانى قه‌ره‌تاژدینه؛ ئینکه‌به‌رى ده‌گه‌ل قه‌ره‌تاژدین ده‌کا و قسه‌شى له‌کن میر ره‌واجی زۆره. مه‌م به‌قسه‌ی مه‌له‌ک ریحان ده‌پێشدا ده‌چێته ماله به‌کەر؛ به‌لام که‌سى لێ وه‌درناکه‌وى و زیز ده‌بێ و ده‌چێته ماله قه‌ره‌تاژدین. به‌کەر ئه‌وه‌ی بۆ شانى خۆی به‌سووکایه‌تیی ده‌زانێ و ده‌یه‌وى تۆله‌ی له مه‌م و قه‌ره‌تاژدین بکاته‌وه. بۆیه ده‌ست ده‌کا به‌شه‌یتانى و ئه‌و گولمه‌زه ده‌گێرێ و ئه‌و هه‌موو خراپه ده‌کا و ولات ده‌شپۆینێ. ماله قه‌ره‌تاژدین به‌سووتاندن ده‌دا، مه‌م له به‌ندیدا ده‌رژینێ و ده‌مرینێ، زین به‌و ده‌رده ده‌با، خۆشى به‌کوشتن ده‌دا و دواى به‌و چیرۆکه پر له ده‌رد و ماته‌مه دینێ. ئه‌م رووداوه هه‌یج له واقیعی کۆمه‌لی کورده‌وارى دوور نییه و په‌یوه‌ندى به‌راده‌ی رق هه‌ستان و کار له ده‌ست هاتنى ئه‌و که‌سه‌وه هه‌یه که سووکایه‌تیی وای پێ ده‌کری. ئیستاش ئه‌و په‌سمه له‌نیو هه‌موو توێژه‌کانى کۆمه‌لی کورده‌وارى- به‌تایه‌تى له‌نیو پیاوماقووله‌کاندا- هه‌ر ماوه و روو له هه‌ر مائیکى کورد بکه‌ی و لانه‌ده‌ی و بجیه ماله دژمنى ئه‌و، هه‌رچى له ده‌ستى بێ له‌گه‌لت ده‌کا و ده‌بێته دژمنت.

به‌کەر له مه‌م و زینى خانیدا گه‌وره‌پیاو نییه؛ کوێخاده‌رکێکى خوێرى و شه‌یتان و شو‌فاره که دژمنایه‌تیی پێشوی ده‌گه‌ل مه‌م نییه و هه‌ر له‌به‌ر پیسیی سرشت و نیهادى خۆی ئه‌و کێشه و ئاشووبه ده‌نێته‌وه. خانى نه‌مر پاش باسیکی فه‌یله‌سووفانه ئاوا باسى به‌کەر ده‌کا:

القصة باقتضای خلقت
میری به کمال عز و رفعت
راگرت ژ بۆ خو درگ‌فانک
فتان زمانه صی پسانک
دايم له درى وی قساپوچی بوو
قلاّع و قلاش و قه‌وچی بوو

ئەمما بە نەسب نەمرد بوھتان
 بلکہ مەتولدی دبوھتان
 اصلی وی دبین مرگقەر بوو
 محضا وی بشر بشوور و شر بوو
 ناڤی وی منافق بکر بوو
 بلکه ژبلوقییا بتر بوو
 مناع و مذبذبین و ابلیس
 خدّاع و خبر بزین و تلبیس
 شاگرد شامتا وی شیطان
 شرمندە ژ گوھتنا وی بوھتان
 بدچەرە ژ رنگی دیو کابووس
 بد فعل و ستیزەکار و سالووس

خانی ئەو سۆفییە پاک و دل فراوانەیی کە پیتی خۆشە شەیتانیش ببەخشری و نەسووتیندری، بەکرە مەرگەوهریش پاش ئەو ھەموو خراپە و تاوانە دەبەخشی و نەتەنیا لپی خۆش دەبی، بەلکە لە بەھەشتدا دەیکا بە دەرکەوانی کۆشکی مەم و زین. بەلام نەتەوہی کورد، بەکری نەبەخشیوہ و نابەخشی و ئیستاش یەکیک لە ناخۆشەویستترین پیاوانی میژووی کوردستانە و رۆژ نییە تووک و لەعنەتی بۆ نەچی. وا دیارە زەمانی پیشوو -باسی ئیستا ناکەم - دووزمانی و شووفاری لە کۆمەلی کوردەواریدا کردەوہیەکی یەکجار دزیو و ناشیرین بووہ.

لە پیشەوہ گوتم بەیتەکە دروشمی ئایینی زەردەشتیی پتوہ ھەییە؛ بەلام چونکە ویستی سەرەتایی ئینسانان لە ھەر رەگەزیک بن و بیروبروایان ھەرچۆنیک بی یەکە، ئەگەر ورد سەرنج بەدینە ئەو بەیتە شتی وای تیدا دەبینین کە لە تەوراتدا دیومانە؛ ئایا وختیک تۆ دەخوینێوہ کە پەریان زین لە جزیری بۆ مەم دەبن، وەبیرت نایەتەوہ کە چۆن دێو بلقیساپان لە سەباوہ بۆ سولەیمان برد؟ یا ئەگەر گویت لّی دەبی کاتیک مەم و بەنگین بۆ یەکەم جار تیشکی ھەتاویان دی و گویتان: «ئەوہ خولایە»، حیکایەتی ئیبراھیم پیغەمبەرت وەبیر نایەتەوہ؟

ئەو بەیتانە ھەموویان پیاوی ھونەرمەند و بی دەستەلات دایانناون و بۆ پیاوی

دەستەلاتداریان گوتوون. بەلام بى ئەوئەى بۆ خۇيان ئاگادار بن ناتەبايىي چىنايەتى و ویست و ئاواتى خۇيان تیدا گونجاندووه و چارى غەیرە عیلمییان بۆ دۆزبوهتەوه. لە بەیتى مەم و زیندا شایەر ویستووئیەتى نۆکەر جیى ئاغا بگریتهوه. بەلام نەک بەخەبات و بەر بەرەکانى بەلکە بەفیداکارى و وفادارى. بەنگینە ئەوپەرى فیداکارى نیشان دەدا، تەنیا کەسپکە کە ئاغای خۆی بەجى نایەلئ و ئەمەگداری خۆی دەسلەلئى. مەمیش دەلئ ئیدى ئاغا و نۆکەر نین و بووینە برای دایک و بابى. کەچى بریارەکەى ھەلدەوھشینیتهوه و ھیندە پى ناچى وەک دیلیک دەیبەخشى. شایەر تۆلەى ئەو بى ئەمەگییە لە مەم دەکاتەوه و بەو دەردەى دەبا. بەلام نایەلئ بەنگین پەلەى بىوھفایىی پىوھ بنووسى. لەشکر دینى و تۆلەى ئاغای خۆی دەستینیتهوه. براھیم پادشای زگ سووتای و ھجاغ کویریش چاکەى دەداتەوه و شارى یەمەنى بە بەنگینە دەسپیرئ. بەوجۆرە ئاواتى شایەر پیک دئ و نۆکەر دەگاتە پلەى ئاغا یەتى.

لاس و خەزال

بەیتى سببەمى کتیبەکەى ئۆسکارمان لاس و خەزالە. ئەم بەیتە بەراستى شاکاریکی ئەدەبىی بەرز و کەم وینەیه. زۆر شتمان لە ریشوینى کۆنى نەتەوا یەتیمان بۆ روون دەکاتەوه. دەپیشدا بەیتبیز بە قسە، باسى گۆران و لە دایکبوون و پیکەپشتنى لاس، قارەمانى چیرۆکەکەمان بۆ دەگریتهوه؛ ئەوجار شیعەر دەست پى دەکا.

شیعەرەکانى ھەتا حەز بەکەى لەتيف و جوان و پر مانان. میسرەعەکانى زۆر زۆر دریزن؛ بەلام وشە رەسەن و جوانەکانى وا ھەلبیزیردراون و لە تەنیشت یەک دانراون کە کیشەکە دەپاریزن. جارجار نیوھ شیعەرەکان کورت دەبنەوه. شیعەرەکان جارى وایە زۆر لەسەر قافیە یەک دەروڤن و جارى وایە کەم. کورتى بېرمەوه بارى ئەدەبىی بەیتى لاس و خەزال بەبروای من زۆر باشە بیگومان ئەو بەیتە زۆر کۆنە؛ لە مەم و زینیش کۆنتر دیتە پيش چا. لاس دارىکی سەخت و چر و درکاوییە. دیارە ئینسانى کورد پيش ئەوئەى کۆخىکی بۆ خۆی دروست بکا، ھەر لەو وختەوه کە لە ئەشکەوت و زندۆل و لیرەواردا ژیاوہ ئەو دارەى ناسیووہ و ناوى لى ناوہ. چونکە دارەکە سەخت و درکاوى بووہ، دوايە کوپیان بەناوہوه

کردوو. ئەو ناوہ کۆنہ لە چیرۆکەدا ھەر ماوہتەوہ. ئەگەر ناوہکانی تر گۆراون، ئەگەر شتی تازەى ھاتوونە نیو، ریشەى چیرۆکەکە ھەر کۆن دیارە.

بەلیکدانەوہى من ئەو بەیتە لە زەمانى مێوہجاغى، یانى لەو سەردەمەدا کە دەستەلاتى خێزان بەدەست دایکەوہ بووہ گوتراوہ. وینەى ئەم چیرۆکە لە ئەدەب و مێژووى خۆمان و دەورویشتماندا نابینن. کۆنترین کتیبى شیعەر و مێژووى فارسى (شانامە) دەلى کاتیک ساسانییەکان پیاویان لى برا و نیرەوہزىکی شازادە و رەسەن نەما لەسەر تەخت دانیشى، دوو کچى خوسرەو پەرویز نازەرمیدوخت و پووران دوخت، یەک بەدوو یەکدا چوونە سەر تەختى پادشایەتى. بەلام ھەردووک زۆر کەمیان خۆراگرت. فیردەوسى زۆر بەپەرۆشەوہ دەلى:

شکوھى نماند درآن خانندان

کە بانگ خروس آید از ماکیان

یانى:

مەزنایەتى لە خێزانیکدا نامینى

کە مریشک وەک کەلەشیر بخوینى

فیردەوسى پتر لە ھەزار سال لەوہى پيش، مەزنایەتى ژنى بەچارەپەشى و لىقەومانى گەل و بنەمالەى پادشایەتى زانیوہ، کەچى تەماشادەکەین لەو بەیتەدا دوو ژن مەزن و سەرۆکى عەشیرەت و عیلى خویانن و دامودەزگای مەزنایەتیان ھەبە و لە ھەموو خۆشتر، لەسەر لاویک نێوان ناخۆشییان لەنیو پەیدا بووہ. تەواو بەپێچەوانەى مێژووى تۆمارکراومان، کە زۆرجار بیستوومانە دوو مەزنى پیاو لەسەر کێژیک دژمنایەتییان بووہ و بەگژێکەداچوون.

ھەر شتیک ریشەییەکی نەبى لک و پۆبى لى نابیتەوہ. ئەم بەیتەش دەبى ریشەییەکی ھەبووبى؛ رۆژگاریک لە ناوچەییەکی ئەو کوردستانە دوو ژن سەردار و مەزن بوون. جا گرنگ نییە ئەو ناوچە کوپپە و ئەو ژنانە خانزادى ھەریرى و یای خەزالی مەلا نەبیانن یا دوو ژنى دیکەن.

خەزالی مەزن و ھەمەکارەى خێلى مامودینانە. مەلا نەبى باوکیشى ماوہ و کەچى خەزالی ھەر وا بوخۆبى پى رادەگا. بەئاشکرایى دەگەل لاس دلداری دەکا.

بیر بکەنەوہ، لەو زەمانانەدا کە کورد مەلا نەبى لى پەیدا بووہ و قەننەداری

گرتووه، پښوونځی نه ته وایه تی و بیر و بروای مه زه بی دهسته لات و ئیختیاری وای داوه به ژن؟ دلداریی لاس و خه زال وهک دلداریی مه م و زین نییه. خه زال وهک زین کچوله یه کی بیدهسته لات و بی نه زمون نییه.

خه زال ژنیکه که ته نانهت لاسیسی هیناو هته ژیر فه رمانی خوئی. خانزادیش نه گهرچی لاس بی وه فاییی ده گهل کردووه و به جیی هیشتووه، یا با شتر بلیم خه زال لاسی لی داگیر کردووه، دیسان هر مه زن و دهسته لاتداری عیل و عه شیره تی خوئی ته تی.

باری دلداریی بهی تی لاس و خه زال ژور شیرین و جوان و ته واوه. باری هه ماسیسی گهلک به هیزه. پیاو که دهی خوینته وه، شیعه رکانی شانامه ی فیردهوسی و بهیر دیته وه که روسته می پاله وان له مه پدانی شه ریډا به خوئی هه لده لی:

«چو فردا برآید بلند آفتاب
من و گرز و میدان افراسیاب
چنانش بکویم بگرز گران
که پولاد کوبند آهنگران»

لاسیس ده لی:

شهری کاوران نییه شهری به رانه،

ژنانو ده که مه ئیخسیر، جی مالو ده که مه سه بزخانه.

نه وی له و بهی ته دا دلی خوینهر یا گوینگر ده سووتینئی و پیاو خه مناک دهکا، بیوه فاییی لاسه ده گهل خانزاد که هیچ وهک کرده وهی پاله وانانی به ناوبانگ ناچی. نه و لاه نازا و زه بر به دهسته و اگیر ددهی خه زال بووه. پاش وهی خه زال ئیجازه ی ددها بچی سه ری عه شیره تی خوئیان بدا، هزار سویندی بو ده خوا که له بزنی ده له بزنی خانزاد نه گه ری. لاس ده چیته وه به ره و هه واری خوئیان. خانزاد پی ده زانی، ته داره کی بو ده گری، خیر و خیرات دهکا؛ ته نانهت سوپاسی خه زالیش دهکا که لاسی بو ئیزن داوه و ده لی:

«خه به ری یای خه زال م بو بینن ده گه لم وهکو خوشکانه،

«لاسی ناردوته وه ئیره کانه،

«پىلاوى لەسەر چاوانە .

بەلام لاس ناپياوى دەكا و سەرى لى نادا و ئەحوالى ناپرسى و زوو دەگەرپتەو
بۆ ھۆبەى خەزالى و كە دەگاتەو ھەك ترسەنۆكىك دەلى:

«ياى خەزال بەسەرى تۆ لەبزم دە لەبزی خانزادخانئى نەگەر اوھ .

«خانزادى دلشكاویش تووكى لى دەكا و دەلى:

يا رەبى لاسەشۆر ھەرۆ برۆ سەر نەيەنيەوھ دواوھ ،

«بزانه دەگەل ئەو عىل و مەخلوقەى چم لى قەوماوھ ،

«ھەزار و ھەوسەد مالى بالەكیان بەسەر ئەمندا بەجى ماوھ .

لاس دەگەرپتەوھ و خەزال لە وەلامى لاسدا كە دەلى: پىم نەكراوھ ھىچ
دبارىبەكت بۆ بىنم، دەلى:

«ھىچم ناوى لاسەشۆر وەكازى دەستانم،

«ئەمن خانەخویم ئەتوو ببە ميوانم»

بى ئەوھى بىر لە حالى خانزاد بکەنەوھ خەرىكى كەيف و نەھەنگى خویمان دەبن .

«لاس لەوى دەبى ھەتتا سبجەيانى،

«ئەوى شەوى خۆش رادەبرى دەگەل گوزەرانى .

خۆشگوزەرانى زۆر دەوام ناکا . خەزالى ھەوھەسباز و جوانى پەرسى لاسى
پالەوانى ئازا و زەبربەدەست، بەلام ئالى و بى دەستەلات، دەنیرپتە چل پلەى
عومانى گولى شۆرانى بۆ بىنى و دەلى:

«چ بکەم ئەوھش دەبیتە خەم، ئەمن بابان ویرانى،

«پىيان گۆتم گولى شۆرانى ھەن لە چل پلەى عومانى،

«چرا و لالەت ناوى سەربەخۆ دايبسى ھەتتا سبجەيانى .

لاس دەلى:

ياى خەزال بزانه چۆن کارانت بۆ پىك دىنم،

يان سەرى خۆم دادەنیم يا گولى شۆرانىت بۆ دىنم .

لاس بەدواى ھەواى خەزالدا دەروا بۆ چل پلەى عومانى . ئەو سەفەرە كورت و پىر
مەترسىيەى، ئەو ھەوت خوانى رۆستەممان وھبیردینیتەوھ . راستە گولى شۆران بۆ

خه زالی دینی، به لام سه ری خویشی داده نی. وه بهر تیری چلکنان دئی و بریندار ده بی خانزاد به برینداری نایه ته سه ری، ده گهل ئه وه شدا خه زال له دوی ده نی ری. به لام که دهمری دئی و ویرای خه زال شینی بۆ ده گپری. ئه م تیری چلکنانه من ده باته وه نیو قوولایی میژوو، گه رانه وهی ده هه زار سواری یونانی و گه زه نه فونم وه بیری دینته وه که ده لی: کورده کان بۆسه یان بۆ داده نایه وه و تیره کانیان له نا کاو گورچوی ده برین.

ناسر و مال مالم

چوارم به یتی کتیه که ی ئوسکارمان ناسر و مال مالم؛ به یتی ری وه وان و خویشی دلداری و هه ماسییه. زورجار له زور که سانم ئه وه به یته بیستوهه؛ ته نانه ت به چاپکراویش دیومه. رهنگه ئه و تیکسته له هه موویان باشتر و ته واوتر بی. ئه م به یته زور کون نییه، کویتسانی گاهه ش باوه مه ر ئیستاش ناوی نه گوراوه. له کوردستانی ئیران و له مه لبه ندی مه نگورانه؛ له نیوان سه رده شت و مه هاباد هه لکه وتوووه. له هه ردووکان نیزیکه. کویتسانیکی یه کجار زه نویر و سازگار و بژوین و زه مند و ناووه و وا خویشه. به هاران چاوی کویری پی روون ده بیته وه و به سوین و هه لاله و به بیوون و شلیره ده رازیته وه. قه بری ناسر و مال مالم له نیوان گوندی گاهه ش و شه کربه گ هه ریه که له سه ر گردیکی بچووک ئیستاکه ش ماون. چوومه سه ریان گوری ساکارن، هه چیان له کپله کان نه نووسراوه، به لام زور دریز هه لخراون. له وه دریزترین که پیاو بروا بکا پیاوی ئه ونده که له گه ت له کوردستاندا هه بوون. دیاره به ئانقه ست بۆ ئه وهی پاله وانه تی ئه وان نیشان بدن گوره کانیان وا دریز هه لختوون.

قه بری کورده ش له سه ر گردیکی دیکه هه ر ماوه. ئه وه به رده ی کورده له سه ری دانیشتوهه له خوئی نه بزوووتوهه. کانی ناسر و مال مالان وشک نه بووه ئه وان هه موویان نیشانه ی ئه وه ن که به یته که زور کون نییه. جگه له وه چیرۆکه که به جوانی لپی وه درده که وی که له پاش دابه شکردنی کوردستان و بیدهسته لاتیی ده ره به گایه تی ناوخوی کوردستان رووی داوه. سه یریش نییه ده گهل ئه وه شدا که گاهه ش که وتوته نیو سنووری ئیران له به غداوه مه زنی بۆ داندراپی. ناوچه که زور له سنوور دوور نییه، وی ده چی له زه مانی قاجاراندا بووی، که ده ولته تی ئیران زور

بێدهستهلآت بووه.

بهو لیکدانانهوه ناتوانین راستیهکهی بدۆزینهوه. بهلام دهوه دهگهین کارهساتی ناسر و مال مال له زهمانیکدا قهوماوه که دهرههگی کورد ریشوینی بیگانهکان- بهتاییهتی عوسمانیهکانی- رهچاو کردووه. ژن که له سهردهمی دهرههگایهتی خۆمانه زۆر سووک نهبووه و تا رادهیهک پیزی لی گیراوه، لهو بهیتهدا بهتهواوی بۆته دیل و کۆیلهی باب و برای. تهماشاکه خاتوون تهوریزی له وهلامی گلهیی مال مالدا دهلی چی؟

«خولاکهی بزانه سووچ و تاوانی من چیه؟»

«ئهمن بایم لی راوهستاوو به خهنجهری، برام به شیری پروتییه،

«کوشتن و مردنم قبول دهکرد نه مهدهداوه وهکیلییه،

«بۆیهکم وهکیلی داوه، تا دهگه ل ناسر و مال مالان نهیتهوه دیدار ناخرهتییه،

«دهگه ل نهتوو نا مال مال نهما دهگه ل ناسری ئی من و ناسری خوشک و

برایهتییه،

«چ بکهم نهتوو نهمنت ناوی کاری خولای رهببیه.»

باری نهدهبی بهیتکه باشه و باری ههماسیشی ههروا؛ شیعرهکانی مهوزوون و قافیهدارن. نیوه شیعرهکانی کورت و درێژیان ههیه. لهسهیهکه بهیتکی باشه. رهحمان بهکر که له ناخری ههموو بهیتکهکان ناوی خۆی دینی، دیاره تی گهیشتوووه کارهکهی نرخه ههیه و قازانجی نهتهوهکهی تیدا، بۆیه دهلی: «ههزار رهحمهت له بابی (رهحمان بهکر)ی نهو بهیتکهی رۆناوه؛ خولا دهوامی ئیمپراتۆری بدا نهگه (ساحیبی) ئالمانی ناردوووه عیلمی کوردی بکا تهواوه.»

برایمۆک

بهیتی پینجهمی نه مکتیبه، بهیتی برایمۆکه. نهو بهیتکهی زۆر مهشهووره. گه لیک جارم نهو بهیتکه بیستوووه. وهک لهبیرم بی نهوهی له سهید عهولای سهید مینهم بیستوووه، زۆر درێژتر و جوانتر و خۆشتر بوو لهو تیکستهی ئۆسکارمان بۆی تۆمار کردووین. وادیاره رهحمان بهکر لهو بهیتهدا زۆر وهستا نهبووه. خۆ مهرج نییه بهیتبێژیک ههموو بهیتکهکان باش بزانی. رهخنهیهک که نهو کتیبه دهگریتهوه

ئەۋەيە بەشى ھەر زۆرى بەيتەكان ھەر شاھەرىك گوتوونى.

رەھمان بەكر خۆى شاھەرىكى زۆر ۋەستا بوو. بەيتى داناون و بەيتە كۆنەكانىشى زانىون. لە ھىندىكىاندا يەكجار ۋەستا بوو و ھىندىكى باش نەزانىون. بەو حالەۋەش برايمۆكى رەھمان بەكر زۆر پىكويپىك و لەبارە. نىوہ شىعەرەكانى زۆر بەيان دريژن، دريژ و مەوزوون، قافىەگۆرىي تىدايە. بەلام جارى وايە زۆر لەسەر قافىەيەك دەروا.

بەشىكى چىرۆكەكە بە قسە دەگىرتتەوہ. چىرۆكىكى دلدارىيە نۆكەرىك حەز لە خوشكى ئاغاكەى دەكا و لەو پىگايدە زۆر رەنج و جەفا دەكىشى. لەسەر تكاى گراوييەكەى، حەوت سالى رەبەق ئاغا گولەكەى دەگىرئ تا بە دەرمانىكى سەير و ئەفسانەيى چارى دئ.

مىرشىخ لە كاتى نەخۆشىدا بەلىنى دابوو پەريخانى خوشكى بدا بە برايمۆكى. تەنانەت سولتانى ئەستەمبوولئ فەرمانى لەو بارەدا مۆركردبوو. نازانم بۆ مىر خۆى گىل كر دووہ و برايمىش بىدەنگ بوو، تا مىر حەج براكەى دىكەى خاتوون پەريخان بەو كەينويەينەى زانىوہ. رەگى دەرەبەگايەتتى بزوتووہ و بە چلووى زستانى برايمۆكى دەر كر دووہ.

دەر كردنى برايمۆك ئەوندە بىرەھمانە و ناپياوانە و رزگار بوونى لە سەرما و بەفرى زستانى ئەوندە سەيرو سەمەرە بوو كە بۆتە زەربولەسەل و ئىستاش لەبىر نەچۆتەوہ. لە كوردەواريدا ئەگەر يەكئىك دەر كرا دەلىن بە دەردى برايم چوو. يا ئەگەر ئاغا يەك ھەرەشەى لە مسكىنىكى دەكا، دەلى: «وہك برايمۆكى بە چلووان دەرت دەكەم.» ئۆسكارمانىش لە پەراوتىكدا ئىشارەى بەو مەبەستە كر دووہ.

ئەم بەيتە تازەيە لە زەمانى دەستەلاتى عوسمانىيەكان بەسەر كوردستاندا گوتراوہ. زۆر بەريزەوہ باسى سولتانى ئەستەمبوولئ دەكا. دەيگەيەنيتە ريزى پياوہكانى خوداى. ئەو سەردەمەمان وەبىر دەخاتەوہ كە سولتانهكانى عوسمانى بەناوى دىنەوہ بەشى زۆرى موسلمانانيان دەچەوساندنەوہ و وايان فرىودابوون كە بەخۆيان نەدەزانى.

لەو بەيتەدا بەيتبىژ ھەلەيەكى زۆر گەورەى كر دووہ و ئۆسكارمانىش تىي نەگەيشتووہ و ئەوى لە زارى ھاتۆتەدەر نووسىويەتەوہ. منىش ئەو ھەقەم بەخۆم

نەدا ھەلەكە راست بکەمەو. ھەرۆك چۆن نووسراو نووسیم. بەلام بەپتوویستم زانی خوینەر وشیار بکەمەو. خوینەر پاش ئەو دەی بەیتەكەى خویندەو دەزانى ئەو كەسەى گول بوو و برايمۆك گىراویتی و ئەو ھەموو جەفایەى دەگەل كیشاوه، میرشیخە و ئەو دەى ئەو ھەموو خراپەى دەگەل دەكا و ئەو پەيوندەى بەسەردینى و بە چلووى زستانى و بە مانگی كانوونى دەرى دەكا لە ولاتى، میرحەجە. لە زۆر جیى بەیتەكەدا ناوى میر شیخ بەگول براوه. كەچى كاتىك میرحەج دوولكى لەسەر ئەستۆى برايمى دادەگرى و ھەردووك پى لى دە كەوشىك دەكا و حوكمى لەسەر دادەنى بړوا، برايم چاكەى خۆى بەچاويدا دەداتەو و دۆ و دۆشاوى تىكەل دەكا دەلى:

«میر بەقوربانى دەبم، خۆ نانى ئاغاىان بۆ نۆكەران منەتى نینە،

«ھەر نانى خۆت بەفكره ئەمەكى منى قەلەندەرت بەفكر نینە،

«ئەتوو گولتیک بووى لەوانى نفرینە،

«حەوت سالانم سوال بۆ کردى، سىبەرم بۆ دەکردى لە گووى كەرى شینە،

«بەوانەش قايل نەبووم بردمیە ئەستەمبوولت بۆ خزمەت سولتانی ئەمینە،

دەچوومە كەن شوان و گاوانان دە قاپتلكى كیسەلاندە چۆرچۆرەى شیرم بۆ توو هینا.

«ئىستا دەلتى دەرت دەكەم بەدل و یەقینە».

ئەو حەوت دىرانە سیمای بەیتەكە دەگۆرن و سەر لە خوینەر دەشىوین چاكردنیاں ھاسان بوو. بەلام ھەق نەبوو دەستیان لى بدەم. چۆن نووسرابوون ھەر وام نووسینەو.

پاش ئەو چەند دىرانە برايم ھەستى دەروونى خۆى دەردەبىرى و بەخاتوون پەریخان ھەلدەلى و بەراستى بەندەكانى ناسك و جوانن.

برايمۆك بە ھەزار كوێرەوھەرى و دەردى سەرى دەگاتە مالا میرشیخى و بەبى سەر و زمانى لە كانیپە خومارۆیەى دیننەدەرى. (جیى ھەرە ئینسانى چیرۆكەكە ئیرەیه). میرشیخ بەتایبەتى ژنە گەورەكەى، ئەمەكى برايمۆك دەدەنەو. چاریك بۆ برايمى كەسیرە و سربوو دەدۆزنەو و فیداكارییەك بۆ رزگاریى ئەو لە چەنگالى مەرگ ئەنجام دەدەن؛ كە رەنگە وینەتان لە ھیچ چیرۆكیكیدا نەخویندبیتەو.

برایمۆک له مردن رزگار دهبن، میرشێخ دهنیری خاتوون په‌ریخان به‌ فیل دینیتته
ماله‌ خۆی و له‌ برایمی مارده‌کا و برایم به‌ئاوات ده‌گا:

«کاری هه‌رتکیان بوو ته‌واوه،

«موباره‌ک بێ بووک و زاوا،

«(په‌حمان به‌کر) راوه‌ستاوه،

«له‌نیو کوردی زۆر به‌ناوه،

«له‌ سابلاغی دانراوه،

«حوکمی^(١) خاریجه‌گه‌ری به‌وی دراوه،

«ئه‌له‌مه‌ملای کارمان ته‌واوه.»

شێخ فه‌رخ و خاتوون ئه‌ستی

شه‌شه‌م به‌یتی کتێبه‌که‌مان به‌یتی شێخ فه‌رخ و خاتوون ئه‌ستییه. ئه‌و به‌یته‌ پاش
مه‌م و زین له‌ هه‌مووانی پتر جی گرتوه. (په‌حمان به‌کر) له‌و به‌یته‌دا زۆر وه‌ستا و
شاره‌زا بووه. زۆر به‌پێ و جیتی گوتوه و باش تۆمارکراوه.

ده‌لێن فه‌رخ و سستی به‌ زاری کرمانجی ژوووروش چاپ کراوه، به‌لام به‌داخه‌وه
وه‌گیرم نه‌که‌وت تا له‌به‌ریه‌کیان رانیم و جیاوازییه‌کانیان بخه‌مه به‌رچاو.

به‌یتبێژ ده‌پێشدا به‌ قسه‌ ده‌ست پێ ده‌کا و زۆر به‌کورتی باسی له‌ دایکبوونی
فه‌رخمان بۆ ده‌گێریتته‌وه. (نازانم بۆ به‌پێچه‌وانه‌ی جاران په‌حمان به‌کر قسه‌کانی
پچکر پچکر و تیکه‌ل پیکه‌لن). پاشان دینته‌ سه‌ر شیعهر. شیعرێ جوان و په‌وان،
شیعرێ سوار و ساکار، شیعرێ به‌تاموخوێ و ته‌روپاراو. له‌سه‌ر کیشی خۆمانه‌ و
تایبه‌تی و کۆنی کوردی. بۆ ده‌ربڕینی مه‌به‌ست، جاری وایه‌ نیوه‌ شیعره‌کانی

(١) وا دیاره‌ په‌حمان به‌کر له‌ پاداشی ئه‌و کاره‌ی که‌ بۆ ئۆسکارمانی کردوه، کراوه‌ به‌
ته‌به‌عه‌ی ده‌وله‌تی ئه‌لمان. ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی قانونی کاپیتو لاسیۆن له‌ ولاتی ئێران
هه‌بووه. ئێرانی زۆریان بوونه‌ ته‌به‌عه‌ی ده‌وله‌ته‌ گه‌وره‌کان و قانونی ئێران
نه‌یگرتوونه‌وه. نه‌مبیس‌توه‌ پیاوی هه‌ژار و که‌م ده‌ست بووینه‌ ته‌به‌عه‌ی بێگانه‌، په‌نگ
بێ په‌حمان به‌کری کرمانج له‌ سایه‌ی هونه‌ره‌که‌یه‌وه‌ یه‌که‌م کرمانج بووبی که‌ ئه‌م
کاره‌ی بۆ جێبه‌جێ کرابی. هێمن

تەوايىك دريژن و جارى واشە زۆر كورتىن. بەلام لە ھەموو ھالىدا كىش و مۇسقىقا پارىزراوھ. قافىھى زۆر بەگرنىگ گرتووه. شىعەرى بى قافىھى تىدا نابىنى. بەلام قاعىدەھىكى رىكويپىكى نىيە، جارى وايە زۆر لەسەر قافىھىھەك رۆيوھ و جارى وايە ھەر تاقە دوو نىوھ شىئەر لەسەرھەك قافىھەن، بەستەھە بەھاسانى و گرانى قافىھە، ئەگەر ھاسان بووھ زۆرى لەسەر رۆيوھ و ئەگەر گران بووھ خۆى ماندوو نەكردووه و زووى بېيوھتەوھ. شاھەرە كۆنەكان دووپاتەكردنەوھى قافىھىيان لە شىعەردا بەعەيب نەزانىوھ. ئەم كىش و قافىھىھە نەبۆتە ھۆى ئەوھ شاھەر لە مەبەستى بنەپەرتى دوورپىتەوھ و لە گىرانەوھى چىرۆك دامىنى. ئەم بەيتە بەندى زۆر جوان و مەزموونى زۆر ناسك و شاعىرانەھى تىدا ھەن، تابلۆى زۆر رەنگىن و ھونەرمەندانەھى كىشاوھ. زمانەكەھى زۆر تەپ و پاراوھ. وشەھى گەلىك رەسەن و شىرىنى كوردىي بەكارھىناوھ. بەپىچەوانەھى بۆچوونى ئۆسكارمان، بەيتبىژ لە شىوھى موكرىانىدا گىرى نەخواردووه و لە زاراوھەكانى دىكەش گەلىكى كەلك وەرگرتووه. بەتايپەتى ئەگەر پىداويستى بەقافىھە بووې.

ئەوھى لەو بەيتەدا سەرنجى منى راكپىشاوھ و بىگومان سەرنجى خويپنەرە بەرپىزەكانىش رادەكپىشى تەنيا بارى شىعەر و زمان نىيە؛ بەلكە بارى دارىشتنى چىرۆكە. ئەم بەيتە لە كۆمەلىك چىرۆكى جۆرەجۆر پىك ھاتووه كە تىكەل كراون و پىكەوھ جۆش دراون و ئەم چىرۆكە سەپروسەمەرھىان لى پەيدا بووھ. من زۆرم چىرۆك بىستوون و كەمىشم نەخويىندوونەوھ. تا ئىستا: چىرۆكى كورتى وام نەبىستووه و نەخويىندۆتەوھ كە ئەوھندەھى لكويپ لى بىتەوھ و ئەوھندەھى رووداوى سەپىر تىدا بى.

ئەم چىرۆكە كورتەھى كە شاھەرى نەناسراوى كورد بۆ ئەوھى بتوانى بەشەويك تەواوى بكا، ناچار بووھ كورتى بكاتەوھ تا شاھباشى ئاغاي پى بگا، تا قاوھچى كرپى بداتى، يا ھىچ نەبى، دانىشتوانى ھونەردۆستى مزگەوتى لادى، رەحمەتى بۆ دايك و باوك بنىرن و دەم خۆشىكى پى بلىن، ئەگەر بەبىرى نووسەرپىكى وەك (ئەكساندر دوما) دا ھاتبا، بىگومان چەند بەرگ رۆمانى شىرىن و دريژى لى دروست دەكرد.

بەيتبىژ بى ئەوھى بىللى ھەوداى چىرۆك بىسى، زۆر بارى ژيانى كۆمەلاپەتتى كۆمەلى كوردەواريمان بۆ دەگىرپتەوھ. ئەو رۆشويىنە تايپەتتەھە باش و دزىوانەمان

نیشان ددا که ئیستاش ماون و بهتایبهتی له لادیدا که میان گۆران بهسهردا هاتوو. ئەگەر ژنیک زا، چۆن ژنانی ئاوهانی لیتی کۆدبهنهوه. ئەگەر کورپی بوو، چۆن مزگینی بۆ باوک و کهسوکاری دهبەن؛ چۆن رووژووی دهکهنهوه؛ نۆوکی دهبەن و دهیهاوینە سەر بیژینگ تا هەوتوووی دهچی. ژنی زههستان چۆن دهکهوئ و مهلۆتکهی له تهنیشت دادهنین و بۆ ئەوهی شهوه مندالەکه نهخنکینئ و ئال خۆی نهبا، قورعان و دوعای لهسەر دهخوینن؛ یا هیچ نهبی قورعانیک له پشت سهری دادهنین. پاش ئەوهی هەوتوووی چوو دایک خۆی دهشوا و جاک دهگۆرئ و مندال ناو دهندرئ و داویژرته سەر پشتی لانک و گوێزهبانەیی بۆ دهگرئ. بهلام قارهمانی ئەم چیرۆکه گوێزهبانەیی بۆ ناکرئ؛ چونکه کارهساتیک دهقهومینئ که خزم و کهسوکاری هۆشی ئەو کارهیان نامینئ. پاش ئەوه باسی مردوو و مردن و شووتن و ناشتن و سهرهخۆشی و پرسه و له مزگهوت کۆبوونهوهمان بۆ دهکا. ئەو پرۆشوینهیی که هیچ گۆرانی بهسهردا نههاتوو و له لادیدا ههروهک خۆی ماوه^(۱).

ئەو کهسانەیی (تذکرة الاولیا)ی شیخی عهتار شاعیر و نووسەر و سۆفی بهناوبانگی فارسیان خویندبیتهوه، دهزانن شیخی وا ههبوون و کاری وایان کردوو پیاو سهری سووردهمینئ و پیتی به عهززهوه وشک دهبی. بۆ نمونه لهو کتیبهدا خویندوو مهتهوه پۆژیک دوو شیخ له قوون تهنووریک که ههروا نیلهی دههات پیکهوه پۆنیشتبوون. جامیکی ئاویان بۆ دانان. یهکیان دهستی ده ئاوهکهی ههلا و ماسیهکی زیندوووی دهینا. ئەوی دیکه گوتی: «جا ئەوه چیه، ماسی مائی ئاوییه.» ئەوجار بۆ خۆی دهستی پۆهیشته تهنوور و ماسیهکی هینادر. ئەویش نهک ماسی برژاو، بهلکه ماسی زیندوو. یا ئی وایان ههبووه دهرزی ده بهحر هاویشتوو و دوايه گوتوو یهتی دههویتتهوه. ههزاران ماسی له دهریا هاتوونهدر و ههیهکه

(۱) بیستومه له ناوچهی پشدر شهخسیک ههیه ناوی شیخ فهرخه. خهلکی ئەو ناوچه زۆریان پئ گهورهیه و گۆرهکهی مهزاره و بۆ نیاز و مرادان دهچنه سهری. ماوهیهک لهوهی پئش لاویکی خویندهوار و رووناکبیری پشدری بهلئینی پئ دام زانیارییهکی تهواوم لهسەر ئەو پیره بۆ بنووسی و بۆ بنیرئ. ئەویش بهلئینی خۆی بهجئ هینا و نووسراوهکهی له شوینی خۆیدا چاپ دهکرئ. شیخ فهرخه پشدر شیخیک بووه وهک ئەو ههموو شیخانهی دیکه. کهشف و کهراماتی نواندوو و چاکهیی دهگهڵ خهک کردوو و له خراپهیی گپراونهوه.

دەرزىكى زىر و زىويان بەدمەوہ بووہ شىخ نەيوستوون و تا ئاخىرى ئى خويان دۇزىوہتەوہ و بۆيان ھىناوہتەوہ! زۆريان بەرمالى مېبارەكيان ھاويشتوتە سەر دەريا و پىي پەريونەوہ، يا باريان لە شىرى درندە ناوہ و ھەژدەھايان ھەك گوريس پى ھەلاوہ. شىخى عەتار زۆر شتى سەيرتريان لى دەگىرپتەوہ. شىخ فەرخى پشدرىش يەكى ھەك ئەوانە بووہ و كارى ھەك ئەوانى كر دوون.

بەلام ئەو شىخ فەرخى كە خەيالى شايرىكى كوردى نەخويندەوار دروستى كر دووہ، كارى لە كەشف و كەراماتى شىخانەدا نەھىشتووہ و موەجيزاتى پىغەمبەرانەى كر دوون. سەير ئەوہى بەپىچەوانەى پياوچاكان، بەبارى خراپەدا كەلكى لەو ھىزە خواپىداوہ ھەرگرتووہ.

فەرخ ھەر لە داىكى بەردەبىتەوہ، ھەك عيسا قسە دەكا، خەلك سەريان سوور دەمىنى و بە رموزنى دەزانن. فەرخ لە قەرەواش و مامان و ژنەكانى دەوروبەرى داىكى رادەخورى و ھەرەشەيان لى دەكا و تەنانەت لە ھەرەشەكەيدا وشەى بىگانەش بەكار دىنى، تا بزنانن جگە لە زمانى زگماكى، زمانى دىكەش دەزانى و دەلى:

«ئەو پىرئىژن و مامانچى و سەرسىپىيە،
«ھىندىك كىشكى بن ھىندىك بەرن مزگىنىيە،
«زۆرو دەدەنى كەم نىيە،
«ئەگەر ھىناتانەوہ ھەموويان لى بەش دەكەم بە براپەتتىيە،
«ھەر كەس پوولكى بدزى بەھەقى ئەو خولايەى رەبىيە،
«سەرى دەتاشم سواری كەرى دەكەم (بىروونى) دەكەم لە شارى داودىيە.»

فەرقى فەرخى دەگەل عيسا دوو شتە. يەكيان: عيسا كە بەساوايى قسەى كرد، بۆ پاكانەكردن لە داىكى بوو. قسەكانى باش و خىر بوون. بەو موەجيزە مریەمى بوختان پىكراو و ئابروویراوى كرده ژنىكى پاكى مېژوووى. بەلام فەرخ، زمانى بەباش و خىر نەگەر. جگە لەوہى ھەرەشەى پى لە خەلك كرد، بەو زمانە تەر و پاراوہ تووك و نزاى لە داىك و باوكە بەستە زمانەكانى خوى كرد و كوشتنى. ئەوہ يەكەم كارى باشى فەرخۆلەيە، شاكارەكانى دىكە دوايە دەبينن. فەرقى دووہم ئەوہى ھەك دەزانن عيسا دلدارى و شتى واى نەكر دووہ و تا لەسەر عەرزى بووہ بە

رهبه‌نی ماوته‌وه؛ به‌لام فهرخۆله‌ی ئیمه‌ هر له زگی دایکیدا ئاشقی خاتوون
ئەستی کچی مامی بووه و دایک و باوکه‌ هه‌زاره‌کانیشی بۆیه‌ مراندن تا به‌که‌یفی
خۆی کاو له‌ خاتوون ئەستی ببینی.

مامی فهرخی ترسا خه‌به‌ر به‌ سوڵتانی ئەسته‌مبوولێ رابگا که‌ پمووزنه‌ی وا له‌
بنه‌ماله‌که‌یاندا په‌یدا بووه‌ و ئازاریان بدا. ده‌ستووری دا له‌ ته‌ویله‌ی که‌ل و
گامێشاندا فری بدن تا له‌بن پێیاندا بچێ.

ئوه‌ ئەفسانه‌ی زالی باوکی رۆسته‌میمان وه‌بیر دینتته‌وه‌. به‌ قسه‌ی فیرده‌وسی
ئەویش مندالێکی سه‌یر بووه‌. که‌ هاتۆته‌ سه‌ر دنیا ریش و سمیالێکی پیاوانه‌ی
هه‌بووه‌. باوکی که‌ پال‌ه‌وان و ره‌سه‌نزاده‌ بووه‌، پێی شووره‌یی بوو تۆره‌ی وا
سه‌یره‌سه‌مه‌ره‌ی له‌پاش به‌جی بمینی. بۆیه‌ ناردی له‌ بیابان فرییان دا. سیمرخ
بردی و به‌خۆی کرد و عاملاندی و کردی به‌ پیاوێکی ئەوتۆ که‌ باوکی شانازی
پێوه‌ بکا^(۱).

که‌ فهرخیان هاویشته‌ سه‌ر لانک و ده‌سرازه‌ توند توند شه‌ته‌کیان دا، کارێکی
وای کرد که‌ بنگومان له‌ میژوودا وینه‌ی نییه‌ و نه‌بیستراوه‌؛ با له‌ زمان به‌یتبێژوه‌
کاره‌ساته‌که‌تان بۆ بکێرمه‌وه‌؛

«ته‌مه‌نای کرد له‌ ره‌بیه‌،

هه‌موو که‌س خه‌وی گران بیه‌،

«وه‌للا‌هی چیدی ده‌و لانکه‌یدا نا‌بم ئەو شه‌و ده‌چمه‌ پال خاتوون ئەستیه‌.

«فهرخ‌ هاواری ده‌کرده‌ خولای جه‌بباری،

«ده‌سرازه‌ی به‌سه‌ر خۆیدا فری دها له‌ لانکی ده‌هاته‌ خوارێ به‌ یه‌کجاری»

به‌ سه‌رینی خاتوون ئەستیه‌ هه‌ل‌ده‌گه‌را، ده‌رزیی له‌ به‌رۆکی ده‌ره‌ینا پێی ده‌
یه‌خه‌ی کیشا بۆخۆی چوو نه‌تو سینگ و مه‌مکانی به‌ یه‌کجاری. دل‌داری وا
سه‌یره‌سه‌مه‌ره‌ کێ بیستوو‌یه‌تی؛ مه‌لۆتکه‌یه‌کی سه‌ر هه‌وتوو و چلوان خۆ له‌ لانک
هه‌ل‌دێریتته‌ خوارێ، به‌ سه‌رین هه‌ل‌گه‌رێ، به‌ درزی به‌رۆکدا خۆ له‌ ژووری رۆکا و
بچه‌ زگ کێژیکێ سه‌ر و عوزر شوێ. جا توخوا خاتوون ئەستی هه‌قی نه‌بووه‌ بلێ:

(۱) ئیستاش له‌ کورده‌واریدا ئەگه‌ر ویستیان باسی زانایی و وریایی که‌سیک بکه‌ن،
ده‌لێن ده‌ست په‌روه‌رده‌ی سیمرخه‌.

«گوله! ئهتوو دئيه كن ئهمن چت پئ دهكرئ؟» ئهو ژوانانه دريژهيان دهبي و شتي سهير لهو بابتهوه له بهيتهكهدا دهخويننهوه كه پئويست ناكا من بوٿان بگيرمهوه. له پير رووداويكي تازه روودهدا؛ ئاشقيكي ديكه بو خاتوون ئهستيبه پهيدا دهبي. شيخاله كهچه لئيك قوت دهبيتهوه. گهرهپياويكي ولا تي خوئيه تي، كه چي له سوئ خاتوون ئهستيبه دهبيته شواني مالي باوكي.

لكيكي تر له چيرۆكه كه دهبيتهوه. شيخال لهباتي شهرتي شواني داواي خاتوون ئهستيبه دهكا. براكاني و دايك و باوكي ناچار دهبن بهزۆرهملئ خاتوون ئهستيبه له شيخال ماره بكن. بهو مەرجه شيخاله كهچه ل به (گۆرمه رگي) ياني تا مردن بويان بچيته بهرمهري. شاير ليره دا ديمه نيكي دزيو و ناشيريني ريوشويني كۆمه لايه تبي كورده واريان نيشان هدا. ريوشوينيكي كه ماکه ي چاره ريشي كۆمه له دلي و بيدهسته لاتي كچ و زولم و زوري برا و مالپه رستي و بيبنه زيبي دايك و باوك.

خاتوون ئهستي نارازيبه، كهس ئهو كارهي پئ خوئ نييه. ته نانه ت مالپه رستي و ته ماح، كه سوكاري كچه كه يان ناچار كرد ئهو كارهي بكن. ئهوان مەر كه يان له كچه كه يان پئ به نرختر بوو، دهن پتيان خوئ نه بوو شيخال بيته زاوايان. لهو نيوه دا ته نيا دوو كهس به كه يفن، دياره به كيان شيخاله كهچه له. ئهوي ديكه كي بي باشه؟ رننگ بي به لاتانه وه سهيري ئه گهر بلئم ئهوي تر كهس نييه فهرخۆله ي دلته ي و شهوگه ر نه بي، به لي. فهرخۆله گوئ ناداته ئهوي گراوييه كه ي به زوري و به نابه دلي به ميتر ددهن. بوچي؟ چونكه دهترسا به كي دي به سه ر خاتوون ئهستي هه لوه ستي و خاتوون به بووك بچي؛ به لام شيخال زاوا به نده و قه راريش وايه تا خاتوون ئهستي بوخۆي مل نه دا، به دهستي نه گري. كه وابوو جاري فهرخ دهرفه تي هه يه كه يفي خوئ به دۆسته كه ي تهخت بكا.

لهو بهيته دا شتيكي ترمان له واقيعي ژباني كۆمه لايه تبي كۆني كورده واري و ته سيري وه زعي ئابووري له سه ر ريوشويني كۆمه لايه تبي گه لان بو روون دهبيته وه. ئه مي ركي كورد كه ئه گهر چيرۆكه كه بخويننه وه تي دهگه ن زور برواي به جياوازي چينا يه تي هه يه - حازر دهبي كچي خوئ بدا به شوانتيك. بو؟ چونكه تا ئه م دوايانه كورد گه ليكي كۆچهر بووه و به مه رداري و ئاژهل به خيوكردن ژياوه و زور كه مي

ئاور وەسەر كشتوكال داوئەتەو. ديارە شوانىكى چاك چەند بەكارى مەردارى دى. له كتيبەكانى دىنيدا خويندوو مانەتەو زۆر بەى پيغەمبەرەكان شوان بوون و شوانى سوننەتە. ئەوئەش بەلگەيە بۆ ئەوئەى مەردارى كارى ئەسلى گەلانى كۆچەر بوو^(۱).

ديسان شاير لكتكى ديكە له چيرۆكەكە دەكاتەو و شىخال گرنەى دەگرى كە دەبى خاتوون ئەستى بىتە مەر دۆشين. ئەگەر ئەو شوانە، ژنيشى دەبى بىرى بى. ئەو لگەى چيرۆكەكە هەم زۆر شيرين و خۆشە هەم شتى سەيرى تيدان، هەم چەند پيوشوئىنى كۆنى سەردەمى دەرەبەگايەتتى كۆمەلى كوردەواريمان نيشان دەدا كە تا ئىستاش بەتەواوى بنەبەر نەبوون. شيو و كولى كىژە ئەميران، چوونە مەرى ناسكە بىرييان، بىر و هاوئىرى مەرى و شتى ديكەى وا. فەرخيش بى كار نيبە و پۆلى ئەسلى هەر ئەو دەيگىرئى. كچەكان دەخەوئى دەكەن و دەچنە شيو و كۆل. كە وەخەبەر دى وەدوويمان دەكەوئى. ئەوان خۆيان پرووت كردۆتەو و خەريكى كارى خۆيانن. فەرخ لە كەلئىنى بەردى پار دەو تەماشايان دەكا. كارىكى سووك و مندالانە و بى شەرعىيە. راستە لە راست خوشكەكانى خاتوون ئەستىيە چاو دەقوچئىنى؛ بەلام هەر لەبەرى پتوئە تا تۆقى سەرى دە خاتوون ئەستىيە دەفكرئى. بە چ هەقتىك ئەو كارە دەكا، مەگەر خاتوون ئەستى مەرەكراوى پياوئىكى ديكە نيبە؟ گريمان فەرخ زۆر پرووناكبىر بووئى و لئكى دابئتەوئە خاتوون ئەستى بەزۆرەملى مەرەكراو و مەرەى لە شىخال نەهاتوئە، ديسان هەقى نەبوو ئەو كارە ناشيرينە بكا. بۆ ئەوئەى سەرنجى خاتوون ئەستى رابكئىشى، كارىكى سەيرتر دەكا. بەردان بەسەر خۆيدا دەرووخئىنى و بەئانقەست خۆى دەگەيەنئتە حالى جاوى. وسو ئاغاي بانگ دەكەن ياسىنى لەسەر بخوئىنى؛ بەلام لەپر زىندوو دەبئتەوئە و نايەلى وسو ئاغا- كە ئەوئەش دلى بەخاتوون ئەستىيەوئە هەيە- بىتە پيش.

باشان وسو ئاغاي دەكاتە نۆكەر و پياوى خۆى. ئەوئەش بە چ فيلئىك؟ وسو ئاغا لە تۆرەى بەكرە مەرگەوئەرە؛ لە جزيرى بۆتان هەلى نەكردوو، پەريوئەى ئەم ولاتە بوو. كەس بەو رازە نازانئى فەرخ نەبى، چونكە غەيبزانە. كە ئەوئەى بە وسو ئاغا رادەگەيەنى، وسو ئاغا دەست و داوئىنى دەبى راستى لى نەلى. خاتوون ئەستى بەخوشكى خۆى قبوول دەكا و بۆ هەميشە دەبئتە پياو و پشتيوانى فەرخ و

(۱) مووساش بە زاوا بەندى شوانەتتى كردوو.

خزمه‌تی به‌نرخ‌ی پی ده‌کا. تیگه‌یشتن دووزمانی و شو‌فاریبی چهند تاوانیکی گه‌وره بووه؟ تو‌ره‌ی پیاویکی شو‌فار بۆ ئه‌وه‌ی رازی نه‌درکی، به‌هه‌موو ده‌سته‌لانی خو‌یه‌وه ملی بۆ مندالیک راده‌کیشی.

گوتمان فه‌رخ که له دایک بوو موعجیزه‌ی عیسای نواند، به‌لام به‌باری باشدا نا. ئیستا ده‌بینین موعجیزه‌ی مووساش ده‌نویتی؛ دیسان به‌باری خراپدا. مووسا وه‌کاریکی هه‌بوو ده‌یکرده هه‌ژدیها. گیانی وه‌به‌ر بی گیانیکی دینا، بۆ ئه‌وه‌ی سیحر به‌تال بکا؛ بۆ ئه‌وه‌ی جادووگه‌ران به‌زینی؛ بۆ ئه‌وه‌ی فیرعه‌ونی زالم و زۆردار بترسینی. به‌لام فه‌رخ گیانداریک بی گیان ده‌کا؛ ئینسانیک ده‌کاته به‌رد.

خاتوون ئه‌ستی و دایکی بۆ دل‌دانه‌وه‌ی شیخال ده‌چنه مه‌ری. فه‌رخ ناحه‌جمی و وه‌دوویان ده‌که‌وئ. دایکی خاتوون ئه‌ستییه سیری ده‌خوا و زمانی ده‌سووتی و ناماقوولی ده‌کا و ئیستر وه‌سه‌ر فه‌رخ ده‌په‌رینی. فه‌رخ رقی لی هه‌لده‌گرئ. ده‌پیشدا تو‌له‌یه‌کی لی ده‌ستینیته‌وه و کاریکی وا ده‌کا که مندالی هه‌ره قوشمه و به‌دغه‌ر نه‌بی نایکه‌ن. درووی وه‌بن کلکی ئه‌و ئیستره ده‌دا که پیریژنه سه‌ر به‌سو‌دره‌که سواری بووه. دروو وه‌بن کلکی ئیستران گالته نییه؛ ئیستر شیت ده‌بی. جیفرک هه‌لداوئ. ئه‌ملا و ئه‌ولا ده‌کا، تا پیریژن هه‌لده‌دیرئ و چی وا نامینی مل بشکینی. فه‌رخ به‌وه‌شی له کو‌ل نابیته‌وه. دوعای لی ده‌کا و ده‌یکاته به‌ردیکی شین.

ده‌چنه مه‌ری لکیکی شیرین و جوان له به‌یته‌که ده‌بیته‌وه. نامه‌وئ باسی بکه‌م. دیسان فه‌رخ هیزی خو‌ی نیشان ده‌دا و شیخال ره‌ق ده‌کا. که‌یفی خو‌یه‌تی شیخال بی ئه‌ده‌بیی ده‌گه‌ل کردووه؛ به‌لام ئیزندانی گورگ بۆ ئیو مه‌ر، کاریکی پیاوچاکانه نه‌بوو و زه‌کات به‌گورگیدان به‌هیچ شه‌رعتیک دروست نییه. که‌چی فه‌رخ‌ی ئیمه بی ئه‌وه‌ی ئه‌و شیعره‌ی سه‌عدی له‌بیر بی:

ترحم بر پلنگ تیسز دندان

ستمکاری بود بر گوسفندان

گورگان ده‌نیرئ له‌به‌ر چاوی باشقه شوانی مامی، مه‌ری بخۆن؛ هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی هیزی خو‌ی به‌ شیخال نیشان بدا. له‌گه‌رانه‌وه‌دا خاتوون ئه‌ستی زۆری له‌به‌ر ده‌پاریته‌وه دایکی نه‌جات بدا. ئه‌ویش له‌به‌ر دلی ئه‌و گیانی وه‌به‌ر دینیته‌وه. به‌لام

جاری تا دهگه نه وه شاری دهیکاته دیتله سهگ و نایکاته وه ئینسان. راسته ناموژنی ژنیکی باش نه بوو؛ به لام ئه و توله ئه سستاندنه وهش زور بی رحمانه یه. ناموژنی نه قلّه که بۆ کوره کانی دهگپریته وه و ئه وانیش ئه و سووکایه تییه یان پئی قبول ناکرئ. له فهرخ دهخهفتین و خهریک دهبن بی به تلین. ناچار رادهکا و دهچپته ماله و سوئاغا. ماله و سوئاغا زور ریزی لی دهگرئ. له ویش ئیعیازیک دنوینتی که (شهفقو لقه ممان) وهبیر دینیته وه. هیشتا سی رۆژی ماوه رهمه زان ته وای بی، مامی رادهگه یه نی ههرکه س مزگینی جیژنم بۆ بینتی جوانو ئه سپیک و که و لیک جیژنانه ددهمی. فهرخ زهمان دهگورئ و جیژن سی رۆژ وهپیش دهخا و مانگ دهبیندرئ و جیژنانه ی وهردهگرئ. له هه موو کاره کانی سه بیرتره؛ دهسته لاتیکی زۆری ئینسانه به سه ر ته بیعه تدا. که س شتی وای له دهس نه هاتوو. جگه له وه ته نیا کاریکی قارهمانی چیرۆکه که مانه که قازانجی خوی تیدایه و به زیانی که سیش ته وای نابئ.

کوره مامه کانی ئه و جار به فیل و ده هۆ خهریکن له نیوی بهرن. خاتون ئهستی پئی ده زانی نایه لی ده داو که وئ. فهرخ چی دی خوی پئی ناگیرئ؛ دهپیشدا کاریکی گه لیک خراب و ئه تکیکی زور گوره به کوره مامه کانی دهکا.

یه کیک له ره سمه ههره دزیو خراپه کانی کورده واری که به داخه وه ئیستاش ههر ماوه، کیشه و گه ل و خهرمان سووتاندن، زگی گا درین. کلک و گوپی که ر و ئیستر برین و ره فیسکه و ره مانه ی یه کسم هه لبرینه. فهرخیش پیش رۆیشتن ئه و کاره ی کرد. با شایه ر بۆتان باس بکا:

«کی، بوو؟ فهرخۆله ی نازداره،

شیری بابی وهچنگ کهوت ئه و جار،

دهستی دایه بۆ یه خته خانه ی مالی مامی چوه خواره،

دهرکی کرده وه چوه له ته ویله ی گرتی قه راره.

به ته ویله یدا هات له ره فیسکه ی هه موو ماین و ئه سپانی داوه.

قهت یه کیک یه ساغی نه ماوه.»

پاش ئه و کاره ناشیرینه لی سواری جوانوله ی خوی ده بی و ده چی بۆ شام بۆ مالی خالی. له ریکادا تووشی زور کویره وهری ده بی؛ به سه ر هه موو کۆسپیکدا زال

دهبی. دیاره نهک بههیزی شان و باهۆ، بهلکه بههیزی معنهوی. بهفر دهتوینیتتهوه و نهقلی شهقبوونی نیلمان بهئیشارهی مووسا وهبیردینیتتهوه، بهزحمهت له زئی دهپهړیتتهوه. پیره بارگینیک ئهسپهکهی بریندار دهکا، ههرچهند دوايه پهشیوان دهبیتتهوه، فهرخ لئی نابووړی و تووکی خراپی له خوئی و تورهههی دهکا.

فهرخ ئه و جار ئیعجازی سولهیمانی پیغهمبه نیشان دها؛ زمانی بالندان دهزانی. دوو رهشیشهی نیر و می ئهسپهکهی دهپویننهوه، رازیک بۆ نیرهکه دهگیریتتهوه که دهبیتته هوئی ئهوه ههموو سهری میبهکهی ههلبچری. لهو موعجیزهش کهلکی خراپ وهردهگری، بهلام دوايه پهشیوان دهبیتتهوه و دوعای باشیان بۆ دهکا. له کهوانیش تووره دهبی و دوعای له کهوانیش دهکا. دوعاکهشی گیرابووه.

نازانم له پیش ئهوهیدا فهرخ دوعا له کهوان بکا چۆن بوون؟ بهلام ئهوانهی له کویتستان ژیاون دهزانن کهوی تیژبال دهبهفری یهک نوا و تهردا ههر یهک بال و دوو بال دهفری. که بالی تهربوو سهری له بهفری رۆدهکا و قوونی قووج دهکاتهوه و به دهستی دهگیری.

کورتی بپینهوه فهرخ بههزار ناری عهلی گهشته شامی و مالی خالی. بهلام ئه و پهندهی پیشینیانی لی وهراست نهگهرا: «خالان خوارزا مهزن کرد، مامان برازا بزر کرد». خالی نهک ههر بهخپرهاتنی نهکرد، نهک ههر بهپیرییهوه نهچوو، نهک ههر ری ئه دا بۆ مالی خوئی، بهلکه جارئ راکیشا، کهس رای نهگری. فهرخ پهناهی بۆ تهکیهی شیخان برد.

ديسان لکتیکی دیکه له چیرۆکهکه دهبیتتهوه. لکتیکی خووش و شیرین و تهنانهت سهیر و پر گالتهوگهپ. من نامهوی لیره دا باسی ئه و بهشهیان بکه، تهنیا دهمهوی پړوشوینتکی سهیری سیاسی کۆمهلی کوردهواریتان بخهه بهرچاو. لهو بهیتته دا و له زۆر چیرۆکی دیکه کوردیدا ههیه و بیگومان ئهسلتکی ههبووه. کاتیک ئه میری شاریک دهمری یا لی دهکهوی، بازی دهولته هه لداوین و لهسه ههر کهس نیشته ئهوی دهکه نه ئه میر. سهیر نییه کۆمه لیک ئینسانی خاوهن عهقل و بیروپا و تهگیر، ئیختیاری خویمان بدنه دهست بالندهیهکی بی عهقل، گهوره و مهزنیان بۆ ههلبژیری؟ فهرخیش بهو جوژه بوو به ئه میری شامی. لهو چیرۆکهدا لهباتی

دەولەت كە لە كوردەواریدا زۆر مەشھوورە دەلی: (بازی یەقین). من ئەووم ھەر لەو بەیتەدا بیستوو. بەلام ئەو زۆر ھەیە ئەگەر كەسیك چاكي بۆ ھات، كورد دەلی:

«بازی دەولەتی لەسەر نیشتوو»

فەرخ بە ئەمیری و مەزنی و تەخت و بەختیش خاتوون ئەستی لەبیرنەچوو. دیسان بەشیوەی سولەیمان پیغەمبەر قاسیدی نارده كن خاتوون ئەستی. بەلام قاسیدی ئەو بالندەھەکی جوان و پاك و خاوین بوو. پەپووسلەمانەیی بۆگەن نەبوو؛ قورینگ، قورینگى جوان و نازدار بوو.

باسی رازیکردنی شیخال و نارەنی خاتوون ئەستی بۆ شامی، دیسان لکێکی دیکەیی چیرۆکەكە. لەسەر رۆینی لێرەدا پێویست ناکا. بەلام فەرخى ئەمیر و مەزن، شیرین کارییەکی دیکە دەکا. پێی وابوو بەربوو و ھەمیشە بۆی دەلوئ، دیسان بەدزی پارێزی بۆ خاتوون ئەستی دەبا كە لە قەراخ شارى ھەلی داو. خەریك دەبی وەك زەمانى مندالی دەبالى خزئ؛ كەچی پاسەوان پێ دەزانن. دەیگرن، جا وەرە لێی دە؛ كوئیت دیشی. ھیندیان لێ دا تا دەنگی لە زگی ھات. دوايە خاتوون ئەستی ناسییەو. بۆچی وای كرد؟ بۆخۆی دەزانئ. ئەگەر تا بەیانى سەبرى كردبا ئەو لێدانەیی دە كیسەیدا دەماو.

پاش ماوہیەك خاتوون ئەستی دەگەریتەو و دەمرئ و فەرخیش ئۆقرە ناگرئ و دیتەو و لاتى خۆی. كە دەزانئ خاتوون ئەستی مردوو، دەچئ دەست دە كێلەكەیی وەردینئ و لە خولای دەپارێتەو، یا بیکوژئ یا خاتوون ئەستیەیی بۆ زیندوو بکاتەو. نزاكەیی بە زیانی خۆی گیرا دەبئ:

«ھەرچەند دوعای كرد فەرخ بەستەزمانە،

«لێی نەھاتە جواب خاتوون ئەستی نۆجوانە،

«لە بارەگای خولای دەھات میوانە،

«پوھیان لێ وەردەگرت ئەو بەستەزمانە،

«دەھاتنە سەری ئەو ھەموو خزانە،

«زەریفیان دەشوت سەید و مەلایانە،

«كن خاتوون ئەستیەیی لێ بوو گۆرخانە

«فرخ له خاتوون ئەستییە میوانە.»

خوینەری خوۆشەویست! بەو کورته باسە بەیتی شیخ فرخ و خاتوون ئەستی شی ناکریتەو، من تەنیا ویستم سەرنجی ئیو بەو بۆ لای ئەو بەیتە رابکیشم، دەنا ئەگەر کەسێک بیەوی ئەو بەیتە شی بکاتەو دەبی سەدان لاپەرەدی لەسەر بنووسی. بەدوودلییەو دەلیم وێ دەچی ئەو بەیتە لە ئەساتیری یۆنانی وەرگیرایی. ئاخر یۆنانییەکان ماوہیەکی زۆر لە کوردستاندا ماونەتەو، ئیستاش بەلگەمان ھەبە بۆ ئەوہی رۆژگارێک لەو کوردستانە خەلک ھەبووہ بروای بە (ئەریایی ئەنواع) بی. خێوی کانی، خێوی شەو و خێوی دارستان، ئیستاش لە کوردستاندا ناوبانگیان ھەر ماوہ. من بۆ خۆم لە پیرۆزانم بیستووہ ھەزار سویند و قورعانیان خوارووہ کە خێوی کانیان بە دوو چاوی خۆیان دیوہ. بۆیە تا رادەبەکی زۆر پیم وایە ئەسلی ئەو بەیتە پاشماوہی ئەساتیری یۆنانییە لە زمانی کوردیدا. دیارە زۆری لەسەر سوور نیم و چی دیی لەسەر نارۆم.

مەحمەل و برایمی دەشتیان

زۆر پتویست ناکا ئەو بەیتەیان کە ھەوتەمین بەیتی کتیبەکەبە بۆ شی بکەمەوہ. بەیتبێژ دەپیشدا بە قسە و پاشان بە شیعەر چیرۆکەکەتان بەرھوانی و ریکویتی بۆ دەگێریتەوہ. قسەکانی زۆر ساکار و جوانن و شیعەرەکانی گەلیک سوار و رھوانن. ھەرچەند باسی ئەوہیە کە کچە ئەمیریک خۆی بەئەستۆی شوانتیکدا بریوہ، بەلام لانی دلداریی بی ھێزە. سۆزی ئەوینی تیدا نییە. ئەو شیعەرە ناسک و پر سۆزانەئە کە لە مەم و زین و برایمۆک و لاس و خەزالدآ ھەن، لەو بەیتەدا نایەنە بەرچاوی. زۆر رووناکە؛ بۆچی؟ چونکە ھەوہس کچە ئەمیری ناچار کردووہ خۆی بەستۆی شوانەوئیلەدا بیری و ترس شوانی ناچار کردووہ دەست دەگەل ئەو شانزادە ھەوہسبازە نەخۆشە، تیکەل بکا. کە وابوو سەیر نییە کە شیعەری دلدارێ و ئاشقانەئە تیدا نەبی.

چیرۆکی ئەسلی ئەو بەیتەش بەبروای من زۆر کۆنە. ئەوہش دەگەریتەوہ بۆ مێوہجاغی (دایک شایی). تێ بفکرن؛ میر زۆراب خان بۆخۆی پیربووہ، ناتوانی مەزنایەتی بکا. مەزنایەتی و پادشایەتی بەخاتوون پەریخانێ کچی ئەسپاردووہ. دەگەل ئەوہشدا کە کوری ھەبووہ، بەلام کورەکەئە ھیشتا مندال بووہ و کاروباری

دوله‌تی پی به‌ریتوه نه‌چووه. شتی وا له میژووی نوئی گه‌لی کورد و گه‌لانی رۆژه‌لاتدا نییه. ئیستاش شای وا هه‌ن کچی گه‌وره‌یان هه‌یه و کوری بچووکیان کردۆته وه‌لیعادی خۆیان.

خاتوون په‌ریخان پادشایه‌کی به‌زیبک و زاکوون بووه. به‌لام دیاره نه‌خۆشی جینسی هه‌بووه. زانستی نوئی سه‌لماندوویه‌تی ئه‌و ژن و پیاوانه‌ی تووشی بی به‌شی جینسی ده‌بن، ئینسانی زۆر خوینریژ و بی به‌رز و پیاوکوژیان لی په‌یدا ده‌بی. وینه‌ی په‌ریخان له میژوودا که‌م نین. بۆیه پیم سه‌یر نییه ئه‌گه‌ر به‌یتبیژ به‌ زمانه ساکاره‌ی خۆی ده‌لی: «خاتوون په‌ریخان زۆری که‌یف له پیاوان بوو، هه‌ر که‌سێک به‌کوچه‌یدا رابردبا خاتوون په‌ریخان که‌یفی ده‌یگرت. خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت: «وه‌ره‌ هه‌زم لی بکه.» ئه‌ویش قبوولی نه‌ده‌کرد. خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت: «بلا بیسووتین نه‌کو له‌کن خه‌لقی بلێ. ئابرووم ده‌چی.» پیاوی ده‌گرت، ده‌نیو چیغی ده‌نا، نه‌فتی پیدا ده‌کرد، ده‌یسوتاند.» به‌بروای من هه‌موو پیاوکوژیک شیته و نه‌خۆشه، به‌لام نه‌خۆشییه‌که‌یان جیاوازه. یه‌ک شیتی جیگا و پایه‌یه، یه‌ک شیتی مال و سامانه، یه‌ک شیتی جینسییه و یه‌ک هه‌ست به‌که‌مایه‌تی ده‌کا. تا نه‌خۆشییه‌که‌ی توندتر بی پیاوکوژه‌که‌ش به‌سامتر و بی به‌زه‌بیانه‌تر ده‌بی. دیاره نه‌خۆشی خاتوون په‌ریخان زۆر توند بووه، که‌وا درندانه پیاوی سووتاندوون. له دوو لا زیاتر نییه، یا ئه‌و کچه ئه‌وه‌نده درێو و ناشیرین بووه که‌ که‌س لێ نه‌بۆته پیاو، یا ژنێکی ئاسایی نه‌بووه و نه‌یتوانیوه له‌زه‌تی جینسی له هه‌موو پیاویک به‌ری. له هه‌ردووک حالدا ئه‌و بی به‌شییه‌ بۆته هۆی ئه‌وه‌ی تۆله‌ی له پیاوان بستینیته‌وه و تا نه‌یسووتاندوون ئۆخزنی نه‌هاتۆتی. بۆ خۆی به‌مه‌حمه‌ل ده‌لی: «مه‌حمه‌لی ده‌شتیان ئه‌من میر غه‌زه‌ب نیم هه‌موو رۆژی پیاویکی ده‌چیغی وه‌رده‌گرم، ده‌بخنکینم، قسه‌ی دلێ خۆم ده‌که‌م لیم قبوول ناکه‌ن، ئه‌منیش بۆیه ئه‌و عاله‌مه‌ی وا لی ده‌که‌م.»

مه‌حمه‌ل کامره‌وای کردووه، ئه‌ویش ره‌دوای که‌وتوووه. یا باشتەر بلیم، خۆی به‌ئه‌ستۆیدا بریوه و ده‌ستی له خه‌لک سووتاندن هه‌لگرتوووه زیاتر شیته‌کانی جینسی به‌بی ره‌حمی له میژوودا ناوبانگیان هه‌یه.

له‌بیرمه جاریک ده‌گه‌ل مامۆستایه‌کی میژوو کێشه‌مان هه‌بوو. مامۆستا که

ههستی نەتەوايەتیی زۆر بەتین بوو دەگوت: «لە میژوودا پیاوی لە کەریم خانی زەند کە کورد بوو دادپەرورتر نییە. ئەو پیاو گەورە بەو هەموو دەستەلاتەو پیتی شوورەیی بوو ناوی پادشا لە خۆی بنی و بە (وکیل الرعایا) مایەو. گوتم: مامۆستا منیش کەریم خان دەناسم، منیش زۆر شتم لەبارەیی ئەو پیاویدا بیستوو و خۆیندۆتەو. منیش دەزانم کەریم خان زۆر لە پادشاکانی پێش خۆی و پاش خۆی کەمئازتر و کەمفیزتر بوو. بەتایبەتی دەگەڵ نادر شای ئەفشار کە ئەویش وەک کەریم خان لە خوارپرا پێ گەیشت و خۆی لێ گۆرا و ئەو هەموو خراپەیی کرد و ئەو هەموو خۆینەیی رشت، هیچ ویک ناچن. بەلام من بەشبهالی خۆم کەریم خان بەبەرپرسی ئەو هەموو تاوان و خۆینرشتن و پیاوکوشتنەیی ئاغا محەمەد خانی قاجار دەزانم. گوتی بۆچی؟ گوتم چونکە پێم وایە ئەگەر کەریم خان نەبخەساندبا و گریمانەیی رووچی بۆ پەیدا نەبوو، مەعلووم نەبوو ئەو جانەوهره خۆینخۆر و بەدفعەری لێ پەیدا بێ. مامۆستا کەمیک راما و گوتی: قسەکەت جیتی سەرنجە، بەلام کەریم خانی کوردی ساکار و نەخۆیندەوار ناگای لە زانستی پیسیکۆلۆجی نەبوو. دەبێ ببیەخشی. پێ کەنیم و گوتم من نایبەخشم دەلێم چی، بەلام رەنگ بێ زانست نەیبەخشی.

ئاغا محەمەد خانی خەسیدە و بێبەش تۆلەیی کەریم خانی لە بنەمالەیی زەند و گەلانی ئێران کردووە. زۆری پیاو کوشت، زۆری خۆین رشت، زۆر تاوانی دزیو و ناپیاوانەیی ئەنجام دا. ئەو گەورە پیاوانەیی بەدیالی دەگرتن دەپێشدا پیاوی دەبال دەکردن، جا دوايە دەیکوستن. ئەو نیشانەیی شیتتی جینسییە، ئەو نیشانەیی هەست بە بێ بەشی و بە کەمایەتی کردنە. ئەویش وەک خاتوون پەریخانە ئیمە خەلکی سووتاندوو. دەگێرێنەو جارێک چۆتە شارێک و ئەهلی شارەکە باشیان پێشواز نەکردوو. بە حاکی شاری فەرمان داو بیست هەزار جووتی چاوی بۆ دەربینی. حاکم نەبووێراو لە قسەیی دەربجی، چاوەکانی دەرتناو و بۆی هیناوە. تەماشای ئینسان، وەرە تۆ ئەوندە خراپ بی. بەکاوەخۆ دانیشتوو و چاوەکانی بژاردوو، جووتیکیان کەم بوو، دەسبەجی دەستووری داو چاوی حاکیان دەرتناون.

گوتم باری دلداریی بەیتەکە بەهێز نییە. بەلام باری حەماسی یەکجار بەهێز و پێزە:

كى بوو؟ له مەحمەلى بچووكە،
به دەستىكى خەنجەرى دەبانە بە يەككى كىردووكە،
دەنتو سوارى چەليان گەرا وینەى تەير و باشووكە،

كى بوو له مەحمەلى فەرخە،
دە باغەلىكىدا هەيه كارى ساوا دە ئىدىكەيدا بەرخە،
دە نىو سوارى چەليان گەرا بە گىرە و چەرخە،

مير زۆراب خان كه دوور نىيه ئاگاي له ئاكارى كچهكهى بووبى و له پيشدا هيج
وهسه ر خوى نه هينايى، كه زانيويه تى رهدووى شوانىك كه وتووه، كىچى كه وتوتته
كهولى و له شكرى كيشاوه ته وه سەر برايم و مەحمەلان. بەدرىژى له بەيته كه دا
باسى ئه و كارەساته هەيه. وا دياره مير ئه وهى پى شوورەيى نه بووه كه كچه كهى
پياوان دەبال خوى دەكيشى و دوايه دەيانسووتىنى؛ ئه وهى پى بىناموسى بووه
كه دهگەل كرمانج رۆيشتووه و زۆرجار دەلى: دهگەل كرمانج لى قەوماوه.»
دوا سەرنجەم ئه وهيه پاش ئه وهى كورى مەحمەل و خاتوون پەريخان دەگەنى و
كوديتا له ميرزۆرابخان دەكەن و دەيكورن و تۆلهى باوك و مامان دەكەنه وه،
سەرله نووى داىكيان دەكەنه وه پادشا. ئه وهش بەلگه يه كى تره بۆ كوڤنى چىرۆكه كه.

قۆچ عوسمان

هەشتەم بەيت له كتيبه كهى ئۆسكارماندا قۆچ عوسمانه، كه ئاوا دەس پى دەكا:

«به خاله قى بەرقەراره،

«به وهى رۆى نابوو رۆژگارە،

«مەخلوق بە پى ئىختىيارە،

«ئەو له بۆ عەبدى هەژارە،

«قۆچ عوسمان پياويك بۆ رووت و قووت و له وى دە بىكارە،»

سەرانسەرى بەيته كه شيعره. بەشى زۆرى له سەر ئه و قافيهى سەر وهيه. نيوه
شيعره كانى كورت و درىژيان هەيه، بەلام كيش پارىزراوه. بارى ئه ده بى زۆر

باشه؛ تهنانهت دهتوانم بلّيم بهرزه. چيرۆكيكي ميژووييه، پاش دهسته لات
پهيداكردي عوسمانيهكان و كه مهيزبووني دهره به گايه تبي نيوخۆ رووي داوه.
ئه ميركي كورد ئه سپيكي باشي بووه؛ به لام شتي باش هر بۆ سولتان چاكه.
سولتان بۆ ئه سپه كه ئي نارووه. ئه مير ئه سپي خۆي نه داوه تي و هه لپه ريوه ته وه.
سولتان رقي هه لستاوه و لتي خه فتاوه:

«سولتان ته گيبري ده كرد به مه خلووقي دنيايه:

«ئه وه ته ماحي هه يه ليم داگير بكا به غدايه.

«مير سه يفودين ده لي:

«ئه من سولتانم بۆ چيه؟»

ئه من قبول ده كم له مسه و ئورووسي سولتانم قبول نيه.

«سي سالان ده گه ل قوچ عوسماني گه ران نه هاتنه وه ئاوه دانويه

«سولتان كه زاني به هاساني ناتواني به رده ستي بكا، عاده تي هه مو دژماني
كورد كه وته فيل و ته له كان و به ده هۆ ده گيري خست:

«كي بوو؟ له سولتان ئاقلدار و دانا،

«بۆ مير سه يفوديني مۆر كرد قورعانه:

«هه لستي بيته ئيره كانه.»

كورد ساكار و به دين نه يده زاني ئه و كه سه ي له سه ر به رمالي پيغه مبه ري
دانيشنووه، برواي به قورعاني نيه. فريوي خوارد. خزمه كانيشي گوتيان:

«دوروو (*) نابي بۆ سولتاني.

«ده بي نوكره ري قه دري بزاني،

«بچۆ به خۆت و قوچ عوسماني،

«ئه وده مي له وي خۆي زاني.»

«هر گه يشته ئه سته مبول سولتان گوتي:

«ئه گه ر هات گه ييه ديوه خاني،

(*) له ئه سلدا وايه، رهنگه - درۆ - بي.

«ئەسپى بەرنە ئىختەخاننى،

دەملى كەن كۆت و زەولانى.

«خەلىفە ئىسلام ئاۋاي ئىحتىرامى سۆيىند و قورعان گرت و بەلبىزى موبارەكى

فەرموۋى:

«مەيدوتىن،

«قورقوشمى بۆ ۋەتوتىن

«ئابى بەزىرى بخنكىن.»

لە بەيتەكەدا بەدرىزى باسى كوژرانى مىر سەيفودىن كراۋە. قۆچ عوسمان نايەللى سولتان پى دە پكىفى ئەسپى بۆرە بنى؛ پاشوۋى دەپە پىنى و دوايە ئەۋىش دەكوژرى.

لەم بەيتەدا بۆ يەكەم جار ھەم لە زمان ئەمىر و ھەم لە زمان دايكىەۋە شاير قسەى سوۋكى بە سولتان گوتوۋە و نە موۋى لەسەرى زمانى ھاتوۋە و نە پۆقنايى چاۋى دارژاۋە. ئەۋە نىشانەى ئەۋەيە چىنەكانى بەرەژىر وشىاربوۋنەۋە و ھەستىيان بە ستەمى نەتەۋايەتى كىردوۋە. بەلام چىنى سەرۋە بەتايىبەتى مەلا و شىخ و خويندەۋارەكانى ئەۋ سەردەمە ھەروا بىروايان بە گەۋرەيى و پاكى خەلىفەى ئىسلام ماۋە^(۱).

شاير لەۋ بەيتەدا ھىندىك پىوشوۋى نەتەۋايەتىمان بۆ دەگىرپىتەۋە. ئىستاش كەمتاكورتىك ماۋن و لەبىر نەچوۋنەۋە. بەبىرى من لە موكرىان ئەگەر ھەۋاۋبان خۆش با و سەرماۋسۆل لى گەرابايە، ھەموو پۆزى چۈشەمۆيان و جىژنان خەلكى ھەر مەلبەندىك دەچوۋنە سەر چاكى بەناۋبانكى مەلبەندەكەى خۆيان. لەۋى بەتەقەى دەھۆل و زۆرنا دەيانكرده داۋەت و رەشەبەلەك و تەقلە و رىمبازى. تا پەيداۋوۋنى ھكۈومەتى پۆلىسى ئەم پىوشوۋىنە ھەر بەردەۋام بوۋ. ئىستا بەۋ بەربلاۋىيە ناكىرى و ئىمكانىش نىيە. بەلام چوۋنە سەر چاك بە پۆزى چۈشەمۆ و جىژن و شايرى گرتن ھەر ماۋە. ئەۋ پىوشوۋىنە لە كەيەۋە ھەيە؟ بۆ پۆزى

(۱) ھىچ دوور نەپۆين، مېژوۋنوسى بەناۋبانكى كورد لە شەرەفنامەدا باسى ئەم مىرە و كوژرانى بە دەستى خەلىفە دەكا. بەلام زۆر بەرپىزەۋە ناۋى سولتان دىنى. بۆ ئاگادارى زياتر بنوارنە لاپەرەى ۴۹۲ى شەرەفنامەى كوردى.

چوارشەمۆ ھەلبەت ئیراوە؟ بۆ کورد پۆژەکانی تر دەچتە سەر قەبران دەگری و دەچتە سەر چاکی دەپارێتسەو و لەو پۆژەدا ھەلدەپەپێ و دەھۆل و زۆرنا لێ دەدا؟ بێگومان ئەسڵێکی ھەییە و نایزانین. بزانیان شایەر چەند شاعیرانە ئەو دیمەنەتان دەخاتە پیش چاو:

«تەماشای دەکا لە دەشتی بالتینی رەشەبەلەک بوو، سەلەلات بە چ قەرارە

«تەماشای دەکا داوھتە و لۆتی و رەققاسە لەو کارە

«لەلای سەرچۆپی گرتووینانە پیاوی بە کێرد و کەمبەرە و چەکمەدارە

«لەلای نیوھراستی گرتووینانە کیژی بەژن باریک و سینگ سەدەف و چاوی بەلەک لەوی گۆی بەگوارە

«لەلای گاوانییە گرتووینان پیاوی ژن جوان و زۆرخۆر و بیکارە.»

شایەر رێوشوونێکی دیکەمان وەبیردەخاتەو؛ ئەویش بازاری دەشتەکی و گشتییە. ئەو رێوشوونەش لە کۆنەو ھەر بوو و ئیستاش کەمتاکورتیک ماوہ. خەلک لە دەشتێکی پانوبەریندا کۆدەبیتەو و ھەر کەسە شتی خۆی بۆ فرۆشتن رادەنی^(۱).

(۱) گەورەترین بازاری موکریان بازاری قەباغکەندی بوو. ھەموو پۆژی پێنج شەمۆیان بازار، تا ئیستاش ھەر ماوہ، بەلام وەک جارانی نییە. زەمانی پێشوو نە تەنیا خەلکی ھەموو ناوچەکانی کوردستان و بەشیکی زۆری ئازەربایجانی پۆژەلات دەھاتنە ئەو بازار، بەلکە لە کوردستانی عیراقیشەو کریان و فرۆشیار دەھاتن. ھەزاران سەر ئازەلی جۆربەجۆری لێ رادەگیرا. زۆر کەسیش ھەر بۆ سەیر دەچوو. شتیکی سەیرم وەبیر ھاتەو و پێم ناخۆش نییە بۆ خۆینەرانە بگێرمەو. دەوروبەری ئەم بازار دەشتێکی پر خێر و بێرە و دێی گەورە گەورە لێ ھەن. بەیانێ پێنج شەمۆیان سەگەلی ئەو دێیانە زۆر پێش ئەوێ خەلک کۆبیتەو، لە جێ بازار ملامۆییە دەکەن! کێ بەو سەگانە رادەگەینە پۆژی بازار و چۆن دەزانن؟ جگە لە بازاری قەباغکەندی بازاری خورگە و مەمەلیانیش ھەبوون. دیارە ئەوئەندەیان خەلک لێ کۆ نەدەبوو.

جولندی

من كه ئەو ناوهم خویندەوه پیکەنینم هات. ناویکی سەیرە؛ قەت ناوی وام نەبیسستوو. وەك ناوی جندۆكان دەچێ؟ پێم وابوو بەیتێکی گالتهوگەپە. كەچی كە خویندەمەوه، تەماشام كرد بەپێچەوانەى بۆچوونی من نەك هەر گالتهوگەپ نییە، بەلكە بەیتێکی دینیشە. جولندیش جندۆكە نییە و لە جندۆكە خراپترە. پادشایەکی كافره و دژمنی حەزرەتی عەلییە. شایەر ناخۆشی دەوێ و بۆیە ئەو ناو سەیرەى لێ ناو. ئەو هەش هونەرێکی گەورەیه لە چیرۆكدا كە ناوی ناخۆش بۆ قارەمانی خراب بدۆزیەوه.

جولندی بەیتی نۆیەمە لە كۆتیبەكەى ئۆسكارماندا. تێكەلاویكە لە شەرى خەندەك و خەیبەر. شایەر باسی ئەو شەرانەى لە مەلای ئاوەدانى بیستوون؛ تێكەلاوی كردوون؛ ئەو بەیتەى ھۆندۆتەوه و بە خەيالى ناسكى شایەرانی خۆى رازاندووئەتەوه. ئەو بەیتە— كە لەپێشدا بە قسە دەست پێ دەكا و دوايە دەبیتە شیعر، ئەوئەندەش باش دروست كراوه، ئەوئەندە رەوان و شاعیرانە ھۆندراوئەتەوه، من پێم وایە دەبێ كاری عەلى بەردەشانی بێ. زۆر وەك شێوەى ئەو كە ئەشایەرە بەناویانگە دەچێ. شیعرە رەوانەكانى، تەعبیرە جوانەكانى، وشە، رەسەنەكانى، ئەم گومانەیان لە دلى من پەیدا كردبوو. دوايە شكم پەرییە سەر ئەوئەوى رەحمان بەكر بۆخۆى ئەو بەیتەى دانابێ؛ چونكە لە ئاخەرەكەیدا دەلێ:

«وا جولندیین كردوو فەنا،

«ئەو لەشكرەى كافریك نەما،

«رەحمان بەكر بۆتە وەستا.»

رەحمان بەكریش شایەرێكى پایەبەرز، وەستایەكى زۆر شارەزا و شاگردێكى باشى عەلى بەردەشانی بوو. لام وایە بۆخۆى توانیبێ بەیتان بەهۆنیتەوه.

شایەرەكان لە بەیتی دینیدا بە دندوو ك پێتووە دەبن و خراپ گیر دەخۆن. ئەوان دلتەپ و جوانی پەرستن. ئەوان دەبێ قسەى تەپ و پاراو بكەن. ئەوان دەبێ بەندى جوان و شیرین بڵێن. ئەوان دەبێ ھەستى دەروونی خۆیان دەربیرن. دەبێ باسى ژن، باسى دلداری و حەز لێكردن بكەن. لە بەیتی وشكى دینیدا ئەو ھەستە چۆن دەربیرن؟ ئەو باسە چۆن بكەن؟ رەحمان بەكر یا ھەر كەسێكى دى كە ئەو بەیتەى

دانابی، ئەو مەسەلەى ژیرانە- بەلکو شەیتانانە- چارەسەر کردوو. عەشقیکی پیرۆز و خاوینى هیناوتە گۆر؛ باسى خۆشەویستی و ئەوینی ژن و پیاویکی مەزنى موسلمانى کردوو. لە زمان عەلى و فاتیمەو رازونیاى ئاشقانەى دەربریو. کى دەویرى فزەى لەبەر بکا؟ کى دەویرى مەقى لەبەر بیتەدەر و کى دەویرى پەخنەى لى بگرى؟^(۱)

خەزیم

بەیتی دەیهەم لە تۆمارکراوەکانى ئۆسکارمان بەیتی خەزیمە. خەزیم شاکاریکی ئەدەبىی کەم وینەیه. رەنگ بى ئەو بەیتە رۆژگارێک وەک بەیتی شەم و شەمزین داوەتى پى گەرابى. وى دەچى ئى عەلى بەردەشانی بى. ئەگەر ئى خۆى نەبى ئى شاگردىكى زۆرباشى ئەو وەستا نەمرەیه. دوور نییه پەحمان بەکر دای نابى؛ لە ئاخى بەیتەکەدا دەلى:

«هەزار پەحمانەت لە بابى پەحمانى

«خەزیمی فێرکرد بە ساحیبى ئالمانى»

دیاره پەحمان بەکر لە دوایى زۆریه بەیتەکاندا ناوی خۆى هیناوه و نابى

(۱) لە کاتى ساغکردنەوى ئەو بەیتەدا دۆستىكى شارەزا و لیزان هاتە لام. گوتم: «کاکە

من سەرم لەوه سورماوه، بەشى زۆرى کوردی موسلمان سونیه و هەر چوار یاری

پێغهەبەرى پى بەرەقن. لە خەرمان پێواندا کە گەشتە چوار دەلى:

«چوار، چوار یارەى نەبى، ئەبوبەکر و عومەر و عوسمان و عەلى.»

کەچى جارێ باسى ئەبوبەکر و عوسمان لە فۆکلۆرى ئەدەبى کوردیدا دەکۆلەکەى

تەرىشدا نییه و باسى ئیمامى عومبەرىش جاروبار نەبى ناکرێ و باس هەر باسى

عەلییه. لە بەهەناسادا، لە بەیتی ئیمامى عەلى و محەمەد حەنیفە و حاتەم و ئیمامى

هەمزەدا فەتخ هەر عەلى دەیکا. ئەوەتا لەو بەیتەشدا قارەمانى ئەسلى هەر عەلییه.

گوتى: «برا ئەوه هیچ بەیوهەندى بە هەستى مەزەبىیهو نییه. ئازایەتى بەلای

کوردانەوه سیفەتیکى بەرزە، هەرکەس ئازا و شیروەشتین بى خۆشیان دەوێ و باسى

دەکەن. بۆ کەمیان باسى پۆستەم کردوو؟ کەمیان بە (خاندی بنى وهلى) هەلگوتوو؟

ئیمامى عەلىش ناوبانگى بە ئازایەتى رۆیشتوو و شایەرە کوردەکان بۆیه ئەوەندەیان

باس کردوو». قسەکەم بەدڵەوه نووسا و سەلماندم.

به‌وه‌يان به‌هه‌له بچين. به‌لام نه‌و به‌يته شپوه‌ي شيعري عه‌لي به‌رده‌شاني نه‌ونده
پتوه دياره كه پياو بيريكاتوه نه‌گه‌ر عه‌لي به‌رده‌شاني داي نه‌نابي، ئي شاگردتيكي
باشي نه‌و بي. ره‌حمان به‌كريش به‌كيك له شاگرده هه‌ره باشه‌كاني عه‌لي
به‌رده‌شانيه.

له به‌يتي خه‌زيمدا باستيكي ميژوويي و سياسي و حماسي نيه. پارچه‌يه‌كي
نه‌ده‌بيي به‌كجار به‌رز و له‌تيفه. به‌لام شوپرشتيكي نه‌ده‌بي له فولكلوري نه‌ده‌بي
نه‌توه‌ي كوردا په‌داكردوه. باسي دلداريي كوره پاشا و كچه نه‌مير نيه. باسي
گورز و گوپال و شير و مه‌تال و نه‌سپ و زرتي تيدا نه‌كراوه. حيكايه‌تي په‌لاماري
دژمن و به‌رگري مه‌زنه‌كانمان بۆ ناگيزيته‌وه. باسي نه‌وينتيكي ساكار و ناسايي
كچ و كوپتيكي دوهمي پروت و گه‌پوكه.

شيعره‌كاني نه‌ونده ره‌وان و جوانن، وشه‌كاني نه‌ونده شيرين و په‌سهنن، كه
پياو له خوئنده‌وه‌يان تير نابي:

بينايي چاوم گه‌وه‌ر و دويم
من بالدار نه‌بووم به بالان بفرم
مخنده‌ك نه‌بووم به خوم بخورم
بچمه ميسر و شام كراسيک بكرم

ته‌ماشاي كوره دويمتيكي ره‌ش و پروت- به‌لام قيتوقوز و گورجوگول- كه هه‌موو
سامانه‌كه‌ي بريتييه له خپوه‌تتيكي شر و په‌توور، دوو پيره كه‌ري پشت بريندار،
تاژييه‌كي نينوگ شكاوي قرخه‌مه‌ره‌س، جووته كه‌ويكي راونه‌كه‌ري چوو، كه زافي
ره‌ش ده‌كا تا دوو ته‌شي و چوار شانه دروست ده‌كا، چ كراسيكي بۆ ياره‌كه‌ي
ده‌دروئ. پياو نه‌م نيوه شيعره‌ي حافزي وه‌بيريته‌وه: «خشت زير سر و بر طارم
هفت اختر پاي». چاكيان گوتوه: «دوم تا پروتتر بي مه‌زاقى خوشتتره.»

«سه‌د وه‌ستام ده‌وي له پايه عه‌رزي،

«دوو سه‌د شاگرد بي، بوخوي و ده‌رزي،

«كراسي بدروي له گولووكي ره‌زي،

«له به‌ژني يارم بۆ خوي بله‌رزي.»

شایهَر ئیبداع دهکا؛ کیش دهشکینئی و له زمانی کوره دۆمهوه دهآئی:

«سهَد وهستام دهوئ له بانئ کۆیه

«ههشتا له مووسلئی، شپست له شنۆیه

«کراس بدروون، له گولئ لیمۆیه

«دهبلا تهنک بئ،

ناسک و شلک بئ،

«بۆ چاو ههآۆیه.

«سئ سهَد وهستا بئ، له لای دریاژئ،

«شپست بئن له مووسلئی، چل له شیرازئ،

«کراس بدروئ، له گولئ پیوازئ،

«دهبلا تهنک بئ،

«ناسک و شلک بئ،

«بۆ بووکه ناژئ.»

لهوهی خوشتەر، کچه دۆمیک که لهبن خپوهتا له دایک بووه، لهبن ئاسمانی شیندا گهوره بووه، پتستی کهلهکهی بهدرزی کراسی خامی شیندا دیاره و قامکی پتیان به کونی که لاشی کهچدا وهدرکهوتوووه و رۆژئ دهبی چوار دتیا بگه رئ تا چهند خولخوله و تهشی و شاننه و چهند زارجوو بنیشت و کهمیک دمکانه بفرۆشی و چهند ههتیوی دئ لئی رهبادهن تا چهقۆیان بهدهست تیژبئ، چهند بهنازه و کراسی وای ناوئ و کور دهآئی:

«بۆ خاتری خولای ئهمن بناسه،

«یار دهبهرناکا قهت ئه و کراسه»

رهنگه ئهوهندهی ئه و بهیته ههستی من دهجوولئینئ، ههستی لاویکی تازه پتگهیشتوووی شارستانی دهجوولئینئ. ههقیش وایه. من تهمهنیکی دریزم له دئ رابواردوووه، زۆر کچه دۆمی نهشمیلانهی قسهخۆشی روو ههآمالاوی چاو رهشی کولمه سووتاوی خوین شیرین سهرنجیان راکیشاوم. زۆر کچه لادیی جوان- بهلام ههژار-م دیون که رۆژی داوهتئ لهبن دیواری ههآترووشکاوان و وهک بارپزه

به چاوياندا هاتۆته خوار؛ چونكه كراسيان نه بووه، كه وشيان دراوه و پتيان شوورهي بووه بچنه داوه تي. ئاخو كورپه گه لي دي- ده گه ل ئه وه شدا بوخويان رانكي شي و چۆغهي بي گروليان له بهردا ده بوو، گالته يان به كچي رووت ده كرد، ته نانه ت شايه ره دل ناسكه كانيش فريان داويتني⁽¹⁾.

(1) پووور جه واهير ژنيكي قسه خو شي جيرانمان، زور جار بوي ده گيرامه وه ده گوت: «ساليكي ده گه ل مسته فا سريه لي كاكم كه شايه ريكي به ناويانك بوو ده چوممه به رخان. روژيك له نيزيك گونديك كه داوه تي لي ده گه را، به رخه لمان چيشتاو دا. كاكم گوتي ئه تو لي ره به تا من ده چمه وه تي ده وه شي نيم؛ زور دژو نيم. ئيستا ده گه ري مه وه. دياره فريوم نه خوارديوو، ده مزاني ده چته وه بو كن براژنم. گوتم باشه. ئه و چۆوه بو ديه كه لي خو مان. هه ر ئه و ئاوابوو، منيش دام قه لاشت بو لاي داوه تي. ئه گه رچي به راستي رووت و ره جال بووم، به لام خو م تي هاويشت. هينده بي نه چوو كاكم په يدا بوو. كورپه گه لي دي به پيري وه چوون و له به ري پارانه وه چهند به نديان بو بلي. كاكيشم ده ستي ده بناگويي نا و رووي له من كرد و گوتي:

«ته ماشاي بزگور و په رۆي،
«ده لئي نيري چاو له كوئي،
«شه ريفي كوري عه دي،
«ژني ديني بو براي خوي،
بو له كنيو پرا ده رۆي؟
هه رسيك ته لاقم كه وي،
جه واهير پلاوي ناخوي.

«ته ماشاي ترو تيتولي،
ته ماشاي پشتي به خولي،
ته ماشاي قووني ده هو لي،
ده لئي مريشكي كولي،
له من به بو له بو لي،
هه رسيك ته لاقم كه وي،
ده وري پلاوي ناكو لي

کاکه میر و کاکه شیخ

بهیتی یازدهههه؛ بهیتیکی کورتی میژووییه. من ئەو بهیتم زۆر بیستوووه. بهیتهکه هەر شینی دوو خوشکانه بۆ برابان؛ زۆر مهـحزوونه. زۆر لهوهی درێژتره که رهحمان بۆ ساحییی ئالمانی گوتوووه؛ جا یا رهحمان ئەو بهیتهی نهزانیوه، یا ئەوانه له دوایانه دا بۆ منیان گوتوووه بۆخۆیان لییان زیادکردوووه. درێژی و کورتیی بهیتهکه هیچ له ئەسلی کارهساتهکه ناگۆرێ. کارهساتهکه هەر ئەوهندهیه که بهیتبێژ دهیتشدا دهیلی.

باسی ئەو کارهساته به کورتی له لاپه پهری ۵۲۳ی شهـرهـفـنـامـهـی کوردیدا نووسراوه. هەر بهوهی دهزانی قارهمانی چیرۆکی ئیمه و ئەوی له شهـرهـفـنـامـهـدا نووسراوه یهکن، چونکه ناویان ویک دهچێ و شوینی کوژرانیان جیگایه که. دهنه ئەوهی شهـرهـفـخان نووسیویهتی و ئەوی بهیتبێژ گوتووویهتی، عهرز و عاسمانیان تهـفاـوهـته. به قسهی شهـرهـفـخان ئەم رووداوه له سالی ۹۴۱ ک (۱۵۲۳ز) دا پرووی داوه.

حاجی شیخی ئەو له حالی نوێژدا به دهستی مهـرهـگهـییی بلخ و غهیان کوژراوه. بهیتبێژهکهی ئیمه ئاگای له سالی کوشتنی نییه و دهلی له بهر بی ناموسی به دهستی پیاوی به غیرهت و ناموسپهـرسـت- که له دهست ئەو پیاوه زالمه زالمه یان لی پهیدا ببوو و گوریسیان گهیبوووه هچکان له توپهت کراوه. من به شبههالی خۆم

= سهـری وهک تهـپـلهـگوینی.

جلی کهـرانه نوینی،

چهـند چلکن و دژوینی،

چۆنم ههـلگرتوووه شوینی،

بهوهی مهـلا دهـیخوینی،

کورپنه ههـرکس ههـلی گری،

ئهـمن ناستینم خوینی

بهیتی پوور جهـواهـیر زۆر لهوهی درێژتر بوو، بهـمـندالی ههـمووم دهزانی، بهلام ئیستا هەر ئەوهندهم لهبیرماوه. مام مستهفاشم دیبوو. که من وهبیرم دێ تۆبهی کردبوو، بهیت و باوی نهـدهـکوـتن. بهلام زۆر سهـیربوو، قسهی ئاسایی ههـموو نهـزم بوون.

بروا به بهیتبیتزهکه دهکهم، چونکه دهزانم ئهگهر راست نهبايه ههرگيز بهیتبیتز و شایهريکی مسکین، نهیدهتوانی بوختانی به ئه میریکی مهزنی دست پهروهدهی سولتانی ئهسته مبولی بکا و به بهیت بۆ گهوره گهوانی بلی. زانایهکه دهلی: «میژوی هه موو گه لان به قازانجی زۆرداران و به زیانی هه ژاران نووسراوه. دهبی حهقیقهتی میژوو له لابه لای فۆلکلۆری ئه و گه لانه دا بدۆزینه وه».

به راستی ئهگهر ئه و کاره ساته له سینگی شایه ره کانماندا نه پاریتز رابایه و زانایهکی ئالمانی تۆماری نه کردبايه، کێ (ههیدهر گۆران) ئیسپارتا کۆسی کوردی ده ناسی. ههیدهر گۆرانیک که دیلهکانی کۆکرده وه و سویندی دان و ئامادهی کردن بۆ ئه وهی تۆلهی خۆیان له ئه میریکی گورگه میش و داوین پیس بکه نه وه. پهنگ بی ههیدهر گۆران به کهم بۆرهبیایوی کورد بی که راپه رینتیکی سه رکه وتوانه ی رابه ری کردبی.

به داخه وه من هه ر ئه وهنده ی له سه ر دهزانم که شایه ر له سه ری گوتووه، نازانم چیی به سه ر هاتووه. پهنگه خۆی ده رباز کردبی. پهنگه دهستی که سوکاری میرشخی نه گه بییتتی. چونکه شه ره فنا مه باسی کور و نه وهکانی دهکا و هه یج بۆ ئه وهی ناچی که تۆله یان له وانه کردبیتته وه که میرشخییان کوشتووه. هیوادارم میژوونووسانی دوا رۆژمان شتی نوێ له سه ر ئه م پیاوه بدۆزنه وه. ته نانه ت ئه وهنده م بۆ نه چۆه سه ره یهک: ههیدهر، گۆران بووه؟ یانی له و کوردانه بووه که پیدان دهگوتری گۆران، یا له بهر ئه وهی له پیش ئه م روودا وه دا جاروبار دهستی په مانی زۆرداران خستووه، ئه م ناوه ی به سه ردا براوه؟ چونکه له موکریان تا ئه م دواپانه نازانم بۆچی به دزیان دهگوت گۆران.

له شکر ی

له شکر ی بهیتی دوا زده هه می کتیبه که مانه. به داخه وه ره حمان به کر ئه و به یته شی باش نه زانیوه. ئه و به یته که ئاههنگی گوتنی په کجار خۆشه، ئیستاش به سه ر زار و زمانانه وه ماوه. من بۆخۆم شریتیکم هه یه که زۆر له وهی ته واوتر و دریتتره. به لام شریت کۆنه. شایه ریش پیره و به په له شی گوتووه، پیاو له زۆر جیگایانی ناگا و هینانه سه ر کاغه زی دژواره، ده لێن له شکر ی شایه ر و خۆشخوانی سوله یمان به گی قو لی به گیان بووه. گیرۆده ی ئه وینی خانزاد- شیره ژنی میژوویی گه لی

كورد بووه. ئهوين هانى داوه خهيانهت بهئاغاي خوئی بكا. جاسووسهكانى سولتانی ئهسته مبولل به ئینیان داوه تی ئه گهر سوله یمان بهگ درمانداو بكا خانزادی لی ماره بکهن. ئه ویش ژه هری بو سوله یمان بهگ له قاوه کردووه و کوشتوویه تی. خه یانه ته که ئاشکرا بووه. خانزاد له چینه ی دیواری گرتووه؛ ده لئین ئه و به یته ی له و حاله دا گوتووه (من بروا ناکهم). خانزاد له وئی راوه ستاوه و گوئی بو هه لختوووه تا ته و او بووه، ئه و جار به دهستی خوئی توپیکی قور به دمی داداوه.

به هه ر حال ئه وه ی ره حمان به کر گوتوویه تی ده گه ل ئه و به یته ی ئیستا باوه فه رقیان هه یه. ده پیشدا وا ده ست پی ده کا: «بابی له شکری ده لی». بو یه من بیر ده که مه وه ئه و به یته باوکی له شکری داینابی و ده گه ل به یته که ی له شکری جیاواز بی. ئه و به یته ش ئه گه رچی زور کورته، دیسان گه لیک به نرخه، شیعه ره کانی جوانن، وشه کانی ره سه نن و هیرش ده باته سه ر دژمنان و تاوانی بلحه رۆمیان ئاشکرا ده کا. به لام سولتان ده پاریزی و وه ک شایه ری به یته قوچ عوسمانی ره پ و راست به سولتان دانادا و خوئی گیل ده کا و ده لی:

«رهنگه سولتان به و کاره ی نه زانی.»

قه ر و گوله زه ر

به یته کی دریزه. به یته کی ئاشقانه یه. چیرۆکیکی قوول و سه یر و پر کاره سات نییه. کوره قزلباشیکی ئیرانی ئاشقی کچه ده ره به گیککی کوردی ئه و دیوی سنوور بووه. ئه و رووداوه پاش دابه شکردنی کوردستان له نیوان سه فه وی و عوسمانیه کاندایه قه وماوه. ئه وی له و چیرۆکه دا جپی سه رنج بی دوو شته: یه کیان مه سه له ی سنووره که شایه ر جوانی شه رح داوه. مه زنیکی کورد که که وتوته به شی عوسمانی نه ویزاوه شوانیک له کویتستانی دیوی ئیرانه وه ده گه ل خوئی به رته وه دیوی گه رمینی؛ هه روه ها نه یه توانیه کچی خوئی بدا به کوری پیاویکی گه ره ی قزلباش. قزلباشه که ش نه ویزاوه بووکی له و دیویرا بو کوری خوئی بگوازیته وه. ئه وی دیکه یان ئه وینی پیاویکی ده وله مند و سه ودا گه ره. به کر شیخان بازرگانیکی گه وره یه که هاتوچۆی هه ردووک به شان ده کا و کاروانی پیتی ناگه رته وه. ئه ویش ئاشق و سویندخۆری خاتوون گوله زه ره. تا قه ر به شوان ده زانی گالته ی پی ده کا و ده لی کچی هه مه دی پاشاغان بو شوانه ویله یه ک نابی. به لام که ده زانی کوره

قزلباشه؛ بۆخۆی حاكمى سىندووسىيه؛ ئەگەر دلى بىشىنى پى ئۇدوى لى
دەبەستى و سەرمايهكەى دەكەوئته مەترسىيەوه، نەك ھەر دەس لە خاتوون
گولەزەر ھەلدەگرى، بەلكو دەبىتە دەلال و نىوېژىكەرىش. ھەرچەند بۆ خۆى دەلى: «
بەردىنى سىپىهوه دەلالى بەمن ناكرى»، بەلام لە راستىدا دەلالى كىردووه و زۆر
باشىشى كىردووه. قسەى قەرى بۆ گولەزەر بردووه و قاقەزى گولەزەرى بۆ قەر
ھىناوه. ئەدى دەلالى چۆن دەبى؟

ئەو سۆز و چىژەى لە بەيتە عاشقانهكانى تردا ھەيه لەو بەيتەدا نىيە. كورپە
دەرەبەگ خەرىكە بە زۆرى كچە دەرەبەگ بستىنى. چى وا نامىنى سولتان و شا
عەباس لەسەر ئەم كارە بچووكە بەگژىيەكدا بچن و دىسان كوردستان بىتە
مەيدانى شەر لە نىوان دوو ھىزى بەدەستەلاتى ئەو سەردەمەدا. شا دادەنوئى و
فەرەجوللا خانى باوكى قەر، حاشا لە كورپە وا دەكا كە ھۆى نىوانناخۆشى
سولتان و شا پىك بىنى. لە دوايىدا مەعلوم نىيە چارەنووسى قەر و گولەزەر چ
بووه؛ بەيتەكە بەنىوھچلى دەبىتەوه.

چىرۆكەكە دەپشدا بە قسەيه و دوايه بە شىعەرە. شىعەرەكانى رىكوپىك و
باشن. وەزن و قافىيەيان ھەيه. زمانەكەى پوخت و پاراوه. رەحمان بەكرىش باشى
زانىوھ و ئۆسكارمانىش چاكى تۆماركردووه.

بەيتى زەمبىل فرۆش

بەيتى چاردەى تۆماركراوھكانى ئۆسكارمان بەيتى زەمبىل فرۆشە. كەم كوردى وا
ھەيه لە كوردستان ژىابى و ئەو بەيتەى نەبىستى. چىرۆكىكى سۆفیانەيه.
چىرۆكىكى يەكجار كۆنە؛ قارەمانى ئەم چىرۆكە لە ھىندىدا بوودايە، لە فارسىدا
ئىبراھىمى ئەدەھەمە و لە كوردىدا زەمبىل فرۆشە. ئەوانە ھەرسىيان دەپشدا
پادشاپوون، خاوەن دەستەلات و مال و سامان بوون. لە ترسى مردن، لە تاوى
قەبر، دەستيان لە پادشايەتى ھەلگرتووه؛ وازيان لە بىنە و بەرە و بگرە و بەردە
ھىناوه. بوونە سۆفى و گۆشەگىريان رەچاوكردووه. بوودا و ئىبراھىمى ئەدەھەم تا
ژباون ھەر گۆشەگىر بوون؛ بەلام شاىبەرى كورد دانووى دەگەل سۆفىگەرى و
گۆشەگىرى ناكولى. ئەم جۆرە ژيانەى پى خۆش نىيە. بۆيە چارەنووسى قارەمانى
چىرۆك دەگۆرى. بەشى دووھى ئەم چىرۆكە لە كوردىدا زۆر وەك حىكايەتى

یوسف و زولهیخا دهچی. ئەوینی خاتوونی میری جیاوازی دهگەل زولهیخا کەمە، خو پاراستنی زەمبیل فرۆش لە یوسف زیاترە. نەک هەر وەک یوسف لە دەست خاتوون رادەکا، بەلکو خوۆ لە بان هەلدێری؛ تەنانەت لە وەختیکی زۆر ناسکدا پێ دەزانێ فیلێ لێ کراوه و رادەکا. یوسف ئەو فیلێ لێ نەکراوه و لەبن لێفەوه دەرنەپەریوه. زەمبیل فرۆش نەچۆتە گرتووخانە و ئاواره و دەربەدەر بووه. ئەنجامی هەردووکی چیرۆک بەکە. ژنەکان بەئاوات گەییون؛ نەک هەر خوۆشەویستەکەیان پێ برآوه، بەلکو هاتوونەوه سەر هەدی چار دەسالی. زەمبیل فرۆشی ئیمەش بۆتەوه خاوەن کۆشک و باخ و مال و سامان.

بەیتبێژ دەپێشدا حیکایەتەکەمان بەدریژی بە قسە بۆ دەکا، ئەوجار دەیکاتە شیعەر. شیعەرەکان لە سەرەتاوه بەشیوهی کرمانجی سەرۆو و لەسەر کێشی عەرۆزن. پێن لە وشەیی عەرەبی و فارسی. ئۆسکارمان ئیشارەیی بەوه کردووه و گوتوویەتی ئەو بەیتە بەشیوهی موکریانی نییە و دیارە شاعیریکی خوێندەوار دایناوه. رەحمان بەکریش نەیزانیوه و خوولا هەلناگرێ باشی سەر و گوێلاک شکاندووه. دوايه وەرەن بووه و وازی لە بەیتێ خوێندەوارانەیی رەقوتەق و پێ لە وشەیی نامۆ هیناوه و هاتۆتە سەر شیوهی موکریانی و کێشی خوێمانە. جا ئەوجار دادی شاعیری داوه و جوانی هونەر نواندوه. فەرمايشەکانی زۆر خوۆش و پەنگین؛ بۆیه لە دوايیدا دەلێ:

«دەستیک گۆل بەنادری،

ساحبی ئالمانی نەمری!

ئەوه فەرمايشی رەحمان بەکری.»

بەیتی باپیر ئاغا مەنگور بابی هەمز اغا

یەکیک لە کارەساتە دلتهزینەکانی میژووی کوردستان پاش موکری قرانەکەیی شا عەباسی سەفەوی- کارەساتی قەتلوعامکردنی عەشیرەتی مەنگورە لە مەراغە. کە بەداخەوه میژوونووسانی خوێمانە و بێگانە شتیکی ئەوتۆیان لەسەر نەنووسیوه. من زۆر تێ کۆشام، تەنانەت سەرچاوهیەکی باوه پیکراوم وەگیر نەکەوت کە سالی ئەو کوشتارەم بۆ روون بکاتەوه.

خانه‌کانی موکری که له میژبوو حکومەتیاں دەرکرد و خەلکی ئەم مەلەبەندە لەبەر خاتری بوداغ سولتان زۆریان رێژ لەو بنەمالە دەرگرت. بوداغ سولتان که ئەمیریکی کوردی زۆر دادپەرورەبوو له سابلاخ زۆر خۆشەویستە. وەک پیاوچاکیک دەچنە سەر مەزاری و سویند بە گومبەزەکه‌ی دەخۆن. دیارە زۆری حەز له ئاوەدانکردنەوه بوو؛ پردی سوور و مزگەوتی سوور و کۆخی کورته‌ک- که ئیستاش هەر ماون- له کارە باشەکانی ئەون. له زەمانی مەزنایەتی ئاوەدانکردنەوه موکریان سەر بەخۆ بوو و هیچ بیگانەیه‌ک- نه‌عوسمانی و نه‌سەفەوی- پێدا رانه‌بردوون. سکه‌ی بۆخۆی لی داوه. دیارە هونەر مەند و خۆیندەواری زۆر خۆش ویستوون. کورەکانی خۆی فێرە هونەر کردوون. بەرە نووسراوه‌که‌ی سەر دەرکی مزگەوتی سوور که له ساڵی ۱۰۸۹دا سوهراب خانی کوری ئەو ئەمیره هەلی که‌ندوو، ئەم حەقیقەتەش دەسەلمینی.

بەلام بەداخه‌وه ئەو بنەمالەش پیاوی گەندیان لی پەیدا بوو. خەلک له دەستیان وه‌زائە هات. باپیر ئاغای مەنگور- که پیاویکی بەدەستەلات و مەزنیکی ئازا و لێهاتوو بوو خەریک بوو حوکمات له دەس ئەو بنەمالە بێنێتە دەر. پێیان زانیوه، بەلام نه‌یانوتراوه بەگژیدا بچن. پەنایان بۆ بیگانە، بۆ شای ئێران- بردوو. ئەویش ئەحمەدخان موقەدەم، حاکمی مەراغە- که دژمنایەتی کۆنیشی دەگەڵ خانەکانی موکری هەبوو- کردۆتە مەئمووری کوشتنی باپیر ئاغای مەنگور. ئەحمەدخان فێلی له باپیر ئاغا کردوو؛ بانگه‌پشتنی کردوو بۆ مەراغە. باپیر ئاغاش بەخۆی و نۆسەد سواری هەلبژاردە مەنگورەوه چۆتە ئەو شارە. سواریکانیان بەسەر مالاندا بریون. له شه‌ویکی دیاریکراودا هەرکەس میوانی خۆی له خەویندا سەربریوه. له نۆسەد سواری تەنیا سواریک دەرچوو که ناوی وه‌ستا عوسمان بوو. وەک گوتم میژوونوسانی خۆمانە و بیگانە شتیکی ئەوتۆیان له‌سەرئەو کارە نامەردانە نه‌نوسیوه. دەلێن عەشیرەتی مەنگور پاش ئەو کارەساتە پیاویان لی براوه. وه‌ستا عوسمان ژن و مندالی باپیر ئاغای دەرکردوو و مال و دەولەتی هەموو عەشیرەتەکه‌ش بەتالان چوو. هەمزاغای مەنگور که پیاویکی شوێر شگێر و بەناوبانگە و نزیکە‌ی سەد ساڵ له‌وه‌ی پیش له راپەڕینی رزگاریخووانە‌ی شیخ عوبەیدوللای نه‌هریدا بەشداری کردوو؛ کوری باپیر ئاغای بوو؛ زۆر شتی سەیر و قارەمانانە له‌و پیاوه‌ ده‌گێرنەوه که دەر فەت نییه‌ بۆتان بگێرمەوه. پاش تیشکانی جوولانەوه ناکاملەکه‌ی شیخ، هەمزاغاش بەدەستی

حاکمی کوردی سابلاخ (ئەمیرنیزامی گەرووسی) دیسان بەفیل وەک باوکی کوژراوه. ئەمیرنیزامی پیاوکوژ و خوینەرێژ، خۆی نووسەرێکی زۆرباشی فارسی بوو کە لە ساکارنووسیدا ناوبانگی هەیه. بەو قەڵەمە لووسەیی خۆی، باسی کوشتنی هەمزاغای بە دووردرێژی نووسیوه. حەیف بەدەستەوه نییه دەنا وەرەم دەگێرا سەر کوردی.

باپیرناغا کە کوژراوه هەر کورێکی بەژن و مائی هەبووه. بۆیه جگە لەبەرەیی خدری بەرەکانی دیکەیی مەنگوران هەموو بەناوی دایکیانەوه ناودەبرێن. بەرەیی زێرینی، بەرەیی شەمی، بەرەیی زینی، بەرەیی مرۆتی، بەرەیی ئامانی. من بەمنداڵی مام بایزناغای کورێ باپیرناغام دیوه کە دەیانگوت تەمەنی لە سەد سالی هەلباردوو و ژنی مردوو و دەیهویی ژن بێنیتەوه؛ بەلام لەنیو عەشیرەتەکەیی خۆیدا کەسی پێی ناشی؛ هەموو برازانی.

ئەگەر مێژوونووسەکانمان لەسەر ئەو کارەساتەیان نەنووسیوه، شایەرەکان - کە هەموو رووداویکی سەردەمی خۆیان کردۆتە شیعر - لێرەشدا بێدەنگ نەبون. شایەر لەو بەیتەدا کورتەیی کارەساتەکەمان بۆ دەگێرێتەوه. دەلێن و نووسیویانە کە ئەم بەیتەش ئی عەلی بەردەشانییه. هەرکەس چ عەلی بناسی؛ ئەو گومانەیی بۆ پەیدا دەبی. چونکە رەوانیی شیعر، پوخت و پاراویی زمان، ساکارییی بەیان و گێرانەوهی چیرۆک، ئەم شکەمان بۆ پەیدا دەکا. بەلام من بۆم روون نییه ئی عەلی بی؛ بەو دەلیلانەیی خوارەوه:

۱- ئاشکرا نییه و نازانین عەلی پاش باپیرناغا ژیاوه یان نا؟

۲- ناوی زۆر گوندی نیو مەنگوران و دەورووبەری سابلاخی تێدایه کە نیشانەیی شارەزاییی شایەرە لەم ناوچەیهدا. ئایا عەلی ئەوەندە لە موکریاندا ماوتەوه کە ئەو شارەزایییهی هەبی؟

۳- وشەیی (پیاووبون) لەبری (دابه‌زین) هەر لە شێوهی شاروێران و شاماتدا هەیه و بۆخۆم لە هیچ جێگایهکی تری کوردستان نەمبیسوووه. ئەم وشە لەو بەیتەدا بەکارهاتوووه:

«مەنگوری دە می وەچاعی،

پیاووبون لە سابلاخی، (یانێ لە سابلاخی دابه‌زین)

تهدارەك، بۆ مەراغى.»

٤- عەلى لاساى شاعىرە خویندەوارەكانى كردۆتەو و ناوى خۆى له هەموو بەیتەكاندا هیناوه. لەو بەیتەدا ناوى عەلى نەهاتوو. سەیره رەحمان بەكرىش ناوى خۆى نەهیناوه. رەنگ بى شاپەرەكەى ناسى بى، بۆیه ئەو كارەى نەكردوو. راستە ئەم شىعرە بەهێزانه وەك شىعرى عەلى، مامۆستای شاپەرەكانى كوردستان دەچن:

«هۆى سولهیمانى خەزالی

نەوہى رۆستەمى زالى

حەوت قوبەى له مەتالى

پىم نەلین ئەتوو مندالى،

له جلیتیی نەكرد خالی،

وەك هەوران بە گەوالی،»

یا:

«بانگم وەبەر پادشای له ژوور،

خان نارەنى دوور بە دوور،

بلباس هاتن بە جەمبوور،

رانك رەشى چەكمە سوور.»

بەلام مەرج نییه ئى ئەو بن. ئاخر له بیرتان نەچى عەلى بەرەدەشانی شاگردى زۆر باشى پەرۆدە کردوون. پىم خۆش بوو زانایەك لەو بارەدا تەحقیقى کردبايه و پروونى کردباوه ئەم بەیتە ئى عەلییە. چونکە بەراستی حەیفە شاپەرەكەى نەناسرى. بزەنن شاپەر چەند وەستایانە باسى تالان و برۆکەمان بۆ دەگێریتەو:

«بەداخان بوو له دوایی،

هەزار مەرى شوگایی،

هەر هەرزەن و خۆرایى،

دەیاندا مەر و شایى.

بزنیک بئنی دوو کاره،

له مووی بکرئ دهواره،

به‌های بزنیم دوو پاره

هه‌زار گای بی جووتبه‌نده،

قیمه‌تی گای خولابه‌نده،

بلباسان کاریان گه‌نده.»

به‌یتی عه‌بدوپه‌حمان پاشای به‌به

ئهم به‌یته- که‌ه‌لی به‌رده‌شانی به‌عه‌بدوپه‌حمان پاشا بابانی هه‌لگوتوو-
شاکاریکی که‌م وینه و دوری سه‌ر خه‌زینه‌ی به‌یته جوانه‌کانی کوردییه. زۆر شت
له‌سه‌ر عه‌بدوپه‌حمان پاشا نووسراوه و پیویست ناکا من دوویاته‌یان بکه‌مه‌وه.
به‌لام هه‌رچی له‌سه‌ر ه‌لی به‌رده‌شانی بگوترئ و بنووسرئ هیشتا که‌مه؛ که‌سیکی
حاجی قادری کۆبی- شاعیری مه‌زن و نه‌مری کورد- ئاوا‌ی باس بکا:

دوو‌ه‌لین، شاعیرن وه‌کوو‌ه‌سسان

به‌رده‌شان و هه‌ریه‌ مه‌سکه‌نیان

ده‌بی چ هونه‌رمه‌ندیکی خاوه‌ن به‌هره و مه‌زن بووبئ؟ ه‌لی هه‌موو رووداوه‌کانی
سه‌رده‌می خۆی کردۆته‌ شاعر. ه‌لی شایه‌ریک بووه که‌ وشه‌ی کوردیی وه‌ک میو له
ده‌سدا بووه و هه‌رچۆنیک‌کی ویستوو‌یه‌تی ده‌ری هیناوه. هه‌موو شایه‌ره‌کانی پاش
ئه‌و ه‌لییان به‌مامۆستای خۆیان زانیوه و به‌ریزه‌وه ناویان هیناوه. من بۆخۆم
ه‌لی به‌رده‌شانی به‌مامۆستای خۆم ده‌زانم و زۆر شتی لی فیربووم. له‌بیرمه‌ زوو
پارچه‌ شاعیریکم له‌سه‌ر ئه‌و کیشه‌ی کوردی- که‌ له‌ پیش ه‌لیشدا هه‌بووه، به‌لام
ه‌لی به‌روی پی داوه و ئیستا زۆریه‌ی شاعیره‌کانمان شاعیری پی ده‌لین، گوتبوو.
بۆ شاعیرناسیکم خوینده‌وه. گوتی باشت کردوووه وه‌دووی مامۆستا گۆران که‌وتوو
و له‌سه‌رئه‌و کیشه‌ شاعیرت داناوه. گوتم من زۆر ریز بۆ گۆران داده‌نییم و به‌
شاعیریک‌کی زۆر مه‌زنی ده‌زانم؛ به‌لام له‌ شاعیردا ئیله‌مام له‌ه‌لی به‌رده‌شانی
وه‌رگرتوووه که‌ زۆر ده‌پیش مامۆستا گۆراندا ده‌لئ:

پاشای بهبان جیهانگیری،
وهک رۆسته می زالی پیری،
تهحا بهراو و تهگبیری
راناویۆری به رهزیلی:
ناکه م خزمه تی وهزیری
نانی دهستینم بهشیری

هیچ بیرتان لهو نیوه شیعه ری دوایه کردۆته وه؛ وهک قسه ی ئه و پیاوه سیاسیه
گه وره دهچی که دهلی: «هه ق له لوه له ی تفهنگدایه». به داخه وه زۆربه ی شیعه رکانی
عه لی له بیر چوونه وه. ئه گه ره هه موویان کۆکرا بانه وه، فه ره هه نگیکه ده وله مه ندمان
ده بوو. من پاش ئه و به یته ئۆسکارمان ۱۴ به ند و ورده مه قام و گۆرانی ئه و
سه رده مه ی تۆمار کردوون که به خته وه رانه ئیستاش له بیر نه چوونه وه و بۆخۆم
هه مووم له بیر بوون. گۆرانی بیژه کانی ش هه ره ده بانلینه وه:

زۆرم بیر له وه ی ده کرده وه که بۆچی شاعیرانی چه رخی نۆزده ی شاری
سوله یمانی به شیوه ی موکریان شیعیان گوتوه. به خه یالی خۆم وام دانا بوو که
ئه وان به تاییه تی (نالی) که وتوونه بیرى دروستکردنی زمانى یه کگرتووی ئه ده بی و
ئه و شیوه یان به ئه سل دانا وه؛ ته نانه ت له و باره دا شتیشم نووسی، به لام پاش
ئه وه ی سه رنجم دا ئه و به یته و شیعه رکانی عه لی به رده شانی، زانیم به هه له چووم.
زمانی باره گای عه بدوره حمان پاشای به به ئه وه بووه که شاعیرانی چه رخی
نۆزده مان شیعیان پی گوتوه. یه عنی سابلآخ و سه له یمانی؛ دوو پاته ختی ئه و
سه رده می کوردستان به یه ک شیوه قسه یان کردوه، که به داخه وه ئیستا زۆر لیک
جوئ بوونه وه. ئه گه ره وا نه بایه عه لی که شایه ری تاییه تی و نانخۆری پاشا بووه،
شیعی به شیوه یه ک دادنا که پاشا پی خۆشه و زمانى خۆیه تی و نه یه ده گوت:

ئه زم عه لی به رده شانی،
ده به ندیم نه که ی زبانی،
به یته ده لیم به دیوانی،
مه دحی پاشای کوردستانی.

مەدھى پاشاى كاميان باشە،
شاھەد رۆم و قزلباشە،
ھەرجارى شىرى دەكىشا،
ھەموو دەھاتنە تەماش،
عالەم ئالايە (*) چاوشە،
مەردە ەبىدورھمان پاشا .

من ئەو ھونەرەى بە ەلیمەو ەدیو ەھىچ شاعىر تىكمەو ە نەدیو ە ەلى
چىرۆكىكى خەيالىى دروست کردو ە . دەگەل قولى شىن شاھەرى جندۆكان فرىان
ھاویشتۆتە يەك و شەرە شىعريان کردو ە . ئەوى لەباتى خۆى گوتوونى ھەموو
لىك و لووس و جوان و رەوانن . ئەوى لەباتى جندۆكەى گوتوون بەرەژىرتن و
لەنگولۇريان تىدايە و قولەشىنى بەو فىلە بەزاندو ە بۆيە شاھەرەكانى دواى ەلى
دەبانگوت:

«بابە مەمانان چۆن دەویرىن خۆ لە قەرەى ەلى بدەين، ئەو فىرکردەى
جندۆكانە». بىرواشيان بەو قسەى خۆيان ھەبوو . رەنگ بى يەكىك لە ھۆيەكانى
فەوتانى شوینەوارەكانى ەلى بەردەشانى ئەو ە بى كە ھەموو كەس دەخۆى
رانەدیو ە بەیتەكانى ئەو بلىتەو ە . ھىچ شاھەر و بەیتبىژىك ھەقى ەوى بە خۆى
نەداو ە دەس لە شىعەرى ەلى وەر بدا و وشەيەك پاش و پىش بكا . كەچى پاش
ئەوى نووسرانەو ە كەمتاكورتىك دەستيان تى وەردراو ە .

خۆزگە ئەو كەسانەى بۆيان دەلوئى زىاتر زەحمەت بۆ كۆکردنەو ەى بەیتەكانى
ەلى بكىشن . خۆزگە ھەموو شوینەوارەكانى ەلى پىكەو ە چاپ دەكران و
بلاودەبوونەو ە .

يا خولا ھەروا گەرد و تۆز بى،
دەسرۆكەى لە ملان ئالۆزبى،
لەيلا جىژنەت لى پىرۆز بى .

(*) عالەم آرا .

ديسان شه و هات بۆ حالی من

لهو دلەى پر خەيالى من

ئالەم سووتا له نالەى من

پاش ئەو گۆرانىيانە بەيتى عەلى عاشقە . بەيتىكى كورتە؛ ھەموو يازدە بەندە .
بەلام شيعرەكانى تا بلېتى ھەست بزوين و جوانن . ئۆسكارمان دەللى ئەم عەلى
عاشقە لاوتىكى كورد بووہ؛ زۆرى ھەز له كچىكى كردووہ . ئەو شەوى كچەيان بۆ
گوپۆتۆتوہ لەبەر دەركى پەردوو مردووہ . بەراستى پارچە شيعرەكى جوانە و بۆيە
دەبى زۆر جار چاپ بكرتتوہ:

عەلى ئاشق! ئەگەر ئىشقت زوبانى بى،

سەد جار عومرت زوو فانى بى،

ھەيفە ئىخلاس پەنھانى بى.

مەلا زادە بەخترھاتى.

ئاخر بەيت مەم و زىنىكى بچووگە كە لاپەرئىكى كتيبەكەى تەواو نەگرتووہ .
ئۆسكارمانيش دەللى شتتىكى ئەوتۆ نىيە و كۆپىيەى ناشيرىنى بەيتى برايمۆكە .

خوينەرى بەرپۆز و خۆشەويست!

ماوھىيەكى دوورودرپۆز بەو كارەوہ خەرىك بووم . زۆرم شەو، شەونخوونى كيتشا .
زۆرم رەنج و كوپۆرەوہرى دى . گەلىك ماندوو و شەكەت بووم . تا توانيم ئەو
تېكستانە ساغ بكەمەوہ و بيانھېنمە سەر پېنووسى ئېستاي كوردى . دەشزانم نە
ھونەرئىكم نواندوہ و نە كارئىكم كردووہ . ھونەر ھونەرى ئەو خۆپۆز و شاھەرانەيە كە
ئەو بەيتانەيان داناون . ھونەر ھونەرى ئەو مرق بى ناوونيشانانەيە كە بەدرپۆزايىي
مپۆو؛ سىنگاوسىنگ پاراستوويانن . ھونەر ھونەرى پەحمان بەكرى نەمرە كە ئەو
ھەموو دوپ و گەوھەرانەى لە خەزىنەى مېشكى پرى خۆى ھەلئىنجاون و دەكۆشى
گەوھەرناستىكى وەستاي وەك ئۆسكارمانى كردوون . كار كارى ئۆسكارمان ، ئەو
زانا و مامۆستا گەورە و مەزنەيە كە ئەو دوپ و گەوھەرانەى وا بە پېكوپىكى
ھۆندووونەوہ و كردوونى بەو ملوانكە و بەرموورە كە لە بازاري ھونەردا نرخى تەواو
نابى .

ئۆسكارمان ئەو كارەى بە ھەر مەبەستىك كردبى، خزمەتتىكى زۆر گەورەى بە

زمان و ئەدەب و فەرھەنگ و مێژووی نەتەوێ کورد کردوو؛ خزمەتێک کە
فەرامۆش ناکرێ. خزمەتێک کە وێنە کەمە. خزمەتێک کە ناوی ئەو زانا بیگانە و
دڵسۆزە لە مێژووی ئەدەبی گەلەکەماندا بەنەمری دیلێتەو.

لێرەدا نابێ خزمەتی ئەو رۆڵە کوردە زانایەش (دکتۆر جەوادێ قازی) لەبیر
بکەین کە بە گیان و دڵ یارمەتیی ئەوی داو.

تەنیا کاریکی من کردوو و دەبوو زۆر دەپێشتردا کرابایە ئەوێ: ئەو ملوانکە
بەنرخە و ئەو بەرموورە نایابەم لە کۆنە سندوقە تۆز لەسەر نیشتوووەکان هێنادەر
و دامەو بەخاوەنی خۆی؛ بە کۆمەلانی هەراوی نەتەوێ کورد. میراتی باوک و
باپیری خۆیانە و هەر پیرۆزی خۆیان بێ.

سوپاسی کۆری زانیاری کورد دەکەم کە ئەم ئەرکە بەمن ئەسپارد. دیسان
سوپاسی دەکەم کە چاپی کرد و نەیهێشت پەنجم بەفیرۆ بچێ.

سوپاسی کاک (ج) و کاک (ر) دوو هاوڕێ و برای نیزیکم دەکەم کە هەلەکانی
نووسینیان دەستنیشان دەکردم و زۆریان یاریده دام. سوپاسی برای
خۆشەویستم کاک (خ) دەکەم کە لە کاتی نووسیندا سەرانسووی دەکردم و
پێویستیهکانی رادەپەراند. سوپاسی تەمەنی خۆم دەکەم کە تەواو نەبوو تا
تەواو بوو.

هێمن

١٩٧٥/١/١٩

سه‌ره‌تا

ئەمە سه‌ره‌تای کتیبە نایابەکەیی Oskar Mann، کوردیزانی بەناویانگی ئەلمانیا، که سالی ۱۹۰۶ له ژیر ناوی (شێوهی کوردانی موکری) (Die Mundart der Muk-ri - Kurden) له بەرلین له چاپی دا. من له ئەلمانییه‌وه کردمه کوردی.

ناجی عەباس

ئەم پارچه ئەدهبیاته که له‌م بەرگه‌ بڵاوده‌کرتنه‌وه، که بریتین له‌ بهیت (Epik) واتا هه‌لبه‌ستی درێژی میژوویی) چیرۆکی په‌خشان و دیره هه‌لبه‌ستی فۆکلۆری له مانگه‌کانی حوزه‌یران و ته‌مووزی سالی ۱۹۰۳ له شاری سابلاخ، که سه‌ره شاری ئەیه‌اله‌تی موکری کوردستانه‌- کۆکرانه‌وه. بۆ زانینی باره‌ی جوغرافی ئەم ئەیه‌اله‌ته‌ بچووکه- که له‌لایه‌ن حاکیکه‌وه سه‌ره‌په‌رشتی ده‌کرت و په‌یوه‌ندی هه‌یه له‌گه‌ڵ حاکی نازربایجان له‌ ته‌بریز- ته‌ماشای به‌رگی دووه‌می کتیبه‌که‌ی De Morgan کرد Mission Scientifique en Perse بعشه‌یه‌کی علمی له‌ فارس، لاپه‌ره‌یه‌ک و له‌وه‌پاش^(۱) H.C. Rawlinsion عالمیکی کۆنتر، له‌ سالی ۱۸۳۸ باری خپله‌کان و جیگای بڵاویونیانی باش روون کرده‌وه^(۲).

راولنسن بیجگه‌ له‌وه هه‌ندێ له‌ مه‌لوه‌وماته‌که‌ی میژووزانی کورد شه‌ره‌فه‌دینی نرخ پی داوه. کتیبه‌که‌ی ئەم میژووزانه‌ که له‌ سالی ۱۸۶۰ له‌ چاپ درا و بڵاوی کرا

(۱) شکلی نووسینی ناوه‌ جوغرافییه‌کانم وه‌ک de Morgan داننا، به‌لکو له‌پاش لێپرسینه‌وه من خۆم به‌دیقه‌ت دامنان. ئۆسکارمان

(۲) هه‌ندێ مه‌لوه‌ومات له‌لایه‌ن ئەو گه‌شته‌وه که له‌ ته‌بریزه‌وه به‌ناو کوردستانی ئێراندا کرا له‌ مانگی تشرینی یه‌که‌م و دووه‌می سالی ۱۸۳۸، گۆفاری جفاتی (جه‌معه‌تی) جوغرافیانه‌کی ئینگلیز، به‌ندی ده‌یه‌م، لاپه‌ره‌یه‌ک و له‌وه‌پاش. ئۆسکارمان.

له لایه‌ن خێلێ موکرییه‌وه مه‌علووماتی میژووویی تریمان ده‌داتی؛ ئه‌و خێله که ئیستا زۆربه‌یان له باشووری جه‌نوبی و باشووری رۆژه‌لاتی و رۆژئاوای گۆمی ورمی ده‌ژین. شه‌ره‌فه‌دین له به‌رگی به‌که‌م لاپه‌ره ۲۸۸ باسی به‌چه‌ی (ئه‌سلی) میره‌کانی موکری ده‌کا و ده‌لی ئه‌مانه له به‌به‌کانه‌وه په‌یدا بوون، که له سوله‌یمانی و ده‌روپشتی ده‌ژین که تابعی تورکن (واتا عوسمانییه‌کان) که پێشتر له ئه‌یاله‌تی شه‌هره‌زور جینشین بوون^(۱). وا گومان ده‌که‌م ئه‌مه راسته، وه شیوه‌ی موکری-هه‌روه‌کو له پاشان پێشان ده‌دری - عه‌ینی شیوه‌ی به‌به‌یه. له پاشا ئیمپرش خیزانه ناو‌داره‌کانی سابل‌اخ وا ده‌گه‌ین که له به‌نه‌واندا ده‌چنه سه‌ر به‌به. بێجگه له‌مانه به‌پێی ئه‌و مه‌علووماته (زانباریه) که راولنسن له‌باره‌ی موکرییه‌تی له ئه‌ماره‌تی به‌به ده‌مانداتی، خیزانه سه‌رکه‌وتوو‌ه‌کان به‌هیزی شیر توانیانه به‌سه‌ر لادێیه‌کانا زال بن و زه‌وی و موکرییه‌کانیان له‌ناو خۆیاندا به‌ش بکه‌ن. ئه‌م جو‌ره موکرییه‌تییه له ولاتی موکریان ئیستاش باوه و باش دیاره. میژوووانی کورد شه‌ره‌فه‌دین ده‌لی خیزانه سه‌رکه‌وتوو‌ه‌کان له ولاتی سوله‌یمانی ئیستاهه‌ هاتوون. کاتی ئه‌م سه‌رکه‌وتن و زال‌بوونه له زه‌مانی ئیسماعیل سه‌فه‌ویی به‌که‌مه‌وه زۆر دوور نییه. له‌به‌رئه‌وه به‌لگه‌یه‌کی وامان به‌ده‌سته‌وه نییه که بپروا به قسه‌ی شه‌ره‌فه‌دین نه‌که‌ین.

ئه‌و خێلانه که موکرییه‌کان به‌سه‌ریانا زال‌بوون، وه‌کو خۆیان کورد بوون. له‌مه‌دا نابێ گومان بکری. چونکه ده‌می په‌لاماردان و زال‌بوون ته‌نیا ۴۰۰ سال دووره. ئیستا له‌م ولاته پاشماوه‌ی تورک زمان و ئیدییه‌م (Idiom) ی تورکی^(۲) نه‌ماون. لێره ته‌نیا ده‌بی بیر له تورک زمان بکریته که له رۆژه‌لاتی موکریان ده‌ژین و نابێ بیر له پاشماوه‌ی نه‌ته‌وه‌ی دیکه بکریته. چینی جووتیاران - که په‌عه‌تیا پێ ده‌لێن - زۆرتیان له خێلی (دیبۆکری)ن. زۆربه‌ی ئه‌م دیبۆکرییه‌نه له به‌شی رۆژه‌لاتی موکریان له ناوچه‌ی شاروێران و له دۆله‌کانی جه‌غه‌توو و ته‌ته‌هوی نیزیکی میان‌دواب ده‌ژین. وا دیاره ئه‌م دیبۆکرییه‌نه له‌لایه‌ن خێله موکرییه‌کانی هاو‌زمانیان - له‌پاش ده‌س به‌سه‌ره‌وه‌نانی موکرییه‌کانیان - له رۆژئاواوه بۆ

(۱) وا بزانه لێرده نووسه‌ر هه‌له‌ی کردووه. چونکه له‌سه‌ده‌ی ۱۹ شاری سوله‌یمانی تابعی ئه‌یاله‌تی شاره‌زور بوو که ئه‌وده‌مه مه‌رکه‌زه‌که‌ی شاری که‌رکوک بوو. ناجی عباس

(۲) وه‌ک قسه‌ی نه‌سته‌ق و په‌ندی پێشینیان ن.ع.

پۆژھەلات دەرکران.

ئىستا دەتوانىن سنوورى پۆژھەلاتى ناوچەى زمانى موكرى باش دابنپين: ئەو خەلكانە كە لە پۆژھەلاتى دۆلى جەغەتوو دەژين بە توركى قسە دەكەن و ژمارەپيكي زۆرى ئەمانە لە دەشتى ميانداوب جينشيين. كە پرو دەكەينە باشوور (جەنووب) دەگەينە ناوچەكانى سەقز و بانە كە دانىشتووەكانى ديسان بەشيوەى موكرى قسە دەكەن. كە چەند سەعات لەم دوو شارە بچووكةو بەرەو خوار بكشپين دەگەينە ناوچەى (مەريوان) كە دەكەويتە نيزك سنوورى تورك (واتا عوسمانىيەكان). كە لە مەريوانەو بەرەو پۆژھەلات برۆين دەگەينە خيلى تيلەكو كە لە ھەريمى ھۆبەتوو دەژين. ئەم تيلەكويانە بە شيوەى سنە قسە دەكەن و تابعى ئەيالەتى (كوردستان)ن. بيتوو لە سابلاخەو- كە مەركەزى موكرىيان دەكرىت - بەرەو پۆژئاوا برۆين، لە بەشى شمال دەگەينە سى خيلى بلباس: مەنگور كە تەواو دەكەونە پۆژئاواى باشوورى (جەنووبى) سابلاخ. مامش كە لە ھەريمى لاجانن و پيران كە لە بەشى پۆژئاواى باكوورى ئەو ھەريمە دەژين. شيوەى پيران زۆر كەم لە ھى سابلاخ جيا دەبيت. لە دەشتى (شئوق)و بەرەو باكوور (شمال) برۆين ئيتىر شيوەى موكرى ناميتى. ھەندى كەس لە ھۆزەكانى (پەوندى)^(۱) - كە لە باشوورى (جەنووبى) شئوق پيتيان گەيشتم- بە قسەى موكرى قسەيان دەكرد. بەلام ھەريمى پەوندىيەكان لەويتو بەرەو پۆژئاوا ھەتا دۆلى زىتى گەورە دەكشى. كە لە سابلاخەو بەرەو پۆژئاواى باشوور برۆين دەگەينە سەردەشت و بانە. لەو ناوہ نيزك سنوورى تورك خيلى (گەورك) دەژين كە شيوەى موكرى بەكاردين. ھەيف و مەخابن من ئيزن نەدرا بووم لە ھەريمەكانى تورك (واتا عىراقى ئىستا) لەسەر تۆژينەو دەوام بكەم. لەبەرئەو بەداخەو ناتوانم بلپم شيوەى موكرى لەولای سنوور ھەتا كوئ دەكشى^(۲). بەلام ئەو ئاخاوتنانەم لەگەل ھەندى كەسى خەلكى سولەيمانى و دەورويشتى و لەگەل ھەندى شاعىرى خووشەويست لە سابلاخ، كە

(۱) وابزانم لىرە مەبەستى لە (پەوندى) ئەو پەوندانەيە (كوچەرانەيە) ھاوينان لەوئ لە ژىر خىوت دەژين؛ وەك ھەركى و سوورچى و خيلى ترى. (ن.ع.)
(۲) وەكو بزنام شيوەى موكرى تەواو و پەتى لە ھەريمى پۆدەر و رانيە بلاوہ. لە ھەريمى بالەكى پۆژھەلاتى پەواندز خەلكى حاجى ئۆمەران، زىنوى شىخ، و رايەت بە شيوەى موكرى قسە دەكەن. لە دەرەندى رايەت شيوەى سۆران دەس پى دەكا ن.ع.

خه لکی کهر کووک، دهر بهند و ديهاتی سوله يمانی بوون، پيشانی دام که جياوازيکی نهوتو نيهه له بهینی شيوه ی موکری و نهوانی تری. توژينه وهی Chodzko له بابته شيوه ی سوله يمانی - که له پاشان باس دهکری - نه م قسه يه ی من به راست داده نی.

شهره فنا مه باسی ميژووی موکریه کان دهکا هه تا کاتی خو ی که نزيک ده بی له سال ی ۱۵۹۵. بيتو بمانه وی پاش نه م ساله به شوین نه م ميژووه برۆين ده بی دوس بخه ينه ناو ميژووی عه جه م؛ به تا يبه تی ميژووی سه فه ويه کان. من له م بابته وه هه ندی توژينه وه م کرد؛ به لام ئیستا ماوه ی نه وه م نيهه له سه ری برۆم و ته واوی که م. ميرزا نه سکه ندهر له ميژووه ميريه که ی (ره سميه که ی) که بۆ شاه عه باسی نووسيوه به ناوی (تاريخي عالم آرائی) باسی شه ره دريژه کانی موکری و برادۆست دهکا - که خزم و دراوس يی موکریه کانن به رامبه ر له شکر ی شاه عه باس. نه سکه ندهر ميرزا خو ی له گه ل له شکر ی عه جه م بووه، له بهر نه وه ميژووه که ی به راپۆرتيکی راست داده ندری. کورده کان له لايه ن نه م شه رانه وه به يتيکی ميژوويی دريژيان داناه که باسی به رگری و نازايه تي قاره مانانه ی کورده کان دهکا له قه لای دمدم له ژير سه رکرده يی نه ميرخانی سه روکی برادۆست که به (خانی له پزيرين) به ناوبانگ بوو^(۱). نه م به يتي دمدمه يه کيک له جوانترين و به ناوبانگترين داستانی ميللی کورده.

له ميژووی نادرشای ميرزامه دی خانيش له بابته موکریانه وه ده سکه وتی باش ده دۆزری.

راولنسن Rawlinson له وتاره باشه که ی به دريژ ی باسی هاتنی قه ره په پاغی تورک دهکا که له ولاتی جورجیای قه فقاسه وه بۆ هه ري می سولدوز کوچيان کردوه. سولدوز دهکه ويته روژئاوای باشووری گو می ئورمی.

زۆربه ی خيله کانی موکری ئیستا جينشين و له ديهات ده ژين که بریتيه له خانووی قوری خراپ و ناپه سه ند. هاوینان خانووه کانیان به جی ده هیلن و - هه تا ده غلۆدانيان کو ده که نه وه - له ژير ره شمالي ره شدا - نيزک دييه کانیان ده ژين.

(۱) ميرزا نه سکه ندهر - وهکو دوژمن. ن.ع - نازناوی (چۆلاق) ی پي دها، که به تورکی مه عنا ی دس گۆج يان دس شکاو دهگری. ئۆسکارمان.

تەنیا بەشپەنچى بچووگى ئەم كوردانە نيوە كۆچەرن (نيوہ رەوہندن) كە زستانان نيشتەجین و لە خانوودا دەژین و خۆيان كەمتر لەگەل كشتوكال خەرىك دەكەن. ھەر ئەوہندە دەغل دەچین كە بەشى خۆيان بكا. ئەم نيوہ كۆچەرەنە كە بەھار ھات خانووەكانيان بەجی دەھیلن و لەگەل میگەلەكانيان دەچنە كوستان و ھەتا پایز لە مېترگىكەوہ دەچن بۆ مېترگىكى دىكە. كە پایز ھات دەگەرینەوہ دىيەكانيان و كۆمەكى ئەو چەند خیزانە دەكەن كە لەوئى ماون بۆ چاودېرى دەغل و باغات و پىكەوہ ئیتر بەرھەمەكەيان (مەھسوولەكەيان) كۆ دەكەنەوہ. ئیستا لەم ھەرىمەى كوردستانە كۆچەرى تەواو نەماون كە زستان و ھاوین لەژیر خێوہتا بژین و تەنیا مەروماڵات بەخێوكەن و دەست لە كشتوكال نادەن.

لە بابەت زمانى ئەم خێلە كوردانە ھەتا ئەم رۆژانە تەنیا دوو نووسراوى كورت ھەيە:

۱- A. Chodzko شۆدزكۆ: تۆژینەوہیكى زمانسازى زمانى كوردى (شپوہى سولەيمانى) كە لە گۆقارى ئاسیایى سالى ۱۸۵۷ بآو كراوہ. شۆدزكۆ مەلوماتەكەى لە سەرۆكىكى بەبە كۆكردۆتەوہ كە سالى ۱۸۵۳ ماوہیكى دريژ لە پاريس ماوہ. زمانزانى بەناوبانگ P. Lerch لیترەش باسى بەرھەمەكەى شۆدزكۆ دەكا. من لیترە تەنیا بەراوردى ئەو شپوہیە دەكەم كە شۆدزكۆ باسى دەكا لەگەل شپوہى موكرى.

۲- A. Houtum - Schindler ھوتوم - شیندلەر: بەرھەمەكەى، لەلایەن وشەى كوردییەوہ. ئەم بەرھەمە بەنرخە كەمىك ریزمانیشى تیدایە.

۳- De Morgan دى مۆرگان: بیعسەيىكى علمى لە فارس كە پینچ بەرگە. بەرگى یەكەمى- كە سالى ۱۸۹۴ و ۱۸۹۵ بآوكرایەوہ- باسى شپوہى موكرى دەكا لەگەل شپوہەكانى ترى، بەلام زۆر قسەى ھەلە و چەوتى تیدایە^(۱).

ئەو مەلوماتە كە لە سابلاخ كۆم كردهوہ بریتین لە چوار شت:

۱- ریزمانى شپوہى موكرى.

(۱) لیترە ئۆسكارمان لەلایەرە ۲۲وہ ھەتا ۲۵ سەرھتا بەدریژی و توندی رەخنە لە دى مۆرگان دەگرى و پەلامارى دەدا كە پىی ناوئى لیترە بیکەمە كوردى. لە وینەكان كە ئۆسكارمان پەلامارى دەدا وا دیارە دى مۆرگان كوردیى باش نەزانىوہ. ناجى عەباس

۲- ژماره‌یێکی زۆر له وشه‌ی کوردی که بۆ ژبانی پۆژانه‌ی خه‌ڵک به‌کار ده‌هێنرێن.

۳- ۲۰۰ غه‌زه‌ل و قه‌سیده‌ی شاعیرانی کورد که زۆریان نوێن.

۴- چیرۆکی په‌خشان، به‌یت و چه‌ند گۆرانی ناو خه‌ڵک.

من به‌ختم هه‌بوو له سابلاخ تووشی میرزاییکی گه‌نجی ژیر بووم و خیرا کردمه منشیی^(۱) خۆم. ناوی میرزا جه‌واد بوو و له یه‌کێ له خانه‌دانه‌کانی موکری بوو، که پشتاوپشت ده‌چوو سه‌ر خانه‌دانی ئه‌ماره‌تی به‌به. کهسانی ئه‌م خانه‌دانه له ناو خه‌ڵک به‌فاملیه‌ی (قازی) به‌ناوبانگن. ئه‌م گه‌نچه له عه‌ره‌بی و شه‌ریعه‌تی ئیسلام زۆر شاره‌زا بوو و زۆر چه‌زی ده‌کرد فیتری زانستییه‌کانی ئه‌روپا بۆ. من ویستم له پیش هه‌موو شتیکی زاراوه‌ی بنجی (مسته‌له‌حاتی ئه‌ساسی) ئیلمه‌ی (ئه‌لمانی) بۆ پوون که‌مه‌وه؛ چونکه میرزا به‌زانیی رێزمانی عه‌ره‌بی، له لیکدانه‌وه له زمانیکی هندو-جه‌رمانی په‌کی ده‌که‌وت. له پێشدا نه‌ختی ئینگلیزیم فیکرکرد و هه‌ندێ ده‌ستووری (قواعدی) زمانی ئینگلیزیم پیشان دا. له پاشا زۆر به‌دلخۆشی ته‌ماشام کرد کاک میرزا وه‌ک کوردیک بیر ده‌کا له زمانه‌ زگماکه‌که‌ی خۆی و شیی ده‌کا و ورده ورده ده‌ستووری بۆ ده‌دۆزێ. ئینجا له‌گه‌ڵی ده‌سم کرده توژینه‌وه‌ی رێزمانی کوردی و خویندنێ پارچه‌ هه‌لبه‌ستی کوردی. ئه‌و هه‌لبه‌ستانه که میرزا ده‌سخه‌تیکی زۆری -داخه‌که‌م زۆر تازه‌ی- هه‌بوو. له ماله‌وه به‌کۆمه‌کی براهه‌ی لیسته‌ی وشه‌ی کوردیی له‌گه‌ڵ فارسییه به‌رامبه‌ره‌که‌ی دانا. من له پاشان نیشانه‌م دانا بۆ ئه‌و ده‌نگانه که تایبه‌تی کوردین و ئه‌م نیشانه‌م فیتری میرزا کرد و شته کوردییه‌کانم پێ نووسیوه‌وه.

ئه‌و شه‌ش چیرۆکه په‌خشانه که له‌م کتێبه‌ بلاوکراوانه‌وه له‌گه‌ڵ هه‌ندێ له‌و گۆرانییه بچووکانه که له‌ژیر پیتی (C) داناون له میرزا جه‌واد وه‌رگیراون. هه‌لبه‌سته بچووکانه‌کانی تریم له شوان و قاترچی وه‌رگرت. هه‌لبه‌سته‌که‌ی (عه‌لی عاشق) و هه‌ندێ پارچه‌ی (مه‌م و زین)م له (مه‌ریوان)^(۲) له کوردیک وه‌رگرت که

(۱) ئه‌م وشه‌یه ئۆسکارمان به‌ حروفی ئه‌لمانیی نووسیوه و وا دیاره له‌وده‌مه زاراوه‌یێکی

کوردی و فارسی ئێران بووه. لای ئیلمه میرزا یان کاتبی پێ. ده‌وتری ناجی عه‌باس.

(۲) مه‌ریوان شاریکی بچووکێ ئه‌یه‌له‌تی ئه‌ده‌لان یان کوردستانه که ته‌واو له‌سه‌ر

سنووری تورکه و نیزک پینجوینه. ئۆسکارمان.

لهوئى له دايك بووبوو و ماوهيئى دريژ له بانه و سهقز و سابلاخ ژيابوو. ئهو كورده واى پيشان دهدا كه شتوهى موكرى باش دوزانى؛ بهلام ئهو پارچانه كه ليم وهرگرت جياوازيئى زورى ههيه لهگهلا پارچهكانى ترى^(۱).

ئهو ههلبهستانه كه له ميريوان بهدهسم كهوت له سابلاخ بهشتوهى موكرى بوم خويندرايهوه. كه بهراوردى شتوهى ميريوانمان كرد لهگهلا هى سابلاخ، دهبين له ههلبهستانه جياوازيئى كه متر ههيه له هى پخششان. ههلبهستى (عهلى عاشق ژماره ۱۵) له لايهن لاويكى ههزدهكارهوه دانراوه كه بق خواستنى كچيك ماوهيئى دريژ ههولى دهدا؛ بهلام له دواييدا كه توانى مارهى كا، رۆژى شايى له پريكا ريزيك ههلبهستى بهخوشهويستهكهى- كه ناوى پهريزاده بوو- ههنگوت و له بيتلاى (عهتهبهى) ژوورى بووك بهمردووبى كهوته خوارهوه.

زۆربهى ئهو كۆمهله تيكسته (text = سايانه) كه لهم كتيبه بلاو دهكرينهوه بریتين له گۆرائى بهيت (له لاپه ره ۱۲ هههتا ۲۹۷) كه بهدم خهلكهوهيه. ئەمانه له لايهن رهحمانى كورى بهكرى شاعرهوه^(۲) پيم نووسرا كه له ههريمى سابلاخ بهرهحمانى بهكرى بهتبيژ بهناوبانگه؛ كه ديبۆكريبه و خهلكى دى حاجى حوسينه^(۳). كه ديبىكى بچووكه له دهشتى مياندواب. تهنيا ژماره ۱۶ (لاپه ره ۲۹۳) دهرويشيكي موكرى پى نووسيم، كه خوى بهشانازيبهوه بهنوستاد دادنا. لهگهلا ئهوهشدا ناماده بووم پاداشى باشى بدهمى؛ داخكهه جاركي ترى نههاته لام و وا دياربوو چه هيزيك نهيدهتوانى ئيقناعى بكا تاكو بيته لام. له رۆژى پۆسته كه بق من رۆژى پشوودان بوو - داوام له ميرزا جهواد دهكرد ئهو ههلبهستانه كه رهحمانى بهكر له بهريهتى بهرينووسى فارسى بوم بنووسى. له پاشا ميرزا ئهو ههلبهستانهى بق دهخويندمهوه و من دهمنووسى. من چهشنه رينووسى كورديم دروست كرد كه له دوا لاپه رهكانى ئەم كتيبه له چاپ دراوه. ئهو پارچانه كه

(۱) چيرۆكى مەم و زين زور له ههلبهستانهكهى برايمۆك دهكا كه لهژير ژماره پينج لهم كتيبه بلاوكرايهوه. ئۆسكارمان.

(۲) وا دياره مهبهستى ئۆسكارمان له (شاعر) (شاپه ره) كه بهگۆرائيبيژ دهوتري.

(۳) كاك هيمن دهلى من بهلهدى ئهو ناوم لهوى ديبهك نيهه ناوى حاجى حسهين بى، بهلام بهناوى حاجى حسهين ديبه ههيه. وا دياره ئۆسكارمان ههلهى كردووه، يان له چاپدا تووشى ههله بووه. ناجى عهباس

په رحمان پتی دنووسیم، په رحمان به شیوهی ناو خه لک بوی ده خویندمه وه به لام میرزا جهواد که خوینده وار بوو وشه عه ره بیه کانی ناو زمانی کوردی باشتر تی دهگه پشت و ده بخوینده وه. به لام هندی جار (وهک له پارچه کانی ۱۳، ۱۴، ۱۵) من زورم لی ده کرد که خه لکی نه خوینده وار چون دهیلین وام پی بنووسی.

بهیتی ژماره یهک (میژووی دمدم) له گه ل (ناسر و مال مال) م جار یکی تری بیست له ناو کورده کانی ره وند له دتی عهینی روم که په شمال دیتیکی^(۱) بچوکه له باکووری شنق. گورانی بیژنه کانی ره وند له تیکستی په رحمان خوین لانه ددا. وشه کانی دیری یه که می دمدم ته واو وهک نه وه بوو که لای من نووسرابوو. به لی هندی جیاوازی هه بوو له وشه و دنگه کان، به لام زور که م. داخه که م نه وده مه نه متوانی زیاتر له ناو ره وند هکان بمینم و گورانیان لی وهرگرم؛ چونکه چند رژی بوو تام لی هاتبوو و کارم پی نه دکر و دهر بهست بووم نه وند هدی پیم بکری زوتر به سواری بچه نورمی و له وی خوم بگه یمنه لای پزشکیک تاکو چاره م بکا.

له وهرگی رانی بهیته کان بۆ سهر نه لمانی که له بهرگی دووم بلاوده کریته وه له تیبینینه کانی Pym - Socin سووم وهرگرت.

بیچکه له و فیرگانه (قوتابخانه و مه دره سانه) که زوریان له ژیر سهر په رشتی مه لاکان، هندی فیرگی گورانی هه که له وی گه نجه کان فیری بیژنی نه و بهیته دهن که له په خشان و هه لبهستی کورده واری پیک هاتوون. نه و گه نجان که دهنکیان خو شه ده چنه لای وه ستاییک (که به فارسی ئوستادی پی ده بیژری) تاکو فیری بیژین و چرینی هه موو نه و هه لبه ستانه بن که نه و وه ستایانه ده یانزان و له بهری که ن. به م جوړه نه و پارچه هه لبه ستانه ده ماو دم ده پاریزین. نه و بهیته بیژانه به ده گمه ن خویندن و نووسین ده زانن؛ ته نانهت په رحمانی به کر نه خوینده وار بوو. بیتو نه و گه نجان بهیته وی باشتر فیری پیشه که بن، ده چنه لای وه ستاییک دووم و سییه م و دهنه شاگردی؛ به لام نهک به خو رایی. شاگرده که به خزمه تکردن له مالی وه ستاکه ی، یان به هی نانی شتی پیویست (وهک چا و گه نم و رۆن...) پاداشتی ددا.

(۱) له هریمی شنق په شمال دتی نیبه که زستانیش تیدا بژین. وا گومان ده که م عهینی روم ناوی هاوینه هه وار بی.

له پاشا ئەم گۆرانىبېژانه له مالى ناودارەكان مەشق دەكەن؛ ئىواران دەچنە ديوەخانهكانيان و دەس دەكەن بە گۆرانى وتن. بەرامبەر ئەمە ئەو مالانە بەرگى بەنرخيان پى خەلات دەكەن، يان شتى تريان پى پيشكەش دەكەن، لەم بابەتەوہ نابى رەزىلى بنوین. لە دىيەكان بە دەرخواردنى پلاوگۆشتىكى باش دلخۆشيان دەكەن. لە شارەكان زۆر چايخانىەن هەن هەندى جار ئەم چايخانىە سەرتاپا پر دەبى لە خەلك كە پال بەيەك دەدەن بۆ گوڤگرتن لە گۆرانىبېژىك كە بەهەلكەوت هاتووہتە ناو شار^(۱).

ئەو گۆرانىيانە بۆ ئىمە (واتا بۆ ئەلمان و ئەوروپايىيەكانى ترى) يەكنەسەق بوون و پىاويان وەرس دەكرد. لە دىرە دىژەكان، گۆرانىبېژ وشەكانى بەپەلە يەك لە دواى يەك لە زار دەردەپەرانە. لە دىرە كورتەكان، وشەكان بە هونەرمەندى دىژ دەكرى و بەندى دوايى بەهيز، بەلام بەنزمى و نەرمىيەوہ بەدەنگىكى لەرزۆك و خۆش لە دەم دەردەهينرى.

وا ديارە بىرى (زاكرەى) سەير و غەربى ئەم پىاوانە بەگۆرانىيەكانەوہ بەستراوہ. رەحمان- كە گۆرانىيەكانى پى دەنووسىم- نەيدەتوانى دىر بەدىر بىرى لى بكاتەوہ بى ئەوہى بىر لە هەموو گۆرانىيەكە بكاتەوہ. بىتەبع هەندى جار گۆرانىبېژ بەسەرىپىي وشە و دەنگ دەگۆرى؛ بەلام لەوہ كەمتر كە من لەپىشدا بروام دەكرد. كە من بەراوردى ئەو تىكستە (زەمبىل فرۆش ژمارە ۱۵)م كرد لە رەحمان وەرم گرتبوو لەگەل هى دووانەكەى زمانزان Pym - Socin جىاوازيكى ئەوتۆم نەدى. پىاواقى وردەمىنى لەوہ كە كوردەكان چۆن تونىويانە پارچە هەلبەستەكانيان دەماودەم وا باش بە وردى و باشى بگىرنەوہ.

هەلبەستەكان هەموو بەيەك Form دروست نەكراون؛ بەلام گۆرانىبېژ لە چرپىندا

(۱) لە سابلاخ ئەو رۆژانە كە رەحمان گۆرانىيەكانى پى دەنووسىم رۆژانى جەژن بوو. رەحمان كە سالى جارىك و يەك رۆژ بۆ سابلاخ دەهات، كە ماوہىكى دىژ بۆ من لە شار دەمايەوہ، لە كاتى پشوووان و حەسانەوہ دەچووہ يەكى لە چايخانىەكان و لەوى گۆرانى دەبېژنى كە دەمى كاركردن بۆ من دەهات يەكىكم دەنارد تاكوو بۆ لای من بهين، بەلام ئەو كەسانە هەموو جارى زۆر بەزەحمەت دەيانتوانى لە دەس گوڤگرە بەشەوقەكان رايكيشن و بۆ كاركردن بۆ لای منى بهين. ئۆسكارمان.

جياوازی ناکا و له بهین ههلبهستیکی دیر دریژ وهک مه م و زین یان پارچهییکی دیر کورت وهک ههلبهستی نومره دهی جولندی Julindi زمانهکهی بهتیکراییی یهکه (موحده). ئه ویش شیوهی سابلآخ و دهوویشتیهتی. بهلام ههندی جار تووشی وشهیی جياواز دهبن بهتایبهتی له دروستکردنی سهج. بوچی ئه ديبهکان ئه مه دهکهن؟ ئایا بق خاتر سهج ئیزنی ئه وهیان دراوه وشهیتیک بهسهربهستی بهشکلئیکی (فورمئیکی) غه ریب بهکاربین، یان ئه و وشانه له ههلبهستی شیوهکانی تری بهکارهینراون ئه مانیش دهتوانن لییان وهرگرن؟

تهنیا بهیتی زهمبیل فرۆش، که ژماره ی ٤١یه، فورمی له بهیت و ههلبهستهکانی جياوازی ههیه. چونکه دیرهکانی ئه م بهیته تهکیبئیکی تایبهتی ههیه و بو ئامانجئیکی ئاین و تهسهوف دانراوه. من دلنیام ئه م بهیته له ده م خه لکی نهخویندهوارهوه پیدانهبووه و بهکیکی لادییی ناو کیوهکانی موکری دای نهناوه. لیره ماوهی ئه وهم نییه ئه م جوژه پرسیارانه لی بکوئمهوه، با ههلی گرم و دوا ی خه م بو جیگایئیکی تر.

شیخ فەرخ لە چەند دێرێکدا

ماوهیهک لەمەوبەر شاعیری پایه‌بەرز و ئاوارە، شاعیری گەل (هێمن)ی خۆشەویست، داوای لێ کردم که دەربارەی (شیخ فەرخ) زانیاری و شارەزاییی خۆمی لە چەند لاپەرەیه‌کدا بۆ تۆمار بکەم. منیش بەلێنم دایە و هەر ئەرۆڤ بۆ سبەینێم لێ کرد و تا بەرگی لەبیرچوونەوهم لەبەر بەلێنەکه کرد. بەلام بۆچی ئەو بەرگەم بۆ بەلێنەکه دروی؟ ئەوهیان بەلای منەوه گرنگە.

بەسەرھاتی شیخ فەرخ لە داستانیکێ ئەفساناییدا بەشیوەی بەیت ماوتەتەوه. هەرچی گوتەش هەیه لە پەرەوێزی ئەو بەیتانە دادراون. داستانەکه بابەتی شەوچەرەیی دیواخان و کۆری کورپوکالی لادیکانە.

بەھۆی بوونی مەزارێک بەناوی شیخ فەرخەوه تا رادەیهک ئەو داستانە کاری کردۆتە سەر مێشک و دەروونی خەلکی سادە و نەخوێندەوار.

بەباوەری من بەیتەکان زۆریان دراوتە پال و لە ئەندازەیی راستی بەدەرن. تەنانەت درۆشی تیکەل بوو. کار بەوہشەوه نەوہستاوه کەلین و لایەنی ئەوتۆی تیکەل بوو، ناوہیتانیان نیشانەیی دواکەوتوویی و ژیانی دەوری بەردمان بەبالا دەبرێ. هەرچی واقیعییە و ئەوهی بەچاوی خۆم دیومە بەبۆنەیی پشدرایەتیم تۆماری دەکەم و هەرچی واتەیی خەلکی ناوچەکەمان هەیه لەو بارەیهوه فەرامۆشی ناکەم. بەباوەری من شیخ فەرخ هەبوو. بەلام شیوەی ژیانی و کار و کرداری بەم جۆرە نەبوو که لە بەیتەکاندا ئەدریته پالی...

چوونە ناو ناوہرۆکی باسی شیخ فەرخ ئەبێ بکریت بەچەند بەشیکەوه:

۱- مەزار و شوێنەواری شیخ فەرخ:

مەزاری شیخ فەرخ لە گوندی (داوێ) لە ناوچەیی پشدرە. (داوێ) هەشت نۆ مائیک دەبی و ماوهی ۹ کیلومەتر لە شاری قەلادزەوه دوورە. دەکەوتتە بەشی خوارووی رۆژەلاتی قەلادزە.

مەزەرەكە لە گۆرەپانئىكدايە و بەشى سەرۋى شاخىكە و بەشى خوارۋى شىۋە و خىر و دۆلە تا دەگاتە چۆمى (مەرزەوانان). وارشىكى گەورە بۆ ئارامگاگەى كراۋە كە درىژىيى وارشەكە نىكى ۲۰۰۰ ھەزار مەتر دەبى و پانىي نىو مەتر و بەرزى مەترىك دەبى^(۱). ئارامگاگەى بەتاشەبەرد و كىلى گەورە دارپۆراۋە، دەكەۋىتە بەشى رۆژھەلاتى داودى.

داودى، كانى و ئاۋى زۆرە. بەناۋىبانگىترىن كانى (كانى خاتوۋ ئەستى) يە كە ئاۋى خواردەنەۋە قەلادزە لەو كانىيەۋە بە بۆرى پاكىشراۋە و دەكرىتە تانكىيەكى گەورەۋە و دواى ئەۋە دابەش دەكرىت.

گوندى داودە بەھۆى مەزارى شىخ فەرخەۋە بۆتە سەيرانگا و كۆرى شايى و لوغان. بەھاران كەسىك نامىنى نەچىتە داودى، تەنەت خەلكى سەنگەسەر و پانىيە و كۆيەش بەشدارى قەلادزە دەكەن لەو رۆژانەدا. ھەرچەندە لە داودى دارودرەخت كەمە؛ بەلام خەلكى ئەۋەيان بەلاۋە گرنگ نىيە. لەبەر چەقى ھەتاۋ بەپال گردەكانەۋە سەماۋەرى خۆيان گەرم دەكەن. لە رۆژانى سەيراندا بۆ (داودى) كەرىكى شەل بەنرخىكى زۆر ۋەدەست ناكەۋى.

دواى سەيرانكردنى پۆلى ژن و كچ رىچكە دەبەستن بۆ زيارەتى شىخ فەرخ و ھەريەكە داۋاكارى خۆى بە سىرپە دەدركىنى. ھەندىك شەمۆلە دەگرەۋە، ھەندىك بەرد دەنتىن بە كىلى ژوور سەريەۋە، ھەندىك پەرق لە ئالاکان دادەرن. لەۋلاشەۋە كۆرى لاۋ و كچى شۆخ دەيكەن بەرەشەلەك. دەنگى تەپل و دوزەلە مندال و پىرىش دەھىنئىتە سەما. ھەر شاباشە و دەكرى. ھەر رىزى چەكە دەنگ دەداتەۋە. ھەر نىشانەيە و ناپىكرى. لەلايەك سىبازە و لەلايەكى تر جۆلانەيە و داخراۋە؛ لەلايەكى تر رىمبازىنە ئەكرى. پىش خۆرئاۋا خەلكى بەرەۋ شار دەبنەۋە.

ئەۋەى بەلاى مەۋە جىگاي سەرسوورمانە ئەۋەيە خەلكى داودى لەو رۆژانەدا خۆيان بۆ خىزمەتى سەيرانكەران ئامادە دەكەن؛ بەبى ئەۋەى چاۋەرىتى ھىچ پاداشىك بن. ھەرچەندە زۆرىش زەرەريان پى دەگا؛ بەلام دەرىسەست نايەن. ئەۋەيان گرنگە پىم وايە ئەۋ ھەموو خەلكە بە مىۋانى شىخ فەرخ دەزانن و لەبەر ئەۋ دەنگ ناكەن.

(۱) (بەسەرھاتى ئەم وارشە لە شوپىنى خۆيدا باس دەكەين)

۲- واتەى خەلكى:

أ- دەلەين شەيخ فەرخ وەلەيەكى عاشقە؛ كەرامەتدارە.

ب- دەلەين شەيخ فەرخ نەمردووە و ئاگای لە ھەموو شەتەكە.

ج- دەلەين ھەر ژنىك سەكى پەپى و بچەتە سەر ئارامگاگەى؛ كە منالەكەى بوو نیشانەى پىوھ دەبى. ئەو نیشانەى ھە شىوھى (خال) دا دەبى. ئەوھى جىگای سەرسوورمانە نمونە بۆ ئەمە زۆرە.

د- دەلەين ئەو دووعاىانەى شەيخ فەرخ كەردوونى تا ئەمەپۆش ئاكارىان ماوھ.

ھ- دەلەين مەرھى خاتو ئەستى و شەيخ فەرخ لە پۆزى ئەزەلەوھ بەردراوھ.

گەلى دەلەينى تەرىش كە ھەمووى لە يەك قاوغدا خووى پىچاوەتەوھ. بەكورتى خەلكى ناوچەكە- بەتايبەتى كۆنەكان- زۆر رەز لە شەيخ فەرخ دەنەين و رازى نەين كەس ھىچى دەربارە بلى.

ئەحمەد رەسوول پشەدەرى

ئەحمەد خان لەپ زۆرین جیگای قەلای دمدمی بوو؛ لە زەمانی شاه عەباسیدا بوو. لە دێیەک لە دێهاتی ورمی ساحبی عییل بوو. یاغی بوو لە شاه عەباسی. قەلایەکی دروس کرد. لە پاشان شاه عەباس لە ئیسفەهانى لەشکری نارد بۆ سەر خان ئەحمەد خانى؛ شەرئیکیان کرد. خان ئەحمەد خان شکا، چوو بۆ ئەستەمبوولئى؛ چوو کە خونکاری. شەرئیک بوو لەگەڵ عرووسی. خان ئەحمەد خان لەو شەرئیدا سەری سەرکردەى عرووسی برى. وەدەستیان پەران لەو شەرئیدا. خونکار خەلاتى کرد، دەستی زۆرى تى گرت، ناردیە وەلاتى خۆى، کردیە حاكمى وەلاتى خۆى. کە هاتە وەلاتى، عیلاتى وى لى خربوونەوه. دیسان یاغی بوو؛ دەستی کرد بەقەلات دروسکردنى؛ شارئیکى بینا نا. خەریک بەتالانى دەورەى خۆ بوو، فەلەیان دەگرت پۆزئى بەپینج قرانان؛ نەیدتشت فەلەکان بچنە دەرى. شاه عەباس لە ئیسفەهانى بەرگی دەرویشیەى لەبەرکرد؛ گوئى: «بزانم ئەوه چ ئەحمەدخانئیکە یاغی بووه». بەکوردستانیدا هات؛ تا هاتە لاجانى. شەوئى میوانى دەرویشیكى بوو. بەدەرویشى گوت: خانەخوئى! شوغلت چییە؟» گوئى: «شوغلّم کەو گرتنە»؛ گوئى: «سئ پۆزە هیچم نەگرتوو». شاه عەباس گوئى: «ئەمشۆکە بچۆ بەبەختى شاه عەباسى». دەرویش گوئى: «شاه عەباسیكى لە ئیسفەهانى، ئەمنیکى لێرە چلۆن بەبەختى وى بچم؟» گوئى: «قەیدى نییە، بچۆ». دەرویش پۆى؛ ئەوئى شەوئى پینج کەوى گرت. هاتە وە گوئى: «خزم! بەخولات سویند دەدم، ئەتوو خەلقى کوئى؟ بەختى توو زۆر لە زیادیدایە. ئەمشۆ بەبەختى توو پینج کەوم گرتوو. ئەتو شاه عەباس نى؟» گوئى: «دەرویش چت لى بشیرمەوه، ئەمن شاه عەباسم. دەچمە قەلای دمدمی». گوئى: «دەرویش! زۆرت چاکە دەگەڵ دەکەم، ئەتوو ئەگەر ئەمن بشیریهوه». دەرویش گوئى: (چاک). شەوئى هاتنە سەر دەرویشى؛ گوئیان «فەلەت سبەحینی بى بۆ قەلایە». شاه عەباس گوئى: «دەرویش ئەمن بنیرە لەجیاتى خۆت». دەرویش گوئى: «چاکە».

(*) ئەو چیرۆکانە هەندیکیان لە ئەسلى کتیبەکەى ئۆسکارماندا بى ناونیشانن. هیمن

سبچه‌ینی شاه عه‌باس رۆی بۆ قه‌لاتی، ده‌ستی کرد به‌کارکردنی. خان ئه‌حمده خان هاته سه‌ر فه‌علان؛ ته‌ماشای کرد: پیاویکی جوانچاک له‌نیو فه‌علاندايه؛ به‌سه‌رکاری فه‌علانی گوت: «ئيواری بيهینه کنه خۆم؛ بۆخۆم حه‌قی ده‌ده‌می». ئيواری شاه عه‌باس به‌دزی رۆی. سبچه‌ینی هاته‌وه. دیسان خان چاوی پی کهوت، ناسییه‌وه؛ گوتی: «ئيواری ئه‌و فه‌له‌ی بینه کنه خۆم». دیسان ئيواری شاه عه‌باس خۆی دزیه‌وه. سبچه‌ینی نه‌هاته‌وه کاری. خان ئه‌حمده خان هاته‌ده‌ر؛ فه‌له‌که‌ی نه‌دی. پرسى: «چی لی هات؟» عه‌رزبان کرد: «ئهمرۆ نه‌هاتۆته‌وه». خان ترسا. پیاوی له‌ ده‌روازان دانا: هه‌رکه‌سى بچیته‌ده‌ر له‌ قه‌لایه بیگرن. شاه عه‌باس چووه ماله‌کی میوان بوو؛ زۆر پاراوه؛ گوتی «ئاشکرام مه‌که‌ن، ئه‌من شاه عه‌باسم؛ زۆرم چاکه بۆتان ده‌بی». ئه‌وئ شه‌وئ له‌وئ بوو. سبچه‌ینی هه‌لستا؛ نالی که‌وشی ئاوه‌ژوو لی دا، بۆ خاتر ئه‌وکو کیشکچی بزانه له‌ ده‌ری هاتۆته ژووری؛ که‌س له‌ ژووری نه‌چۆته‌ده‌ر. به‌دزی سبچه‌ینی وه‌ده‌رکه‌وت. کیشکچییان ته‌ماشایان کرد، که‌س له‌ قه‌لایه نه‌چۆته‌ده‌ر؛ به‌لایه‌کیک هاتۆته ژوور؛ وه‌دووی نه‌که‌وتن. شاه عه‌باس رۆیه‌وه ئیسفه‌هانئ، له‌شکری خپرکده‌وه ناردی بۆ سه‌ر خانئ. شه‌ریان کرد. له‌شکری خانئ شکا چوو ده‌ قه‌لایه‌وه؛ قه‌لایه‌ندی بوون. قاسیدیکی نارد بۆ ئه‌سته‌مبوولی؛ نووسی بۆ خونکاری «کۆمه‌کم بۆ بنیره». خونکار جوابی نووسییه‌وه: «مانگیکی دی له‌شکری ده‌گاتئ». قاسد گه‌راوه؛ هاته‌وه. هه‌تا گه‌یشه‌وه قه‌لایه، ماندوو بوو له‌وئ خه‌وی لی که‌وت؛ له‌شکری شاه عه‌باسی هاتنه سه‌ری. کاغه‌زه‌که‌یان له‌ باغه‌لی ده‌هینا؛ خویندیانه‌وه. نووسرابوو: مانگیکی دی له‌شکرت بۆ ده‌نیرم کاغه‌زه‌که‌یان گۆری له‌جیاتی مانگیکی کردبانه حه‌وت سالی. قاسد سبچه‌ینی هه‌لستا. ده‌رکیان لی کرده‌وه چووکه‌ن خانئ، کاغه‌زی دا به‌ خانئ. نووسرابوو: حه‌وت سالی دی له‌شکرت بۆ ده‌نیرم. خان گوتی «تا حه‌وت سالی دی ئه‌من لیتره له‌ برسان ده‌مرم؛ مه‌سه‌له‌هته وه‌ده‌رکه‌وم بۆ شه‌رئ». ده‌رکی قه‌لایه‌ی کرده‌وه، به‌له‌شکروه ده‌رکه‌وت. له‌شکری شاه عه‌باسی پیاوی زانی، هاتنه پیشی، ده‌ستیان کرد به‌شه‌رئ. له‌ شه‌رئ دا خان ئه‌حمده خان گه‌یشت به‌ سه‌رکرده‌ی شاه عه‌باسی کوشتی. یه‌کیکی دی له‌ سه‌رکردان گه‌یشته خانئ، شیریکی له‌ ده‌ستی دا ده‌ستی په‌ران، ئاخری خانیان کوشت. له‌شکری خانیان شکان هه‌موویان قه‌تلوعام کردن. ژن و منالیان به‌یه‌خسیر بردن. قه‌لایان ویران کرد. له‌شکر گه‌راوه بۆ ئیسفه‌هانئ.

له دښه که له دښهاتې لاجانې دوو ناموزا تفهنگيان ده شانې کرد، چوونه راوی گا کڼوی. نهوئې روژې پېنج گا کڼویان کوشت. شهویان بهسهردا هات؛ چوونه نهشکهوتیکې ئاوریان کردهوه؛ کهبابیان کرد. دستیان کرد بهخواردنې. یهکیان گوتی: «ناموزا! نهمن نهوه دهنوم؛ نهتو کڼشکیې بکڼشه. خهوت لې نهکهوئې، ئیره بهترسه». خهوی لې کهوت: نهوی دیکه زوړی خهوه دهات؛ نووست. نیوهشهوئې ومخهبر هات. تهماشای کرد ناموزای نهماوه. ئاوری خوښ کرد، تهماشای کرد خوین زوړ رڅاوه. له نهشکهوتهکهیدا کونیکې دبیوهه رووناکایی ددا. چوو ده کونهکهپیهوه، تهماشای کرد له بنهبانې جانهوریک دانیشتووه؛ ئاوری کردوتهوه، کهبابی دهکا. کڼردیکې بهدهستهویه، کهلاکی ناموزای له تهنیشتی، به کڼردهکه دهپیرې، لهسهر ئاوری دادهنې؛ نیوهبریشتوو دهخوارد. کابرا سهسرام بوو. تفهنگی خوئې پرکرد؛ رووی له سینگی وی کرد؛ لئی ئاوردا. دهعباکه گوللهکهی بهدهستی گرتوه. بوژنیکې لې هات، گوللهکهی بو هابوشت. کابرا زوړ ترسا. چوو تفهنگی ناموزاکهی هیئا، پری کرد؛ دوو گوللهه تی هابوشت، له پشتی ئاور دا جانوههرکه بوژنیکې لې هات کهوته سهر عهززی. کابرا چوووه سهری، دوازده خهنجری لې دا. جانوههرکهی کوشت نهوئې شهوئې لهوئې بوو؛ سبچهپنې ههئستا چوووه دڼی؛ رډینی سپی بیوو، خهلقی نهیانناسیهوه. گوتی: «بابه، حیکایهتیکې وام بهسهرهاتووه، رډینم بوئیه سپی بووه؛ وهرن، بچین، مهپتهکهی بهئینیهوه». چوون هیئایانهوه.

خولا له سولتان مهحموودی گهورهتره

پیاوئیکې ئاوفرؤش له شاری غهزنهیدا ئاوفرؤشیی دهکرد. خولا وای بو بریبووه، که ههموو روژې تمهئیکې پهیدا دهکرد. شهوئې دههاتهوه ماله خوئې. هیئندیکې برادره بوون، بو وانی خهرج دهکرد. شهوئې له ماله وی خهریکی بهزمی دهبوون. قهدهر پهیامایکې وای رابوارد، شهوئیکې سولتان مهحموود ده شاری غهزنهیدا دهگهرا، هاته نهو کووچهی، گوئې ههئخست، تهماشای کرد دهنگی گورانی و تار دههات.

بهجلکی دەرۆیشتی چووہ ژوورئ. سەلاوی کرد. ساحب مال جیی پی نیشان دا؛ دانیشت. بهخیراتنی کرد. قەدەرێکی دانیشت، خەلقەکە بلأوهیان کرد. سولتان مەحموود فکری کردوہ، لە دلی خویدا گوئی: «ئەو پیاوہ ئاوزەمی مائی ہیچ نییە؛ ئەو بەزمەمی لە چی دروس کرد؟ نارۆم هەتا نەزانم، لە کوینی بوو». خوئی داگرت، نەرۆی. خانەخوئی گوئی: «دەرۆیش ئەتۆ بۆ نارۆی؟» گوئی: «بابە، ئەمشۆ میوانم، لێرە زیاتر چ جیم نییە».

ساحب مال گوئی: «دەرۆیش، قەیدی نییە ئەوشۆ لێرە بە». سەعاتیکی پی چوو پرسى: «خانەخوئی بە خوڵات سویند دەدەم، ئەو خەرجهت لە کوئی پەیدا کردوہ؟ ئەمن دەبینم ئەتوو هیچت نییە». گوئی: «دەرۆیش! بنوو. لەو قسانە گەرئ». زۆر پاراوہ لە ساحب مائی. گوئی: «دەرۆیش، ئەمن هەموو رۆژئ ئاوفرۆشی دەکەم، تەنیکم وەگیر دەکەوئ، بۆ رەفیقان خەرچی دەکەم. هەموو شەوئ حالم وایە وەکی دەبیینی». دەرۆیش گوئی: «ئەگەر سولتان مەحموود حوکمی بکا کەس ئاوئ نەفرۆشی چ دەکەئ؟» گوئی: «دەرۆیش خوڵا لە سولتان مەحموودی گەرەترە؛ بنوو». دەرۆیش نووست تا سبجەینی. سبجەینی زوو رۆی چۆوہ سەر تەختی، حوکمی کرد: «ئەمرۆ کەس ئاوئ نەفرۆشی». جاریان لە شارئ دا کیشا؛ کابرا گوئی لی بوو. قسەمی دەرۆیشتی وەبیرھاتەوہ؛ گوئی: «ئەو دەرۆیشە شەیتان بوو». چوو لە مائی، گوریستی هەلگرت، خەریکی حەمبالی بوو. ئەوئ رۆژئ دیسان تەنیکمی پەیدا کرد، شەوئ بۆ رەفیقان خەرچی کرد. سولتان مەحموود دیسان ھاتەوہ سەلاوی کرد. ساحب مال بەخیراتنی کرد، دانیشت. پاش قەدەرێکی خەلقى رۆین، گوئی: «دەرۆیش، بۆ نارۆی؟» گوئی: «چ جیم نییە بیجمئ؛ ئەمشۆش لێرە دەبم» دیسان دەرۆیش پرسى: «ئەمرۆکە سولتان مەحموود بیستم حوکمی کردوہ، کەس ئاوئ نەفرۆشی، ئەتو خەرچی ئەمشۆت لە کوئی بوو؟» ساحب مال گوئی: «دەرۆیش! وەک قەلی دەقڕی، ئەمن شەوئ دیم پی گوئی: خوڵا لە سولتان مەحموودی گەرەترە». دەرۆیش گوئی: «ئەگەر سولتان مەحموود حوکمی بکا کەس نابئ حەمبالی بکا، چ دەکەئ؟» گوئی: «دەرۆیش! خوڵا لە سولتان مەحموودی گەرەترە». دەرۆیش نووست حەتا سبجەینی، سبجەینی زوو رۆیییەوہ سەر تەختی. جاریان رایەشت، کەس نابئ حەمبالی بکا. کابرا زۆر مات بوو، ہیچ کاسببی دیکەئ نەدەزانئ. مەحتەل بوو تا ئیوارە ہیچی وەگیر نەکەوت. جلی

بیکاریی له مائی بۆ ده‌به‌ری کرد، هاته‌ سه‌ر کووچه‌ی! راوه‌ستا. ته‌ماشای کرد، دوو لادیی شه‌ریان ده‌کرد. خۆی لئ کردنه‌ دارۆغه. چوو دوو سی داری لئ دان، گرتنی؛ گوتی: «ده‌تانبه‌مه‌ کن سولتانی». پیاوه‌کان ترسان! گوتیان: «بابه، دوو تمه‌نت ده‌دینی، مه‌مانبه‌ کن سولتانی». دوو تمه‌نه‌که‌ی لئ وهرگرتن، چۆوه‌ ماله‌ خه‌رجی کرد. شه‌وی سولتان چۆوه‌ دیتی به‌زمی ئەمشۆ له‌ هه‌موو شه‌وان زیاتره‌. چۆوه‌ ژووری دانیشت، تا دره‌نگیکی پرسی: «ره‌فییق، ئەم‌پۆ بیستم سولتان حوکمی کردبوو، هیچ که‌س هه‌مبالی نه‌کا؛ خه‌رجی ئەمشه‌وه‌ت له‌ کوئی بوو؟» گوتی: «زۆر به‌دفعه‌ی، ئەتۆ چت به‌سه‌ر ئەو قسانه‌ داوه‌؟». گوتی: «ده‌رویش، حیکایه‌تی وابوو». ده‌رویش گوتی: «ئه‌گه‌ر سولتان سبچه‌ینی بتباته‌ کنه‌ خۆی شیریکی له‌ قه‌دت به‌ستی، تا ئیوارئ چ ده‌که‌ی؟» گوتی: «ده‌رویش! سولتان چی به‌سه‌ر ئەمن داوه‌؟» ده‌رویش گوتی: «به‌لکی له‌ دووی ناردی». ئەو شه‌وی نووست: سبچه‌ینی هه‌لستا، رۆیییه‌وه‌ سه‌رته‌ختی دانیشت؛ پیاوی نارد کابرایان هه‌نا شیریکی له‌ قه‌دی به‌ست، رای گرت تا ئیوارئ. ئیوارئ کابرا خۆی دزیه‌وه‌، شیره‌که‌ی برده‌ کن شیرگه‌ریکی، گوتی: «وه‌ستا شیریکی دارم بۆ دروس بکه‌، ئەو شیره‌ش گرۆی بیستمه‌نی بی، هه‌تتا سبچه‌ینی پوولت ده‌ده‌مه‌وه‌». پووله‌که‌ی لئ وهرگرت. چوو خه‌رجی کرد. ئەوئ شه‌وی میوانییکی چاکی دروس کرد. سولتان مه‌حموود ئیوارئ رۆی بۆ ماله‌ کابرای گوتی: «بزانه‌، ئەمشۆ چی هه‌یه‌ بیدا به‌ میوانان». رۆی ته‌ماشای کرد مه‌جلیسی ئەوئ شه‌وی له‌ هه‌موو شه‌وان خۆشته‌ره‌. سولتان سه‌رسام بوو، خه‌رجی ئەوشۆی له‌ چی په‌یدا کردووه‌؟ رۆیه‌ ژووری. سه‌لاوی کرد. ساحب مال گوتی: «وه‌ده‌ریی بنین، زۆر به‌دفعه‌یه‌؛ هه‌موو شه‌وی سه‌ده‌قم لئ دها، هه‌رچی ئەو ده‌لئ وام به‌سه‌ردئ». ده‌رویش زۆر پاراوه‌. دانیشت هه‌تا شه‌و دره‌نگ بوو. خه‌لقی رۆین، ده‌رویش به‌جئ ما ساحب مال گوتی: «ده‌رویش برۆ». ده‌رویش گوتی: «ئه‌گه‌ر برۆم هه‌سه‌سان ده‌مگرن». گوتی قه‌یدی نییه‌، هه‌رچی ئەتۆ بلئی چاترم بۆ دئ». ده‌رویش گوتی: «بیستم ئەم‌پۆ سولتان ئەتۆی برده‌بووه‌ کنه‌ خۆی، تا ئیوارئ له‌وئ بووی. خه‌رجی ئەمشه‌وه‌ت له‌ کوئی په‌یدا کرد؟». حیکایه‌ته‌کی بۆ گه‌راوه‌؛ ده‌رویش گوتی: «ئوه‌یستا شیره‌که‌ داره‌؛ ئه‌گه‌ر سولتان سبچه‌ینی بتبا کوناباریکی بئنی، بلئ سه‌ری ببه‌ره‌ چ ده‌که‌ی؟» گوتی: «ده‌رویش، بنوو، خوللا له‌ سولتان مه‌حموودی گه‌وره‌تره‌». سبچه‌ینی ده‌رویش

رۆيەو سەرتەختى، گوتى: «بچن فولان كەسى بىن». چوون ھىنايان. شىرەكەى بەقەدەو بوو. گوتى: «بچن، گرتوويكى بىن، ئەو پياو سەرى بېرى». ھىنايان. داياىانە دەست ئاوفرۆشى كە سەرى بېرى. سولتان چاوى لىيە؛ كابر گوتى: «يا رەبى! ئەو پياو ئەگەر گونابار نىيە شىرەكە بىي بەدار». شىرى دەر كىشا. لە ئەستۆى كابرى دا؛ نەبېرى، شىرەكە بىو بەدار. ئاوفرۆش بە سولتانى گوت: «قوربان! ئەو پياو گوناھى نىيە؛ بۆيە شىرەكە بوو بە دار». سولتان زۆر پى كەنى. خەلاتى كرد و كردى بە نۆكەرى خۆى.

دەسكىك گول دەسكىك نەرگىز

مەرگى ئەو جەماتەى نەبىنم ھەرگىز

۴

لە ولاتى دارستانى كچىك دەگەل مندالان چوو گىلاخان. ھەتا ئىوارى لە دەشتى بوون. ئىوارى كچەكە لە ئاوالان ھەلبىرا. ورچىك تووشى بوو ھاويشتى سەر قەلاندۆشى. بىر دىيە كونى خۆى. چوونە نىوئى. ورچ ھاتەدەرى. بەردىكى زەلامى بەكونەكەپەو نا. بۆ خۆى رۆيىيە گەرانى. شەوئى مندالەكان چوونەو؛ خەبەريان دا بەدايك و بابى كچەكەى. خەلقى دى وەدەر كەوتن، زۆر گەران نەياندىيەو؛ ھاتنەو. ورچەكە ھەموو رۆژى دەچو مىوھى دەدزى دەر خواردى وى دەدا. بەسى چوار رۆژان مەرىكى بۆ دەدزى. بۆ دەھىناو؛ سەرى دەبىرى، كەولى دەكرد، دەھىشتەو؛ بۆ دەكردە كەباب. كچەكەش دەخوارد. ورچەكە بەدەست و بەچاو دلخۆشى دەداو. قەدەر ئەيىامىكى دەگەلى بوو لە پاشان دەستى دەگەل تىكەل كرد. سالىكى لەكن بوو مندالىكى بوو؛ نىوھى لەشى ورچ بوو نىوھى ئىنسان بوو. ھەموو رۆژى ورچ بۆ خۆى دەچوو رايى بۆ مەرى دزىنى، بەردىكى زەلامى بەدەركى كونەكەپەو دەنا، ھەتا ژنەكە نەتوانى بىروا. ژنەكەش ھەموو رۆژى خەرىك بوو، بەردەكەى پى لانەدەچوو؛ تا ورچ دەھاتەو. ئەگەر ئەو دەھاتەو، بەردەكەى لادەبرد، دەچوو ژوورى؛ ژنەكە لە ترسان نەيدەوئىرا بىروا. سى سالان پىكەو بوون سى مندالىان بوون. ورچەكە زۆرى خۆش دەويستن ھەموو رۆژى لە كۆلى دەكردن. رۆژىكى ورچەكە چوو دەشتى، لەبىرى نەبوو دەركى كونەكەى بگرى. ژنەكە پاش رۆينى ورچى لە كونەكەى وەدەر كەوت، رۆيەو بۆ دىيى خۆى؛ بىچوو ورچەكان

په دووی که وټن، هه رچی هه ولی دا، نه گه رانه وه. هه تا گه یشتنه وه مالاڼ خه لقی نه یاناسیه وه. حیکایه تی خوی گپراوه؛ گوتی: «بابه، ورچه که له دوام دئ، بچن بیکورن». تفهنگچی وه دهر که وټن ته ماشایان کرد. ورچ به هه لینگدان هات، به ردی زه لامی هه لده گرت، به خه لقه که سی داده دا. هه رسیک بیچووه کانی له وئی دین؛ هه رسیکی به باوه شی هه لگرتن، له سه ر را به عه رزی ددان. هه رسیکیان مردن. ورچه که هه لات، تفهنگچیان وه دووی که وټن، ورچه که شیان کوشت.

۵

ده گپرنه وه ریویک شه ویکی چوو بۆ مریشک خوار دنی. چووه سه ربابی خمخانیکی، له رۆچنیرا ده خمی که وت. هه موو گیانی شین بوو. به گونگه یدا وه دهر که وت. ته ماشای کرد هه موو گیانی شین بووه، چووه کن که له بابی. که له باب گوتی: «مام ریوی، بۆ کوئی ده چی؟» گوتی: «مه لئ مام ریوی؛ بلئ حاجی. تۆ به م کردووه؛ ده چمه هه چی. ئه تۆش ده گه ل خۆم ده به م». که له باب گوتی: «ئهن هه جم لی نه که وتووه؛ نایه م». ریوی گوتی: «خیر؛ ده بی بی. خه رجت بۆ خۆم ده کیشم». که له باب له ترسان نه یویرا بلئ نایه م، ره گه لی که وت. له دلئ خویدا ددانی له که له باب تیژ کرد بوو؛ به زاهیری دوعای ده خویند، زیکری ده کرد، تا که له باب بزانی ریوی تۆ به سی کردووه. که له باب له ترسان هه ر پی دزیلکه سی بوو؛ رۆین هه تا گه یشتنه میشتیکی ته ماشایان کرد په پوسله مانکه به که له سه ر دار پیه. ماندوو نه بوونی له ریوی کرد. گوتی: «مام ریوی! ئوغری». که له باب گوتی: «مه لئ مام ریوی بلئ حاجی، ریوی تۆ به سی کردووه، ده چپته هه چی. ئه منیش ده گه ل خوی ده با. ئه تۆش وهره بچین». په پوسله مانکه گوتی: «پراوه ستن، ده چم خولا حافیزیی له مائی ده که م، زوو ده گه ریتمه وه». له سه ری پراوه ستان هه تا دپته وه. ریوی له دلئ خویدا خۆشی خۆشی بوو، ده یگوت: «دوو نیچیرم وه ده ست که وتووه». په پوسله مانکه زوو گه راره؛ ملی رییان گرت و رۆین هه تا گه یشتنه سه ر چۆمکی؛ ته ماشایان کرد مراویک له ئاویدا هاتوچووی ده کرد. ماندوو نه بوونی لی کردن، گوتی: «به خیر! بۆ کوئی ده چن؟» ریوی گوتی: «تۆ به م کردووه ده چمه هه چی». که له باب گوتی: «مراوی! ئه تۆش وهره نیزیک مردن ته تۆ به به کی به حه ق بکه، به لکی خولا بتبه خشی». گوتی: «زه ریفه، ئه منیش دیم». له ئاوی وه دهر که وت ره گه لیان

كەوت. رۆين ھەتا گەيشتنە دارىكى؛ قشقىھلەپەك لەسەر دارىكى بوو، ماندوو نەبوونی لى كىردن، گوتى: «بۆ كوئ دەچن؟» گوتيان: «دە خزمەت رىویدا دەچىنە ھەجى»، گوتى: «مالو شىوئ، ئەنگۆ شىت بوون؛ رىوئ ھەمووتان دەخوا»، گوتيان «نا؛ مام رىوئ تۆبەي كىردووھ؛ ھەموو پۆژئ بە پۆژووھ؛ لە ئاوى شەوئ پارىزئ دەكا. دەچىتە ھەجى»، زۆريان دەبەر قەلى ھەلخوتىند؛ ئاخىرى ھاتە خوارئ. رەگەليان كەوت. رىوئ لە رىبە ھەر لەبەر خولائ دەپاراوھ. شەوئ گەيشتنە كىوئىكى؛ شەوئ لەوئ مەنزليان گرت. رىوئ كوئىكى ديوھ، ھەمووى دەوئ كىردن. بۆخوئ لە زاركى كونەكەي دانىشت. نيوھشەوئ زۆرى برسى بوو؛ چونكى ئەوئ پۆژئ ھىچى نەخواردبوو. زۆرىش ماندوو بىوو، گوتى: «ويستا وادەي خواردينانە»، قشقىھلە لە ژووئىدا پىتى گوتن: «مالوئىرائىنە، دىتان چلۆنو خو دەگىر خست؟ ويستا رىوئ ھەموومان بانگ دەكا. يەك يەك دەمانخوا. ھەر كەس مەردە خوئ نەجات ىدا»، رىوئ ھەولئ كەلەبابى بانگ كىرد گوتى: «وەرھ، دوو سئ قسان بكة نەزىرېكم بۆ بگىرەوھ»، كەلەباب لە ترسان ھاتە زاركى كونەكەي. رىوئ گوتى: «كەلەباب، ئەتوو بۆجى خەوت لە خەلكى ھەرام كىردووھ؛ نيوھشەوئ دەس دەكەي بەقىزەقىزئ؟ مەگەر ئەتوو چى وا دەكەي؟ مەگەر خولائ ئەتۆي بۆيە دروس كىردووھ؟» كەلەباب گوتى: «ھاجى رىوئ، ئەمن قازانجم ھەيە بۆ خەلكى، بۆ نوئىئيان وەخەبەر دىنم، بۆ كاسبىيان وەخەبەر دىنم»، رىوئ گوتى: «زەرىفە، ئەو عوزرەت لئ قەبوول دەكەم؛ ئەمما ئەتۆ زۆر بئ شەرمى لەپىش چاوى بەنى ئادەمى سووارى مرىشكى دەبى شەرمى لە شاي ناكەي»، كەلەباب دەستى بەقسان كىرد؛ رىوئ توند بەئەستۆي دا نووسا خنكاندى و خواردى دەمولوتى خوئ ئەسترى، بانگى مراوى كىرد. مراوى لە ترسان ھاتەپىشى. رىوئ گوتى: «مراوى ئەتوو بۆ لە بەحراندا ھەر چشتى خوئ دەخوئ، گوئ نادەيە كەس؟» مراوى لە ترسان لەرزى، لەسەرپا بەعەرئىندا كەوت. رىوئ نەويشى گرت خواردى. زارى كونەكەي گرتەوھ، نەپەلئ ئەوانى دىكە برۆن. بانگى پەپووسلەمانكەي كىرد، گوتى: «وەرھ، سەرگوزەشتىكم لە حىكايەتى سولەيمان پىغەمبەرى بۆ بگىرەوھ، ئەتوو زۆر خزمەتى وىت كىردووھ»، پەپووسلەمانكە لە ترسان ھاتەدەرى. رىوئ گوتى: «ئەتوو ئەو تاجە چىيە لەسەرخۆت ناوھ؛ مەگەر ئەتوو پاشاى يا وەزىرى؟ درۆيان دەكەي؛ دەلئى ئەمن زۆرم خزمەتى سولەيمان پىغەمبەر كىردووھ»، گورجىكى گرتى و خواردى.

به‌یانی بوو، ریوی زوری برسی بیووه، بانگی قشقه‌له‌ی کرد، گوتی: «وهره پیشی». قشقه‌له له ترسان هاته پیشی. ریوی گوتی: «ئه‌تۆ بۆچی زهرعاتی خه‌لکی ده‌خۆی، وه هیلکه‌ی ئه‌وان دهنزی؟ مه‌گهر خه‌لکی کاسبی بۆ توو ده‌کا؟» قشقه‌له گوتی: «راستی گوناهم زوره ئه‌مما له ریوی خزمه‌تییه‌وه شتیکت پی ده‌لیم؛ له پاشان که‌یفی خۆته». ریوی گوتی: «بلی بزانه». قشقه‌له گوتی: «که‌له‌باب و مریشکیکم پی شک دی له زهمانی هه‌زه‌تی ئاده‌مییه‌وه ماون هه‌تا ئه‌ورۆ. ئه‌گهر ئیزنه‌م بده‌ی، ده‌چم، بۆتیان دینم؛ له پێشدا ئه‌وان بخۆ، له پاشان ئه‌منیش بخۆ». ریوی گوتی: «زه‌ریفه زۆرم برسییه، زوو وهره‌وه؛ ئه‌گهر بیی ئه‌و کاره‌ی بکه‌ی، ناتخۆم». قه‌ل رۆی چوو ده‌یه‌کی. سبچه‌ینه‌ی زوو بوو دوو سه‌گ له هه‌سارێکیدا گه‌پیان ده‌دا؛ خۆی به‌سه‌یه‌کان نیشان دا؛ سه‌یه‌کان رهدووی که‌وتن. به‌قه‌ستی زۆر به‌قنده قنده ده‌رۆی، هه‌تا وه‌دووی که‌وتن هینانی هه‌تا گه‌یشتنه ریوی؛ قه‌ل ئیشاره‌تی کرد له ریوی، گوتی: «ئه‌وه‌تان». ریوی که سه‌گه‌کانی دی، ده‌ستی هه‌لوه‌شانند، گوتی: «قبووله، مه‌یانه‌ینه پیشی. قشقه‌له به قسه‌ی نه‌کرد، ریوی به سه‌یه‌کان نیشان دا؛ سه‌یه‌کان وه‌دووی که‌وتن، ریویان کوشت. تۆله‌ی ئه‌و ده‌عبایانه‌یان لی کرده‌وه. بۆیه ویتستا ریوی ئه‌گهر سه‌گی تی به‌رده‌دن، ده‌ستی هه‌لده‌ه‌شتینی.

6

له زهمانی قه‌دیمدا پادشایه‌ک بوو کورێکی بوو نیوی ئه‌حمه‌د بوو. پادشا زوری ئه‌و کورێ خۆش ده‌ویست؛ ئه‌نگوستیلیکی بوو، هه‌رچی حوکمت لی کردبا، جیبه‌جی پێکی ده‌هینا. پادشا هاته وه‌ی بمری. ئه‌حمه‌دی بانگ کرد؛ گوتی: «رۆله، ئه‌و ئه‌نگوستیله‌ی قایم هه‌لگره؛ له پادشایه‌تی تۆ چاتره». کورێکه ئه‌نگوستیله‌که‌ی هه‌لگرت، ده قامکی کرد. دوو سی رۆژ پی چوو، پادشا مرد. ئه‌حمه‌د ناشتی، له پاش سه‌ره‌خۆشیی له‌سه‌ر ته‌ختی دانیششت. قه‌در ئه‌یامێکی پی چوو، هه‌وه‌سی ژنی که‌وته‌سه‌ری. کچی مامی خۆی خواست. رۆژیکی ئه‌نگوستیله‌که‌ی بابی وه‌بیره‌هاته‌وه. له‌کن ژنه‌که‌ی ده‌ستی به‌سه‌ردا هینا؛ ته‌ماشای کرد چه‌ند دیویک په‌یدا بوون. گوتیان: «ئاغا ده‌فه‌رمووی چی به‌جی بینین؟». گوتی: «له‌نگۆم ده‌وی قه‌لا و باله‌خانیک، خشتیکی له‌ زیری، خشتیکی له‌ زیری بی». گوتیان: «به‌لی»، له

موده‌ی مانگیکیدا ته‌واویان کرد. هاتن گوتیان: «ئاغا! ته‌واو بووه» ئەحمەد دەگەڵ ژنەکه‌ی چوون؛ ته‌ماشایان کرد خانووبه‌ریکه هیچ پادشایه‌ک هه‌تا وێستا نه‌یبوو. له‌ویدا دانیشتن. ژنەکه‌ی گوتی: «ده‌بی ئه‌و ئەنگوستیله‌ی بده‌ی به‌من». ئەحمەد گوتی: «ئافره‌ت! خه‌ساری ده‌که‌ی. بۆ توو نابێ؛ ئەگه‌ر ده‌ته‌وێ هه‌تا، سه‌د هه‌زار ئەنگوستیله‌ی جه‌واهیرات بۆ دروس بکه‌م». ژنەکه‌ گوتی: «حوکه‌من ئه‌و ئەنگوستیله‌م ده‌وێ». زۆری لێ پاراوه، ئەنگوستیله‌ی لێ ئەستان. جووله‌که‌یه‌کی جیرانیان بوو، خاسیه‌تی ئه‌و ئەنگوستیله‌ی ده‌زانی. زۆر خه‌ریک بوو، ئه‌و ئەنگوستیله‌ بدزی. هه‌رچی سه‌ولی دا ریتی نه‌بوو. فکری کرده‌وه گوتی: «مه‌سه‌له‌ت وایه‌ ژنی پادشای بکه‌مه‌ دۆستی خۆم». هه‌رچی مال و ده‌وله‌تی بوو، هه‌مووی کرده‌ پوول، له‌ ژنی پادشای رانه‌سپارد، که‌ حه‌زم لێ بکا؛ ژنی پادشای زۆری جنیو بۆ نارده‌وه. جووه‌ زۆر خه‌ریک بوو، هه‌تا ژنی پادشای کرده‌ ره‌فیقی خۆی. قه‌ده‌ر ئەيامیکی پێ چوو، جووه‌ زۆر هاتوچۆی مالێ پادشای ده‌کرد هه‌تا وای لێ هات، ده‌ستی ده‌گەڵ ژنی پادشای تیکه‌ڵ کرد. شه‌ویکی گوتی: «ئەمن و توو مه‌سه‌له‌ته‌، پادشای ببه‌تلینین، ئەمه‌ش لێ ده‌ین برۆین». ژنەکه‌ی گوتی: «خۆ من زۆر حه‌زێ ده‌که‌م؛ به‌لا بۆمان ریک ناکه‌وێ». جووله‌که‌ گوتی: «ئەگه‌ر حه‌زێ بکه‌ی، هاسانمان بۆ ریک ده‌که‌وێ» ژنەکه‌ گوتی: «چ بکه‌ین؟» جووه‌ گوتی: «ئەو ئەنگوستیله‌ی پادشا داویه‌ به‌تۆ ئەگه‌ر بده‌ی، ئەمن پادشای ده‌به‌تلینم». ژنەکه‌ گوتی: «ئەوه‌ هاسانه‌. له‌ وه‌ختیه‌وه‌ پادشا ئه‌و ئەنگوستیله‌ی داوه‌ به‌من هیچ لێ نه‌پرسیوه‌ته‌وه‌». ئەنگوستیله‌ی دا به‌ جووی ده‌ستی به‌سه‌ردا هینا، دێوه‌کان په‌یدا بوون. گوتیان: «ده‌فه‌رمووی چی؟» جووه‌ گوتی: «له‌نگۆم ده‌وێ وێستاگانه‌ ئەحمەد پادشای له‌سه‌ر ته‌ختی هه‌لگرن، فری دهنه‌ ده‌شتی؛ ئه‌و خانووبه‌ره‌شم بۆ له‌نیو به‌حه‌ری دابنن». هه‌ر ئه‌وێ شه‌وێ خانووبه‌ره‌که‌یان هه‌لگرت، بردیان له‌ نیوه‌راستی چزیکیان دانا. ئەحمەد پاشا سبه‌حینه‌ی هه‌لستا ته‌ماشای کرد، نه‌ ژن ماوه‌ و نه‌ مال و نه‌ خانووبه‌ره‌؛ زۆر گریا. جووله‌که‌ و ژن له‌وێ خه‌ریکی عه‌یشی بوون؛ هه‌رچی پتیا و یستبا، حوکمیان له‌و دێوانه‌ ده‌کرد بۆیان دینان. ئەحمەد پادشا سه‌یه‌ک و پشیله‌یه‌ک و مشکێکی بوو له‌ ماڵیدا. زۆری خۆش ده‌ویستن. ئه‌و وه‌خته‌ی که‌ ئەحمەد پادشا وای لێ قه‌وما، شه‌و و پۆژی له‌کن ئەحمەد پادشای ده‌که‌وتن. پۆژیکی سه‌گ به‌ مشک و پشیله‌ی گوت: «ره‌فقیینه‌، ئەمه‌ زۆرمان

ئەمەگى ئەو پياۋەي لەسەرە. ئەمرۆكە واى لى ھاتوۋە، وا چاگە ئەمە خزمەتتىكى دەبى بۇ پياۋەي بگەين. وەرن بچين، ئەو ئەنگوستىلەي بۇ بېينەۋە، مشك و پشيلە گوتيان: «زۆر چاك دەللى، ھەستە برۆين». چوونە كى ئەحمەدى، خولاحافىزىيان لى كرد؛ رۆين». پشيلە بە سەگى گوت: «ئەمە چوزانين، جووہ چۆتە كوئى؟» سەگ گوتى: «ئەنگۆ دەنگۆ مەكەن، ئەمن دەزانم چۆتە كوئى؟» رۆين ھەتا گەپشتنە سەر بەحرى. سەگ گوتى: «جووہ، ھاتۆتە نىۋ ئەو بەحرەي؛ دەبى بپەرىنەۋە». ھەرسىكىيان مەلەيان چا دەزانى. لە ئاۋتپان دا، چوونە جزيرەكەي. لەوئى ھەر چلۆنىكى بوو، خۇيان دە قەلەكەي ھاۋپشت. ئەحمەد پادشا بە دووى واندا، ھاتە سەر بەحرەكەي، چاۋەنۆرى وان بوو. سەگ رۆژىكى بە پشيلە و مشكى گوت: «ئەمن پى رۆوريم نىيە؛ ئەنگۆ بچن بزاندن جووہ ئەنگوستىلەي لەكوئى داناۋە؟» مشك و پشيلە رۆينە زوورئ؛ تەماشايان كرد، ئەنگوستىلەكە لە قامكى جولەكەدايە، وەختىكى دەنوئ، ئەنگوستىلەكەي لە كەپۆى دەنى. پشيلە ھات بۇ سەگى گىراۋە. سەگ گوتى: «وا مەسلەھەتە، مشك كلكى خۆى لە ئەسپۆنى ۋەر بدا. وەختىكى جووہ دەنوئ، بچى كلكى خۆى دە كەپۆى جولەكەي بنى، دەپشمى؛ ئەنگوستىلەكە دەردەپەرئ، ئەو وەختەي ئەتۆ پرى بدەيە، بېھتە دەرى، لى دەدەين، دەرۆين». مشك چوو، كلكى خۆى دە ئەسپۆنى ۋەردا، چوو كلكى خۆى دە كەپۆى جولەكە نا. پشمى؛ ئەنگوستىلەكە دەرپەرى. پشيلە پرى دايە و ۋەدەرکەوت. مشكىش ۋەدووى كەوت؛ بەخۆشى خۆشى ئەنگوستىلەكەيان برده كى سەگى. سەگ گوتى: «ھىناتان؟» گوتيان: «بەلى». ئەنگوستىلەكەيان لە پىش سەگى دانا. سەگ ھەلى گرت، ھاتنە سەر بەحرى. پشيلە گوتى: «ئەنگوستىلەكەي بدەن بەمن، ھەلى گرم ھەتا دەپەرىنەۋە، ئەو وەختى دەپدەمەۋە بە سەگى». سەگ گوتى: «بەتو ھەلناگىرى، ئەمن ھەلى دەگرم». پشيلە گوتى: «زۆر دەترسم، لىت بگەوئ، ئەتۆ زۆر دەۋەرى ھەر شتىكى بېينى پى دەۋەرى». سەگ گوتى: «نا، ناۋەرم» لە ئاۋتپان دا، تا گەپشتنە نىۋەراستى ئاۋئ. ماسىيەك ۋەدەرکەوت، سەگ پى ۋەرى، ئەنگوستىلەكەي لى دەئاۋئ كەوت؛ ماسىيەك قووتى دا، سەگ زۆر خەجالەت بوو، پشيلە گوتى: خوللا غەزەبت لى گرى؛ نەمگوت زۆر دەۋەرى، ئەنگوستىلەكە دە ئاۋئ دەكەوئ. ئەحمەد پادشا ئەو لەۋبەرى بەحرى چاۋەنۆرى مەيە، ئەنگوستىلەي بۇ بەرىنەۋە. وپستا ئەوا خەجالەتى ۋى بووين» سەگ لە شەرمان ھىچ قسەي پى

نەدەكرا. ھاتن ھەتا گەيشتنە ئەوبەرى. چوونە كُن ئەحمەد پادشای؛ لئی پرسین:
«كوا ئەنگوستیلەكە؟» حيكایەتەكەیان بۆ گئیراوه. ئەحمەد زۆر عاجز بوو تۆرەوانتیک
لەسەر بەحرئ بوو؛ ئەحمەد چوو كنه وی به نۆكەری. رۆژئ چوار ماسی دەستان؛
یەکی بۆ خۆی دەخوارد سئیهکانی دیشی دەدا بەدەبەباکان. رۆژئیکى ماسییهکیان
دا بەوی؛ زگی درى تەماشای کرد، ئەنگوستیلەكەى له زگی ویدایه،
ئەنگوستیلەكەى ھەلگرت و سەگ و پشیلە و مشکى بانگ کرد. بۆی گئیرانەوه.
زۆریان خۆشى خۆشى وی کەوت؛ ئەحمەد پادشا دەستی بەسەر داھینا، دئوھکان
پەیدا بوون؛ حوكمی لی کردن گوتی: «ویستا خانووبەرەكەى خۆم دەوئتەوه».
گوتیان: «زۆر چاکە». دئوھکان رۆیین، خانووبەرەكەیان ھەلگرت، ھینایانەوه جیی
خۆی. ئەحمەد بەدئوھکانی گوت: «جووه و ژنەكەى بئین». چوون ھینایانن له پئیش
چاوی وی ھەردووکیان شەققە کئیشان، کەلاکەکانیان ھاویشتە پئیش سەگەكەى،
خواردنی. ئەحمەد ئیدی بەخۆشحالی بەسەری برد. ھیچ ژنی دیکەى نەھینا،
تۆبەى له ژنى کرد.

دمدم

دلم راناوهستى له بهر ئهوى غهمى له بهر ئهوى ژانى
بانگيکم وه بهر خولاي، ئهوى دیکه م بهر پينغه مبهري ئاخر زهماني
بانگي ديم وه بهر چاكي گهرميني و له کويستاني
بانگي دیکه م وه بهر پير سوله ماني له باني
بانگي دیکه م وه بهر سولتان سه مەدی ماله خوئی ده کرد له دهشتی ورمی ده گهل
که ونه لاجاني
بانگي ديم وه بهر سولتان باياقووي ماله خوئی ده کرد له کيوي فه رهنگي
به رامبهري گردی گۆزه گيراني
بانگي ديم وه بهر شيخ مرفي ماله خوئی ده کرد له دهشتی مه حمه شهی به رامبهر
به گردی گۆرخاني
بانگي دیکه م ده بهر به رمال سپي له چومه لاني
بانگي دیکه م وه بهر خدری زينده و خدره لياسان، نه مرن، سه ياحن که س
به مه نزيان نازاني
بانگي دیکه م وه بهر ئيمام هه سه ن و حوسيني غه ريب، مه رقه ديان له مه شه د و
که ربه لايه عه جه م و کلاره شيان ده چنه زياره تي
ده لئين: رۆژی قيامه تي، خولا ده ماندا تي ئيماني
بانگي دیکه م وه بهر هه زره تي عه لي رۆژی جومعه و جه ماعه تان سوار ده بي له
دولدولي، ده ست ده داته زولفه قاري ده چي ته خه زاي گا ورقراني
بانگي ديم وه بهر سه وه پوشي له حاجي خو شي له تر شه کاني
بانگي ديم وه بهر ئه و شو ره سوار سولتان سه عد وه قاسي، ماله خوئی ده کرد له
ترۆپکی کويستاني
که وم لي به جووت نه نگوتن له قسقه پاني

كه لم لى ياغى بوو له چيمهنى هوزانى
 له بن گوښيانم خوښ دى هارېه قانښه دهگه ل چريکهى کوټانى
 خانم چوونه سهر بورجى دمدى، خوښان هه لده دپرن بهرامبهرى بهردى شمشير
 خانى
 دللى خانى به برينه چهند به برين برينه، زهينى خوځم دا چيمهنى هوزانى، چهند
 شين و نازه نينه چوځى بارانديزى دپته خواري، چهند زولال و شيرينه
 ديواندرې، بازار به تالکهرې بوقهس نه ماوه، بومهش ناميڼي.
 خانى برادوستان گوتيان به خان نالده لى موکريه:
 بلا بوټ بم به برايه کى دايک و بابيه،
 دهستت بو باوځمه سهر بالچوغه شيران، کي لانانت بو به جى بيلم، له بنه بانتي
 دمدمييه.

خه نجرانت بو دهشکينم جوځى له نيروځييه
 شيرانت بو دهشکينم جوځى له دانزغيه،
 دهمانچانت بو دهشکينم جوځى له ميسريه،
 تفهنگانت بو دهشکينم، خانى خوځم، جوځى له وهستا شاقولييه،
 رمانت بو دهشکينم، خانى خوځم، جوځى له نه زهريه،
 مه تالانت بو دهشکينم، خانى خوځم، جوځى له کهرگه دهنييه،
 زريانت بو دهسپينم، خانى خوځم، جوځى له داوديه،
 نيسپانت بو دهسپينم، خانى خوځم، جوځى له سه گلاوييه،
 پياوانت بو دهسپينم، خانى خوځم، جوځى له سى سالييه.
 مه گهر نهو شه ره کى کردبى، روسته مى مازنده راني، له بن کيوى ده ماوه ندي
 سپى ديوى ده هينا زهوتى شيريه،
 مه گهر نهو شه ره کى کردبى، کوره ئيرانيان به خوځي سياهوشيه.
 دللى خانى به برينه، چهند به برين برينه!
 بوټ ده چمه گولي دمدى، چ دمدى کى رهنگينه،
 چوځى بارانديزى دپته خواري، چهندى زولال و شيرينه!

ليم بوويه قهسرىكى جندىيه خه مخوارى ده بريه وه .
 بلا هر له شاي هه تا خونكارى
 هر له خونكارى هه تا شاهييه .
 شا به ئبداللى گه رايه ،
 هو له دمدمى دى ده زگايه ،
 له ئيسفه هاننى لى كرد رايه
 شا عه باس ده لى : حه سه ن خانه !
 بلا بكه ين ته گبير و رايانه ،
 به سه رمان داهات زستانه ،
 زستان چوو و رابرد هاوينه ،
 رايه به دل و يه قينه ،
 زووكه شوغلم بق پىك بينه ،
 دمدم له بق بستينه ،
 ئه و سال حه وت ساله له من ياغينه .
 ده لى : شا ! جى ئاسييه ، ئه ن نايچومى ،
 هيمدادى بق دى له رومى ،
 ده نشكىنى ، تىك ددها كومى ،
 ده نكه ن به به ردى بن گومى
 خه لقى به عام ده نكه ن لومى
 شا عه باس ده لى : حه سه ن خانى به غه ره زه
 به س بكه ، قسه ي ده ناته ره زه
 هه سته له پيشم رايه زه
 له هيمدادت ده يه م ئه زه
 دمدم له زگى به غه ره زه
 حه سه ن خان ده لى : شا ! به سم له سه ر بكه ناز و ئه رجووان
 ئه گه ر نه مئه ستان به وان زووان

رهشم بکهن ههردووک رووان
دامنی له جی مالی جووان
مهیتەر ئهسپیان دهرهتانه
زینیان ده پشته دهکوتایه
تهدارهک و نالیهندانه
چهپهر چوو بو سهر ئیلانه
بهسهر شار و ولاتانه
ئهو ئیرات و ئیرهوانه
رهشت و کشمیر و گیلانه
بیت له ورمی و له لاجانه،
سندووس بیت و موکریانه،
سنه بی، سننوور بی، کرماشانه
دەرگهزینه، رژدستانه
ههویز و شووشتهر و مهریوانه
سهدهزار خان و سولتانه
پایتهختیان ئیسپههانه
وهدهرکهوت له ئیسفههانی
له قوشهنی، له توغیانی
دار و بهرد هاته ههژیانی
تۆز گرتی بهری ئاسمانی
بووه رۆزی ئاخر زهمانی،
ده قوشهنان کهوت غلووه،
لهشکر تیپ تیپ ئاوابوو،
مهنزلیکیان، هات قافلانتوووه
لهو کافری ده بهفیله،
سهری پمبیان دهلیتی بیله،

له شکر له دووی بوو به خپله،
 مه نزلکیان، هات ئه رده ویله.
 کافر داژوین له مه جیره،
 مه لعوونه دین ریز به ریزه،
 مه نزلکیان، دهشتی ته وریزه.
 دی لرفه لرفی بهیداغان،
 دی دنگی زری و قوچاغان،
 مه نزل له بناو و مه راغان
 قوشه ن دی ری به رییه
 ده لی: خانی موکری له کوپیه؟
 مه نزلکیان، له دهشتی خوئییه
 له شکر ناژوای به مه خسووسی
 له خانی موکری ده پرسی
 له شکر له دهشتی سندووسی
 چه ند له شکر یکی ئه نگامیه
 به قوشه ن و زمزمه میه
 هات، گرتی گه لی دارنه یه
 (په حمان به کر) بیان ده گه ل هیه
 جواب چوو له بو خانیه،
 چاکه خو بکا قه وییه،
 عالم بو ئه و بزوتییه،
 چاک شه ریگ له سه ر دینییه
 خان ده لی: ئه و شا بی، ئه منیش خانم،
 خاله ق بی به پشتیوانم،
 غولامی ره ویک شیرانم،
 قاتلی کوللی شیعانم

رۆژىكى بەيانى بەردا
لەشكرى شاي ھات لەسەردا
داي پۇشپوو، دار و بەردا
ھات، لەبن دىمى وردا
دىمىم بەردى مەيدانى
لېي دەن تۆپى ئىسپەھانى
تۆز گرتى بەرى ئاسمانى
مەرد چاك تىدا دەگرن مانى
بۇ رۆزى ئاخىر زەمانى
دىمىم بەردى لە نزارى،
لېيان دا تۆپى ھەوشارى،
ھەوت شەو و رۆژان ئاور بارى
دونىاي داگرت بەيەكجارى.
خەبەر چوو لە بۇ ھەوشارى
دىمىم بەردى لە بەردى
لېي دەن بەتۆپى نەبەردى
تا رۆزى مەردى و نامەردى
دىمىم بەردىكى زۆپە
لېيان دا تۆپخانە و تۆپە
دىمىم بەردىكى پانە
لېيان دا تۆپ و تۆپخانە
قەلاتى پى بىكەن ويرانە
دىمىم بەردى مەيدانى
لېي دەن تۆپى لە كارخانى
كارىتەي گەيىيە ھۆزانى
دىمىم بەردى دەبەيە

لپي دهن به توپي كه له يه
 كارپته ي گه يييه كو كه يه
 خان به خه زايه مه شغووله
 دمدمم به رديكي خره
 چوار تهره في لپوه بره
 به هه شتي به شير بكره
 خان به خه زايه مه شغووله
 دمدمم به رديكي شينه
 چوار زستانه، پينچ هاوينه
 تپيدا خاني له پ زيرينه
 زه فريان پي نه بردينه.
 وهكيل و وهزير ده لپن: خان، نه وهه كينه؟
 خان فهرمووي: نه وه كارواينيه.
 خان به خه زايه مه شغووله
 خانك رابوو له كوردانه
 كي بوو، له هممه د به كي لپتانه
 رووي رهش بي ده گهل جووانه
 له سه ريه ك نيمچوون نالانه
 زيزبوو، چوو بو نيو نه وانه
 پي نيشان دان سووله خانه
 كي بوو؟ له كافري بي نيمانه
 تپيان كرد هاش و دهرمانه
 پي قري ده بوون موسلمانه
 له وان بووه رږڅي تهنگانه
 له كنيان ناخرهت زهمانه
 چهند گريان نه و خاتوناننه

لٽيان ٽٽڪ چوو جيئي و مهڪانه
 خولايان بيت پشتيوانه
 خاتونٽڪ ڊيٽه مهيداني
 له دلي خاني دها تاني
 لٽ حرام بي جيئي ڪاباني
 ٽاو نيهه پيئي بڪهين شيلاني
 خاتونٽڪ دي و دهبهزي:
 رهبي، خانه، مارت گهزي
 لٽم رهش بوون سهه و كهزي
 خاتونٽڪ دي بهفهييري،
 چوڪي دادهدا له پيش ميري
 خان، سه لا له مني فهقيري
 خان ٽاو نيهه پيئي بڪهين ههويري
 خان ههيفه، تو بي مودهبييري
 خان بهخهزايه مهشغووله
 كي بوو؟ له خاني له پ زيپينه
 له شهراههتي خاتووني شيرينه
 بهفريڪ باري بههاوينه
 له شهراههتي خاني له پ زيپينه
 ههوت شهو و روژان بهوي ژينه
 رايان وابوو به ههزاري:
 سواركهين خدري برينداری،
 به چهپهر بچي بو خزمهت خونڪاري،
 وهزير واي گوت بهبوپيري:
 چاڪه قاقهزي بنيري
 قهلائي بو شاي بهجي بيئي

كى بوو؟ له خانى جندييه
 گوتيه تايفهى خه زانييه
 هه رچى هه لى قهيدى نيه
 هه رچى بمرى فيدايييه
 هه رچى بكوژرى خه زانييه
 تايفىك بوو، تايفه كافرى
 گوتيان به خان: پوچ و ناماقولت كرد تا سهرت هه لدهگرى
 دهس به شير دهچين بؤ له شكرى
 كى بوو؟ له خانى جندييه
 ده لى: بانگى حهق وه بهر ئه وييه
 بى شهريكه، هيچ شهريكى نيه
 غه پره ز خولا هيچ كهس نيه
 يا بى شىخى گه يلانييه
 شىخ جونيدى به غدايييه
 سولتان مه عرووفى كه رخييه .
 با بى فه رضى داودييه
 با بى رابيعه عده وييه
 با بى شه مسى ته ورزييه
 شىخ موحه مه دى باله كييه
 عه بدولعه زيزى شنوييه
 شىخ ره شى گه رگه روييه
 له مهيدانى شه ره قه رقه شه
 له جيراوگان كه وتبو له شه
 خان ده پرسى: ئه وهه كتيه؟
 خان! كورهى ئه سحابه ره شه
 سوارىك هاتووه ئه سپى شىيه

خان دهرسى: ئهوهه كتييه؟
 خان ئهوه كورهى پيروتى مهرگتييه
 سوارتيك هاتووه بهنادرى
 كهس نييه چهكانى وهرگرى
 خان دهرسى: ئهوهه كتييه؟
 خان، ئهوهه عهزهرتى خدرى
 سوارتيك هاتووه له بو گهشتى
 بهويه سوورهرتى بهههشتى
 خان دهرسى: ئهوهه كتييه؟
 «ئهوهه وهيسى ماهيدهشتى
 سوارتيك هاتووه له كارخانى
 بهويه سوورهرتى ئيمانى
 خان دهرسى: ئهوهه كتييه؟
 خان، شتيخ عهبدولقادرى گيلانى
 سوارتيك هاتووه هونهرمهنده
 ئهسپابى دهعوايهى رهنده
 خان دهرسى: ئهوهه كتييه؟
 خان، ئهوهه شاهى نهخشبهنده
 سوارتيك هاتووه ئهسپى تازه
 مل به قهتلا پر ئهنگازه
 خان دهرسى: ئهوهه كتييه؟
 خان، ئهوهه سولتان سهعدى وهقازه
 سهلاح شوران دهست دا چهكان
 دهگهل سهفى ده مهلهكان
 ديتت گورهى شتيخى بالهكان
 خان به خهزايه مهشغوولله

ھات عەشەپرەي دە موبەشەپرە
 ھەمزە و ھەباس و ھەيدەرە
 دەگەل مەقلووبى پەر بەسەرە
 ئالاجى سولتان سەمەرە
 با بى ئالاي نەببىيە
 ھەوت تىبى تىك پەراندىيە
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 كۆرۈنۈ ھەزەتى ەلبىيە
 با بى بەيداغى پىغەمبەرى
 ھەمزە بى دەگەل ەومبەرى
 بى خالىدى ئىبنى ەلى
 خان بە خەزايە مەشغوولە
 خان دەلى: ئابدال بەگە*، رۆلەي بابى
 بە من دەكەي چاك چاك دەبى
 دەلى: بابە! چ بکەم، لىرەوارە، دوايى نابى
 با بکەين مەدحى ھورمز بەگى
 رىمبى نەزەرى بە چەنگى
 لە ھەزارى دەبىرئ مەرگى
 خان ئەبدال و كاكە خانە
 ھەوت شەوان و ھەوت پۇژانە
 شەريان دەکرد بە شىرانە
 شىران نەياندى كىلانە
 لەش كەوتبۇون ەكى گردانە
 خوين رۆي ھەر ەك جۇگانە
 بالچۇغەي شىران نەمانە

(* ئەو نىوہ بەسى جۆر: ئالدال، ئابدال، ئاودال، تۆماركراوہ، بەلام ھەر يەككىكە.

شههیدیان کرد کاکه خانه
 خان دهلئی: خانی خه زاییمه
 ههتا له دنئی ئەز بژیمه
 بوخۆم په رژینی شه پیمه
 خان ئاودال و کاکه خانه
 گرتبوویان وهعهده و پهیمانە
 دهست هه لئاگرن له و کارانه
 بانگم وه بهر میری میران
 خان بوخۆی دهکا ته گبیران
 چهوت پۆلی دایه بهر شیران
 بانگم وه بهر پادشای قودرهتی
 خانیان شه هید کرد به کوتکی خپوهتی
 هاوار و پۆرۆ دمدمه
 رۆژیکئی تاو هه لاتی
 عه جهم ده کاتن غه باتی
 سه بر هه لده کشا بو بن قه لاتی
 کوانی سواری ده نازهنین
 کی بوو له ئالی ئادهمان
 قه لاتی هه لگرت به زهمان؟
 کی بوو له ئالی ئادهمانه
 قه لاتی هه لگرت به زهمانه؟
 چهوت شه و (ئوند) * چهوت رۆژانه
 شه ری ده کرد به توپانه
 قه لاتی له دوو نه دانه
 کوانی سواری ده نازهنین؟

(* رهنگه ئەم (ئوند) هه له بیته و له راستیدا خۆی واوی عه تیف بیته .

كى بوو له نالى به جهرگه؟
 له وانى كردهوه دهرگه
 له خه نجهرى دهمنى زهرگه
 له هه زارى دهبرى مهرگه
 هاوار و پورپو دمدمه
 كى بوو له خاتوون پهروهري
 گوتى: كاك نالى نه تو ماوى نه تو ش هه لى
 كى بوو له بهر كاك نالىيه
 گوتى: خاتوونى، پوچ و ناماقولت كردييه
 بهشى خوم خهزا كردييه
 شه هيديان كرد كاك نالىيه
 هاوار و پورپو دمدمه
 كى بوو؟ له خاتوونى خانى
 قبوول ناكهن كافرستانى،
 خومان هه لده دپيرين له چل كه وانى
 نهى دمدمى بهردى ده لان
 چيگه خا و خان ناوده لان
 ئيستا بووى به مهسكه نى خه رته لان
 كوانى سوارى ده نازهنينى
 له سولتانى نه مينى
 نه گهر قامه تى دپنى
 ماله خولاي ده بينى
 له سولتانى موخته بهر
 ده لى به ئيزنى خولاي له سهر
 پشتيوانم پينغه مبهر
 ده چم بو سهر شاي قه جهر

راوهستان له سهر وهعدان
ئەسپى خۆيان نال لى دان
خوروش كهوته كۆلانان
به داو دهكهن پىكۆلى
وهدهر كهوت له ئەسته مپوولى
كهنگى وهكهم وى تۆلى
جووچىك* هه بوو زهمانى
ئەو به سوران دهزانى
دوازده وهزىرى دهركاى
بوون به وهكىلى خانى
له سولتانيان دهستور دا
شيريان له قايشان هەل دا
له سهرى دوازديان دا
چ غەيان بوو لتيان دا
سولتان دهكاتن نازى
بدەن له تهپلى بازى
هات و گهيبه سىوازي
سولتان دهكا تهلهبى
له قوشهەن و دهبدەبى
هات و گهيبه حەلهبى
سى بهش دهكهن چۆپىيه
سوار دهكهن رىمازييه
هات و گهيبه ئەمهدييه
له ههيبهتى رۆمىيان
له كهول و يهنگىچه ريان

(*) پىم وايه (جووچىك)ه.

گهیبیه تووله و تاوییان
رؤژیکی بهیان بهردانی
سولتان گهیبیه لاجانی
رؤژیکی نویژی نیورویه
سوار دهکهن هۆبه هۆیه
گهیبیه دهشتی شنویه
قۆشه ن دئی ری به رییه
سه له که به زرییه
گهیبیه دهشتی ورمییه
له سولتانی ئه نوهره
هم سهید و سهروهه
ناردی موهر و دهفتههه
له بۆ پادشای قهجههه
ئه گهر هه لئ ما که ره
شا گوتیوی له دیوانه
ره بیی خۆش بی سولتانه
ده گه لم نه کا به توپانه
شه ری ده کهین به شیرانه
یان شا ده بی، یان سولتانه
سولتان ده لئ: قه سه م به زاتی نه بی
هیچ مالی ئاورم پی نه بی
هه رچی شا ده لئ: بلا وه بی
یا خولا هه ر خۆش بی سولتان
حهوت شهوان، ههوت رۆژان
شه ریان ده کرد؛ به شیران
لهش که وتن وهک گردان

خوین پۆیی ھەرۆک جۆگان
نە شا شکا، نە سولتان
وەزیر گرتیان دیوانە
یا خولاً خوڤش بی سولتانە
عەجەم بەفیل و زۆرزانە
پی ناوەستین بە شیرانە
وەزیری ئەستەمبولی کیاپە
حەوسەد تۆپیان ھیتاپە
دە لبادان پتچراپە
بەرەو قۆشەنی شاپە
ئەگەر ئاوریان داپە
سەد ھەزاری کوژراپە
یا خولاً خوڤش بی سولتان
لە ئیسفەھانی گرت دیوان
عامی کردن موسلمان
مزگەوتی لە بۆ دانان
بانگی حەقی لەنیو دان
ئەوجار گەراوہ سولتان
گوئی لە من بی، گەلی جوانمیران
ھەرچەندی بەردی لەبەر ئەستیران
ھەرچەندی گیاپ سەر دەردینتی لە ھەوشان، لە زەنویران
سەد ھەزار سەلەوات لە پیغەمبەری دەگەل گویدپیران

مەم و زین

براهیم پادشای یەمەن، هیچ کورپی نەبوو. دەگەل وەزیری خۆی ھەلستان، رۆین بۆ مائە خولاً؛ دوازدە مەنزەلان رۆین. خولاً رەحمی بەوان کرد؛ وەبەسەلقەرەنی ماھی دەشتی ناریدیە کن ئەوان، دوو سیوی پێدا نارد. نووستبوون؛ لە پشت سەری وانى دانا. ئەوانە بگەرینەو؛ نینە (نەینە) بیتوللاً. ئەوانە بۆ کورپی ھاتوون؛ بچنەو مائە خویان. شەوی جومەعی دەسنوێژی ھەلگرن. ئەو سیوھی لەتی بکن؛ لەتیکى بۆخۆی بخوا، لەتیکى ژنى. جیماع دەگەل ژنى خویان بکن. ژنى وان زگیان پڕ دەبێ ئینشاللاً؛ یەکی کورپیکیان دەبێ. کورپی براھیم پادشای دەبێ نیوی کاکە مەم بێ، کورپی وەزیری نیوی بەنگینە بێ. دەبەر خویندنیان نین بخوینن. نیویان لى نان، ئاغا و نۆکەر، کاکەمەم و بەنگینە. بە دایانیان دان؛ دوو سال لە کن دایانی بوون. لە پاشان بە لەلەیان دان؛ سێ سال لە کن لەلەی بوون. لە پاشان سواریان کردن؛ دوو سالان سواریبوون. ئەوجار ھیتانیان بردیاننە مەدرەسەى لە خزمەت مامۆستا دانیشتن. ھەو سالان دە ژیرخانیدا بوون. رۆژ و شەویان لى قەدەغەکردن؛ شەو و رۆژیان نەدەزانى چییە. رۆژیکی سەرۆپیان لى نابوو. نەھاریان بۆ وان ھیتا. مەم و بەنگینە نانیاں خوارد ئیسکی سەرۆپیان گەپیان پى دەدا؛ ئاویتیاں وە پەنجەرەى کەوت. شووشەى شکان؛ چوو دەری. تیشکی رۆژی ھاتە ژووری؛ ئەستەغفیروللاً! گوتیان: «ئەو خولایە». مامۆستای وان لەوی نەبوو ھەر ئامیزیان لە تیشکەى وەردەھیتا؛ بۆیان نەدەگیرا. مامۆستا ھاتەو، کاکە مەم و بەنگینە گوتیان: «مامۆستا خولاً ھاتۆتە نیو ئەمە». مامۆستا گوتى: «رۆلە، ئەو خولاً نییە؛ ئەو شەمس و قەمبەرن. خولاً ساحبى ئەوانەى. ئەو بەکیان شەو، بەکیان رۆژە. ئەگەر رۆژ دەبى، پووناک دەبى؛ ئەگەر مانگ ھەلدى، تاریک دەبى؛ ئەو دەبیتە شەو». دەلئى: «مامۆستا! ئەگەر دنیا وا خۆشە بۆ لەمەت قەدەغە کردوو؟» دەلئى: «رۆلەینە! خەتای من نییە. حوکمی براھیم پادشایە. براھیم پادشا ساحبى یەمەنییە؛ گەرەى ھەر چوار پادشایانە». کاکەمەم گوتى: «دەچمە دەری؛

مامۆستا! مامۆستا گوتی: «رۆلە، میرمەم! سەبزیکی بگرە؛ زەحمەتی من بەخۆراییی مەدە. لەمێژە زەحمەتی دەگەڵ ئەتوو دەکێشم؛ بەلا بچم عەرزى براھیم پادشای بکەم، بزائەم چ دەفەرمووی؟» دەلی: «مامۆستا ھەلستە بچۆ خەبەرم بۆ بێنەو». مامۆستا ھەلستا؛ چوو خەزمەتی براھیم پادشای. سەلامی کرد لە براھیم پادشای: براھیم پادشا، عەرزەم ھەبە. ئەورۆ دایکی کاکەمەمی سەرۆپتی بۆ کاکەمەمی نارەبوو. ئێسکی گۆشتی بە شووشەبەندیدا داوو، شووشەى شکاندبوو. چوو بوو دەری؛ تیشکی رۆژێ ھاتبوو نێو ئەوان. دنیای رۆنیان چاوی پێ کەوت؛ گلەییان دەکرد لە من، دەیانگوت: «ئەو دنیا خۆشەت بۆچ لەمە قەدەغە کردووە؟ ئەگەر شەو و رۆژ ھەبە ئەمە بۆ دەو ژێرخانەیداین. حوکمە دێنە دەری. مۆلەتم لێ خواستوون ھاتوومە خەزمەت توو. ئەتۆش کورێ خۆتە؛ کەیفی خۆتە، بەلا زەحمەتی من بەھیچێ نەچێ». پادشا ھەلی گرت، قاقەزێکی بۆ میرمەمی نووسی: «رۆلە فرزند سەبزیکم لێ بگرە ھەتاوھکو کۆشک و تالارت بۆ دروس دەکەم». ھەلی گرت، قاقەزی بردووە مامۆستا. کاکەمەم بەپیر قاقەزی بابیەو ھات. وەری گرت؛ ماچی کرد؛ لەسەر سەری خۆی دانا. زۆری کەیف خۆش بوو؛ گوتی: «مامۆستا، بە وادەى چەندی ئەمن لێرە پادەگری؟». گوتی: «رۆلە بابت قاقەزی نووسیو، ئەمن نازانم؛ بۆخۆت بێخۆتەو، بزائە چیبی نووسیو». قاقەزەکەى بابی خۆتدەو پیتی قایل نەبوو. گوتی: «مامۆستا! ھەلستە بچۆو خەزمەت پادشای؛ پیتی بلێ پاناوھستم ھەتا خانووبەرە تەواو دەبێ، بەلان بۆ خاتری وی ھەوت رۆژی دی سەبزی دەکەم». ھەلستا مامۆستا چو خەزمەت پادشای عەرزى کرد: «میرمەم عەرز و سەلامی لە توو دەکرد بۆ خاتری وی ئەو ھەوتوویکی دیکە راوھستام. بە سەری موبارەکی وی چی دی گیرنا ب دێرەدا؛ مەرخەس بفرموی دیم دەبمە مەیتەر». ھەلی گرت. قاقەزێکی بۆی نووسی: «ھا فرزەن! ئەلحەمدولیللا ئەتوو ھاتیە وجود. ئەمن دنیای رۆونم بۆ توو دەوی؛ ئەمما سەبزیکم لێ بگرە ھەتا ھەوت مانگی دی؛ ھەتاوھکو کۆشک و تالارت بۆ دروس دەکەم». ھەلی گرت مامۆستای نارەو. قاقەزەکەى وەرگرت لە مامۆستای. ماچی کرد، لەسەر سەری خۆی دانا. ھەلی گرت قاقەزەکەى نارد بۆ دایکی: «دایە! ھەوت سالا لە ژێرخانێدام. وێستاش دنیای رۆونم لێ قەدەغە کراو». دایکی گوتی: «رۆلە! دەبێ بە قسەى بکەى. ھەوت مانگی قەرار بۆ داناوی؛ سێ مانگان بۆ خاتری من، چوار مانگان بۆ خاتری بابت

دانیسه»، کاکه مهم دانیشت هتا هتو مانگان. براهیم پادشا ناردی میعماری
هینا، وهستای هینا؛ فعهلهی گرت؛ خانوبه‌ره‌ی بق دروس کرد. خشتیکی ئاوه‌زیر،
خشتیکی زیو؛ به هتو مانگان خه‌لاسی کرد. جا ناردیه کن کوری خوی: «پۆله!
ته‌داره‌کم بق گرتووی. پۆله! رۆژی جومعه‌ی ده‌بی وارید بیی به کۆشک و
باله‌خانه‌ی خۆت». رۆژی جومعه‌ی وه‌ده‌رکه‌وت، چوه خانوبه‌ره‌که‌ی. هه‌لی گرت،
ناردیه کن بابی: «بابه نیوی کۆشکی من چییه؟» پادشا فه‌رمووی: «بورجی
به‌له‌ک». تیدا رۆنیشت کاکه‌مه‌م، هتا ساله وه‌ختیکی هیچ خه‌به‌ر نه‌بوو.

خاله‌ق! هه‌ر ئه‌تووی له سه‌ر هه‌مووانه

دینه رووی زه‌میننی سی پهری ده‌ته‌رلانه

له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می، کوری براهیم پادشای یه‌مه‌نی ده‌باندا سه‌یرانه

خاله‌ق؛ هه‌ر ئه‌تووی به‌ته‌نی

سی پهری دینه رووی وه‌ته‌نی

سه‌یرانان ده‌ده‌ن له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می، کوری براهیم پادشای یه‌مه‌نی

خاله‌ق! هه‌ر ئه‌توی له‌سه‌ره

سی پهری له‌ ئاسمانی هه‌وته‌مین به‌ستووینانه له‌نگه‌ره

له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می هه‌لده‌نیشتن ئه‌ویه‌ر ئه‌ویه‌ره

خوشکی گه‌وره‌ ده‌لی به‌ خوشکی چکۆله

خولاکه‌ی، خوشکی، روومه‌تی کاکه‌مه‌می زه‌ریفه‌ یان چرا و فه‌نه‌ره؟

خوشکی گه‌وره له‌ خوشکان پرسییه

خوشکی نیونجی وای گوتییه

هه‌ر له‌ عه‌رشه‌ی تا کورسییه

هه‌ر له‌ گای هه‌تا ماسییه

هه‌موو دنیا‌م پشکنییه

هیچ که‌سم نه‌دیوه، له‌ گوین جوانیی کاکه‌مه‌مییه

خوشکی گه‌وره دووباره‌ گوتی به‌ خوشکانه

خوشکی ئه‌زت بيم به‌ قوربانه

ئه‌من جاریکی ده‌گه‌ل په‌ریان چوومه‌ راوی چل شه‌و و چل رۆژانه

له پەريان هەلدەبرام له منى كردهوه كړيوه و بۆرانه
 ريم سەر هودەر نەدەكرد، كهوتمه شارى جزيرى بۆتانه
 لهسەر كۆشكى يايەزىنى دەبووم ميوانه
 دەبووم به كۆتريكى شين، دە كونى پەنجه راندا هەلدەنيستم لهسەر دەلاقانە
 ئەگەر چاوى خۆم به يايەزىنى هەلدەينا
 ئەو خاتونەم ديو ئافتاي كاكەمەمى جوانە
 خوشكى چكۆلە گوتى به خوشكانە
 خوشكى! ئەزو بيم به قوربانە
 بە لا ئەمە كاكەمەمى هەلگريىن بيبەينه جزير و بۆتانه
 بزانيىن كاكەمەم زەريفترە يا يايەزىن زىدە جوانە
 خوشكى نيونجى گوتى به خوشكانە
 خوشكى! بەقانون و قاعيدانە
 كەس نەيديوه ميتد بچى له دووى ژنانە
 هەر ژن هاتوونەوه له بۆ ميتدانە
 ئەمە ئەوه كاكەمەممان هەلگرت و بردمانەوه جزير و بۆتانه،
 تەقا خولاً رازى لى نەبوو، ئەمە كاكەمەممان نەگەياندەوه ئيرەكانە
 كاكەمەم دەبیتەوه بى حورمەت و قەدر نەزانە
 دەلین: ئەوه شوانە يا گاوانە
 كاكەمەم چونكە له سىوى بەهەشتى ئىجادبووه، دەبى براھيم پادشا له شانى
 راستە و چەپەى خۆى بيانينى هەوئى سبەحەيانە.
 چونكە له سىوى بەهەشتى ئىجاد بووه، هەركەسيك له سەلامى نوێژى بيانينى
 مەم و بەنگيانە
 ئەگەر كافريش ببى ئينشاللا ساحب ئيمانە
 ئەگەر كاكەمەممان نەگەياندەوه يەمەنى گەرە و گرانە
 ئەگەر بابى دەگەل سەلامى نوێژى نەيبينى هەموو سبەحەيانە
 لەكن داىكى سۆراخ نەكا، له بورجى بەلەكى نەكا بەيانە

لايه‌کي يه‌مه‌ني نوغرو ده‌کا، تهره‌في ديکه‌ي له دوو ده‌کا ويرانه
 هه‌لده‌درئ زگي حه‌وسه‌د وه‌زير و وه‌کيلي که‌ول به‌شانه
 ده‌کوژيته‌وه چهن نوکهر و قه‌ننه‌داري به‌رده‌ستانه
 خولا هه‌لناگري ببينه باعيسي قه‌تلي ئه‌و موسلمانانه
 ده‌بالا، ئه‌مه بچين يايه‌زيني ببينه ئيره‌کانه
 بزانيه جا کاکه‌مه‌م زهريفتره يا يايه‌زين زيده جوانه
 خوشکي نيونجي زور موخته‌به‌ره
 ده‌لي: خوشکي به‌بالان بفره، له من بگره‌وه باله‌خانه و په‌نجه‌ره‌ي سه‌ر به
 خيزره
 بزانه روومه‌تي کاکه‌مه‌مي زهريفه يان چرا و فه‌نه‌ره
 ئه‌وه کي بوو؟ له پهری ده‌ته‌رلانه
 شه‌قزنيان له بالي خويان ده‌داوه، ده‌يانگرته‌وه حه‌وته‌به‌قه‌ي ناسمانانه
 له هيچ کوييان وچان نه‌ده‌دا، هه‌تا ده‌چوونه شاري جزيرئ، له‌سه‌ر کوژشکي
 يايه‌زيني ده‌بوونه‌وه ميوانه
 ده‌بوون به‌کوژتري شين به‌کوني په‌نجه‌راندا ده‌چوونه ژوورئ هه‌لده‌نيشتن له‌سه‌ر
 ده‌لاقانه
 خوشکي گه‌وره ده‌لي
 جه‌مينئ، سه‌فينئ، ئه‌من و بيم به‌قوربانه
 ئينجا بزانيه کاکه‌مه‌م زهريفه يا يايه‌زين زيده‌جوانه
 خوشکي نيونجين ده‌لي:
 خولا هه‌لناگري پيم بدوريني‌وه ئيمانئ
 روحي کاکه‌مه‌مي له‌وي راهاتووه ئه‌وا راوستاو ده‌کا سه‌يرانئ
 ئه‌گه‌ر بلين: يايه‌زين زهريفه، روحي کاکه‌مه‌مي زيز ده‌بي، ده‌چي، شکايه‌تمان
 لي ده‌کا له کن ساحبي عه‌رز و ئاسمانئ
 ئه‌گه‌ر بلين: کاکه‌مه‌م زهريفه روحي يايه‌زين زيز ده‌بي. ليمان ده‌بيتته عه‌رزچي
 له خزمه‌ت پينغه‌مبيري ناخرزهمانئ
 خوشکي چکو له‌گوتي به‌خوشکانه:

ئەمنو بېم بەقوربانە
 ئەمە با یایەزینئى ھەلگىرىن بېبەینە یەمەنى گەورە و گرانە
 بزانی کاکەمەم زەریفە یان یایەزین زیدەجوانە
 خوشکی چکۆلە رېی خەوئى لە یایەزینئى گرت
 خوشکی ئیونجى ھەلئى ئەستان، بەرگی سەفایەى دەبەر کرد
 روومەتى وىی نەخشین کرد
 بسکی وىی جوان کرد
 وەسبەى برۆى وىی کیشا، زۆر تەمیز و مەحبوب کرد
 توندیان دە لئفە و سەرىنانەو پىچا، رووحى رەوانیان گرت
 ھەلئیان گرت، لە پەنجەرانیان ھینادەرى، لەسەر بائى خوئیان دانا
 لە خوئای دەپارانەو، ھەرکەتیان لە خوئیان دا، چوونە ھوت تەبەقەى ئاسمانە،
 لە ھىچ کوئیان، وچان نەدەدا ھەتا دەھاتنە شارى یەمەنى، لە بورجى بەلەک
 دەبوونەو ميوانە،
 دە کونى پەنجەراندە دەچوونە ژوورى پایەزینیان و پىراى میرمەمى دريژ دەکرد
 شانەشانە،
 بوخوئیان، دەفرین، دەچوونە سەر دەلاقانە
 خوشکی گەورە گوتى بە خوشکانە:
 خوشکى، وەزو بېم بە قوربانە
 بزانی یایەزین زەریفە یا میر مەم زیدەجوانە
 خوشکی ئیونجى دەلئى:
 لە خۆم بابان و پىرائى
 ئەنگۆ تەماعتانە بە من بدۆرئین ئیمانى
 دەبى لە خەوئیان ھەلبستین، بزانی، کىھەیان جوانە، کىھەیان قسان چاک
 دەزانئى
 کى بوو لە خوشکی نەوجوانە
 دەبەر یایەزینئى کردەو رووحى رەوانە

خوشكى گهوره گوتى: بۆچ كاكه مەمت ھەلنەستاند؟
گوتى: ئەو ھە ئافرەت و غەرببە؛ لە پېشدا ھەلى بىستىن، نەك لەدوايە خەجالەت

بىي

وھخەبەر ھات، تەماشای كرد، زەلامىكى لە تەنیشتى درېژبوو. ئەگەر چاوى
خۆى ھەلینا. گوتى: «خولایە! خۆ من ژوانم دەگەل كەس نەكردوو، قاسیدی كەسم
نەھاتۆتە كنى؛ ئەو دەبى پوولى دابى بەكویتخادەركان، ھاتبیتە ژوررى». كاكە مەم
جلى خۆى داكەندبوو. ئاگای لە ھىچ نەبوو. خەوى لى كەوتبوو لەسەر تەختى
پشتى. يايەزىن گوتى: خولایە! ئەو ھەلبە، يا شىتە؟ قەت پياو وا دیتە ژوانى؟»
يايەزىن بانگ دىلى:

لاو، وەرە لاو!

ئەبلەى، شىتى، ئاقل ناتەواو؟

ئەگەر دەھاتىە سەر جىي من بۆچى لە منت نەگىراو؟

كاكە مەم دەلى:

خاتوونى، چاوبەنگىيە!

بە ھەقى ئەو خولایەى بى شەرىكە ھىچ شەرىكى لەبۆ نىيە

ئەمن نەھاتوومە سەر جىي توو بەدزىيە

ئىرە مائە خۆمە، چ ئاكام لە توو نىيە

ئەگەر يايەزىن ئەو قسەى لە مېرمەى دەبىست تەواو

لە پېشەوە مستىكى لە دەمى كاكە مەمى داو

خوین لە دەمى كاكە مەمى دەپۆى وەك جۆگە و بەحر و ئاو

كاكە مەم بانگ دىلى:

بەنگىنە، ھەرى بەنگىنە

نۆكەرەكەى دانا و گۆچان زىپىنە

سەر لە كەول و سىقەلاتان دەرىنە

لە بۆم بىنە ئافتاوە و مەسىنە

بەنگىنە سەرى لە كەول و فەرەجى دەرهىناو

ئافتاوە و لەگەنى لە بۆ ئاغای خۆى ھىناو

به هەر دووک چهپۆکان بهسه‌ری خۆیدا داوه
 ده‌لێ: ئەى مالى وێرانم! داخولا، ئاغای من چى لى قه‌وماوه
 کاکه‌مه‌م ده‌لێ:
 ئا‌فتاوه و مه‌سینان بگێره‌وه بچۆوه به‌ داوه
 چ نه‌بووه، چم لى نه‌قه‌وماوه
 چه‌نجورکێکم له‌ که‌پۆى خۆم داوه
 دلۆپێک خوێن له‌وى تکاوه
 یایه‌زین ده‌لێ:
 لاوه، ئەو دیارییه‌ له‌ توو قه‌بوول نینه
 ئەوه، داخولا، چ قه‌ره‌کولایه‌که‌ ده‌گه‌له‌ خۆت ده‌هینا؟
 کاکه‌ مه‌م ده‌لێ:
 خاتوونى نه‌وجوانه
 به‌ هه‌قى ئەو خولای لایه‌زانه
 ئەگه‌ر قه‌بوول بکه‌ى ئەوه‌م چاوه‌ش و پێشخزمه‌تى، به‌رده‌ستانه
 خاتوونى! چاوى تۆم گه‌لێک زه‌ریفترن له‌ چاوى سه‌قران
 ددانى توو گه‌لیک زه‌ریفتر له‌ دانان ده‌ گه‌وه‌ه‌ران
 ئەگه‌ر ئەتوو له‌ من قه‌بوول ناکه‌ى پێشخزمه‌تان ده‌گه‌ل گه‌وره‌ نۆکه‌ران
 بۆخۆت بانگ یه‌له‌ قه‌ره‌واشان، که‌نیزه‌کان، کاره‌که‌ران
 یایه‌زین بانگ دێلێ:
 قه‌ره‌واش، ناو مه‌لکریحانه
 له‌بۆ من بینه‌ رووبه‌ندى، چرایه، ده‌گه‌ل فه‌نه‌رانه
 ئەو شه‌و زیده‌ له‌ شه‌وان ته‌عجوبیکی گه‌لێک ته‌عجوبی، ده‌خۆمدا دى، زینى مل
 به‌کوینى بابان وێرانه
 یایه‌زین بانگ دێلێ:
 قه‌ره‌واش، ئەى قه‌ره‌واشه‌ى نێو ئەسمه‌ره
 له‌بۆ من بینه‌، فه‌نه‌رى رووبه‌ندى یه‌کسه‌ره

ئەوشەو تەعجوبىكى زۆر تەعجوبم دەخۆم دى، زىنى مل بەكوپىن، قەلەندەرە
 يايەزىن بانگ دىللى:
 قەرەواش، قەرەواشى نىو گولەندامە
 لە بۆ من بىنە فەنەرى، فانوسى، روويەندىكى تەمامە
 ئەو شەو زىدە لە شەوان تەعجوبىكى گەلىك تەعجوبى لە منى مل بەكوپىن
 پروودامە
 كى بوو؟ لە يايەزىنى بەلەك چاوه
 ھەرچەندى گازى دەگرد ئەو قەرەواش و كەنيزى دە نەولاولە
 ھىچ كەس نەبوو، كەس جوابى نەداوہ
 يايەزىن دەللى:
 لاوہ! لاومەتى جندىيە
 بەشقى ئەو خولاي لە ژوورى سەرييە؛
 ئەگەر ئەتوو پىم نەللى بابەت كىيە، بۆخۆت نىوت چىيە
 كاكە مەم دەللى:
 خاتوونى كىل گەردنى!
 ئەمن بۆخۆم مىرمەم، تاقە كورەى براھىم پادشای يەمەنى
 رۆژى دەعوایە لە دووى باجم سوار دەبى دوازده پادشا، ھەموو ساحبى تىپ و
 سوپا و قوشەنى
 كاكەمەم دەللى:
 خاتوونى چاوبەنگىيە!
 بەشقى ئەو خولايەى لە ژوورى سەرييە
 ئەگەر ئەتوو پىم نەللى بابت كىيە، بۆخۆت نىوت چىيە
 يايەزىن دەللى:
 مىرمەم، گيان گيان!
 ئەمن يايەزىنىك بووم بەزولفانە
 خوشكى مىرزىندىنم، كچى مىرئاولدەلانە

له كنم خولاوهندي ئەمى بۆ توو به ديارى نارووه به نيشانه
يايه زين دهلى:
كاكه مهى چاويه نكييه!
به شقى ئەو خولايهى له ژوورى سهرييه،
ئەگەر پيم نه لى نيو و نيشانهى كۆشك و په نجه رهى توو له شارى يه مه نيدا
نيشانهى چييه،
كاكه مه م دهلى:
«خاتونى، كۆشكى من بلنده سه له هه و ته به قهى ئاسمانى
خشتىكى زيره يه كيكى زيوه، وهستا دايناوه له كارخانى
دهنگى مه لايه كه تان دهى گاتى له ههوت ته به قهى هاسمانى
كۆشكى من كۆشكى گه لىك گه و ره و گرانه
ديوانى براهيم پادشاهى يه مه نى گه لىك به حوكمه، ساحب ديوانه
له ديوانى براهيم پادشاهى رۆنيشتون سهد وهكىل و وهزيرى كه ول به شانە
شام و نه هاران چل مه جوعمه (*) به زهرفه وه دپته ديوانى براهيم پادشاهى له
پيشخانان نوكر و ميرئاخوور و مه يته ران به دزى ده لىن: كو پرنانه.
ئەوا كاتيب رۆنيشتوووه حوكمان دهنوسى، حاكم دهرۆن بۆ سه ر شارانه
له لايه كى خه لاتان ده به خشى له لايه ديكه ي زيروه شانە
له لايه ديكه ي ته نافي راكيشاوه، جه لى به لوى راده وه ستانه
له ته ره فى ديكه ي سه ربا ز دهر وا، له ته ره فى ديكه ي سواران ددا وه له سانه
له لايه كى ته ويله يه، لاي ديكه يه خته خانه
له لاي ديكه هه لاهه سراون چهك و سيلاحى دهمه رانه
ميرمه دهلى:
يايه زين، عه مره كه م! چى ديكه لى نازانم، پى ناكه م بوختانه
ميرمه دهلى: خاتونى چا و به نكييه!
به شقى ئەو خولايهى له ژوور سهرييه

(*) مه جمعه.

ئەگەر ئەتوو پىم نەئىي نىو و نىشانەي كۆشكى و پەنجەرەي توو دە شارى
 جزيرىدا چىيە
 يايەزىن دەئى:
 مىرمەم، كۆشكى من بلىندە سەر لە شاخى
 ئاوى سىي لە حەوزى كەوسەرى دى ھەلدەپرئىتە سەر بەردى مەرمەپ پەخش و
 پەرىشان دەبى لەئىو چوارباغى
 شەھىن و شالوور و شىمقار لەوئىدا بوون ياغى
 يايەزىن دەئى:
 مىرمەم، كۆشكى من بلىندە سەر لە حەوت تەبەقەي ئاسمانى
 ھەستاي بۆ ھاتوون لە ھىندى، ميعمارى لە بوخاراىيە، گىچى بۆ ھاتووه لە
 تارىكستانى
 كۆشكى من خىشتىكى زىرە، يەكى گەھەرى كارخانى
 ھەرچەندى بەردى ھەقىمەتە، غەواسان دەريان ھىناوہ لە دەرياي نىل و عومانى
 ھەرچەندى پارچەي ھىندىيانە، ئەوہ لەوئىم داناوہ پىاوى تاجر، ئەگەر كلوورى
 نەبى بەقىمەتى نازانى
 مىرمەم، عەزىزم! بىلا بەلەدى پىكەوہ بىكەين، بىزىرىن شوكرانى
 كى بوو لە جووتە ئاشقانە نەوجوانە
 ھەلدەگرن، فەنەرى، فانوسى، دەگەل چرانە
 ھەرچەندى كۆشكان پەنجەران دەگەرانە
 كۆشكى كاكەمەم بوو؛ خاتوونى نەبىبوو چ نىشانە
 خاتوون سەرى لە كارى خولاي تاجوب ما لە قسەي خۆي بوو پەشىمانە
 كاكەمەم دەئى:
 يايەزىن، عومرەكەم! بۆچت بەمن دەكرد ئەو گەورە بوختانە؟
 يايەزىن دەئى:
 لە من مەگرە مانى دەگەل ئەوئى گەورەمانى
 ئەمن ھەورىك بووم لە ھەورەكانى دە ئاسمانى

ئەمن لە بۆ توو هاتوومە خوار دەگەڵ دۆپەیی دە بارانی
 هەتا پێکەووە بکەین سەفایە دەگەڵ سەیرانی
 یایەزین دەلی:

توخولاً! میرمەم لیم مەگرە مانی لیم هەلمەکە پشتی
 ئەمن هەوریک بووم لە هەورەکانی دە بەهەشتی
 خولاًوهندی عالەمیان ئەمنی لە بۆ توو هاویشتە پێدەشتی
 کێ بوو لەو جووتە ئەشقی دە تەرلانە،
 دەسپرە و ئەنگوستیلەیان پێک دەگۆریهوە بەنیشانە
 دەستیان دەستۆی بەک دەکرد، دەهاتنەو، لەسەر فەرشان، جانمازان، قالیچانە
 جا پێکەووە رۆنیشتن، دەیانیزاردەو شوکرانە
 یایەزین دەلی:

خولاکەیی میرمەم، ئەگەر سبجەینی هەلدەستی ئەو خەونەت وەبیر بی
 ئەگەر هەلنەستی نەبی بە ئیلچی لە دووری من، نەیهیە شاری وێرانە جزیری
 یا رەببی، پێناو دارم بی، ئەگەر ئەوئ رۆژی خولاً دەکا دیوانی، ئەگەر دیوان
 دەگیری

کاکەمەم دەلی:
 یایەزین، گیان گیانە!
 ئەگەر سبجەینی هەلستم، خولاً نەخواستە ئەتوو نەمینی لێرەکانە، ئەگەر
 هەلنەگرم کەشکوئیکی دەرویشان، دار عەسایەکی نەوجوانە
 ئەگەر بە سوالکەری وەدووت نەکەوم، پەیدا بکەم نان نانە
 یارەبی بەکافری بمرم، لەسەر کۆچک و دەسمالی دە ژنانە
 یایەزین، عومرەکەم، هەرچەند ماینەیی خولاً دروستی کردوو، جوولەکەیه،
 فەرەنگە، داسنییە، ئورروسە، دیانە
 حەلالی دنیا یە لیم حەرام بی لە توو زیاتر هەموو وەکو دایک و خوشکانە
 یایەزین دەلی:
 لە خۆم مل بەکوین و بی سەلایە

هەرچەندی نیرینهی خولاهندی عالەمی دروستی کردوون له دنیایه
 هەرچەندی جووه، هەرمەنییه، له توو زیاتر حەلالی دنیا یەم لی حەرام بی
 هەمووم لەکن وەک باب و برای خۆم وایه
 کێ بوو لەو ئاشقی دە تەرلانه
 دەستیان دەستۆی یەک دەکرد دمیان بەدمی یەکدی دەنانه
 پەریهکان گوتیان: ئەگەر نەیبەینەوه روورەشی خولای دەبین، ئەگەر دەیبەینەوه
 خولایگیری ئەوی دەبین». خوشکی گەورە گوتی: پیاو بە خولای خەلاسی دەبی بە لا
 بە عەبدان خەلاسی نابێ
 کێ بوو خوشکی، چکۆڵە گەلیک نازداری
 تەمەنای دەکرد له خولای له پیغەمبەری موختاری:
 یارەبی خەو بۆ ئاشقانه له بارهگای خولای بباری
 ئەوانه کەوتن بی هۆش بوون بەیەکجاری
 ئەو کێ بوو؟ لەو پەریی دە تەرلانه
 تەگبیریان کرد بە هەر سێ خوشکانه:
 ئەمە بلا روورەش نەبین له بارهگای بینای چاوانه
 بلام یایەزینی پیچینەوه بە پەنجەیی دەستانه
 لێرەیی هەلگرین بەجیۆمهکانه
 بییەینەوه شاری جزیری، سبجەینی خەجالەت نەبی ئەو بەستەزمانه
 چا له کاکەمەمی چ بکەین، دەمینی بی جیۆمهکانه؟
 دەلی: عیلاجی دەکا بینای چاوانه
 کێ بوو لەو پەریی دە گولباوه
 یایەزینیان توندتوند بە دەستان دەپیتچاوه
 لەسەر بالی خویان دادەناوه
 هەتا هەلیان گرت، بردیان له حەوت تەبەقەیی ئاسمانی راوستاناوه؛ وچانیان
 نەدا هەتا بردیان له شار جزیری له جیۆمهکانی خویان داناوه
 ئەگەر سبجەینی کاکەمەم له خەوی هەلستاوه

بانگ ديلی: ئو بهنگينهی بهلهک چاوه
 ئو يايهزينهی لهکن ئەمن بوو بۆ چ دیار نییه لهکن ئەمن نهماوه
 بهنگينه دهلی:

میرمه، به حهقی ئو خولای له ژووری سهرییه
 ئەمن هیچ کەس نازانم و هیچ کەسم نهديیه
 کاکه مه م بانگ ديلی:

بهنگينه خه مناکم، گه لیک دهر فکرم
 ئافتاوه و لهگه ن بینه دهنویژیکی ممبرهک هه لگرم
 ئوه کی بوو له بهنگينه گولباوه
 ئافتاوه و لهگه نی بۆ ئاغای خوی هیناوه
 ئه گه ر دهنویژی هه لده گرت دهنه رهی ده ستانی له به ری خوی دهریناوه
 ئه گه ر ته ماشای قامکی خوی ده کرد مۆر و ئهنگوستيله ی يايه زينه ی له کنی به جی
 ماوه

ده سه به جی بی حال ده بوو زمانی شکاوه
 چاوی هه لنه هات هۆشی ئۆمه تی نه ماوه
 بهنگين درماني بي هۆشی هیناوه
 کاکه مه م جیبه جی چاوی هه لات، زمانی کراوه
 کاکه مه م بانگ ديلی:

بهنگينه جیم بۆ راخه کارم کراوه
 کاکه مه م بانگ ديلی:

بهنگينه دهر وونم گه لیک له جۆشه
 خه به ریکی به بام بده بلی کاکه مه م دهردی گرانه گه لیک نه خۆشه
 کی بوو له بهنگينه ی گولباوه
 بانگ له سه ر بانگی لی داوه
 چوه دیوانی براهیم پادشای راوه ستاوه
 براهیم پادشا دهلی:

به‌نگینى چاو به‌نگییه
 ئەدى ئاغای توو له کوئییه دیار نیییه؟
 دەلێ: قوربانت بى دلم به‌خه‌مه نابى خامۆشه
 كاكه مه‌م دەردى گرانه گه‌لیك نه‌خۆشه
 كه براهیم پادشا وا ده‌زانى
 هه‌لده‌ستى شه‌قژن ده‌كه‌وته دیوانى
 كى بوو؟ له براهیم پادشای گولباوه
 فرمیسكى چاوانى ده‌نگوت رووبار و ئاوه
 كى بوو له براهیم پادشای موخته‌به‌ره
 له پلیكان و په‌نجه‌ران ده‌كه‌وته سه‌ره
 كى بوو له براهیم پادشای گولباوه
 ده‌ركى كرده‌وه، په‌رده‌ی هه‌لداوه
 كى بوو؟ له براهیم پادشای جندییه
 سه‌رى كاكه‌مه‌مى ده‌گرت، داینا له‌سه‌ر رانییه
 دەلێ: رۆله، به قوربانت بى كوئیت دیشى ئازارت چیه؟
 رۆله، چاكه بابت ئازارت بزانی
 تا بنیرم له دووی ئەرستوی، لوقمانی
 ده‌شقه‌م كه‌سێك بى شه‌فای دەردى تووم بۆ بزانی
 هه‌رچه‌ند بابى ده‌یگوت و ده‌پاراوه
 كاكه‌مه‌م نه‌ قسه‌ی ده‌كرد نه‌ جوابی ده‌داوه
 براهیم پادشا ده‌لێ:
 رۆله! ئازارت له كوئیه له خۆم مال ویرانى
 رۆله! رۆحت ده‌سه‌ر ده‌گێرم ده‌گه‌ل سه‌رتاپای ئیمانى
 رۆله! دلم سووتاوه؛ میرمه‌م ئاورم به‌ربووه له به‌ده‌نى
 رۆله! چاوى خۆمت ده‌سه‌ر ده‌گێرم ده‌گه‌ل شاره‌كه‌ی یه‌مه‌نى
 رۆله! وه‌كازى ده‌ستم، رووناكاییی هه‌ردووك چاوانم

رۆلە! ھیزی جەرگم، ویردی زبانی
 رۆلە! ئەتوو چت بەسەر بی، ئەمن خۆم بەساحبی یەمەنی نازانم
 رۆلە! فرزندى خۆم، دیدەى شیرینم
 رۆلە! توو چاوان ھەلینە، تا من جارێکی بتبینم
 میرمەم دەلی:
 بابە منداڵ بووم، بووم بە فەقی
 لە فەقییەتی رابردم بووم بە مەلا
 لە مەلایەتی رابردم بووم بە قازی
 بابە گیان ئەلعان و بیلفەرس دەبی ژنم بۆ بخوازی
 براھیم پادشا دەلی:
 رۆلە! لە رۆحی بابت کەوی دەگەل ئەوی غەمی، دەگەل ئەوی فکری
 رۆلە! لەبۆت داویمە سەر بەحرێ کەلەکی دەگەل جیسری
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی، دەچم لەبۆت دەخوایم کچی پادشای میسری
 رۆلە! لەمنت کەوی دەگەل ئەوان خەمان ئەوان گلەییان
 رۆلە! لەبۆت دینمە سەر بەحران کەلەکان دەگەل گەمیان
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی دەچم لەبۆت دەخوایم کچی پادشای ھیندیان
 رۆلە! لەمنت کەوی دەگەل ئەوی خەمی دەگەل ئەوی غەباتی
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی، دەچم لەبۆت دینم کچی پادشای لە رۆژھەلاتی
 دەلی: بابە گیان نە میسرەم دەوی نە شامە
 بە کابەتوللایە کەم مالا خولایە بەیتوللامە
 دلی من وای لە یایەزینی گرتووہ مەقامە
 لەپاش یایەزینی حەلالی دنیاہ لە من حەرامە
 بابە ئەگەر راستە بۆم دینی چ ژنانە
 یایەزینم دەوی وای بە زولفانە
 خوشکی میرزیندینە و کچی میرئاودەلانە
 ئەگەر دەپرسی مەملەکەتی وان شاری جزیری بۆتانە

براهیم پادشا گوتی: جزیر ده مولکی خولایدا نییه

وهکیل و وهزیران گوتیان: «قوربان نییه». گوتی: «بهلا، بۆ من عهییه؛ ئەمن پادشا بم، کچی نۆکه ری خۆم بۆ کوری خۆم بینم». گوتیان: «کۆنه وهزیریک ههیه، بچن ئەوی بین، بزائن، جزیر ههیه یان نییه». وهزیریان هینا؛ ده قهفه زێدا بوو. هینایان له دیوانی براهیم پادشای دایان نا. براهیم پادشا گوتی: «وهزیر شاری جزیری ده مولکی خولایدا ئەمن ده لێم نییه؛ ههیه یان نییه؟» وهزیر گوتی: «قوربان! شاری جزیری ئەوا لێره له پۆژاوایه؛ ههوت سالان پادشای بابی توو له جیاتی مواجبی دایمی موخاریجی منی دهرنه هینا». براهیم پادشا که وای زانی رقی هه لستا؛ زیزووو رۆی. کاکه مه م له جیای خۆی هه لستا؛ رۆنیشت. وهزیر هه موو رپوشوینی جزیری به وی گوت؛ هه زار لیره ی ئەنعام دا به وهزیری. براهیم پادشا ناردی جه للابی له سه ر رپی وهزیری دانا: «ئه گه ر له وه تاغی کاکه مه می هاته خوار، سه ری بپرن له بۆ منی بین». ئه گه ر هینایانه خوارێ ته ماشای کرد جه للاب پاره ستابوون ده کووچهیدا. وهزیر ئەوانی ناسی؛ گوتی: «بانگی ئەو جه للابانه بکه ن». ئەنعامی دانی؛ گوتی: «مه ره خه ستم ده که ن بچه دیوانی یا سه رم ده برن؟» گوتیان: «به لێ قوربان! مه ره خه سستی بۆ دیوانی». هه لپان گرت و بردیان بۆ دیوانی براهیم پادشای. عه رزی پادشای کرد: «پادشا، هه لبه ت مردن بۆ من چاکه به جیهه تی چی فه رمووته سه ری بپرن؟» گوتی: «ئەمن ئەو تاغه کوپه م ههیه؛ ئەمن ده لێم: جزیر نییه ئەتوو بۆ ده لێی ههیه؟»

گوتی: «قوربان ئەمن نه مزانی، ئەوه خهونی پتوه دیوه. ده سه ر کاکه مه می بکه بچیته راوێ. یه مه ن چل ده روازه ی هه یه. چل محه له یه. هه ر محه له ی چل کچ و ژنی جوانی لێ هه لپژیره؛ بینه داوه تی بۆ بگره. ئەوی له راوێ دیته وه لۆتی و ره قاسی بۆ دانی، شپۆر و مه یموونی له سه ر رپی دانی، چاوه ش و سازنده ی له سه ر رپی دانی. ئه گه ر به خپۆر له راوێ هاته وه، ئەوێ شه وێ له خه وێی دیوه له و ژنانه له و کچانه یه کیان وه وی ده چۆ. کاکه مه م که یفی ده یگرۆ. ئه گه ر کچ بوو، بی منه ته. بابی ئەو کچه ی هه زی ده کا، کوری براهیم پادشای کاکه مه م ئەوی بخوازی. ئه گه ر ژن بوو، میردی بانگ بکه بیکه وهزیر؛ زپیری زۆر بده یه؛ ژنه که ی پی ته لاق بده، جا به خپۆر له کاکه مه می ماره بکه؛ ئینشاللا ئاوه دادمه زری». گوتی: «ئافه ریم وهزیر! ئەنعامی بدن به وهزیری». ئەنعامی کی زۆر به وهزیری گه یی. کاکه مه م هه تا نیوه رپۆیه راو و

شکاری کرد. براهیم پادشا هینای، داوهتی بۆ وی دروس کرد، ته‌داره‌کی بۆ گرت. جا هەرچی کچی بوو ده‌لئ: «ئینشاللا کچی منی ده‌وئ». هەرچی ژنی بوو ده‌گریا؛ ده‌یگوت: «پادشا ژنه‌که‌م لئ ده‌ستینئ؛ جا من قوری کوئ وه‌سه‌ری خۆم که‌م. ژنه‌که‌م ده‌چئ». به‌نگینه‌ گوتی: «کاکه‌مه‌م ئه‌وه‌ چ غولۆیکه‌ له‌ ده‌وره‌ی شاری یه‌مه‌نئ». کاکه‌ مه‌م گوتی: «شاری یه‌مه‌نئ هه‌زار فیلی هه‌یه». به‌نگینه‌ گوتی: «میرمه‌م بلا بچینه‌وه‌ بۆ مائئ» راویان به‌تال کرد، روویان ده‌ مائئ کرده‌وه. ئه‌گه‌ر هاتن گه‌ینه‌ قه‌راخی شاری ته‌ماشایان کرد؛ داوه‌ت بوو. لۆتی و ره‌قاس بوو، شیر و ورج بوو. به‌نگینه‌ گوتی: «میرمه‌م! بزانه‌ بابی توو ئه‌تۆی چه‌ند خۆش ده‌وئ؛ بزانه‌ چه‌ندی سوچه‌ت بۆ توو دروس کرده‌وه». جحیلئ نارده‌نه‌ سه‌ر پئی کاکه‌مه‌می. له‌ پاش وه‌ی که‌یخودای پیتشوازیی ویی نارد. له‌پاش ئه‌وه‌ی سه‌ید و مه‌لای له‌سه‌ر پئی وی راگرت. گه‌ییبه‌ جحیلان مه‌رحه‌بای لئ کردن. گه‌ییبه‌ که‌یخودایان، سلای لئ کردن. گه‌ییبه‌ سه‌ید و مه‌لایان له‌ نیویان دابه‌زی، ئه‌نعامی بۆ سه‌ید و مه‌لایان قه‌رار کرد. له‌وئ سوار بۆوه. لۆتی و ره‌قاس به‌پیریوه‌ هاتن؛ خه‌لاتی کردن. گه‌ییبه‌ داوه‌تی سه‌ری له‌سه‌ر قه‌لیووزی زینی دانا، ته‌ماشای که‌سی نه‌کرد، چۆوه‌ ده‌رکی دیوانی خۆی؛ له‌وئ دابه‌زی. داوه‌ت به‌تال بوو. هەرچی کچی بوو ده‌یگوت: «چ بکه‌م؛ قه‌رزدار ده‌راتم. کچه‌که‌ی نه‌خواستم؛ جا ئه‌من چ بکه‌م؟» ئه‌وی ژنی بوو گوتی: «یاره‌بی زۆر شوکر! ژنه‌که‌م نه‌چوو». خه‌به‌ر به‌ براهیم پادشا درا: «قوربان! کاکه‌مه‌م هاته‌وه‌، هیچ که‌سی نه‌ویست». براهیم پادشا گوتی: «بچن، وه‌زیری بێن، هه‌ر ده‌یخنکینم». له‌ پاشان پیاوی نارد گوتی: «سه‌ری بېرن؛ چاوم پئی نه‌که‌وئ». گوتیان: «قوربان! سه‌ری مه‌به‌ره؛ بلا بێته‌ ئیره‌ بزانی ته‌گبیری چییه». ناردیان وه‌زیریان هه‌لگرت؛ هینایان. وه‌زیر گه‌ییبه‌ دیوانی پادشای یه‌مه‌نئ؛ گوتی: «قوربان، سه‌ری من بۆ برینئ چاکه». گوتی: «ئه‌توو بۆ شایه‌دی جزیریت دا؛ ئه‌من تاقه‌ کورپکم هه‌یه». گوتی: «قوربان، کارپکی گران نییه؛ له‌شکرپکی بۆ دروس بکه، دوازده‌ هه‌زار که‌س بېئ؛ سه‌رکرده‌ی بۆ قه‌رار بکه. ده‌ بۆتخانه‌ی بۆ دروس بکه. دوازده‌ مه‌نزله‌ بېروا هه‌ر مه‌نزله‌ هه‌زار که‌س لپی بکه‌رپته‌وه؛ جا به‌ته‌نئ ده‌مینئ؛ بۆ کوئ ده‌چئ؟ ئه‌ویش دپته‌وه‌ ئیره؛ هه‌ر کچه‌ پادشایه‌کی که‌یفت بېئ، جا بۆی بېنه». کاکه‌ مه‌م ده‌سه‌ر بابی کرد گوتی: «مه‌رخه‌س بفرمووی ده‌رۆم». براهیم پادشا فرمووی: «هه‌وتویکی سه‌برم لئ

بگرئ، تەدارەکی بۆ دەگرم».

بلا بچینه سەر بەحسی یایەزینئ. پەریبەکان یایەزینیان ھەلگرت، بردیانەوھ شاری جزیرئ. سبەحەینئ یایەزین لە خەو ھەلستا، جنیوی دا بە مەلەکریحانئ؛ گوئی: «ئەمنت بۆ ھەلنەستان؛ نوێژم چوو». مەلەکریحان گوئی: «ئەمن چ بکەم چوو بە شەوگەردییە، درەنگ ھەلستاوی». گوئی: «دەنا ئاوی بێنە چاوم بشۆم».

چاوی شووشت دەستری دەرهینا چاوی خۆی پئ بسپری: دەستری کاکەمەم بوو. ئەگەر تەماشای کرد مۆری کاکە مەمی لە قامکی دابوو. گوئی: «چارشپۆم بۆ بێن، دەچمە مالا قەرەتاژدینی، کن خاتوون ئەستی خوشکم». ھەلستا چوو مالا قەرەتاژدینی. خاتوون ئەستی بەپیریەو ھات. قۆلی گرت؛ وەسەری خست، پیکەوھ رۆنیشتن. خاتوون ئەستی خوشکی گەورەوی وی بوو؛ ژنی قەرەتاژدینیە. گوئی: «خوشکی بۆ وا زەرد و زەعیف بووی؟» گوئی: «خوشکی ھانئ ئەوانە!» دەستری و ئەنگوستیلە لە پیش خاتوون ئەستی دانا. خاتوون ئەستی تەماشای کرد مۆری کاکەمەمی بوو، تاقە کوپی براھیم پادشای یەمەنی. گوئی: «خوشکی ئەتوو ئەوانەت لە کوئ بوو؟» گوئی وەللاھ نەمزانیوھ ئەوشەو ئەمنیان برده یەمەنی:

چم نەزانی ئەمنی مل بەکوین و بابان ویرانئ

لە وێیان ئەمن سوپین دا بە سی جزووی قورعانئ

جا لەوھە بەدەرەوھ؛ خاتوون ئەستی گەورەبە بۆخۆی دەزانئ

خاتوون ئەستی دەلئ:

وا، ملم بەکوینە بابانم ویرانئ

ئەو میرمەمی لە یەمەنی دەبەر تۆی ناوھ سی جزووی قورعانئ

ئاخر دەست ھەلناگرئ، دیتە ئیرە، نادۆرینئ ئیمانئ

خاتوون ئەستی دەلئ:

یایەزین، گیانە!

ئەو میرمەمی دەگەل ئەتۆی خواردووھ قورعانە

چاری براوھ؛ دەست ھەلناگرئ تەشریفی موبارەکی دیتە ئیرەکانە

جا یایەزین دەلئ:

چ بکەم ئەمن سەر بەتال و بابان ویرانئ

جا ئەمن رووپرەشى خۆمە، چلۆن بکەم گوزەرانی؟

خاتوون ئەستی گوتی: «دەبی سەكۆیەكت لەسەر شەتی جزیری بۆ دروس بکەم. بنیەرم دوو سەد تۆپ جاوت بۆ بکرم. چل قەرەواشت هەیه؛ دەگەل ئەو قەرەواشانە هیندیك گازری بکەن. هیندیکیان ئارەخچنان بدروون، خەمی توو لە دەمی ئاوئ بلام دەبی. ئینشالا تەعالا جا ئەمن دەنیرمە کن کاکم، دوو جووتانم بداتی، پیاوانم بداتی. بۆخۆم جووتی رادەبەستم، موخاریجم زۆره. بە دەستندە بەرئ ناچم». ئەوانە دەنیرمە سەر رئ؛ ئەگەر کاکەمەم و بەنگینە هاتن، جووتیر مزگینی بئنی». مەلەک ریحانیان دەرکردبوو؛ بانگیان کردووه. بازیبەندی لە قۆلی خۆی کردووه، لە پێش پایەزینی دانا؛ گوتی: «ئەمن چی دی قەرەواشی ناکەم». پایەزین گوتی: «لەبەر چی؟» گوتی: «پایەزین ئەتوو دەچییه شەوگەردییە، ئەمن نابەی». خاتوون زین گوتی: «ئەمن چوو مە کوئ؟» گوتی: «ئەمشەو، هەموو شەوئ چوو یە شەوگەردییە ئەمنت نەبرد دەگەلە خۆت؟» گوتی: «جا بۆ زین دەبی؟ ئەگەر هاتن قەرارمان بی: ئاغا بۆ من نۆکەر بۆ توو». ئەو قەرارەیان پیکەوه کرد؛ هەلستان چوونەوه مالا خۆیان. جا ناریدیان جاویان کری. تەدارەکیان گرت. چوونە سەر شەتی جزیری.

ئەوجار دوو قسان لە کاکەمەمی بکەین، بەنادری

ئەوه فەرمانی رەحمان بەکری

هەم کرمانج و دیبۆکری

بۆ خاتری دوکتۆر مانی نەمری

نە باس هەبوو نە خەبەرە

تەدارەکی کاکەمەمی گیرا فووقەرە بەفوقەرە

لە شارەکەیی یەمەنی وەدەرکەوت دوازدە هەزار سواری بە دەفتەرە

کاکەمەم دەلی:

بەنگینە!

ئەو لەشکرەیی بابی من بۆ منی دروس کردووه، بچۆ بیبینە

کی بوو؟ لە بەنگینە گۆلباوه

چوو ئەسپی خۆی لە یەختەخانێی دەرھێناوه

که سوار دهبوو نیوی خوئی هیئاوه
 لهو سه ری به لهشکریدا چوو لهو سه ری گهراوه
 بانگ لهسه بانگی لی داوه
 ههتا دههاته ده رکی پهخته خانیی دهبوو پیاوه
 کی بوو له بهنگینهی موخته بهره
 لی خرده بوونه وه میرئاخوری و مهیته ره
 ده لی: سه فه ریکی دوور و دریزمان له بهره
 کی بوو له بهنگینهی گولباوه
 له پلهکان وهسهر کهوت ده رکی په ردهی هه لداوه
 هه تاوه کو دههات، له ئاغای میرمه می ده کرد سه لام و سه لاه.
 دهیگوت: بهنگینه، ئه و لهشکره ی بابی مه بۆ مه ی دروس کردووه داخولا چلونه،
 ته واره؟

بهنگینه ده لی:

ئاغای من له زۆریان چی تاریفیان نینه
 ئه ی ئاغا! ده غیلت بم من له سوارچاکیان هیچ قسوور، نینه
 ئه و لهشکره ی بابی توو بۆ مه ی دروس کردووه له کنم هیچ به ره ودوای بۆ من و
 توو نینه

کاکه مه م گوتی: برۆ، شیتی مالویران دهنه بابی من گه پی به من دها؟
 ئه و کی دهبوو له کاکه مه می موخته به ره
 حوکمی ده کرد، دهیگوت: ئه سپی بۆره م بۆ بینه دهره
 ئه وه کی بوو؟ له مهیته ره و میرئاخوری ده گولباوه
 ئه سپی بۆره یان زین ده کرد به دوو سه ریان راکیشاوه
 ده گه ل بهنگینه ی بانگ لهسهر بانگیان لی داوه
 ئه سپی بۆره هاته دهری، له ده رکی دیوانی راوه ستاوه
 هه رچه ند عاله می یه مه نییه، سه ریان له کۆشک و په نجه ران دهره یئاوه
 میرمه م بی غیره تی کرد له دایک و بابی خوئی نه گتیراوه.

كى دەبوو لە مېرمەمى موحتەبەرە
 لە پلەكان دەهاتە خوار قۆليان دەگرت ئەوبەر ئەوبەرە
 پىتى دەركىفى ئەسپى بۆرە دەنا، لە زىنى مورسەسى خۆى دەكەوتە سەرە
 ماشەللا! ھىندىك دەيانگوت: «ئەو شەمسە» ھىندىك دەيانگوت: ئەو قەمبەرە
 رەبى، نەزەرپىس لىي نەكەنەو نەزەرە
 بەقەد دوو ھەزار كەسى رادەوستان ئەوبەر ئەوبەرە
 نۆكەر و ھەكىل دەلەين:
 بېرۆن دامەمىتن،
 خەبەرىكى و ھەراھىم پادشای رابگەيەنن
 كى بوو لە ھەكىل و ھەزىرى دە بىوھەفایە:
 خەبەرىكى بەدەن بە داىكى مېرمەمى دەگەل داىكى بەنگىنەى، بلا ھەسرەتى
 نەكىشن لە دووى كورى خۆيان، دەشقەمى بىن گەردنى خۆيان بگەن نازايە
 كى بوو لە ھەزىرى دە تەواو
 خەبەرىكىان بە داىكى بەنگىنەى داو
 داىكى بەنگىنەى ئەگەر وا دەزانى
 دەلى: سەرم دانا سەر كووپەلە خمخانى
 سەلای گەورەم لى رابوو شارى يەمەنى چۆل دەبى، گۆر و گۆرخانە دەچىتەو
 جزىرە وىرانى
 داىكى بەنگىنەى دەھات بەشىن و گريان و تەواو
 بانگ لەسەر بانگى لى داو
 خەبەرىكى لە بۆ داىكى مېرمەمى ھىناو
 دەلى: داىە مېرمەمى ئەتوو نازانى چ قەوماو؟
 دەلەين بورجى بەلەك بەبى ئاغايى لە شارى يەمەنى بەجى ماو
 داىكى مېرمەمى ئەگەر واى دەزانى
 فرمىسك دەھاتە خوارى لە ھەرتك چاوانى
 داىكى مېرمەمى ئەگەر وا دەزانى

خۇي ھەلدەيدىرىڭ لە تالارى ھەتا دەگەيە بالەخاننى
بە سەرى پرووتى بەپىي پىخاوسى دەھاتە كۆلانى
بە كوچەيدا دى دەس دەكا بە گريانى
ھەتا دەگاتە بورجى بەلەك، دەلى: ۋەكىل ۋەزىرىنە ئەدى تاقە كورەكەى من
كوانى؟

ۋەكىل ۋەزىر دەلىن:
لە خۇمان يەخسىرى
ئەتو تازەكە دەبى كورى خۆت ۋەبىرى
بورجى بەلەك چۆل ۋەئەدەل قەندەھار بوو(*) بەسەفەر رۆي بۆ شارى جزىرى
دايكى مەمى ئەگەر ۋا دەزانى
دەلى: ئەھلى يەمەنى، ۋەرن، ۋەسەرم بکەن قور ۋ خۆلى ئى كۆلانى!
جا بانگ دىلى:
رۆلە، مىرمەم، گيانى گيانە!
ئازابى خۆمت لى ھەلال بى دەگەل شىرى ھۆردك مەمكەنە
مەچۆ شارى جزىرى، شارىكى بەدقەدەمە، ۋىستراعتى گەلىك گرانە
دايكى بەنگىنە دەلى:
رۆلە، لە خۆم فەقىرى
ئەتو ئەمەگى دايكى فەقىرت ۋەبىرى
سەلام لى رابوو لە بۆ مەم ۋ بەنگىنان، گۆر ۋ گۆرخانە دەكەۋىتەۋە شارى
جزىرى
دايكى مىرمەمى دەلى:
لە خۆم مل بەكۆين ۋ بابان ۋىرانى
رۆلە مىرمەم! نۆ مانگان، نۆ رۆژان، نۆ سەعاتان، نۆ دەقىقان، بە بەر ۋ پشت
ھەلم دەگرتى بەغەبىرەز برک ۋ ژانى
لە خەزىنەى رزگار بووى، كەوتىە چەنگ مامانى

(*) ئەدەل قەندەھار، واحىدەلقەھارە، چونكە بەھەردووكيان تۆماركراۋە.

له مانانى خەلاس بووى كەوتىيە چەنگ دايانى
 رۆلە ميرمەم! له دايانى خەلاس بووى، كەوتىيە چەنگ لەلەى، دەيانبردىيە ديوانى
 رۆلە دەبەر كوتابيان ناي؛ حەوت سالان دىيائى روونت نەدى لە ژىرخانى.
 ئەھلى يەمەنى وەرن كويىنىكم دەبەر كەن لەبۆ جوانىكى وەك مير مەمى؛ شارى
 يەمەنى لىم چۆل دەبى، ئاوەدانى دەكەوتىيە جزيىرى ويرانى
 دايكى بەنگىنەى دەلى:
 رۆلە! بۆج وا كورىكى بى فكري
 رۆلە! سەفەر لەبەرە بەنادرى.
 رۆلە! لە شيرى دايكى خۆت گەردنت ئازابى دەس لە ئاغايە خۆت هەلنەگرى
 دايكى ميرمەمى دەلى:
 هاى يەمەنى، هاوارە، ئامانە!
 رۆلە، ميرمەم! لەسەر دايكت راوەستە، دەگەلم بکە دوو قسانە
 ئەمن لە شارى يەمەنى بۆت هەلدەگرم خەزەنە و دەبۆتخانە
 رۆلە بۆت دەبم بە ئىلچى بۆخۆم، دەچمە شارى جزيىرى بۆتانه
 يابەزىنت بۆ دىنم، شارى جزيىرىش بە خاک و بادەو دەكرم؛
 بابى دايكى، بە جىومەكانەو بۆت دىنمە ئىرەكانە
 كاكە مەم دەلى:
 لە خۆم فەقىرى
 ئەمن بۆخۆم سويندخۆرم، دەبى لە دووى بچمە جزيىرى
 كاكە مەم دەلى:
 هاوار وەبەر ئەو خولايەى تاق و تەنبايە
 ئاورىكم تى بەربووه، هيج چارم نايە،
 شارى يەمەنى چۆل و واحيدەلقەهارە چ بکەم بەبى ئاغايە
 دايكى بەنگىنەى دەلى:
 چ بکەم لەخۆم بى فكري
 رۆلە نابى دەس لە ميرمەم كورى براھىم پادشای هەلگرى

دايكى بهنگينهى دهلى:
 هاوار و واوهيلايه
 ئازايم بههيچى چوو له دنيايه
 تاغه كورپك خولاى دايمي لى بوم هه لنشته، هه لوه دايه
 دايكى مهي دهلى:
 روله، مير مه! خولا نهيدامى روينيشم به دنگ دلپرى
 روله! ئىستا بهپيرى تووشى نهستوم بوو وهجاغ كوپرى
 دايكى ميرمهى دهلى:
 نههلى يه مهنى سهد و مهلاى ده نهوجوانه!
 نهزو بيم به قوربانى ههردووك چاوانه
 دهركى دهروازهى يه مهنم بؤ بگرن تا دوو قسان بكم دهگه ل كورى تاخانه
 دايكى مهي دهلى:
 سهد و مهلا خوشه ويستى نهو خولايه
 هه موو ده سينگو دايه سى جوزوى كه لاموللايه
 وهرن دهگه ل نهمن، بچينه خزمهت ميرمهى، تكا بيم بؤ بكن، ده شقه مى دهگه لم
 بگه پته وه دوايه
 دايكى بهنگينهى دهلى:
 ئاورم تى به ربوو، ليم خه رابوو جگه ره
 ئاغا و نوكه ران، سه فه رى كاوله جزيرى له به ره
 دايكى بهنگينهى دهلى:
 چ بكم له خووم بى سه لايه
 چ بكم؛ بؤ براهيم پادشا له هاوارى مه م و بهنگينان نايه؟
 دايكى مهي دهلى:
 چ بكم له خووم ئىخسيري
 هيچ كه سم نيبه بوم بكا را دهگه ل ته گبيرى
 هه رچه ند دهكم دهستم پى له كورى خووم هه لئاگيرى

دەبىي، كەشكۆلۈكى ھەلگرم دەگەل دارعەسايەكى، بېم بە دەرويش وەدوو
 مېرمەمى كەوم، ھەتا دەچمە شارى جزيرى
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 چ بكام، رۆلە، گيانە؛
 حاشا لە يەمەنى، ئەگەر گەورە و گرانە؛
 دەبم بە ئىلچى لە ھەموو دەرگان پەيدا دەكەم نان نانە
 ھەموو شاران لىك دەدەم ھەتا دىمە شارى جزيرى بۆتانە
 خەلقى جزيرى دەلتىن: قەرەواشيان دەگەلە، ئەو جووتە نەوجوانە
 كاكەمەم دەلى:
 لە خۆم غەرىب، بى سەلايە
 بە دايكم عەرز بكەن: بەخولاً ناگەر پىمەوہ دوايە
 چونكە سوپىندم خوار دووہ بە كەلاموللايە
 دايكى مەمى دەلى:
 رۆلە، ديدەى شيرىنم!
 راوہستە دەستت دەستۆى بكام تىرت بىينم
 كاكە مەم دەلى:
 مەكە فكرى،
 دەست دەستۆكردىنى من ھىچ كەلك ناگرى
 ناگەر پىمەوہ دوايە، كەلك ناگرى.
 سەفەرم لەبەرە دەبى بچمە جزيرى بۆتانە
 دەستم لى ھەلگرن، ئەى بەندەى موسلمانە!
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 رۆلە! لە من مل بەكوپىن و بابان ويرانى
 خولاكەى مەم و بەنگين ئيزن بدن، برۆن بۆ جزيرى بۆتانى
 وەرن، بە خولايان بە زامن بدن؛ بە ئەمانەت بە پىغەمبەرى ئاخىر زەمانى
 دايكى مېرمەمى دەلى:

رۆلە، لە خۆم بى سەلايه
 ئاورىكم بەربۆتتى، لە دلم كوزاوه چرايه
 شارى جزيرئ ئاوهدان دهبى شارى يه مهنم بى كورى ئاغيه
 كاكه مهنم دهلى:
 چ بكم، رۆژم لى وهرگه پراوه
 خهلقى يه مهنى سهد و مه لاي تهواوه
 سه فهرم له بهره دهولت زياد و مالى ئاوا
 خهلقى يه مهنى، سهد و مه لا دهلتين: كوڤرين
 هه رۆ، برۆ، به خولت به زامن دهدهين به پيغه مبهرت ده سپيرين
 جا كى بوو له بهنگيني گولباوه
 چارى پاكيشا دهنگى قوشه نى داوه
 قوشه نيان بار ده كرد، ئالا هه لدراره
 به جومله سعه اتىكى ته دارهك ده گيرئ
 ئالايان هه لگرت پشتى خوڤان ده يه مهنى كرد، روويان كرد ده شارى ويرانه
 جزيرئ
 جا خه به ريكيان له براهيم پادشاي يه مهنى گيرپراوه
 ئاورىك له يه مهنى به ربووه به هيچ كه سى نه ده كوژاوه
 براهيم پادشا ده نيرتته بورجى به لهك، بزانتى كاكه مهنم بو له وئ نه ماوه؟
 براهيم پادشا دهلى:
 خه لقيكى نادانه!
 بچن كاكه مهنم بو بيننه ئيره كانه
 وه كيل و وه زير دهلتين:
 براهيم پادشا، له خوت فه قيرئ
 نه توو نه تزانى، كاكه مهنم له شكرى هه لگرت، رۆى بو شارى جزيرئ؟
 نه گهر براهيم پادشا وا ده زانى، ده ست دهكا به شين و گريانى
 دهلى: جا نه من به بى كورى چ بكم له يه مهنى ويرانئ

براهیم پادشا دهلی:
 وهکیل و وهزیری موخته بهرن
 دهغیلو بم وهرن گنج و خه زینهی بۆ کورپی من بهرن
 وهکیل و وهزیر له وینده ری راوه ستاوه
 دهلین: قوریانت بم براهیم پادشای ته واوه
 کاکه مه م پیاویکی ئاقله موخاریجی خوئی هه موو له وئی داناوه
 براهیم پادشا دهلی:
 چ بکه م ئاورم گرت، دلم ناسره وئی
 رۆله! شاری یه مه نت به قوریان ده که م، مه رگی من ره پیتشت که وئی
 جا ئه و کئی ده بوو له کاکه مه می نادری،
 هه تا ئیواری ده یئاژوا، ئیواری مه نزلئی ده گری
 ده لی: به نگینه! ده بی بچی بۆم ده قۆشه ن و تیپ و سوپایه بفری
 ئینجا وهره وه، ده بی ته داره کی شامم بۆ بگری
 ئه وئی شه وئی مه نزلیان له وئی ته واوه
 سه رکردیک به خوئی و به هه زار که سی گه راوه
 که سبه پینی به یانی داوه
 شه یپووریان کیشا، ئالا هه لکراوه
 جا له وئیان بارکرد بۆ شاری جزیریان ئاژواوه
 هه تا ئیواره به سه ر داها ت مه نزلیان ته واوه
 کاکه مه م ده لی:
 به نگینه ی، به له ک چاوه!
 ده قۆشه نی بگه ری بزانه کپه ئاجزیی * کیشاوه
 به نگینه ده قۆشه نی گه را، خه به ری بۆ میر مه می هیناوه،
 ده لی: ئاغا گیان! که س ئاجز نییه، هه یچ که س ناره حه تی نه کیشاوه
 ئه ما ئه و شه و سه رکردیک به خوئی و هه زار که سی گه راوه ته وه به داوه

(*) ئاجز، (عاجز) ه.

ميرمەم دەلئى:
 بەنگىنەنى نەوجوانە!
 بەرھەممەتى خولاي شوكرانە
 ھەلبەتتە براھىم پادشاي بايم دەگەلم غەيانە
 بەنگىنى بۆ وا دەرفكرى؟
 ئاغابى خۆت دەبەر ھەردووك چاوان بمرى
 ئەوشەو سووك تەدارەكى بۆ ئەو شەو بگرى
 بەخولايى ناگەر پىمەو، مەگەر كاكەمەم بمرى
 ئەوئى شەوئى ويستراحت كرا تەواوہ
 سىجھەينى كە بەيانى داوہ
 چارپان راکىشا، بەيداغ راکىشاوہ
 بۆ شارى جزيرى دەپۇن، يەمەن بەجى ماوہ
 ھەتا ئىوارى ئازواوہ
 ديسان مەنزىيان گرت، قۇشەن ھەلى داوہ
 ميرمەم دەلئى:
 بەنگىنى دە قۇشەنى بگەرئى، بزانه قۇشەنىكى تەواوہ
 بەنگىنە فرمىسكى چاوانى دەھاتە خوارى، دەتگوت: بەحر و ئاوہ
 ميرمەم دەلئى:
 بەنگىنى! چ بوو، چ قەوماوہ؟
 ئەگەر دلت بە دايك و بابتەوہ ھەيە، ئەتۇش بگەرپتوہ داوہ
 بەنگىنە دەلئى:
 لە خۆم غەرىب و خانەوئىرانى
 بە زاتى خولايى، بە حەقى پىغەمبەرى ئاخىرى زەمانى
 دەستت لى ھەلناگرم، ھەتا ميوانى خولام دىنەسەرى بۆ كيان كىشانى
 جا كى بوو لە كاكە بەنگىنى گولباوہ
 دەگەل ميرمەمى رۇيشتن دلخوشىي يەكتريان داوہ

ههتا سبجھینی رۆژ له مەشریقی سەری دەرھیناوه
جا ئالای پراکتشاوه
قۆشەن پیتی پراھیناوه
سەبرکە سەبرکە لەبۆ شاری جزیریان ئازواوه
دە محەلی نوێژی نیوہ پۆیە خەبەر بە میر مەمی دراوه
«سەلامەت بێ ئاغبی بەلەک چاوه
ئەتوو دەزانی، سێ سەرکردە بەخۆی و بەقۆشەنی نەماوه؟
کاکەمەم دەلی:
چ بکەم بە پەزای خولای شوکرانە
ئەمن چ بکەم بابی خۆم دەگەڵ غەیانە
کاکەمەم دەلی:
بەنگینە! لە خۆم بێ سەلایە
چاک نییە مەخلووقی ئازار بدەین، پیتی خۆش نییە ئەو خولایە
وەرە، بۆ خاتری من ببە سەرکردە؛ ئەو لەشکرەم بۆ بەرہوہ دوايە
بەنگینە دەلی:
میرمەم لە من وایە، لەکن ئەتوو زۆر موحتەبەرم
ئەمن نەھاتووم مائی وەرگرم، گەنج و خەزینی بەرم
ئاغا بە قوربانن بۆم، لە غەریبەکانی دە قەلەندەرم
هەتا ئەمن دەمرم، بۆ ئەسپی بۆرە مەیتەرم
میرمەم دەلی:
بەنگین! چ بکەم؛ لە خۆم بێ کەمال و نادانی
بۆخۆم بە قوربانن بۆم دەسەرت دەگێرم یەمەنی و پیرانی
چاوی خۆم بە قوربان دەکەم دەگەڵ سەرتاپای ئیمان
وەرە، بۆ خاتری من ئەو لەشکرەمی بەرہوہ یەمەنی، دەگەڵ ئەو مەخلووقەیی ناکەم
گوزەران
دەشقەمی خولای و پێغەمبەر بە غەریبی و بێ کەسیی من بزانی

ئىنشەللا سەفەرم لەبەرە، ناگەر پیمەوه، هەتا دەچمە جزیری ویرانی
ئینجا بابم دەلی: ئەمن تاقە کوریکم بوو نیوی میرمەم بوو، ساحبی بورجی
بەلەک کوانی؟
ئینجا دایکم دەلی: رۆلە نۆ مانگ و نۆ رۆژ بە بەر و پشتان هەلم گرتی، ئەدی
تاقە کورەکم کوانی؟
ئینجا بەنگینە دەلی:
میرمەم؛ ئەمە هەردووکمان بێ فکری
ئەو ئیوارە داھات، بلأ مەنزلیکی بۆ خۆمان بگری
خەلق چاوی لەمەیه، چونگە گەرە و سەرکردە لەشکری
ئەگەر ئەو قسەیان لەوێ دوو بە دوو دەکرد تەواوە
دەنگی لەشکریان دەدا بەیداغیان دە عەرزی دەداوە
میرمەم دەلی:
بەنگین بگەر، بزانه کێهە بێ خەرجه، کێهە خەرچی پێ ماوە
بەنگین دەلی:
میرمەم ئەتوو دەگەل من وەرە پای حیسابی
هەتا سەری براھیم پادشای خۆش بێ، قۆشەن خەرچی کەم نابێ
میرمەم دەلی:
توخولا بەنگینە، بەو قسەت کردم سەرەویرانە
رێگام دوورە، رێپەکی گەرە و گرانە
قۆشەنی بابم زۆرە، بلأ بێ متمانە
بابم وەدەکا نەچمە جزیری، بگەر پیمەوه لێرەکانە
بەنگین دەلی:
میرمەم چەند دەکەم تەگبیری توو، بە من ناکرێ.
بە خولا، قسەیه پیاو دەگرێوی بنی نابێ دەست هەلگرێ
دەنا خولاوەندی، میری مەزن غەزەبی لێ دەگرێ
میرمەم دەلی:

بهنگین، ئەتوو وا ناکەى له دلم بېى سەفایە
 ئەمن دەس له یایەزینى هەلناگرم له بۆ دنیاىە
 ئەگەر سەرم، بە خولای چووبى دەس هەلناگرم بۆ دنیاىە
 بهنگین دەلى:

«میرمەم! ئیستا یایەزین چاوەنۆرى تۆیە، له هەموو کەسى دەکا حاشایە
 میرمەم دەلى:

بهنگین چى دیم تیر لى مەدە، مەمخە فکرى
 دەس له یایەزین هەلناگرم، هەتا حەق و ناحەقم له بارەگای خولای دەکرى
 جارى بلا و یستراحتى بکەین هەتا لەشکر و قۆشەنەکەن دادەمەزرى
 کى دەبوو له بهنگینى گۆلباوه
 دەلى: سبجەى ئەو مەسلەحەتەى دەکەین تەواوه
 هیشتا بۆ شارى جزیری خوا دەزانى، چەند مەنزلمان ماوه
 جا سبجەینى شەپپوورىان کیشا، ئالایان پراکتیشاوه
 ئەوى شەوى چوار سەرکردان، هەر سەرکردەى بە هەزار کەسەوه لى گەرانەوه
 بە دواوه
 میرمەم دەلى:

بهنگینى! چ بکەم، هیچ قاقەز و قەلەم و مۆرى مامۆستام لەکن نەماوه
 بهنگین چ بکەم له حەسرەتى یایەزینى هەموو دەرسیشم لى گۆراوه
 بهنگین دەلى:

جارى لى گەرە، جارى لەشکر و قۆشەنمان لەو چۆلەى لى بوو بلاوه
 کاکە مەم دەلى:

«له خۆت دلخەمگین و فەقیرى
 هیچ بلا لەشکرى براھیم پادشام دەگەل نەبى، بۆ من ناکەن پرا و تەگبیرى
 بەخولای، هیچ تەنەفیسەم دەگەل نەبى ناکە پیمەوه، هەتا دەچمە شارى جزیری
 بهنگین دەلى:

بۆ من هەر خزمەت و تەدارەک بى

سەفەرى لەبەر ئەتۆیە رەببى لىت موبارەك بى
بۆچ بە دلپرى دەلىتى: جگەرم سووتاوه
سەفەرىكى دوور و درىژە، گەرم كۆلاوه
بە حەقى خولای بى شەرىك، تا رۆحم دەبەر بەدەنیدا مەیتەرم، ناگەریمەوه بە
دواوه!

میرمەم دەلىتى:
بەنگینه چ بگەم چارەم چىیە؟
بە خولای دەزانم سەفەرى جزیرىم بە یەكجارەكییە
بەنگینه دەلىتى:
چ بگەم دەستت بیدەسەلاتە، چارەت نایە
چونكە سویندیان داوی بە قورعانى و كەلاموللایە
برۆ غەلەل لە دلت پەیدا نەبى، هەموو كەس هومیدی هەر خولایە
ئەوى رۆژى دوو بە دوو دەیانئاژوا هەتا مەحەلى رۆژاوايە، جا قۆشەن نەگەییە
ئاوهدانیان، كەوت لە چۆل و لە سەحرايە، ئەوى شەوى سى سەرکردە، سەرکردە
بە هەزار كەسەوه لى گەرانهوه بە دوايە
سبجەینى كە لە خەوى هەلستان، هیچ كەس نەماوه
ئینجا بەنگینه هات، لە پشت سەرى میرمەمى رۆنىشت، گەلىك گەلىك گریاوه
ئەگەر میرمەم چاوى هەلدیناوه، تەماشاشا دەكا بەنگینه دەگریى
فرمىسكى چاوانى دەتكوت: بەحرە، رووبارە، ئاوه
میرمەم دەلىتى:
بەنگین بۆچی دەگری چت لى قەوماوه؟
بەنگین دەلىتى:
ئەى میرمەمى بەلەك چاوه!
ئەو لەشكرى بابى مەى بۆ مەى دروس كردووه، قەد كەرسوارىكمان لەكن نەماوه
كاكە مەم بانگ دىلىتى:
بەنگینى موحتەبەرە!

ئەسپى بۆرە بۆم بېنە، سەرى بگرە بە دووسەرە
دەبى ئەتووش حوكمە بگەرئىيەو؛ بۆخۆم دەچمە شارى جزيرى ئەو سەفەرە
بەنگىنە دەلى:

چ بگەم كوئىرم بوون ھەرتك چاۋە
ئەمن ھەر لەوئىم عەرزى تۆكرد، لەشكرىكى ناتەواۋە
ئىستا ئەگەر سەرم لە پاشرا بېرى ناگەرئىمەو بەدواۋە».
مىرمەم رقى ھەلستا بەو گۆچانى زىرپىن لەسەر و بناگوئى بەنگىنى داۋە
دەلى: بەتەنى دەرىۆم، دەبى ھەر بگەرئىيەو بە دواۋە
ئىنجا بەنگىن دەلى:

بە خولابى! بە لىدانى توو ئەمن لە نۆكەرى ناكەوم
ھەتا دەچمە شارى جزيرى بەسەرى رووت، بەپتى پىخاوس وەدووت دەكەوم
ئىنجا مىرمەم دەلى:

نۆكەرەكەى دانا، بەجى ماين لە سەحرایە
وەرە لە نۆكەرى و ئاغايەتى بگەين حاشايە
وەرە پىكەوۋە ببىنە براى دايكى و بابى ھەتا لىمان خرا دەبى ئەو دىنايە
ئىنجا پىكەوۋە مەم و بەنگىن دەگرنەو قەرارى
ئەو جووتە سوارەكەى غەرىب لە يەمەنئىرا دەھاتنە خواری
رى جزيرى نازانن، ھىچ كەسىك نىيە لى بگەن پرسىارى
لە سبھەينىيان داژوا ھەتا محەلى ئىواری
دەگەينە مەنزلى، ئىنجا لەوئى دەگرىن قەرارى
ئەوئى شەوئى دوو بە دوو دەكەن تەگبىر و رايە:
ھىچ دايك و بابمان نىيە، ھىچ كەسن نايە دە ھانايە،
بە خولابى، ئەمە ردىن سپىمان نىيە ھومئىدما ھەر خولابى، ھەزەرەتى رەسوللایە
ئىنجا ئەگەر سبھەينى سوار دەبن ئەو جووتە سوارە
و دەر دەكەوتن رى شارى جزيرىيان دەكرد پرسىارە
ئىنجا دەرئىنە خواری، ھاوارىان دەكرد: يا جەببارە!

ئەوئى رۆژى دەپۆيىن ئەو جووتە سوارەكەى غەرىب، حاشايان دەکرد لە دنيايە:
 خولايە! لە دووى مەخسود و مرادان دەچىن كۆن دى دە هانايە؟
 هيچ كەسى دىكەمان نىيە بەغەيرەن خولاي و غەوسى بەغدايە
 ئەوئى شەوئى نەگەينە چ ئاودانايان، بەجى مان لە چۆل و سەحرايە
 قناتيان دەکرد هيچ كەس نەبوو دوو قسەيان دەگەل بكا لە بۆ سەفایە
 ئىنجا ئەوان شوكرانهيان دەپژارد، سەلاواتيان دەدا لە حەزرەتى پەسوللايە
 ئەوئى شەوئى ئەوان دەنووستن دە هيمداديان دەهات غەوسەئەعزەم لە بەغدايە
 ئەگەر ئەوئى شەوئى سەبەينى وەخەبەر هاتن، پياويكى ريش سفيديان لەكن بوو
 لە بۆ سەفای دنيايە

لتيان پرسى:

بۆ كوئى دەچى، لە كوئى دى، بەلەدیت هەيە بە شارى جزيرى، لە كوئى رىگايە؟
 پياوى ردين سپى دەلى:

ئەنگۆ ميوانن، بەخىرتين، سەر چاوهكانم
 بە خولاي! بۆخۆم بەلەدم، بە شارى جزيرى دەزانم
 ئىنجا ئەگەر سەبەينى وەدەرکەوتن ئەو جووتە سوارە
 وەيسەلقەرەنى ماھيدەشتى دەيکردن قوتارە
 بۆ شارى جزيرى دەچوونە خوارە
 ئەو كى بوو لە مەم و بەنگينى نەوجوانە
 عەرزيان بۆ وىك دەهات بە رەزاي بيناي چاوانە
 هەتا دەگەينە جووتيرى يايەزىنى لەوئى دەبوون ميوانە
 ئىنجا ئەو سوارە بانگ ديلن:
 ئەى جووتير، ئەو جووتى كوئىە؟
 جووتير دەلى: ئەى جووتە سوار، ئەو جووتى شارى جزيرىيە
 ئەنگۆ لە من بپرسن: ئەو جووتى كىيە؟
 ئەگەر نازانن ئەو پياوى يايەزىنيە
 ئاي بەخىرتين، سواری غەرىب هاتنە ئىرەكانە

وهرن پياو بن، له کن من بخون پارويک نانه
 دا من مزگینى بهرم بؤ يايه زینى نه وجوانه
 ته سه دوقى سه ری نهنگؤ دهیکا به خه لات به خشانه
 ئینجا مه م و بهنگین دهلین:
 یا ره بی خولایه هه زار بار شوکرانه!
 کى بوو له مه م و بهنگینى به لهک چاوه
 له سه رینچاوه ی کانیه بوون پياوه
 کى بوو له جووتیری جنديیه
 جووتی به ره لدا کرد، بؤ يايه زینى بردی مزگینیه
 کى بوو له کوری جووتیری نه وجوانه
 هه ر پای ده کرد بؤ مه م و بهنگینان ده هینا نانه
 ئه وان نانه که پان ده خوارد، ده یانپژارد شوکرانه
 ئینجا بؤ جووتیریان ده کرد به خه لات به خشانه
 کى بوو له مه م و بهنگینى چاوه نگییه
 دوو دوو ده چوونه سه رینچاوه ی کانیه
 ئه لحه مه دولیللا ئه کانیه کانیه گه نجییه!
 کى بوو؟ له مه م و بهنگینى نازداره
 هاواریان ده کرد: ئه ی خولای جه باره!
 ئه وه داغیل به شارى جزیرى بووین؛ خولا بى نه زیت بمانکه ی رزگاره
 کى بوو له میرمه می نازهنینه، ده سستی دها جامی، له سه رینچاوه ی کانیه را پر
 پری ده هانیه
 وه سه ر بهنگینى ده گپرا؛ بهنگینى کرد نه خشینه
 کى بوو له بهنگینى ته واوه
 ماشاللا ده لئی گولی به هارییه تاو لئی داوه
 له و ئاغا و نوکه ره ی موخته به ره
 ماشاللا په کیان ده لئی شه مسه، په کیان ده لئی قه مبه ره

ئىنجا لەسەر رازى كانىه دادەنىشتن ئەوبەر ئەوبەر
 ھەتا لە خزمەت يايەزىنى دىتەو ھەبەبە ھەبەبە
 جووتىر دەچوو بە ھاوار، بە لىنگدان دەگەر ھاو
 موژدەى لە بۆ مەم و بەنگىنان ھىناو
 چەند دەستيان دە گىرفانى خۆيان نا، چەندىان زىر بەو جووتىرەى داو
 كاكەمەم دەلى:
 جووتىر ئەمە لە كوئى بىن پياو؟
 جووتىر دەلى:
 ئەزۇ بىم بە قوربانە،
 قاسىدو لەسەر رىيە دەگەلو بىكا قسانە
 لەوئى رۆدەنىشتن شان بەشانە
 چوار رەكەتەتەيان نوپژ دەگرد، دەپارانەو لە بىناى چاوانە:
 خولايە! ئەمە غەربىن لەوانى دە بىگانە
 كى دەبى بەخانەخويمان، لىي بىن ميوانە؟
 يارەبى خولايە! مەخسودمان عاسل بىي، سەرمان خەلاس بىي لىرەكانە!
 كى بوو لە جووتە لاوھەكى نازدارە
 پىيان دە رىكىفى خۆيان دەنا دەبوون سوارە
 ئەى بىناى چاوان! جا بۆ شارى جزىرئ دەچووينە خوارە
 ئەو دەھاتنە خوارئ جووتە سوارەكەى فەقىرئ
 دەھاتن و دەگەيشتنەو سەر چۆمەكەى كاو لە جزىرئ
 ئەگەر زەبىنكى خۆيان بەرەژوور داو
 تەماشە دەكەن ھەموو گازركارە راوھستاو
 ئىنجا مىرمەم دەلى:
 بەنگىنەى بەلەك چاو!
 ھۆوھى دىوتە لەوئى راوھستاو
 ئەو يايەزىنە ئەگەر ئەمنى بۆ ئىرەكە ھىناو

ڪاڪه به ننگين دهلي: ڪاڪه مهه! وانبيه
 ٺهوه هه لبه ته قهره واشي به ردهستي ويه
 ڪاڪه مهه دهلي:
 به ننگينه چ دهلي قسه يه ڪي لي بزانه؟
 ڪاڪه مهه دهلي:
 ٺهي گازرڪاري، گازري دهڪهي به دهستانه
 ٺهه غه ريبين له واني بيگانه،
 به قسه ي توو له يه مه نيڙا هاتينه جزيري بوتانه
 مه له ڪريحان دهلي:
 ٺهي جووته سوارهڪهي دوور مهڪانه
 هه له وڙيا به خيريڻ؛ پيلاو سه رچاوي من هه تا ٽيرهڪانه
 ٺهه ويا يه زيني ٺهه نگوڙي هيتاوه، چل قهره واشي وهڪو من ٺهه له بهر دهستانه
 ڪاڪه مهه دهلي:
 ٺاي له بهر ڙنان؛ ٺهه ليم دهڪا حاشايه
 چ دهلي له ترسي خولاي له بهر ڪه لامولايه
 يه مهنت تهخت و تاراج به من به جي هيشت، ٺهستا ليم دهڪهي حاشايه؟
 مه لهڪ ريحان دهلي:
 جووته سوارهڪهي غه ريب، گيانه گيانه!
 ٺهه من قهت يه مهنم نه ديوه به خولاي جي شهريڪ و لايه زانه
 ٺهه خاتووني ٺهه نگوڙي هيتا ٽيرهڪانه
 له خولاي بترسين، به من بڪه من متمانه
 «چل قهره واشي وهڪو من دايمولودام له بهر دهستانه
 ڪاڪه مهه دهلي:
 به ننگيني چاوبه ننگيه!
 ٺهه حاشايه دهڪا، جي هه تي چيهه؟

بهنگينه دهلي:
 نهوه حاشايه ناکا، به خولای نهو نيهه
 نهو کراسی هینابوويه يهمنی
 نهوه دهبر ویدایه، نهوه خه لاتی ویهه
 نهو کولنجهی ده قۆلی نهویدا، نهوهی یایه زینتیبه بهوههی داوه به یه کجاره کییه
 بهنگينه دهلي:
 نهوی سویند دهگه ل نهوو خوارد، ناغایه من، به سهری توو، نهوه هه و نيهه
 کاکه مه م دهلي:
 بهنگينه، چونکه تووشی نهوهی بووین، بالای بیرسین، بزانی له ماله کی بین
 میوانه.
 کاکه مه م بانگ دیلی:
 خاتوونی! خاتوونی گیانه!
 کی سهغی و لوتیه، نهوه بچین لی بین میوانه؟
 خاتوونی به شقی خولای، غه ریبین دهگه لمان مه به غه یانه
 مه له ک ریحان دهلي:
 له من مل به کوین و بابان ویرانی!
 هه ره سیک دهگه لو غه یان بی، په بیی کویر بیی له چاوان، زه بوون بی له
 ئیمانئ
 لاوه هه ره که سیک دهگه لو غه یان بی، خولا لی بکا به کفری
 لاوه نهگه ر بۆ مه خسوود و مرادان هاتوون، قسهی ساغ له من وه رگری
 لاوه پیناوداری توو بم! مه چۆ ماله کهس، بچۆ مه نزلئ کابه کری
 نهوه پیاویکی سهغی و پیاوچاکه قه دری میوان چاک دهگری
 لاوه نازیزم. گه لیک لاویکی بی نسرینی
 هه ره که سیک دهگه ل غه یان بی کویر بیی له چاوان، زه بوون بی له دینی
 نهگه ر بۆ نان پهیدا کردن هاتووی - وه بالئ به ستوی من - بچۆ ماله
 میرزیندینی.

لاوه گه لیک لایوکی شیرینی
 هر که سیک دهگه لیت غه یان بی، یارهبی، خیری له جوانی خوئی نه بینی
 نه گهر بۆ پیاویتی هاتووی - وهبالت به ستۆم - بچۆ ماله قهره تاژدینی
 کاکه مه م دهلی: کهس ناتوانی دارت به سه ر باری راکا قسه ی خرابت پی بنوینی
 به نگیه نه توو پیاوکی زۆر زانی
 نه من پادشایه تیی یه مه نیم به جی هیشتوو، تازه بچم نۆکه ری خه لقی بکه م بۆ
 نانی
 کاکه مه م دهلی:
 به نگیه، گه لیک به نگی تکی نادری
 میرمه له شاری یه مه نپرا نه هاتوو بچی فینجانی قاوه ی به سه دهقه سه ری
 وهگری

نه من بۆ مه خسوود و مرادان هاتووم چاک وهیه، بچمه ماله کابه کری.
 کاکه مه م دهلی:
 به نگی، گیانه! وهی گیان گیانه!
 ری دوازه مانگ و بیست و چوار رۆژان نه من هاتوومه ئیره کانه
 شاری یه مه نیم به جی هیشتوو، چهند شاریکی گهره و گرانه
 ناچمه ماله قهره تاژدینی، به سه دهقه سه ری بدهنی پاروو پارووی نانه
 دلته غایله ی نه کا، مه لی مه سلّعه تهی ژنانه
 هر دهچم له ماله کابه کری دهیم میوانه
 ئینجا یایه زین هاواری دهکاته خولای:
 خولایه! نه توو خولایه کی به فکری
 هم که ریم و هم قادری
 نه و جووته سواره که ی له یه مه نپرا هاتوون ری دوازه مانگ و بیست و چوار
 رۆژان وه بهر خوئی دهگری
 ره بی به ره بینی خۆت که ی بچنه ماله قهره تاژدینی نه چنه ماله کابه کری
 یایه زین دهلی:

هاوارم وهبەر ئەو خولایه!
 ئەگەر بێ شەریکه تاق و تەنهایه
 بۆخۆی لایەزانه
 ئەو جووته سوارەکهی به قسهی من مل به کوینی، هاتوونه ئێرهکانه،
 رهبی له ماله میری، کاکي من نهبن میوانه
 ئەو خولایه! ئەتوو بێ شەریکی چەند بێ نسرینی
 ئەو جووته سوارەکهی هاتوون به قسهی من مل به کوینی
 پادشایهتی شاری یه مهنی لیتیان به جی دەمینی
 یاخول! نهچنه ماله کابه کری؛ بچنه ماله خوشکی خۆم. قهره تاژدین پیاویکی
 رهشیده، سهخیه، نان بدهیه. ئەو زۆر چاکیان به خیردینی
 کێ بوو له کاکه مەم و بهنگینی موخته به ره
 خه لقی جزیریان لی راوه ستابوو ئەوبەر ئەوبەر
 کێ بوو له کاکه مەم و بهنگینی گولباوه
 به هه رتک دهستانیان له عاله می ده کرد سه لاوه
 جزیری ئەوبەر ئەوبەر جوابیان دداوه
 ئینجا مه له کریحان خیله کی به سه ر خۆی کیشاوه
 له دوا ی مەم و بهنگینان ده هات به هه له داوه
 مەم و بهنگین ئەسپی خۆیان ناژاوه
 کێ بوو له مەم و بهنگینی نادری
 له هیچ کوئ رانه وهستان هه تا گهینه ده رکی کابه کری
 خه لقی جزیری ئەوبەر ئەوبەر ده وان ده فکری
 هیچ که سێک نییه له ده رکی کابه کری
 ئەگەر بێ جلەوی ئەو جووته سوارە ی بگری
 کێ بوو له کاکه مەمی گولباوه
 بانگی ده کرد: بهنگینه ی به له ک چاوه!
 ته خسیری من نییه، ته گبیری هه ردووکیانی لی کراوه

پياوى غريب وهك بازى چاو بهستراوه
 كه ليك كهس به قسهى ژنان تى شكاهه
 له كنم ماله به كرئاعاى چ ميوانى رانه گرتووه نانى به كهس نه داوه
 كاكه مهم ده لى:
 به نگينه به نكينيكي شيرينى!
 مه سله حهت ئه وه به بچينه ماله قاره تاژدينى
 ئه و پياويكى لوتيه، له سهر نانى دانامينى.
 كى بوو له ميرمه مى نازداره،
 ده يگوت: ئه هلى جزيرى، كه بخودا، ردينداره
 كوچه مى ماله قهره تاژدينى كيه به، بى ماله وي بچينه خواره؟
 كى بوو له پياوى ته واوه
 هه موو پاشه و پاش دهكشاوه به داوه
 ماله قهره تاژدينى به مهم و به نگينيان نيشان داوه
 كى بوو له خهلقى ساحبى ئيمانه
 موژده بيان ده برد بى خاتوون ئه ستي نه وجوانه:
 جووتيك سواري غريب و نه وجوان ئه وه هاتن بى ئيره كانه.
 خاتوون ئه ستي ئه گهر وا ده زانى
 بوخوى هه لده ستا له ديوانى:
 بلان، به خيريان ببنم ئه و ميوانانه.
 خاتوون ئه ستي ده كا هه رايه:
 «ده بلا بين جحيل و مه لا و سه يد و كه بخودايه
 يه ك به يه ك هه مووى ده نارده ريگايه
 كى بوو له خاتوون ئه ستي چاو شه هينه
 ده ينارد قهره واش و سه رسپى ده هينا
 شووشه ي گولاويان ده گرت، وه تاغ و باله خانه يان پى ده كرد ناوپرژينه.
 كى بوو له خاتوون ئه ستي گهرم كو لاوه،

دهینارد قوربانایی دهیتناوه،
 گاوگهردوونی لهپیش مهه و بهنگینان کراوه.
 که مهه و بهنگین گهینه کولانی
 جحیل بهپیریانهوه چون؛ دهستیان کرد به خهلات بهخشانی
 لهوی ره دیوون به سه فایه
 له سهه رتیه هه بوون ریش سپی و که یخودایه
 که لهوی ره دیوون لی راوهستا بوون سهید و مه لایه
 کی بو له میرمه می به لهک چاوه
 سهلامی له وان ده کرد له نیویان بوو پیاوه
 ئینجا بهنگینه گه لیک نادری
 چهک و ئه سپابان له میرمه می وهردهگری.
 کاکه مهه لهوی راوهستا؛ بهنگینه له بو مه حره می پادهبری
 خاتوون ئهستی ئه گهر دهیزانی ئه گوفتاره،
 له په نجه رانرا دیتته خواره.
 خاتوون ئهستی دهلی:
 «براله، گیانه!
 بو ته شریفهت وا درهنگ هاته ئیره کانه؟
 وهره، رۆنیشه؛ پیکه وه بکهین دوو قسانه».
 بهنگینه دهلی:
 خاتوونی، به لهک چاوه!
 ئه من ناتوانم رۆنیشم؛ ئاغام له دهری راوهستاوه.
 ئینجا خاتوون ئهستی ناریدییه کن سهید و مه لای موختاری:
 کاکه مهه مم بو مه ره خهس بکهن به یه کجاری.
 که قاسید هاتووه له ولوه،
 عه رزی سهید و مه لایان کراوه،
 کاکه مه میان مه ره خهس کرد، دهیگوت: دهولتهت زیاد و مالی ناوا.

کاکه مەم که مەرەخەس کرا هەموو کەس دەزانێ
 رووی لە حەرەمی قەرەتاژدینی کرد، خاتوون ئەستی پێ دەزانێ.
 خاتوون ئەستی بەپیریەوه هات، دەستی دەستۆی کرد دەلێ:
 برالە بۆچ وا درەنگ هاتیە جزیری وێرانێ؟
 دنیای روونم لێ تارێک بوو، لە سوێ توو لێم برا پێی گوزەرانی،
 برالە! هەلستە بچینە وەتاغی بالەخانێ.
 کێ بوو لە میرمەمی موحتەبەرە
 لە پلیکانان دەکەوتە سەرە
 پەنجەرەیان بۆ دەکردنەوه ئەویەر ئەویەرە،
 دەگەڵ خاتوون ئەستی رۆدەنیشتن، خوشک و برای دە موحتەبەرە
 بەنگینە دە پیش ئەوان راوەستا بوو دەستەونەزەرە
 کێ بوو لە خاتوون ئەستی بەلەک چاوه
 دەگەڵ میرمەمی گوفتاریان بۆ یەکردی گێراوه
 بەنگینە بۆ رۆنیشتنێ مەرەخەست کراوه
 مەم و بەنگین و خاتوون ئەستی رۆنیشتن شان بەشانی
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 میوانی منە کورپی پادشای ئێرانێ.
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 لە خۆم مل بەکوێن و بێ وەتەنێ
 چ بکەم میوانی منە تا قە کورپی براھیم پادشای یەمەنێ.
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 چ بکەم! لە من بابان وێرانێ،
 قەرەتاژدین لە دیوانی میرزێندینییە بە هاتنی ئەو میوانانە نازانی.
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 کوێخا دەرکا! وەرە بەر پەنجەرە و بالەخانێ؛
 بە ئەمینی بچۆ خەبەرێکی بە قەرەتاژدینی بدە، بلأ کاکم نەزانێ.

كى بوو له كوئخا دهركى بهلهك چاوه،
 دهگهبييه دهركى ديوانى ميري، پردهى ههئاوه،
 كهوشى ههنگرت و بهقهرهتاژدينى نيشان داوه.
 ميرزىدين ئاورى دهاوه.
 ميرزىدين دهلى:
 «كوئخا دهرک بۆچى له دووى قهرهتاژدينى هاتووى، بۆ نه هارى چ دروس
 كراوه؟»
 كوئخا دهرک دهلى:
 «مير بتيم به قوربانه!
 ههرجى ئهتوو بخۆى ههيه، ئه ما تازه هاتوون دوو ميوانه».
 كه قهرهتاژدين له ديوانى ههستاوه،
 له پلهكانان دههاته خوارى ئاورىكى وه كوئخا دهركى دهاوه،
 دهنگوت: «چ خه بهره، چى قهوماوه؟»
 دهنگوت: «ئه لهمدوللا هيچ نيبه؛
 «دوو ميوانمان هاتوون له نيوه راستى شاربيه،
 زۆر ميوانى ده نهجيبن، خاتوون ئهستى له دووى تووى ناردوو به تهعجيبه».
 قهرهتاژدين دهلى:
 «ئه من بۆخۆم غهواسم،
 ئه ميوانانه بهخترين، زۆر چاكيان دهناسم».
 كى بوو له قهرهتاژدينى گهرم كوئاوه
 ئه گهر گهبييه دهركى خۆى له هيچ كوئى رانه وهستاوه
 ههتا له پليكانان دهكهوته سهره، پردهى ههلهدگرن، له هيچ كوئى رانه وهستاوه
 ههتا دهچوو، له مير مه مى دهكرد سه لام و سه لاوه.
 دهنگوت: «عه له يكومنه سه لام و پهحمه توللاهى سهر چاوى من شوپره لاوه».
 كى بوو له مهلهك ريحانى بهلهك چاوه
 چارشيووى به سه خۆى ههلكيشاوه

به کووچهیدا دههات بههنگاوه
 ئەگەر گهیبییه دهرکی کابهکری، ئەگەر تهماشای کرد ئەو میوانهکهی هاتبوو له
 دهرکی ماله بابی نهماوه.
 مهلهک ریحان دهلی:
 «له خۆم سهر بهتال و بابان و پیرانی!
 دیت چلۆن له دهرکی ماله بابم برا ریتی گوزهرانی؟»
 مهلهک ریحان دهلی:
 «بابه ئەتوو گهلیک کافری!
 رۆژی ههشتا کهس جیره و واجبی له ماله توو وهردهگری
 خهبر له ههر چوار دهولهتان دهگهڕی، دهلین: بهکرناغا میوانان رانگری.»
 بهکرناغا! چ بکهه؟ ئەتوو بهکرناغایهکی نادری،
 بهکرناغا، ئەتوو بۆ من پهڕژینی.
 قهت بووه، میوان له ماله توو جیتی نهبی، بجیتته ماله قهرهتاژدینی؟»
 بهکرناغا دهلی:
 «به حهقی ئەوهی ساحب سهفایه!
 ئەوی ئەوانه بۆی هاتوون له رووی دنیا،
 نایهلم ههچ مهخسوود و مرادیان حاسل بی؛ به حهقی ئەو خولایه!»
 مهلهک ریحان دهلی:
 ههیرۆ، سهه جاران رۆ!
 دیت چلۆن ماله بابکهه لێ بوو نوغرو!
 دژمن دهلین:
 ماله بهکرناغای له بۆ میوانان نهیبوو کا و جۆ.
 میرزیندین ناریدییه کن قهرهتاژدینی: «کی واجبی لێ بریوه؟
 کی قسهی پێ گوتوو؟ بۆچی نایهته دیوانی؟» قهرهتاژدین دهلی:
 «له سایهی نیوچاوانی ویوه کهس ناتوانی چ بهمن بلێ؛ ئەما چهند سالان بوو
 براههکم بوو رۆیی بوو به سایهی نیوچاوانی وی هاتۆتهوه؛ نیوی وی کاکهمهمه، جا

له بهر ئه وهی به خزمهت ناگه م.»

میر حوکمی له وی کرد: «هه لستی؛ کاکه مه می بئینی و بئته ئیره».

گوئی: «قوربان! ئه ورۆ مه ره خه س بفرموو؛ سبچه ئینی به خزمهت میری ده گه م ده گه ل کاکه مه می».

کوری پادشایه کی دی بوو، نیوی (عرفۆ) بوو. ئه ویش هاتبوو بۆ ماله قه ره تاژدینی؛ ئه ویش بۆ یایه زینی. کوری پادشایه کی دی بوو نیوی (چه کۆ) بوو. ئه ویش هاتبوو بۆ ماله قه ره تاژدینی؛ ئه ویش بۆ یایه زینی. کاکه مه می کوری براهیم پادشای یه مه نی بوو، ئه ویش هاتبوو ماله قه ره تاژدینی؛ ئه ویش بۆ یایه زینی. قه ره تاژدین نیوی بابی عرفۆ و چه کۆی نه ده زانی؛ ئه م ما ده یزانی کاکه مه م کوری براهیم پادشای شاری یه مه نییه. شاری جزیری ش هه ر ده به ر حوکمی یه مه نی دایه.

ئینجا ئه گه ر سبچه ئینی رۆژ بۆوه، قه ره تاژدین، عرفۆ، چه کۆ، کاکه مه م و به نگین، هه ر پئنجیان هه لستان بۆ دیوانی میری چوون. به کر قاسیدی له سه ر رپی ئه وان دانابوو. ئه گه ر ئه وان چوون بۆ دیوانی، به کریش له ماله خۆی هه لستا هات؛ ئه ویش گه بییه دیوانی میری.

ئینجا ده لێ له و کوری پادشای ته واوه

گه بییه دیوانی میری لئیان ده کرد سه لام و سه لاره

میر زیندین ده یگوت:

«عه لیکومه سه سه لام و ره حمه توللاهی، سه ر هه ردووک چاوه!»

جئیان به کاکه مه می نیشان داوه.

عرفۆ ده پئشدا هاتبوو؛ برای گه وره بوو. چه کۆ له دوا وی هات؛ برای نیونجی بوو. کاکه مه م له دوا وی وان هاتبوو؛ برای چه کۆ له بوو. ئه گه ر چوونه دیوانی میر زیندینی، میر حوکمی کرد ره سه ر هه مووانی خست؛ به رامبه ر خۆی دانا. قه ره تاژدین له پاش موخاریجی هه موو شه وی جومعان یه کی په نجا تومه نی له پشت سه ری وان داده نا؛ ده یگوت: «نه کوو خه رجییان پی نه بی ئابرووم ده چی. نان منه تی نییه بۆ من، نانی حیزه عه بییه ئه من باسی نانی بکه م». شه و و پۆژیکی له وی دانیشن، میر مه ره خه سته نه کردن. خاتوون ئه سته هه لی گرت، پیاویکی نارد:

«به كاكم بلّين، كاكه مەمى بۆ ئيزن نادا بېتەو؟» مير فەرمووى: «مەرەخەستى دەكەم؛ بلا بۆ شامى بېتەو كەن ئەمن. خوشكم بۆچى شتى به قەرەتاژدىنى دەدا، به من نادا هيچ؟ ئەو كاكه مەم مەرەخستەم كرد، هاتەو؛ بۆ شامى دەبى بېتەو كەن ئەمن». كاكە مەم ھەلستا رۆي؛ عرفۆ، چەكۆو قەرەتاژدىن، ھەموويان چوونەو. مير ما دەگەل بەكرئاغاي. گوتى: «بەكرئاغا، وەرە تەگبىرئ بکەين؛ كاكە مەم ھىند نەجيمە ھەرچەن دەكەم، شارى جزيرئ قابىلى نىبە بىدەمى». بەكر گوتى: «ئەو كىتە شارى جزيرئ قابىلى نىبە، ئەتوو بىدەبىيئ». مير فەرمووى: «بەخولاً، نازانم كورى كىتە؛ ئەما زۆر نەجيمە». بەكرئاغا گوتى: «قوربان! بەخۆت دەزانی؛ كەيفى خۆتە». مير فەرمووى: «ھىچى دى شك نابم، مەگەر يايەزىنىي بە كۆشك و تالارەو بەدەمى». بەكرئاغا گوتى: «زۆر موبارەكە»، نۆكەران مزگىنيان برد بۆ يايەزىنىي: «ئەوشەو كاكە تەتوو پىشكىشى كاكە مەمى دەكا». يايەزىن بەقەستى دەلئى: «ئەو كاكە مەمە كوئندەرىيە؟» يايەزىن مزگىنىي پى درا. ئەوئ شەوئ خۆشى وە دلئى يايەزىنىي كەوت. ئەوئ مزگىنىي نارد بۆ خاتوون ئەستى: «ئەوا قىستىكى وا پەيدا بوو لە مەنزلى كاكەم». خاتوون ئەستى دەلئى:

«رەبى خولايە، زۆر شوكرانە!

بە مەخسوود بگەن ئەو نەوجوانە».

ئىنجا بەكرئاغا و مير دەكەن تەگبىرانە:

مير دەلئى: «بەكرئاغا! بلا بىدەبىنى ئەوشەو». گوتى: «قوربان! ئاغاي من! ئەوشۆى مەدە. بچۆ مالى، پرسىكى بکە، بە يايەزىنىش بلئى: خوشكى، ئەمن ئەتۆم بەخشى بە كاكە مەمى؛ مەلئى پىي نەگوتم؛ ئەگەر رەزا نەبى ناتدەم». گوتى: «برالە! ھەزئ دەكەى بمسووتىنە؛ ئەمن لە قسەى توو دەرناچم». بەكر گوتى: «قوربان ئەوشەو پەكى كەوت، بمىنى بۆ سبەھى شەوئ ئىنشاللاً». بەكر ھەلستا، چۆو مالى خۆى. چوو لەو كووچەى لە مالى قەرەتاژدىنیرا دەھات بۆ مالى مير زىندىنى. بەكر زىرى دە باغەلى خۆى نا؛ بە كووچەيدا ھاتە خوارئ. ھەر ژنىكى حىزبوو، قەحبە بوو دراوى داىە. ھىندىكىان كولىچەى بۆ كردن، ھىندىكىان قەندى دانئى. ئەو كووچەى سەرانسەر بۆ كرد. بەوانى گوت: «ئەگەر سبەھىنى خەبەرم دانئى: «ھەر كەس لە مالى خۆى بېتەدەرىئ،

قورپى به سهرى خوى كا، به خهى بچرئ
بگيرئ بلى: هيرؤ! يايه زين گول بوو، دهريان كرد له شارى جزيرئ.
كاكه مه م پئ بزائئ ئهوا يايه زين گول بوو له شارى جزيرئ دهريان كرد،
سبجهينئ ژنهكان هاتنه سهرى كووچهى،
دهستيان به گريائئ كرد. كاكه مه م له ولاى هات، گوتئ: «ئوه چيه؟». ژنهكان
دهلئ:

«له خومان مل به كوئن و ههژارى،
رئى گوزهرانمان برا به به كجارى.
ئه ورؤ سئ رؤژه يايه زين گول بووه؛ كه ر و تيرپان داوه تئ. دهريان كردووه له
شارى.»

كاكه مه م دهلئ: «جا چ بكه م، ئه من كه لاموللام خواردووه ده گه ل ئه وئ رئى دوازده
مانگ و بيست و چوار رؤژان هاتومه ئيره؛ ئينجا ئه من چ بكه م ده گه ل گولئ»
دهلئ: «له خوم خه مگين و خانه ويرانئ!»
به دلشكستئ هه لستا چووه ديوانئ؛
جتيان به كاكه مه مئ نيشان دا؛ ئه وئ به ئيلتفات ده زائئ.

مير روئ ده به كرى كرد، گوتئ: «بلا يايه زينئ بدهين به كاكه مه مئ. گوتئ:
«قوربان! بلا شامئ بكهين، ئينجا قسانئ لئ ده كهين». شاميان هئنا، نانپان
خوارد، خه لاس بوون. مير گوتئ: «قهره تاژدين! بوچ قسان ناكهئ؟» گوتئ:
«قوربان! فه رمائيشئ تويه؛ هه رچئ ئه توو ده فه رموئ ئيتاعه تئ ده كه م». گوتئ:
«قهره تاژدين! يايه زين به جئ و مه كانه وه ئهوا پيشكيشئ كاكه مه م كرد». كاكه مه م
گوتئ: «خولايه! ئه گه ر قبوولئ ده كه م ده لئين: ناچيزه به؛ گولئ قبوول كرد؛ ئه گه ر
نامه وئ، ئه من سوئندخورم ده گه ل ئه وئ». مير فه رموئ: «قهره تاژدين! ئه وه
يايه زينم به جئ و مه كان و تالاره وه پيشكيشئ كاكه مه مئ كرد». كاكه مه م گوتئ:
«مير، ئه وه قبوولم كرد؛ دامه وه به تو». مير گوتئ: «قهره تاژدين! هه ر ئه وچار به
كاكه مه مئ ده لئيم: «كاكه مه م! ئهوا يايه زين به جئ و تالاره وه پيشكيش به تو م
كرد». كاكه مه م ده لئئ: «ئه وه قبوولم كرد؛ دامه وه به تو» مير گوتئ: «ئه وه سه ررا
وئ لئم قبوول كردي». عرفؤ، چه كو كه يفيان خو ش بوو؛ چونكه كاكه مه م يايه زينئ

نهويست. قهرهتاژدين خه مناک ما. هه لستا بړوا له رقي کاکه مه می چونکه
يايه زینی نهويستووه. مير فهرمووی: قهرهتاژدين، دانیشه وه؛ نه وه کاکه مه
يايه زینی قبول نه کرد له من، نه من شتيکی له وی ده خوازم، کاکه مه به منی بدا». کاکه
مه گوتی: به لئ قوربان چ ده فهرمووی به چاوان». گوتی «نه توو نه و نوک ره وی
خوت به من بده، نه گه (*) به نگی نه یه». گوتی: «قوربان! پیشکیتش بی».

کی بوو، له به نگی نی گولباوه،

بانگ له سهر بانگی لی ددهاوه.

که ول و گوجانی میرمه می روي ددهاوه،

بانگ له سهر بانگی لی ددهاوه.

ده لئ: «نه ی خولایه، له وه لایه تی غوربه ت چم لی قه و ماوه!»

به نگی نه ده لئ: «میرمه نه منی بؤ به راتی هیناوه».

چو که ول و گوجانی هه لگرت له پیش میرزیندینی راوه ستاوه.

کاکه مه هه لستا به تاقی ته نی بؤ ماله قهرهتاژدینی که راوه.

نه گهر گوي هه لده خا، خاتوون نهستی ده لئ: «خولایه! چ بکه م چم لی قه و ماوه؛

نه گهر کاکه مه خوشکی منی نه ده ويست، بؤ که لاموللای دهبه خوشکی من

ناوه؟»

میرمه نه گهر ده چوو، نه گهر ته ماشای کرد عرفو و چه کو ساز و چه قه نه بیان

رؤناوه.

قهرهتاژدين غه مناک ماوه.

نه گهر به کر نه و قسه ی دهبیستن ته واوه،

به زه ریفی له دیوانی میری هه لستاوه،

بؤ خزمه ت يايه زینی ده چوو زور خوشی بوون هه نگاوه.

به عاستا په رده ی يايه زینی هه لداوه،

به تانقه سستی ده گه راوه به دواوه،

يايه زين ده لئ:

(*) نه گه: نه گهر.

«کابه‌کر! بفرموو وهره پیتشی، بزائم ئه‌وشه‌و له دیوانی چ قه‌وماوه».

ئه‌گه‌ر به‌کر وا ده‌زانی، چوو ه‌کن یایه‌زینی دانیشته له دیوانی.

یایه‌زین ده‌لی:

«کابه‌کر! بۆم بگێره‌وه بزائم، چ یوو ه‌چ سو‌حه‌تیک کراوه».

به‌کر ده‌لی:

«چ بکه‌م، برای توو شیت و ناته‌واوه؛

ئه‌من نازانم، چ بکه‌م برای توو نازانی ریتی گوزهرانی.

حیزباییکی خویری هاتوو ه‌کس به‌مه‌نزی نازانی،

ئه‌وشه‌و کاکي توو سی جاری ئه‌توو پیتشکیش کرد، قبوولی نه‌کرد له دیوانی».

یایه‌زین ده‌لی:

«پیم بلی، ئه‌و قسه‌ چیه؛

به‌کرناغا ئه‌وه‌ی قبوول ناکه‌م، ئه‌وه کاریکی خۆراییه.

ئه‌وه‌ی ئه‌منیان داوه‌تی نئوی چیه؟»

ده‌لی «نازانم؛ کاکه‌مه‌می پێ ده‌لین به‌کی زه‌رده‌له‌ی خویرییه!»

یایه‌زین ده‌لی:

«سه‌ری به‌تالم، ملی به‌کوینم.

به‌کر، ئه‌وه خه‌تای تویه، سی و دوو ددانته به‌گازی ده‌رینم!»

به‌کر ده‌لی:

«ئه‌من چ بکه‌م، ته‌خسیرم چیه؟

ئه‌و میرمه‌مه‌ پیاویکی زۆر ناچیزه‌یه خویرییه.

برای توو پیاوان نانا‌سی ئه‌تووی له‌کن گران نییه».

ئه‌گه‌ر به‌کر ئه‌و قسه‌ی ده‌کرد ته‌واوه،

به‌زهری‌فی هه‌له‌ده‌ستا په‌رده‌ی هه‌له‌ده‌گرت، ده‌گه‌راوه به‌ دواوه.

یایه‌زین بۆ خۆی ده‌گری خه‌مناک ماوه؛

ده‌لی: «خولایه! ئه‌گه‌ر ئه‌و پیاوه ئه‌منی نه‌ده‌ویست، بۆ له‌یه‌مه‌نی که‌لاموللای

ده‌پیش ئه‌من ناوه؟

له من مل به کویڼ و بابان ویرانی!

سبحه یڼی دهبی ټو کاکه مه مهی ببینم، بزائم ټه گهر ټه منی نه ده ویست بۆچ
پادشایه تیبی یه مه نیی به جی ده به شت، ریی دوا زده مانگ و بیست و چوار رۆژان
ده هاته جزیرئ ویرانی».

رۆژیکی سهر له سبحه یڼانه،

چوار شیران له سهربانی قهره تاژدینی گرتوه دیوانه.

یایه زین گوتی: «بۆچی مه جمیعهی ټو قاپان هه موو رۆژی ناشون؛ به پیسی
ده چنه دیوانی. کاکم ههر شه ریتهی». به قهره واشانی گوت: «هه لی گرن ده بیه مه
حه وزی ماله کاکم؛ ټه من ده یان شووم ټه ورۆ با هه موو شام و نه هاران وا بچیته
دیوانی». خیله کی به سهر خوی کیشا ره پیش کهوت.

ټه ویش قاپ و مه جمیعهی هه لگرت، وه دووی کهوت.

چه کۆ ده لی:

«عرفو! قهره تاژدین، میرمه م گیانه گیانه!

ټه و بلندهی به له ک چاو کتیبه، دیته خواری بۆ رازی کانیه».

عرفو ده لی:

«چه کۆ! میرمه م، قهره تاژدین، ټه زو بيم به قوربانه!

ټه و خاتونه ټه و خاتونه یه، ټه گهر ټه و سی شیرهی به ته مانه».

یایه زین ژن خوشکی قهره تاژدینه. ټه وان له بهر قهره تاژدینی شهرمیان کرد دهنگی
بکه ن. قهره تاژدین گوتی: «که لاموللایان بۆم بپین». قهره تاژدین که لاموللای خوارد
بۆ عرفو، چه کۆ، کاکه مه می گوتی: «هه تا ټه من زیندووم یایه زین ټینگۆ هه رسپیکانه؛
ټینجا هه رچی خولا داینی ټی وی بی». قهره تاژدین گوتی: «بالا کاکه مه م بچی ریی
لی بگری، نه کوو بلتی: برا چکۆ له م، به پیاوم نازانن». چه کۆ گوتی: «ههر که سیک
یایه زینی پی قایل بی، ټه و برا گهره مان بی».

ټه مه سی برا هه بوون ټه سپ بۆزه،

هه رسپیک ساحبی گورز و که مه ند و ټه سپابی قۆزه.

هه لسته برۆ یاخولا یاری خۆت موباره ک بی، دوامین پیرۆزه».

عرفو ده لی:

«ئەمە سى برا ھەبوون ئەسپ ئالە،
ھەرسىك ساحبى گورز و كەمەند و شىر و مەتالە.
لاو! مېرمەم ھەلستە برۆ يارى خۆت موبارەك بى، دوامىن ھەللا!»
كاكەمەم ھەر راوھستا پووشكەى دە عەرزى دەژنى، دەنگى نەكرد.
قەرەتاژدىن دەلئى:

«مېر مەم لەمنت كەوئ دەگەل ئەوئ سەخوونئ دەگەل ئەوئ تانى!
رەبى خولا! ئەو برايانەت لئ نەستىنئ، ھەتا خولا دەكا ديوانئ.
ھەلستە، برۆ دەشقمە پياو قسىكى لە ماشووقەى خۆى بزائئ».

بە كاكەمەمىيان گوت: «ھەلستە برۆ»، گوتى: «كورە مال خەرانەبوو! نوئژى
نىوھەرۆيە بى، نىوھەراستى شارى جزيرئ بى، سى شىرى وەك ئەنگۆ راوھستئ
لئره، ئەمن چلۆن پشتم دەنگۆ دەكەم، دەچم بۆ نوئژى نىوھەرۆيئ، رى چلۆن لە
خوشكى مېرى دەگرم؟ وەللاھى! دلم بتوقئ ناتوانم بچم». عرفت ھەلستا دەگەل
چەكۆئ، قەرەتاژدىنى، لە سەربانى چوونە خوارئ؛ ئەسپى خۆيان ھىنادەرئ؛
سوئندىيان خوار بە قورعانئ: «ئەگەر يايەزىن قسەى دەگەل كاكەمەمى يەك بى،
ھەرچى لە كوچان، لە سوقاقان قسىكى بكا، فزوولئ بكا، سەرى دەبرىن».

كى بوو لە كاكەمەمى گولباوھ،
كەولئ قاقمى بە مىلئ خۆيدا داوھ،
گەلئكى خۆش بوون ھەنگاوھ.

عرفت دوعا و ئايەتەلكورسىي دەخوئند دەيكردن تەواوھ،
ھەتا دەچوو لە رازى كانىيە لە يايەزىنئ دەيكرد سەلام و سەلاوھ.
يايەزىن عەلئكى وە مېرمەمى قەلەندەر نەداوھ،
يايەزىن دەلئى:

«لاو! لاو مەبە و ترو
خەلقى جزيرئ ئەوا لە سەربانان بوون كۆ بەكۆ
ئەگەر حاجەتى ئاويت ھەيە، دەسنوئژى خۆت ھەلگرە برۆ».

مېر مەم دەلئى:
«خولايە چلۆن خانەم بووھ وئرانە

ههزار نه‌حلهت له بابی خۆم دوامین له بابی هه‌موو پیاوانه
رێی دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان پادشایه‌تی یه‌مه‌نی به‌جی بێله به
قسه‌ی ژنان هه‌لسته وهره ئێره‌کانه؛
ئێستا ده‌لی: «لاوه! ئه‌گه‌ر حاجه‌تی ئاوێت هه‌یه، ده‌سنوێژی خۆت هه‌لگره و برۆ
خه‌لق شمر و شه‌یتانه».

کی بوو له میر مه‌می گولباوه،
که‌ولی به‌ سه‌ر شانی خۆیدا دها، به‌عاجزی ده‌گه‌راوه به‌ دواوه. یایه‌زین گو‌تی:
«خولایه! ئه‌وه ئه‌وا هات، قسه‌ی خۆی کرد، ئه‌من دلم شکاند؛ که‌لامی خولای ئه‌وی
ناگرێ، ئه‌من ده‌گرێ، به‌جوانی ده‌مرم، به‌کافری ده‌مرم. بلا بانگی که‌م، بگه‌رێته‌وه،
ده‌شقه‌م دوو قسانی ده‌گه‌ل بکه‌م». یایه‌زین بانگ دی‌لی:
لاوه! هه‌ی لاهه!

ئه‌گه‌ر چه‌زهره‌تی جبرایلی خۆشه‌ویسته، نیدای بۆ خۆشه‌ویستی وی هیناوه،
لاوه ئه‌توو، ئه‌و خولایه که‌ چه‌زهره‌تی مووسای له‌ نووری خله‌قه‌ت کردوو، هه‌وه‌لی
سبچه‌ینان هه‌زار و یه‌ک که‌لامی له‌ باره‌گای خولای ده‌کا ته‌واوه؛
لاوه، به‌شقی ئه‌و خولایه‌ی، ئه‌گه‌ر چه‌زهره‌تی عیسی‌ی رۆحو‌لای له‌ نووری خله‌قه‌ت
کردوو، مردووی له‌ قه‌برستانان پێ ده‌ژیاوه؛
لاوه هه‌رچه‌ند مۆمن و مه‌لایکه‌تن ده‌تینمه‌ تکایه
بۆ خاتری من، ئه‌و جارکه‌ بگه‌رێوه دواوه!
ئه‌وجار کاکه‌مه‌م به‌ شانی راسته‌یدا گه‌راوه،
ته‌مه‌نای له‌ خولای ده‌کرد، له‌ پیغه‌مبه‌ری ده‌پاراوه،
هه‌تا ده‌چوو له‌ رازی کانیه له‌ یایه‌زینی ده‌یکرد سه‌لام و سه‌لاوه.
یایه‌زین ده‌لی:

«ئه‌له‌یکوموسه‌لام وهره‌حمه‌توللاهی، سه‌ر هه‌رتک چاوی من، میرمه‌م شو‌ره‌لاهه،
شه‌وی دی، ئه‌گه‌ر ئه‌و گێچه‌له له دیوانی ده‌قه‌ومی بۆچی له‌ منی مل به‌کوینت
نه‌گێراوه،

ئه‌له‌یکوموسه‌لام وهره‌حمه‌توللاهی، سه‌ر چاوی منی بابان وێرانی
ئه‌توو شه‌وی دی بۆچی ئه‌منت له‌ کاکم قیوول نه‌کرد له‌ لای دیوانی؟

ئەگەر خۆت بە پیاو نەدەزانی بۆچی دەبەر ئەمنت دەناسی جزووی قورعانی؟»
 کاکەمەم دەلی:

«یاپەزین، ئەتوو گەلیک ساحب خاتری
 کاکەمەم نەهاتووہ فینجانى فاوہى بە سەدەقەسەر وەرگری
 خولاً غەزەبى حەوتەبەقەى ئاسمانى ببارینى لە شانى کابەکرى
 یاپەزین! رۆژم لى ھەلات گەیبیە محەلى چیشتەنگاوى
 روومەتى یاپەزینى گەلیک بەمن زەریفترن لە شووشەى گولوى
 بریا ئەو دەست و جام بام، ئەگەر یاپەزینى دەیاویتەمەوہ سەر رووی ئاوى
 رۆژم لى ھەلات، گەیبوہتە نیوہرۆیە،
 روومەتى یاپەزینى گەلیک زەریفترن لە گولوى لیمۆیە
 بریا دەست و جام بام، ئەگەر یاپەزین بە دەستی موبارەکی دەیاویتەمە سەر
 رووی جۆیە

رۆژم لى ھەلات، گەیبە فەسلى ئىوارى
 روومەتى یاپەزینى گەلیک زەریفترن لە دەنكى دەھەنارى
 بریا ئەو تاس و تەبەق بام، ئەگەر یاپەزین بە پەنجەى موبارەکی دەیاویتەمە سەر
 تاتەشوارى

رۆژم لى ھەلات گەیبیە محەلى نوپۆى شىوان
 روومەتى یاپەزینى گەلیک زەریفترن لە گولوى دە میوان
 بریا ئەو دەست و جام بام و ئەگەر یاپەزینى بەپەنجەى موبارەکی دەیاویتەمەوہ
 سەر قەمبەلى دە لیوان

رەببى خولایە! ئەتوو رەحمبەرى، دەگەل یاپەزینى چیدی نەنبى نیوان
 رۆژم لى ھەلات گەیبوہتەوہ نوپۆى خەوتنى
 روومەتى یاپەزینى گەلیک زەریفترن لە گولوى دە سوپسنى
 رەببى خولایگىرم بى، ئەوى رۆژى دەکا دیوانى دەگەل دیوان کردنى
 یاپەزین! بە خولای، ئەمن دەست لە توو ھەلناگرم ھەتا رۆژى مردنى
 یاپەزین! ئاورم تى بەربوو، جگەرم سووتاوہ

غەربىي شارانم بەنگىنەشم لى ھەلبىراوھ
شارى يەمەتېم لە چەنگان چوو، ئەوېشم دە پېناوى توو ناوھ
يايەزىن! ئەگەر ئاگات لېم نەبى، زۆر خراپم لى قەوماوھ
ئەمن و توو وا لېك نابېنېن مراد و كاوى
گەردنى توو گەلېك زەرىفتەرە لە شووشەى گولآوى
ئەگەر دەتوانى بە دەستى موبارەكت، زمانم شكا بىمەدەيە چۆرىك ئاوى!»
يايەزىن دەلى:

«ملم بەكوئىنە، دلم بە تازى
«گورگ ئاوى ميرزىندېنى گەلېك بى رەزاترن لە مووى بەرازى
ئەتوو چلۆن دەتوانى بە نوئىزى نيوەرۆيە لە نيوەرآستى شارى جزيرى جامى
ئاوى لە من بخوازى؟»
كاكە مەم دەلى:

«يايەزىن، ھىزى جگەرم، چراى چاوانم!
ئېستا ئەمن غەربىي ھەموو شارانم
لەوھش بى تىپ و سپاتر بىم، ھىشتا مىرى براى خۆت بە مەپتەر و نوکەرى خۆم
نازانم

غەربىي شاران، لەبەر خاترى توو زۆر بى مەكانم
ھىچ كەس نازانى يايەزىن چەند جوانە
بۆم بەجى ھىشتووھ تەخت و مەكانە
ھەرچىكى ژنە، پېشكارىيان شەپتانە
ئېستا چۆرىكم ئا ناداتى؛ دەلى خەلق شەپتانە»
كى بوو لە يايەزىنى بەلەك چاوھ
دەستى دەدا جامى ئاوى، بازنەى لە دەستى خۆى دەرھىنا، ئەنگوستىلەى لە
قامكى خۆى راكېشاوھ
گوارەى لە گوپى خۆى دەرھىنا، دەرزی لە بەرۆكى ھەلكېشاوھ، دە جامى ئاوى
ناوھ

جامى لە سەرىنچاوى كانىيە، ھەلدېنجا، بە دەس كاكەمەمى داوھ

كاكه مەم ئاۋەكەي خوار دەۋە، بازن و ئەنگۈستىلە و كرمەك و ھەموۋى دە باغەلى
 خۆى ناۋە
 جامى بە دەس يايە زىنئىدا . يايە زىن دەلى: «ئىنجا مىرمەم دەۋلەت زىياد و مالى
 ئاۋا»
 كاكه مەم دەلى:
 «لە خۆم غەرىب و خانە و پىرانى
 ئىستا غەرىبى شارانم كەس قەدرم نازانى
 يايە زىن! بە زاتى خولای بە ھەقى قورعانى
 ئەمن لىرە نارۆم ھەتا دەگەلم دانەنى جى ژوانى» .
 يايە زىن دەلى:
 «سەرى بە تالم، بابانى و پىرانم!
 چل قەرەۋاشم ھەيە ھىچ كەسكىيان بە ھومىد نازانم
 چ جىيان شك نابەم، نىيە متمانم
 بۆيە وا خەجالەت و سەرە و پىرانم» .
 مىرمەم دەلى:
 «ئەمن غەرىبم بە جىيەكى چاك دەزانم .
 ئاورم تى بەر بوو، چۆقەم دەكە وتى:
 مەھەلى چىشتانى سولتانى ژوانمان مىعراجى مزگە وتى» .
 يايە زىن دەلى:
 «خولايە! چلۆن رووم رەشە، بابانم و پىرانە!
 مزگە وتى كاكى من لە لايەكى ديوان گىراۋە؛ لىي رۆنىشتوون ۋەكىل و ۋەزىرى
 كەۋل بە شانە .
 لە تەرەفى دىكەى لىي رۆنىشتوون سۆفىي بەر مال لە ملانە .
 ئەۋا لە مىعراجى مزگە وتى مە لا مەسەلەى دەخوینى لە بەھسى دنيا و قىامەتانە
 لە پىشخانان نۆكەر و قەننە دارى بەردەستانە
 ئەگەر مزگە وتى كاكى من چۆل و ئەھدەدولقەندەھار دەبى، بە كولىنچكانى بەجى
 دەمىن دواز دە كوپرى حافزولقورعانە .

له لايهكى تهكيهيه، له تهرهفي ديكهيان خانهقارونانه
 ئهوهه بؤ موسلمانان چاكه، تيدا بيتن شادهوئيمانه
 يارهبي به كاري توو سهه جار شوكرانه»
 كي بوو له كاكهمهه و يايهزيني گولباوه
 قهول و قهراريان دهبوو تهواوه
 ئهوا رۆژ له نيوهرۆيه وهرگهراوه
 ميرمهه دهلي:
 «يايهزين، عهمرهكهه! دهولت زياد و مالي ئاوا»
 يايهزين دهلي:
 «توخولا! مهرو لهكن ئهمني ههژاري
 بهنگينه لهكنت نهماوه به خهخواري
 چ بكهه، كي دهلي بنيرمه كنت به خزمهتكارى؟»
 كاكه مهه دهلي:
 «يايهزيني چا و جواني!
 رۆحي خومت قوربان دهكهه دهگهله سهرتاپاي ئيماني.
 ئهه قسانه پيكهوه دهكهين ئينشاللا سبچهياني.»
 كي بوو له ميرمههي گولباوه،
 دهگوت: «يايهزين، عهمرهه! دهولت زياد و مالي ئاوا»
 يايهزين دهلي:
 «چ بكهه ئهمني قهلهندهرى
 ميرمهه، ههرو برۆ، بهخولات بهئامان دهدهه، بهزامن بهپيغهمبهري.»
 كي بوو له ميرمههي گولباوه،
 بؤ خزمهت عرفو و چهكو و قهرهتاژديني گهراوه
 دهچوو له ههرسيك برايان دهيكرد سهلام و سهلاوه.
 چهكو دهلي:
 «ئهتوو بزانه له كاري خوлай ئاسماني»

میرمهم بهخیرتییهوه له سهفا و له سهیرانی
 ئەو یایهزینی ئەمن تی بەلەدم، ساحب ئیعلایه؛ هیچ کەس مەتلهبیتی لی نازانی».

میرمهم دەلی:

«قەرەتاژدین! لیم مەده به شیران، مەمکوژە به توانجان
 مەرد ئەو مەرده نییه بچیتە پیتی کچی دە کرمانجان
 مەرد ئەو مەردهیه له کیژی دە میران وەرگنیری بازن و باجان».

عرفق دەلی:

«یارهبی، بهخیرتییهوه، لاوه
 ئەو یایهزینی بەلەک چاوه
 لهکنم قسهی دهگەل هیچ کەسی نابی تەواوه».

کاکەمهم دەلی:

«عرفق! مەمکوژە به شیران
 مەرد ئەو مەرده نییه بچیتە ریگای کچی دە وان فهقیران
 مەرد ئەو مەردهیه بازن و گواران بستینی له کیژی دە میران».

کی بوو له میرمهمی بەلەک چاوه
 له عرفق و چهکۆ و قەرەتاژدینی دەیکرد سهلاوه
 بازن و گوارهی له باغەلی خۆی دەرھینا، له پیش ئەوانی پۆناوه.
 دەیگوت: هەر کەسیکی ئەوهی هەلگری، کاکەمهم نۆکەرە له پیش دەستی
 پراوهستاوه.

قەرەتاژدین دەلی:

«یاخولاً میرمهم نەمری!
 خولاهندی میری مەزن دەستت له عەمری بگری!
 ئەوه هەر قابیل به تۆیه هەلی بگری
 ئەتوو گەورەهی هەموانی؛ دەبی هەرکەسه کەوشی توو لەسهەر چاوی خۆی
 پابگری»

عرفق دەلی:

«ميرمه، گيانه! ئەمنت دەبمه نۆكەر له بەردەستانە».
چەكۆ دەلێ:

«ميرمه! بە براگەورەیی توو سەد جار شوكرانه»
ئینجا میرزیندین بە نۆكەرانى گوت: «بڕۆن كاكەمەمى بێننه ئێرهكانه».
نۆكەرى میرى دەهاتن بە لینگدانە

دەلێ: «سەلاموعەلەيكوم ميرمه؛ مير فەرمووى تەشريفى موبارەكت بێتە
ئێرهكانه».

ئەگەر ميرمه و دەزانى
عرفو و چەكۆ و قەرەتاژدین هەلەدەگرى، دەچى بۆ ديوانى.
كى بوو له ميرمه مى گولباوه
دەگەيپيه ديوانى، له میرى دەکرد سەلام و سەلاوه
دەلێ: «عەلەيكوم ئەسەلام و رحمة تولاھى بەخیرى، شۆرە لاوه!»
مير دەلێ:

«كاكەمەم نەكەين گوفتارى،

بلا تەختە نەردینى بێنن رۆبىنیشین له قومارى».

رۆدەنیشتن دوو بە دوو ميرمه مى نەوجوانە

بۆ وەعدەى پێنج سەعاتى لێکیان دەدا شان بەشانه

كاكەمەم زۆرى له میرى بردەوه، کردى سەرى وێرانە.

گوتى: «بلا جىيان بگۆرینەوه». گوتى: «بەلێ، قوربان». بەكر تەگبیری کردبوو
جىيان بگۆرینەوه؛ كاكەمەمیان لەوێ هەلستان، چوو جىي میرى. میریان هینا
جىي كاكەمەمى. دیسان قوماریان کرد. مير باشارى كاكەمەمى نەکرد. مير گوتى:
«بلا قاوتكى بخۆینەوه». بەكر بەدزى بە میرى گوت: «بلا یایەزین بى، قاوهى
بگێرێ». یایەزین قاوهى هینا، گوتى: «هانى بەنگینە بیاندهیه». مير گوتى:
«یایەزین! بۆخۆت قاوهى بدە». بەكر بە میرى بەدزى گوتى: «بەندىكى بانگى
كاكەمەمى كه». مير دەلێ:

«كاكەمەم، بەو خولایهى كه م بى نسرینه،

پادشایهكى بى شەریكه، هیچ شەریكى له بۆ نینه

لهكن ئهمن وايه ئهوهتى له دايك و بابى خۆت بووى هيچ دۆستى بهدلت نينه». .
ميرمه دهلى:

«مير دهغيلت بم، ئهمن دهبژيرم شوكرانى
دۆستى من يهكيكه وهك عۆريهكانى له ئاسمانى»
مير دهلى:

«يارى تۆم گوئى قوتن وهك گوئى ده مشكان؛
ئائى دۆستى توو سهرى ههئنايه له بهر ئهسپى و رشكان» .
ميرمه دهلى:

«ميران! به قوربانىت بم، ليم مهگره بههانى
دۆستى من يهكيكه وهك عۆريهكانى له ئاسمانى
دۆستى من ئهوهيه، بووه به ساقى قاوهى دهگيرى له ديوانى» .
مير دهلى:

«ميرمه بهقام به قسهى توو هيچ نيهيه
ئهوهتى له بابت بووى، هيچ دۆستت نيهيه» .
مير مه دهلى:

«له خۆم غهريب و بيكهس و خانهوئيرانى
چونكه ميوانم، پيم دهكهن بوختانى
ئهمن دهلیم: دۆستم ههيه؛ چونكه غهريپم كهس پيم ناكه متمانى
ئهوا قهرهتاژدين و عرفۆ و چهكو دهرانن، دۆستى من ئهوهيه، قاوهى دهگيرى له
ديوانى» .

قهرهتاژدين به ميرى گوت: «ئهتو ئهوه قهحبه هيناوته كردووته ساقى له
ديوانى؟» پيلي كاكهمه مى گرت، برديهوه بۆ مالى .
يايهزين قاقهزىكى بۆ كاكهمه مى نووسى:

وهره، تهمهنايه بكهين له خوئى، له ساحبى عهرز و ئاسمانى، «كاكى من
ئاشقه پاوه، ههلكاته شهمالى، لى دا له گوپال بارانى .
سبحهينى كاكم دهچيته راوى ئاهوويى له دهشتى گهرمىانى .

كاكه مەم نەخۆش ئىك بى ھىچ كەس بە دەردى نەزانى .
 سىبەھىنى چىشتانى، سولتانی ژوان و پەيمانمان بکەيتە لای دیوانى .
 ئىنجا تەمەنایان دەکرد لە خولای . ھەدى مال نووستنان ھەلى دەکردە شەمالى ،
 لى دەدا لە گوپال بارانى . مير دەنیریتە کن كاكه مەمى ، دەلى : «ھىچ پادشادىيان
 راوى ئاھوویان نىبە سىبەھىنى» .
 كاكه مەم دەلى : «عەرزى میرى بکەن بەبى فکرى ،
 «نەخۆش ئىكى ھىن گرانم ، بەخولای ، زىن وەخۆم ناگرى» .
 ئەگەر خەبەریان بۆ میرى دەبردەوہ تەواوہ
 دەیانگوت : «میر ، قوربان ! كاكه مەم نەخۆشە ؛ نەخۆش ئىكى ناتەواوہ» .
 بەنگینە دەلى :
 «خانەم خەرابوو ، بزائە ئاغای من بەبى كەسى چى لى قەوماوہ»
 میر دەلى :
 «بەنگین ، مەگرى ، بەبى كاكه مەمى لىم ھەرام بى ئەو راوہ
 بەنگین ، ھەستە ، برۆ ، رامەمىنە
 دەغىلت بم ، راوى سىبەھىنى خۆشە ، خەبەرىكى میرمەم لە بۆ بىنە
 ئەگەر دەچىبە ئەوئى ، خەبەرىكى لەوئى وەردەگرى
 دەبى بە خاتوون ئەستى خوشکم ، بلى ، تەدارەكىكى لە بۆ میرمەمى بگرى
 ئىنشاللا ئەرەسوو و لوقمان دىنمە سەرى ، نایەلم میرمەم بە چ دەردان بمرى» .
 كى بوو لە بەنگىنى گولباوہ
 دەھات بە گریان و بە ھەشتاوہ
 ھەتا دەگەبىبە میرمەمى ، دەبگوت : «بە قوربانىت بم كوئىت ئىشاوہ؟»
 دەبگوت : «بەنگىنە ! مەترسە ؛ ژوانم دەگەل یا بەزىنى پۆناوہ» .
 دلم دەلى كورەى وەستایانە ، گەلىك لە جۆشە .
 ئەگەر دەچىبە کن میرزىندىنى بلى : میرمەم دەردى گرانە ، گەلىك نەخۆشە .
 ئەگەر بەنگین وەدەردەكەوت ، ئەو خەبەرى بۆ ئاغای خۆى دەبردەوہ لە دیوانى
 دەلى : «میرمەم نەخۆشە ، كەس بە دەوا و دەردى نازانى» .

ميرزىندين دەلئى:

«چ بكم، لئىم تىك چوو، بەبى ميرمەمى ناچمە ئەو راوھى سىبھەينى»
مير دەلئى:

«بەنگىنە ئازىزم، بەنگىنەكى شىرىنى!
«ئەسپان بېنەدەرى، سوارىن، بچىنە كىن كاكەمەمى مائە قەرەتاژدىنى»
بەكرئاغا دەلئى:

«ئەتوو بۆ وا ميرىكى بەستەزمانى؟
جارى بەو شەوھى لە مائە قەرەتاژدىنى ھەلمەستىنە مال و خىزانى
دەمىكى دى سوار دەبىن، سەعاتىكى ماوھ لە بۆ بەرى بەيانى»
مير دەلئى:
«ھۆى بەنگىنە:

دە بلا تەدارەكى بگرن، ئەسپى من بکەنەوھ زىنە
ئىنشاللا بە سەلامەتى كاكەمەمى بۆ مائە قەرەتاژدىنى بچىنە»
كى بو لە بەنگىنى موحتەبەرە،
ئەسپى ميرزىندىنى زىنى لى دەکرد، دەيکىشا تەنگ و بەرە،
تاجى و توولەيان بانگ دەکرد ئەو بەر ئەو بەرە،
مير دەھات؛ پىي دە رىكىفى دەنا. لە زىنى مورەسەسى دەكەوتە سەرە؛ دەيگوت:
«بەنگىنە! بە سەرى من، دەپىشدا برۆ خەبەرىكى من بۆ كاكەمەمى بەرە»
كى بو لە ميرى گولباوھ،
دەى ئاژوا بە پەلە و بە ھەنگاوھ،
دەھات، لە مائە قەرەتاژدىنى دەبوو پياوھ،
دەيگوت: «كاكە! ھىچ خۆت نەخۆش مەكە، وەگىر ھىچ پادشايان ناكەوئى ئەو
پەشەراوھ»

ميران ئەتوو گەلىك بى فکرى.

ھەرچەن دەكەم، ميرمەم خۆى لەسەر ئەسپى راناگرى.
مير! پەكى خۆت مەخە؛ خراپم لى قەوماوھ.

ئەمن گەلئىكم پىي له توو خوشتره ئەو راوه،
ئەمما نەخوشتكى بىي ئىختيارم، جگەرم براوه».
مير دەلئى:

«كاكەمەم، له خۆم نەبىنم مراد و كاوى
حوكمە دەبىي دەگەل خۆم بئەمە راوى؟»
كى بوو له ميرى موختەبەرە،
دەيگوت: «بەنگىنە برۆ ئەسپى كاكەمەمى بئىنەدەرە؛
عرفۆ و چەكۆيانم بۆ بىكە خەبەرە».
بەنگىن دەچوو، ئەسپى كاكەمەمى دەهئىنا دەرە
خاتوون ئەستى دەلئى:
«بەنگىنە! تەنگانى شل بكىشه ئەوبەر ئەوبەرە»
ئەگەر بەنگىن ئەسپى ميرمەمى دەهئىنا، پىي دەركىفئى دەنا، بکەوئتە سەرە
هەرچى کردى، هئىزى نەبوو قەلەندەرە
خاتوون ئەستى دەلئى:
«براله! بە كاكەمەمى ناکرئ ئەو سەفەرە».
ميرزىندىن دەلئى:
«خوشكى لىم مەگۆرە، لىي نابىنم كاوى؛
ئەگەر بە كۆلئىم بردبىي، كاكەمەمى دەبەمە راوى».
كاكەمەم دەلەرزى، ئەگەر له بالەخانەى وەدەرکەوت،
پىي دەركىفئى نا نەچوو سەرئى، زىنى ئەسپەكەى دەبەر زگى كەوت.
مير گوتى:

«تەنگەى ئەو ئەسپەى بۆ وا شله؟ تەنگەيان توند كيشا كاكەمەمىيان سوارکرد.
چەند کردى، خۆى رانەگرت.
مير گوتى: «دايبەزىننەوه؛ زۆر نەخوشتە. راوى ئەورۆ حەيفە كاكەمەم دەگەل
نەبوو؛ بچۆ، بەكرناغا پىي بلين سواربىي».
بەكر گوتى: «ئەسپەكەم شەله؛ مير تەشرىفى برۆا؛ ولاخىكى پەيدا دەكەم و

دهیگه می. به کر نه چوو بۆ راوی، قاسیدیکی نارده سهر کاکه مەمی. کاکه مەم هەتا
چیشتانى دانیشت له پاشان سەبر سەبر رۆی بۆ دیوانى میرى. گەیییه دیوانى،
دانیشت. یایه زین هەلستا، هاته خزمەت کاکه مەمی

کى بوو له مەم و زینى بەلەك چاوه

یایه زین دههات، له کاکه مەمی دهکرد سهلام و سهلاوه

دهیگوت: «عهلهیکوم ئەسهلام و رحمه تولاهاى، سهراچاوى من، خاتوونى، کىل

گەردنئى بەلەك چاوه»

دهستیان دهستۆی یهك دهکرد، دەمیان به دمی (*) یهكهوه ناوه.

به کر ئاگای لى بوو کاکه مەم هاته دیوانى

قاسیدی له سهر دادنا له بۆ کیشک کیشانى

کیشکی چاکیان لى کیشاوه

ههردووک خهویان لى دهکوت، ئەو جووته لاوه

میر راوی دهکرد ههتا رۆژ وەرگه راوه

بانگی دهکرد:

«حهیغه، چهکۆ، کاکه مەم دهگه ل نهبوو، پیم خووش نهبوو ئەو راوه».

روویان ده مالى کردهوه. قهرهتاژدین گوتى: «ئەمن دهزانم کاکه مەم دهگه ل

یایه زینى ده دیوانى خهوی لى كهوتوه؛ ئەگەر هەلى نهستینى، وهخه بهر نایه».

بانگی کرد: «بهنگینه! وهره تا پیت بلیم. وهره، ئەتوو هەلى؛ ئەمن پیت دهکهوم؛

دوور داریکت پیتا دهدهم، مهگه رپتوه سهر دارهکهى، ههر برۆ ههتا مالى. دابهزه،

مه م و زینیان له خهوی ههستینه». ئەگەر میر گوتى: «ئەوه له دارى ترسا، وا

نهگه راوه بۆ دوايه». قهرهتاژدین دهلى: «ئەمن دهلیم، میر، ئەوه نهترسا؛ ئەوه

دهچى، داده بهزى، دى له دهركى دیوانى بۆخۆى جلهوى ئاغای خۆى دهگرى». میر

گوتى: «ئەوه شوینىکی چاکه». ئەگەر بهنگینه هاتهوه، تهماشای کرد مەم و زین

خهویان لى كهوتوه، هيج ئاگایان له دنیايه نهبوو. گوتى: «ئەگەر هەلیان دهستینم،

گوناهم دهگاتى؛ ئەگەر هەلیان ناستینم ئیستا میر دهگاته جى، پى دهزانى،

سهرمان دهبرن».

(*) دم: دم.

بهنگین روانی: ئەوا میر هات. بهنگین دەلی:
 «های میرمەم! لە خۆم غەریب و هەژاری
 ئاوریکم دە بەدەنی بەربوو دایگرتم بەیەكجاری
 کاکەمەم، لەو خەوێ هەلستە، کەلێکی وەکو میری هات و گەیییە قەراخ شاری
 وای، لە خۆم غەریبی و یەخسیری
 میرمەم، لەو خەوێ هەلستە غەریبی خۆت وەبیری؛
 کەلێکی وەکو میرزیندینی هات و گەیییە دەروازە ی جزیری»
 کاکەمەم لە خەوێ هەلستا گوتی: «بەنگینە ئەوێ چییە؟»
 گوتی مأل خەرانەبوو! ئەوێ میر گەیییە جی؛ ئەتوو بۆ هەلناستی، لە دیوانی
 برۆیەو؟» گوتی: «بەنگینە! تەماشاکە، بزانه دوورە یا نیزیکه». بەنگینە چوو
 سەربانی، تەماشای دەکرد، کەمی مابوو، بگاتە قەراخی شاری. ئەگەر هات
 تەماشای کرد، مەم و زین دیسان خەویان لی کەوتبۆوه.
 بهنگین دەلی:
 «لە خۆم غەریبی، جگەرسووتاوی
 ئەوێ ئاگاکی من لە خۆی نابینی چ مراد و کاوی
 های لاوه، میرمەم! لەو شیرن خەوێ؛ هەلستە کەلێکی وەکو میری هاتەو لە
 راوی
 کوینی سیامالانم دەبەرکەن بەیەكجاری
 میرمەم لەو خەوێ هەلستە؛ کەلێکی وەکو میری هات و گەیییە دەروازە ی شاری
 میرمەم لە خۆم غەریب و مأل ویرانی
 کەلێکی وەکو میری هات و گەیییە دەرکی دیوانی»
 میر جلهوی هەلنگاوت. راوستا؛ گوتی: «بەنگینە. داخولا کاکەمەم چلۆنە؟»
 گوتی: «نازانم هاتوومەو، لێره راوستام». دەو دەمیدا بەکرئاغا هات و گەیییە
 خزمەت میری.
 بەکرئاغای گوتی: «ئاغا! بەخیرییەو؛ راوت موبارەک بی». میر گوتی: «بلا،
 بیچن سەریکی کاکەمەمی بدەین». بەکر دەیزانی دەگەل یایەزینی دە وەتاغی دان.
 بەکر گوتی: «قوربان! دابەزە. پیاوی دەنێرم، بزانی کاکەمەم چلۆنە». میر دابەزی.

ئەسپيان لى ۋەرگرت، چوۋە مائى. بەنگىنە ھاتەۋە، بانگى كاكەمەمى دەكا دەلى:
 «دوۋان ئاشق ھەبوون لەمىژە
 ھەردووك لەبەر خەۋى بېوون ھۆر و گىژە
 ھەي ئاغا! بە قوربانىت بىم. لەو شىرىن خەۋى ھەلىستە، دۆراندوتن ھەموو
 نوپۇزە».

مىر ئەگەر ھاتەۋە، چوۋە ديوانى. كاكەمەم چارى نەبوو، يايەزىنى دەبن كەۋلى
 نا. پالى ۋە كولىنچكى ۋەتاغىدا. عرفق، چەكۆ، قەرەتاژدىن، بەكرئاغا ھەموو ھات
 دانىشت. مىر گوتى: «ھا كاكەمەم چلۇنى؟» گوتى: «قوربان! خولا بكا، راۋى توو
 موبارەك بى! ئەمن چاكىم». گوتى: «كاكەمەم! راۋى ئەۋرۆ چ پادشايان نەيانبوو;
 ھەيفە ئەتو دەگەل نەبوۋى». يايەزىن دە گوتى كەۋلىدا كەزى خۇى بە قەرەتاژدىنى
 نىشان دا. قەرەتاژدىن ئەگەر وايزانى، نۆكەرى بانگ كرد، گوتى: «برۆ، ھەوت
 دەرکم ھەيە؛ پوۋشى تىنى، ئاۋەرى بدە؛ بىلا مالىە من بسووتى».

ئاۋرىك ھەلىستا لە سەرى دىنى
 يەكى دى ھەلىستا لەو سەرى دىنى
 ھاي مالىە قەرەتاژدىنى ھەموۋى سووتا بە سووتنى
 بەنگىن دەلى:

«مىر، ئاۋرىك دە مالىە قەرەتاژدىنى بەرىبوو. چ ئاۋرىكى بى ئامانە!
 ئەگەر ھەلنەستى، ئىستا شارى جزىرى دەسووتى
 دەبى ۋىرانە

مىر ئەتوۋ مىرىكى بى فكىرى
 ئەۋە شەمال ھات، ئاۋرى دىنى بە سەر خانوۋبەرەى تودا، رادەبرى
 ئەگەر ھەلنەستى، ئىستا كۆشك و تالارى تۆش ئاۋرى دەگرى».
 مىر زىندىن دەلى:

«مەخلوۋقى جزىرى، ۋەكىل و ۋەزىر، برۆن، دامەمىن
 ھەپراكەن، ئەۋ ئاۋرەى لە مالىە قەرەتاژدىنى ۋەكوژىن»
 بەنگىنە دەلى:
 «ۋاى لە خۆم بى سەلايە!

میرا! ٺهگر بڙخوت هه ٺهستي، ٺه و ٺاوره هين به حوڪمه، چارهي نايه».

ٺهگر مير وا دهزاني

شه قڙن كهوته ديواني

مير وهدهر كهوت به به قيني

رووي كرده ماله قهره تاژ ديني

ٺهگر مير رڙي به ههنگاهه

دهرڪ و په نجهه رهي بڙ كراهه

به كرائه خوي دهگيراهه

كاهه مهه لهوي هه ٺهستاهه

دهگه ٺه يايه زيني به ٺهك چاهه

گوٽي: «يايه زين! له بهر به كره شهيتاني ليڪمان نهدي مراد و كاهه»

مهه و زين هاتنه پيشخاني

دهستيان كرد به گرياني

كاري به كريه، خولا دهزاني!

مير مهه دهلي:

«يايه زين! چلون چاوان به قهره تاژ ديني هه ٺهينم،

مهگر ٺه ٺهچيان بنيرم،

گهنج و خه زينه يه مه ٺهني بڙ بينم».

ٺهگر لهوي ٺه و قسه بو ته واوه.

يايه زين دهلي:

«كاهه مهه كاريكي زور گه وره له مه قه وماوه».

دهيگوت: «يايه زين! دهست دهستوي كهه، دوو ماچان له كولمان بكهه ته واوه».

ٺهگر دهه يه كولمه يايه زيني كهوت،

دهستريه دهستاني به ربڙوه؛ ٺهوي لهوي كهوت.

بهكر هه را دهكا، راناميئي،

دهستريه يايه زيني پر ده داتي دهير فيئي.

کاکه مهه دهلی:
 «چ بکه له جهباری
 بلا، به کره مه رگه وه ری بکوژم به یه کجاری؟»
 یایه زین دهلی:
 «له خۆم بی سه لایه
 «چ بکه، نه و پو کاره که به ده، کوشتنی به کری بۆم پیک نایه».
 میرمه بۆ ماله قهره تاژدینی چوو؛ یایه زینیش بۆ مالی گه راوه.
 کاکه مهه ده چوو له میری و قهره تاژدینی ده کرد سه لاوه.
 ماله قهره تاژدینی ناوری گرت، مه خلوقی جزیرتی هه موو به سه ردا رزاوه.
 قهره تاژدینی لوری
 به زمانی ئاره بان ده ژنتی خوری:
 دور، گویترا! لانکی کوری (*).
 خاتوون نهستی دهلی:
 «نه نه ماله دهوی نه نه و حاله
 نه نه منداله دهوی نه نه و تفاله
 به و شهرتی له دنیا به سه لامهت بن گهردنی زهره و رووی پر له خاله».
 ئینجا میر دانیشت؛ ئاوره که کوژاوه؛ ماله قهره تاژدینی هه موو سووتا. میر
 گوتی: «وهرن، باربووی ماله قهره تاژدینی بکهین».
 میر گوتی: «وه تاغیکم به هه موو شتی که وه دایه به قهره تاژدینی. به کر ناغا؛
 نه توو چی ده دهیی؟» به کر ناغا گوتی: «قوربان! نه من چ نادهم». گوتی: «به کر ناغا!
 بۆچی؟» گوتی: «قوربان که سیک ماله خۆی به دهستی خۆی بسووتینی، نه من ماله
 خۆم بۆچی بدهمی؟» میر گوتی: «نه من تی ناگه م؛ نه و قسه چیه؟» دهستی دا
 دهستره ی، گوتی: «قوربان! نه وه له دیوانی بوون، نه گهر نه توو له راوی هاتیه وه،
 کاکه مهه یایه زینی وه بن که ولی دابوو، قهره تاژدین پی زانی، ناردی ماله خۆی
 ئاور تی به ردا؛ سووتاندی هه تا یایه زین و کاکه مهه خه لاس بن. نه گهر به قه م پی

(* نه و دیره له په راویزی پیشه کی نه م کتیه دا روون کراوه ته وه.

ناکهی، ئهوه دهستریه یایه زین و کاکه مه مییه، له دیوانی لیم ئهستاندن، نهکو بلتی: «بهکر شهیتانه، ئابرووی خوشکی من دهبا»، جا ئهمن بۆ ماله خۆم دهدهم به پیاوی وا؛ قهت بووه، نۆکه به ئاغای خۆی غهیان ببی. میر گوتی: «بهکر ئاغا! ئهتوو راست دهکهی، مهسلهحهت چیه؟ کاکه مه می چلۆن ببه تلینین، قهرهتاژدین، عرفۆ، چهکو پئی نه زانن؟» گوتی: «قوربان کاریکی وا بکهین، بهنگین نه زانی». ههلسستان چوونهوه مائی. بهکر گوتی: «قوربان ولاتیکمان ههیه قهه خهرجمان ناداتی؛ بلا زیندانیکی ههلهکنین بۆ کاکه مه می، ههچ کهس نه زانی». به مانگیکی زیندانیان تهمام کرد. بهکر گوتی: «بنیره، عرفۆ و چهکو و قهرهتاژدین و بهنگینه و میرمه بینه ئیره؛ مهسلهحهتی بکهین». نارديان، ههموو هاتن.

میر گوتی: «کوپینه! ئه مه چ بکهین؛ ولاتیکم ههیه ئیتاعهتیم ناکهن، خهرجم نادهنی». گوتیان: «قوربان! چ دهفرمووی وا دهکهین». میر گوتی: «مهسلهحهته ئهنگۆ بچن، کاکه مه می بۆ من بهجی بیلن. بهتهنی ئهمن عاجز دهیم». گوتیان: «بهلی؛ ته دارهکمان بۆ بگره؛ لهشکرمان بۆ وهدرخه. یان سهری خۆمان دادهنین یان بهجاریکی مال و تالانت بۆ دینین».

دهنگی لهشکریان دا له شاری جزیری
سوار سوار دهبن، قۆشه ن راسته ی لی دهگیری
میر هات و پۆنیشته له دیوانی
دهلی: «بێن، قهتاری بار کهن له گهنج خانی
بچن ئه و ولاته م بۆ بهرحهق بکهن، جا دینم شادوئیمانی».
دهستی دهکرد له عرفۆ و چهکو و بهنگینه ی به خهلات بهخشانی
دوو باره ههموو ئهنعامی دانی
قهرهتاژدین، بانگیان کرده دیوانی
خهلاتیکی زۆر گهورهیان کرد، ههموو کهس بزانی
ئینجا مه رهخهست کران دهبی برۆن سبچهینی.
ههلسستان بهبی فکری،
هه رکهس دهچپته وه مه نرلی خۆی دهگری
ئه گهر ئهوی شهوی بوو ته واوه

سبجهینی بهیانی داوه
 شه‌پووریان کیشا، ئالا هه‌لکراوه
 میر بۆخۆی هه‌لستا بۆخۆی هاته‌ئو ناوه
 له‌شکریان به‌پێ کرد، له‌شکرێکی عه‌زیمه، ته‌واوه.
 عرفۆ و چه‌کۆ و قه‌ره‌تاژدین و به‌نگینه‌ئهمانه‌تی میرمه‌می زۆریان ده‌داوه؛
 میر و کاکه‌مه‌م و به‌کرئاغا گه‌رانه‌وه به‌ داوه.
 میر به‌دزی به‌ به‌کری ده‌گوت:
 «ئه‌گه‌ر یایه‌زین بزانی، کارمان ناته‌واوه
 ده‌بی بلین، کاکه‌مه‌م سه‌رکرده‌ی له‌شکری بوو، پۆی به‌ لاره‌».
 له‌ پاشان میرزیندین و به‌کر کاکه‌مه‌میان خسته‌ زیندان
 به‌کر و میر پیکه‌وه چوونه‌ دیوانی.
 تاژییه‌کی کاکه‌مه‌می بوو؛ ئه‌گه‌ر زانی کاکه‌مه‌میان ده‌ زیندانی هاویشته، چووه
 ده‌رکی یایه‌زینی. یایه‌زین ده‌لی:
 «قه‌ره‌واش و که‌نیزی من، ئه‌نگۆ گه‌لیک دلیرن
 کاکه‌مه‌م چۆته‌ له‌شکری، ئه‌و تووتکه‌ تاژییه‌ی گه‌راوه‌ته‌وه زۆر چاکی نیگا
 بدیرن».
 هه‌موو رۆژی نانیان ده‌دا به‌ تووتکه‌ تاژییه‌که‌ی، قه‌پی پێدا ده‌کرد هه‌لی ده‌گرت،
 ده‌بیرد بۆ کاکه‌مه‌می ده‌ زیندانی داویشته. هه‌تا چل شه‌وی هه‌ر وابوو. رۆژیکی
 مزگینیان هینا، له‌شکر هاته‌وه. یایه‌زین گوتی: «ئه‌و له‌شکر هاته‌وه، ئه‌و تووتکه
 تاژییه‌ بۆ وا لاواز بووه؛ جا ئه‌من چ بکه‌م له‌ خه‌جاله‌تی کاکه‌مه‌می» گوتی: بێن،
 له‌کن ئه‌من نانی بده‌نی، بزانی ئه‌و تووتکه‌ تێرو نه‌کردوه، وا لاوازه. نانیان ئاویتته
 به‌ری، قه‌پی پێدا کرد، هه‌لی گرت و بردی. یایه‌زین بۆخۆی وه‌دووی که‌وت. گوتی:
 «کچی، بۆ کوێی ده‌با ئه‌و نانه‌ی؟» گوتیان: «قوربان! هه‌موو رۆژی نانی ده‌دینی،
 ده‌بیا، ده‌روا». تووتکه‌ گه‌یییه‌ سه‌ر زیندانی بۆی به‌رداوه. ئه‌گه‌ر یایه‌زین چوو،
 ته‌ماشای کرد، پێی زانی، ئه‌وه زیندانه، کاکه‌مه‌م ده‌ویدایه. یایه‌زین ده‌گری؛ ده‌لی:
 «پووسیا بووم، بابانم وێرانه
 ئه‌من له‌کنم وابوو، ئه‌توو سه‌رکرده‌ی له‌شکری، چووی به‌رحه‌ق بکه‌ی ئه‌و

عتیلانە»،

میر مەم دەلّی:

«یایەزین، گیانە!

چل شەو، بە قسەى بەکرى جیگام زیندانە،

شام و نەھارم بوو بە جەمى سەگانە».

یایەزین دەلّی:

«هەى لە خۆم روورەش و بابان ویرانى

تا قە کورەى براھیم پادشای یەمەنى بێتە شارى جریرى بە قسەى منى سەر

بەتال و بى خودانى».

میرمەم دەلّی:

«ئەى خولاً، بە رحمەتى تۆم شوکرانە

ئەمن نەمزانی لە شارى جریرى بەکر وا شەیتانە

لە خۆم خانەخەراپ و مال و ویرانى،

هیچ جوابى دیم نییە بەغەیرەن شوکرانى

زولفى خۆت بکە تەناف، بزانه دەرم نایەنى لە زیندانى.

سەرى من ئەگەر دەرتەهینام، لەسەر کۆشى خۆتى دانى

جا ئەودەمى شوکرانەبژیرم، ئەگەر پیمەردى خولام بێنەسەرى بۆ گیان

کیشانى».

یایەزین دەلّی:

«ئەگەر براھیم پادشای یەمەنى بزانی

دى، شارى جریرى ویران دەکا، لەسەرى کورى خۆى لە حەولاد و تایفەى من

دەبرى رى گوزەرانى».

ئینجا مەلەک ریحان هاتوو لەولاو،

سەرتاپا خوار خۆى دە قورى هەلکیشاو،

دەلّی: «یایەزین، بە قوربانى بى، ئەو چ بوو، چ قەوماو؟»

یایەزین دەلّی:

«مه لهك ريحان، ئەتوو هاتووی، به قوماربازی دهگری.
ئەتوو نازانی، چاك نابى، چونكه له ئەولادی به كرى؟»
مه لهك ريحان دەلی:

«قوربانت بم، ئەمن كویرم بوو چاوه
له من وایه میرمه م سهركردهی له شكرییه چووه، مال و تالانی هیناوه.
ئیتستا سهلام لی رابوو، دهلین: له زیندانیدا زهلیل و مهحتهل ماوه.»
ئینجا مزگیینی هات، له شکر و قوشهه له شاری جزیری بوو بلاوه ئینجا
خه بهریان به یایه زینتی داوه.
یایه زین ئەگەر وا دهزانی،
سهرتاپا خوار خوی هه لدهکیشا ده قور و خمخانی،
به کووچهی شاری جزیرییدا دئ، دهست دهکا به گریانئ.
عرفۆ و چهکوۆ و قهرهتاژدین ئەسپتکیان به پیشکەش بۆ کاکه مەمی هینابوو؛
ئەوا دهیگپرن له کاروانسه رایه و له کۆلانی.
یایه زین دەلی:

«قهرهتاژدین ئاغا که تان کوانئ»
ئەنگۆ بۆ ئاغا یه تی و به جی هیشته، چل شهوه جهمی دهگه ل جهمی سهگانه له
زیندانی.»

به نگینه دهلی:

«ئەگەر نه مرم، بژیم، بمینم،
دهبی له شکر و قوشهه نی شاری یه مەنی بینم،
دهبی ریشهی هه ولادی میر و به کری ده رینم.»
عرفۆ دهلی:

«ئەمن عرفۆمه،
به رانیکی به ئەسرۆمه،
میری برات له شانانرا دهگرۆمه»
قهرهتاژدین دهلی:

«ئەمن قەرەتاژدینم،
 لە پلینگەکانی چەنگ بەخوینم
 ئەگەر نەمرم، میری برات لە شانانرا دەردینم».
 چەکوۆش دەلی:
 «ئەمن چەکوۆیەکم بەناوہ
 لە سوۆ میرمەمی کوۆیرم دەبووہ ھەرتک چاوہ.
 خوشکی یایەزین، گلەییانم لی مەکە، کوۆیرم بووہ ھەرتک چاوہ
 ئیستا دەبی شاری جزیری تەخت و تاراج بکەم، بیکەم بلاوہ.
 خوشکی، پیم بلی، بزائم میرمەم مردووہ یانە ماوہ».
 یایەزین دەلی:
 «چ بکەم ئەمنی قەلەندەر و مال و پیرانی
 نەمردووہ و نەماوہ؛ ئەوہ زەلیلە لەئێو زیندانی».
 ئینجا ئەو چوار شێرە بە گریان دەھاتنە خوارێ لە کۆلانی،
 ھەموویان دەھاتن، دەگەینە سەر زیندانی.
 دەیانگوت: «یایەزین! میری بکوۆین یا کاکەمەمی دەرتین لە زیندانی؟»
 یایەزین دەلی:
 «بە قوربانو بێم، دامەپین،
 جارێ کاریکی وا بکەن کاکەمەم بۆ دەرتین»
 ئینجا یایەزین کەزیی خۆی بەعالمقە بەعالمقە کرد ئاویتتە زیندانی
 کاکەمەم ئاویتتە ئەستۆ و بنەنگلی خۆی؛ دەستیان کرد بە ھەلکێشانێ.
 یایەزین دەلی:
 «بیدەن بەمن»، سەری خۆی ھەلگرت، لەسەری کوۆشی خۆی دانێ
 کاکەمەم دەلی:
 «یا رەبی، بە رەحمەتی خوڵای دەبژیرم شوکرانی
 یایەزین! ئەمن چاووم نابینی؛ عرقۆ و چەکوۆ و قەرەتاژدین و بەنگینە کوانی؟»
 یایەزین دەلی:

«جەرگم بىرا، كەسم نەماو»
ئەتو نازانى، ئەوانە لە لەشكرى گەرانەو، پاكەت لە دەورتي راوستاوه؟»
كاكەمەم دەلى:
«پىيان بلى گەردنم نازاد بكن؛ دەولەت زىاد و مالى ئاوا
لە توو دىدار ئاخىرەت بووم، لە ئاھى دايك و بابم مەخسوودم نەبوو تەواو»،
ياپەزىن، ئەگەر وا دەزانى،
دەست دەكا بە چەمبەر و گريانى.
بە رەحمەتى خولای ميوان دەھاتنە سەر كاكەمەمى بۆ گيان كيشانى.
كى بوو لە كاكەمەمى بەلەك چاوه،
چاوى خوى لە رووى ياپەزىنى كرد بلاءو.
عرفو و چەكو و قەرەتاژدين و بەنگينە دەست دەكەن بە گريانى،
مىرزىندىن ھەلدەستا دەھاتە كەن ئەوان لە ديوانى
ئەويش وەك ئەوان دەس دەكا بە گريانى،
دەلى: «خوشكى، ياپەزىن! بلاء كاكەمەمى ھەلگىن بىبەينەو ھە ديوانى»،
بەنگين دەلى:
«ئەمىر، بە قورىانت بىم، چ دەستانى مەكەنى
«ئەمەن ئەمانەتى براھىم پادشاھ دەبى بىبەمەو ھەمەنى»،
مىر دەلى:
«بەنگينە، گيانە!»
«ئەمەن نەمزانىوھ كورى براھىم پادشاھ ھاتوتە ئىرەكانە
ئەمەن دەزانم شارى يەمەنى لەسەر ئەوى دەبى ويرانە،
مەسلەھەت ئەوھى دەبى، ھەر لەكنە خۆم بى گور و گورخانە»،
قەرەتاژدين دەلى:
«دەبى ھەر لىرە بى، چونكە لە ياپەزىنى ميوانە»،
عرفو و چەكو دەلىن:
«بە دەستى خۆن دەبەينە گورخانە».

چونکہ میرمہم ماشوقی یایہ زینتیہ، ہتا مردنی یایہ زین خوشکی
ہموانمانہ».

بہنگین دہلی:

«بی ئاغا و بی و ہتہ نین

چونکہ میرمہم غریبہ، بلا بچین بوخومان قہبری بو ہلکھ نین».

میرزیندین دہلی:

«خولاکھی! بہنگین چت لہو قسہی داوہ

نہم زانی کوری براہیم پادشایہ؛ کویرم بی ہرتک چاوہ

لہمیژہ نار دوومہ قہبری بو ہلکھ ناوہ».

کاکہ مہمیان بردہ سہر تاتہ شواری و شو راوہ،

ہہلیان گرت بو گوڑخانان، لہوی تہ سلیم بہ خاکئی کراوہ،

بانگیتی خوشیان لی دا، گہرانوہ بہ دواوہ.

ئینجا ئہ گہر شوہ بہ سہر دا ہات ہہلی کردہ ریژنہی بارانی،

یایہ زین ئیستا بو کاکہ مہمی دہس دہکا بہ گریانئ:

«تاقہ کوری براہیم پادشای یہ مہنی جوانہ مہرگ بوو لہ سہری من بابان ویرانی

حہ لالی دنیاہم لی حہرام بی ہتا خولا دہکا دیوانئ؛

چ بکہم لہ خوم رووسیائی، قہلہ ندہری

بو دایک و بابی میرمہمی دہگہینہ یہ مہنی خہ بہری

داخولای، شاری جزیری دہگہل توپ و توپخانہی یہ مہنی چی بہ سہری

چ بکہم، لہ چہنگم دہرچوو، ئہ من مل بہ کوینی

شاری جزیری لی خرا دہکھن کہسم لہ ئہ ولادی نامینی».

کی بوو لہ بہنگینہی دلسووتاوہ،

دہہاتہ خزمہت یایہ زینئ دہیگوت: «یایہ زین! چاوم کویر بوو، ئاغام نہ ماوہ».

یایہ زین دہلی:

«بہنگینہ! ئہ من بابانم خہرابوو تیرم لہ جگہری دراوہ».

بہنگینہ دہلی:

«دهبی بهی کھسی برۆم، بۆ شاری یه مهنی، دهولت زیاد و مالی ئاوا»
یا یه زین دهلی:

«هه پڕۆ! چ بکهه، ئه منی قه له ندهری

هه پڕۆ، برۆ به خولت به زامن ددههه، به ئه مانهت به پیغه مبهیری»
کی بوو له بهنگینی گولباوه،

ئه سپ و تاژی ده خمی دهنه بۆ یه مهنی گهراوه.

دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان به شین و گریانی ئاژواوه، ههتا دهگهیییه
دهرکی براهیم پادشای یه مهنی بانگ له سهه بانگی لی داوه».

براهیم پادشا وهدرکهوت، دهلی: «بهنگین! کاکه مهه چی لی هات و چی لی
قهوماوه؟»

دهلی: «براهیم پادشا، به قوربانته بیه! دهردیکی گهیییه، عه مری حهقی به چی
هیناوه».

براهیم پادشا دهلی:

«بهنگینه، چ دهکهی له منی بی کور و فهقیری

چ بکهه له یه مهنی پرا چلۆن بگهه شاری جیری؟»

دایکی مه می، ئه گهه وا دهزانی، له شکر و قوشه نهی دهنگ داوه

هه به و شهوهی ئالای هه لکرد، بهیداغی راکتیشاوه

بهنگین بانگ له سهه بانگی لی ددها، بۆ شاری جیری گهراوه.

بهنگین دهلی:

«ده پڕۆم بۆ شاری جیری بۆ کن ئاگاکی نهوجوانه».

دههاته خوارێ دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژانه

دههاته دهوره ی جیری، داوت [؟] دایبهست تۆپ و تۆپخانه.

یا یه زین ناردییه کن میرزیندینی: «مه رهخهس بفرمووی، دهچمه سهه قهبری

کاکه مه می» . میر تهگییری به بهکری کرد، گوتی: «مه رهخهستی بکهه، یا نهیکهه؟»

گوتی: قوربان! مه رهخهستی بکهه، دهزانم، به هاواریه وه دین: ده شقهه بۆ خاتری

یا یه زینی خهراپه مان نهکهن» . میر فره مووی: «بالا بچیتته سهه قهبران،

مه رهخهسته» . یا یه زین به گریانی چوو سهه قهبران . ئه وه یا یه زین گهیییه سهه

قهبرى كاكه مەمى . بانگى كاكه مەمى دەكا .
دەلئى: «خولايە، نە بەكە بىرىنى، نە بەسە بىرىنى
بۆخۆت گيانان دەدى، گيانان دەستىنى
كاكە مەم، عەمرەكەم، ئەتوو نابى جارىكى سەر ھەلئىنى؟»
كاكە مەم دەلئى:

«خاتوونى! بۆ وا شىت و كەم ئەقلى؟
روومەتى تۆم گەلىك جوانترن لە دەسرۆكەى گول گولئى
ھەتا دنيا خەرا دەبى، پياو سەر ھەلئىنەنى لە مائە گلئى».
يايەزىن دەلئى:

«خولايە، بەغەيرەز ئەتوو كەس نىيە بىمىنى
ئەمن چىدىكەم بۆ مەجووزاتان نەژىنى
ئەمن بە كىلى كاكە مەمى ھەمىو بىمىنى .
خولايە، ئەتوو كەرىمى، قادرى»

مىوانى خولاي دى، پۆجى لە يايەزىنى وەردەگرى .

خەبەريان دا بەمىرزىندىنى: «يايەزىن مرد». مىر بە بەكرى فەرموو: «بىرۆ، قەبرى
بۆ ھەلئەنن». گوتيان: «قەبرى ھۆ لەوئى ھەلئەنن». ھەرچىكى پاچيان لى دا بوو
بەروو لە ھىچ كوئى ھەلئەكەنرا؛ لەكن كاكە مەمى نەبى. قەبرىان تەواو كرد .
يايەزىن تەسلىم كرد . داياپۆشى گوتيان: «ياللا بىرۆينەو». شەقژن لە قەبرى
كاكە مەم و يايەزىنى ھات. بەكر گوتى: «ئاحا! دەست ھەلئەنگرن ئەوا لە قەبرىش
چوونە بالى يەك»:

بەكر ئاغا دەلئى:

«مىر ئەتوو مىرىكى ساحب خاترى

لە ھەموو كاران عەيب و عاران لە من دەگرى

خوشكى قەعبەى توو لە قىامەتتەش دەس لە خەلقى ھەلئەگرى».

مىر گوتى: «ھەموو كارىكى پى كردم، دەنجا بىكوژن»

بەكر خۆى ئاويتە نىوانى قەبرى كاكە مەم و يايەزىنى. خويىنى بەكرى لە نىوانى

قەبرى كاكە مەم و يايەزىنى كەوت، ئىستا بوو بە زى لەوئى شىن بوو .

کاری وان بوو ته‌واوه
 عرفق سهرتاپا خوار خوئی ده قورئ ناوه
 چه‌کۆش خوئی له خمی داوه
 بانگیکی خویشیان له بۆ مه‌م و زینان لی داوه
 به‌خه‌مناکی هه‌ر که‌سه بۆ ماله‌ خوئی رۆیه‌وه و گه‌راوه
 خه‌به‌ریان به‌ براهیم پادشای دا، یایه‌زینیش مرد، له‌کن کاکه‌ مه‌میان ناشت.
 کئی بوو له‌ براهیم پادشای زهنویره
 گوئی: «ئیدی که‌س پیم نه‌لی له‌ پاش مه‌م و زینان شاری جزیرئ نیگابدیره
 سبچه‌ینی پاکئی نوغروق ده‌که‌م ده‌چۆمی جزیرئ ده‌که‌م سه‌ر به‌ره‌و ژیره».
 ئینجا که‌ سبچه‌ینی به‌یانی داوه
 براهیم پادشا له‌ خه‌وئ هه‌لستاوه
 ده‌لی: «چ بکه‌م؟ له‌ عه‌یبه‌ت میرمه‌می کویرم بوون هه‌رتک چاوه».
 رووی توپ و سه‌ربازی ده‌ شاری جزیرئ کراوه.
 به‌نگینه‌ ئاغای چووه‌ بۆخوئی سه‌رکرده‌یه و زگی سووتاوه.
 رووی ده‌ ماله‌ به‌کری کرد؛ هه‌رچی گه‌ییبه‌ سه‌ری بری، سینگی هه‌لیناوه.
 رووی ده‌ ماله‌ میرزیندینی کرد، قه‌تی یه‌ک خه‌لا نه‌بوو، یه‌کی نه‌ماوه هه‌تا
 به‌چارئکی ئاساریان برآوه.
 جا خاتوون ئه‌ستی کوینی ده‌به‌ر خوئی کرد، چو له‌ پیش براهیم پادشای
 راوه‌ستاوه،
 ده‌لی: «پادشا، مه‌م و زین چوون، ئاساری ماله‌ بایم برآوه».
 براهیم پادشا ده‌ستی ده‌ستۆی خاتوون ئه‌ستی کرد، گوئی: «ئه‌توو کچی منی
 ئه‌تووم له‌ جئیی کاکه‌مه‌می رۆناوه».
 ده‌ستی ده‌ستۆی خاتوون ئه‌ستی کرد، چووه‌ سه‌ر قه‌بری مه‌م و زینان به
 بیانییه‌کی ته‌واوه.
 گه‌ینه‌ سه‌ر قه‌بران، ده‌گه‌ل له‌شکر و قۆشه‌نی بانگیکی خویشیان لی ده‌داوه.
 کئی بوو له‌ براهیم پادشای نه‌وجوانه،
 کویرایی گه‌ییبه‌ هه‌رتک چاوه‌کانه،

ده‌لئى: «به سهرينى پيرى به شم بى كورى و زگ سووتانه.
 رۆله! خاتوون ئەستى نايه مه وه شارى جزيرى؛ شارىكى به دقه ده مه،
 ويستراحت گرانه.
 رۆله! شاره كهى يه مه نى، بى كورى ئاغاي و سهره ويرانه».

خاتوون ئەستى ده‌لئى:
 «له سوئ مه م و زيان وهخته وهرگه پيم له دينى،
 ئيچ باب و برام نه ماون، له كنيان رۆنيشم به په رژينى».

براهيم پادشا ده‌لئى:
 «رۆله! شاره كهى جزيريم به بهرات دا ههتا مردنى به قهره تاژدينى»
 «ئينجا ئەمن كاكه مه مم چوو، هۆم كه وتۆته به ننگينى».

قهره تاژدين ده‌لئى:
 «چ بكم براهيم پادشا؛ ئاغايه تيم پى ناكري، جگه رم براوه،
 خزمهتى ميرمه مم گه ليك نه كرد، ئەمه گم به هيچى دراوه.
 «خولا ده زانئى كورى تۆيه؛ بلا ئەمن هيچ كه سم له شوينه وارئ نه ماوه».

سبچه ينى ته داره كى ده گرت ههتا ههوت رۆژان هه خيهر و قوربانى بۆ مه م و
 زيان كراوه، له پاشان ئالايان هه لكره و بهيداغيان راكيشاوه.
 جزير به قهره تاژدينى ته سليم كرا. گه رانه وه به دواوه.
 براهيم پادشا له هه سره تان كوئيرى بوون هه رتك چاوه.
 دوازه مانگ و بيست و چوار رۆژان له شكريان هيناوه به دواوه
 داخل به شارى يه مه نى ده بوو، هه موو كهس خۆى ده قورئ ناوه
 به ننگينى كرد به كورى خۆى و به سه ر شارى يه مه نى داناوه.
 يا په بى! (په حمان به كر نه مرى) به چوار رۆژان ئەو به ندهى بۆ ساحبى ئالمانى
 كرد ته واوه،

ئيساي پوحوئلا له سه ر ساحبى ئالمانى راوه ستاوه
 ئاغاي ساحب به ساق و سه لامه تى له هه موو ده ريان په ريوه له داىك و
 خوشكى خۆت بكه سه لاوه.

لاس و خه زال

ئەحمەد ئاغاى بالەكى چ كورى نەبوو. مەحموود ئاغاى براى وى بوو؛ ئەويش چى نەبوو. ھەردووك ژنيان عامبيلەدار بوو. خولا لاسى دا بە ئەحمەد ئاغاى، خانزادىشى دا بە مەحموود ئاغاى. ليكيان مارەكردن؛ لاس و خانزاد. دايكى لاسى نىوى شەمى بوو. دە سالان ئەحمەدئاغا وپى كەوت، ميژدى پى نەكرد. شيريك ياغى بوو. پياوى دەشكاند، دەبخوارد؛ ئەحمەدئاغا گوتى: «يان دەبى ئەمنيش بخوا، يان ئەو شيرەى دەكوژم». چوار سال بوو شەمى هيناپوو، ئىلاقەى نەدەكرد. گوتى: «بۇچى ئىلاقەى من ناكەى؟» گوتى: «ھەتا بە دەستى خۆت دۇخينم نەكەبەو، ئەمن ئەتوو...».

ئەحمەد ئاغا سەر و بەرگى پۇشى، چوو زگ شيرى. شير دەستى بە دەعوایە كرد دەگەلى. خولا فرسەتى ئەحمەد ئاغاى دا، شيرى خست. ھەلانە سەرى، سەرى برى. ماندوو بوو، لەسەر پشتى شيرەكەى نووست، خەوى لى كەوت. لە خەلقى بوو بە شين و گريان؛ گوتيان: «شير ئەحمەدئاغاى كوشت». ژنەكەى گوتى: «ئەمن دەچم. يان دەبى ئەمنيش بكوژى، يان تۆلەى ئەحمەدئاغاى دەكەمەو». ژن دەستى دا خەنجەرى. چوو زگ شيرى. ئەگەر چوو تەماشای كرد شير كەوتبوو؛ ئەحمەدئاغا لەسەرى دريژ ببوو. گوتى: «وہللاھى! ئەو شير شكاندوو يەتى، لەسەر پشتى خۆى داناو». تەماشای كرد سەرى شيرى برپوھ؛ ئەحمەد ئاغا خەوى لى كەوتبوو. گوتى: «خولاكەى، ئىلاقەى من نەكا؛ بزائم پياوھ يان پياو نيبە». دۇخينى دەكردوھ^(۱). ئىنجا ھەلانە سەرى لەسەر پشتى شيرى...، ئىنجا لاس لەسەر پشتى شيرى گوراوھ. ھەلستان ھاتنەوھ مالى.

خانزاد خان و لاس ليك مارە كرابوون؛ ھەتا دوازده سالان. دە پاشان ئەحمەد ئاغا مرد. مەحموود ئاغا ش مرد. شەش سالان تازيەى ئەحمەد ئاغا و مەحموود ئاغاى بوو. پاشى شەش سالان پياويك چوو بوو بۇ جەلەبى؛ چوو بۇ نيو عىلى

(۱) ئەحمەدئاغا چاوى ھەلينا؛ تەماشای كرد، ژنەكەى دۇخين دەكردوھ.

ماموودینان، لهوئی چاوی به خه زالی مه لا نه بییان که وتبوو. هاته وه، گوتی: «لاسه شوږ عه مرت به هیچی چوو». گوتی: «بۆچی وا ده لئی؟» گوتی: «مال خرانه بوو! ئه وړوږ خه زالی مه لا نه بییانم دیوه؛ ده گهل رۆژی ده عوایه ده کا؛ ئیدی هر بۆ توو چاکه». لاس هه لستا ولاتی باله کیانی به جی یه شت. چوو نه یو عیلى ماموودینان، چاوی به خه زالی بکه وئ. ئه گهر چو له وئ دابه زی، جله ویان گرت و ولاغه که بیان به سته وه، بۆخوئی چوو خزمهت مه لا نه بی؛ گوتی: «ها بایم کوینده ری؟» گوتی: «قوربان! هاتوومه نوکه ری». گوتی: «خه لقی کوئی، کوپی کی؟» گوتی «قوربان! له گهر مینئ هاتووم». مه لا نه بی گوتی: «ئه حمه د ئاغا و مه محمود ئاغاى باله کی ده ناسی؟» گوتی: «قوربان خیر؛ خه لکی عیلى وان نیم». گوتی: «قه ننه دارى ده توانی بکه ی؟» گوتی: «به لئ قوربان، ده توانم». کیسه و قه ننه بیان دایه. لاس بووه قه ننه دارى مه لا نه بی ده شه وانى قه ننه تئ کرد. رۆژیکی خه زال هات به پیش چاوی دا. لاس گوتی: «ئه وهه کییه؟» گوتیان: «ئه وهه خه زالی مه لا نه بیانه». لاس ده لئ:

«یای خه زال، نه قه ولت قه وله، نه شه رتت شه رته، نه دینت دینه
هه زار بارى ده نه حله تانت ببئ له پیره دایکئ، له برا گچکه له، له بابی ردین
شینه

ئهن بۆ توو ده چوو مه کویتسانی عه زیم و بوزرگینه
ده سکیکی سوئن و هه لاله م ده چینه
ده سک به ده سکم کردن به ئاوریشمی دوکانیکم به ستینه
کاروانیک ده هاته وه له ده غل کرینه
ئهن به و کاروانه ی دا ئه و گوله م بۆ توو نار دینه
نازانم ئه و گوله ت پی که یوه یا نه که بینه»
خه زال ده لئ: «لاس، ئهن ئه وانهم له توو قبوول نینه.
نه سه ری سه هه ندی، نه قووچی قه زهنی، نه رندوئی زهرزان، نه سه ری
ته شوپله ی، نه موئی به رانی، نه کانیه خولای شتاقیان ده گهل نینه».
لاس ده لئ: «یای خه زال، چۆمم لئ هاتن، پردم لئ هه لوه شینه.
ئهن مه له وانیک نه بووم له گوومی ده شینه،

کيژ و کوری همزاغایان، له من و توو دل به دنیا تر بوون، به پیشی من و توو
سه ری ئه و گولانه یان هموو ده چیننه.

خولا مالی خیلاتی خراکا! ده گهل به رگهل و میگه لان ئه و گولانه یان هموو
پچرینه،

دهستی لاسی باله کی قوله بوو، بو هموو کویتستانان نه گه یینه.»

خه زال ده لی: «لاس، دلّت کردووم هیلاکه

له و گولانه هیندیکیان ده به ری خوت راکه

وهره له بهر مالی مه دا هه راکه

هیندیك ده لین: یا خولا پیروژت بی! هیندیك ده لین:

موباره کی بی لاسی باله کی جوانیکی چاکه.»

لاسی ده لی: «له ماله مه لایان هه تا مالی سو فییان

له مالی سو فییان هه تا مالی مه لا نه بییان

ئه من ده لیم: ببه سه یاح؛ رو می بگه ریم ده گهل هیندییان

بریا داریک بوومایه له داری ده قه سییان

بیاندامایه چه نگ وه ستایان، شه قیان کیشابامایه به مشاریان، بیاندامایه

به رده می رنده و کوشته رییان

هه لیان هینابامایه به په ریکی تیلتاوسی، خاسه رهنگیان کردبام به پوشت بالی

سپی سییان

بیاندامایه بهر مالی که وانیکی هیندییان

هه لیان داشتبام به ره و قووچی قه زه نی قه ندیلی مامه کو بییان

له و نی بییان کوشتبامایه، ده کاران، دایکی ده نیرییان

گو په رکم که وتبا له بلندان، شابالم که وتبا له نه وییان، له سه ری ری شوان و

گاوان و ناسکه بی رییان

هه لیان گرتبام بیانبردمایه سه ر رازی کان بییان

له خو شیا منیان مه ر سه رچل کردبایه، هاتبانایه سه ر به ردی ده کان بییان.

سه ریکیان نابام ده بنی تووری؛ نیوه راستم که وتبا سه ر زاری شیرمه شکّ له

ملی خو یان قایم کردبام. لای دیکه م که وتبا نیوانی هه رتک شانان؛ به سه رمدا

هاتبايه هيزار دهگهَل قمبره لئىكى كه زيبان.

جا حه وتووئىكم له سهر بوايه مهره كه دهگهَل خهلق و خولاي خيَله كييان.

بئريكي زور موسلمان ئه منى له و عيلا تهى دزيبا؛ بهديارى و سهوقاتى بردبامى
 بو ياي خه زالى مه لا نه بييان.

ياي خه زال به دهستى مبارهكى وهرى گرتبام، بيناردمايه كن زيرينگه رى،
 زيرينگه ر سهرىكى زيركفت كردبام، نيوه راستم ئه شه ره فيه بند، لاي ديكه م ده دور و
 ئه شه ره فييان.

زيرينگه ر له سهر هوردك دهستانى رونا بام، بهديارى و ئه ندام هينا بامه وه بو ياي
 خه زالى مه لا نه بييان.

ياي خه زال سهرىكى به قولكى كه ردييه وه نابام، سهرى ديكه م له نيوان سينگ و
 مه مييان.

ئاره قه شپت و شهيداي كردبام، باوه شپنى كردبام به په رچه مان، فه راموش
 بوومايه به كه زيبان.

وهختى له وييم لى وه رهن ده بوو، بينابام له نيو سندووقتىكى خاسه رهنگ، رۆزى به
 نوغل و نه باتى په روره ده كردبام. شهوى قاسيد بام له مابه ينى سينگ و مه مييان.

وهختىكى له وييم لى وه رهن ده بوو، بيناردمايه سهر وه ستايه كى گه ويَل، دروستيان
 كردبام بو نيرتكي ته شيبان. حهوت سالان پتي رستبامايه رانك و چوغه له ي
 ميرووتيبان.

وهختى له وييم وه رهن ده بوو، قه ره واش و كه نيزان، ئه منيان له خه زالى بخواستايه،
 ده يگوت: ناسكه تيرتكي عه جيبه، به كه سى رهوا نابييم، نه كو زحمهت و
 كو پره وه ريبى به دهنى، رۆزى قيامه تى خه لاس نابم له خه جاله تيبان.

وهختىكى له وييم لى وه رهن ده بوو، بيدابامه بهر نالچه ي كه وشى زيوان كه رت و
 پارى كردبام، فرتي دابامه دم كه وى و كانيبان.

له وى بو خوم شين بوويام به گورانگى شهنگه بييان. به بنم داهاتبا گيلان و
 گيدان، خيلى سوورچى و زاريبان،
 هه موو هه وه لى پايزان، ئاخري بوهاران له بن سيبه رم رونيشتبا ياي خه زالى
 مه لانه بييان».

خه زال ده لى:

«دلم پاناوهستی له بهر ئهوی غهمی، له بهر ئهوی ژانی.
 ئاوریکم بهربوو دهروونی، ئیدی کهم بهربوو دهروونخانی،
 نه بهبای دهکوژاوه نه به بارانی.
 هاواریکم وهبهر خولای، ئی دیکهه وهبهر پیغه مبهری ئاخزرهمانی.
 لاسه! ئهوی پهچهمانهه بۆ توو پهروهرده کردوون ههه وهک ئاوریشمی دووکانی
 ئهمن ئهوه ههنبههه بۆ توو نیگاداشتی کردووه، ههزار و ههوسهه مهلایکهتی
 جلهوکیشه، وهک مانگی مونهوهر وایه، شهوقی داوته عهرز و ئاسمانی.
 ئهوی برۆیانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، دهبی شاری هیندی بۆ بدهی به دهرمان؛
 دهستی بکهی به وهسمه کیشانی.
 ئهوی چاوانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، دهلی ئهستیرهی گهلاویژه، له ههوشار و
 عهجهمان ههلی، ههه ئاشقیکی بیینی گوناھی نامینی رۆژی ئاخزرهمانی.
 ئهوی کولمانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، دهلی فانۆسه له دیوانی سولتانی
 ئهسته مبولی؛ میرزای قابیل له بهر شهبهقی وی قهلهمی باویته سهه قاقهزی بۆ
 ههه چوار دهولتانه بنیرئ پۆسته و فهروانی.
 ئهوی کهپۆیهه بۆ توو پهروهرده کردووه. مهگهه ههه هه یاسی دانا مهعنای بزانی.
 ئهوی لیوانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، پیایوی تاجر مهگهه کلوری بیی دهنه
 قیমেتی نازانی.
 ئهوی ددانانهم بۆ توو پهروهرده کردوون. ههه ددانیکم گهوهه ریکه، ههه
 گهوهه ریکم قیমেتی تهواو نابی به شاری کشمیرد و ئیرانی.
 ئهوی چه نهی رهنگ شاخی زپیرینی بۆ توو پهروهرد کرد. دلم نایه ده مست
 وهستای ناشیی نیم، وهستایهکی باش وهستا بیی، سهه برسهه بر، نههه نههه،
 زهمهتی نههه له مسقال کیشانی.
 ئهوی گهردنهم بۆ توو پهروهرده کردووه، دهلی شووشهه گولاوییه چههه خۆشه
 لاس و خه زال لیکدی بپرژین، لاس بلی: یای خه زال، ئهوی شووشهه گولاوییه بۆ
 لهسهه ده لاقه دانی.
 ئهوی کهشه فهه بۆ توو پهروهرده کردووه، جووتیک لیموی کالی لهسهه خاوریسی
 دارای لی بووه به پهرده کللی بۆته دهرزیی ههشته رخیانی.

هیندیک خال له نیوان سینگ و مه‌مکانم ئه‌و خالانه به‌ی ماموستا و موسته‌عید ده‌خوینمه‌وه: ئه‌لفن، میمن، خه‌تی قورعانی.

ئه‌و به‌ژنه‌م بۆ توو په‌روه‌رده کردووه. ده‌لئی ریحانه‌ی به‌کساله‌یه، به‌نی ئاده‌مان شه‌واویان لئ ناوه‌ خوناوه‌کی په‌ریوه‌ته‌ سه‌ر په‌لکان ده‌گه‌ل زه‌رده‌ی رۆژی هه‌وه‌لی سبچه‌یانی.

ئه‌و شلکه‌ی رانانم بۆ توو په‌روه‌رده کردووه، خۆی بۆ شوڤر بکه‌وه، سه‌ری خۆتی له‌سه‌ر رۆنی له‌ ماچکردن و گه‌وزلیدانی.

لاسه‌شوڤر! عه‌مرم! وه‌ره. ماچانت ده‌می هیچ که‌س نه‌زانی.

گوڤزینگی پیدانم سیوی سه‌ر لکانه، به‌ئه‌مانه‌تی به‌باغه‌وانی داوان له‌ ئیواره‌وه کیشکی لئ بکیشی هه‌تاوه‌کو هه‌وه‌لی سبچه‌یانی.

له‌ سبچه‌ینیه‌وه کیشکی لئ بکیشی تا عه‌سریکی دره‌نگ مه‌لا ده‌لی: «ئه‌للاه‌و ئه‌کبه‌ر»، سوڤی دینه‌وه شاده‌ت و ئیمان.

لاس وه‌ره دوو ماچانت بده‌می، یه‌ک له‌باتی زه‌کاتی، ئی دیکه له‌باتی که‌لیمه‌ی شاده‌ت و ئیمان».

لاس ده‌لی:

یای خه‌زال چ بکه‌م ئه‌توو له‌ متبه‌قی ئه‌من له‌لای می‌ردانه.

دلم به‌خه‌مه‌ ده‌روونم سه‌ره‌وێرانه.

ئه‌توو خانه‌خوپی ئه‌من بێگانه؛

ئه‌گه‌ر راسته و ده‌مه‌یه‌ی ئه‌و ماچانه

شیشی له‌ چیغی راکتیشه‌ ته‌شرفی موباره‌کت بێته ئیره‌کانه.

خه‌زال هات ده‌ستی ده‌ ستۆی لاسی کرد. نووستن پیکه‌وه خه‌ویان لئ که‌وت. میربداغ و میرحه‌مه‌دخانی سوورچی و زاران هاتن تالان و مالی عیلی ماموودینیان؛ هه‌موویان برد. پیرئۆنیک مانگای به‌گوانه‌وه چووویو، که‌پشته لاسی و خه‌زالی. جنیوی دایه‌ گوتی: «سه‌گباب ئه‌توو دئی ده‌گه‌ل خه‌زالی ورده ... ده‌که‌ی، مالی من به‌تالان به‌رن». لاسی خه‌وی لئ که‌وتیوو، خه‌زال به‌خه‌به‌ر بوو. خه‌زال به‌پیر پیرئۆنیه‌وه چوه؛ گوتی: «دایه‌پیره‌ مه‌گری، له‌جیاتی مانگایه‌کی بیستت ده‌ده‌می، له‌جیاتی گوئلیکیکی بیستت ده‌ده‌می. لاس خه‌وی لئ که‌وتوووه بلا وه‌خه‌به‌ر نه‌یه». پیرئۆن گه‌راوه‌ دیسان له‌ولاوه‌ هاته‌وه‌ زگ لاسی گوتی: «حیزباب! له‌ ولاتی

بالهکیان ئەتوو... دەدا؟ ئەتوو هاتووی مائی من بهتالان ددهی».

یای خه زال به پیرییه وه چوو گوئی: «پیریژن! دهنگی مه که، بلا لاس وه خه بهر نهیه». پیریژن گوئی: «وه لاهی دهگۆری بابی لاسی ده ریم، بۆچ مانگای من بهتالان بچی» دوو قه ره و اشان باوه شینی لاسیان ده کرد، میشی لی نه نیشی. ئەو قه ره و اشانه ده گریان بۆ مائی بابیان. هه ر یه کی خه زیان له کورپکی ده کرد. ده یگوت: «ماله که بیان چوو، ئەمه بیان پی ناخواری».

لاس سه ری هه لئنا گوئی: «ئه وه چیه بۆچی ده گریین؟» گوئیان: «قوربان! میریداغ و میرحه مه دخان هاتن تالان و مائی ئیره هه موویان برد». گوئی: «دهنا خه زال ده گه ل من غه یان بووه».

لاس هه لستا به په له په ل ده یکرده لینگدانه
 لاس ده لی: «مائی ویرانم ولاتی باله کیانم به جی یه شت هاتمه ئیره کانه.
 ئیستا هه زار و چوارسه د مائی خۆم و مامم سه ره ویرانه
 خانزادخانی هه ریرئ بی ساحتیه و بی خودانه
 داخولا، قاسیدی کتیه؟ هاتوته؟» خه زالی چاو جوانه
 نه مزانی ژن ده غه لن پیشکاریان شه یتانه
 هه لیه ت به دزی من نار دوویانه، میریداغ و میرحه مه دخان هاتوونه ئیره کانه.
 تالانی عیلى مه لانه بییان ده بن، ده لئین: لاس مندال و نادانه.
 ده نجا قه ره و اش برۆن و دامه مین،
 ماینی شی خزم بۆ له به هار به ندئ ده رین.
 زریی داودی، رمبی نه زه ریم بۆ بیتن.
 خه به ریکی به میریداغ و میرحه مه دخانی سوورچی و زاران رابگه یه نن،
 ئەگه هه هاتوون مال و تالانی مه لانه بی ده بن، وریابن، مه ری خه زالی له
 سه رینچاوه ی کانیه ئاو بدن له بژوینی بله وه پین.
 هه راکه ن ماینی شی خزم له به هار به ندئ بۆ ده رین؛
 زینتیکی مورسه تی (*) لی بشه تین

(*) رهنگه مورسه ع بی؟

جووتیک زهرگانم له بۆ بالاتهنگی بۆ بینن».

ئەگەر ماینی شی خزیان له بههاربهندی دههینادهره،

پیتی ده پکیفی دهنه، دهکهوته سهره

عیلى مه لانه بییان رادهوهستان ئهویهر ئهویهره،

له ژنانیان گریان و چه مبه ره.

لاس دهلی: «یای خه زال! خولاکهی چه ند ماچی منت له سه ره؟»

خه زال دهلی:

«ئاوریکم گرتووه، نییه قه رارم.

هه رچه ندی ده فهرمووی، ئه من قه رزدارم.

تالانی عیلم چوو خه جاله ت بارم

ته خسیری من ده گرن وا گونا هکارم».

لاس دهلی:

«پیاویکی نادرم،

ئه من مالی ئه و عیله ی به زامن هه لده گرم

ده بی له سه ر گیسکیکی ئه و عیله ی ئه من بمرم.

ئیستا به ئیزنی خولای، سوورچی و زرارانیشت له بۆ ده گرم.

به شاهید بن که یخودا و ردینداره:

بزانی یای خه زال چه ند ماچ به من قه رزداره

ئیستا بزانه چلۆن ده یکه مه کوشتن و هاواره،

ئیستا تالانی سوورچی و زراران ده گرم به یه کجاره،

ئیستا مه ری یای خه زالی دینمه خواره.

لاس ئەگەر پکیفی له ماینی شی خز داوه،

له نیو عیلى وه ده رکه وت، چوو، له وی پراوه ستاوه.

لاس بانگ ده کا ده لی: «داخوا، له چ ته ره فان مال نه ماوه».

ئەگەر بریکی دی له زینوی چوو به ولاره،

ئەگەر ته ماشا ده کا، له شکری میربداغ و میرحه مه خانی پراوه ستاوه.

لاس گوتى: «ياى خەزال! كەس دەگەلم نەيەتە دەعوايە، ئەما ھەرچى ژنە سەر و بەرگى پەش بى، ئەتوو بۆخۆت بەرگى سىپى دەبەر بگە؛ ئەگەر ئاورم داو، بزانم لە كوڤى». ئىنجا ئەگەر لاس دەستى بە جلەوى دادەھىنا، چوو خوارى بۆ مەيدانى.

لەشكرى سوورچى و زاران دەلى: «قاسىدى عىلى مامودىنان ئەوھتانى». ھىندىك دەلىن: خولا مالىو بكا ويرانە، ئەنگۆ بۆ نايناسن كەلەگايە، ئەو لاسى بالەكيانە. لاس بانگ دىلى:

«ھۆى ميرىداغ، ميرحەمەخان گيانە! تالانى خەزالو بردوو، لە بژوئى نەلەوھرى، ياي خەزال لىم دەكا گلەيبىيانە، بۆخۆ تالان دەكەم، لىو دەكەمە ئىخسىر مال و خىزانە». ميرحەمەدخان دەلى:

«لاسى بالەكى! نەرم، بژىم، بمىنم. بە گۆرى ئەحمەد ئاغاي بالەكيدا دەرىنم. ئەگەر نەرم، دەچم ولاتى بالەكيان تالان دەكەم، خانزاد خانى بە ئىخسىر دىنم».

لاس دەلى:

ميرىداغ، بە لاسى بزانه، شەرى كاوران نىيە شەرى بەرانه. ژنانو دەكەمە ئىخسىر، جى مالو دەكەمە سەبىخانە. ئەنگۆ چ ھونەرىكو كردوو، ھاتوونە نىو مامودىنان، دەبەن ئەو مال و تالانە؟ مەرى خەزالى، ئەگەر لە بژوئى نەلەوھرى لىم دەكا گلەيبىيانە، دەبى لە سەرىنچاوەى كانيان ئاو بدرى، حاجز نەبن بىرى و شوانە، ئەو ھاتمە مەيدانى، جا حالى خۆت بزانه».

ئەگەر ميرىداغ وادەزانى، دەستى دەدا رەمبى خۆى، راي دەكپشا مەيدانى.

لاس دەلّی:

«ئەمن لە مەیدانی خۆم دەبینم کاوئ»
ئەتۆ وەرە، دەستی ماینتی شی خز بگرە، لیم بکە سە لاوئ،
بلی لاسە شوۆر، میوانی خەزائیم، لە دلم دەرماوئ».
حەمەدخان دەلّی:
«نازانی وەک پلینگ چەنگ بە خوینم؟
بالدار بە ئاسمانیدا بروا، بالانی دەوهرینم؛
نازانی خەزائلی دەکەم بەئیخسیر، ئەتۆش بە گۆری ئەحمەد ئاغای بالەکیدا
دەریتم».

لاس دەلّی:

«های دادویداد، زەمانیکی راگوزارە،
ئەتوو خۆت باوئ کن خەزائلی، حیزب باب دەشقمی بۆت ببی بە تکاکارە.
ئە میرحەمەدخان، چی دیم لی رامەمینە،
رۆژ ئەو وەرگەر، درەنگە، زەبری خۆت بوەشینە».
ئەگەر میربداغ دەستی دەدا زەرگی خۆی، لە تەنیشتی خۆی هەلکیشاوە،
زەرگیکی حەوالەیی لاسی دەکرد، لاس خۆی لەبەر لاداوە
ئەگەر لە قەلبووزی پیتشەووی داو، لە پاشەووی قەلتاغ شکاوە.
لاس دەستی دا رمبی خۆی، رمبیککی لە میربداغی دا، لەسەر ئەسپی فری داو؛
رمبی لاسی دەسەر دلّی میربداغی ماوە.
لاس بانگ دێلّی:

«یای خەزائ، بووی بە دەزینم».

لە میربداغ و میرحەمەدخانێ دەگەل کێهەیان سویندخۆری تا بە دەستی
بەستەت بۆ بیتنم؟

هەر کێ قسەیی دەگەل ئەتوو یەک بی، حەمریکەم، بەخولای! نایرەنجینم.
ئەوی ئەتوو یەک نەبی، بەخولای! سەرت بە پیشکیش بۆ دینم».
یای خەزائ بانگ دێلّی:

«ھۆی لاسەشۆری بالەکیانە،
 ئەزت بىم بە قوربان قىمبەلى دە پەرانە،
 ھەرچى ئەتوو كەيفت دىنى، وەكىلى منى بۇ من خۆشگوزەرانە».
 ئەگەر لاس ئەو قىسەى لە خەزائى دەببىستەو تەواو.
 رىكىفى لە ماينى شى خز دەدا، رىمبى لە سىنگى مىرىداغى ھەلدەكىشاو.
 ئەگەر مىرحەمدخان وا دەزانى،
 رىكىفى لى دەدا دەھاتە گۆشەى مەيدانى.
 مىرحەمدخان دەلى: «نەمرم، بژىم، بىتىم،
 «ئەگەر نەمرم، ئىنشاللا، ولاتى بالەکیان و ماموودىنانت راست و چەپ بۇ تىك
 دەپەرتىم،
 ياي خەزال دەكەم بە جارىە، خانزادىش بەئىخسىرى دىنم».
 لاس دەلى:
 «مىرحەمدخان، گىانە!
 ئەگەر نەمرم سەرت لە مەيدانى دەبىم، ژنانىشو دەكەم بەقابەخانە.
 رىمبى خۆت باوى، زەبرى خۆت لى دە؛ شەرى بەرانى بەسەر چوو، شەرى
 كەلانە،
 ئەگەر مەرى خەزائى چاك نەلەوهرى، كەم شىر دەبى، بىرى شكايەتم لى دەكەن،
 ياي خەزال لىم دەكا گلەبىيانە:
 درەنگە زەبرى خۆت باوى ئەورق مەيدانە!»
 مىرحەمدخان رقى ھەلستاو،
 ئەگەر رىمبى ھەلدەكىشا، ھەوالەى لاسى بالەكىى داو.
 لاس سەرەزەرگىكى لە رىمبى مىرحەمدخانى دا، لە خۆى لاداو.
 ئەگەر لاس رىمبىكى لى دەدا، لەو شانى چەپەى داو.
 لاس بانگ دىلى:
 «ھۆى خەزائى، كىل گەردنى بەلەك چاوه!
 ئەگەر سوئندخۆرى مىرحەمدخانى، بەخولای لە جى خەتەرئىم نەداو.

بئيرم ئەرەسوو و لوقمانى بئىنمە سەرى بۆت بگيرمەو بەدواوہ .
ھۆى خەزالى بئيرە کن ميربداغ و ميرحەمەدخانى، بزانه ئەو عىلە بۆچى تالان
كراوہ».

ھەر جارىك ئاورى وەخەزالى دەداوہ،
ياى خەزال دەتگوت سپياسىيە راوہستاوہ .
ھەرچەند عىلى سوورچى و زرارى بوو، ھەمووى لە بانگەى دەدا، دەگەر اوہ
بەدواوہ .

ئەوجار كى بوو لاسەشورى بالەكيبە .
ھەلى دەگرت ميربداغ و ھەمەدخانى سوورچى و زرارىيە،
بەديارى و پيشكيش دەبىردن بۆ ياي خەزالى مەلانەبىيە .
ئەگەر لاس دەھاتە خزمەتى ياي خەزالى دووبارە،
سەلامى لە خەزالى دەگرد ئەوجارە،
دەيگوت: «ياى خەزال! عەمرم، كى لەسەر ولاتى سوورچى و زراران دەكەيە
سوورباش و ئىختياردارە،

ئەى ئەھلى ئەو شارەى، بزائن ياي خەزال، چەند ماچ بەمن قەرزدارە!»
لاس دەلى: «بلا بچم، مال و تالانى خەزالى بگيرمەوہ» .
لاس ركيفى لى دەدا، گەبىيە لەشكرى سوورچى و زراران. گوتى:
«ئەى خەلقى سوورچى و زرارانە!

بۆ خاترى بيناي چاوانە
شوان و مەرى ياي خەزالى كىھەيە لەوانە لە ھەمووانە؟»
پتيان نيشان دەدان ئەو فەقىر و بەستەزمانە .
لاس لينگى دەدا نيو ئەوانە،

پتى شاد و شوكر دەبوونەوہ ئەو شوانانە .
جا بەپير لاسى دەھاتن ئەو خانم و خاتونانە .
خاتونان ھەردووكيان دەلین: «لاسەشور؛ بتبين بەقوربانە
برا، بمانكە قەرھواشى ياي خەزالى مەلانەبىيانە .

بلا دژمن پیمان نه کهن بی حورمه تیانه،
پیاویکی بنیره سوورچی و زاران بلا پونیشی لهسه ر جیی میربداغ و
میرحه مه د خانه».

لاس دهلی:

«خاتوونی، خاتوونی نه جوانه!

جاری مری خه زالی له کوئییه؟ نه له وه راوه، نه کو لیمان بکا کله بیبانه».

لاس بانگی کرد: «ئهی شوانی یای خه زالی مری خوت هه لاویره».

میری خه زالیان هه لاوارد؛ هه رچه ندی خه لقی سوورچی و زاران بوو، په گه ل
میری خه زالی کهوت. باوه شینیان ده کرد، هه تا توژی لی نه کهوی، هه تا هاتنه وه نیو
عیلی ماموودینان. ئه گه هاتنه وه میرحه مه دخان رمبی له شانی درابوو. ناردیان
حه کیمیان هینا سه ری.

حه کیم حه کیمیکی ته واوه،

میرحه مه دخانی دهرمان کرد، تا برینه کهی ساغ کراوه.

میربداغ مرد، ولاتی سوورچی و زاران بی ناغا ماوه.

سی سالان میرحه مه دخان له خزمه تی لاسی راوه ستاوه،

یای خه زال دهلی: لاسه شوپر ئه توو نه تزانی ئه وه به باب و برای من له قه له م

دراوه؟

«مه سله حهت ئه وه یه، میرحه مه دخانی بگپینه وه به دواوه،

ولاتی سوورچی و زاران بی سوورباش و ناغا ماوه».

میرحه مه دخان دهلی:

«لاسه شوپر، لاسه شوپری باله کییه!

ئه من ولایه تی سوورچی و زاریانم بو چییه؟

لیره روده نیشم له خزمهت تو و یای خه زالی به خوشک و برابه تییه،

قهت ناچمه ولایه تی سوورچی و زاران به ناغایه تییه».

روژیکی لاس گوتی: «ماینی شی خزم بو دهرین، دهچمه راوی،

خه زال ده گه ل ئه من غه یانه، بلا لپی زیزیم، بزائم هه زئی له کی دهکا.

دلّم له جوّشه، دهر وونم گه لیک بیابانه،

ماينى شى خزم بۇ بىن، زىنى مورسەتى باۋىنە سەرى، بۇ بكىشن ھەردووك
تەنگانە،

رمىى نەزەرىم بۇ بىن، بىگرم بە ھەموو پەنجانە،
زىبى ئالقه وردم بۇ بىن، قۇلى خۇمى تى ھەلكىشم، ئالقهى بکەۋىتە سەرى
ھەردووك ملانە.

مەتالى ھەوت قوببەيىم بۇ بىن، تا رىشتەى باۋىمە ھەرتك شانە، تاژى و تولانم
بۇ بانگ كەن، قەلادەم بۇ بىن، دەستۆى ھەلكىشم، بەند و رىستەى ئاورىشمىنم بۇ
بىن سەرىكى لە قۇلى خۇم بېسەتم، سەرى دىكەى بکەم شان بەشانە،
پى دە پكىفى نىم، بکەومە سەرى خوانى زىنى، بە ئىزنى خولا و رەسوولانە،
راوى خۇم باۋىمە پانكە پانكەى خان تاوسى، وە نىو عىلى ماموودىنانە،
كەروپشكىكى گەرمەلانى بىنمەو، بىدەمە شەقەى پكىفان، ناسكەى توولە و
تاژىيان، بىگرم بە ھەموو دەستانە،

دەعبايەكى بەدقەدەمە، جانەوهرىكى ناسك و نەرم و جوانە؛ بىنمەو بۇ خەزالى
كىل گەردن، خەمى خۇى پى بكا گوزەرانە».

باى خەزال دەلى:

«دىوتە، چەند سەرم بە قورە، بابانم وپرانە

دىوتە چلۆن ئابرووم چو لەنىو عىلانە

نايەلم بۇت بىن دگدگ و دەمەرقۇپانە

نايەلم بۇت دانىن جووتىك كەوشى مىرزاىانە

نايەلم زىبى ئالقه وردت بۇ بىن، قۇلى خۇتى تى ھەلكىشى، ئالقهى بکەۋىتە سەر
ملانە

نايەلم مەتالى ھەوت قوببەت بۇ بىن، رىشتەى دە ستۆت كەى قوببەى بکەۋىتە
نىوانى ھۆرتك شانانە

نايەلم رەمبى نەزەرىت بۇ بىن، بىگرى بە دەستانە،

نايەلم تاژى كەللەزەردت بۇ بىن، قەلىدەى ئاورىشمىت بۇ بىن، دەئەستۆى
تاژىەى ھەلكىشن، پى بىى جوانە.

نايەلم بەن رىستەى ئاورىشمىنت بۇ بىن سەرى رىستەى دەئالقهى قەلىدەى

هەلەین لە قۆلی خۆی ببهستی، بیگری به هه‌موو په‌نجانه،
نایه‌لم پێ ده‌ پکئیفی نئی، بکه‌ویه سه‌ر خوانی زینی، به‌ئیزی خولا و ره‌سوولانه،
نایه‌لم راوی خۆت باوئیه به‌ریه و بیابانی له‌ دووی که‌روئشکی گه‌رمه‌لانه،
ده‌عبایه‌کی ترسه‌نۆکه، خۆشبه‌زه، گه‌لیک بی ئیمان،
پشتی خۆی ده‌ ئاوه‌دانیمان ده‌کا، به‌ری خۆی ده‌کاته چری سه‌خت و بلند و بی
سامانه

سواری راوی ئه‌گه‌ر که‌روئشکی چاو پێ که‌وت، به‌ری ده‌دات تووله و تاژیانه،
خولا و پیغه‌مبه‌ری له‌ فکر ده‌چێ هه‌ر چاوی له‌ تووله و تاژیانه،
هه‌ر جله‌وی شل ده‌کا، پکئیفی ده‌کوشی، نه‌ هه‌ورازی ده‌پاریزی نه‌ به‌ردانه،
ده‌ترسم ده‌وده‌میدا بگلی، زه‌ره‌ری بیئ، بابانی خه‌زالی ویرانه.
ده‌وده‌میدا ئه‌ره‌سوو وا ده‌س ناکه‌وی ده‌گه‌ل هه‌کیمیکی وه‌کی لوقمانه،
بیئمه سه‌ر لاسی باله‌کی، ده‌شقه‌می چا بکاته‌وه ئه‌و برینانه،
لاسه‌شۆر! وه‌ره ده‌س باوی گه‌ردنی زه‌رد، راو هه‌ر راوی ماچانه،
یای خه‌زالی لاسی گێراوه له‌و سه‌فه‌ری گه‌وره و گرانه،
له‌کنه خۆی رۆده‌نا شان به‌شانه،
باسکی خۆی ده‌کرده سه‌رین، پیکه‌وه ده‌بوون ده‌سته‌ملانه.
یای خه‌زالی ده‌لی:
«لاسه‌شۆره! لاسیکی نه‌وجوانه،
ئه‌زت بيم به‌ قوربان،
راوی که‌روئشکی خۆشتره یانه ئه‌و ماچانه؟
ئینجا شه‌و بنوو هه‌تاوه‌کو سبه‌یان، مه‌لا ده‌لی ئه‌للاهوه‌ئکبه‌ر، سوؤفی دینیه
شاده‌ت و ئیمان».
جا سبه‌یان کاکه لاس ده‌لی:
«یای خه‌زالی نه‌وجوان،
جا ده‌بی مه‌ره‌خه‌س به‌رمووی، جاریکی بچمه‌وه ئیو عیلى باله‌کیانه».
یای خه‌زالی ده‌لی:

«بەسەر ئەو ھۆرتوك چاوانە!»
 كى بوو لەو خەزالی نەوجوانە،
 تەدارەكى دەگرت بۆ لاسى بالەكیانە،
 دەبگوت: «دەبئیرمەو نىو عىلى خۆى بە وادەى چوار رۆژانە.
 بنىرم بۆى بىنن حدوودىكى بى نىشانە،
 تەدارەكى بۆ بگرم بەدل و بەجانە،
 بۆى خەلات بكەم ئەو نۆكەرانە،
 نەبا خانزادخان لىم بكا گلەبىيانە».
 لاس دەلى:
 «ياى خەزال لەمن مەدە ئەوان تانانە،
 خانزادخان لە توو ناکا ئەوان گلەبىيانە،
 ياي خەزال گيانە!
 ئەتوو دلت نەترسى بەو قسانە.
 ھەمووم ھەر وەكو دايك و خوشكانە».
 ياي خەزال وەكو كەللەى شەكرى،
 تەدارەكىكى لە بۆ لاسى بالەكى دەگرى،
 ئەگەر لاس دە ئەسپابى خۆى دەفكرى،
 دەلى: «يارەبى، ياي خەزال لە چاوى منت كەوئى و نەمرى!»
 كى بوو لە لاسى نەوجوانە،
 تەدارەكى بۆ گرت برۆا بۆ نىو عىلى بالەكیانە،
 خانزادخان دەلى: «ئەلحەمدولىلا شوكرانە،
 لاسى بالەككىم دى مىوانە.
 ئامۆزای خۆمە سەركر دەى ھەموو عىلانە
 ئىنجا تەدارەكى بۆ لاسى بگرن، دەيكەم بە زىرۆهشانە.
 چل شەكم بۆ بىننەو ئەویشى بۆ دەكەم بەخىر و قوربانە.
 بەس نىبە دژمن دەلى: لاسى بالەكى ھاتەو ئەرەكانە.

دەبیتن سوارە و تەفەنگچیان، بدەن لە سەنە
ئەلحەمدولیللا لاس ھاتەو لە ئێو عێلەکەى ماموودینانە.
خەبەرى یای خەزالم بۆ بیتن، دەگەلم وەکو خوشکانە.
لاسى ناردۆتەو ٲیرەکانە،
پیتلوی لەسەر ئەو چاوانە
بۆم بەتال بکەن مدبەق و چادر و بالەخانە،
لاس تەشریفى ھاتۆتەو ھەموو دینە کنى ئەو عیتلانە».
ئینجا ئەگەر ئەو تەدارەکەى بۆ لاسى دەگیرى خانزادخانى ھەریرى؛ لاس
ناگاتە مالى خانزادى، لەوسەرى ھۆبەى جەلەوى دەگیرى.
خانزادخان دەلى: «لاسهشۆرى بالەکى! پیناودارم بى، ئەوى پۆژى دیوانى
خولای دەگیرى».

واى لە خۆم بى باب و ئیخسیرى،
لاسهشۆرى! نابى ئەتوو ئەمەگى دایکە قەلەندەرەکەى منت وەبیرى،
یارەبى ئەتوو وەک کاکەمەمى جوانەمەرگ بى، ئەگەر بەجى ما لە شارى
جزیرى».

لاس سى شەو و پۆژان لەئێو عیلى بالەکیان بوو پیاو،
قەول و قەرارى دەگەل عیلى و کەبخودای خۆى پۆناو.
لاس دەلى: «ئەو قەرارى دەگەل خەزالم کرد، جا بوو تەواو،
کەبخودای عیلى بالەکیان ئەوا دەپۆم دەولت زیاد و مال ئاوا».
پیاویک دەلى: «لاسهشۆرى! ئاخىر تەدارەکت بۆ لەکن خانزادخانى گیراوه؛
ئاخر وەرە بچینە کن ئەوى لى بکە سلأوه؛
ئاخر دایک و بابى نین لە توو زیاتر کەسى نەماو،
ھەزار و ھەوسەد مالى ھەبە، لە سوپى توو لى شیتاوه».
لاس دەلى: «کەبخودا، ردینسپیانە!
سویندم بەسەرى خەزالم خواردوو، چى دى گیر نابم لیرانە.
ئەگەر درەنگ بچمەو، خەزالم لیم دەکا گلەببیانە»

كى بوو له لاسى گهرم كوڼاوه،
 ماينى شى خزيان بو هينا، پتي ده پكئفى ناوه؛
 نه گهر وهنپو زيني كهوت، ناغايه كى ته واوه،
 ده يگوت: «عئلى باله كيان! ده ولت زياد و مالى ناوا»
 خه بهر به خانزادخانى هه ريرئ دراوه.

خانزاد ده لئ: «هاوار وه بهر نهو خولايه ي دونيا و قيامه تي كردووه راوه ستاوه
 بانگم وه بهر نهو خولايه ي هه زه تي مووساي له نوورئ خلقه ت كردووه و روژئ
 هه زار و يهك كه ليمه ي له باره گاي وي ده كرد ته واوه.
 ياره بي لاسه شو، هه رو، هه رو، سهر نه يه نيه وه دواوه
 بزانه ده گه ل نهو عئل و مه خلوو قه ي چم لي قه وماوه:
 هه زار و هه وسه د مالى باله كان به سهر نه مندا به جئ ماوه.»
 لاس ده نپو عئلى باله كيان بو نپو ماموودينان گه راوه،
 ئيلچي و چه پهر مزگينيان بو ياي خه زالئ هيناوه.
 قاسيد ده يگوت: «ياي خه زال! به سهرى توو، لاس ده هاته وه، خانزادخانى نه دي
 به چاوه؛
 نه گهر خه يالى بكه ي له بزى له له بزى نه گه راوه.»
 خه زال ده لئ:
 «يا خولا! به خيتره ته وه ته داره كئكي چاكي بو گيراوه.»
 لاس له زينوئ و بانووانى ده كرد ره شه راوه.
 كه روئشكيكي گهرمه لانپي ده گرت به ديارى و سه وقا تي بو ياي خه زالئ هيناوه.
 لاس گه ييه جئ، له دهركى چادرئ ده بوو پياوه،
 ده چوو له ياي خه زالئ ده كرد سه لام و سه لاوه.
 ياي خه زال ده لئ:
 «عه له يكو موسىه لام و ره حمه توللاهي، سه رچاوي من شو ره لاوه،
 وه ره دانيشه، بزانه، له ولاتي باله كيان چت داوه، چت لي قه وماوه؟»
 ده لئ: «ياي خه زال! به سهرى توو له بزم ده له بزى خانزادخانى نه گه راوه؛

گه لیک گه لیکم دلخۆشی عیله که ی داوه .
 یای خه زال، زۆرت لی خه جاله تم، پيشکیش و ئه نعمم بۆ توو نه هیناوه .
 له عه یبهت خانزاده خانى هه ر وده رکه وتم، هاتمه وه به دواوه .
 یای خه زال ده لى :
 «هیچم پى ناوی لاسه شوپ وه کازی ده ستانم .
 ئه من خانه خوئ، بووی میوانم .
 ئینجا ته رخان به له مه مکانم .
 لاس له وی ده بی هه تا سبحه یانی ،
 ئه وی شه وی خوئش پاده بری ده گه ل گوزهرانی .
 سبحه یانی خه زال زویر و زگار دامما . لاس لی پرسى : «یای خه زال ئه و
 حاجزیهت بۆ چییه ؟»
 یای خه زال ده لى :
 «لاسه شوپ! خو من له بهر ئه تووم نییه ،
 ئه وه له لایه کی دییه ، کاریکی دییه .»
 گوئى : «به سه ری من، پیم بلی، بزانه ئه وه چییه .»
 یای خه زال ده لى :
 «به سه ری خوئ سوینت داوم، چ بکه م، چاره م چییه ؟
 ئه گه ر بئتو پیت نه لیم، ده بی به غه یانه تییه ،
 ئه گه ر درۆشت ده گه ل بکه م، ئه وه ش ده بی به رووره شییه ،
 ئه گه ر له و قسه ی بگه ری، ده نگر دنى چاک نییه .»
 لاس ده لى :
 «یای خه زال! به سه ری توو هه ر ده بی پیم بلی چاره نییه .»
 یای خه زال ده لى :
 «چ بکه م ئه وه ییش بۆ من ده بیته خه م، ئه من بابان ویرانی
 پیمان گوتم: گولی شویرانی هه ن له چل پله ی عومانی
 چرا و لاله ت ناوی سه ره خو، دایسی هه تا سبحه یانی .»

لاس دەلّی:

«یای خەزال! بزانه چۆن کارانت بۆ پیک دینم.
یان سەری خۆم نایەنمەوه، یان گۆلی شۆرانیّت بۆ دینم».

لاس دەلّی:

«ماینی شی خزم بۆ دەریّن بەیەکجاری،
رمبی نەزەریم بۆ بیّن دەگەڵ جووتە زەرگی خوندکاری،
خۆم دەسپێرم بە خۆلا و بە جەباری.
یا سەری خۆم دادەنیم یا گۆلی شۆرانیّت دینم بە دیاری».

یای خەزال دەلّی:

«چ بکەم ئەمنی سەر بەتال و مل بەکوینە»
ماینی شیخزیان بۆ لە بەهاربەندی دەرهینا،
دە پشتیان دەکردەوه زینە،
هەگبەیان بۆ دەهینا،
پریان کرد لە نانی شەکرینە.

لاس دەلّی:

«یای خەزال! ئەتوو ئەو هەگبەت بۆ چییە؟
ئەنگۆ بۆم بیّن رمبیک نەزەری، کەوا یەکی دوولایییە.
زەواد ناچیتە سەر زاری هەتا گۆلی شۆرانیّت بۆ نەهینم بە دیارییە».

لاس مائناوایی کرد، رۆی. خانزادخان پیتی زانی هەزار و حەوسەد مائی عیّل
بوو، بردی لەسەر رپی لاسی چادریان هەلدا.

خانزادخان گوتی: «دەیکێرمەوه ئەو دەینێرن بەکوشتی بدەن».

لاس ئازوای هەتا گەیشته عیلی خۆی، بەکن چادری خانزادخانیدا پۆیی گوتی:
«ماله! چۆرێکم ئاو بدەنی». خانزادەخان گوتی: «سوار پیاو بە». لاس گوتی:
«ناتوانم، دەبی برۆم، سویندراوم». لاس خانزادخانی نەناسییەوه؛ جا خانزاد
دەلّی:

«ئەتوو، عەمرم، بۆچی نابی پیاوه؟»

ئاخر نازانى ئەو عىلى تۆيە بەبى ئاغاي بەجى ماوه؟
 بەقسەى ئەو قاعبەى دەتتيرنە چل پلەى عومانى هەتا سەر نەيەنيەوہ داوہ»،
 لاس دەلى:

«قاعبە! بۆ جنیوت بە خەزالی دا، وات نە کرد پیاویم، نە نانت بخۆم نە ئاوه
 نازانى، سویندخوری خەزالییم هەتا گولی چل پلەى عومانى نەیینم لە هیچ کوئی
 نابم پیاوہ».

لە چادران دەرەچوو جا رکئیفی لی داوہ.
 خانزاد دەلى: «جا قوری کوئی وەسەرى خۆ بکەم؛ ئەوجار نایەتەوہ بەداوہ».

لاس رکئیفی لی دا تا چووہ چل پلەى عومانى.
 تەماشا دەکا چوار پالەوان دەگە پین دەکەن سەیرانى.
 ئەگەر لاسەشۆریان دی لە زەمانی،
 هەریەکە گورزیکى گەورەیان دانا لە سەر شانی
 لاس دەستی دا ڕمبى نەزەرى، گوتى: «بلان ئەوانە بکوژم بلا سەرکرده پى
 بزانی،
 سێیانى سەر برى، ئەوى دى کوئی پچرى: «خەبەرى بۆ سەرکرده بەرە بلا پى
 بزانی

ئەگەر لى پرسی، ئەوہ کى بوو، بلى: ئەوہ لاسەشۆرى بالەکییە؛
 بە قسەى خەزالی هاتووہ بۆ گولی عومانى،
 خەبەرى بدە بە سەرکردهکانى دى، بلا هەموو پى بزانی».

جا ئەگەر پالەوان خەبەرى بە سەرکردهى داوہ،
 سەرکرده دەلى: «ئەى پالەوانى من، ئەوہ چ بووہ؟ چو لى قەوماوہ؟»
 دەلى: پالەوانیکە هاتووہ لەولاوہ،
 دەلى: ئەمن لاسى بالەکیم، موژدەى بدە بە پالەوانان تەواوہ،
 ئەمن لاسى بالەکیم بۆ گولی شۆرانى هاتووم تەواوہ.
 ئەگەر خەبەر بە هەموو سەرکردان دراوہ،
 هەمووى خریووہ، هاتەوہ لەولاوہ،

ھەمووی ئىكلامى لاسە شۆرى پالەكیان كىشاۋە،
 ھەمووی لەبەر دەستى راۋەستان دەتگوت ئىخسىرن، لىيان قەوماۋە.
 دەيگوت: يان دەبى شەرېم دەگەل بكن، يا دەبى چل پلەى عومانى بكن بلاۋە.
 دەيگوت: ھەموو پالەوان و پەناوین،
 دەيگوت: ئەتو دەفەر مووی نۆكەرین راۋەستاوین.
 دەيگوت: دەنا دە برۆن، رامەمىن،
 حوكمە دەبى چل گولى شۆرانى بۆ بىن.
 گولى جسبن بن خەزالى نەرەنجىن!
 بنىرن حاجى و مەلاى شارى عومانى بىن،
 حوكمە دەبى ئەو چل پلانە ھەموو برۆخىن».

كى بوو لەو پالەوانانە تەواۋە،
 بەو شەۋەى چل گوليان گولى شۆرانى ھىناۋە،
 دەسك بە دەسكیان كرد، دە ھەگبەى لاسيان ناۋە،
 بە ئاورىشىمى دوكانى پىچراۋە،
 فەلەيان ھىنا چل پلە ھەموو پروخواۋە،
 خەلكى شارى عومانى ھەموو دەستە و دوعا بۆ لاسى پالەكى راۋەستاۋە.
 لاس دەلى:

«خزمىنە! دەولەت زىاد و مالى ئاۋا»
 گولى شۆرانى ھىنا و گەراۋە بەدواۋە،
 ھەتا گەبىيە چادرى خانزادخانى، جا لەوئىندەرى، لە چادرى لاداۋە،
 خانزادخان دەلى:

«ئامۆزا بە قوربانىت بىم وەرە، بىبە پىاۋە
 وەرە، لەكن ئەمن بخۆ پاروئىك نان و چۆرىك ئاۋە.
 چەند رۆژە، دە زەحمەت دای، گەلىكت كۆپرەۋەرى كىشاۋە».
 لاس دەلى:

«خانزادە! ناتەواۋە»

وات نه کرد؛ نه نانت بخوم نه ئاوه،
«ئەتوو بۆچی جنیوت به خەزالی بەلەک چاو داوه؟
سویندم به سهری خەزالی خواردوو، له هیچ کوئی نابم پیاوه».
خانزاده خان دەلی:
«لاسی بەلەک چاوه!

به قسهی ئەو قاعبهی جارێکی سەر نایه نیه وه داوه.
هەرۆ، برۆ، به خولام به زامن نه دای ته واوه
رهبی، له مه خسوودهی نه بیینی مراد و کاوه»
خانزاد دەلی:

«لاس ئەتوو بۆ وا بی فکری؟
نازانی، عیلاتی خۆت ئەوا به دووت دهگری؟
هەرۆ، برۆ، رهبی تیری چلکنان بتگری
جهدی پیغه مبهری نه فسهی پیرخدری

یای خەزالی ئەو گولانهت به ساغ و سه لامهتی لی وهر نهگری».

ئەگەر له خزمهت خانزاده خانە بەرێ بوو، تووشی دوو رێیان بوو یهکی رێی
چوار رۆژان بوو یهکیان رێی شهو و رۆژیک بوو. ئەو رێی یهک رۆژه کهی زۆر
به ترس بوو، رێی چوار رۆژه که زۆر ئەمین بوو. لاس له رێی یهک رۆژهی رۆیی، ئەو
رێیهش ولاتی چلکنان بوو، کهس نهیده وێرا بهو رێیهیدا برۆا. لاس هەر ئەوهندهی
زانی تیریکیان ئاویتی. ئەگەر ئاوری داوه له بلندی بوو. لاس له ژیرلا زهرگیکی
پیدا دا کوشتی. له سهرا هاته خوار. یهکی دی تیریکي ئاویت، له رانی لاسی
دا، زینی دهگهڵ بری. گوتی: «وه لاهی! دهری نایه نمه وه، ههتا به دهستی خەزالی
دهر نهیه».

ئاژوای و هاته خواره.

ههتا دهگه ییبه وه عیلى ماموودینان ئەوجاره.

به پیریه وه دههات مهخلووق و یای خەزالی نازداره.

یای خەزالی دەلی:

«به خیریه وه، سهرا چاوی من، شوپره سواره»

لاس دەلّی:

«سەلامونە لە یەکۆم دووبارە».

خەزەل دەلّی:

«ئەتوو پێم بلّی جارێ گولّی شۆرانیّت بەبێ کوێرەوهری هیناوه؟»

گوئی: «بەبێ کوێرەوهری هاتم، ئەمما تیرتکیان لە رانی من داوه:

سویندم خوارد، گوتم: دەری نایەنم، هەتا نەیبینی خەزەلّی بەلەک چاوه».

خەزەل دەستی دا تیرەکه؛ هەرچەندی کرد بۆی هەلنەکشاوه.

خەزەل دەلّی:

«چ بکەم، چاوم کوێر بوو، سەرم دە قورئ نراوه».

خەزەلّ حوکمی کرد، تیرەکهی هەلکیشاوه،

لاس بێ هۆش بوو، زمانی شکاوه.

ناردی، حکیم و عەتاری بۆ وی هیناوه؛

حەکیمی لەسەر برینی وی داناوه؛

خەبەری بەخانزادەخانی حەریری داوه.

گوئی: «وہلّاهی! نایەمە سەری، بەقسەیی ئەو قەعبەیی وای لّی قەوماوه.

چەھندەم! با لەویش برۆا بەولاوه».

کێ بوو لە لاسی بەناز و ئەرجوو،

ئەلحەمدولیللا! برینەکانی پیکەوہ خۆش بوو،

لاس لەو دەردەش رزگار ئەوا بوو.

لاس هەلستا بەپیتی خۆی دەگەرپاوه.

رۆژتکی سواربوو، دەیکرد رەشەراوه،

برینەکانی چاک نەبوونەوہ، سەرلەنوێ دەکوللاوه.

هەرچەند حکیمی هاتە سەری عیلاجی نەکراوه،

بێ هۆش بوو، زمانی شکاوه.

خەزەل دەنگی خەلّقی دەدا، دووبارە لە خانزادەخانێ گێراوه؛

خانزادەخان بە عێلەوہ خۆی دە قورئ ناوه،

گهیبیه ولاتی ماموودینان، دهیگوت: «ئەوہ چ لە لاسی قەوماوہ؟»
دەیانگوت: «نەخۆشیکی گەلێک تەواوہ».
خەزالی و خانزاد دەچوونە سەر لاسی رۆدەنیشتن تەواوہ.
خانزاد دەلێ: «مەلایان بانگ بکەن، بخوینن یاسینی
کۆرە کۆرەیی بەلەکیان بانگ بکەن؛ بکەنەوہ گەرمەشینن؛
فەقە و سۆفییان بانگ بکەن، لە خۆلای بپارێنەوہ، بکەنەوہ ئامین ئامینی،
دەشقەم لاسی بەلەکی ئەوجار نەمری بەوئێ برینی».
خۆلایە! کەرەمدار و قادری!
میوانی خۆلای دێ، رووچی لە لاسی وەرەگری،
ئەوجار بەجاریکی لاس دەمری و رادەبری
خانزاد و خەزالی قورئێ لە خۆی دەگری.
لاسیان هەلگرت و بردیان لە بۆ قەبری.
دە قەبریان نا، لەوئێ بەجێ ماوہ،
خانزادەخان بەدەلشکستی بۆ نیو عیلى بەلەکیان گەراره؟
خەزالی لەوئێندەرئێ بەجێ ماوہ.
خۆلایە! ئەتوو گەرە و نادری
بروانە ئەقلی (رەحمان بەگری)
قەدری (ساحیبی ئالمانی) چۆن رادەگری،
رەببى، (ساحیبی ئالمانی) بۆ خاتری دایک و خوشکی خۆت نەمری

ناسر و مال مال

مهزن و ميرزاغا، ئاغاي ولاتي كوستاناي بوون. كوستانهكەش گاكەش باوؤمه ر بوو. له بهغدايه دهگه ل كياي، برادر بوون. سي و دوو سالان مهزنايه تيبى كوستانيان كرد. جا مهزن باوؤمه ر له وان پهيدا بوو؛ مهزنايه تيبى لي برينه وه، كهوت سالان مهزن بوو. ناسر و مال مال كوري مهزن و ميرزاغا بوون. گه وه بوون. مهزن باوؤمه ر سي كچي بوون، به كيكيان نيوي خاتوون ته ورئيزي بوو، ئه ويدي خاتوون ئه سمه ر، ستيه مين خاتوون په روه ر. كه زيان له ناسر و مال مالان كرد. خاتوون ته ورئيزي بو مال مالي، خاتوون ئه سمه ر بو ناسري. نارديانه كن مهزن باوؤمه ري، كچيمان بداتي بو ناسر و مال مالان؛ مهزن باوؤمه ر نه يدانئ. كچه كان سبه يني چوونه سه ر كانيبه، شيو و كولي بكن. ناسر و مال مال هاتنه كن كچه كان؛ گوتيان: «ئوه بابو ناودا؛ وه رن دهگه لمان، هه لوگرين». خاتوون ته ورئيزي گوتي: «ئهنكو پياو نين، ده وه رن سويندي بو يه ك بخوين نه ئه مه مي ردي ده كه ين، نه ئهنكو ژني بين. هه ستن؛ برؤنه بهغدايه كن ئاغاي خوتان؛ يان بمرن، يان مه نسبه ي بستين». مال مال گوتي: «كاكه ناسر! به خولاي، چاك ده لين. ئه وان له مه بهغيره تترن».

بازيبه نديان له قولي خويان ده رهينا؛ هه ر چوار سوينديان خوارد. بازن و موريان پيكه وه گو رينه وه، ده ولت زياديان خواست؛ سوار بوون.

كاكه ناسر ده ليته وه كاكه مال ماليه:

«خولاكه ي چيبه ئه و دنيا فانيه،

ده بلا برؤينه خزمه ت وه زيري بهغدايه به نو كه ريبه».

كاكه مال مال ده ليته وه كاكه ناسريه:

«ئمه له خاتوون ته ورئيزي و خاتوون ئه سمه ري وه چه نكن كهوت خاترجه ميبه؛

جا دنياي روون چ فايده ي هه يه، چي دي قبول ناكه م ئه و حيزيبه،

ده چمه كن وه زيري بهغدايه بو نو كه ريبه،

یان سهرم دهچی به یه کجاره کییه،
 یان دیمه وه به نیزی خولای به ئاغایه تییه»،
 ناسر دهلی: «مال مال دلّم له کاوه،
 تیریکیان له به دهنی دام، جگهرم سووتاوه،
 دایک و بابمان له ولاتی غوربهت به جی ماوه،
 دهنا ئه و سه فهره هر بۆ من چاکه، سه فهریکی ته واوه.
 خاتوون ته وریزی؛ خوشکی دهولت زیاد و مالی ئاوا»
 خاتوون ته وریزی دهلی:
 «چ بکه، براله، لیم مه ده تانی
 هرۆ، برۆ، به خولت به زامن ده دم، به ئه مانهت به پیغه مبه ری ئاخر زه مانئ.
 ئه گهر به بی مه نسه ب پیه وه، براله، له و ولاته ی نا که ی گوزهرانی».
 خاتوون ئه سمهر دهلی:
 «مال مال! ئه گهر ده رۆی، کویرم ده بی چاوه.
 ده بی بچنه کن دایک و بابانو، بلین دهولت زیاد و مالی ئاوا
 ئه گهر ئه و گهر دنو ئازا بکه، مه خسوود و حاسل ده بی، له خزمهت میری
 به غدایه کارو ده بی ته واوه».
 دهلی: «خوشکی! ده ترسم، بام نه یه لی بچم، بلئ: بگه رییه وه دواوه».
 جا جووته سواره، سوار بوون و له وئ گه رانه وه به دواوه،
 ههتا دههاتنه ده رکی دایک و بابی خو یان له وئ ده بوونه وه پیاوه،
 ناسر و مال مال ده لئین:
 «دایک و بابی مه سه فهری به غدایه مان وه به رکه و تووه گه لیک سه فهریکی ته واوه.
 چ هیشیک لیره به کویتستانی بۆ مه ماوه؟
 ئینشاللا ده چینه به غدایه، نایهینه وه ههتا کارن ده بی ته واوه».
 ناسر و مال مال گه لیک ده رفکری،
 ئه وئ شه وئ له کن دایک و بابانی ده گری.
 دایکی ناسر و مال مالان ده لئین:

«رۆلە! بېرۇن بەخوللاو بەزامن دەدەم و دوومین بەحەزەرتی خدری،
 رۆلە! گەردنو ئازابى، دەشقەمى خوللا دەستو بگری»
 ئەگەر سوار بوون ئەو جووتە لاو،
 بانگیکی خوشیان لی داو،
 دەلین: «ولاتی کوستانمان بەدەستەوہ نہ ماوہ.
 خەلقى خیلاتی، دەولەت زیاد و مالى ئاوا»
 ریتی بەغدايان پی نیشان دەدەن سەبەرسەبریان داژواوہ.
 چەند مەنزلیان لی خوری تا بیست و چواریان دەکرد تەواوہ.
 وەسبەینتیرا داخیل بەبەغدايە دەبوون ئەو جووتە لاو؛
 بەکووچە و کولانی بەغدايە دا دەیانئاژواوہ،
 ھەتا دەچنە دەرکی کیای دەبوون پیاوہ.
 ولاغیان لی وەرگرتن بردیاننە یەختەخانى، وەتاغیان بەوان نیشان داوہ،
 ھەتا سى رۆژان رۆنیشتن پرسیاریان لی نہکراوہ.
 رۆژیکى کیای گوتى:
 «ئەو میوانە کویندەرىن، لە خزمەت میرى بیژراوہ».
 نۆکەر گوتى:
 «نازانم؛ ئەوہ کویندەرىن. نایانناسم، ئەمن چم لە میوانى توو داوہ
 لى پرسم بلىم خەلقى کوپى ھاتووی لەولاوہ؟»
 کیای فەرمووی:
 «نۆکەرەکەى بى قەیدیہ»
 بچۆ بزائە ئەو میوانانە کویندەرىن، حاجەتیان چییە.
 ئەوہ سى شەوہ لىرەن، بۆ ھىچ سوال و جەوابیان دەگەل ئەمن نییە؟»
 کى بوو، لە نۆکەرەى جندییە،
 دەچووہ کن ناسر و مال مالى بەیەكجارەکییە،
 دەلئى: «میوانینە! میر ئەمنى ناردۆتە کن ئەنگۆ بەئیلچىگەرییە،
 بزائم، ئەوہ کویندەرىن و کاریان بەمن چییە».

مالّ دلّیته وه به ناسرییه:
«قاقه زتیکی بۆ بنووسه به دزییه؛
«بلی: ئەمه کورپی مه زن و میرزاغای هاتووین، ده بیینه نۆکه ری وی
به یه کجاره کییه،
ولاتی کویتانیان لی بریوین، جا له خولای به ره ژیر، ئەگه چاره نه کا، هیچ
هومیدی دی نییه.»

ده زبه جی ناسر قاقه زی دنوو سییه.
مۆری له مالّ مالی وهرگرت، مۆری کرد به یه کجاره کییه.
گوتی: عه رزی بکه، خه تم ره وان نه بوو، ئەگه عه ییکی بی لیتم نه کا به گله یییه.
قاقه زه که ی دا به نۆکه ری، گه راوه به یه کجاره کییه،
چوو خزمه ت کیای، قاقه زی له پیش دانا گوتی: «ئوه هه چییه؟
نۆکه ر گوتی:

«ئاغا، خولا بتکا راوه ستاوه
ئهن چووزانم، قاقه زه بۆ توو نووسراوه.»
میر قاقه زه که ی مولاعه زه کرد، داینا له سه ر چاوه،
گوتی: «ئوه برازای منن لیان قه وماوه.»
جا که سبچه ینی به یانی داوه،
ته داره کی ناسر و مالّ مالان له مالی کیای گیراوه.
کیای فه رمووی:

«ئوه مه حره می مالّه منن؛ بۆچی ئه وه تاغه و به وان داوه؟»
کیا وای گوت به و نۆکه رانه:
«خه لاتی بۆ ناسر و مالّ مالی به رن، بیانئینه ئیره کانه.»
خه لاتیان بۆ بردن، ئاویتیانه سه رشانانه،
رپی خه لاتی کردن به زیره وشانه،
له پلیکانان ده هاتنه خواری ئه وه نه وجوانانه،
ده چوونه خزمه ت کیای به ئیکلام کیشانه،

کیا ماچی کردن، دستی ئاویتنه ئهستویانه،
دهلئی: «رۆله! بهخیرین. ئهگهر تهنگانهو بوو، بۆچی وا درهنگ هاتنه ئیرهکانه؟
تا مهعموورم بناردایه کویتستانی گاگهش باوومهری مائی مهزنم بکردایه تالانه،
ئێخسیری مهزن باوومهرم، دههینا بهغداى گهوره و گرانه.
ئێستا ئهوا بۆخۆم لیره راوهستاوم؛ ههرچی ئهنگۆ دهلین بهسهر ئه و چاوانه.
دهبێ سبچهینی هه لگرن زێر و مائی من، بچنه بهغدايه، سهودايه بکهن دهگه ل
ئهو تاجرانه،

ههتا عهرزی وهزیره له ئهعهزمی دهکهم، چلۆن دهبێ ئه و کارانه.
دهلیم: وهزیر بتم بهقوربانه.
جووته برازا کهی من ئاغای کویتستانی بوون بهعهمبال له و شارانه؛
خولا لیت هه لئاگرئ له پیاوی نهجیم تیک بدهی تهخت و مهکانه».
ناسر و مال مال دهلین:
«یا رهبی، زۆر شوکر له دنیا به!»
ولاتی کویتستانیمان لی بهجی ما له بۆ سهفایه؛
ئێستا هومیدی وهک کیامان هه به له بهغدايه.
جا سبچهینی دهچینه بازاری، دهس دهکهن بهساد و سهودايه؛»
که سبچهینی بهیانی بهردا رۆژ سهری دهرهیناوه،
کهولی خویان بهسهر شانی خویاندا دهاوه،
ده ههموو شاری بهغدايه گهران، قیمهت و نرخى شتیان روناوه هاتنه وه مائی
کیای، مهزلیان بۆ گیراوه
کیاش له دیوانی خه بهری به وهزیری بهغدايه داوه.
ئهوئ شهوئ قه ناعه تیان کرد؛ قاقهزی خاتون ته وریزی و خاتون ئه سمه ری
هاتووه له ولاره:

«چ بکهین؛ ئه مه سویندخوری قورعانیین، خراپمان لی قه وماوه!
کوردیکی که لاش دریزی شاره زوری به سهر خاتون ته وریزی هه لوه ستاوه».
ئهو قاقه زه بیان برد له پیش کیایان داناوه.

کیا دهلی:

«رۆله مال مال! ئەو ناحه قییه له من کراوه.
سه برو بی هتا له کن وهزیری هه موو کاریکی ده کهم ته واوه»
هه لستان، بۆ مه نزلێ خۆیان گه رانه وه به دو اوه.
جا که سبچه ینی رۆژ سه ری دهر هیناوه،
ناسر و مال مال چوون له بۆ بازارێ ته واوه،
سه ودایان ده کرد، بازاریان وه سه ر خۆیان ده گێراوه.
ئهوێ رۆژی خیریکی رۆریان کرد؛ پینسه د تومانیان هیناوه.
کی بوو، له کیای موختاری،

ده چوو له ناسر و مال مالانی ده کرد پرسیاره،
ده لی: «رۆله! ئەو رۆ چلۆنو رابوارد رۆژگاره؟»
ده لێن: قوربان به سایه ی ئیلتیفاتێ توو هاتین به کاره.
سه ودامان ده کرد هه زار به هه زاره،
پاش موخاریجی خۆن هیناومان ته وه ئەو چاره».

کیا دهلی:

«ئهن قهت شوکرانه نابژیرم بهو کاره».
کی بوو، له ناسر و مال مالی گولباوه،
سبچه ینی ئەگه ر به یانی دها، رۆژ سه ری دهر هیناوه،
دیسان چوون له بازارێ به غدایه، ساد و سه ودایان بنیادناوه.
ئەگه ر رۆژیان لێ بوو ئاوا، دووکانی هه موو کهس داخراوه،
نه یانزانی شیخی عه ره بان بۆ سه ر به غدایه هه لستاناوه،
شیخی عه ره بان ده وره ی به غدایه ی گرت، چادری لێ هه لداوه.
سبچه ینی رۆژ بۆوه خه به ر بۆ وه زیره لئه عزمی دراوه.
ده لێن: «له شکریکی گه وره هاتوو، ده وره ی به غدا زه مینی گیراوه».
وه زیری به غدایه گوته به ئیلچییه:
«ده برۆ به چه په رییه»

بچۆ، بزانه سهركردهی ئه‌و له‌شكره‌ی كئیه، له‌چی شه‌قییه.
 ئه‌گهر میوانه، بۆچی نه‌هاتۆته ئێره، به‌ئه‌ستۆی داھیناوم خه‌جاله‌تییه»
 ئیلاچی هه‌رپای ده‌کرد به‌هه‌نگاوه،
 هه‌تا ده‌گه‌یییه چادری شیخی عه‌ره‌بان، ئیکلامی ده‌کیشاوه،
 عه‌رزی ده‌کرد: «وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ ئه‌منی نارده‌ۆته کن ئه‌توو ته‌واوه،
 بۆچ هاتوو له‌وێی خستوو ته‌واوه، ئه‌و خه‌جاله‌تییه‌ی به‌من داوه.
 ئاخ‌ر ئێره مائی ویه بۆ شام و نه‌هارم پێ نه‌ده‌بوو ته‌واوه؟»
 شیخی عه‌ره‌بان ده‌لێ:
 «به‌خیری سهرچاوانم،
 عه‌رزی وه‌زیری بکه، ئه‌من شیخی عه‌ره‌بانم،
 ئه‌من دۆست نیم، وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ی به‌دژمن ده‌زانم،
 ئه‌من چلۆن ئه‌و ئیلاچییه بدوینم،
 خه‌به‌ری به‌ وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ی راده‌گه‌یه‌نم؟
 یا ده‌بێ به‌عه‌دايه به‌جی بێلێ، یانه هه‌سته‌ی هه‌وت سالانی لی ده‌ستینم.»
 ئه‌گهر ئیلاچی ئه‌و قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،
 ده‌موده‌ست له‌کن شیخی عه‌ره‌بان گه‌راوه،
 گه‌یییه خزمه‌ت وه‌زیری، ئه‌و خه‌به‌ره‌ خوشه‌ی به‌وی داوه.
 وه‌زیر گوتی:
 «کیا بێن، بزانی ئه‌و ته‌گبیره چلۆن ده‌کری ته‌واوه.»
 ئه‌گهر خه‌به‌ر به‌کیای دراوه،
 ناردی له‌ناسر و مال مائی گێراوه؛
 ده‌هاته دیوانی وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ی، ئیکلامی کیشاوه.
 کیا رۆده‌نیشته به‌عه‌زیکیان قسه‌ ده‌کرد ته‌واوه.
 که وه‌زیر سه‌ری هه‌لینا، جووتیک غه‌ریبه‌ لێره راوه‌ستاوه،
 وه‌زیر ده‌لێ:
 «کیا ئه‌و نۆکه‌رانه‌ت که‌نگی گه‌راوه؟»

دهلی: «ئەو نۆكەرى من نین، ئى تون، لىيان قەوماو. «مەزن باوۆمەر لە كوێستانى دەرى كر دوون، ھەمووى كر دوون بلاو. «ئىستا قەت نانى شەوێكیان بەمستەو نەماو.»
 وەزیرەلئەعزەم دەلی:
 «جاری چ بکەین، دەگەل شیخی عەرەبانمان لى قەوماو.»
 کیا دەلی:
 «بنیترە خزمەت شیخی عەرەبان: مؤلەتم لى بگرى، ھىشتا کاروبارم نەبوو تەواو.»
 ئەگەر کیا وای گوتیە،
 وەزیرەلئەعزەم دەیناردە کن شیخی عەرەبان قاقەز و ئیلچییە،
 شیخی عەرەبان فەرمووی:
 «ئەمن لە ھەستەى ھەوت سالان زیاتر چى دیم تەلەب نییە.»
 ئەگەر شیخی عەرەبان وای جواب داو،
 قاسیدی وەزیرەلئەعزەم بەپەلەپەل گەراو،
 موژدەى بۆ وەزیرەلئەعزەم ھینا دەلی:
 «قوربان! خەرجى ھەوت سالانم دەوی تەواو.»
 وەزیرەلئەعزەم بەوہى زۆر مەشغوول ماو:
 «خولایە! ئەمن ھەر خەرجم لە خەلقى نەستاندوو چم بەکەس نەداو.
 دەنگى لەشکرى بەغدايە بدن، ئینشاللا سبھەینى دەیکەم بلاو»
 قاقەزىكى شیخی عەرەبان بۆ وەزیرەلئەعزەمى ھات: «ھەتا مانگیكى خەرجى من
 بدا موخاریجم بکیشى؛ ئەوا مؤلەتم داو.»
 وەزیرەلئەعزەمى دەکا فکرى:
 «سبھەینى دەعوايە، موخاریجى وى بەمن نادرى.»
 کى بوو لە کىای ڤدین سپییە؟
 بانگى کردە ناسر و مال ماییە:
 «بۆچ ئەنگۆ سەرباز و قوشەنو لە ولاتى كوێستانى نییە؟»

كاكه مالّ مالم و ناسر عهريان كرد به كياي:
 ئەتوو شيتي ئەقلت نيبه؟
 بۆچ ئەتوو ئاگات له دهردي مه نيبه؟
 بۆ نازاني، له كوستانى گاگهش باوومهرى هيچمان بهچهنگ نيبه؟
 بۆيه خومان ئەويتۆته بهغدايه كن مامان بهنۆكهريبه،
 ئەمه نابى بچينهوه ههتا كهوت سالى ديبه،
 مهسلهكته ئەويهيه مهرهخهس بفرمووى، بچنهوه سهوداي بازاريبه؛
 جارئ وهزيرهئهعزم شلوووقه، هيچ ئاگاي له خۆي نيبه.
 ههتا وهكو كيا و ناسر و مالّ مالم ئەو قسهيان دهكرد تهواوه،
 وهزيري بهغدايه دهنگي لهشكري خۆي داوه، دهلي:
 «سبچهيني شهريه، نازانم دهگهه كيم لي قهوماوه.
 بابيه ئەمن له ماله خۆم دانيشتووم خولاگيربي، چت لهمن داوه».
 سبچهيني ئەگهه ئافتاو دهرپهريبه،
 مالّ مالم ئەوي پۆزئ دههاته بازاريبه،
 دهيدى له ههموو دووكانه وهستا روينشتبوو، سهريه ريمب چاگردنه چهخماخ
 دروستکردنه، سيوانكاريبه.
 مالّ مالم دهلي:
 «ماموستا بازار شلوووقه، ئەوه چيبه؟»
 دهلي: برۆ بهولاوه؛ ئەورۆ كارم ههيه، چت لهمن داوه؟
 مالّ مالم دهلي:
 «بهخولاي ئاسمانى!
 ئەگهه پيم نهليتي چهكوچت لي وهردهگرم، سهريه دادهنيتم لهسهري سندانى».
 كه وهستاي شيرگهه سهري ههليئاوه،
 تهماشاي كرد كاك مالّ مالم راوهستاوه.
 ماموستا دهلي:
 «بمبهخشه، كاك مالّ مالم. بهخولاي ئەتووم نهناسيبه،

ھەلبەت ئەتوو بەو خەبەرەت نەزانییە،
 دەلێن: شیخی عەرەبان ھاتوو دەگەڵ وەزیرەلئەعزەمی شەرییە،
 ئەمنیش کارم ھەبوو، بۆیە ئاگام لەتوو نییە،
 مالا مال ئەگەر ئەو قسەمی دەبیست تەواو،
 دە شوینی خۆی را س گەراو بەدواو،
 ھەتا دەھات و لە ناسری دەکرد سەلام و سەلاو.
 مالا مال دەلی:
 «ناسر، نازانی چ قەوماو؟»
 کاک ناسر دەلی:
 «مالا مال، ئاگام لی نییە،
 پێم بفرموو ئەو چییە»
 مالا مال دەلی:
 «برالە! شیخی عەرەبان ھاتوو دەگەڵ وەزیرەلئەعزەمی شەرییە.
 ئەگەر نەمرم، بژیم، بمینم،
 ماینی شی خزت بۆ لە خاوی دەردینم،
 زینیکی مورسەتی لی دەکەم، تەنگانی لی دەچەسپینم،
 قۆلی خۆمت بۆ دە زۆییەکی عالقە وردی داودی ھەلدینم،
 مەتالیککی ھەیزەران و ھەوت قوببەییەت بۆ لە ملان دەشەتینم،
 دەستی خۆمت بۆ دە ریبیککی نەزەری وەردینم.
 جا برالە! سبەحەینی یا لە مەیدانی خۆم بەکوشت دەدەم، یانە نانت بۆ لە
 وەزیرەلئەعزەمی دەستینم.»
 ناسر دەلێتەو مالا مالییە:
 «برالە! وا نییە، وەکی دییە»
 ئەگەر نەمرم، بژیم، بمینم،
 ئەمن ماینی شی خز لە خاوی دەردینم،
 ئەمن زینیکی مورسەتی لی دەکەم، تەنگانی لی دەشەتینم،

ئەمن قۆلى خۆم دە زىيەكى ئالڧە وردى داودى ھەلدىنم،
ئەمن مەتالئىكى ھەيزەران و ھوت قوببەيى لە ملان دەچەسپىنم،
ئەمن دەستى خۆم دە پمبىكى نەزەرى ھەلدىنم،
سبھەينى لە مەيدانى، يا خۆم بەكوشت دەدەم، يان نانت بۆ لە ھەزىرى
دەستىنم».

ھەردووكيان تەدارەكى خۆيان دەگرت؛ خىوتەتتىكى دوو سەريان كرى، ئەسپابى
لەشكرىان دروست كرد؛ بۆ سبھەينى ھاتنە خزمەت كىيى: «قوربان! ئەمە
سبھەينى دىنە دەوايە»، كىيا دەفەرمووى: «وھرن، ھەلدەن لە تەرەفئىكەو».
سبھەينى لە بەغدايە دەنگى لەشكرى درا، و دەركەوت قۆشەن لە دەورەى بەغدايە
ورت. و ھەزىرەلئەعزەم دەسەر شىخى ەرەبانى كرد:
«ئەمن جەنگى مەغلۇوبەيى ناكەم، سبھەينى مەيداندارىيە».

شىخى ەرەبان فەرمووى:
بەچاوان! سبھەيانى
ئەگەر پۆژھەلات، ئىنشاللا دەگرين گۆشەى دە مەيدانى.
ئەگەر خەبەريان بەيەك داو،
و ھەزىر ھىناى، ساز و چەقەنە و لۆتى و رەقاسى داناو،
دەلى: كىيە بۆ سبھەينى دەستى لە سىنگى خۆى داو؟
سوياتى بكا و ھەزىر بۆ خەلات و بەراتتى راوہستاو،
ھەر كەسى سوياتم بۆ بكا مووچە و مواجىبىكى زيادى بۆ دەكەم تەواو.
سبھەينى ھەر كەس بۆخۆى چوو مەيدانى دەستى دا شىرى خۆى راوہستاو.
پالەوانى شىخى ەرەبان ھات لەولاو،
دەستيان بە داوايە كرد؛ ئى شىخى ەرەبان سەرى پالەوانى ھەزىريان برى،
بردىانەو بەدواو؛

و ھەزىرەلئەعزەم زۆرى خەمناك ماو،
دەلى: «كىيا! بزانه ئەمە چمان لى قەوماو
شىخى ەرەبان چى بەسەر ئەمەو داو.
دىسان ئەگەر سبھەينى بەيانى داو،

پالەوانی وهزیره لئه عزمی چوو له مهیدانی، راوهستا، نه عره تهی لی داوه؛
دوینی کئی بوو هات له مهیدانی ئه سوپاتهی کرد، ئه ورۆش بی واوه»
جووتیک پالەوانی شیخی عه رهبان پکتیفی لی داوه،
هات و گهییبه مهیدانی، ده پالەوانی وهزیری خوری: «ئه سپابان دانی، بگه ریوه
دواوه»

پالەوانی وهزیری ده لی:
«ئه گه نه مرم، بژیم، بمینم،
زگت ده درم، هه رتک چاوت ده ردینم
ئه گه نه مرم، سه ری شیخی عه رهبانیش له بو وهزیری دینم».
ئو پالەوانانه داوایان ده کرد له مهیدانی،
هه تا رۆژ وه رده گه را، ده گهییبه مه حه لی چیشتان،
شیخی عه رهبان ده نیرتته خزمهت وهزیری:
«بلا، ئه ورۆ پالەوان وچانیان بی، هه تا سبچه یانی».
وهزیر فه رموی:
وچاندان نییه، ده بی یه کیان یه کئی بکوژن له مهیدانی
«بی سووچ و تاوان بوچی هاتۆته سه رم، لیم ده بری ری گوزهرانی؟
ئهن هومیدم خو لایه ده گه ل پیغه مبه ری ئاخ ره زمانی.»
پالەوانی شیخی عه رهبان سه ری پالەوانی وهزیری بری بر دیه وه به داوه،
وه ختیک به سه ردا هات رۆژئاوا،
ته ماشایان کرد، ته داره کی دوو غه ریبان گیراوه.
وهزیر گو تی:

«ئوه کین، دین ده هانایه؟
ئوه غه ریبه ن بینه کن ئهن زوریان بده می گهنج و خه زینه و مائی دونیایه».
نایبی وهزیری چوو کن ئه وانه:
«وه رن؛ باجم، وهزیر ته له بو ده کا به دل و به چانه».
ده لین: «قوربان! نایه بینه کن وهزیره لئه عزمی، وهزیری گه لیک گه وره و گرانه».

ئەگەر شىخى عەرەبان بەدەستى بەستە و سەرى شىكستە ھىنامانە ئىرەكانە،
ئەودەمى بەۋەزىرەلئەعزەمى عەرز بىكە، جا بەنۆكەرمان بزانه».

نايب ھاتەۋە خزمەت ۋەزىرىيە:
گوتى: «نايب، ئەۋەت نەناسىيە؟»

نايب دەلى: غەربىيە شارانن: نازانم نىۋيان چىيە؟
يانە ھىند مەردى چاكن قىۋول ناكەن كەمىيە؛
يانە ئاشقن، ئاگايان لە خۆيان نىيە،
يانە ئەۋە پرووتن، لات و لووت، پەيدا دەكەن ناننىيە».

كى بو لە ناسر و مال مالى نازدارە،
نوئىزى شىۋان سوارە بوون ئەۋ جووتە برا و سوارە.
يەك دەچوۋە ئەۋسەرى، يەك دەچوۋە ئەۋسەرى؛ بەقوشەنى شىخى عەرەباندا
دەھاتنە خوارە.

ھەدى مال نوستنان بوو، دەبوو بەچرىكەچرىك و ھاۋارە.
باب دەگەيىيە كورى، لىتى دەدا، دەيگوت: «نەيكەم قوتارە».

مال مال دەپشدا گەيىيە چادرى شىخى عەرەبان، رستەى ھەلپرى ئەۋچارە.
شىخى عەرەبان دەرپەرى رمبىكى لى دا، كرىدە ئىخسىر بەيەكجارە،
سەرى شىخى خويىنى پىدا دەھاتەخوارە.
دەۋدەمىدا گەيىيە ناسرى نازدارە.
گوتى: «شىخى عەرەبان ھەر دەكوژم يەكجارە».

مال مال دەلى:
«ئەۋ غەلەتەى مەكە، ئەۋە ئىخسىرى منە، بۆ ۋەزىرى گەلىك بەكارە».

ناسر و مال مال شىخى عەرەبانان گرت، بۆ مەنزلى خۆيان ھىنا خوارە،
گەينە مەنزلى لەۋى بوون بەرقەرارە.
لەشكرى شىخى عەرەبان تىك نىشتوۋە، ئاسارى برا بەيەكجارە.
ناسر و مال مال دىن لەپىش شىخى عەرەبان، رادەۋەستان ئەستۆ خوارە
شىخ دەيفەرموو: «رۇنىشن» ئىكلاميان دەكىشا سى جارە.

گوتی: «ئەنگۆ چ کەسن؟» ناسر گوتی:
 «قوربان! ئەو ئاغا، ئەمنیش نۆکەرێکم لەوی دە بیکارە».
 حوکمی کرد، مال مائی دانا ئەو چارە.
 دەگەڵ شیخی عەرەبانی کرد گوفتارە،
 ئاقتاوە و لەگەنی هینا بەیەكجارە،
 گوتی: «بێنە سەری خۆت بشۆ، برۆ نێو لەشکری خۆت ئەوجارە».
 گوتی: «سەرم ناشۆم، ناگرم قەرارە»
 سووباتی ئەنگۆ لە عەرزێ نادەم، بەحەقی پادشای جەبارە
 خولگیری وەزیرە ئەعزەمی بووم، سەرم نابێ قوتارە».
 لەوی رۆنیشت، هەتا سبەحەینی بوون بەرقەرارە.
 ناسر و مال مأل گوتیان:
 «قوربان! ئازادمان کردی؛ سەری خۆت هەلگرە برۆو خوارە».
 گوتی: «سەرم بپرن دەبێ سووباتی ئەنگۆ ببێ بەرقەرارە».
 سبەحەینی هەلستان و بۆ خزمەت وەزیری چوونە خوارە.
 وەزیر لەسەر بەرمالێ بوو، دەیگوت: «یا خولای کەرەمدارە!
 ئەوجار لە چەنگی شیخی عەرەبانم بکە ی رزگارە»
 ئەگەر تەماشای کرد، دوو کەسان ئیخسیرتکیان هینا خوارە.
 دەیگوت: «خولایە! ئەوشەو شەر لە چ تەرەفیکی کراوە لەو شارە»
 تەماشای کرد، سێ کەسان ئیکلام و تەمەنایان دەکیشا ئەوجارە.
 وەزیر ئاوری دەداو، تەماشای دەکا، ئەو شیخی عەرەبانە، وا بێ ئیختیارە.
 راس بۆ، قۆلی گرت، لەکنە خۆی دادەنا ئەوجارە،
 وەزیر دەلی:
 «شیخی عەرەبان! ئەتوو عەرەبستانت پێ کەم بوو پیشکیشت بێ ئەو شارە،
 بلا لە چەنگی توو بپم رزگارە».
 شیخ دەلی:
 «پوورەش بووم و خەجالەتبارە»

بفرموو، جه للابت بېن له ئهستوم دهن ئهوجاره .
وهزير! لهو جووته نۆكهره خۆت بكه پرسياره
قەت باب كورې خۆي وا له تەنگانەي ناكا پزگارە
له هيچ دەولەتان وەچەنگ ناكەون ئه و ئەمىنداره،
ئەوه نۆكهرى تۆن خزمەتيان وا بەكاره
نۆكهرى چاك بۆ ئاغاي دايم وهك براى بەرقەراره» .
ناسر و مالّ مالّ جوابيان داوه:

«ئەمه نۆكهرى وهزيرى نين، نۆكهرى شىخى عەرەبانين هاتووین له ولاوه» .
وهزير دهلى:

«رۆله! هەرچى دةفەر موون، بەسەر ئه و چاوه» .
ناسر و مالّ مالّ له وهزيريان كرد حاشايه،
دهلّين: نۆكهرىيهت ناکهين نامانه وئى مالى دنيايه .
وهزير دهلى:

«بۆچيو ناوئى مالى دنيايه؟»
دهلّين: وهكيل و مامى مه كيايه .
نۆكهر تهعين كراوه،
چوون كيايان له ولاړا هيناوه،
كياى گهيشتى له ديوانى وهزيرى كرد سه لاوه،
دهلى:

«وهزير! ئەوه برازاي منن، ئەو سوباته بۆ توو كراوه .
له عه وهزى ئه و خزمه تهى ئه و سالّ حهوت ساله له كوئستانى گاگهش باوؤمه رى
دهر كراوه» .

وهزير فرمووى: «ته له ب بكن مالى دنيايه؛
هەرچى ته له ب بكن ده يانده مى به غه يره زى شارى به غدايه» .
ناسر و مالّ مالّ وه جواب هاتن به يه كجارى:
«ئەمه هەر ولّاتى كوئستانمان ده وئى به ئىختيارى؛

دەبىي مەزن باۋۇمەرى بكوژين، قەت نەبىي پرسیاری،
 خەرچ و بىگارى نادەين بەبەغدا شاری،
 ئەگەر نەماندەنى ولاتی کویتستانی بەبەكجاری،
 لیره دەبینه نۆكەر نارۆینهۋە لە شاری».

ئەگەر ناسر و مال مال ئەو قسەیان دەبوو تەواۋە،
 ۋەزیرلئەعزەم دەستی لەسەر سەرى پۇناۋە،
 جىبەجى حوكمیان بۆ سادیر كراۋە،
 بۆیان مۆركردن، ۋەرگىراۋە

خەرچ و بىگارى ولاتی کویتستانی ھەلگىراۋە
 مەرەخەستیان كردن گوتیان: «دەولت زیاد و مالى ئاۋا».

گوتیان: «قوربان ئەگەر ئەمە نۆكەرىن عەرزىكى دىكەمان ماۋە.
 «قوربان سەرى شىخى عەرەبان دەبىرى يا مەرەخەستى دەكەى تەواۋە؟»
 ۋەزیر فەرموۋى:

«ئەۋە براى منە، عەرەبستانىش ھەر ئى ۋى بى، بەغداشم بەۋى داۋە».

شىخى عەرەبان دەلئى:
 «ۋەزیرلئەعزەم خوللا بتكا راۋەستاۋە!
 سەرىكە ھىناۋمە نایبەمەۋە داۋە».

ۋەزیر دەلئى:
 «ۋا پىك نایە،
 شىخى عەرەبان دەگەل ئەمن براىە؛
 ئەۋە شارى بەغداىەم بەگەردن ئازابى داىە،
 بزائم ئەمن ناخزمەتیم چ بوو؟ شىخى عەرەبان بەمنى نیشان دا ئەۋ جەفایە».

شىخى عەرەبان دەلئى:
 «بەخوللا! خەجالەت بووم لە دنیاىە،
 ھەتا بۆ خۆم زىندووم، ولاتی عەرەبستانم بىشكىش كرد، ھەر مېبارەك بەتوو
 بى شارى بەغداىە

مهسلهحت ئه وهيه ئه و نوكرانه بكهى نازايه».

وهزير دهلى:

«چ بكم كورى من، ماميان كيايه،

برون بچنه وه سهر ولاتى كوستانى؛ هيچ كهس نه ناسن له دنيايه،

ههتا ههوت پشتيان دهبرى هيچ كهسيان نه يه ته وه شارى به غدايه،

ئه گهر به غدا ده عواى لى بقه ومى، ناسر و مالمال نايه نن تيب و سوپايه،

برون مه رخنه ستيان بكه كيا گهر دنياى بى خوش و نازايه»

جيبه جى نيكلاميان كيتشا، گهرانه وه به يه كجاره كيايه،

كاكه مال مال ده لئته وه كاك ناسرييه:

«ئه من قهت شتاقه شهوى دى ليره گير نابم، ههتا نه چمه وه كوستانى مه زن

باو ومه ران خزمهت خاتون ته ورزييه».

ناسر گوتى: بلا ئه وشه و ليره گير نه بين كاريكى واش بكم خه تام نه بى».

كاكه ناسر ده لئته وه كاكه مال مالىيه:

براله ئه گهر بۆ گهره بى ده لئى له وهزيرى زياتر ده به غدايه دا كهس له توو

گهره تر نييه،

ئه گهر بۆ زير و زهمبه رى ده لئى، له ده بووتخانه ي تو م هه لدر او ته وه هه زار بار

زير و ئه شره فييه

ئه گهر بۆ ماينى ده چاك ده لئى له ئيخته خانه ي به ستر او ته وه دووسه د ماينى

له مهر وهزيره لئه عزه مييه،

خولا ئه و جاوچه لاله به توو بدا ژن له بۆ توو قات نييه.

وه بزانه گراوى مه زن باو ومه رى له داىكى خو ي نه بووه به كيژييه».

مال مال ده لئته وه كاكه ناسرييه:

«ئه گهر بۆ گهره بى ده لئى، له كنم به گهره بى گاوانى نييه،

ئه گهر بۆ زير و زهمبه رى ده لئى، به هه مووى له كنم به قه د شايييه كى ئه و زهمانه ي

نييه،

ئه گهر بۆ ماينى ده چاك ده لئى، به هه مانم له كنم به گو له بارگينى كى كورتانى

سه ودا گهران نييه،

قهت شتاقه شهوی دی لیره گیر نابم، تا نهچمهوه کویتستانی مهزن باوؤمهری
 خزمهت خاتوون تهوړیزيه
 ناسر دهلی:

«دلّم برینداره، جهرگم سووتاوه،
 ئەتوو براگه وره ی منی ئیختیارم پی نهماوه،
 کهنگی دهفه رمووی ماین زین بکهین، برۆین بهولاهه؟»
 مال مال دهلی:

«ئهمه دهرفکرین،
 ئەگه دهلی تا تهراره کی بگرین،
 ئەوشه و برۆین بهسه ر خندهقی بهغدايه دا رابرین.»
 کی بوو له ناسری بهئهرجووه،
 تهراره کتکی زۆر چاکی له بازار پی گرتووه،
 هات ماینی خوئی و کاک مال مائی زینکردووه،
 چوونه دهرکی کیا، دهولت زیادیان خواستووه.
 کیا دهلی:

«بهخیرین، سه رچاوی من، جووته مه رده که ی مهیدانی؛
 وهزیر زۆرو منته لی هه لده گری، بهغداو دهرهیناوه له تنگانگی.
 برۆن ترسو نه بی بوخۆم راره ستام له دیوانی،
 وهزیری بهغدايه لهنگۆ زیاتر هیچ کهس به برای خوئی نازانی،
 هه رۆن برۆن، بهخولام بهزامندان، بهئمانهت به پیغه مبهری ئاخره مانگی.»
 کی بوو له جووته سواریکی نهولاهه،
 سه ری جلهوی خوئیان بادا،
 گه رانه وه بهدواوه.

سه برسه بر، نه رم نه رم، له بهغدايان ئاژوا، له بو کویتستانی گه رانه وه بهدواوه.
 ههتا نوژی شیوان ئەو جووته سواره دایان ئاژواوه؛
 نوژی شیوانیان بهسه ردا هات لهوئی راره ستان تهواوه،

جله‌وی خوځيان گرت له‌وځ بوون پياوه.

بو شه‌وځ له‌وځ نووستن مالّ مالّ خه‌ونی دی ده‌خه‌وځیدا، خاتوون ته‌ورځیزيان دابوو به‌کورديکي که‌لاش دريژي شاره‌زورپيه. مالّ مالّ هه‌لده‌ستی له‌جبي خوی ده‌گريا، ناسر کوتي: «براله نه‌توو بوچي ده‌گري؟ پياو ده‌چيته سه‌فه‌رځ، نه‌سپ و زيني نايه‌نځته‌وه؛ پياو ده‌چيته سه‌فه‌رځ ده‌مرځ. پياو قه‌رزدار ده‌بي. نه‌مه نه‌لحه‌ملای سوباتمان کردوه، ده‌وله‌تمان هه‌يه، به‌ئختيار ده‌چينه‌وه کوځستانځ، بوچي وا ده‌گريځي؟»

کاکه مالّ مالّ ده‌لځته‌وه کاک ناسرپيه؛

«نه‌من نه‌وشه‌و خه‌ونتي که‌ليک عه‌جبيم ده‌دييه،

گراوی منيان داوه به‌کورديکي که‌لاش دريژي شاره‌زورپيه،

بابي به‌خه‌نجه‌رځ ليځي راده‌سا براله‌ي به‌شيري پروتپيه،

له ترسي شير و خه‌نجه‌ران سوځنديان له‌بیر خاتوون ته‌ورځيزي بردييه،

ئځستا داويانه به‌کوردي که‌لاش دريژ، لای لايه ده‌کا بو کوري کوردييه،

وا ده‌زاني ناسر و مالّ مالّ له‌سه‌ر دنيا نييه،

به‌ده‌ستی پي ده‌کن هاوځر هاوځري مه‌رپيه،

به‌زولفان پي ده‌رځسن ته‌شپيه،

به‌لاقان پي راده‌ژين لانکي کوري کوردييه.

رؤژي هه‌تا ئيواري ده‌گري له بو ناسر و مالّ مالّان، له‌بن زمانيه‌وه ده‌لي:

ئاخ بمرم له بو جووته سواره‌که‌ي رومييه»

ناسر ده‌لځته‌وه مالّ مالييه:

«براله خه‌ونت راسته، درؤي له بو نييه،

وانييه وه‌کي دييه

نه‌وه گراوی منه ئي توو نييه».

مالّ مالّ ده‌لځته‌وه ناسره‌ديني:

«براله نه‌وه شاري به‌غدايه نييه ليم بشپوځني،

هر که‌سيکي نه‌ورؤ بچيته کوځستانځ مزگنيکم بو بيځني

خوشکوځنيکم هه‌يه، ديدهمي، سالي درنه‌ق رؤژگاري خه‌مي خوی پي بره‌وځني؛

پیره دایکتکم ههیه ئه ویشی ددهمی با لانکه ژینئ؛
 ئه گهر به و شم لی قایل نه بی پیره بابیتکم ههیه دهیده می سالی به سهری به زمانی
 گهرمین و کویتانئیی بۆ پیک بینی،
 ئه گهر به و شم لی قایل نی برایه کم ههیه، سالی جووته که لیککی ده مس نی
 ههوت زهویانی له بووره و بهیاری پی دهرینئ.»
 کاکه ناسر ده لیتته کاک مال ماییه:
 «براله له سهر کیت ههیه، ئه و نان و گله بییه،
 خو ئه وهه ده عوای هه موو ده و له تان نییه،
 ئه من بۆت ده چم به دهستان نه کو به سه رییه،
 ریگای بیست و چوار رۆژان به ماینئ شی خز له مابهینی برایه تیدا چ نییه
 ئه من بچمه وه کویتانئیی به چی ناس بکه م، گراوی مال مالی خاتوون
 ته ورئیزیه؟»

مال مال ده لئ:

«ناسر دلم له کاوه،

چهندی له کاوه کاوه

تیریککی له راسته ی لی دام له لای چه می ناسور هیناوه.

ئه گهر بۆ خاتری من ده بی به ئیلچی به و لاهه.»

ماله مه زن باوۆمه ری له خری بالینی، پیشاوپیشی قوچئ قه زه نی، قهره چادرئیکی
 گهره ی هه لداوه، ده و ده میدا رشینئ بارانئ په له ی هیناوه،
 له سهر قهره چادرئ ده باری له هه موو خران هه لستا سیلاوه.
 خاتوون ته ورئیزی دهستی دا کوتکی دارخرنوک سی جاری ده و ره ی قهره چادری
 گهره ی داوه

ده لئ: دایه! چاوم که م بینا بووه، خه می ناسر و مال مالانم هاتۆته به رئ؛ نازانم
 کامه سیگه هه لکشاهه.

مال مال ده لئ:

«براله! ئه گهر وای ناناسی، وای نابینی،

سبچه پینان خو ی دهغه ملئینی به سووری، نیوه رۆیان به زه ردی،

ئىواران تازىيەى ناسر و مال مالانە بەشىنى،
ئەگەر ھەزى دەكەى، نەبى خەم و نسرینی،
ئەگەر ھەزى دەكەى، زوو خاتوون تەوریزی ببینی،
ئەوہ لە خړى بالینی دەكیشى ماینى شى خز لەبەرايى خىلى، لە دووی دەرۆنەوہ
دوو جوانۆلەى قولەبژە، يەكسال و دوو سالن، وەختى بۆ خاترى ناسر و مال مالان
بیتنەوہ بەر عەقەى دە زینی.»

مال مال دەلى: «كاک ناسر! دەبى ئەورق بچى خەبەرم بۆ بیتنەوہ»
ناسر دەلى: «مال خرانەبوو؛ ئەمن پى بیست و چوار رۆژان چلۆن بچم
بیتنەوہ؟» گوتى: «دەنا سبەھینی بۆ تاوہەلاتى قەرارمان بى بیتنەوہ. ئەگەر
نەھاتىەوہ، يان ناغايەتى خۆت دیوہ ئەمنت لە فکر چووہ، يان دتکوژن، خەبەرى
نايەنیەوہ لە پىيە، يان خاتوون ئەسمەرت چاوى دەكەوى، ئەمنت لە فکر دەچى.»

ناسر رقى ھەلستا ئەوجارە:

«دەبم بەئىچىيەكى موختارە.

ئەگەر ھىچ كەس لە كوستانى نەمىنى لە خاتوون ئەسمەرى ناکەم پرسيارە.

تيرىكى داوم لە جگەرى؛

بەھەقى ئەم خولايى، ئەگەر ھىچ كەس نەمىنى، ئەمن لە خاتوون ئەسمەرى

ناكەم نەزەرى.»

كاکە ناسر بەھەرەمە ماینى شى خزى ھیناوە،

زینیان دەپشتى کوتا و تەنگەیان كیشاوە.

ناسر دەلى:

«مال مال ريگاكەم دوورە قەرار و مەدارم بۆ بکە تەواوە.»

مال مال دەلپتەوہ ناسرى:

«دەبلا رۆژ بیتنەدەر، بى لیرە خەندەقى غەلیفەى بەغدايە بگری،

ئەگەر بەخیرھاتىەوہ، لە کاکى خۆت دەفكرى.

ئەگەر درەنگ بیتنەوہ مال مال بەدەشتى بەغدايەدا رادەبرى،

چاوت پى ناکەویتتەوہ ھەتا ئەوى رۆژى دەمرى.»

ناسر دەلى:

«مال مال دهولت زياد و مالي تاوا!
 گه ليكم زحممت دهگل ئەتوو كيشاوه.
 ئەگەر دنيايه درهنگ گهيمه جي، پوژيكم لهسەر ببه راوهستاوه»
 مال مال دهلي:

«ناسر! ههرو برۆ، لهمنت كهوي كهلي مهيداني
 لهتوو زياتر هيچ كهس شك نابه م پوژي تهنگاني
 بهخولام بهزامن داي، بهئمانهت بهپيغهمبهري ئاخري زهماني.
 ناسر جلهوي باده، پكتيفي لي ده، برۆوه كوستاناي.»
 ناسر و مال مال ئەگەر له كوستاناي بو بهغدايه هاتن واوه، كهوت سالان كاني
 وان تاوي لي نهماوه.

ناسر ئەگەر بو كوستاناي تاواوه،
 ئەوي شهوي پوي ههتا بهياني بهرداوه،
 ئەگەر وهسەر كوستاناي دهكهوي، تهماشا دهكا دوو ميگهل له ههوشيكي بوون
 بلاوه.

ئوه مه پي مهزن و ميرزاغايانه، ئي بابي ناسر و مال مالان، هه مووي دهلي
 نهخوشه و هيزي نهماوه،
 ئەوي دي مه پي مهزن باوو مه ريبه، له سه رينچاوهي كانيي تاو خواردوو، له
 بژويني له وه پراوه،
 هيند قه له وه هه مووي دهلي پونياساوي پيدا كراوه؛
 شوانيش ئەو كورديه، ئەگەر خاتوون ته ورپزي لي ماره كراوه.
 ئەگەر ناسر ته ماشا دهكا ئەو شوانه له سه ر گوينيكي روينيشتوووه دوو كه لي
 قه نه ي له سه ر ده بي بلاوه؛
 به قوونه وه پري ده دا گوينييه له ره گوريشه ي ده ره ي ناوه،
 ئەگەر ئەو شوانه چاوي به ناسري كهوت، گو تي: «ئوه يان مال مال، ناسر
 نه ماوه،
 يان ناسره مال مال نه ماوه.»
 كورده بانگ دي لي:

«سوار ئەى سوارەكەى چەلەبىيە!
دوو كورى ئامۆزا لە كوێستانىرا هاتنە كىن وەزىرى بەنۆكەرىيە،
تو خولاکەى پىم بلى بزانم، كامەيان ماوه كىنەيان مردىيە.»
ناسر دەلى:
«پەزەوان شىتن، ئاقلان نىيە.
دەنتو ويلايەتى بەغدايەدا نىوى ناسر و مال مالى نىيە،
رىگاي كوستانى بۆ مال مەزنى بۆ ھۆبەى بەكويدا دەچىيە؟»
كوردە دەلى:
«سوارە سوارەكەى چەلەبىيە!
ئەتو بەمن نالى قسەى راستىيە؛
كارى ئەنگۆ لەكن ئاغاي خوتان ھەموو غەيانەتىيە.
ئەتو نازانى، ئەمن كوردە شوانى مەزن باوومەرىيە!
گراوى مال مالم ماره كروو، بەكوپراى چاوى ناسرىيە؛
ئى ناسرىش ماره دەكەم. بەكوپراى چاوى مال مالىيە.
رىگاي كوستانى ئەوھى لەسەرى دەروى دەچىتە نىو خىلىيە.»
ناسر گوتى:
«خولايە! مال مالم شىخە قەت شىخى وا نىيە،
ئەتو تەماشاي گووخواردنى كوردىيە،
دەلى گراوى مال مالم ماره كروو، بەكوپراى چاوى ناسرىيە،
ئەگەر لىرە ئەو حىزبابەى دەكوژم، مەعرەكە پەيدا دەبى، زوى ناگەمە كنى،
دەروا، بەرەلمى بەغدايەدا نايىنمەو، لە ئامۆژن و مام دەبى خەجالەتتىيە؛
بلا، ئەوھ بىتتەوھ كوئلك بچىتەوھ زگم لە نەبەدىيە.»
ئەوى رۆژى سىشەموو بوو، خاتوون تەورىزى و خاتوون ئەسمەر و خاتوون
پەروەر ھەرسىكىيان هاتنە شىو و كوئى. ئەگەر ناسر لەژىرلا ھات خاتوون پەروەر
چاوى پى كەوت، گوتى:
«خوشكىلى! ئەمنو بىم بەقوربانى سەرىيە!

ئەمن ھوت سالان بووم، ئەگەر ناسر و مال مال، رۆيپيە،
 ئەوھ سوارتيك دئ، يان ناسرە، يان مال مالى جندبيە.
 خولاكەي، خوشكى، تەماشاكە، بزانه، ئەو سوارە كتيە.
 سەر و بەرگي رۆميانيە بوخوشي رەنگي شارستاني گرتيە.
 ئەمن نايناسم؛ بزانه ئەوھ ھوھ يان ھوھ نبيە».

خاتوون ئەسمەر سەري ھەلناوھ،
 دەلئ: «چاوم كوئيربي نايناسم؛ رەنگي شارستاني لئ نراوھ».

گوئي: «خوشكى، وەرە، سەر و بەندی بانگ كەين؛ ئەگەر ناسر بي، يا مال مال
 بي، لەسەرمان رادەوھستي؛ ئەگەر ئەويش نەبي ئەوھ نازاني، ئەمە كچي مەزني.
 دەلئ: كيژي دەكوئستانيان بوون بەندوباويان دەگوت».

خاتوون ئەسمەر بانگ دئئ:
 «لاوھ، ھەري لاوھ!»

بریا ئەمن سئويك بام لە سئوي دە دوكانئ
 كەوتبام لەسەر ريبان، لە نوالهئ دە كوئستاني،
 «ناسر و مال مال لە خزمەت وەزيري بەئختيار بەاتنايەوھ، ئەمنيان
 ھەلگرتايەوھ بەبئنيان كرديام، بيانابام دە گيرفاني».

خاتوون پەرورەر دەلئ:
 «لاوھ! بریا ئەمن كل و كلتوورتيك بام، لە گيرفاني كورە لاوان
 «ناسر و مال مال دەخزمەت وەزيري بەاتنايەوھ يەكي جاريكيان بدابامە قەمبەي
 دەچاوان».

خاتوون تەوريزي دەلئ:
 «ئەمن جوانوولتيك بام لە خودوودان، لەوي دە ھەدالان،
 لەوھرايام لەسەر ريبان لە لانوالان،
 ناسر و مال مال لە خزمەت وەزيري ھاتبانەوھ بيانابامە بەر شەقەي پکيفان،
 بيانبردمايە ھۆبەي مەزە مالان.

يەكي جاريكيان دەست ئاويتبامە سەر بژ و يالان،
 ئەمنيان لە بابم بستاندایە لەباتي خەرچ و دراو و ھەستەي ھوت سالان».

ناسر ئەگەر ئەو قسەى بىست تەواو،
 جەلەوى ھەلکەش و راست پراوھستاو،
 ناسر جەلەوى بۆکن ئەوان باداو،
 ناسر دەلئى: «بزنام خاتوون تەوریزی مێردى کردو، یان درۆیە»،
 کاکە ناسر بانگ دێلئى:
 «خوشکى خاتوونى، وای خاتوون تەوریزییە،
 ئەمە دوو برالە ھەبووین، لەوانى دەکوستانییە؛
 ئەوسال ھوت سالە لەسەر ئەنگۆ بووینەو ھەر میانییە؛
 ئێستا دەلێن مێردیت کردو، بەکوردیکى کە لاش دریزی شارەزورییە،
 ئێستا کوردە بوو بەشوان ئەتوو بووى بەناسکەبیرییە.
 ئەتوو سویندخۆرى قورعانیی رۆژى قیامەتێى جابەت چیبە؟
 لای لایى بۆ کورى کوردی دەکەى وا دەزانى ناسر و مال مال لە دنیاى نەبوون
 بەیەكجارەکییە»

خاتوون تەوریزی دەگري، دەلئى:
 «بزنام سووچ و تاوانى من، مل بەکوینى، چیبە؟
 ئەمن بام بەخەنجەرى لى رادەسا، برالەم بەشیری پروتیییە،
 «ئەمن کوشتن و مردنم لە خۆم قبوول دەکرد، نەمدەدا وەکیلییە؛
 بۆیەکم خۆم لە کوردی مارە کرد، ئەنگۆ ببینم، نەبیتەو، دیدارى ناخەرەتیییە.
 ناسرە وای ناسرەى جندییە!
 بەخولات سویند دەدەم و بەزاتى رەبیبیە
 ئەگەر ھەزى ناکەى بمرم، یتیم بلئى بەیەكجارەکییە،
 توخولا، مال مال ماوھ یان مردییە؟»
 ناسر دەلئى:

«خوشکى! خاتوونى! وای خاتوون تەوریزییە!
 لە وەزیری زیاتر کەس لە مال مالى ماقوولتر نییە،
 ئەما رقى ھەستاو دەلئى: «ناپەمەوھ کوستانى چاریکی دییە»

خاتوون تەوریزی دەلی:

«براله ناسر بەقوربانت بم! ھەرچەندی خشل و گوارەى منە بۆى بەرە بەدیارییە؛
بەرگی شایانم لە خۆم ھەرام کردوو، خەنەم لەسەرى خۆم نەدییە؛
نەچوومە مائە چ کافر و موسلمانى بەبووکییە،
خولاکەى، براله، چارەى من چییە؟
چلۆن مال مالى دینییەوہ کویتستانی بەیەكجارەکییە؟
ئەمن دەزانم مال مالى تەمای بەمن نییە.
براله بەسەدەقەى سەرت بم! بزانه لەوئ ئەو کارەى چلۆن پتیک دینییە».
ئەگەر ناسر ئەو قسانەى دەبیست تەواو،
دەیکوت: «دەرنگە ناگەمەوہ بەدواو».
خاتوون پەرورەیان دەنارد تەدارەکی بۆ ناسرى دەگرت، دەیھتئاوہ،
لە پیشى دادەنا، دەیکوت: «براله! ئەوہ خوۆراکی رتیەت، ئەوہش کولتیرەى
بەشەشەکرى دروس کراوہ؛
خولاکەى ئەوانە بۆ کاک مال مالى بەرە چونکە لە ولاتی غوریەتە، ھیتندەى جەفا
بەتوو داوہ».

ناسر دەلی:

«خوشکى! دەولەت زیاد و مالى ئاوا».
سوار دەبوو رکتیفى لى دەدا، دەگەرپاوە بەدواو،
ھەتا ھەندە ھەندى بەیانى ئاژواو،
لەبەر خەوئ پتی سەرەدەر نەکرد لەویندەرى بۆ پیاوہ.
خەوى بەسەردا بارى سەعاتیکى لەوئ ماتەل ماوہ.
ھەھوو! کە تەماشای کرد بەیانى بەردا، رۆژ ھەلکشاوہ،
پتی دەرکتیفى دەنا: یا ئەللأھى! دەیکرد تەواو،
سەر بەرەژیر دەھاتە خواری، بۆ خەندەقى خەلیفەى دەگەیییە و بۆ پیاوہ.
تەماشا دەکا: «مال مالى لەوئ نەماوہ،
ماینی شى دەلەوہرئ ھەموو، ئەسپابى لى بەستراوہ».

ده‌لئى: «قورم به‌سه‌رى كرا، ئەمه‌گى كهوت سالانم به‌هيچى دراوه».

ئەگەر وای زانى خۆى له ماينى شى خزىدا تير گرياوه؛

ده‌لئى: «خولايه! بزنام چم لى قه‌وماوه

له خۆم هه‌ژارى

جا به‌كويدا برۆمه‌ خوار، له مال مالى بکه‌م پرسىارى؛

خۆى روت ده‌کردوه و به‌رله‌مى به‌غدايه‌دا ده‌چوووه خوارى».

دوور ته‌ماشای کرد، ئەوا كاکه مال مال دياره؛

زۆر به‌په‌له‌ ده‌رۆيى ئەو هه‌ژاره،

هه‌تا ده‌گه‌يبه‌ مال مال ده‌يگوت: «براله قه‌ت ئەوه‌ش قه‌ول و قه‌راره؟

ئەمن ده‌نيرى كوستانى، بۆ خۆت به‌رله‌مى به‌غدايه‌دا ده‌چيه‌ خواره؟

ئەمن شكايه‌تت لى ده‌که‌م له باره‌گای جه‌باره».

كاکه مال مال ده‌لئته ناسرييه:

«خاتوون ته‌وريزى مي‌ردى کردووه به‌كوردیيه.

جا ئەمن دونيام وه‌لاناوه؛ ئاغيه‌تیی كوستانيم بۆ چييه».

ناسر ده‌لئى:

«مال مال دلم سووتاوه،

هينده‌م خه‌م و خه‌ه‌تى تۆ كيشاوه؛

ئەمن ده‌كه‌يه چه‌په‌ر ده‌منيرى به‌ولاوه،

خاتوون ته‌وريزى فه‌قير مي‌ردى به‌كوردى نه‌کردووه، بوختانه پى كراوه،

هه‌رچه‌ند خشل و كرمه‌ك و گواره‌ى خاتوون ته‌وريزيه هه‌مووم بۆ توو هیناوه،

ئەوسال كهوت ساله‌ چووینه به‌غدايه، خاتوون ته‌وريزى خه‌نه‌ى شارانى لى

حه‌رام كراوه؛

درۆيه ده‌که‌ن، مي‌ردى به‌هيچ كه‌س نه‌کردووه، ئەوه له‌وينده‌رى؛ له‌سه‌ر ئەتوو

مه‌حتهل ماوه،

براله مزگينيه‌كى ديم بۆ هیناوى: هه‌موو كارىكمان ته‌واوه،

ئەله‌مه‌لاى، بابى خاتوون ته‌وريزى مردووه، مه‌زن باوۆمه‌ر نه‌ماوه.

ئەگەر ھەزرى دەكەى قەت مەگەپرئوھ بەدواوھ»،
كاكە مالّ مالّ دەلىّ بەناسرىيە:
«ناگەپرئوھ دوايە جارئكى دىيە.
ئەگەر تەورئزىم نەبىّ دنياى روونم بۆ چىيە؟»
ناسر دەلىّ:
«مالّ مالّ وات نەكرد، دەنگم ببىّ دلئە،
وات نەكرد، كاو و مرادئى لە خۆم ببىنم، دژمنان بكەم كوئە.
كاك مالّ مالّ، ھەوت سالان لە توو زياتر دەپرۆم سەربەرەژئە،
ھۆردك چاوى ناسرى، دەبلا لەپاش مالّ مالّى ببىنەوھ كوئە»،
ئىنجا كاك مالّ مالّ دەگەل كاك ناسرى گەرانەوھ بەدواوھ، سواربوون و روئىنەوھ
بۆ كوئستانى.
كى بوو لە ناسر و مالّ مالّى بەلەك چاوھ،
ھەتاوھكو بەيانىان داژواوھ
وھسەر ولاتى كوئستانى كەوتن، روژ شەبەقى كىشاوھ؛
تەماشابان دەكرد، جووتە مېگەلئىك لە ھەوشەى لەوھراوھ،
ناسر دەلئتەوھ مالّ مالّىيە:
«برالە! ئەوھ مەرى مەيە، لاوازە؛ چونكە ئاغاى نىيە؛
ئەوھش مەرى مەزن باوومەرىيە، لە بژوئىنى لەوھراوھ، ئاوى خواردۆتەوھ لە
سەرىنچاوى كانىيە.
برالە چى دى بەتوو نادەم ئەو گەورەبىيە،
شەو و روژئىكى بۆخۆم گەورە دەبم، لەپاش شەو و روژئىكى بۆخۆم دىمەوھ
بەنۆكەرىيە؛
گوئلىكى كوردىم كەوتۆتەوھ زگىيە»،
مالّ مالّ دەلىّ:
«ئەمن نۆكەرم تا ئاخىر زەمانى
ئەما ھەزرى دەكەم، نىوى ئاغاىتەى لەسەرى خۆت دانى».

ناسر دەلّی مالّ مالّ!
 «نیوی خۆم ئەوا کرد بەئاغاله‌ی رۆمییه.
 ئەگەر لێیان پرسى: بۆ کوێ دەچى؟ بلّی: له به‌غدايه‌دا هاتوو به‌ته ئیلاجى ده‌روا
 بۆ نێو عرووس و ئینگلیسییه.
 بزانه ئینشاللا چت بۆ ده‌که‌م له کوردییه!»
 سوار ده‌بوون ئەو جووته سواره،
 سه‌برسه‌بر، نه‌رم نه‌رم، له بۆ کویتستانى ده‌هاتنه خواره.
 کى بوو لهو جووته سواره‌ی ته‌واوه،
 روویان ده‌کانییه‌که‌ی خۆیان کرد، بوون پیاوه،
 چه‌وت سالّ بوو ئیشک بېوو؛ ئەگەر ناسر و مالّ مالّ گه‌ینه سه‌رى جیبه‌جی
 کراوه.

شوانی ناسر و مالّ مالّان هاتن له‌ولاوه،
 ده‌لّین: «ره‌بی! میوان به‌خێرین سه‌رى ئەو دوو چاوه
 ئەو سالّ چه‌وت سالّه، ده‌رکی ئەو کانیه‌ی به‌ستراوه،
 ده‌ستی منو دامپن بى، ئەنگۆ خه‌به‌رى ناسر و مالّ مالّان ده‌زانن. کیه‌ه‌یان
 مردوو، کیه‌ ماوه؟»

مالّ مالّ ده‌لّی:
 «شوانه‌که‌ی، جندییه!»
 ئەو ناسر و مالّ مالّی ئەتوو لێیان ده‌پرسی له به‌غدايه‌م نه‌دییه.
 ئەگەر له‌وه‌ی ده‌پرسی، ئەمن نۆکه‌رم، ئەوه‌ش ئاغالیه‌ی رۆمییه؛
 ئەوه ده‌چێته نێو عرووس و ئینگلیسی به‌ئیلاجیه‌رییه.»
 ئینجا ده‌ستیان ده‌ستۆی ئەو سوارانه ده‌کرد، ده‌یانکرده‌وه گرییه،
 ده‌لّی: «ئوه ناسر و مالّ مالّن؛ ئەدی بۆچ ئەو سالّ چه‌وت سالّه ئەو کانیه‌ی ئاوی
 نییه؟»

یه‌کیان به‌یه‌کیان گوت:
 «به‌خولای! ئەوه بۆ مه‌زن و میرزاغایان ده‌به‌مه‌وه مزگینیه.»
 مالّ مالّ ده‌لّی:

«حيزباب بۆ هيچ كوئى نهچى؛ ئهوه ناسر و مال مال نيه!»
ناسر و مال مالى بهلهك چاوه،
نيوى خولايان دههيتنا، پتيان ده ركيڤى ناوه.
ناسر و مال مالى نازداره،
ناسر ئاغالهي رومييه، مال مال نوكهريكي بهرقه راره،
بۆ سه ر عيلى مه زن باوومه رى دههاتنه خواره،
هيچ كهسيان، نه ده ناسى هه ر له ماله مه زن باوومه ريان ده كرد پرسياره.
ناسر و مال مال گهينه نيو عياليه،
لييان ده پرسى:
«ئهى ريبوار ئه وه كتيه؟»
مال مال ده لى:
مال خرا نه بوو ئه وه ئاغالهي رومييه،
به ئيلچى گه رى ده چيته نيو عرووس و ئينگليزيه،
«له ماله مه زن باوومه رى ده پرسى، ولاغى چه پهرى وهرگريه.»
به نيو هويه يدا دههات هه ر سوورنى سوورنيه،
هه تا گه ييه ده ركي مه زن باوومه ريه،
مه زن باوومه ر به پيريه وه دههات و به پتخاوسييه.
ئيجا وهرگه را مه زن باوومه رى لى دا به قه مچيه،
مه زن باوومه ر گوتى:
«قوربان! سه بريكت بى، بز انم، حاجه تت چيه.»
گوتى: «ولاغى چه پهرىم بۆ بينه وه؛ ئه من ئيلچيم ده رومه نيو عرووس و
ئينگليسيه.»
گوتى: «ئاغالهي رومي، پياويكى بى فكرى؛
ده بى تاويكى دابه زى، سه بريكى بگرى،
هه تا به خي ر نه هارى ده كه ي، ئه منيش ده ني رمه، نيو ره وه ي ولاغى چه پهرىت بۆ
ده گرى.»

ئەگەر مەزن باوۆمەر ئەو قسەى کرد تەواو،
جەلەوى ئاغالەى رۆمیان گرت، کردیان پیاو،
بردیان رۆیان نا، لەلامیردانی پالی داو،
دیاریبوو خەوى دەهات، سەرینیان بۆ داناو،
مەزن باوۆمەر گوئی:
«تاویکی ویستراعتی بکە، هەتاوہکو ولاغی چەپەرئ دیتەوہ لەولاوہ».
کەس نەیناسییەوہ ئەوہ ناسر و مال ماله، هەر لەوان وایە ئاغالەى رۆمییە
تەواو.

مەزن باوۆمەر چووہ نێو مەرئ بەرەوانە،
ئەگەر پیشکیشی بۆ ئاغالەى رۆمی بینی چل شەکی جوت ددانە،
کوێخادەرکیکی ریش سپیدی بوو ئی پیر و زۆرہانە،
ئاغالەى رۆمی گوئی:
«خەوم دئ چۆل بکەن ئیرەکانە»
ئەو پیاوی ریتن سپی ناسی ناسر و مال مالانە،
چووہ پشت چادرئ؛ گوئی: «ئەوہ خوێیان کردۆتە ئاغالەى رۆمی ئەو سەگبابانە».
جا کە چۆلیان کرد چادر و لامیردانە،
مال مال دەلی:
«بلا دەگەل خاتوون تەوریزی بکەم دوو قسانە».
مال مال دەلی:
«خاتوون وای خاتوون تەوریزییە!
ئەمە دوو برالە هەبووین لەوانی دە کویتانییە،
ئەوہ حەوت سالە لەسەر ئەنگۆ بووین گەرمیانییە.
ناوہللا، بەقاي ژنان بۆ کەس نەبووہ، بۆمەش نییە.
میردیت کردووہ بەکوردیکی کەلاش دریزی شارەزورییە،
کوردە بووہ بەشوان ئەتوو بووی بەناسکەبیرییە،
بەدەستانت پی دەریسن تەشییە،

به حوکمت پی دهکه نه وه لایلایه ی کوری کوردی شاره زوورییه،
 وه دهزانی، ناسر و مالّ مالّ لهسه ر دنیا ی نییه.»
 خاتوون ته وریزی دهلی:

«خولاکه ی! بزانه سووچ و تاوانی من چییه؟
 ئەمن باجم لی راوه ستابوو به خه نجرئ، برام به شیر ی رووتییه،
 کوشتن و مردنم قبوول دهکرد، نهمده داوه وه کیلییه؛
 بۆیه کم وه کیلی داوه، تا دهگه ل ناسر و مالّ مالان نه بیتته وه دیدار ناخره تییه،
 دهگه ل ئەتوو نا، مالّ مالّ ئەما دهگه ل ناسری ئی من و ناسری خوشک و
 برایه تییه،

چ بکه م ئەتوو ئەمنت ناوی، کاری خو لای ره بییه.»
 که گوئی لی بوو له پشت چادرئ ئەو پیاوی ردین سپییه،
 دهره پری هاواری کرده مه زن باوۆمه رییه،
 مه زن باوۆمه ر به لینگدان هات گوئی: «ئەوه وه خه بهر هاتوووه ناغاله ی رۆمییه؟
 ئەوه ته ماحم بوو چل شه کی جووت ددانی بۆ بنیم به دیارییه.»
 پیاوی ردین سپی دهلی:

«مالّ خرا! ئەوه ناغاله ی رۆمی نییه،
 ئەوه ناسر و مالّ مالان، ئەوا دهگه ل کچی ده توو قسان ده که ن به دزییه؛
 به کیان له مدبه قی، به کیان له ودیوی چیغییه.
 ئەوه لیک دهکه نه وه ناز و ئه رجوو و گله بییه.»
 بابی ناسر و مالّ مالان سه ریان ده سووئ ناوه، دهلی: «ئیسئا ده عوا قه ومییه.»
 به دزی هه موو خه به ریان دا به یه کدییه.
 ئینجا مه زن باوۆمه ر له ولارا هات؛ دهلی: «ماینیم بۆ بین، دهنگ بدن
 له شکرییه.»

ده چریکینی، دهلی:
 «بۆ که س دیار نییه،
 حیزباب ئەمن لیره م له برسان دهرکردن، ئیسئا خۆت لی گۆراوه خۆت لی
 کردووم به ناغاله ی رۆمییه؛

ئىستا، حىزىباب واو لى دەكەم پاكانو له كوستانى دەرەكەم بهيهكجارهكيبه»
 ئاغالەي رۆمى دەلى:

«مال مال مابىنى شى خزم بۆ بىنه دەعوا قەومىيه»
 ئەگەر سوار دەبوون ئەو جووتە سوارەكەي رۆمىيه،
 مەزن و ميرزاغاي، بابى ناسر و مال مالان دەهاتن بەدزىيه،
 مەزن ئاغا جلهوى مال مالى گرتىيه،
 دەلى:

«ئەگەر حوكمى وەزىرت پىيه، ئىستا مەزن باوۆمەرى دەكوژم بهيهكجارهكيبه»
 ئەگەر ئەوجار ئاغالەي رۆمى ئاورى دەداوه، رادەمىنى،
 مەزن ئاغا جلهوى مال مالى گرتووه دەيدوئىنى...
 ئاغالەي رۆمى رقى هەئستا دەچرىكىنى
 دەلى:

«حىزىباب، نابى رىمبىكم بۆ دە گولەكى مىردان بسرىوئىنى»
 ئەگەر مال مال ئەو قسەي ئاغالەي رۆمىيى بىست تەواوه،
 رىمبىكى لىرەي بابى خۆي داوه،
 جلهوى بەردا رۆي هەلات بەلاوه،
 مەزن باوۆمەرى بۆخۆي سواربوو، لەشكرى له دووى خۆي كىشاوه،
 مال مال گەيبىيه ئاغالەي رۆمى گوتى: سەيرى ئەو لەشكرەي بلا بگەرىنەوه
 دواوه.

ناسر دەلى:

«مال مالى مال شىواوه!»
 ئەمن دەرىند بەمەزن باوۆمەرى نىم، ئەگەر دەگەلم لى قەوماوه.
 ئەمن له كوردى كەلاش درىژ ئاوسم، گوئىلكى كوردى دەزگمدا ماوه»
 دەستيان بە جلهوى دادەهينا بەسەررەو هاتنەخوارى لەولاوه، گەينه كوردى سى
 جارىيان لى كرد سەلاوه،
 دەلىن: «كوردە راستە دەلىن: گراوى مال مالى له كوردى مارەكراوه؟»
 كوردە دەلى:

«ئەنمەن مېردى خاتوون تەورېزىيە،
 مارەم كىردوۋە بەكۆپرايىيى چاۋى مال مالىيە،
 ئى ناسرىش مارە دەكەم بەيەكجارەككىيە.
 سەگبا بە! ئەتوۋ بىرۆ شارى بەغدايە پەيدا بەكە نانىيە،
 حىزباب! بە دروۋغ ھاتوۋى، خۆت كىردۆتە ئاغالەي رۆمىيە،
 ئەنمەن كوردەم شوانى مەزن باۋۆمەرىيە.
 بزانم ئاخىر سوال و جوابت چىيە»
 ئەگەر پىتى چەقاند گۆچاننىكى كىردە ھەوالەي مال مالىيە،
 مال مال خۆي دەبەر زگى ماینى شى خزى ئاۋىت، كوردە لە قەلپووزىدا زىنى
 شكاندىيە،
 ناسر رقى ھەلستا زەرگىكى دا لە زارىيە،
 لە پشتى سەرى دەرچوو پوۋى كىرد لە غەرزىيە،
 مال مال زەرگىكى دا لەسەر دلى ئەۋىش دەرچوو لە پشتىيە،
 ئاغالەي رۆمى جىئوى بەمال مال دا، ئەتوۋ ھەقت بەسەر ئەۋى چىيە؟
 ئەنمەن ناسۆرم گەلنىك ھەيە لە كوردىيە.
 قەت مەردى ۋەك ناسرى نىيە،
 دابەزى دەستى دا خەنجەرى دەسك سىپىيە،
 سەرى كوردى بىرى ۋەك بەرخىيە؛
 لىۋى كوردى بىرى گوتى: «خاتوون تەورېزى پى ماچ كىردىيە»،
 دەستى كوردى بىرى گوتى: «پىتى گرتوۋە مەمكى خاتوون تەورېزىيە»،
 سىرەمەسىرمەي كىرد ۋەك دۆمىيە.
 گوتى: بىرالە مال مال! بىلا بەگەرىيىنەۋە خىزمەت مەزن باۋۆمەرىيە.
 ئەۋە گەپمان پى دەدەن دەلېن ئەۋە ئاغالەي رۆمى نىيە»،
 ھوكمى ۋەزىرەلئەغزەمى ۋەدەرخست بۆ عىللىيە،
 گوتى: «كۆپىستان ئى منە ھەتا ھەوت پشت پادەبرىيە؛
 مەزن باۋۆمەر ئەگەر دەنگى نەكا، ئەنمەن ئىلاقەي ناكەم بۆ خاترى خاتوون
 ئەسمەر و خاتوون تەورېزىيە».

ئەگەر مەزن باوۆمەر وای بیستییه،
 دایهوه دەنگی لەشکرییه.
 گوتی: «بیانکوژن لە ولاتی کویتستانی دەریان دەکەم بەیەكجارهکییه».
 ئەگەر ناسر و مالّ مالّ ئەو قسەیان دەبیست تەواوه،
 دەستیان دە مەتالان کیشا هەتا چیشتانى سولتانی خۆیان لە قوشەنێ نەداوه؛
 لە پاشان رقیان هەلستا بۆ مەزن باوۆمەری گەرانهوه بەدواوه،
 چوار تەرەفی مەزن باوۆمەریان دەگرت مۆلەتیان لێ نەداوه.
 ئەگەر پمپیکیان لە جگەری دا کاریگەر بوو هۆشی نەماوه،
 لەسەر ماینین فری داوه،
 وە ئەولادیان کەوتن ئاساریان بپاوه،
 ناسر و مالّ مالّ هاتن لە ماله مەزن باوۆمەری بوون پیاوه
 حەوت شەو و حەوت رۆژانیان داوت گرت نانیان بۆ خەلقى داوه.
 مالّ مالّ قەت هەلی نەدەهینا چاوه،
 دەلی: «ئەو کورەى دەبینم لەمن وایه کورده ماوه».
 ناسر گوتی:
 «خولاکەى! خاتوون تەوریزی ئەو کورەم بۆ بیخه واوه»
 سواربوو بریک ماینی شی خزی گێراوه،
 پمپیکى لەسەر دلی کورى خاتوون تەوریزی داوه؛
 ئەویشی کوشت بردیان لەکن بابیان دە خاکى ناوه،
 خاتوون تەوریزی زۆر گریا، دەلی بووم بۆسۆ و بەدناوه.
 بابیشم چوو، مالى بلاوبوو، زگم سووتاوه.
 هەزار رەحمەت لە بابی (رەحمان بەکری) ئەو بەندەى پۆناوه.
 خولادەوامى (ئیمپراتۆرى) بدا ئەگەر (ساحیبى ئالمانى) ناردۆتە ئەو ولاتەى
 عیلمى کوردی بکا تەواوه.

برایمۆک

برایمۆک کورپی مه‌لا زیندینی بوو؛ به‌نۆکه‌ری هاته‌کن میرشیخی. میرشیخ و میرحه‌ج برا بوون. برایمۆک هات خزمه‌تی کردن هه‌تا هه‌وت سالان. له پاشی میرشیخ گول بوو. برایمۆک هه‌زی له خاتوون په‌ریخان کرد. خاتوون په‌ریخان خوشکی میرشیخ و میرحه‌جی بوو. خاتوون په‌ریخان گوتی: «برایم! ئەتوو دەس له میرشیخی هه‌لنه‌گره. بیبه‌فه‌ره‌نگستانی سه‌ر هه‌کیمی، ئینشالاً چاکی بکه‌وه؛ ئەمن هه‌ر ئی تۆم». هینای، که‌ریک و تیریکی دایه. هه‌رچه‌ندی موخاریجی پی هه‌لگیرا، زیری دایه، چادریکی دایه، له سه‌ر که‌ری بۆی کرده سیبه‌ر. هه‌لی گرت پۆی. سی سالان سوآلی پی کرد. له پاشی به‌قسه‌ی خاتوون په‌ریخانیه‌که‌کرد. هه‌لی گرت برديه‌ئه‌سته‌مبوولی. سالیکی له ئەسته‌مبوولی بوو. رۆژیکی سوآلتان ته‌شریفی چوو نوژی جومعه‌ی. نه‌خۆش زۆر هه‌بوون؛ سوآلتان ئەنعامی دانئ. میرشیخ گوتی: «برایم! ئەتوو هیچ وه‌رمه‌گره». هیچی وه‌رنه‌گرت. عه‌رزی سوآلتانیه‌که‌کرد:

«ئو نه‌خۆشه‌چی نه‌ویست».

برایم ده‌لی:

«به‌قوربانته‌بم سوآلتانی کارخانئ!

ته‌مانایه‌که‌م بۆ بکه‌له‌خوآی، له‌پیغه‌مبه‌ری ئاخه‌زه‌مانئ؛

یانه‌بمرم، یانه‌خه‌لاس بيم له‌ته‌نگانئ».

ماشه‌للا سوآلتان روحی وایه:

له‌سه‌ر به‌رمالی بۆی ده‌کرد دوعایه،

بۆی له‌خوآی ده‌پاراوه؛ فاتیحای ده‌خویند بۆ روحی هه‌زه‌تی ره‌سووللایه،

نوژی جومعه‌یان ده‌کرد، مه‌خلوق هه‌مووی ده‌یکرد ده‌ور و دوعایه.

سوآلتان ته‌شریفی هه‌لستا، ده‌که‌راوه‌ماله‌بۆ دوعایه.

دهگه‌یییه راس میرشیخی؛ میرشیخ هاواری دهکردی.
 برامۆک دهلی: «ئامانه! ئه‌وه ئه‌مینی خولایه،
 سولتانی ئه‌سته‌مبولئییه، ته‌نگانه‌یه، شفاعه‌تی ده‌کا، رۆژی قات و به‌لایه».
 میر دهلی: «برامۆک! دامینی سولتانم بۆ بگره، ده‌شقه‌می بۆم بکا تکایه».
 سولتان فه‌رمووی: «برایم! هه‌لسته، وهره‌ ده‌رکی، تا بۆ میرت بده‌می ده‌وایه».
 برایم هه‌رای کرد ده‌رکی سولتانی ئه‌سته‌مبولئی. پاره‌ستا له‌وی، سولتان
 ئیلتیفاتی کرد له‌ بۆ میرشیخی نارد ده‌وایه.
 میرشیخ فه‌رمووی: «برایم خزمه‌تی توو، به‌ من چاره‌ی نایه؛
 ئا‌غایه‌تیم به‌چه‌نگ نه‌ماوه ده‌گه‌ل مائی دنیا‌یه،
 له‌به‌ر میرحه‌جی برام، چم له‌ ده‌س نایه.
 خاتوون په‌ریخان بنپشکی خۆمه‌ ئه‌وه به‌ کۆشک و باله‌خانه و جی و مه‌کانه‌وه‌م
 دایه».

برایم گو‌تی: «ئا‌غای من خولا خه‌لاست بکا ده‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ری ئاخ‌ره‌ت زه‌مانی؛
 ئیلتیفات ده‌گه‌ل ئه‌من کرد، له‌ رپی گوزه‌رانئ.
 ئه‌گه‌ر ئه‌توو ئه‌منت خه‌لات کردوو، ده‌بی سولتانی ئه‌سته‌مبولئی به‌و کاره‌ی
 بزانی».

برایم له‌ خۆشیان ده‌فری ده‌یگوت:
 «مه‌خسوودم حاسل بوو له‌ کارخانئ».
 ئه‌گه‌ر برایم ئه‌و قسه‌ی له‌ میری ده‌بیست ته‌واوه،
 جیبه‌جی عه‌ریزکی نووسی، مۆری میرشیخی پتوه‌ ناوه،
 بردیه‌ ده‌رکی، به‌ ئه‌مینه‌داریدا؛ به‌ خزمه‌ت سولتانیان گه‌یاند ته‌واوه.
 سولتان جیبه‌جی جوابی ئه‌و عه‌ریزه‌ی داوه،
 بۆی نووسییه‌وه دوو که‌لیمه‌: «خولا داویه‌تی لئی ماره‌ کراوه».
 سولتان فه‌رمووی: «دوعام بۆ میری کرد و لیم قه‌بوول کراوه».
 برامۆک موژده‌ و مزگینی بۆ میری هیناوه:
 ئا‌غای من هه‌ر که‌سیکی بیته‌ ئه‌و ده‌رکه‌ی، ئیمانی هیناوه.

میر فەرمووی: «برایم ئەمن چاوم نابینی؛ ئەتوو فەرمانی سولتانم بۆ بخوینەوه، بزاتم چ نووسراوه؟»

عەرزى کرد: لە رووی تۆم قسە پێ ناکرێ تەواوه؛

فەرموویە دوام بۆ میری کردووه؛ لێم قبوڵ کراوه.

ئەوی دى نازانم چییە». تەماشایان کرد پۆمییەک هات لەولاوه.

برایم گوتی: «قوربانت بۆم، پۆمى! ئەو قاقەزەى بۆ ئاغای من بخوینەوه تەواوه».

پۆمى عەرزى کرد: «ئەوه خاتوون پەریخانە بە برایمی دراوه».

میر وەری گرت، ماچی کرد، لە سەر سەرى خۆی پۆناوه،

دەلی: برایم ئەلحەمدولیللا مەخسوود و مرادی تووش بوو تەواوه.

سولتان ئیلتیفاتی دەگەڵ کردووی، چ کارمان لێره نەماوه.

تەدارەکی خۆیان لێ نا، گەرانەوه بەدواوه.

سالەوهختیک دەیانئاژوا، نەیاندى رووی زستانی،

بەخێر و بەسەلامەت گەینەوه کوێستانی.

ئەگەر گەینەوه ولاتی تەواوه،

پۆژیکى لە سەرىنچاوهی کانیه چادری بۆ میرشێخی هەلداوه.

چادریان هەلدا؛ دەستی دا کەشکۆلی چوو کەن شوانی؛ گوتی: «بێرێکم شیر بدەیه بۆ نەخۆشەى، نانمان ئیشکە پێ ناخوری».

هینای بۆی تى گۆشى. کەلەبەردى لەوئى بوو، بردى لەوئى لەبەر تاوئى داینا.

ماریک لە بەردەکەى هاتە دەرى، شیرەکەى دەم پێوهنا، شیرەکەى خواردووه. لە پاشى مارەکە دە شیرەکەى پشاوه؛ سەربەخۆ ئەو شیرە دەستی بە کولانی کرد.

برایم چاوی لێ بوو گوتی: «لێی گەری ئەوه دەمری، لەکۆلم دەبیتەوه؛ حەوت سالە ئەمن زحمەتێ دەگەڵ ئەوهی دەکێشم. خۆ من خاتوون پەریخانم لێ مارە کراوه، هەر لێیان دەستینم».

خواردنەکەى هینا، دە پێش میری نا. میر خواردی، گوتی: «برایم، حەوت سالە، ئەمن نەخۆشم، قەت خواردنی وام نەخواردووه». گوتی: «میر نۆشى گیانت بێ!»

هەلستا، بۆ شەوئى چوو ئەو دەانییه. حەوتووێکی لەوئى پۆنیشت؛ ئەگەر سبەحەینى تەماشای کرد میر هەموو گۆشتی لە بەدەنى هاتبووه دەرى. پیاوی ناردە خزمەت

میر حه جی گوتی: «هه موو گوشتی له به دهنی بۆوه؛ ئەمن چی لی بکه؟» ناردی بیست باتمانی په مپۆی بۆ کری. میر شیخیان ده نیونا، هه تا چل شهوی. پاشی چل شهوی هه موو به دهنی چاک بۆوه. میر حه ج ته ماشای برای خوئی کرد؛ له خویشییان هینای داوه تی بۆ کرد. حهوت رۆژان هه لپه رین، حهوت شه وانیش چراخان کرد. هینای سه ده قیگی زۆری کرد ده رپی خو لای و ته سه دوقی سه ری سولتانی نه سه مپوولی. به گوشادی رۆنیشت؛ هه تا سالیکی. له پاشان میر شیخ هه لستا چووه کوستان؛ برایم له کن میر حه جی به جی ما، هه تا سالیکی دی؛ زستانیان به سه ردا هات.

رۆژیکی برایم، چلووی زستانی بوو؛ ژوانی ده گه ل خاتوون په ریخانی کرد سه ر به ردی کانیه. خاتوون په ریخان چووه سه ر کانیه، برایم و کیش که ولی به خوئی دادا چوو. دهستی ده ستۆی خاتوون په ریخانی کرد. لایه کی که وله که ی بۆ راخست، لایه کی به سه ر هه لکیشا. باسکی بۆ کرده سه رین. ده می به ده میه وه نا. برایم و خاتوون په ریخان خه ویان لی کهوت. میر حه ج هه رچه ند بانگی کرد: «برایم له کوئییه؟» گوتیان: «قوربان دیار نییه». میر چووه سه ر کویشک و تالاران ته ماشای قووچی قه زه نی کرد، ته ماشای رهندۆلی زهرزایی کرد، ته ماشای سه ری ته شوئیله ی کرد؛ هیچی وه پیش چاوی نه هات گوتی:

«خولایه چ بکه م له و زمانه؟»

برایم دیار نییه ده گه لی بکه م دوو قسانه.»

بانگی کرده ئەو هه موو نوکه رانه:

«سۆراخی برایم بۆ بزائن، بۆچ دیار نییه لیرانه؟»

هه لبه ته زین بووه بۆ کن میر شیخی رۆیوه جا ئەوا خو له بهر به فری دهرناچی ئەو به سه ته زمانه»

میر ئەگه ر زینی خوئی ده داوه دنیا یه ی ئەو جار ئەو به سه ته زمانه، ئەگه ر ته ماشای رازی کانیه ی ده کرد، ئەوا پیکه وه نووستوون برایم وک و خاتوون په ریخانه.

میر ده لی: «وهک به سه ری من هات، به سه ری قهت که سی نه هاتی»

میر پیاویکی ته عین کرد: «برایم بۆ بیته، بۆ وا شیت و هه رزه دهرده هاتی؟»

قاسید هاتووه، دوور به دوور بانگ دیلی: «برایم وهره میر گارت ده کاتی؛»

رۆژی پروناکت بچن، شهوی تاریکت بین قاتی «
 برایم دهلی: «قاسید وای برادره، میر دهمکوژی، دهمبری، یان له چاو دۆست و
 دوزمنان دهمداتی خه لاتی؟»
 قاسید دهلی: «براله نازانم، نه دهمکوژی، نه دهمبری، نه دهمداتی خه لاتی، نه
 دهمداتی به راتی.»
 به سهر شانانیدا دها که وئیکی قاقمی، به سهر پییانی دهمکرد جووته که وشئیکی
 شامی، به لیوانیه وه دها قه ننئیکی ماریچ، سه برسه بر نه رم نه رم به قسه و گوفتوگو
 دهگه ل قاسیدی بۆ لای دیوانی میری ده هاتی.
 سه لامئیکی دهمکرد له دیوانی میران. هیندیکی له بهر هه لدهستان به که ولی،
 هیندیک به سی قه لاتی،
 میر دهلی: «هه لیکوموسه لام و رحمه توللاهی، برایم سه ر چاوهی بابی خۆت
 به خیر نه هاتی.»
 دهلی: «میر به قوربانن ب، دهمکوژی، دهمبری، یا دهمدهیهی خه لاتی؟»
 دهلی: «نه دهمکوژم، نه دهمبری، نه دهمدهیهی خه لاتی.»
 هه تا ئیستا نه مینی ماله من بووی، ئیستا به خوار و غه یان دهرهاتی.»
 دهلی: «به قسهی شهیتانان دهگه ل نه من لاجه ل دهرهاتی.»
 میر دهلی: «به مانگی کانوونی، بهو چلووی زستان، ده بی برۆی؛ دهرت بکه م له
 ولاتی.»
 دهلی: «هه لویشکی خزمه تی باب و باپیری نه نگۆ ده که م، قه ت شایه کم نه بووه
 غه یانه تی.»
 دهلی: «برایم خۆ من به قسهی شهیتانانم دهگه ل نه کردی؛ له رازی کانیه م بۆخۆم
 به چاو نه نگاوتی،
 له بۆ خاتوونیت راختبوو لایه کی که ولی، به سهرت هه لکیشابوو لای سی
 قه لاتی،
 له لایه کی ده ملی شکر و شه ربه ت و له لای دیکه نوغل و نه باتی،
 سمیلی برایمی له سهر کولمه ی خاتوون په ریخانی بوو، دهمگوت سۆنه ی سهری
 که سکه،

ھوھۆلی پایزی فەسلی شەختە چووکەلە، لەسەر شەت و گۆلی مرادانی
 دەبزاوتی،
 خشلی خاتوونێ دەیدا لە کەمبەرەیی برابیی، دەتگوت: داخولاً، ئەو قافلەپە، لە
 ھەوشار و ھەشتەرخان و مەکاران دەھاتەو، ئەو خواجه ھەسەنی بەسرییە
 دەنگی زەنگ و قۆزی وی بوو، دایگرت مەملەکەتی ولاتی.
 برابیم دەلی: «میر، بەقوربانتم! ئەو بەقسەیی شەیتانانت لە من گرت قینە،
 ئەو خاتوون پەریخان نەبوو، ئەو کیژیکی ھەریریان بوو، بۆخۆم
 دەگەوزاندینە.
 میر بەقوربانتم، خۆ پەریخان نەبوو، کیژیکی دە بۆتیان بوو بەخوشک و
 برابیتیم دەست دەستۆی کردبوو، لە سوورەتی تۆم، دەدواندینە،
 پڕ بەدەستریکی دەستای دوعا و سەلام بوو، بەمندا بۆ تووی دەناردینە».
 میر دەلی: «برابیم! حوکمە دەبی بۆی لە ولاتی».
 برابیم دەلی: میر! لە خۆم بی ئیختیار
 لیم بگەرە ھەتا نەورۆزی و بەھاری
 ئاغا ئیختیاریان بۆ نۆکەری نییە، ئینجا بۆخۆم سەر بەخۆم دەکەم چاری.
 دژمنم زۆرن، بۆ ولاتی بابی خۆم دەچمەو ھەواری».
 میر دەلی: «برابیم حوکمە دەبی بۆی لێرەکانە.
 نۆکەریکی ئەمێن بووی ئیستا بووی غەیانە،
 لەکن ھیچ کەسی نەتەماو ھەمانە».
 دەلی: «میر، بۆ خاتری خولای لیم گەرە ئەو زستانە».
 میر دەلی: «حوکمە دەرت دەکەم نابێ بمینی لێرەکانە».
 دەلی: «میر بەقوربانتم! دەتئیرمە تەکیەیی سەید و مەلانە».
 میر دەلی: «حوکمە دەرت دەکەم لە ولاتی؛
 پیاویکی بی حقووق و بی فەراساتی.
 ئەگەر ھاتیە کن ئەمن، لە سەرت بوو کلاویکی چوار گویچک، دە پیتدابوو
 کە لاشیکی دۆمان، دەملتا بوو کە پکیکی کورداتی،
 ئیستا قایل نەبووی بەکەولی، ھەوتوو بەھەوتوو دەبەخشی سی قەلاتی،

هیتستا بهوهی رازی نهبووی، بهخوار و غهیان دهرهاتی».

دهلئی: «میر، بهقوربانتم بم! خو نانی ئاغایان له بو نوکهران منتهتیا نینه،
هر نانی خوتم بهفکره، ئهمهگی نوکهری قهلهندهرت بهفکر نینه.
ئوتو گولیک بووی لهوانی نفرینه،
حهوت سالانم سوال بو کردی، سببهرم بو دهکردی له گوئی کهری شینه؛
بهوهش قایل نهبووم، بردمی ئهسته مبولئی خزمهت سولتانی ئه مینه،
دهچوومه کن شوان و گاووانان ده قاپیلکی کیسه لاندان، چورچوره شیرم بو توو
دههیتنا،
ئیتستا دهلئی: دهرت دهکهم بهدل و بهقینه.
میر، بهقوربانتم بم، ئهگهر بهقین دهرم دهکهی له ولاتی، بسکی خاتوونئی بهمن
بمینی بهئاوریشمی دووکانان، که له رهواندزی کوره بهزازان بهتهنافیان
رادهنگاوتی.
میر! ههنیهی خاتوونئی بهمن بمینی، بهمانگی چارده و پازده؛ هزار و هوسهده
مهلایکهتی جلهوکیشه، له رووی پاک و ناپاکی دهردههاتی.
میرچاوی خاتوونئی بهمن بمینی بهو ئهستیرهی گهلاویژی ده سی پاری
نیوهشهویدا له ههوشار و عهجهم و موغهدهمان هلهدههاتی.
دهمی خاتوونئی بهمن بمینی بهو فینجانی فهخفوری، کوره بهبان سهبرکه
سهبرکه نهرم نهرم بهپهنجهی موبارهکان دهگرت لیویان لی دهبزواتی؛
گهردنی خاتوونئی بهمن بمینی بهو ماینی شی کهحلان، که سوارچاکان سووچی
رکیفیان پی نیشانان له رملی بهغدايه له دووی پۆلی کارمزانان دهبزواتی.
بهژنی خاتوونئی بهمن بمینی به داری حودی، کوره موفردهی به خهنجهری نیرکز
دهبان بو دیرهگی خیهوتی هلهپهرتاوتی.
سینگی خاتوونئی بهمن بمینی بهو قاقهزی مهرجانی، ئهگهر مهلاهی گهره لئی
دهدهن خهتی، کوره فهقییان قهلهمی ئهنگاوتی.
میر! بهقوربانتم بم، حهیفی ئوم ناکوژی، ئهگهر دهرم دهکهی له ولاتی،
بهو حهیفانهوه مردووم، ئهگهر چاوی خاتوون پهرخانی له برایمه رهبهتهی
دهبنهوه قاتی»».

میر گوتی: «تهدارهکی بۆ بگرین ده‌ری بکه‌ین». چوون کاله و گۆریه‌کیان بۆ هینا؛

میر گوتی: «چلۆن هاتوو، ده‌بی واش بروا». چوون که‌رکیکی سپییان بۆ هینا، کلاویکی چوار گوتچکیان بۆ هینا، تووره‌کیکی نانیان بۆ هینا. هه‌تا ئه‌و ته‌داره‌کیان له‌ مالتی میری گرت، خاتوون په‌ریخان پیاویکی بانگ کردبوو؛ هه‌ر ته‌داره‌کیکی میر بۆ برابمی گوتبوو، خاتوون په‌ریخانیش لیره‌ بۆ پیاوه‌که‌ی ئه‌و ته‌داره‌که‌ی گرت. میر گوتی: «برایم بفرمو، برۆ». برایم ده‌گری، گوتی: «وا‌ی له‌ خۆم بی سه‌لایه‌!»

ئه‌مه‌گی دنیا‌یه‌م چوو به‌زایه‌؛
به‌فر هین زۆره‌، ده‌رناچم له‌ ریگایه‌،
میر! حه‌قی من و توو بمینی بۆ ئه‌وی رۆژی، که‌ خولا دیوانی ده‌گری له‌سه‌ر به‌ردی سه‌خه‌رتوللایه‌.

ئێستا ئه‌من چلۆن وه‌ده‌ریکه‌وم؟ بۆ هه‌یچ شاران ناچی ریگایه‌.
وه‌ره‌، میر بمکوژه‌؛ چاتره‌ گه‌ردنت بی خۆش و نازایه‌
نه‌وه‌ک گورگ و جانه‌وه‌ر بمخۆن له‌ سه‌حرایه‌،
به‌س نییه‌ ئه‌گه‌ر ئه‌توو بمکوژی ئه‌مه‌گم ناچی به‌زایه‌؟
ئه‌گه‌ر ئه‌من وه‌چۆلییه‌ که‌وم، ده‌رناکه‌م هه‌یچ ریگایه‌،
میر، ئه‌وده‌می هه‌ر ئه‌توو پتی ده‌بی رووسیایه‌».

ده‌لی: «برایم! حوکمه‌ نابی بمینی؛ بۆ کن میرشیخی برۆ، به‌منت چاره‌ نایه‌».

برایم ده‌لی: «میر، شکایه‌تی خولا‌ت لی ده‌که‌م ده‌گه‌ل ئی حه‌زهره‌تی ره‌سووللایه‌».

خاتوون په‌ریخان پیاویکی ته‌داره‌ک بۆ گرتبوو له‌ چه‌شنی برابمی. پیلی برابمیان گرت، بروا. برایم گوتی: «ئاغا! بۆ خاتری خولا‌ی که‌سم ده‌گه‌ل نه‌یه‌؛ زۆرم خزمه‌ت کردوو، خه‌لقم پی ده‌که‌نی»

په‌رده‌یان بۆ هه‌لگرت، پیلی برابمیان گرت، وه‌ده‌ریان نا. خاتوون په‌ریخان له‌ پشت په‌رده‌ی پراوه‌ستابوو، پیلی برابمی گرت، پیاوه‌که‌ی به‌ری کرد. برابمی برد شاردیوه‌ جوانوو ئه‌سپیکی بۆ له‌کن میرشیخی هاتبوو. هینای، سی رۆژان ئه‌و جوانوو ئه‌سپه‌ی ئاو نه‌دا، هه‌ر کا و جۆ و وینجه‌ی دایه‌؛ ته‌داره‌کیکی چاکی گرت

بۆ سى رۆژانه بۆ برايمى. سبحةينى بهياني جوانووهكهى زين كرد، لوليتىكى ئاو
گهرم هينا، به زيني داكرد، برايمى سواركرد ئاوى بهركىفى داكرد. خاتوون
پهريخان.

دهلى:

«برايم، ئەگەر حەقە، ئەگەر ناحەقە،

ئەگەر دەمزانی كاكەم دەرت بكا بهموتلهقا،

سەرى خۆم دادەنا چارشتوئىكى داراي، چوار تەرەف مەفرەقە.

دەچوومه يەختەخانى ماله بايم، بۆم دەردەهينان جوانوئىكى نەوزين لەوانى سم
بەتەبەقە،

هاوارم دەكرده ئەو خالەقە،

نەوهكو سەرمای زستانى لەو رىگايە بتكا رەقە.

برايم! ئەگەر دەمزانی هەر ميوانى،

نەمدەبەشت خزمەتى براى من بکەى بچيە ئەستەمبوولئى خزمەت سولتانی،

دەچوومه ماله بايم بۆم هەلدەگرتى بەرگىكى رۆميانى،

دەچوومه يەختەخانى ماله بايم، بۆم دەردەهيناي حدوودىكى بى نيشانى،

لە كەحلهكانى عەرەبستانى،

سوارم دەكردى هيچ كەس نەزانی.

برايم! ئينجا برۆ، بەختى منى بابان ويرانى

دوازده ئىمام ئاكايان لى بى، دەگەل غەوسى گيلانى،

برايم لەكنم زستانى سەختە، بەساغ و سەلامەتى ناگەبە مەكانى.

مردن بۆ تۆيە، خەم بۆ منى مال ويرانى.

ناچيە چ گۆرخانان، كەس بە مەسكەنيت نازانى».

كى بوو لە خاتوون پهريخانى و برايمى كۆلاوه،

بانگىكى خوشيان لى داوه،

برايم بۆ مالى ميرشېخى رۆيى، خاتوون بەخەمگىنى گەراوه.

برايم دەپۆيى، لە سەرمان زمانى شكاوه.

برايم دهلی: «پتیه سهردهر ناکهم، له خۆم مال ویرانی!
 ئەمن نازانم، نه بۆ گهرمینی دهچم، نه بۆ کویتسانی.
 خۆم دهسپێرم بهخوڵای و بهپتیه مبهری ئاخری زهمانی.»
 جوانووی برايم بهلهده، بۆ مائی میرشێخی بروا بهولاره،
 سێ شهو و رۆژ ههه کا و جۆی خواردووه، ئاو نه دراوه،
 له تینووان هیلاکه، ههه خۆی بۆ کانیه کوتاوه،
 ههتا نوێژی شتیوان داغل به کانیه بوو، خۆی تی ئاویت؛ هیندی ئاو خواردووه،
 چوار چهنگۆله پاره ستاوه،
 برايم بی زمانه ههلی نایه شتاقه چاوه.
 جوانوو ده کانیه دا له وۆراوه.
 ئەگهه جوانوو ته ماشای کرد شهو کهمی ماوه.
 میرشێخ سێ ژنی بوو، شهوێ خهونی دی، ئەگهه نوست. له خهوێ پاره پری؛ به
 ژنی گهره دی گوت: «خهونم به برایمه وه دیوه؛ برايم زۆر شلووخه. داخولا میرحه ج،
 دهگهلی خراپه؛ چ کتچه لیکه به سه رینتی.»
 میر خهوی لی کهوته وه، جوانوو که سه رمای بوو ده ئاویدا. جوانوو که ئەگهه
 ته ماشای کرد، چوار ته رهفی کانیه که به فر بوو، خۆی فری دا. برايم کهوت ده نیو
 ئاوێ، سه ری له سهه به فری بوو، جوانوو که چوو ده سه ساری میریه وه. میر
 دیسان برایمی ده خهوێ هات، ژنی گهره دی راست کرده وه، گوتی: «ههه برایم
 ده خهوێ دی. برايم شلووخه، بانگی کویتخا ده رکی که، ته ماشای پتی کانیه بکا،
 بزانی ههچ ههست و خوست نییه له لای کانیه خومارۆیه.» کویتخا ده رک چوو،
 ته ماشای کرد، جوانوو ییک ده سه ساری دایه؛ ههه چهندی ده وری دا بۆی نه گیرا.
 هاواری هینا بۆ میری، گوتی: «میر! قوربان، له پتی کانیه ههچ دیار نییه. ئەما
 جوانوو ییک به زینه وه ده سه ساری ناگیرئ، نه شمنا سییه.»
 خانم دهلی:
 «وه لاهه! پیاوی گهره ئیختیاری بۆ کهس نییه
 ئەوه جوانووی برایمی مه لا زیندینانه، میرحه جه گوله ده ری کردییه.
 ئەوه بۆ ئیره هاتوو به هومیدییه،»

له پټیه سه رمایې بردوویه بهېی که سییه .
خولاکه ی، میرا هه تا رازی کانیه بچین، بزاین، هیچ ریوشوینی دیار نییه؟»
کئی بوو له خانم و میری ته واوه،
ملیان له پټی کانیه ناوه،
دهچوونه کانیه ته ماشا دهکهن، ره شاییه که ده کانیه دا مهحتهل ماوه، نه یانویرا
بچنه سه ری خانم و میری ته واوه.
هاواریان دهنارده نوکهران، له مهخلووقیان دهگپراوه.
مهخلووقیان بهسه ر وهربوو، خانم ناردی چرا و فانوسی هیناوه،
ته ماشایان دهکرد، نهوه برایمه لهوئی مهحتهل ماوه.
خانم دهلی: «دیوته نهوه عه وهزی نه مهگی برایمت داوه؟
نهوه خزمه تکاره که ی تویه، ههوت سالانی نهتوو به که ری گپراوه،
نیستا به قینی توو به چلووی زستانی لهکن میرحه جه گوله ی دهرکراوه،
خولاکه ی! بلا هلی گرین، بیبهینه وه بزاین مردووه یانه ماوه.
میر گوتی: «وهرن هلی گرن». خانم گوتی: «ته ماشای میری چهند ناته واوه!
وهره، یا به کوئی منی داده یا بو خوټ هلی گره؛ نهوه هه گه لیکي نه مهگی
کپشاهه».
میر هلی گرت هه تا دهتوانی،
که لیک ماندووبوو خانم دهزانی؛
دهلی: «برایم لهسه ر نه تووم لی برا پټی گوزهرانی،
خانم به نامیزی هلی گرت تا بریدیه باله خانی،
خانم دهلی: «نیستا ده بی همامی ژنانی بو بکه ین». میر گوتی:
«به چاوان، هه رچی بوئی چاکه وای بو بکه». هینای، برایمیان پرووت کرده وه،
لیره یان دریژ کرد؛ هه رسی ژنی میری هاتن، پرووتیان کرده وه پروت: یه کیان
له به ره وه پتوه نا، یه کیش له پشته وه یان پتوه نا، نهوی دیکه شیان لهسه ر دریژ کرد.
هه تا سه حات و نیویکی. برایم دهنیو ژنه کانداناره قه ی کرد.
که چاوی هه لیتنا بهسته زمانه،

دهلئى: «خولايه! ئهوه حهمامى ژنانه،
ئهن دوئينى له گهرميينى بووم لهكن خاتوون پهرىخانى؛ ئيستاج دهكهم
لپرهكانه؟
ئهگهر مير پيى بزاني ئهن چ بكهه له خهجالهتتيانه؟»
ئهگهر ژنى گهرهه مىرى وا دهبينى
بانگ دهكا: «مير! برايم چاكه؛ مهكيشه خهه و نسرينى.»
ئهگهر خانم وادهزاني تهواوه،
ژنهكاني بردن بهولاوه،
برايم بهتاقى تهنى دهجيدا ماوه.
دهلئى: «خهجالهتم، خولايه! چم لى قهوماوه!»
ژنهكاني دى ههلسان، موژدهيان بو مىرى هيناوه:
سوحبهتيان دهگهل مىرى كرد: «مير حهمامى ژنان وايه، مردووى پى
زيندووكراوه.»
خانمى گهره ههلسا، دهستىكى بهرگى مىرى بو برايمى هيناوه؛
دهبهه برايموكى كرد؛ برايم له جپى خوى ههلساوه
چۆوه له مىرى كرد سهلاوه.
مير يهك پى لهبههه بلىندبوو، دهستى دهستوى كرد، ماچى كردن ههرك چاوه،
برايمى لهكنه خوى روئا،
دهلئى: «دهگهل ميرحهجى چت لى قهوماوه؟
ميرحهج بوچ ئهتووى كردۆته خهه؛ خولا خاتوون پهرىخانى بهتوو داوه.»
ههههههه كرمهك و گواره و مؤز و ئهنگوستيلهه خاتوون پهرىخانيه ههمووى
دهگهل خوى هيناوه.
خانم ههلى گرت، نهپيشت، مير ئهوانهه بكهوى بهچاوه.
چههه شهو و روژان برايمى لهكنه خوى داناوه،
دهلئى: «پيى كوستانى بيتهوه، دهنيرم خاتوون پهرىخان بيننه ئيره، دهتانكهه به
بووك و زاوا.»

که برایم ئەو قسەى میرى بیست تەواوە،
شەوی هەتا رۆژ، سەووەتیکى پەیدا کردبوو، گۆل و پەینی بۆ قەندیلی مامە کۆبیان
کیشاوە.

رۆژیکی گوتی: «میر! بە قوربانى بى سەرى کۆیستانان رەشەلەک بوو بە فر لە
هیچ کۆی نەماوە».

خانم پیکەنى، گوتی: «میر تەماشای برامى کە، هیشتا نیوەى زستانى نەبوو؛
شەوی هەتا رۆژ ئەو فەقیرە گۆلى بەکۆلى کیشاوە.

ئەو زەحمەتەشى هەر وەک خزمەتى تۆیە ئەگەر ئەتووی دە کووچە و کۆلانان
گێراوە.

میر نابى چ کاران بکەى، هەتا کارى برامۆکى دەکەى تەواوە».

میر هەلى گرت قاقەزیکى نووسى بۆ میرحەجى: «برالە! بەسەرى من برامى بى
کەیف نەکەى، زۆر ئەمانەتت بى پەکى نەخەى لەسەر مالى دنيايه، ئەمما کارىکى
زۆر گەورە هاتووتە بەرى. سولتانی ئەستەمبوولى دەسەرى کردووم بۆ فەرشتیکى؛
سەد کەسم هیناوە، کەس باشارى ناکا، بەکەس ناکرئ. ئەگەر خاتوون پەریخاننى
نەنێرى هەر تکمان دەخنکینن؛ هەر وەزعیکی دەکەى خاتوون پەریخاننى بنێرە.
ئەمما بەخاترى ئەمن زۆر نیگاداشتى برامى بکە، ئەمانەتى منە لەکن ئەتووم
داناوە».

ئەگەر ئیلاجى ئەو قاقەزەى برد بۆ میرحەجى خویندراوە،

میرحەج گۆشادی لى پەیدا بوو گوتی: «لێى گەر، برام نەماوە».

دەسەرى خاتوون پەریخاننى کرد: «تەدارەکی خۆى بگرئ، سەفەرى لەبەرە،
کاکم خراپى لى قەوماوە».

«خاتوون پەریخان دەلى: «بەخولای ئەمن ناچم بەولاه».

میرحەج دەلى: بیانووان نەبینى، لیم نەگرئ مانى؛

دەبى پروا سبەیانى».

تەدارەکیان گرت تەواوە،

خاتوون پەریخانیان دە زەمبیلان ناوە، ئاویتیانە شانى خۆیان، پێیان کیشاوە.

گوتی: میرحەج! برالە! دەولەت زیاد و مالى ئاوا»

ههتاوهكو ئىوارتيان كيشا، ئىوارى داغيل به كانيه خومارويه كراوه.
مزگيني به ميرشيشى دراوه.
ميرشيش له جىي خوى ههستاوه
ناردى دههول و زورناى هيناوه
لوتى و رهقاس دروس كراوه
ساز و چهقهنهى لى داوه
داوهتتىكى خوش گيراوه
حهوت رورزان بوو تهواوه
مهلا و فهقتيان هيناوه
ئوانيش پاك قوليان كيشاوه
كارى ههركيان بوو تهواوه
موبارهك بى بووك و زاوا
(رهحمان) بهكر راوهستاوه
ئهو بهيتهى كردووه تهواوه
لهنئو كوردى زور بهناوه
له سابلاغى دانراوه
حوكمى خاريجهگهري بهوى دراوه
ئهلههملاى كارمان تهواوه

شیخ فەرخ و خاتوون ئەستی

خاتوون ئەستی کچی مام غەلیفەییە. فەرخ کۆری مامادییە. هەرتکیان ئامۆزان، بابیان باریە. فەرخ دە زگی دایکیدا بوو، دایکی ژان و برکی هاتی. ئەگەر بەخیر مندالی ببی، ناردیان ژنە سەید و مەلا هاتن، ناردیان ژنی وەکیل و وەزیری هاتن. سێ خوشک بوون، نازێ و نازدار و خاتوون ئەستی. مامادی دوازده کۆری بوو؛ هەر دوازدهی مردبوو. کوتی: «خولایە! ئەوجار فرزندیکم بدەییە، یا نیر بی. یا می بی». خولاهندی عالەمی فەرخێ دا بە مامادی. ئەگەر دەوریان گرت مامانچی، فەرخ دە زگی دایکیدا بوو. حەزی لە خاتوون ئەستی کرد. خاتوون ئەستی بوخۆی نەیدەزانی.

فەرخ دە زگی دایکیدا بانگ دەکا؛ دەلی:
ئیااهی یا! فەرخم لی دەبوو بەیەکه؛
شوکرانەم بەتوو، ئەی فەلەکه
خەلقەتی دەکردن دەست و چاوی پێ و بەلەکه.
مەخسوود و مرادم هەرتک چاوی بەلەکه.
ئیااهی! یا فەرخم لی دەبوو بە دوو
خولایە شوکرانە وەبەر ئەتوو
خەلقەتی دەکردن دەست و پێ و بەلەک و پروو.
مەخسوود و مرادم هەرتک چاوی دە توو.
ئیااهی! فەرخم لی دەبوو بە سێیە
شوکرەم بەتوو ئەی خولایی،
خەلقەتی دەکرد دەست و زار و پێیە.
مەخسوود و مرادم لە هۆرتک چاوی خاتوون ئەستی.
ئیااهی! فەرخ دەبوو بە چوارە؛

شوکرم بهتوو ئه‌ی جه‌باره!
 خو‌لای خه‌لقه‌ت ده‌کرد هه‌موو ئاکاره.
 مه‌خسوود و مرادم له‌ هه‌رتک چاوی ده‌به‌خوماره.
 ئیلاهی! فه‌رخ ده‌بوو به‌ پینجه
 خاتوون ئاویان له‌ کانیا‌ن هه‌لدینجا
 گۆزه‌ ده‌بوو به‌زێر، کانی ده‌بوونه‌وه‌ به‌گه‌نجه.
 ئیلاهی! فه‌رخ ده‌بوو به‌ شه‌شه؛
 هاوارم وه‌به‌ر توو، ئه‌ی عه‌رشه!
 خو‌لای دروس ده‌کردن هه‌موو ئاکار و له‌شه.
 مه‌خسوود و مرادم له‌ هه‌رتک چاوی ده‌ ره‌شه.
 ئیلاهی! فه‌رخ ده‌بوو به‌ حه‌وته
 مه‌له‌کان له‌ ئاسمانی حه‌وته‌مینیا‌ن راو تۆ ده‌که‌وته؛
 خو‌لای ده‌ینارده‌ سه‌ر ئۆمه‌تی مه‌له‌کوله‌وته.
 ئیلاهی فه‌رخ ده‌بوو به‌ هه‌شته
 مه‌له‌کان له‌ ئاسمانییا‌ن په‌شتاوپه‌شته،
 خو‌لای له‌ شه‌رافه‌تی پیغه‌مبه‌ری دروستی ده‌کرد دۆزه‌ق و په‌هه‌شته.
 ئه‌گه‌ر نۆ مانگ و نۆ پۆژ ته‌واو ده‌بوو به‌دل و به‌جانه،
 فه‌رخ ده‌هاته‌ روو به‌ده‌سته‌وه‌ ده‌ست له‌سه‌ر رووانه،
 له‌ خه‌زینه‌ی خه‌لاس ده‌بوو ده‌یانگرت مامانه،
 فه‌رخیا‌ن را‌ده‌گرت له‌سه‌ر هه‌ردک ده‌ستانه،
 نیوکی فه‌رخیا‌ن بری به‌کلخی ده‌بانه،
 توندیا‌ن ده‌پچاوه‌ به‌ده‌ستانه،
 له‌سه‌ر بنی بیژنگیا‌ن داده‌نا بۆیا‌ن ده‌کرد چراخانه.
 ئه‌و ژنه‌ وه‌زیر و وه‌کیله‌ به‌دزی ده‌که‌ن قسا‌نه،
 ده‌لین: «ئه‌وه‌ یا‌ ڤمووزنه، یا‌نه‌ شه‌یتانه،
 مزگینیی به‌رن بۆ مام غه‌لیفانه»

ئەوى پيرىژن و سەرسىپىيە،
 تەگبىرى دەكەن لە نەبەدىيە،
 بىلا بۆ شارەكەى داودىيە بەرىن مزگىنىيە،
 ھىندىك لەكن دايكى فەرخۆلەى بەجى دەمان بەكيشكچىيە،
 دەلەين: «خوشكى چاومان نابىنى بەو شەوھى بىلا ئەمە رۆنىشتىن لەكن ئەوييە».
 فەرخ دەلەين: «ھەرچى پىرە لەكن دايكم بەجى دەمىنى، ھەرچى جوانە، بەقەوھتە،
 دەچىتە شارى داودىيەى دەستىنى مزگىنىيە».
 ھىچ نادەن بەو فەقىرانەى كيشكچىيە،
 فەرخ دەلەين: «ئەوى پيرىژن و مامانچى و سەرسىپىيە،
 ھىندىك كيشكچى بن، ھىندىك بەرن مزگىنىيە،
 زۆر دەدەنى كەم نىيە،
 ئەگەر ھىناتانەو ھەمووتان لى بەش دەكەم بەبرايتىيە،
 ھەرکەس پوولنىكى بدزى بەحەقى ئەو خولايەى رەببىيە،
 سەرى دەتاشم، سوارى كەرى دەكەم، بىروونى دەكەم لە شارى داودىيە».
 ئەوانە گوتيان: «نامانەوى ئەو شەپتان و رموزنە ئابروومان دەبا».
 ھەموو گەرانەو لە پاشى گوتيان: دەچىن گەلنىكى دەستىن ھىچ غەيانەتى
 ناكەين دەبەينەوھ» فەرخ بانگ دەكا:
 «ئەى پيرىژن، ئەى مامانچى دەموحتەبەرن!
 ھەموو لە دەورەى من و ئى دايكم راوہستان دەلەينى لەنگەرن.
 مزگىنى بگەينەننە ديوانى، بۆ مام غەلپەى و بۆ بابم بەرن»
 مامانچى و قەرەواش لە كارى خولاي تەعجوب دەمانە،
 دەلەين: «يا رەبى بەرھەمتى توو شوكرانە!
 ئەو مەعلومە يان رموزنە، يان شەپتانە،
 دەنا قەت بووہ مندالى يەك ساحەتە دە زگى دايكىدا بكا قسانە
 بىلا مزگىن ىن برفىنى بۆ ديوانى گەورە و گرانە».
 ئەو قەرەواش و سەرسىپىيە

دهبوون به تهر و ئیلچییه
 دهگه‌ران دهکووچه و کۆلانی شاری داودییه
 له دیوانی دهچوونه پیتش دهیاندا مزگینیییه
 ئەگەر مام غەلیفه ئەو قسە‌ی دەبیست تەواو،
 شوکرانە‌ی دەبژارد سە‌لاواتی لی دەداو،
 گو‌تی: «خەبەرئ بەرن به مامادی کاکم تەواو،
 بۆ وی تا‌قانه‌یه زگی سووتاو».
 مزگینییان دا به مامادی به‌یه‌کجاری،
 دە‌لی: «یا رەبی زۆر شوکر به‌گەرە‌بی جە‌باری؛
 بابە جو لە‌من دەوی هۆ‌و‌ه‌تا مام غە‌لیفه‌ی گەرە‌ی شاری».
 ئەگەر مام غە‌لیفه تی دەگە‌یە‌ن،
 دە‌لی: «سە‌ید و مە‌لا و میرزا و فە‌قی بچن لە‌سەر کوری مامادی بخوین
 جا سبجە‌ینی وەر‌نە‌وه جا سەر و خە‌لاتی گەرە‌م لی بستین
 شە‌یتان دەچوو کە مام غە‌لیفه‌ی به‌یه‌کجاره‌کییه:
 «قوربان کاریکی گەرە‌ قە‌وماو ئە‌توو نە‌زانیه
 هاتوونە‌ کن ئە‌من قەرە‌واش و مامانچییه،
 دە‌لین: کوری مامادی رموزاتە‌ قە‌ت شە‌یتانی وا نییه
 نیوی له‌ خو‌ی ناوہ فەر‌خۆ‌لە، ئاغای شاری داودییه
 دە‌لی مە‌خسود و مرادیشم خاتوون ئە‌ستییه».
 مام غە‌لیفه به‌و قسە‌ جەرگی سووتاو
 دە‌لی: «سبجە‌ینی جواب دە‌ گەر‌مینی بگەرئ له ئە‌ستە‌مبولی بیی بلاو،
 سولتان پی بزانی پاکمان دە‌خکینی تە‌خت و تارا‌جمان دە‌کا تە‌واو،
 دە‌لی: «ئە‌وه بنە‌چه‌کە فاسقن بۆ‌یه ئە‌وه‌یان وەر‌وی زە‌مینی ناو».
 بانگی کردە‌ سی دزان گو‌تی:
 ئە‌نگۆ ئە‌وه‌ی بدن له‌ سە‌ید و مە‌لایان تە‌واو.
 فری دە‌نه تە‌ویله‌ی کە‌ل و گامیشان، ئیستران پی لی دە‌نین دە‌یکە‌ن بلاو،

سبحةینی دهگه‌ل ریخی ده‌پریژن جواب دهخه‌ل‌قی دهگه‌ری ده‌لین: «شه‌یتان و
 ڤمووزن بوو مه‌فح کراوه».

ئه‌و س‌ی دزانه ده‌هاتن خزمه‌تی مه‌لا و فه‌قی‌ان‌یان ده‌کرد، بو‌یان ده‌هینان فه‌ننه
 و ئاوه،

ه‌تا نیوه‌شه‌وی خزمه‌ت‌یان کرد، نیوه‌شه‌وی چرا کوژاوه،
 ئه‌و فه‌قی و مه‌لایه پاک بوون بلاوه،
 ئه‌و دزانه فه‌رخیان هه‌لگرت به‌ده‌ستی به‌کدی‌یان داوه،
 بو ته‌ویله‌ی که‌ل و گام‌یشانیان فری داوه،
 مه‌لایکه‌تان فه‌رخیان هه‌لگرت کیشکیان له ده‌وره‌ی کیشا له‌سه‌ر به‌ردیکی
 مه‌ڤمه‌ریان ڤوناوه،

هه‌رچه‌ند که‌ر و بارگینه سه‌ریان به‌سه‌ردا گرتووه له ده‌وره‌ی ڤاوه‌ستاوه،
 فه‌رخ ده‌لی: دایکی من به‌هه‌وی‌ای کیشکچی‌یان ئاگای له‌من ڤراوه»
 فه‌رخ بانگ ده‌کا: «دایه گیان وای گیانه!
 به‌ڤحمه‌تی خو‌لای ده‌بژیرم شوکرانه
 چلونت به‌ره‌لدا کردم به‌هیوای کیشکچی‌یانه،
 نو مانگ و نو ڤوژان هه‌لت گرتم به‌به‌ر و پشتانه،
 هیچ برازا نابی به‌مامی بکا متمانه».

دایه گیان هی‌زی جه‌رگم چرای چاوانم!
 «ئه‌توو نه‌ترانیوه به‌فه‌رمووده‌ی مامم؟ مه‌یت‌ری که‌ر و بارگین و ئیسترانم».

که دایکی ئه‌و قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،
 چه‌پۆکی به‌سه‌رخویدا داوه،
 ده‌لی: خانم خرابوو، کوره‌که‌م نه‌ماوه،
 هه‌لستا، چرا هه‌لکراوه،
 هه‌ر چه‌ندی په‌نجه‌ره و دووده‌ری‌یان گه‌راوه،
 سو‌راخی کوری وه‌چه‌نگ نه‌که‌وت؛ ده‌لی: «خو‌لایه! ئامان جه‌رگم ڤراوه»
 رووی ده ته‌ویله‌ی ئیستر و بارگینان کرد، هه‌موو ئاخو‌ران گه‌را، سو‌راخی
 نه‌کراوه،

ته ماشای کرد، هرچه ندی و لآخه، یهک به بندیوه نه ماوه،
 بهردیکی مه رمه ر له وئییه کورپی وی له سهر دانراوه،
 هرچه ندی حه ولی دا و لاغیک له بهر وی نه کشاوه،
 له سه چهنگان رویی ئامیزی ده کورپی خوی وهرهیناوه،
 نه گهر گوتی «ههس» هه موو و لاغی له بهر کشاوه.
 کورپی خوی هینا له سه جپی خوی بهرقه رار کراوه،
 جا ههتا حه و توویکی بوخوی کیشکی له کورپی خوی کیشاوه.

ههتا حه و توویکی چ باس و خه بهر نه بوو. پاش حه و توویکی دایکی شیوی کرد
 گوتی: «نیوه رویه هه لم بستین نوپژان ده کهم». ته داره کی بو فخرخی گرتیوو، لانکی
 بو دروس کردبوو. دایکی گوتی: «ئینشاللا بو شه وئ، کورپی داویمه سه ر لانکی،
 حه و تووی ده چی، پیاویک له ولاتیک هاتبوو خاتوون ئهستی ببینی. سوورته
 بگری، بو ئاغای خوی بهرته وه. فخر گوتی: «خاتوون ئهستی نازانی ئه من حه زی
 لی ده کهم؛ میردی بکا ئه من ئاواره ده بم. به لا دوعایه بکه م ئه و شه و دایکم بمری.
 سبچه ینی بام بمری. کهس نه بی به خیوم بکا، ئیلا خاتوون ئهستی نه بی، بوخوم
 داگیری ده کهم، نایه لم کهس بیخووزی.

خولایه گه وه و چهند نادری،

هه م کهریم و قادری،

روحان دده ی، وهریان ده گری

ئه ورۆ له حه و تووی ده رچم، دایکم بمری

سبچه ینی ده که وینه چاوان، بام بمری

به هیچ که سیک به خپو نه کریم، خاتوون ئهستی بوخوی هه لم گری خولایه! نه

به که برینی، نه به سه برینی

ئه ورۆ دایکم بمری، سبچه ینی بام بمری،

به هیچ کهس به خپو نه کریم، ده بی خاتوون ئهستی بوخوی بمعاملینی.

ئه گهر فخر ته مه نای ده کرد له خولای عالهمیانه،

له بو دایکی فخرخی ده هاتن میوانه،

به خوی نه زانی، روحیان کیشا ئه و به سته زمانه،

له مائی بوو به شین و گریانه،
 هاواریان برد بۆ مامادی و مام غه لیفانه،
 مامادی ده لئی:
 «خولایه! به رحمة تت شوکرانه!
 خو دهوله تم زوره گنج و ده بوتخانه،
 کوپی بی دایک چلونی ده بی گوزهرانه؟»
 ئه وی شه وی پوژ بوو ئاوه،
 دایکی فهرخوله ی ته سلیم نه کراوه،
 ههتا سبجهینی ته مین شو راوه،
 خه لاتیان ده بهر ده کرد، بۆ گۆرخانان هه لگی راوه،
 ته سلیم به خاکیان کرد، مه خلوق گه راوه،
 هاتن له مزگه وتی پو نیشتن که یخودا و پیاوماقوول، سه ره خوشی له مام غه لیفه،
 مامادی کراوه،
 ههتا نیوه پو یه بانگیکی به هه ق لی دراوه،
 ده لئین: «بلا بچی نو یژان بکه مین ته واوه،
 «ئه و مه خلوقه پاک له برسان مرد، یه کیک هوشی نه ماوه».
 خرپوونه وه هه موو موسلمانه،
 هه موو له مائی خو یان ده یان هینا سفره و نانه،
 عه رزی مام غه لیفه یان کرد: «بلا مامادیش بیته ئیره کانه».
 له میجرابی مزگه وتی پو نیشتیوو، کهس پیمان نه زانی ئه و خه لقانه.
 له باره گای خولای ده بهات میوانه،
 روحیان ده کیشا کردیان سه ره و یزانه.
 ئه وهش دوعای فهرخی مامادی بانه،
 قبوول بوو له دایک و بابانه،
 مه لا گو تی: «مامادی، هه لسته، ته شریفیت بیته ئیره کانه».
 مه لا هاته وه گو تی: «بابه نانی خو بخوون نه سه ری هه یه نه ئه زمانه».

نانيان خوارد و بژاردیان شوکرانه،
 مه لا گوتی: «مام غه لیفه! بلا بچینه قه برانه»
 مام غه لیفه گوتی: «مه لا! ئەمه تازه هاتووینه وه چ قه وماوه»
 مه لا گوتی: «قوربان سه ری تو سه لامه ت بی مامادی نه ماوه».
 مام غه لیفه گوتی: «وای! قورم به سه ری بوو که سم نه ماوه
 پشتم شکا جه رگم سووتاوه»
 وه درکه وت، بانگیکی خوشی لی داوه.
 فهرخ بو دایکی هیچ نه گریا، ئەگه ر بابی مرد ئەویش گریاوه
 ئەورق که وتۆته چلان به هیچ کهس ژیر نه ده کراوه.
 مام غه لیفه ده لی: «رۆله! خراپم لی قه وماوه»
 لپی خریبونه ته وه سهید و مه لای ته واوه،
 هه لیان گرت، بو گۆرخانه ی بردیان به ولاوه،
 ئەوی له کن دایکی فهرخی ته سلیم کراوه.
 فهرخ بانگ له سه ر بانگی لی دا به کهس ژیر نه کراوه.
 پووریکی فهرخی هات له ولاوه،
 ده لی: «برام چوو، ئەو کۆرپه ی ماوه.
 ده ببه م به ختوی ده که م هه موو مائی خۆمی ده نیم ده پیناوه».
 هه لی گرت، برديه مائی خۆی دایناوه،
 فهرخ ئەگه ر له وی زبیراندی، هه ر گریا و ژیر نه کراوه،
 پووری ده لی: «چ بکه م خه لق ده لێن: شه یستان و یمووزنه؛ بویه دایک و بابی
 نه ماوه».
 پووری هه لی گرت هینایه وه به لاوه.
 له مائی داینا گوتی: «چی لی بکه م، چاره م براوه،
 هه ر که سیک بۆم به ختو بکا هه موو مانگان سی لیره ی ده ده می ته واوه».
 مروه تی مه ولوود سوراخی هات له ولاوه.
 ده لی: «رۆله به قوربان ت بم! دایک و بابی نه ماوه»

فەرخى ھەلگرت دراوھكەى دەباغەللى ناوھ،
 فەرخ دەتگوت دووېشكى رەش پىئوھى داوھ،
 ھەرچەندى كووچە و كۆلان بوو، پىئوھ خولاوھ؛
 چارەى نەدەكرا، ھەر چاتر گرياوھ.
 بىرىكى لە زىرەكان ھەلگرت، ھىناى، لەوئى پۆناوھ؛
 گوتى: «بابە! ئەوھ عىلاجى بەمن ناكړئ، شەپتانه وەسەرى عەرزى نراوھ،
 بۆيەكى وا بەھەتئوى بەجى ماوھ».
 نارديان لە مام غەلئىفەى لە ديوانى گيئراوھ.
 مام غەلئىفە ھاتە مالى، گەلئىك گەلئىك گرياوھ؛
 دەللى: «ديوانم چۆل بوو، مزگەوتم نەماوھ،
 ئاورم تى بەر بوو، جەرگم سووتاوھ،
 جواب دە دژمنان دەگەرئ، دەلئىن: مام غەلئىفەى براى نەماوھ؛
 ئەمن چ بکەم لە فەرخۆلەى و لەو تولى ساوھ».
 بانگى دەکرد: «نازئ، نازدار! خاتوو ئەستى! وەرن لەولاوھ»
 دەيگوت: «رۆلە! نازان، ئەنگۆمامو مردووھ، بابو پىشتى شكاوھ؟
 وەرن تەگبىرى بکەن لە بۆ فەرخۆلەى دايك و بابى نين؛ چلۆنى گوزەرانى بدەين
 تەواوھ؟»

نازدار دەللى «بابە! چ بکەين، مندالئىكە بەنادرى.
 ھەرچەند دەكەى، مەمكى چ كافر و موصلمانى ناگرى».
 مام غەلئىفە دەللى: «فرزەندى من، گيانە!
 وەرن تەگبىرى بکەين بەھەمووانە،
 بەختىو بکەين فەرخۆلەى بەستەزمانە.
 رۆلە نازدار! ئەگەر بۆم بەختىو بکەى لە دنيايە،
 شارى داودىيەى بەشى خۆمت دەدەمى گەردنت دەكەم نازايە.
 رۆلە! حەزى دەكەى، جا رۆنىشە، بۆ من ببە بەپەنھايە».
 دەللى: «بابە! بۆ لە من دەكەى فەرخۆلەى؟»

بابە ئەو ە لىم له بيانوى؛ چونكه نانت گەلئىك دەخورى.
 بابە ئەگەر بچمه كۆلانان، نان نانەم پى پەيدا دەكرى،
 ئەمن مېردم نەكردوو ە شەيتان و رموزنەم پى بەختو ناكرى».

ئەچار رووى دە نازى كرد تەواو،
 دەلى: «رۆلە! چلۆن تەگبىرى بگەين لەو كۆرپەى ساو،
 تووشى ئەستۆم بوو، چارەم براو.
 كەسئىك بۆم بەختوبىكا، شارى داودبىيەم بۆ وى داناو؛
 دەيدەمى بەيەكجارەكى بۆ خۆى بىتتە ئاغاىەكى تەواو».

نازى دەلى: «بابم بزانه، چ پەلپىكى لە من گرتوو، بەو خولا، ئەو بەمن ناكرى.
 ەرحەند دەكەى مەمكى ەىچ كەسئىكى ناكرى.
 بابە ەتئوى بى دايك و باب بەمن بەختو ناكرى»
 ئەگەر مام غەلئەى وای لە كچەكانى خۆى بىستىيە،
 دەلى: لە دنياى روون فرزەند چ نىيە،
 ئەچار وەرگەر او، رووى كردە خاتوون ئەستىيە،
 دەلى: «رۆلە! كچەكان جوابيان دام ئەتوو قسەت چىيە؟»
 دەلى: بابە ئەمن چ مېردم نەكردوو چ مەمكم نىيە؛
 «بابە! ئەتوو دايەنئىكى پەيدا بگە مەمكى بداتى، ئەمنىش بۆ خاترى توو لەكنى
 رۆدەنىشم بەلانكەژئىيە»،

دەلى: «رۆلە! گەردنت ئازابى لە بەشى خۆم لە شارى داودبىيە،
 چونكه تووشى ئەستۆت دەبى ەتئوبارىيە».

نازدار دەلى: «بابم، شەرى ئەو ەتەى، ئەگەر شارى داودبىيەى بدا بەخاتوون
 ئەستىيە؟

تەماحى ەيە، دەگەل براكان و خوشكەكان ەمان بكا بئىبەرييە؛
 تەماحى ەيە، مائەكەى ەموو بدا بەفەرخۆلە و بەخاتوون ئەستىيە.
 نازدار لەولارا ەات پرى دا فەرخۆلەى گرت و بردىيە،
 پىي گرا ەموو كووچە و كۆلانى شارىيە،

فهرخۆلهی هەر زیراندی زمانی نهچۆوه دهزارییه.
 هینایهوه گوتی: «بابه بهقوربانتم بَم ئەمن چارهه چیه؟»
 ئەوجار نازی ههلی گرت پفاندی،
 بردیه وهتاغی بالهخانی، بهدایانی ئەسپاردی؛
 عیلاجی نهکرا؛ بردیهوه کن بابی بهپرووساردی.
 ئەگەر لهوئ دایدهنی، له دهورهی داوری،
 خاتوون ئەستی پری دعاتی و ههلی دهگری.
 فهرخ دمی بهسینگیهوه دهنی، بئدهنگ دهبی، لهوئندهری هیچ ناگری.
 ئەگەر لهوئ کاری فهرخی بوو تهواوه،
 میر له دیوانی بانگ کراوه،
 دهیانگوت: «ئوهه برای مردووه، سههرهخۆشیی لی کراوه».
 خهبر بهسولتانی ئەستهمیوولی دراوه.
 دهلین: «مام غهلیفهی شاری داودییهی برای مردووه، پشتی شکاوه؛
 هەر تاچه فرزندیکی له پاش بهجی ماوه».
 سولتان خهلاتی بقهرار کرد، ئەنقابی میرایهتی لی ناوه.
 وهکیل و وهزیران لیپیان پرسی: «فهرخۆلهت چ لی کرد؟» گوتی: «ئوهه له مائی
 تهسلیم بهخاتوون ئەستی کراوه».
 لهوئندهری ئەو قهرار و مهرداری دنیاوی دهبوو تهواوه،
 نیوبانگی جوانیی خاتوون ئەستی ده ههموو دنیاوی گهراوه.
 خهبری بهشیخالی کهچهلی دراوه.
 شیخال مهسهبی دانا، سههر و بهرگی شوانانی دهبر کرد، کهرکیکی کوردانی
 بهشانی خۆی داداوه،
 بهسهیاحی له خاتوون ئەستی گهراوه
 شاری داودییهی دیوه، هات و له دهرکی میری بوو پیاوه.
 کهرکی خۆی راخست، لهسهری دانیشتم، گوتی: «دهشقهه خاتوون ئەستیم
 بهوی بهچاوه».

ئەگەر نازدار ھاتەدەرى، ھات، ماندوونەبوونی شیخالی کرد، گوتی: «مامە ماندوو نەبی بەخیری سەر ئەو دوو چاوە.

بۆ کوئی دەچی، بۆ لێرە پوئیشتووی؟ ھەستە بچۆ مەنزلی باجە دیوان گیراوە».

گوتی: «دیوانی بابی تووم بۆ چییە؟

ئەمن بۆخۆم دەگەریم لە فەقیری و لە کاسییە».

دەلی: «خولای مالت خراشکا، ئەگەر ئەتوو فەقیر بی ئەمە شوانمان نییە؛ ئەدی برسیت نەبوو، بۆت بێتم نانییە».

گوتی: «ناوەللا، جارێ برسی نیم فەسلی نەھاریم نییە».

گوتی: «خالە! بەقوربانت بم! ئەگەر دەبیە شوانی مە، ئەتوو نیتو چییە؟»

گوتی: «کیژی باریکەلە!»

ئەتوو نازانی، نیوم شیخالە کەچەلە؟»

نازدار ئەگەر ئەو قسە لە شیخالی بیست تەواوە،

لە راستە خۆی بۆ مائی گەراوە،

خەبەری بەدایکی و بەنازی و خاتوون ئەستی داوە،

گوتی: «شوانیک ھاتوو لە دەرکی مەحتەل ماوە».

گوتیان: «خولاکە چی چۆن پیاویکە؟» گوتی: «ئەستۆی ئەھیندە ئەستوورە، دەلی کەلە داہەستراوە».

نازی گوتی: بۆ ببینم، بەچاوە.

ھات ماندوونەبوونی لی کرد، گوتی: «بەخیری سەر عەمری من، مەپمان بۆ ساحیب ماوە».

شیخال گوتی: «یەکیان لە یەکی جوانترن، بەمنیان گوتوو، خاتوون ئەستیان یەکجار کۆلاوە».

لە قەرەواشی پرسی، گوتی: «ئەو کۆ و کێیە؟ گوتیان: «ئەو ناز و نازدارن تەواوە».

گوتی: «ئەدی خاتوون ئەستی لە کوئیە، نایەتە پیش چاوە؟»

قەرەواشە کە دەلی: «بەسەرینی شلکی ھەتیوباری تووشی ئەستۆی کراوە.

لەسەر شەیتان و پموونیک تەعین کراوە».

نازنی چوو ئەو قسهی بۆ خاتوون ئەستی گێراوه،
 خاتوون ئەستی بۆندبوو، فەرخۆلهی به نامیزی گرت، ئەویش چوو شیخالی
 بکهوی به چاوه؛
 به خیراتی شیخالی دهکرد؛ دهگوت: «بۆ لێره مهحتهلی؟ بچۆ مهزلی بابم. ئەوه
 چێستانه نه هار دروست کراوه».
 گوتی: «پیاو ئەه! چم له مهزلی بابی توو داوه؟
 ئەمن کاسبم دهگه پێم، که کاری خۆم ببی تهواوه».
 خاتوون ئەستی دهلی: «خاله مەری مه بی شوان ماوه».
 خاتوون ئەستی له راسته خۆی گهراوه.
 دایکی خاتوون ئەستی خه بهری به ههر چوار کوران داوه:
 «شوانیکی زۆر قابیل هاتوو له ولاره».
 دایکی خاتوون ئەستی هاته کنی، گوتی: «بابه کهم، ده بیه شوان؟»
 گوتی: «به لێ له کاسبیه دهگه پێم» گوتی: «براله ئەدی چت ناوه؟»
 گوتی: «خانم نۆکهه ناگیرئ، بهو حاله؛
 پیاویک خۆم تی ناگهینی هه ژنانم دهکهن هه واله.
 ئەگه له من دهپرسی، نیوم شیخاله».
 گوتی: «مام شیخال به خیرتی سهه ئەو چاوه.
 جوابم نارده ته کورهکان، ئیستا دین له ولاره»
 نه هاریان بۆ دروس کرد، سفره بیان بۆ هیناوه،
 نانه کهی خوارد هه چوار کورهکانی مام غه لێفه ی هاتن له ولاره،
 گوتیان: «خاله ماندوونه بی». بۆندبوو له پیشیان راوهستاوه،
 قسه بیان دهگه ل کرد، قه رار و مه داریان بۆ روناوه،
 گوتیان: «مامه بچینه نیو مەری، ته سلیمت بکهین تهواوه».
 به لان ناخ! شیخاله که چه ل له سوپی خاتوون ئەستی جهرگی براره،
 کوران ئەسپیان بۆ زین کرا و تاژییان ده رسته ی کراوه؛
 شیخال کهرکی خۆی به شانی داداوه،

دهستی دا گۆچانی، ملی له بیابانی ناوه،
 گهینه نێو مه‌ری، مه‌ریان ئەژمارد، ته‌سلیم به‌ وی‌لداشی کراوه.
 گوتیان: «ئهمه‌ هه‌زێ ده‌که‌ین، مام شیخاڵ هه‌قی مانگیت ببی ته‌واوه.»
 شیخاڵ گوتی: ئا‌غای من، ئەمن هه‌تا چ‌ل شه‌وی هه‌قم نییه‌،
 «ئەگه‌ر شوانیکی چاک و پ‌سپۆر بووم هه‌قم بۆ قه‌رار بکه‌ن؛ ده‌نا ده‌رم بکه‌ن،
 ده‌رۆم به‌یه‌کجاره‌کییه‌.»
 کێ بوو؟ له‌ کورپی ده‌ مام غه‌لیفه‌ی، ئەو شوانه‌یان له‌سه‌ر مه‌ری ته‌عین کردییه‌،
 بۆ خۆیان ره‌شه‌پاوی ده‌که‌ن، روویان کرده‌وه‌ شاریه‌.
 بێینه‌وه‌ سه‌روکاری فه‌رخۆله‌ و خاتوون ئەستییه‌.
 ئەورۆ نۆ رۆژه‌ دایک و بابی وی مریدییه‌،
 فه‌رخ ده‌لی: «ئەمن بۆیه‌م دوعا کرد دایک و بابی من بمری، ئەگه‌ر کامه‌رهبوایم له‌
 خاتوون ئەستییه‌؛
 توند توند ئەمن به‌ دوو به‌نان له‌ دوو داران ده‌به‌ستن و خاتوون ئەستییش له‌وی
 ده‌نووی و جا ئەو دنیا به‌ که‌لکی بۆمه‌ چیه‌؟»
 ته‌مه‌نای ده‌کرد له‌ ره‌بییه‌.
 هه‌موو که‌س خه‌وی گران بییه‌.
 «وه‌للاهی چی دی ده‌و لانکه‌دا نابم ئەوشه‌و ده‌چمه‌ بال خاتوون ئەستییه‌.»
 فه‌رخ هاواری ده‌کرده‌ خولای جه‌باری،
 ئەو مه‌خلووقه‌ هه‌موو خه‌وی به‌سه‌ردا باری،
 ده‌سرازه‌ی به‌سه‌ری خۆیدا فری ده‌دا، له‌ لانکی ده‌هاته‌ خواری به‌یه‌کجاری،
 به‌سه‌رینی خاتوون ئەستی هه‌لده‌گه‌را، ده‌رزی له‌ به‌رۆکی ده‌ره‌ینا، پ‌یی ده‌
 یه‌خه‌ی کیشا بۆخۆی چووه‌ نێو سینگ و مه‌مکانی به‌یه‌کجاری.
 سه‌به‌ینی که‌ دایکی خاتوون ئەستی له‌ خه‌وی هه‌لستا، چوو ته‌ماشای لانکی
 کرد، فه‌رخۆله‌ ده‌ویدا نه‌ماوه.
 ده‌لی: ئەله‌مه‌دولیللا! ئەوه‌ شه‌یتان بوو مه‌فح کراوه.
 نێخه‌ی کچه‌که‌م به‌ره‌هه‌لدا کراوه،
 ته‌ماشای ده‌کا ده‌نیو سینگی خۆی ناوه.

دایکی گه لیکي له خاتوون نهستی داوه،
 ده لئې: «ئهو شهیتان و ږه مووزنه چییه، دباغه لئې خوت ناوه؟»
 خاتوون نهستی ده لئې: «ئهن هیچ ناگام لئې نییه ئهو ته کهم پئې کراوه،
 ئهو واه ده کهن بمرئې له کن باجم بجم بوسو و به نناوه.»
 خاتوون نهستی هه لستا رووی خوئی هه موو ږنی، گه لیکي له خوئی داوه،
 بؤ کن بابی چوو بؤ شکایه تئې به هه موو مه خلووقی وئې ده که و تن خاتوون
 نهستیان گئراوه.

ئهوئې ږوژئې ږو نیش گریا تا ئیوارئې
 دایانیش نه یدووان، ده گه ل کس ناکا گو فتارئې.
 هه مان به قهراری شهوئې دی ده گری قهرارئې.
 قهرارئې ده گری به ږه وانی،
 فخرخوئله، ئه توو ده لئې شهیتانی؛
 دیسان هاته خواری نیو سینگ و مه مکانی؛
 ئه گه دهستی دباغه لئې نا، ماچ ده کا هه ردک کولمانی.
 خاتوون نهستی له خه وئې وه خه بهر هات، پئې زانی؛
 گوئی: «بابانم به قورئې گیرا، ئینجا به قایه ده کهم ئه توو شهیتانی.»
 گوئی: «گوله، ئه توو دئیه کن ئهن چت پئې ده کری؟»
 گوئی: «ئاموژا بؤ له توو وایه، ئهن مندالم؟» گوئی: «کورې ئه توو چی؟ ئه رئې
 وه للا مندالی.» گوئی: «ئاموژا هه زئې بکه م، له تووش که له گه تترم.» گوئی «کوا؟»
 ئه گه فخر خوئی لیک کیشاوه،
 به قه ده ر خاتوون نهستی درئې بوو. خاتوون نهستی ترسا گوئی: «وه للاهی
 شهیتان و ږه مووزنه؛ ئهن به دهستی ئه وه هی ده چم.»
 فخر خوئی: «ئاموژا! خو توو هیشتا ئهنمنت نه دیوه.» خاتوون جئیه جئې ناشق
 بوو به فخرخوئله ی. فخر خوئی جئیه جئې له قسه ی خوئی په شیمان بؤوه. خاتوون نهستی
 حوکمی کرد گوئی: «ده بی بتبینم.»
 «ئاموژا! هه لسته ناوی ده سنوئېژئې بینه، ده سنوئېژئې هه لگره.» خاتوون نهستی
 چوو ده سنوئېژئې خوئی هه لگرت، هاته وه گوئی: «ئاموژا! بینه ده سنوئېژت بشوم»

فهرخ گوتی: «نا ئامۆزا! ئەمن بۆخۆم دەسنوویژی خۆم دەشۆم».

فهرخ که دەسنوویژی خۆی گرت تەواو،
 تەمەنای لە خولای دەکرد، لە پێغەمبەری دەپاراو،
 چارشێویکی بەسەر خاتوون ئەستیی هەلکێشاو.
 فهرخ تکای لە خاتوون ئەستی کرد: «وەرە لەو کارە بگەرێتێوە بەدواو»
 خاتوون ئەستی گوتی: «بەو قورعەنە خولای بۆ پێغەمبەری هیناوە،
 مەگەر بمکوژی؛ دەنا دەس هەلناگرم، هەتا ئەتوو نەبینم بەچاوە.
 چونکە خەلق دەیانگوت شەیتان و شمره لە مامادی و ئامۆزنت بەجێ ماو».

گوتی: «خاتوون ئەستی چاوە لەسەرێک دانێ» زلیکی لێ دا گوتی:
 «چاوه‌لێنه» گا و ماسیی دی بەچاوە.

گوتی: «سەرھەلێنه». عەرش و قورش لەبەر پاراوستاناوە، تەماشای کرد نووری
 خولای دەگەڵ فەرخۆلێه، جێبەجێ زمانی شکاوە،
 لەسەر کۆشی خۆی پۆنا، فهرخ خاتوون ئەستیی بەلەک چاوە،
 خاتوون ئەستی دەلێ:

«ئامۆزا! تۆبە و ئیستیخفار تەواو
 ئەلحەمدولیللا شێخە پەحمەتی خولای بۆ قەرار کراوە».

دەستیان دەستۆی یەک کرد، دەیان بەدمی یەکەوہ ناو،
 خەنجەری قودرەتێ لە بارەگای خولای هاتە خوارێ تەواو،
 سەری تیخی دە نیوکی فەرخی دایە، دەسکەکە ی لە نیوکی خاتوون ئەستی
 پاراوستاناوە.

دەستیان بۆ یەک کرد بەسەری، دەیان بەدمی یەکەوہ نا لەپشتێنە بەژێر بوون
 بۆلاو،
 خەویان بەسەردا باری تەواو،
 سبەحەینێ که لە خەوێ هەلستان خاتوون ئەستی گوتی: «بابە بۆ ئەو لانکە
 بەرین بەولاو،
 فهرخ خۆ پێس ناکا، خاوتێنە ئیحتیاجی بەلانکی نەماو.

فېرى كۆشى من بووه ده لانكىدا نابى راوه ستاوه»
 پريان دا لانكه كهى فرييان داوه،
 دايانان مەرەخەس كرد، مواجبى خۆى بۆ قەرار كراوه،
 گوتيان: «فەرخ مەمكى ناخوا و ئىحتىياجى بەكەس نەماوه»،
 ئەتوو وەرە بەراتى خۆت وەرگرە ھەتاكو سال دەبى تەواوه.
 شەش سالان فەرخى بەختوكرد ەمەلى وەھىچ كەس نەداوه،
 ئەو بلا دەگەل فەرخى رېك كەوى چل شەوى شىخالى بوو تەواوه،
 كورپى مام غەلىفەى سوارى ئەسپى خۆيان بوون، تاژيان دە رېستەى دەكردن،
 دەچوون دەيانكرد رەشەراوه،
 دەنگوت: «بلا سەرىكى شىخالى بدەين، بزەنن كەيفى چلۇنە، ئەو قەرارى چل
 شەوى بۆخۆى كردى بزەنن لەسەر قسەى خۆى ماوه»،
 دەھاتنە سەر كانىيى لە شىخالىان دەكرد سەلاوه،
 دەيانكوت: «مام شىخال ئەوا چل شەووت تەواو كرد، قەرار و مەدارى ەقى
 خۆت بېرەوه، بلا مالى مە لە دواى توو بى، ئەتوو زەحمەتت كېشاوه»،
 شىخال دەلى: نازانم بلېم چىيە؟
 ەقى من بەكى تەواو دەبىيە؟
 ھەتا كەنگى بەخۆرايى ئەمن بچمە مەرييە؟
 ئەگەر ەقم دەدەنى ئىحتىياج بەدراوى نييە،
 ئەگەر دەشىلېم ەيب و شوورەبىيە،
 ئەمن بۆ دراوى نەھاتووم مەتلەبم شتىكى دييە،
 گوتيان: پيمان بلې بزەنن چىيە؟
 گوتى: «قوربان! لە گەرمىنى لە خزمەت سولتەنى قەت پياوى وەك ئەمن
 موحتەبەر نييە؛
 ھىچ ئىحتىياج بەمالى دنيا نييە»،
 گوتيان: «ئاخر پيمان بلې بزەنن جىھەتى چىيە؟»
 گوتى: «بابە ئەگەر ەزى دەكەن بچمە مەرى بمدەنى خاتوون ئەستىيە،

ئەمنىش دەچمە مەرى بە گۆرەمەرگىيە».

گوتيان: «قىسكى ساغە؛ بىلا بچىنە خزمەت غەلىفەى بزىنن فەرمائىشى چىيە»،

كى بوو؟ لە كورى غەلىفەى تازە لاو،

سەرى جەلەوى خۆيان بەردەداو،

سەرسەبر، لە دەشتى گەرمىنى دەيانكردهوۋە راو،

هەتا رۆژ لە ھەموو شارىكى دەبوو ئاوا

دەھاتنەوۋە مائى خۆيان دەبوون پياو،

دەچوونە خزمەت مام غەلىفەى ئىكلاميان كىشاو،

دەيانگوت: «قوربان! شوانەكەن دەروا . مەرەكەن بى ساھب ماو»،

دەيگوت: «شوانەكە چى لى ھات گەلىكى بدەنى مال و دراو،

بچىتە بەر مەرى خۆى ئەو شىخالە كەچەلە تەواو»،

كورى مام غەلىفەى گوتيان: «قوربان نايەوئى مال و دراو»،

گوتى: ئەدى دەلى چى؟ دەلى: «خاتوون ئەستىم دەوئ، كىل گەردن و بەلەك

چاو».

مىر دەلى: «رۆلە! ياخولا لەمنو نەكەوئ،

قەت كچى من رە شىخالە كەچەلى دەكەوئ»،

دەلىن: «بابە چ بەكەين ئەوۋە پاپەى گرتوۋە،

مەرەكەى خۆرايى كردوۋە»،

دەلى: «رۆلە! وەنەبى؛

مەرى خۆرايى كرد بەكونى بابى.

ئەمن مىرى شارى داودىيەى بم قەت كچى من بۆ پياوى وا نابى»،

ھەئستان كورەكان لەكن بابيان گەرانەوۋە بەدواو،

دەچوون لە داىكى خۆيان دەكرد سەلاو،

دەيانگوت: «دايە كارىكى خراب قەوماو،

مەرەكان بەرھەلدايە پاپەى لە خاتوون ئەستى گرتوۋە ئەو پياو»،

داىكى دەلى: «رۆلە! لە رووم ھەلمەگرن پەردەى حىجابى»

دەبىي خاتوون ئەستى قوربەسەر بەختى ھەروابى،
 ھەتيوبارى تووشى ئەستۆى بوو، جەرگى دايكى خەرا بى؛
 قەت كچى من بۆ شوانى نايى».

لەوى قسەيان نەبوو تەواو،
 كورەكان ھەستان ھەركەس بۆ مەنزلى خۆى گەراو،
 سبجەينى خەبەريان بەشىخالى داو:
 «سەبر بگرە ھىشتا كارەكە نەبوو تەواو:
 خاتوون ئەستى قايلە، دايكمان رەزا نەكراو،
 ئەو مزگىنيى بەشىخالە كەچەلە دراو،
 گوتى: ئەلھەمدوليللا كارم راستى ھىناو».

شەو و رۆژ ھەراسى بە مەرى ھەلگرتبوو، لە بژوئى دەلەوەراند، لە
 سەرىنچاوى دەدا ئاو.

خاتوون ئەستى فەرخى بەختو دەرگە تا شەش سالى دەبوو تەواو.
 خاتوون ئەستى بەبابى رادەگەيەنى:
 «خولا ھەلناگرى بەمندالى ھەتا كەنگى دەمرىنى؛
 فەرخۆلە گەرە بوو دەفامىنى.

مەسلەعت ئەويىيە بىيەنە مەدرەسەى خزمەت مامۆستاي بلا بخوئى».

مام غەلىفە واى جواب داو:
 «بە خاتوون ئەستى بلين ئەمن شارى داودىيەم بەوى داو،
 جارى فەرخۆلەم بۆ بكا گەرە و تەواو.
 ھىشتا بۆ خوئندنى يەك دوو سالى ماو».

خاتوون ئەستى گوتى: «تەماشاي بابم كە، چەند فەقىر و بەستەزمانە
 ئەتوو فەرخت نەناسىو دەلىتى شەيتانە.
 بەبى مامۆستاش دەرسى رەوانە».

مام غەلىفە گوتى: «ئەگەر واى تەدارەكى بۆ بگرى، بۆى بكا تە چراخانە،
 رۆژى جومعەى دەبىيەنە خزمەت مامۆستاي ئىنشاللا تا دەرسى بىي رەوانە».

خاتوون ئهستی، ئهگهر وادهزانی لهسهه بهک دهبژیرئ شوکرانی، دهلی:
 «ئهلهمه دولیلا، کوره فهقیکه دهچیتته قوتابخانی»
 سبچهینی بهیانی دهنوینی،
 پیاو دهنیرئ مامۆستا فهقییان تی دهگهیهنی:
 «به مامۆستای عهرز بکهن، ئینشاللا فهرخ دیتتهوه دهرسی دهخوینی»
 مامۆستا دهلی ئهلهمهملای خووش رادهبرئ گوزهرانه
 گوتی به فهقیکانه
 «دهبیتته شیرینی خواردن لهو زهمانه؛
 مزگینو لی بی فهرخ کوری مامادی دیتته ئیرهکانه،
 دهگهلی دهبی خاتوون ئهستی کیل گهردنی چاو جوانه.
 جا فهقیینه ههموو مهبژیرهوه شوکرانه»
 سبچهینی، رۆژ سههه دهرهیناوه،
 تدارهکی خاتوون ئهستی بۆ فهرخۆلهی گیراوه،
 له ههموو ریتنسی و پیاوماقوولانی دهگیراوه:
 «ئهلهمهملای شوینی مامادی نهکوژاوه
 ئهوه فهرخۆله دهبهینه بهر خویندنی و سبچهینی بهیانی دهنوینی، پیاویکی زۆر
 زهریفه، عهدووان بهشهیتان و شمیریان له قهلهم داوه»
 ئهوی خهلق دهیگوت: «ئهلهمهملای درۆیه پیاویکی زۆر زهریف و تهواوه»
 ناردیان چهندیان سهید و مهلا هیناوه،
 له مام غهلیفهشیان دهگیراوه،
 شیرینی و تدارهک بۆ مهدرسهه رهوانه کراوه،
 چند سپاره بۆ فهرخه تهواوکراوه.
 مام غهلیفه هات، رهپیش کهوت. خاتوون ئهستی فهرخۆلهی ههلگرت، شاری
 داودییهی بهچیوه تهواوه،
 ههمووی رووی ده مهدرسهه مامۆستای دهکرد، وهژورکهوتن، لییان کرد
 سهلاوه،

مامۆستا يەك پى لەبەر مام غەلیفەى و ئەو عالەمەى هەلستاوه،
 مامۆستا وا ئاورىكى داوه،
 گوتى: «خاتوون ئەستى! ياخولا بەختىرى ئەوه فەرخۆلەت هیناوه،
 سەبىرى خەلقى چ شىتە، دەیانگوت: فەرخ بەختىر ناکرى دایک و بابى نەماوه».
 هینایان سپیارهیان دە مست فەرخى ناوه،
 بەو دەستى سپیارهى گرت، ئەو دەستیش قەلمەکهیان دە مست ناوه.
 گوتى: «پۆلە بخوینە». گوتى: «بەللى مامۆستا دەخوینم».
 فەرخ دەللى: «مامۆستا، ئەلف، دەللى بىمه، دەللى جىم دەللى هىمه،
 ئەتوو کەلاموللاى خوار و سەرو بىنه،
 هەتا مەعنای هەمانت پى بلیمه».
 ئەگەر فەرخ ئەو قسەى کرد تەواوه،
 شەقەزلىكى له گوپى مامۆستای داوه،
 گوتى: «تەماشای ئەرزى بکه»؛ مامۆستا ئەو دنیای دى بەچاوه،
 گوتى: «فەرخۆلە زلىكى دىشم لى دە». گوتى: «مامۆستا هیشتا حیسابت نەبووه
 تەواوه».
 مامۆستای فەرمووى: «منداڵه؛ خاتوون ئەستى. ئیستا ئەگەر پى بخوینى
 سەفى دەبى؛ هیشتا دوو سالى دى ماوه».
 خاتوون ئەستى فەرخۆلەى بەئامىزى گرت، بۆ مالى گەراوه بەدواوه؛
 فەرخ دەگەل کارى خۆى مەشغوولە و دەگەل خاتوون ئەستى بەلەک چاوه.
 لەوى بىمىنى گىچەلى شىخالە کەچەلى ژیاوه.
 شىخال دەللى: «چى دى ناچمه مەرى؛ حەقم قەرار نەکراوه».
 ویلداش شوانى هاتەوه لەولاوه،
 هاتۆتە خزمەت مام غەلیفەى، ئیکلامى لى کیشاوه،
 دەللى: «شوانەکه مان رۆبى؛ بەتەنى ئەو مەرى بۆ من نەدەحاواوه».
 میر فەرمووى: «ئەدى شىخال چى لى هات؟» گوتى: «قوربان! نایەتە مەرى دەللى
 حەقم بۆ قەرار نەکراوه».

گوتی: «چەندی دەوێ بیدەنی؛ چونکە شوانیکی چاکە» گوتی: «قوربان! دەلی حەقی من هەر خاتوون ئەستیی بەلەک چاوه».

مام غەلیفە ناردی؛ هەر چوار کورەکانی هاتن لەولاوه.

گوتی: «ئەوه چ قەرار و مەداریکو دەگەل ئەو شوانە حیزبایەیی رووناوه؟»

دەلین: «دیسان مانی گرتووه، مەرەکە بەرھەلدا کراوه.

لە دووی بنیرن بیتەوه، دا لێرە کاروباری بکەین تەواوه».

لە دووی شیخالیان نارد تەتەر و ئیلچییه:

«بیتە ئێرە؛ بزانی کارێ وی چییه».

دەیاننارد لە دووی شیخالیان دەهیناوه.

دەهاتە خزمەت مام غەلیفە، لێی دەکرد سەلاوه،

مام غەلیفە گوتی: «دەلین دوو پۆژە مەرت بەرھەلدا کراوه؟»

دەلی: «قوربان! هەتا کەنگی بچمە مەری بەقسەیی ناتەواوه؟»

دەلی: «مەتەبەت چییه؟» دەلی: «قوربان! ئابرووم لێ هەنگیراوه، مەتەبەیی من هەر خاتوون ئەستییە.

ئەگەر ئەویم دەدەنی، دەچمە مەرییه؛

ئەگەر ئەویم نەدەنی مائی دنیاپەم بۆ چییه؟»

ئەگەر ئەو قسەیی دەکرد و دەگەراوه بەدواوه،

لە دووی کور و ژنی خۆی دەنارد، دەهیناوه،

میر گوتی: «بەلان ئەو مەری بفرۆشین؛ ئەتوو بزانی چ پەلێتکم لێ گیراوه».

دەلی: «خاتوون ئەستیم نەدەییە ناچمە مەری؛ قەت بووه پیاوی وەک شیخاڵم ببی بەزاوا؟»

ئەو مەری نەفرۆشم، چارەم براوه.

فەرخواڵە لە جێی دایک و بابانی راوستاوه؛

ئەمن برام نییه، ئەو تاقە فرزندەیی لە پاش بەجێ ماوه».

کورەکان گوتیان: «بلا بیدەینی؛ وەک سەگی هار بچیتە مەرییه.

بلا دایکم بچێ، قایل بکا خاتوون ئەستییە».

مام غەلىفە گوتى: «كۆرە! خوللا ھەلناگرى؛ ئەو شانى من نىيە.
خاتوون ئەستى بزائى، خۆى دەخنىكىنى ديسان توشى من دەبىتەو
ھەتتوبارىيە».

كۆرەكانى گوتيان: «قوربان، بىلا دايكم بچى بزائى، سوال و جوابيان چىيە».
دايكيان نارده كىن شىخەل و خاتوون ئەستىيە.
گوتى: «شىخال! بزائم ئەتوو مەتلەبت چىيە؟»
گوتى: «رۆلە خاتوون ئەستى! ئەتوو جوابت چىيە؟»
خاتوون ئەستى دەلى: «دايە! بەخولاي خۆم دەكوژم. ئەوھە مېردى من نىيە».
گوتى: «شىخال! ئەو مېردت پى ناك. ئەتوو جوابت چىيە؟»
گوتى: «خانم! ئەگەر دەمدەنى ئەمن دەچمە مەرى بەگۆرەمەركىيە؛
ئەمن تەمام نىيە، لېرەى بەرم بۆ جىيەكى دىيە».
دايكى خاتوون ئەستى ئەو خەبەرەى ھىناوھ بۆ مېرىيە:
«دەلى حاشا و مادوللا؛ ئەو مېردى من نىيە.
دەلىم شىخال، ئەوھە بۆ توو نابى؛ ئەو سەگباھە دەلى: ئەمن دەچمە مەرى بە
گۆرەمەركىيە».

ناردىيە كىن كۆرەكانى: «چ بكم، چارە چىيە؟»
كۆرەكانى گوتيان: «بابم قابىل بى و قايل نەبى، خاتوون ئەستى ھەر ئى
شىخالىيە.

داومانەتتى چارە نىيە».
حوكميان كرده سەر خاتوون ئەستىيە،
دەبى ھەر مېردى بكا بەشىخالىيە.
گوتى: «خۆم دەكوژم؛ قىبوولم نىيە.
دەچمە شكايەتى سولتانى ئەستەمبوولتى، دەبم بەعەرزچىيە».
حوكميان لى كىرد دەبى ھەر مارەت بکەين بەيەكجارەكىيە،
دەيانناردنە كىن مەلا و سۆفىيە،
خاتوون ئەستى ھەموو پووى خۆى پچرىيە:

«خولا هه لده گرئ؛ به زۆرم دهدن به شىخاله كه چه ليه».

خاتوون ئه سستی هه لات، خۆى ئاويته كن بابيه:

«بابه! خولا هه لنا گرئ؛ ئه و گيچه له بۆ من چيه؟

بابه ديوته به قسه ي تۆم كرد ده كيشم هه تيوياريه»

بابى گوتى: «رۆله! چ بكه م، هيج ده سه لات به چهنگى من نيه».

گوتى: «بابه! دنا ئه وه خۆتو هه تيوى خۆت؛ له و شاره ي ده چمه شارىكى ديه».

گوتى: «رۆله! كه يفى خۆته؛ ئىختيار به چهنگى من نيه».

دايكيشى هه زى ده كرد بيه دن به شىخاليه،

دا فه رخۆله بى داىك و باب بيه ته وه خۆرايه.

كوپى غه ليه ي هوكميان كرد ته واوه:

«مه ر و مالمان خۆرايه، بووين بۆسو و به نناوه».

هوكمه خاتوون ئه سستی له شىخالى ماره كراوه؛

قه ول و قه رارى گۆره مه رگيه داندراره.

قه رارى ئه وه هه ش كرا: ئه گه ر خاتوون ئه سستی به رازى خۆى نه بى، ده سستی لى نه دراره.

ئه وى شه وى خاتوون ئه ستيان ماره كرد، شىخال له خۆشيان داوه تى كرد، گه ليكى موخاريچ كيشاوه.

سبه ينى كه په نكى خۆى به شانى دا بۆ نيو مه رى گه راوه،

خاتوون ئه سستی ده گريا، فرميسكى چاوانى ده تگوت به حر و ئاوه،

فه رخ ده يگوت: «ئه و گريان ه ي مه كه ته واوه.

ئه له مه دوليله، ئه و كاره كراوه،

هه رچه ندى موشته رى دنيايه بوو، لىت كشاوه؛

ئه وچار ئه من و توو لىك ده بين مراد و مه خسوودمان ده بى ته واوه».

ده سستی ده ستۆى خاتوون ئه ستيى ده كرد گه ليكى دلخۆشى داوه.

سبه ينى كه رۆژ مه علومى كرد كوپى ده مام غه ليه ي ته گبيريان كرد: بچه كن خاتوون ئه سستی، به و كاره ي نارازيه، گه ليك شىواوه؛

ژنيكى چاكه، كوپره وهرىي گه ليك ده گه ل فخرخوله كيشاوه.
ئه گهر نه هاريان ده كرد، هه لدهستان له جي خويان، پياويكيان ده نارده كن
دايكييه:

«دايكم! ته داره كي بگره دېن، ده چينه خزمهت خاتون ئه ستييه.
ليمان زيزبووه، چونكه به حوكمان داوه به شخالپيه».
كوپى مام غه ليفه ي كه له وي هاتن واوه،
چه نديان كه بخودا و سهيد ده گه له خويان هتئاوه،
ده هاتنه خزمهت دايكيان، ئه ويشيان ره گه له خويان خست، ده چونه خزمهت
خاتون ئه ستيي لنيان ده كرد سه لاوه،
دهيگوت: «به خيڙين، سه رچاوي من، براي دته واوه»
«ئه گهر ئه من هينده خه رابووم، بو نه وده كوشتم، ئه منو به شوانتيكي كه چه لي
حيزباب داوه»

ده بيانگوت: «خوشكي! كاري خولايه و وا قه وماوه».
دايكي زوري دلخوشي و ده لالهت داوه.
ئه گهر واي ده زاني خاتون ئه ستييه،
ده لي: «براله! هيچ له نگوم نييه گله يييه،
بوخوم به دبه ختم له كن خولاي چاره م نييه،
مام و ئاموزنم ده مرن، تووشي ئه ستوم ده بي هه تيوبارييه.
دېم جھيل ده بم، براي خوم حوكم يم لي ده كهن، مارهم ده كهن له شوانتيكي
كه چه لي خوږييه.
براله ئه نگو خوش بن، ئه من دنياي فانيم بو چييه؟
چي ديم هه تيوباري پي ناكري، هوه تا. فخرخوله خوتان به رنه كن كه ستيكي
دبييه.

چي دي ئه مگي ناكيشم به خوږايي ده گه ل هه تيوي خه لقييه.
گوتيان: «خوشكي! به شي خومان دا به توو شاري داودبييه،
مه لي ئه مني داوه به شواني، به شم به ملكيه وه نييه،
خوشكي! ئه گهر له فخرخوله ش ده پرسى، ئه ويش ئيختياري به مه نييه.

خوشكى! بلا بچينه خزمهت مام غه لئفهى بزائين، فرمانى چييه.»
 كه ليكيان داوه دلخوشييه،
 گوتى: «براله! به خيرين تازه سوال و جوابم چييه؟»
 جا له ويان خواست مەرەخهستييه.
 هاتنه ديوانى مام غه لئفهى، ئىكلاميان كيشا راوهستان دست له سەر دستييه.
 مام غه لئفه سەرى هەلنەهینا چاوى نەکردن له چاوييه.
 نایبىك له وئى رۆنیشتبوو گوتى: «قوربان! بۆچى له كورەكانى ناكەى
 مەرەخهبايييه؟»
 گوتى: نایب! جا ئەوهه يەكيان كورى من نييه.
 ئىختيارى شارى داوديههش به چەنگى من نييه.
 ئەوه ئيرەشيان بۆ به جى ديلم، دەچمه دەرکى سولتانى ئەسته مبوللى، دەبم
 به عەرزيهيه.
 دەلیم قوربان! قەت ناحەقىم قبوول نييه،
 چوار كەسم لى پەيدا بون، كەس نازانى، ئەوه كوئندەرييه.
 ليم بوونه لوتى و شەرابخۆر. ليمان داگيركردوم شارى داوديهيه.
 تاقە كچيكم بوو به حوكميان لى ئەستاندوم، داويانه به شوانىكى كەچەلى،
 نەگبەتى خويرييه.
 ئەمن ناچمه وه مەسكەنى خۆم چ جارى ديهيه.
 سولتان دەرەرمووى هەتا بۆخۆت ببى، كەس حەقى نييه.
 دەلیم ئەگەر ئىختيار به خۆم نەبى دنياىم بۆ چييه؟
 ئەگەر وابى، دەچمه ولاتى خاريج، خزمەت شاهەنشاهى، مواجىبى خۆم
 وەر دەگرم دەيخۆم بە دنجييه.»
 جا بلا بيينه سەر شىخاله كەچەل. دەلى: «خاتون ئەستى له من مارەكراوه،
 بۆچى نايەتە مەرييه؟»
 ئەگەر ئەمن شوانم، ئەويش ببى به بييرييه،
 ئەگەر ئەو نايەتە مەرى، ئەمنيش بەرەلداى دەكەم ببى خۆرايييه،
 ئەگەر گوتيان: وەرە بچۆ مەرى دەلیم: بۆ دلى خۆم كيشا ئەو كوئره وەرييه.

ئەمن لەنگۆ دەولەمەندترم. ئاغايتىيى من لە ئىنگۆ كەمتر نىيە.
 ئەمن سەرباز و نىزامم لەنگۆ پترە.
 ئەگەر دەلێن ناينيرينه مەرى. دەچمە دەرکی سولتانی ئەستەمبولۆی، بەحوكم
 ژنى خۆم دەستينم، ئەوهم لەو كارەى چاكتەرە».

ئەگەر ئەو خەبەرەى بەكوپى مام غەلیفەى داو،
 كوپى مام غەلیفەى بۆ داىك و بابيان گىراو.
 گوتى: «ئەو خاسىيەتى چىيە بىي بەبىريئىكى تەواو،
 خولا دەزانى، لىي مارەكراو».

ئەگەر ئەو خەبەرەيان دا بە خاتوون ئەستىيە.
 دەلى: «خولایە! نەمكوژى چارەم نىيە.
 قەت بوو شىخال شوان بى، ئەمن بىم بەبىرييە
 ئەمن چلۆن قبول بکەم ئەو ناحەقىيە؟
 ئەو بى سوحبەتییانەم بەسەر هاتوو، ئەویش لەسەر فەرخى داودیيە».

فەرخ گوتى: «ئامۆزا لەسەر ئەمن مەكە گلەيیە
 ئەگەر شىخال شوانە ئەتووش بى بەبىرييە.
 سبەيى تەدارەكى بگرە بچینە نىو مەريیە».

داىكى خاتوون ئەستى گوتى: «هەتا حەوتووئىكى دى هیچ قەرارى چوونى نىيە؛
 جارئ دەبى بچنە شىو و كوئى ناز و نازدار و خاتوون ئەستىيە».

سبەيى نازدار دەلى: «خوشكى، خاتوون ئەستىيە!
 ئەلحەملای گەرە بوو فەرخى داودیيە،
 دەگەل خۆتى مەهینە شىو و كوئى هەموو عەيش و ئەدەبى پیاوی دەناسیيە؛
 لە مالئى بەجى بىلە، بەسەعاتىكى دىینەو كە ئەويیە،
 بۆمە عەيب و شوورەيیە».

گوتى: «بەجى دىلم». خاتوون ئەستىيە.
 خاتوون ئەستى دەلى: «قوربانىت بى مەيە سەراوئى؛ ئىستە دىینەو، تاوئىكى
 دىيە».

شانە و سابوون و تەشتیان ھەلگرتییە،
 ھەموو روویان کردە رازی کانییە.
 وسو ئاغا چەند سالاھ ئەو دەمری لە سویتی خاتوون ئەستییە،
 کۆشک و بالەخانە لەسەر شەتی مرادان دروس کردییە،
 ئەگەر چاوی کەوت بە خاتوون ئەستییە،
 دەلی: «خولایە، ئاورم بەربوو دەجەرگییە
 ئەتوو بزانی، خاتوون ئەستی بەسەرینی شلکی تووشی ئەستۆی بوو
 ھەتیوارییە،
 یان سەری خۆم دادەنیم، یان شاری داودییە چۆڵ دەکەم، یان بەئیزی خولای
 دینم خاتوون ئەستییە».
 ئەگەر فەرخ ھەستا خاتوون ئەستی دیار نییە،
 دەلی: «ھاوارم وەبەر خولای، ئی دیکەم وەبەر رەببییە!
 ھیچی دی گیرناجم ھەتا نەچمە کن خاتوون ئەستییە».
 فەرخ لە مائی ھەستا، ھات بەھەشتاوە،
 لینگی دەدا دەتگوت کولای باھیناوە،
 ئەگەر گەییە رازی شەتی تەماشای دەکا قسن لەوئ کیشراوە.
 وسووی مەغانی لەسەر بانی راوستاوە،
 بانگ دێلی: «فەرخۆلە بۆ وا لینگ دەدەئ چت لی قەوماوە؟»
 دەلی: «وسو ئاغا لە خەوئ ھەستام خاتوون ئەستیم لەکن نەماوە؛
 ئەو لە رازی کانییە دەجم، لی دەکەم سەلاوە».
 وسو ئاغا دەلی: «ئاخ ھەتا نەمردووم ئەو شەیتان و رموزنە بەتلاوە».
 فەرخ چوو نێو قسنەکە، دەکونی بەرداندا تەماشای دەکردن. ئەگەر نازی
 دەدی، چاوی لەسەریەک دادەنا؛ ئەگەر نازداری دەدی، ھەروا؛ ئەگەر خاتوون
 ئەستی دەدی، لەبەری پێپرا تەماشای دەکرد ھەتا تۆقی سەری. لەنێو دیوار
 پۆنیشت، پێی بەلایەکیەو ھەنا، سەریشی بەلایەکیەو ھەنا؛ ئەگەر قەوھتی کردی،
 بەسەر خۆیدا پووختاند. زیڕاندی، ھاواری کرد. ناز و نازدار و خاتوون ئەستی
 دەرپەڕین، رووت بوون خاتوون ئەستی بەسەری خۆی دادا، گوتی: «یا خولای

موبارهك نه بئى ئو شىيو و كولە؛ حەوت سالا ھەتتوبارپىيە دەكەم ئورپۆ لىو كوشتم». ھەموو وەبن بەردان كەوت بوو، بەردەكانيان لەسەر فرى دا. وسووى مەغانى لەسەربانى تەماشاي دەكردن، ھىنادەرى. خاتوون ئەستى لەسەر كۆشى پۇنا، بەھاستەم نەفەسى مابوو. گوتى: «خوشكى وختە خەلازبى ياسىنىكمان لەسەر بخوئىندايە؛ بلا مندار نەبىتەو؛ خولا ھەلناگرى» گوتيان: «چ بکەين بۆ فەقىيەكى، بۆ مەلايەكى؟ گوتيان: كەس ديارنيپە وسوو ئاغا نەبى؛ عەيب نيپە بانگى بکەين». خاتوون ئەستى دەلى بۆ مردنى عەيب نيپە، ئو ھەجىمزا دەپە كەم نيپە».

بانگ دىلى:

وسوو ئاغا! وسوو ئاغاى دىنى،

گەرە عالەمى، لە خەلقى پەرژىنى!

دەتوانى خەبەرىكم بۆ وە مام غەلىفەى شارى داودىيەى رابگەيەنى؛

دەشقەمى مەلايەك بنىرى ياسىنىكى لەسەر فەرخى بى دايك و باب بخوئىنى؟»

وسوو ئاغا بانگ دىلى: «ناز و نازدارى چاويەنگىيە!

ھەرچەندى چاوم گىرا ھىچ كەس ديار نيپە».

ناز بانگ دىلى: بتم بەقوربانى سەرە!

ئەگەر ياسىنت لەبەرە،

پىت ناخۆش نەبى ھەتا ئىرە وەرە،

نازى دەلى: «وسوو ئاغاى، گيانە!

لەبەر ھەمانمان ھەن ئو سەفەرەنە،

وەرە ياسىنىكى بخوئىنە لەسەر فەرخۆلەى بەستەزمانە».

وسوو ئاغا گوتى «لىي گەرى ئو ھە گۆرم گا لە كۆل بۆو؛ ئىنشاللا خاتوون ئەستى بۆ من دەبى». خۆى لە سەربانى ھەلداشت، بەلینگدان ھات. كچەكان ھەرسىك پرووت بوون. پالىان وىك دا، پۆنىشتن، گوتيان «ئۆوھى ئابروومان چوو، ھىچمان بەخۆمان دانەداو». خاتوون ئەستى دەلى: «ئەح! پەكم بەوھى كەوتوو، وسوو ئاغا ئەمن دەبىنى يان نامبىنى». نازدار دەلى: «بلا پال وىك دەين، ئو ھە گەيپە كىمان زۆر عەيب و شوورەيپە». فەرخ گوتى: «لەوھى پتر بىتە پىشى گۆرى

بابى دەگىم». نازدار گوتى: «قوماربازى شەيتان؛ دەزانم لەسەر توو چم بەسەردى»
 ناز بانگ دەکا: «وسوو ئاغا! بتىم بەقوربانى چاوانە!
 تەشرىفت تەسىحى نەكىشى بۇ ئۆرەكانە،
 فەرخ شوكر چاگە؛ دەيگەرى زمانە».
 وسوو ئاغا كە ئەو قسەى بىست تەواو،
 بە ھەناسەساردى گەراو.
 گوتى: «حىزاب! لى نەگەرا خاتوون ئەستى بىنم بەچاوە».
 نازى و نازدار گەلىكىيان فەرخۆلە ماچ كرد، گوتيان: «بىرۆو ئەستى ئەمە دە ئاوى
 ھەلدىنەو، ئىستا دەگەرىنەو بەدواو».
 فەرخيان بەرى دەكردەو بۇ مالى، ئەگەر گەيىبە جى بەبى قەيدىيە،
 بەقەرەواشانى گوت: «شیری بابم لە كوئىيە؟ ديار نىيە».
 ئامۆزنى گوتى: «يا شەيتان! ئەو شیرەت بۇ چىيە؟»
 گوتى: «ئامۆز دەچم دەينمەو ناز و نازدار و خاتوون ئەستىيە».
 گوتى: جا ئەتو بۆچى دەچى؟» گوتى: «ئامۆز ھىچ ئاگای لى نىيە.
 نەوھكو وسووى مەغانى رىيان لى بگريە».
 گوتى: «رموزن! ئەو ئابرووچوونەت لە چىيە؟
 بۆچى لە كچەكان نابى بەكىشكچىيە؟»
 فەرخ دەلى: «ھەلبەت ئاگام لى دەبن، لە من زياتر ھىچ كەسيان نىيە».
 ئەگەر فەرخ ئەو قسەى بىست تەواو،
 شیرى ھەلگرت و لە خۆى پىچاوە،
 بەشارى داودىيەدا بۇ سەر شەتى گەراو.
 ناز و نازدار و ئەستى تەدارەكيان گرت تەواو،
 لەسەر شانە و سابوون و تەشتى مەەرەكەيان بنىات ناو،
 ئەمە چ قەرەواش و سەرسييمان دەگەل خۆمان نەھىناو،
 چلۆن ئەو شانە و سابوون و تەشتەى بەرىنەو بەولاو؟
 نازدار گوتى: «خوشكى! يەكمان شانەى ھەلدەگرين، يەكمان سابوون، يەكمان

تەشت، دەپۋىنەۋە بۆ مالى. ھەرچى لە پىيە تووشى بووين، شەرىعى خۇمانى پى دەكەين: ھەرچى لە ھەمان جوانتر بوو، بىلا ھىچ ھەلنەگرى. «فەرخۆلە شىرەكەى لە خۆى بەستبوو، بەكوچەيدا ھاتەخوارى. نازدار گوتى: «ئەلھەملاى ئامۇزاي خۇمانە، شەرىعى خۇمان بەوى دەكەين. گوتيان: ئامۇزا گيان! وەرە شەرەمان بکە ھەرچى لە ھەمان جوانتر بين، شانە و سابوون ھەلنەگرين». گوتى: «كۆلو دانىن، پۇنىشن، تا شەرعو بکەم». پۇنىشتن، فەرخۆلەيان دەنىو خۇيان گرت؛ فەرخ گوتى: «لەخۇرايى نەبى ھەر كەس جوانىيى خۆى بلى جا ئەمنىش پىو دەلىم؛

نازدار، ئەتوو بلى». نازدار دەلى:

«ئەگەر نەمرم، بژىم، بمىنم،

بسكان دابىلم، چاوان برىژم، كولمان بنەخشىنم.

ئەگەر كىلىلى سىنگ و مەكان بترانىنم،

دەبى مردووانت بۆ لە قەبران ھەلستىنم».

فەرخ گوتى: «نازى ئەتوو بلى». نازى گوتى:

«بەھقى ئەۋەى كەم خولايە!

«ئەگەر چاوان برىژم، كولمان بنەخشىنم، بسكانم بکەم تاتايە،

حاجيانت بۆ دەگىرمەۋە لە مالى خولاي، لە رپى كابدەتوللايە،

نايەلم، چ تاقيان بچنە زيارەتى رەسولوللايە».

گوتى: «خاتوون ئەستى! نۆرەى توويە تووش بلى». خاتوون ئەستى دەلى:

«بەئاسمانى كەم، بەرۇژى،

ئەگەر بسكانم تاتاي بکەم، كولمانم بنەخشىنم، بترانىنم كىلىلى سىنگ و مەمك

و بەرکۇژى،

تىنىت بۆ دەستىنم لە مانگى، تارىكى دەدنيايە دەخەم، شەبەقت بۆ دەستىنم لە

پۇژى».

فەرخ گوتى: «ئەۋ مردووى بمرى، بۆ خۆشەۋىستى ھەزرتى ئىساي پوحوللا

يەك يەك زىندوۋىكراۋەتەۋە؛ دەنا بەكەسى دى مردوو زىندوو نابىتەۋە. پىاۋ ھەتا

پىر نەبى، دەست لە دنيايە ھەلناگرى، ناچىتە ھەجى؛ ئەگەر پىرىش بوو، سەد

ھەزار جۆرى بدەنى، ناگەر پىتەۋە. پىاۋىش ئەگەر ھەزى لە يەكى كرد، ھىچ

ئىختىياجى بەمانگ و رۆژى نىيە، تەماشاي بكا؛ چونكە مانگ و رۆژ بەرەزاي خولايە، ھەربووە و ھەر دەشبى، ناز و نازدار گوتيان: «ئەمەگى خاتوون ئەستىي بەھىچى نەدا.» ئەوان شانە و سابوون و تەشتيان ھەلگرت؛ رۆين. ئەويش فەرخى ئاويتە قەلاندۆشى خۆى، وەدوويان كەوت بۆ مالى. ھەتا ئەوان ھاتنەو، دايكى تەدارەكى بۆ گرتن، گوتى: كچەكانم چوونە شىو و كولئ ماندوويوون، دەبئ قساوئلتوونيان بۆ دروس بكەم.» كچەكان ھاتنەو. ناز و نازدار دەپشدا بوون. گەينە جئ؛ ناقايل بوون. دايكيان گوتى:

«رۆلە! ئەستى كوا بۆچيو دەگەل نىيە؟» نازدار دەلئ:

«كارمان گەلئك تەواو،»

ئەو دەگەل كەلەگاي خۆيتە لى دوايە بەجئ ماو،»

خاتوون ئەستىش گەيىبە جئ، لى دايكى كرد سەلاو.

دايكى دەلئ: كوئىنم دەبەركەن؛ كچەكەم دەگەل ئەو شەيتانەى ئابرووى نەماو.

نازدار دەلئ: ھو! خۆ كچەكەشت ئاگاي لى خۆى براو.

نازئ دەلئ: نازدار، خوشكى! تووخوللا چت لى قسەى داو.

نازدار دەلئ: ھاھوو! تازە ئەمە ئابروومان نەماو.

رۆنىشتن ويستراعتيان كرد تەواو.

ئەستى دەلئ: چلۆن ئابروويان برىم، لى خۆم بابان شئواوئ.

دەستى دەدا گۆزان، فەرخى لى قەلاندۆشى خۆى دەكرد، دەھاتە خوارئ بۆ پارزى

سەراوئ.

وسووى مەغانى دەيكەوت بەچاوه.

چەند ساللە پىوھىيە بىدوئىئى؛ ھىشتا نەيدواندووه. وسوو ئاغا گوتى: «كەس ديار

نەبئ ئابرووم دەچئ.» تەماشاي كرد دوو سئ پياو دياربوون، ھەيائى كرد بىدوئىئى.

خاتوون ئەستى چوو گۆزەى پرکرد، گەراو مالى. ھەتا ئىوارئ دانىشت. ئىوارئ

ھەلستا دەستى دا گۆزان، گوتى: «عاجزم دەچمە سەراوئ.» فەرخۆلە گوتى:

«ئەمنىش دىم» تىروكەوانىكى بۆ دروس كردبوو. سوارى قەلاندۆشى خۆى كرد؛

تىروكەوانەكەى لى سەسەر سەرى وى گرت. چوونە سەر ئاوى، گۆزەيان پرکرد و

گەرانەو. وسوو ئاغا گوتى: «دەيدوئىنم بەتەوھكولى خولايئ.» بانگ دىلئ:

خاتوون ئەستی خاتوون ئەستیکی نازداری!
 دەگەل شىخاڵە كەچەلى خەسارى،
 زەحمەتكىش و رەنج بەبارى.
 قەت بوو بەسەرىنى شلكى، تووشى ئەستۆت بوو هەتووبارى.
 چاوت ئەستېرەى رۆژى، مەمكت سېوى خوسارى،
 بەژنت بەمن بمىنى، بەدارىكى لە لىژى،
 دەمت بەمن بمىنى بەفینجانى قاوہى، مەمكت بەمن بمىنى بەگۆى لە زىڤرى.
 ئاورم تى بەربوو، نابى سەر وەرگىڤى؟
 ئەو هەتووى، كون بەگوو چىيە بەملانى دەگىڤى؟
 فەرخ گوتى: «ئامۆزا! ئەو بەمن و بەتۆ دەلى».
 خاتوون ئەستی دەلى: «گووى خوارد لە گووى بابى؛ سەگ دەوهرى و كاروانىش
 رادەبرى». فەرخ دەلى: «راوہستە. ئىنجا فەرخ بانگى كرد:
 «وسوو ئاغا، وسوو ئاغاىكى نەرى
 دوور بەدوور دەوهرى وەك سەگى مەرى.
 ئەتو قەت تەرخى ناكەى بوختان و بەدەفەرى
 ئەتو نازانى لە بنەچەكەى بەكرە مەرگەوهرى؟
 توو راوہستە، تا دە زگتدا وەبكەم گۆپكى دە شىت پەرى».
 وسوو مەغانى لەوڤىرا ەلەت. فەرخ پى كەنى گوتى: «ئامۆزا! بۆچ ەلەت ئەو
 حىزبەپە؟» كەس نەيدەزانى وسوو ئاغا لە ئەولادى بەكرىيە، ەتا فەرخ ئاشكرای
 كرد. خاتوون ئەستی و فەرخ چوونەو مالى دانىشتن، ەتا سبەهەينى. فەرخ
 خەوى لى كەوتبوو. خاتوون ئەستی دەستى دا گۆزان و ەتە سەراوڤ. فەرخۆلە
 وەخەبەرەت، تىروكەوانەكەى ەلگرت، وەدواى خاتوون ئەستى كەوت. وسوو ئاغا
 ئەوى شەوى ەتا رۆژ خەوى لى نەكەوت.
 گوتى: «دەبى فەرخى ببىنم. دامىنى بگرم، ئەو قسەى ئاشكرا نەكا؛ ئابرووم
 دەچى لە دنيايە. مەگەر لىرە دانەنىشم بچمە ولاتى بەسرايە».
 ئەگەر فەرخ گەيىيە پشت مالى وسوو ئاغاى، خاتوون ئەستى گەيىبوو
 سەراوڤ. پنچىك دوودرك فىسقىيىكى دەنڤویدا بوو؛ فەرخ تەماحى بوو بىكوڤى.

فهرخ دهگه‌ل وی مه‌شغوول بوو. وسوو مه‌غانی چاوی لی بوو؛ هه‌رای کرد، هاته خوارئ. فهرخۆله ته‌ماشای کرد وسوو ئاغا هات؛ زۆر ترسا. زۆر ترسا، گه‌یییه و به‌ئامپزی هه‌لی گرت. فهرخۆله پری هه‌رتک چاوانی ئاوبوو. وسوو ئاغا فهرخۆله‌ی هه‌لگرت و برديه ماله خۆی گیرفانی پرکرد له میوژ و له خورما. گوتی: «رۆله ئه قسه‌ی کردت، مه‌یکه جارێکی دی». گوتی: «وسوو ئاغا! ئه‌توو مه‌له ئه‌منیش نایلیم.» وسوو ئاغا گوتی: «فهرخۆله! بۆ خاتری توو ئه‌وا خاتوون ئه‌ستیم به‌خوشکی خۆم قبوول کرد.» گوتی: «وسوو ئاغا! ئه‌وه ئه‌توو بووی به‌ برای من.» دهستی برابه‌تیان پیک دا بوون به‌ برا. فهرخ هاته‌وه زگ فیسقه‌که‌ی بیکوژی. خاتوون ئه‌ستی له‌لارا هاته‌وه، فهرخی ئاویته سه‌رشانی خۆی؛ چوونه‌وه بۆ مائی. رۆنیشن به‌خۆشیی. هه‌وتووێکی چ باس و خه‌به‌ر نییه.

دیسان بۆوه گنچه‌لی شیخالی، دیته‌وه سه‌ر خاتوون ئه‌ستییه،

ده‌لی: «ئه‌گه‌ر ئه‌من شوانم ئه‌و بیته‌وه به‌رییه،

«ده‌نا حاشا مادوللا! ناچمه مه‌رییه.»

غه‌لیفه حوكمی کرد: «رۆله! ده‌بی بچی بی به‌ به‌رییه.»

گوتی: «بابه! فهرخی به‌رم. یان به‌جی بیلم له شاریه؟»

گوتی: «رۆله! فهرخۆله هه‌ر ده‌بی ده‌گه‌ل ئه‌توو بی؛ خۆ چ دایک و بابی دیکه‌ی

نییه.»

ئێستریکیان قه‌رار کرد بۆ خاتوون ئه‌ستییه.

ده‌گه‌ل قه‌ره‌واشیک و پیریژنکی سه‌رسپییه،

ده‌گه‌ل چه‌تریکی به‌غدایییه.

هه‌موو رۆژی سواری ئه‌و ئیستره‌ی بی بچیته ئیو مه‌رییه.

شیخال دلی به‌و قسه‌ی خۆش ده‌بی، ده‌لی: «ئه‌وه ژنی منه به‌یه‌کجاره‌کییه

ئه‌وجار ئینجا مه‌ری خۆم ده‌له‌وه‌رینم به‌بی ته‌خسیرییه.»

هه‌موو رۆژی مه‌حه‌لی چیشتانئ ده‌بووه ته‌واوه،

ته‌داره‌کیان بۆ ده‌گرت و ئیستریان بۆ ده‌ره‌یناوه،

سواری ئیستریان ده‌کرد چه‌تری له‌سه‌ر راگیراوه،

ده‌چوو له‌ شیخاله‌ که‌چه‌لی ده‌کرد سه‌لام و سه‌لاوه،

شیخال دهلی: «ئەتوو فەرخۆلەت بۆ دەگەلە خۆت هیناوه؟»
گوتی: «چ بکەم، هەر لە دووم دەگری، دایک و بابی نەماوه»
رۆدەنیشت و مەریان لە بێر دەداوه،
ئەوی رۆژی گەرانەوه بەداوه.
شوانان بەشیخالیان گوت: «ئەوه ژنی توو نییه، ئی فەرخۆلەیه بەئەمانەتی لە
توو مارەکراوه».

گوتی: «وێلا! سبەحەینی مەرگی دەکەم تەواوه»
رۆژ گەیشته مەحەلی چیشتانئ
خاتوون ئەستی دەدا فەرمانئ:
«ئێستەرەکهی بێننه دەرئ، بیاو کاری خۆی بزانی»
ئێستریان بۆ هینا ئەوجاره
خاتوون ئەستی لێی دەبوو سواره
دیشان بۆ کن شیخالە کەچەلی دەهاته خواره
سەلامی لە شیخالئ کرد؛ شیخال لەوی نەکرد پرسیاره.
لە بۆی دادەنا نان و ژەرە ماره،
گوتی: «ئەورۆ نایێلم فەرخ لە چەنگی من بێ قوتاره».
مەریان لە بێر دەدا شیخال سویندی خوارد سئ جارە:
«هەرکەسێک بەرخیکێ لەلای بڕوا، سئ جاری لئ دەدەم بەو داره»
ئەگەر مەریان هاوێر دەکرد، بەرخیک دەرپەری لەلای فەرخۆلەیی هەژاره.
خاتوون ئەستی خۆی فرئ دەدا، دەیگرتهوه ئەوجاره
وه عەرزی دەکەوت، نەیدەما ئیختیاره
شالواری هەلەدەکرا، کراسی بێند دەبوو، هەموو بەدەنی دیاره.
شیخال گوتی: «فەرخێ دەکوژم ئەوجاره».
دەستی رەق دەبوو پێی دە عەرزی نەیدەکرد کاره.
فەرخ کە ئاوری داوه تەماشای دەکا لە عەرزییه خاتوون ئەستییه نازداره
کەلەکەیی و پانی هەموو دیاره،

ده‌لئى: «به‌رخم به‌رخى پيره‌مه‌پړئ
 يا په‌ببى سهرت وه هه‌زارى گه‌پړئ
 وه‌ده‌رت خستون په‌نجه و پانيه‌ى ليلوپه‌پړئ
 به‌رخم به‌رخى به‌راني!
 عه‌مرم به‌پيريش هه‌ر جوانى،
 له بؤ‌فه‌رخؤ‌له‌ت وه‌ده‌رخستوه په‌نجه و پانيه‌ى بلقيساي سوله‌يماني.
 به‌رخم به‌رخى شه‌كئ!
 به‌ره‌كه‌تت بكه‌ويتته عه‌مرى ده‌گه‌ل كه‌له‌كئ.
 له بؤ‌فه‌رخى بئى دايك و بابت وه‌ده‌رخستون په‌نجه و پانيه‌ى ده‌وي مه‌له‌كئ»،
 ئه‌گه‌ر فه‌رخ ئه‌و قسه‌ى ده‌كرد ته‌واوه
 خاتوون ئه‌ستى له‌سه‌ر جيى خؤى هه‌لستاوه.
 پړى ده‌دا فه‌رخى له‌سه‌ر ئاميزى خؤى پړناوه.
 ده‌لئى: «ئاخر له‌سه‌رى توو ده‌بم بؤ‌سوؤ و به‌نناوه»،
 بؤ‌سه‌ر رازى كانيه هاتنه‌وه، ته‌داره‌كى مائى گيراوه.
 شيخال له‌ويى په‌قبووه ده‌ستى راوه‌ستاوه
 پيى له‌عه‌رزئ نايه به‌دواوه.
 دوو گورگان سه‌ريان له‌مه‌رى ده‌سوؤيه ناوه
 بؤيه مه‌حته‌لن، ئه‌گه‌ر بيى بگه‌رينه‌وه به‌ولاوه.
 ته‌داره‌كى خؤيان ده‌گرت، بيىيان ده‌يانگوت: «شيخال، مائناوا»
 ئه‌گه‌ر ئه‌وان ده‌رؤبين، ئه‌و گورگانه بؤ‌مه‌ريان راكيشاوه
 هه‌روا بيى بوو، رووى خؤى ده‌رني، ده‌يگوت: «مه‌رى مه‌نه‌ماوه
 ئه‌و گورگه بردى، بؤ‌ده‌نكى ناكا ئه‌و پياوه؟»
 كوتيان: «مال خراب! ئاخر ده‌ستى په‌قبووه، دوعاى فه‌رخى لئى كراوه»،
 خاتوون ئه‌ستى تكايى له‌فه‌رخى ده‌كا، ده‌لئى: «بلا ئه‌و گورگانه بگه‌رينه‌وه
 به‌دواوه»،
 فه‌رخ بانگ ده‌كا: «گورگ! ئه‌ى جووته گورگى ده‌كه‌نعانى!

به رهزای خوډای ئاسمانی
 وهرن له مهړی من بېژېرن؛ بهرن بیکه ن به کهباب. ئهوه له جیاتی زهکاتیم دانئ.
 ئه ی جووته گورگه ی ساحی بی بهراتئ!
 وهرنه پېشی شیخاله کهچه ل دهستی ناگاتئ
 یه کی چاک بېژېرن، بهرن دهړتی خوډایرا ئهوه له جیاتی زهکاتئ».

کئ بوو له جووته گورگی ده جندییه
 دههاتنه خواری به گورجییه
 هیچ نه ترسان له شیخالییه.
 یه کی چاکیان بژارد رایان کتشا به بی ته خسیرییه
 ده لئین: «ئوه زور حه لاله هم زهکاته؛ هم مالی شیخ فره خییه.
 خو لا رسقی ئه ورؤی داینئ؛ که ره مداره بو رؤژیکی دییه».

بیریان جله وی ئیستریان دهگرت، دهیانگوت: «فرخوله! دوعایین بو بکه له
 په بییه
 شیخال دهست و پی خو ش ببنه وه، بچیته وه مه پریه؛
 دهنه گورگ پئی فتر بووه قهت یه کی نامینییه».

فره خوله ته مه نای ده کرد له خو لایئ؛ حه زره تی جویرائیل دههاته کنی
 به یه کجاره کییه
 گوتی: «فرخوله! جاریکی دی دوعای مه که له که سی دییه»
 فره خوله ته مه نای ده کرد له جویرائیلییه،
 ده یگوت: «ته خسیری من نه بوو دهستی لی هه لنه گرتم خاتوون ئه ستییه».

بو مالی دههاتنه وه فره خ و بیرییه.
 ژنیک بیدین بوو، ئه وه مروه تی مه ولوود سوراحییه
 شه ی تانی کرد له فره خی فه قیر و له خاتوون ئه ستییه
 دایکی خاتوون ئه ستی جنیوی دا به فره خییه
 گوتی: «ئوه نه قلی بابی گوربه گوره که ی دهکا، ئابرووم به ری له شاری داودییه
 وه لاهمی قاعبه! رؤژیکی دی نابئ ئه و شه ی تانه ی دهگه ل خو ت به ری به مه پریه
 شیخال چاکه له حه یفی ئه وه ی خو ی نه کوشتییه».

خاتوون ئەستی دەگريا، دەپاراوه،
 فەرخۆلەى دەسەر كۆشى خۆى داناوه؛
 ھەر چوار براى ھاتن لەولاوه.
 گوتيان: «ھا خوشكى! بۆچى دەگري، چت لى قەوماوه؟»
 گوتى: «برالە! رەبى خولاگيرم بن ھەر لە من خراب قەوماوه.
 ئەمنو دەگەل كەچەلئىكى دە تەرازوويى ناوه،
 ئىستا دايكم ھەموو رۆژى دەمكا بۆسو و بەنناوه،
 دەلى قايل نيم فەرخۆلەى بەرە نيو مەرى، چونكە ئەورۆ گورگ لە مەرى داوه».
 گوتيان: «خوشكى! دايكم بۆ ھىندە خراپە؛ جا چى بەسەر فەرخى فەقىرەوه
 داوه؟»

براىەكى دى گوتى: «دايكمان چ قسان بكا، وەبزانى سەرى تاشراوه».
 سبەينى بەيانى دا، بىرى خريوونەوه بۆ مەرييه.
 دايكى خاتوون ئەستى گوتى: «قەدەغەيە نابى فەرخۆلە بچى چ جارى دييه،
 ئەورۆ دەچين ئەمن و خاتوون ئەستىيە».
 خاتوون ئەستى گريا: «خولايە! ئەمن چارەم چييه؟
 فەرخ بەجى بمىنى، دەمرى بەبى كەسيه».
 فەرخى بەدزى بەرى کرد بۆ مەرييه،
 دايكى پى نەزانىيه.
 دوو بە دوو سوار دەبوون لە ئىستىرى خاتوون ئەستى دەگەل دايكييه.
 رەپشيان كەوتن بىرييه.
 تەماشايان کرد فەرخۆلە دەروا لە بۆ مەرييه،
 بەتاقى تەنئىيى؛ كەسى دەگەل نىيه.
 دايكى وەرگەراوه، سى چوار چەپۆكى دا لە خاتوون ئەستىيە،
 دەلى: ئەوه خەتاي تۆيه ئەو شەيتان و رموزنە پى وەبەرە خۆى گرتىيه
 ھەتاوھكى دەگەينە فەرخۆلەى بەيەكجارەكييه،
 ئامۆژنى لى دەدا. ئىستىرى وەسەر دەپەراند پى بريندار دەبوو، خوينى لى
 دەبوو جارييه.

خاتوون ئهستی خۆی له ئیستری فری دها سویندی دهخوارد دهیگوت: ناچمه مه‌رییه

دهچمه‌وه کن غه‌لیفه‌ی بابم، لیت دهم به‌عزره‌چییه،
بابم فه‌رخۆله‌ی به من داوه به‌ئمانه‌تییه
ئه‌گهر ئه‌توو فه‌رخۆله‌ی له‌و چۆله‌ی بکوژی، جا من له‌کن بابم جوابم چ ده‌بی، بۆم
ده‌بیته‌ پوره‌شییه».

دایکی گوتی: «قه‌حه‌! وهره‌ سواریه‌ برۆین بۆ مه‌رییه».

گوتی: «ئه‌توو برۆ، به‌خیرچی؛ ئه‌من فه‌رخۆله‌ی ناکهم خورایییه.
ده‌بی بابم به‌و قسه‌ی بزانی، دها بۆ من ده‌بیته‌ غه‌یانه‌تییه؛
له‌سه‌ر هه‌وتوو و چلوان بوو، ئه‌من ئه‌وه‌هم به‌خێوکردییه».

دایکی گوتی: «وهره‌. سواریه‌؛ ئه‌وه‌ش له‌گه‌له‌ خۆت بیته؛ قه‌ت که‌له‌گای وا
نییه».

خاتوون ئهستی سوار ده‌بوو. پیلای فه‌رخۆله‌ی ده‌گرت، ده‌یئاویته‌ سه‌ر شانیه‌یه.
تووشی دروویکی بوو. فه‌رخ له‌ پشته‌وه‌ بوو. پرۆ دا دروه‌که‌ی پچری، بردی له
پشته‌وه‌ وه‌بن کلکی ئیستری دا. ئه‌گهر ئیستر دروه‌که‌ی گه‌یییه؛ کلکی ئاویته
سه‌ره‌. درووی ده‌کونی راچوو. ئیستر ده‌ریه‌ری ئه‌ویه‌ر ئه‌ویه‌ره‌.
ئه‌گهر ئیستر هه‌لات به‌ولاوه
هیندی خۆی له‌ دار و به‌ردی داوه
ئامۆژنی فری دها، له‌وئ به‌جی ماوه.
فه‌رخ دهستی دها هه‌وساری ئیستری، جله‌وی کیشاوه،
ئیستره‌که‌ی راگرت، درووه‌که‌ی له‌بن کلکی ده‌ره‌یئاوه.
ئه‌گهر چوو سه‌ر ئامۆژنی، زمانی شکاوه.
خاتوون ئهستی به‌سه‌ر خۆی دادا، گوتی: «دایکم نه‌ماوه».

فه‌رخ پتی پی‌که‌نی، وه‌سه‌ر پشتی گپراوه.
خاتوون ئهستی دهستی ده‌ستۆی فه‌رخ‌ی کرد گوتی: «دایکم چاک بکه‌وه؛ ئاخ‌ر
پۆژ که‌می ماوه؛
ناکه‌ینه‌ مه‌ری؛ لیمان عاجز ده‌بی ئه‌و شیخالی مال شیواوه».

هەتا گەينه شىخالى لىيان كرد سەلاوہ.
دابەزىن بەپەلەپەل، مەريان لە بىر داوہ.
تەدارەكى خويان گرت. ئەوي رۆژى خاتوون ئەستى گوتى: «شىخال دەولەت زىاد
و مائاوا»

شىخال گوتى: «خاتوون ئەستى! ئەمن ئاغام، لەبەر ئەتوو شوانم؛
ئەگەر لەبەر ئەتوو نەبى، براكانى توو بە نۆكەرى خۆم دەزانم.
لەبەر عىشقى توو كەركى كوردى ھاتۆتە شانم،
كەلاشى دۆمى وا لە پىيانم.
ياخولاً! بەخىرپى سەر چاوەكانم». ئەگەر گەرانەوہ بەداوہ،
خاتوون ئەستى دەستى دە پىشتىنى فەرخۆلەى ناوہ،
دەلى: «وہختە لە سوپى دايكم كوئىرم بى چاوە.
ئەگەر نەگەينه دايكم خراپ قەوماوہ». فەرخۆلە دەلى: «ئامۇزا لىي گەرە زۆرم رىق ھەلستاوہ.
«دەربەندى خۆم نىم، ئەگەر ئىستىر پىي لە من ناوہ.
حەيفى وەى دەمكوژى، لەسەرى من لە تووى داوہ.
ئەگەر لىم گەرپى، دەبى ھەروا بەرت بى، ھەتا دنيا دەبى تەواوہ». خاتوون ئەستى دەلى: «وا نابى، حورمەتى ئى منىش و ئى تۆش بە دايكمەوہ
ماوہ».

ئەگەر ھات گەيبىيە دايكى، خاتوون ئەستى گەلىك گرياوہ.
فەرخۆلە گوتى: «لىي گەرە؛ ئەوہ فەسادە شارى داوئىيەى تىك داوہ». خاتوون ئەستى دەلى: «ئەگەر دايكم چاك نەبىتەوہ، ئەمن كوئىرم دەبى ھەرتك
چاوە.

ئەگەر چووينەوہ باجم نالى، دايكت بۆ نەھىناوہ». فەرخ ھاوارى دەكا: ئەى خولاي لايەزانە!
ئەوجار بۆ خاترى من بىتە زوبانە».

ئەگەر شووئىكى لى دا . بوو بە دېلە سەيئىكى رەش ئەو بەستەزمانە ،
جا سەبوونى گەرمىنى لى دەدا ، بۆچوروكى لە پشتى دەھات ، ھىندەى
دەركىشابوو زوبانە .

ئېستىر پىكى لى دەنا دەرى دىنى ھەر چوار سەمەلۆكانە .
ھەتا گەينەوہ قەراخى شارى داودىيە ،
دەلى : «فەرخۆلە ئامان ! ئەوہ ئىنساف نىيە
بابم دەپرسى : دايكت كوانى ، ئەو سەگەو بۆ چىيە ؟
وەرە چاكى بگەوہ بۆ خاترى خولای و رەببىيە »
دىسان بۆى دەپاراوہ لە رەببىيە ؛
ھەزەرتى جوبرا ئىل دەھاتە كنى بە قاسىدىيە ،
دەيگوت : «ھەر دوعايەكى ئەتوو كرت خولای لى قىوول كردييە .»
ئەگەر فەرخ شووئىكى لە ئامۆژنى دا روح ھاتەوہ بەرييە .
جنىوى دەدا بە فەرخۆلە و بە خاتوون ئەستىيە .
سوار دەبوون دەچوونەوہ شارىيە .
ئەو بىدبىنە دەچۆوہ كنى كورەكانى لە فەرخ و ئەستىيان دەبوو بەعەرزچىيە .
كورەكان گوتيان : «دايە ئابروومان مەبە دەيبە تلخىن بەدزىيە ،
ئەگەر مام غەلىفە بزانى ئاسارمان دەبرىيە ،
لەسەر فەرخۆلەى بەسەرماندا وىران دەكا شارى داودىيە .»
فەرخۆلە وای گوت بەخاتوون ئەستىيە :
«ئامۆزا ! نەتزانى ، ئامۆژن لىن بووہ بەعەرزچىيە .
ئامۆزا ! ئەمن دەرۆم ئى دى كەلكى تۆم نىيە .
ئەگەر لىرە بم سەرم دەپىن بەيەكجارەككىيە .
سەفەرم سەفەرىكى ناتەواوہ ؛
«ئامۆزا ! دەولەت زىاد و مال ئاوا »
گوتى : «بۆ كوئ دەچى ، بەمندا ئىم بەختو كرى ئەمنى بابان وىرانى »
گوتى : «ئامۆزا ! دوور ناچم . دەچمە مالى وسوى مەغانى .»

فەرخ لە جێی خۆی ھەستاوہ.
دەگەڵ خاتوون ئەستی بانگی خۆشیان لێ داوہ،
فەرخ لێی دا پۆیی گوتی: «مائاوا»
گوتی «پۆ، بەخولات دەسپێرم. بەھەموو لایەکی ئەمنو دە مست شیخاڵە
کەچەلی ناوہ.

فەرخ ھەستا چووہ مائی و سووی مەغانی.
خەبەریان دا بە و سوو ئاغا لێ مائەخۆی پیتی زانی.
بەپیریئەوہ ھات بۆخۆی و بەخیزانی.
ئەگەر فەرخ دەچوو لەوی دەکرد سەلاوہ.
و سوو ئاغا یەک پێ لەبەری راوہستاوہ.
گوتی: «قوربان! ھەرچەندی مائی ھەمە، ئەوا دام بەتوو لیت نەزراوہ.
و سوو ئاغا نۆکەرێکە لە پیتشت راوہستاوہ.
ئەوہ مائی تۆیە، ھیچ تەوہلوقی منی بەسەرەوہ نەماوہ».
ئەگەر تەماشایان کرد، مانگی موبارەک و دەدرکەوت پەمەزانە، تەواوہ.
ھەموو کەس کەوتە سەرپای پەمەزانێ.
خۆشی کەوتە مردووی گۆرخانی.
ھەتا بیست و ھەوت لە پەمەزانێ بوو تەواوہ،
مام غەلیفە کەولێک و جوانو ئەسپێکی بوو، لەبەر کورەکانی بە فەرخۆلە
نەداوہ؛

لەمێژە ئەو جوانو ئەسپە بۆ فەرخێ ھەلگیراوہ.
مام غەلیفە دەلێ: «چ بکەین لە پەمەزانێ؟
ھەر کەسێکی مزگینیی مانگی موبارەکی بۆ ھینابام، ئەو جوانو ئەسپ و
کەولەم دەدانی».

وا دەلێن پدین سپی و مەلێیە:
«قوربان! ئەو پۆ بیست و ھەوتی مانگێیە،
ھەتا سێ پۆزی دی، ھەبھوو! لە کوێیە»

ئەو خەبەرە بەفەرخى و وسوو ئاغاي دراوہ .
وسوو ئاغا گوتى: فەرخۇل ئەورۇق بىست و حەوتى مانگىيە؛ مامت جوانو
ئەسپىك و كەولكى بۇ مزگىنى مانگى موبارەكى داناوہ .
فەرخ گوتى: مانگ مانگىكى تەواوہ؛
عەسرىكى تەمىزە فەسلىكى مەلا بانگى داوہ .
فەرخ و وسوو ئاغا وەسەربانى كەوتن، چاويان لە ھەموو دىيائى گىراوہ؛
ھەرچەندى خەلقى داودىيە، بەرەو پروى مانگى مونەوەر راوہستاوہ .
خاتوون ئەستى كوندەيىكى ھەلگرتبوو بۇ چۆمى ھات واوہ؛
فەرخ گوتى: «وسوو ئاغاي گيانە!
بلىن بەخەلقى خولاي ساحب ئيمانە،
ھەركەس بۇ جىرانى خۇى بەرى رۆن و برىنج و كاسە جىژنانە» .
خاتوون ئەستى چوو كوندەى پىر كەد ھاتەوہ لەولاوہ،
كوندەى وى خرابوو دلۇپ دلۇپ ئاوي لى دەتكاوہ،
وہەلەكى خاتوون ئەستى دەكەوئ بەلەكى ھەموو تەپكراوہ .
فەرخ دەلئى: «تەماشاي ئەو كوندەى كە، حەپاي لەكن نەماوہ؛
ئەمن لازمە دەگەل ئەوى بكم شەپ و داوا» .
وسو ئاغا دەلئى: ئەوہ بى سەر و ئەزمانە چى دەگەل توو پى نەكراوہ .
فەرخ بانگ دىلئى: ئەى كوندەم كوندەى بەرانى
عەمرم بەپىرىش ھەر جوانى،
ئەگەر شەرمى لە من ناكەى، بترسە لە يەزدانى .
بوو لە من تەپ دەكەى پەنجە و پىيى بلقىساي سولەيمانى .
كوندەم كوندەى بزنى،
يا رەبى قەت كىردى قەسابانو ھەلنەگىرى لەسەر گەردنى
ئەتوو بۇ لە من تەپ دەكەى پەنجە و پانىيەى دەوئ شەكرەژنى
كوندم كوندى پانىرى!
بتگاتى نەخوشىي رەشەگوئىرى

ئەتوو بۆ ئاوی لە كۆلى ئەوئ شەكرەژنى دەبوئى
 كوندم كوندىكى نادانە!
 گۆشتى تۆيان نەخواردە چ كافر و موسلمانە
 ئاوى بۆچى دەبوئى بەخاتون ئەستىبە غەيانە.
 وسوو ئاغا تەماشای مانگی مونهور بکە؛ ئەو لە حەوت تەبەقەى ئاسمانە،
 فەرخ دەلى: «وسوو ئاغا چ بکەين لەوئ رەمەزانى؟»
 «هەرچى بکەين هەرايە، بەغەيرەز شوكرانى.»
 بىلا مزگىنى مانگی موبارەك بدەين بە مام غەلىفەى دەپتەش هەموو كەسىدا
 بزانتى
 مامى خۆمە هەر ئەو خەلاسم دەکا لە تەنگانى،
 جا مزگىنى بەرىن بۆ مام غەلىفەى، ئاغاى شارىيە.»
 مام غەلىفە ئەگەر واى دەزانىيە،
 لە مانگی مومبارەكيان دايە مزگىنىيە،
 ناردى كەول و جوانو ئەسپى نارد بەديارىيە.
 فەرخ كەولى دا بە وسوو ئاغاى جوانو ئەسپى قيوول كردييە.
 ئەوى ئەسپ و كەوليان هينابوو، خەلاتى كردن بەنەجىمىيە،
 گوتى: «عەرزى مام غەلىفەى بکەن، روح و سەرم هەر ئى وييە.»
 ئەوئ شەوئ لە مزگەوت و خانەقاى تەگبىريان رۆناوه،
 لەبەر خولای دەپارانەوه سەلهواتيان لى داوه،
 سبەهينى كە نوئىزى رەمەزانيان دەکرد، نانى هەموو كەسى دراوه.
 كورپى مام غەلىفەى چوونە خزمەت بايبان، راوهستاون تەواوه.
 دەلین: «بىلا، بچين فەرخۆلەى بىنینهوه. ئابروومان نەماوه،
 لە ماله وسوو ئاغاى، بەينهلا پياويكى تەواوه.»
 مام غەلىفە گوتى: «ئەگەر لە دوو فەرخى دەچن بەيەكجارى،
 دەبى هەمووتان خزمەتى بکەن بەقەننەدارى.
 بىتەوه رۆنىشى بەگەورەى شارى.»

کوری مام غه لیفه ی له بابیان قبول کرد ته واوه .
له هه موو که یخودا و سهید و مه لایانیان گتیراوه
هه موو بۆ ماله و سوو ئاغای ده هات ته واوه .
وسوو ئاغا به پیریانه وه هات ئیکلامی هه موویانی کیشاوه .
که ینی، که وشێ فه رخییان له سه ر سه ری خۆیان داناوه ؛
ده لێن: «قوربان! که وره ییی شاری داودییه ی به توو دراوه .
ئه وه کوری مام غه لیفه ن که وره ییی توو قبول کراوه .»
گوتیان: «وسوو ئاغا چ ده فه رمووی له بۆ مه ؛ ئه مه ده که پینه وه چ کاری دیمان
نییه .»

فه رخۆ له گوتی: «حاشا و مادوللا؛ نامه و ئاغایه تی شاری داودییه ؛ ئه من له
ماله و سوو ئاغای دانیش تووم به نوکه رییه .»
وسوو ئاغا ده لێ: «ریم ناکه و ئه من هه یچ به شم به سه ر ئه و مال و ده ولته وه
نییه .»

فه رخ ده لێ: «قه ت ناچه وه نیو شاری داودییه ی جارێکی دییه .»
ده و ئه هه موو که رانه وه به یکه یفیه ،
فه رخ ده لێ: «وسوو ئاغا! چوونه وه بۆ من چوونه وه عه یب و شووره یییه .
ئه گه ر لیره ش بی سه حه ت بم، ده چه م ماله خالم ئه و له شاری شامی میری وا
نییه .»

که یخودا و کوری مام غه لیفه ی هاتنه وه به دواوه ،
موژده یان به مام غه لیفه ی داوه .
گوتی: «لئی که پین هه تا راده بری شه ش له شه شه کانی؛
ئینشاللا ده ییه نمه وه سه ر مه کانی خۆی هه تا هه موو که س پی بزانی.»
کوری مام غه لیفه ی به دزی بابیان و خاتوون ئه سستییه بۆی هه لده که نن زیندانی؛
شه و ئه فه عله ی به زتیریک به که ری ده گرن هه یچ که س نازانی قه ت وچان ناده ن له
گل کیشانی،

هه تا روژ ده بیته وه ، فه سلێ مه لا بانگدانی .
ئه گه ر شه ش له شه شه کانی چوون ته واوه

كورپى مام غەلىفەى ديسان هاتن لەولاوه
 چوون، ئىكلامى فەرخۆلەيان كىشاوه
 كەوشيان لەسەر سەرى خۆيان داناوه.
 فەرخ ئاورپىكى بە وسوو ئاغای داوه
 دەبگوت: «وسوو ئاغا نازانى چ قەوماوه؟
 دەبى ھەر بچمەو، داوه لەمنیان رۆناوه».
 لە جىيى خۆى ھەلستا كەوشيان بۆ رۆناوه
 وەدەرکەوت بۆ مائە مامى خۆى گەراوه.
 خاتوون ئەستى تاماشای کرد، ئىجھەى ئامۆزای و براى هاتن لەولاوه.
 خاتوون ئەستى نەيزانى زىندانى بۆ درس کراوه.
 دەودەمىدا موسلمانىك هات، خەبەرى بە ئەستى داوه.
 خاتوون ئەستى دەلى: «واى كوئىم بى چاوه!
 لە قەسەى ئەنگۆ دەنا ھەر ئەوئەندەى لەسەر دنيايە ماوه».

ھەراى دەکرد، دەزووى بەدەرزىيەوہ کرد، جامىكى ئاو ھىنا، تىيى ئاويت، لەسەر
 رپىي دانا. فەرخ ئەگەر چاوى پى كەوت گوتى: «ئەو دەزووہ كفنم پى دەدروون؛ ئەو
 جامە زىندانە تىيى دەكەوم، تىدا دەخنىكىم. ئەو ئاوەش پىم دەشۆن». ئەگەر واى
 چاوپى كەوت، مستىكى لە دەمى خۆيدا، خوين هاتە خوارى؛ گەراوه. گوتيان:
 «قوربان ئەو خوينە چ بوو؟» گوتى: «نازانم! دەچم دەمى خۆم دەشۆم». گوتيان:
 «قوربان! ئەو خەلقە ھەموو نۆكەرى تۆيە. دەمى خۆت لە مالى بشۆ». گوتى: «نا
 ئەمن عەمبەلیم، دەبى بچمە سەر شەتى داودىيەى. ئەنگۆ رۆنىشن، ئىستا
 دېمەو». ئەگەر لەوان رەدبوو، دەمى خۆى بەدەستىرەى ئەستىرەى ھەراى کردە مائە
 وسوو ئاغای. وسوو ئاغا گوتى: «قوربان! چ قەوماوه؟»

فەرخ دەلى: «وسوو ئاغا گيانە!
 نەمگوت كورپى مامم دەگەلم غەيانە
 جوانو ئەسپەكەم بۆ بىنە دەرى، ئەمن دەروم لىرەكانە.
 دەگەلپان دەرنابەم، ھەمووى شمر و شەيتانە.
 وسوو ئاغا دەلى: «سەرت لەسەر دادەنیم، فەرخۆلە گيانە!»

فەرخ دەلّی: «چارەم براو، وسوو ئاغا گیانە!
 دەبّی برۆم لیرەکانە».
 جوانووی فەرخیان هینادەرە،
 لئی بکەن زینی موختەبەرە.
 پئی نا رکئیف کەوتە سەرە،
 دەلّی: «وسوو ئاغا دادەبەزمەو، بەخۆرایییە ئەو سەفەرە
 شیرەکەئە بایم بۆ بێننە دەرە،
 جوانو ئەسپەکەم بۆ بگێرن ئەو سەر ئەو سەرە
 کئی بوو؟ لە فەرخۆلەئە نازدارە،
 شیریی بابی وەچەنگ کەوت ئەو چارە
 دەستی دایە، بۆ یەختەخانەئە مامی چوو خوارە،
 دەرکی کردەو، چوو، لە تەویلەئە گرتی قەرارە.
 بەتەویلەئە هات، لە رەفیسکەئە هەموو ماین و ئەسپانی داو،
 قەت یەکیکی بەساغی نەماو.
 هەلات و بۆ مالمە وسوو ئاغای گەراو،
 پئی دەرکئیفی نا، وەسەر زینی کەوت تەواو،
 دەلّی: «وسوو ئاغا! گێچەلە، بۆخۆم و بۆ تۆم بنیاد ناو».
 مەیتەر و میرئاخوڕ هاواریان برد بەهەشتاو
 خەبەریان لە مام غەلیفەئە و لە کورانیان دەگێراو.
 کورپی مام غەلیفەئە دەنگی لەشکریان دا هاتن لەولاو.
 ئەگەر وسوو ئاغای وا دەزانئە زڕیی دەبەرکرد مەتالی دە دەستی هەلکیشاو
 خزمی خۆئە هەموو بانگ کرد، لە پیش کورپی دە مام غەلیفەئە راوہستاو
 سویندی بە کەلاموللایە خوارد: «ئەگەر هاتوون فەرخی بکوژن، نایەلم، یەک یەک
 سەری بچیتەو بەدواو».
 هەموو دەیانگوت خیرە؛ ئەمە خزمەتی دەکەین. هەر گەرەبە ساخب ئیختیارە.
 هەر زەرەری لە خۆئە داو.

فهرخ گوتی: «وسوو ئاغا پیتی ناوی دهولت زیاد و مالی ئاوا».
 ږکیتی له جوانووهکهی ددها؛ ئهمهگی خاتوو ئهستیپی لهسهه بوو، توری بهسهه
 ههرتک چاوان کشاوه.
 خه بهر به خاتوون ئهستیپی ددری، دهلین: جوانووهکهی کویر بوو، ږی بی هیچ
 کوئی سههدهه نهکراوه.
 خاتوون ئهستی گوتی: «بلا بمکوژن لهسهه فهرخی». بانگ دیتلی: ئهی جوانووله،
 جوانوولهی سههه سالان!
 رهنگت ده کلکی ددهم، خه نهت دهگرم ده بژ و یالان.
 ږوچی خوتم نهزر دهکهه، ئهگهه فهرخم بۆ دهکهه، له دهس دژمنان له دانگهی
 مالان.
 ئهی جوانووله جوانوولهی سههه هوزان!
 چرای چاوی خوتم فرزهندی رهش بوزان
 ږوچی خوتم نهزر دهکهه، ئهگهه فهرخم بۆ دهکهه له چهنگ دژمنان، له دهس
 ناموزان.
 ئهی جوانووله، جوانوولهی گوفتاری!
 رهنگت ده کلکی ددهم، بزانته دهگرم له ژهنگاری
 فهرخم بۆ خه لاس بکهی، بۆ شاری شامی بچپتهوه خواری
 ئهگهه خاتوون ئهستی گهردنی جوانوولهی ئازا کرد و ږویی له دنیا به ږووی
 کرده کوپستانی و کپو سهراهه
 له ویندهری بهفر نایداتی ږیگایه.
 ئهوا لهشکری دی له دوا به،
 وسوو ئاغا ههروا دهگه لپانه، سوپندیان لی دهخوا به که لاموللایه
 دهلی: «نابی ئیلاقهه فهرخی بکهه، ئهمهگم دهچی بهزایه».
 فهرخ بانگی بهفری دهکا:
 «بهفری کوپستانی! گه لیک بهفریکی نادری»
 بووی بهچهرده جابر، ږی له موسلمان و ږیوار دهگری
 ناپهلی میوان بگاته ئاوه دانیهه، مه نزلکی پهیدا بکا، له تینوان نهخنکی، له

برسان نه مری».

به فر ده لئ: «فرخو له، چرای چوانم
ئمن خانه خویم ئه تووی میوانم
ئمن به ره زای خو لای بینای چوانم
به ره که تی ئرز و ئاسمانانم.
له وهش به دره وهه پوژی هرچی به گیانم؛
له وی زیاتر، درمانی نه خویش و بیووردارانم».
فرخ ده لئ: «بزانم چلونم لئ هاتوته مؤله کئ، هر نه خویشیکی تو ته له ب دهکا،
ره بی! لئی بییه کوخه و برک،
لئی بچییه ده که له کئ. هر نه خویشیکی به توو پراس ده بیته وه، هه لئه سستی له وی
که ونه لیفو کئ».

ئه گهر فرخ دیسان ئاوری ده داوه،
له شکر شاری داو دییه ی ئاوا به داوه،
وسوو ئاغای ده پیشدایه، به پداغی راکیشاوه.
فرخ هاوار دهکا: یا ساحبی عرز و ئاسمانئ!
ره بی! خه لاسم بکه ی له وی ته نگانئ.
ره حمی به وی کرد ساحبی عرز و ئاسمانئ
هه ور ده چریکینئ، هه لئ کرده شه مالی، لئی دا له گوپال بارانئ.
هه تا دوو سه عاتان باری ته واوه
له پاشان خو لا رحمه تی کرد، دنیا رو شه ن کراوه
له هه موو زینو و بانوان هه لستا سیلاوه
فرخ ئاوری وه داوی خوئی داوه
له شکر شاری پالی وی داوه
ده لئ: «به خو لای ده مکوزن سه فهرم ناته واوه
خاتوون ئه سستی چاو به له کم لئ به جئ ماوه».
شه تی داو دییه ی پری هاتووه له سیلاوه،

فەرخ ئیختیاری لى برا، ملی له شهتی داودییهی ناوه.
 فەرخ چوو ده شهتیوه، وسوو ئاغا دهستی بهقورعانی داداوه
 سى جاری که لامولای کرد تهواوه،
 دهلی: فەرخ له شهتی داودییه بخنکی، نایهلم عهبدیکو بگه پیتتهوه بهداوه.
 پاکانو سهردهبیم شاری داودییهی دهکههه بلآوه.
 خولا فرسهتی جوانووی فەرخى داوه
 گهیییه بهری ئهوبههری چهنگی لهسهه دیواری رۆناوه
 چۆم رای ددها خواری، قهوهتی نهماوه.
 کهلینکی خولا بهوی دا، دهستی ئاویته سههه، فەرخ نیوی هیناوه
 هیزی له خوئی دا، فەرخ کهوته بهیاری، لینگه چهکمیکى ده رکیفیدا ماوه
 فەرخ خلاس بوو جوانۆکههی برد ئه و ناوه
 فەرخ دهلی: «له شهتی مرادی په پیمهوه
 جوانولهه چوو بهزینهوه
 بهپی و چهکمه زترینهوه
 خاتوون ئهستی لیره نییه بیگترینهوه».
 فەرخ دهه پیمهکی جاوی ده پیدای بوو. پیمه کیشی پیحواس بوو دهه پیمه کهه
 تهه ببوو، له لاقانی دههالا، پیمهیان ماندوو بوو؛ فەرخ دهلی:
 نه ههه رازت له بههه بی شهقاویک
 نه کۆلت پی بی گهزه جاویک
 نه هوول قهه زداری ههچ کهس بی قۆشه دراویک».
 فەرخ دهلی: له ورۆ بهدهر ههچ میوان به شهتی داودییهی نهکا ئیختوباری
 نه خوئی به خانه خوئی دهزانی، نه له میوان و پیمواری دهکا پرسیار
 له ورۆ بهدهر کهس به شهتی داودییه نهکا متمانی
 نه پرسیار له میوانی دهکا، نه خوئی به خانه خوئی دهزانی
 رهه بی شهتی داودییهی خولا گیرم بی ئهوی رۆژی خولا دهکا دیوانی.
 له ورۆ بهدهر ههچ میوان به شهتی داودییهی نهکا ئیختوباری

نه خوځی به خانه خوځی دهنانی نه له میوان و خانه خوځی دهکا پرسپاری
 ربهی له ناهی من سی مانگهی به هاری نه بی چوری ئاویت لی نهیته خورای
 چ بکم ئه من به ناچاری
 بانگیکم وه بهر خولای، به کم وه بهر جه باری».

فهرخوله خهوی به سهردا باری،
 جوانووی فهرخی له دریا وه درکهوت به یه کجاری. به فهرخولهی نه دهنانی
 له کویتیه، بویه گریا به زاری، شه مال که هات بینی فهرخی بۆ جوانووی هینا
 به یه کجاری.

ئه گهر بینی فهرخی کرد ته واوه
 لینگی دا هتا چو له سهر فهرخی راوه ستاوه
 گوتی: «هالی ناستینم، خه مگینه، شاری داودییهی لی به جی ماوه
 خه مناکه له خاتون ئهستی هه لپراوه».

دهستی به له وه پری کرد له وی راوه ستاوه
 پیره بارگینیک نه خو شه چند ساله درکراوه
 له چۆل و بیابانی له وه پراوه
 ئه گهر جوانووی فهرخی کهوت به چاوه
 له سهر را دیته خوار بۆ شه تی داودییهی دهیگوت: «بزائم کتیه له وی راوه ستاوه؟»
 جوانوولهی فهرخی ئه وی کهوت به چاوه
 گوتی: ئینشاللا ئاوه دانیه کم بهو گیانده به ره، وه چه نگ ده که وی ته واوه
 ئه گهر پیره بارگین هات له ولواوه
 جوانووله ئه گهر ته ماشای کرد، گوتی: هه خو ئه وه گوله درکراوه
 ده گهل جوانووی فهرخی دهستی کرد به شه پ و داوه
 هه رچه ند به دهنی جوانووی فهرخییه هه مووی پچراوه
 جوانوولکه سهر سمیککی وه فهرخی هه لداوه
 فهرخ له خه وی هه لستا ته ماشای کرد هه موو به دهنی جوانوولکهی پچراوه.
 ده لی: «خودایه! حه قی من و شه تی داودییهی بکه ته واوه!»

ئەمن چ بکەم دەگەل شەتی داودییهی شەتیکى بى ئامانە
 لە منى ئەستاند ئەو جوانوولە بەستەزمانە
 بزانه چىيان لى کردووہ ماسى و نەهەنگانە».
 ئەگەر ئەو قسەى کرد تەواوہ،
 پیرەبارگین ئاخىكى ساردى ھەلکەشاوہ
 دەلى: «خولایە! نەمزانی فەرخۆلەيە، وام لە جوانوولەى کرد، کوپىرم بى ھەرتک
 چاوە».

خەجالەت بوو، لە راستەخۆى گەراوہ،
 فەرخ بانگ دەکا، دەلى: «بەھاران، گەینە بوھاران
 ئەو پیرەبارگینى ئەگەر نایەنى دوو پاران
 نەبوو، بىيە کن ئەمن بۆت بچمە بارەگای خولای وەک تەکاكاران؟
 ئەتوو بۆ لە جوانوولەى من دەپسىنى پۆست گۆشت و دەماران؟»
 فەرخ بەپیرەبارگینى دەلى: «ئەگەر پیاو پیاو بکوژى
 ئەگەر چووہ مالىنى نایى دەگەلى بەئىنجەت بى.
 ئەگەر پیاو ژنى لە پیاو ھەلگرى، ئەگەر چووہ مالىنى، دەبى دەگەلى بەسوفەت
 بى

پیرەبارگین! ھەرۆ، برۆ؛ ھەتا لە دنیاىە زیندووى، ئەو دەردە لەسەر تايفەى ئەنگۆ
 ھەر موسەللەت بى»
 فەرخ جوانۆکەى ھینا، سەر شەتى راى گرت.
 لە فەرخى غەریبى ناتەواوہ
 ھەر ئاوى ھینا، بەپشتى جوانۆکەيدا کراوہ،
 ھەتا ھەمووى دەشووشتن تەواوہ.
 خولای رەحمى دەگەل کرد ھىچ برین لە بەدەنى جوانووى وى نەماوہ.
 سىحان ئەلەزى سەخەرە لەنا ماكونى سەخەرە لەنا موکرىنینه^(۱).

(۱) لام وايە ئەو ئايەتە بى کہ لە کاتى سواریبوندا دەيخوین بۆ ئەوہى نەکەون: «سبحان
 الذي سخر لنا هذا وما كنا له مقرنين». ھىمن

فەرخ زینی خۆی دینا دەیکرد لە جوانوولەیی نەخشینه
 دەیگوت: خولایه بۆ شارێ شامی له کوێرا بجینه؟
 فەرخی رووی کرد بەولایه
 تەماشای کرد: چەنگەل و قامیشە راوەستاوه
 جووتیک رەشیشەیی دەخوین، لەبەر ئەوان جوانووی پێی سەرەدەر نەکراوه.
 فەرخ بانگ دای: «رەشیشە، هۆی رەشیشە!»
 بۆچی لێرەو داناوە ساز و چەقەن و هەزار پیشە؟
 رەشیشە ئەنگۆ نادرین
 بوون بەجەردە، رێیی له موسڵمان و رێبۆاری دەگرن
 نایەن موسڵمان بگاتە ئاوەدانییە، مەنزلیکی پەیدا بکەن، له تینوان نەخنکین،
 له برسان نەمرن.
 رەشیشەیی زەنۆیرە!
 ئەو سالل حەوت سالل رێو دەبەست بر دووه لێرە
 ئەتوو نەتزانیه ئەو ماشووقەیی توو چاویکی کوێرە؟
 ئەگەر رەشیشەیی ئەو قسەیی بیست تەواوه
 دەیگوت: «وای! تیریکی لی دام جگەرم براوه
 ئەوسال حەوت سالل ئەمن دەگەل ئەوهی مالم پیکهوه ناوه».
 رەشیشە نێرەکه نەیزانیبوو، مێیهکهی چاویکی کوێرە. هەلستا چوو، تەماشای
 کرد بزانی فەرخ راست دەکا. ئەگەر چوو تەماشای کرد؛ وایه. بەتەپلی سەریدا
 نووسا، چەرمی سەری دەنیو چاوان کرد.
 مێیهکه زیزبوو لێی دا رۆیی. نێرەکهش وا رۆیی فەرخ رزگار بوو لهو جەنگەلهی.
 گەیییه ئاوەدانییانه
 مەنزلیکی دەگرت ئەو بەستەزمانه
 دەیکردوه نوێژی شیوانه
 دەیگوت: «خولایه! چیان لی هات ئەو رەشیشە فەقیرانه!
 مێیهکه برینداره نایهتە سەری لوقمانه

ئەرەستووش ديارنييه لهو مهكانه
 وهبەری خۆيان گرت چۆل و بياپانه».

فەرخ تەمەنای دەکرد له بينای چاوانه:
 خولایه! روحمیکي بکهی بهو بهسته زمانانه
 خەتای من دەگرن زۆر خەجالەت بووم لهو رهشيشانه
 رهبی رووناکايی بێته بهر چاوانه».

سهری نهخشین ببی بۆ خۆی ببیتهوه جوانه».

ئەگەر فەرخ بۆ وان پاراوه
 لهکن خولای دوعای قبول کراره
 سبچهینی نێرهکه، له مێیهکهی گهراوه
 گهیشتی لێی کرد سهلاوه
 مێیهکه زیز بوو جوابی نهداوه

دهیگوت: «دویننی بۆچت وا لێ کردم خراپم لێ قهوماوه».

نێرهکه گوتی: «تهخسیری تۆیه وا قهوماوه
 چهوت ساله ههلالی منی، چاوت کوێره بهمنت نیشان نهداوه
 بۆ خاتری فەرخۆلهی ئەوا له تووم کرد سهلاوه».

لێی قبول کراره گوتی: «بهخیریی سهر ئەو چاوه».

ماوهتهوه بۆ فەرخی برواتهوه بهولاوه.
 ئەوی رۆژی لهو ئاوهدانیهی مهحتهل ماوه
 ههتا بهخیر و بهسهلامهت جوانۆکهی ههساوه
 سبچهینی بهیانی داوه
 فەرخۆله له خولای دهپاراوه

دهیگوت: «ئەمن له چۆل و بياپانیم ئەستیی فەقیر چیی لێ قهوماوه؟»

خالی ده شاری شامی خهونی پتوه دییه
 دهلین: «فەرخۆله دیته نێره. چهوت سالان دهبیته میری شامی لهوی زیاتر هیچ
 کهس نییه».

ئەگەر خالی ئەو قسەى دەبیست بەیەكجارەکییە
 ھەلدەستا، دەگەر بەھەرچەندی كەبخودا و یدین سپی شارییە:
 «ئەرى ئەنگۆ چ میری دیو قبوولن، یا قبوولو نییە؟»
 كەبخودا جوابی وییان داوہ بەسەحییە:
 «سەد میری دی بی لە توو زیاتر كەسمان قبوول نییە».
 سبەھینی بەیانی داوہ
 میر ھەلى گرت كەشكۆلك، دارعاسایەكى تەواوہ.
 ھەرچەندی مەنزلی ساحب مەنسەبان بوو، ھەمووی گەرپاوہ
 دەیانگوت: «میر خیرە وات لی قەوماوہ».
 دەیگوت: «خولا خیران كا، دەلین: میریک دی لەولاوہ».
 دەیانگوت: «ھیچ میرمان قبوول نین، ئەو كەشكۆل و عەسایەى بگیرەوہ
 بەدواوہ».

میر بەقسەى خەلكی دەگەرپاوہ،
 پینسەد زێر بۆ مەولوودی پیغەمبەرى تەعین كراوہ
 كە میری شامی بەفەقیر و زەلیلانی داوہ.
 ئەگەر ئەو لەوئ بەرقەرار كراوہ
 جوانوولەى فەرخیش لەوئ دەحەساوہ
 برینەكانی پاك چاكبوونەوہ، تووكیان دەھیناوہ.
 دەیھینا زینی دەكرد، لە خولاوہندی عالەمیان دەپارپاوہ:
 «ئەمن بۆ شاری شامی دەچم بۆ مائە خالم، خاتوون ئەستی قەلەندەر چیی لی
 قەوماوہ؟»

ئەگەر یدی وەبەر خۆی گرت، بۆ شاری شامی ھاتە خوارە
 گەرمای ھاوینی لەوئ دەیکرد كارە،
 لە خۆی و لە جوانوولەى یرا ئیختیارە
 دەیگوت: «یا رەبی عالەم! ھاوارە!
 بیابانە واحیدەلقەندەھارە».

هه‌رچه‌ندی که‌وی کویستانی بوو، هه‌مووی بۆ خزمه‌تی فه‌رخ‌ی ده‌هاته‌ خواره
 ئه‌وبه‌ر ئه‌وبه‌ر تیک ده‌په‌رین ده‌یان‌کرده‌وه‌ هاواره.
 جوانووی فه‌رخ‌ی پێی دهرنه‌ده‌کرد، له‌به‌ر ئه‌وان له‌ عه‌رزئ نه‌یده‌کرد کاره.
 فه‌رخ ده‌لئ: «به‌هاره‌ چ له‌ ره‌ون!
 موترییی ده‌ کتیوانم که‌ون
 ئه‌ویش دین، په‌پیش جوانووله‌ی فه‌رخ‌ی ده‌که‌ون.
 به‌هارم چ له‌ ره‌و دین!
 قه‌ره‌چی ده‌ کویستانم که‌و دین
 که‌وی کویستانی، گه‌لێک نادرین
 ره‌بی، شه‌واره‌و لئ دانیین به‌داوو بگرن
 ده‌ قه‌فه‌سی دۆمانو بکه‌ن، دیو دیو پێ بگه‌رین، قرانو هه‌لگرن
 قه‌ت کێردی قه‌سابانو له‌سه‌ر گه‌ردنئ هه‌لنه‌گرن
 بۆچی پێ له‌ جوانووی فه‌رخ‌ی بی دایک و باب ده‌گرن؟
 نایه‌لن بگه‌نه‌ ئاوه‌دانییکی، بلا له‌ تینوان نه‌خنکین، له‌ برسان نه‌مرن
 یا ره‌بی هه‌ر بالێک برۆن، ده‌ به‌فرئ بکه‌ون، راوکه‌ر بووگرن».
 ئه‌گه‌ر فه‌رخ ئه‌و قسه‌ی کرد و گه‌راوه
 هه‌رچی که‌و بوو له‌ راسته‌خۆی گه‌راوه.
 فه‌رخ لێی ده‌خوری بۆ شاری شامییی ئاژواوه.
 فه‌رخ ده‌گریا له‌و چۆله‌ی به‌سته‌زمانه
 ده‌یگوت: «هیچ که‌س نییه‌، ده‌گه‌لئ بکه‌م قسانه
 ده‌چم له‌ ماله‌ خالم ده‌بم میوانه.
 خالم له‌کنم نامکا به‌خودانه
 ده‌بمه‌ دژمن و بیگانه
 نازانم پێی شاری شامییی ئی چه‌ند شه‌و و رۆژانه».
 کئ بوو له‌ فه‌رخ‌ی نازداره
 ده‌گه‌ل جوانۆکه‌ی ده‌هاته‌ خواره

تووشی دهبوون کاروانی و پښواره
 له پښی شاری شامی دهرکرد پرسیاره.
 دهیانگوت: «مندالی فهقیر، بهسته زمانه!
 کوا شاری شامی لیره کانه؟
 له کوئی دهردهچی بهو جوانووه بهو، نه وهه نابری مه نزلانه»،
 فهرخ دهیگوت: «دهیگه می بهئیزنی خولا و ره سوولانه»،
 خالی وی له شاری شامی خه بهری بیستییه
 ده خه ویدا پتیا گوتییه
 ده لی: «نابی هیچ کهس لهو شاره ی راگیرئ به میوانییه
 ههتا سالیکی دی لهو شاره ی میوانم قبول نییه»،
 میر قه رار و مه داری دانا له شاری.
 له کنه خوئی فهرخ دپته ماله خالی به خه مخواری
 فهرخ غه مگین بوو نهوئی رۆژی؛ ده لی: «چ بکه م، له من غه ربیی
 خاتوون نهستی بهجی ماوه فرمی سکی له چاوی دی بۆ خوئی بۆم ده گریئ
 به زاری.

چ بکه م نه به پیدایه بی ده گه می نه به سواری
 له کولاناندا دهرمئ به هه ژاری»،
 فهرخ راست بۆ شامی ده هاته خواره
 دهیگوت: «جوانووله! برۆ، نهو فکرانه نایه ن به کاره
 بچینه شاری شامی بگرین قه راره
 بزاین، کهنگی رحمه تمان له باره گای خولای بۆ دپته خواره»،
 میری شامی ده لی: «چ بکه م، هه لگرن جیی خه می؟
 بچن خه لکی شامیم هه مووم بۆ بنووسن، پاکی مووچه و مواجبی ده ده می
 هه موو کهس به ری و شوینی خوئی بزانی
 له ده و له تی من کهم نابی به ئیلتیفاتی سولتانی
 نه ماما قایل نیم، هیچ کهس، کهس را بگری به میوانی.

ئەمىندار و دەدەرکەوتن تەواو
شارى شامى ھەموو محەلەى نووسراو
مىرزايان دانا نىوى عالەمانىش بکەن تەواو
ھەموو عالەميان لە قەلەم داو
مىر دەلى: «سېحەينى راو»
پىنسىد سواريان کرد تەواو
پاک تاجى و توولەى دە رستەى کراو.
و دەوى راوى ئاھووى دەکەوتن، ھەموو لىک بوونەو بەلاو.
تەماشايان کرد، تاقە سوارىک ھات لەولاو
جوانۆلەيەكى قولەى پىيە، مندالىكى نابالىقى سوار بوو، دەلى
نەخشەکيشراو.

خەبەريان بۆ مىرى شامى ھىناو،
گوتى: «بىن، بىيىنم بەھەرتک چاو»
دەچوونە کن چەپەر و ئىلچىيە
دەلىن: «مىر تەلەبت دەکا». دەلى: «ئەمن غەريبەى شارانم، مىر حاجەتى بەمن
نىيە؛

ئەمن دەچمە شارى شامى بەميوانىيە»
دەلىن: «ھەلستە بچىنە کن، کورە. مىرى شامى زۆر ماقوولە». دەلى: «لەوھش
ماقوولتر بى، ئەمن ئىختىياجىم بەوى نىيە»
ئەگەر دەگەل فەرخيان دەرکرد گوفتوگۆ
ھاتنەو کن مىرى، دەلىن: «مىر ھەرچەندى دەکەين، ئەو مندالە نايەتە کن ئەتۆ»
مىر دەلى: «ھوکمى لى بکەن، بەلا: مەيە شارى شامى، بۆ لايەكى دى برۆ»
فەرخ گوتى: «ئەمن غەريبەى شارانم
دیمە شارى، لە مالە يەكى دى ميوانم،
مىر دەترسى، دەلى دى دەخوا ئەو نانم!»
ئەو قسانەيان بۆ مىرى عەرز کرد و گىراو

جاپيان ږا کيتشا، هه موو له شکر خړکراوه
 ئه و بهر ئه و بهرې ږتیه کووچه ی سهر بازی ږا گیراوه،
 فهرخ هات له ولاوه،
 به هه ردووک دهستانی له و عالمه ی کرد سلّوه
 حوکمی میری بوو، کهس جوابی نه داوه.
 فهرخ زوری زگ به خوی سووتا به سته زمانه
 ده لئ: «خاله مه خوی لی کردووم به بیگانه».
 دووباره سه لّوی کرده وه له هه مووانه
 بؤ خوی دهیگوت: «عه له یکه سه لام، گه لی غه ییپانه»
 فهرخ سه لّوی خوی ئه ستانده وه ته واوه.
 حوکمی میری بوو، ئه ویش به خوی و له شکر ی بؤ مائی گه ږاوه.
 فهرخ سه ری جله وی خوی بهر داوه
 ئه و کووچه و کولان گه ږاوه.
 ته کتیه کی موشایخان بوو چوو، له وینده ری ږاوه ستاوه
 جله ویان دهگرت و دهیان کرد پیاوه».
 جارچی میری ره شاری ده کهوت، دهیگوت: «هه رچی ئه وه هی ږا گری، بزانه
 تالان کراوه».
 سوږاخیان کرد جارچیپان، خه بهریان بؤ میری هیناوه
 گوتیان: «قوربان ئه و له ته کیه ی موشایخان بووه پیاوه
 ئه مه قه وه تمان پی نه شکا ده ری کهین، مه سکه نی شیخان گه لیک عالی و
 ته واوه».
 میر گوتی: «بؤم دانین ئه و کهوشانه
 ئه من حوکم کردووه کهس ږانه گری ئه و میوانه
 بچمه ته کیه ی شیخان ده گه لیان بکه م دوو قسانه».
 میر هات له ولاوه،
 که ییپه دیوانی موشایخان، لپی کردن سه لّوه.

شیخان فرموویان: «میر! بهخیرتییه وه له وړاوه
 میر! ئورق چت دی، چهند ئاسکت هیئاوه؟»
 دهلی: «راوی ئورق، یا شیخ نه بوو ته وړاوه».
 قه ننه بیان بۆ میری هیئا قه ننکی کیشاوه.
 میر فرمووی: «ئو کوره چکۆله کتیه میوانه، هاتوه له وړاوه»
 شیخان فرموویان: «میر ئوتوو چت به سه ری ئو مندالیه وه داوه؟»
 میر فرمووی: «ئو فرزندهی میوانه!»
 ئه گهر لیت بیرسن مه سه لانه
 ده قامی جواب بدهیه وه قسانه؟»
 ئه گهر میر ئو قسه ی ده کرد ته وړاوه.
 فرخۆله بۆخوی جوابی ده داوه
 ده یگوت: «فرسه ته، به خولای وړاوه ستاوه».
 میر فرمووی: «به نۆکه رانه
 بچن ئه حمه ده کوپیر هیه، بییه ننه ئیره کانه
 دا ده گهل ئو منالهی بکا دوو قسانه
 «ئه گهر نه بزانی جوابی بداته وه، ده ری ده که م لیره کانه».
 ئه حمه ده کوپیران هیئا له وړاوه
 ده یانگوت: «ئو کوره بدوینه، بزانه مندالیکی زه ریفه، ده زانی بکا قسانه».
 ئه حمه ده کوپیر ده لی: «به وهی که م له ژووری سه رییه
 جانه وه ریک پیدا ده بییه
 بۆ گه دا و پادشا فرقی نییه
 ئووی ده سووتین به ئاوریه».
 فرخ ده لی: «ئو ئه حمه ده کوپیری نادانه!
 له نگۆ وایه میوانه حیوانه.
 ئه من رۆنیش تووم له مه جلیسی ئو شیخان
 بۆ من عه بیه، بکه م ئو قسانه

ئەوى لە بەدەنى ئىنسانى دەبى ئەوا بەرەزاي بيناي چاوانه
 لهكن ئەوى نىيه فهرقى پادشا و گه دايانه
 ئەبله! ئەوه ئەسپتیه، دهیکوژن به دهستانه».

ئەحمەدى کوپر گوتى: «پتوو له من! هه تيويکى خوپىرى له ولا را دى مىرى شه مى
 دەبى ئەمن بى ئابروو بکا». ئەحمەدى کوپر زيز بوو، لى دا رۆيى. مير فهرمووى:
 «بچن مه لا حه سه نى بيتن؛ زۆرى بدەنى بى، به فران ئەوهم بۆ دهر بکا».

مه لا حه سه ن هات، جىيان پى نيشان دا؛ رۆنشت. به خىرهاتنى ئەو کوپره
 چکۆله ي کرد.

مه لا حه سه ن ده لى: «رۆله گيانه!
 شتىک هه يه بى زه بانه
 به عه رزى ده بى گوزهرانه
 به ده ستى ئى عه بدانه
 ئەوى ده بى به چراخانه
 پشکۆزه ده بى له و مه کانه
 هه ر ده لى گولى نيسانه
 شايان پى ده بى ئەوانه
 ره زاي بينايى چاوانه
 به ئەنعام ده بيه ن بۆ پادشايانه
 رپى ئەنعامى دهن ئەوانه».

فه رخ ده لى: «مه لا حه سه ن هاتووى له وپوه
 مندالکى غه ربىم، مه م بزپوه
 ئەو سه ر و سمىله ت ده کونى که رپوه
 ئەوه نازانى شه مامه يه سوور ده بى به برکپوه».

مه لا حه سه ن ده ستى دا عه باى خو، رۆيى. مير، مه لا حه سه نى گپراوه. مه لا
 حه سه ن به دزى گوتى: «قوربان وانابى بچن ديزىکى پر بکه ن له مپوژ و گوپز و
 خورما و گه زۆ بيتن ليره ي دانين، نانيش دانين بۆ مه جلىسى. ئەگه ر زانى چى
 تىدايه، ئەوه يا شىخه يا شه پتانه. ئەگه ر نه يزانى بۆ بابى ئاقل ده که م. وه دهرى

دهنيم له و شارهي». ديزيكي و ايان هينا له مهجليسييان دانا. نانيشيان هينا، له
 مهجليسييان دانا؛ هه مووی مهحتل ما
 كهس نانی نه خوارد. مه لا هه سهن گوتي: «نانخواردن بۆ نيبه؟» فهرخ گوتي:
 «ئه من غه ريبم ئه گهر قسان بکه م شووره ييبه.
 مه لا هه سهن پابه ی له من گرتييه
 له قهستي ده پرسى بۆ ناخون نانييه؟
 ئه وه شه رى ئه وه يه تي ليم بپرسى، ئه وه چييه؟
 ئه گهر شيخان پتيان ناخوش نه بى، جوابى ئه وه ی دده مه وه به سه حيبه».
 شيخان: مه ره خه ستيان کرد فهرخى دا ودييه.
 فهرخ ده لى: «ئه گهر پينجين ئه گهر شه شين
 ئه سپارده ی بيلالى عه به شين
 هه موومان غولامى ديزه ی ره شين
 وهرن ميوز و گويزان ليک و به شين.
 بيبه شينه وه به روانى.
 مه لا هه سهن غه زه بى ميوانى
 ئينجا ته رده س بخون نانى
 مير ده گه ل مه لای خو ی زانه».
 مير و مه لا هه سهن هه لستان، ليتيان دا روين.
 مير گوتي: «مه لا هه سهن وهره بچينه ئيرانه
 بزانه، مه سلّه عه تمان چلون ده بى ده گه ل ئه و ميوان و شيخانه».
 چوون روينشتن دوو به دووه
 هزار ته گيريان کردووه
 هيچ فايده ی بۆ وان نه بووه.
 مير و مه لا گوتيان: «ئه مه چ بکه ين له دنيايه؟
 ئه و شيخ و ميوانه چاره يان نايه».
 شارى شامى سى رۆژان نه يبوو هيچ ناغايه.

شلوخ بوو شامی گرانه
 لئی په‌یدا بوو لوتیخانه
 شه‌ریان که‌وته سهر ژنانه
 نیوه‌یان بوون به‌قاوه‌خانه
 که‌یخودا و ردینداری وانه
 روویان کرده دیوانی شیخانه:
 «قوربان ناخر شامی بوو ویرانه
 به‌بی پادشا نابی گوزهرانه
 ئەدی بو دیار نییه میری ئیرانه؟
 شیخ ناردیانه کن میرییه:
 «بو بی حوکمه جیهه‌تی چییه؟»
 میر فەرمووی: «بابه! ئەمن ئیختیارم نییه،
 په‌یدا بکه‌ن میریکی دییه»،
 خه‌به‌ر هاته‌وه بو شیخییه.
 شیخ فەرمووی: «ئەمه مه‌سله‌حه‌تمان چییه؟»
 وه‌های گوت: «یه‌کی دییه
 ئەوه شیخیلی بی قه‌یدییه:
 له‌وی مه‌که‌ن گله‌یییه.
 ئەوه دوو مانگه‌ میر نییه
 په‌یدا بکه‌ن یه‌کی دییه
 خه‌به‌ر بنیرینه سولتانییه
 بزانه فەرمایشی وی چییه»،
 شیخ قسه‌یان کرد ته‌واوه
 بانگی نیوه‌رۆی داوه
 فهرخ له‌وی هه‌لستاوه
 گوتی: «بزانه جوانۆکه‌م ئاودراوه».

تېلغوراف بۆ سولتانی كراوه .
سولتان فەرمووی: «میری خۇیان لەو پێیە تەواوە» .
خەبەر دە شێخان گەراوه
چراخانیان بۆ رۆناوه .
سبجەینی كە رۆژ كراوه
مەجلیسی تاقیقەهی گیراوه
بازی یەقینیان هیناوه
هەردووك چاوی وی بەستراوه
هەلیان ئاویت، راوہستاوه
لە هەوا ی لەنگەر بەستراوه
سەر بەرەژێر هات گەراوه
ئیکلامی فەرخی کیشاوه
شێخان قۆلیان بۆ کیشاوه
قەند و نەباتیان هیناوه
شیرنی ئی میری خوراوه
تەختی حەقیان بۆ هیناوه .
شێخی گەرە هات لەولاوه
گوتی: «سەلام عەلیک فرزەندە لاوه!
ئەلحەملای چرات هەلکراوه» .
قۆلی فەرخی گرت لەولاوه
لە جیگای خۆی هەلستاوه
لەسەر تەختیان رۆناوه
بانگی حەقیان بۆ لی داوه
تانج و تۆماریان داناوه .
ئەوا جیی خالی گیراوه .
تا حەوت سالان راوہستاوه

میره و بهیه‌قین رۆنراوه.
 فەرخ دەلی: «خولایه! چم لی قه‌وماوه؟
 ئەمن میریتییی چ لی بکه‌م به‌بی خاتوون ئەستییی به‌لەک چاوه؟
 خۆ مه داخلی ناکه‌م ئەو دونیایه‌م بۆ نابیی ته‌واوه.
 ئەگەر دنیا‌ش ته‌واو نه‌بی فایده‌ی چیه
 ئیستا خالم لی ده‌کا گله‌یییه
 خولا ده‌زانئ خه‌تای من نییه.
 ئەمن میرایه‌تی چ لی بکه‌م؛ گزیریم پئ خۆشتره‌ بچمه‌وه شاری داودییه»،
 که‌هوت ساله‌ میریتی فەرخ‌ی بوو ته‌واوه،
 گوئی: «ئەو دنیا‌یه‌ چ لی بکه‌م، بۆ‌کەس نه‌ماوه؟
 لازمه‌ قاقه‌زکی بنیرم به‌ولاوه.
 بنووسم قاقه‌زکی بی‌که‌سییه
 بنیرمه‌ خزمه‌ت مام‌غه‌لیفه‌ی شاری داودییه
 ده‌شقه‌می بۆ‌منی بنیرته‌ خاتوون ئەستییه»،
 فەرخ رۆده‌نیشت قاقه‌زکی کرد ته‌واوه
 چ بکه‌م ئیلچیه‌کم ببی بنیرم واوه؟
 کاری من به‌و عه‌بدانه‌ نابیی ته‌واوه
 خولایه‌ ده‌فریام بیی له‌ هه‌موو کاران
 بچمه‌ قه‌راخی شاری شامی بۆ‌پرسیاران
 هه‌مووم که‌وتۆته‌ کن بالداران»،
 له‌ شاری شامی ده‌چوو به‌ولاوه
 ته‌ماش‌ا ده‌کا ده‌ستیک سی دین واوه.
 فەرخ بانگ دئی: «ئەه‌ی سییه‌! ئەه‌ی سییه‌ی قۆرقۆرکه‌ره‌!
 له‌ گه‌رمینئ هاتووی سه‌فه‌ری کویتانیت له‌به‌ره
 ئەمنیش فەرخ‌ی داودییه‌م له‌وئ ده‌ربه‌ده‌ره
 ئەمن غه‌ریبیم له‌وانی قه‌له‌نده‌ره

وەرە ئۇ قاقەزەم تا شاری داودییه له بۆ بەره».

سی دەلی: «فەرخۆله! ئۇه له چەنگ من نایی
 گەلیکم دز و درۆزن هەن لەسەر ریگایی
 خەجالەت دەمێم چم پی نایی».

فەرە دەلی: «سی! ئهگەر حەزێ دەکا پیاو بی پەنهان بی
 هەر له حەوت سالان یاخوا! سالیکو قران بی».

فەرە له وێندەرێ بەجی دەما، بەدل شکستەیییه،
 ئهگەر دەپروانی دەستیک قورینگ دەهانتن له لایهکی دییه.
 بانگ دەکا: «ئهی قورینگه قورینگهی نهوجوانه!
 وەرە خوارێ گەلیکم بەتوو ههیه فه‌رمانه
 ئه‌و قاقه‌زه‌م بۆ به‌ره شاری داودییه‌ی گه‌وره و گرانه».

قورینگ دەلی: «فەرخۆله! ئه‌من له بلندان ئه‌توو له نه‌وییان»
 فەرە دەلی: «له بلندان، وەرە نه‌وییان، له نه‌وییان وەرە زه‌وییان
 له زه‌وییان وەرە کن فەرخی مامادییان».

قورینگ ده‌هاته خوارێ ته‌واوه
 فەرخۆله به‌پیرییه‌وه چوو ده‌ستی ده‌ستۆی کراوه
 قاقه‌زه‌که‌ی هه‌لگرت و له‌بن بایی موشاممای داوه.

قورینگ دەلی: «ئه‌من به‌قسه‌ی توو ده‌چم ئه‌گەر سه‌ر نه‌یه‌نمه‌وه داوه
 گەلیکم جه‌رده له‌سه‌ر ری راوه‌ستاوه».

فەرە دەلی: «هه‌لسته، له‌سه‌ر سه‌رم له‌نگه‌ری بگره، نسحه‌تم بکه‌م ته‌واوه».

قورینگ هه‌لفری له‌سه‌ر فەرخی راوه‌ستاوه.

فەرە بانگ دیلی: قورینگێ، سه‌ربه‌خۆیه!
 ئه‌توو ئیلچی ئه‌منی، کۆبه‌کۆیه
 ئه‌من دایم روحم له‌کن ئه‌تۆیه
 ئه‌گەر ده‌رۆی له‌ رییه‌ت ده‌گاتی هه‌لۆیه
 پیاویکی ناچیزه‌یه، ترۆیه

ھەتا دەتوانى، ملان كۆم بىكەي لەبەرى بېرۆيە
 ئەگەر لەویندەرىڭ پەدبوى بەخاترە
 لەولاتریش ھەن پېگرە
 ئەویش مەسكەنى سەقرە
 ھەتا دەتوانى لەبەرى بېرۆ، دەسەرى ھەلبېرە
 ئەگەر بەخېر لەوئى رادەبرى
 بازە پېت لى دەگرى
 بازىكى چەنگ بەخوینە
 ئىكلامى لى بىكیشە ئامانى لەبەرىنە
 دەعباىەكى ساحب رازە
 نەجىم و گەلىك مومتازە
 لەویندەرىڭ ئەو دەتكا سەرەفرازە
 بېرۆ لەویش دامەمىنە
 لەسەر پېت جەردەيە، ئەویش مەسكەنى شەھىنە
 ئەستۆ كەچ بىكە ئامانى لەبەر بېنە
 ئەگەر بەخېر جا لەوئى ھەلدەبرى
 شەوت بەسەردا دى بەفر و سەرما پېت لى دەگرى
 لەویندەرىڭ خۆت باوئى گۆلى كا بەگرى
 ئەو خەواسىكى چاكە بەتوو پى دەگرى
 دەتباتە مائە خۆى، زۆرت قەدر دەگرى
 سىبەينى بۆ چىشتانى لە شەتى مرادى ئىنشاللا لەكن خاتوون ئەستى ناز و
 نازدارى داورى».

كى بوو لە فەرخى تەواوہ
 گەلىك لەوئى لە بۆ خۆى گىياوہ
 قورىنگ شەقزنى لە بالى خۆى دا، ھەلستاوہ
 قورىنگ رۆبى، فەرخ بەجى ماوہ.

قورینگ له هه‌موو ته‌نگانان خه‌لاس بوو هه‌تا شه‌وئ له گۆلی کا به‌کری ده‌کرد
سه‌لاوه

ئه‌و توۆری به‌سه‌ر ئاویدا داوه
بو مائی برد گه‌راوه به‌دواوه.
ئه‌گه‌ر زانی ئیلچی فه‌رخۆله‌یه، هه‌تا سبه‌هینی ئه‌ستۆ که‌ج له‌ پیشی راوه‌ستاوه
سبه‌هینی مه‌ره‌خه‌ستی ده‌کرد؛ شه‌قژنی له‌ بالی خۆی داوه.
بو هه‌نده‌هه‌ندی چیشتانئ له‌ شه‌تی داودیه‌ی له‌ خاتوون ئه‌ستی و ناز و
نازداریی کرد سه‌لاوه.

ده‌یانگوت: «خولاکه‌ی! ئه‌وه ده‌عبا برینداری کردووه، یان گولله‌یان لی داوه».

نازدار بوی چوو هه‌رچه‌ندی کردی بوی نه‌گیراوه
نازئ بوی چوو هه‌لات؛ ده‌تگوت شیتته‌هه‌مایه‌ت نه‌کراوه
خاتوون ئه‌ستی بوی چوو، بالی خۆی کرد بلاوه
خاتوون ئه‌ستی به‌ئامیزی ده‌یگرت ده‌یه‌یناوه.
ده‌یگوت: «خوشکی! بلا بیگه‌رین بزانین کوئی بریندار کراوه».
بالیان هه‌لده‌هینا، قاقه‌زکی لی موشه‌مما دراوه.
هه‌رسی خوشکه‌کان جارێکیان له‌ بانگی داوه
له‌وان وابوو مردووه ئه‌وه‌هه‌ قاسیده‌ جوابی هیناوه
هه‌لیان گرت؛ بو کن مام غه‌لیفه‌ی چوون ته‌واوه.
مام غه‌لیفه‌ ده‌لی: «رۆله ئه‌وه چییه؟»
ده‌لی: «بابه ئه‌وه قورینگه؛ قاقه‌زی فه‌رخۆله‌ی هیناوه».
مام غه‌لیفه‌ قاقه‌زه‌که‌ی خوینده‌وه؛ گوتی: «کارێکی گه‌وره‌قه‌وماوه
«ئه‌و قاسیده‌ سه‌ره‌ئه‌فراز بکه‌ن، بلا بروا به‌ولاوه
بزانین ئه‌و مه‌سه‌له‌هه‌ته به‌ کئ ده‌بی ته‌واوه».

مام غه‌لیفه‌ پیاویکی زۆر زانی

ناردی له‌ دوو هه‌موو کوره‌کانی

گوتی: «رۆله! ئه‌وه قاقه‌زی فه‌رخۆله‌یه خۆزانی».

ئەگەر خوتىندىيەو تەواوہ
 گەلىك بەزەلىلى نووسراوہ
 كورەكانى گوتيان: «بابە ئەمە چ بگەين لەو كارى ناتەواوہ؟
 خۆ ئەو لە شىخاڵە كەچەلى مارەكراوہ.
 بەخولای! نايدا بۆ شارى شامى خاتوون ئەستىيى بنىرين بەولاوہ».

مام غەلىفە دەلى: «بچن شىخاڵم بۆ بىن» شىخاالىان هينا لەولاوہ
 ئىكلامى مام غەلىفەى كىشاوہ.
 مام غەلىفە گوتى: «مام شىخە! كارىكى خراپ قەوماوہ
 دەبى دەگەل كورەكان بىگەين تەواوہ
 لە سوپيان هەموو جەرگم سووتاوہ
 بەهەمووان تەگبىرىكم بۆ بگەن، فەرخۆلە لە ولاتى غەربىيى بەجى ماوہ».

شىخاڵ گوتى: «ئەمن نازانم ئەو قسە چىيە؟
 ئەنگۆ هەلبەت بەمن دەلىن: بنىره شارى شامى خاتوون ئەستىيە
 وەك تى دەفكرم ئەو كارە هەى سەروپاى نىيە؟
 ئەمن ژنى خۆم بۆ بنىرمە شامى بۆ خەلقىيە؟
 قەت ئەوہە رەزايە بۆ دىنييە.
 دەلىن ئەتوو ژنى خۆت بنىره بۆ يەكى دىيە.
 وەللاھى! ئەمن دەچمە كىن سولتانى ئەستەمبولى دەبم بەعەرزچىيە»

شىخاڵ هەلستا رۆيى بەزىزيە،
 مام غەلىفە گوتى: كورينە! ئەمە مەسلەحەتەمان چىيە؟
 بۆمە عەيبە فەرخۆلە بمرى لە غەربىيە
 كورەكان گوتيان: «دايكمان بى بچينەوہ كىن شىخاالىيە».

دايك و كور رىك كەوتن بەيەكجارەكىيە
 چوونە نىو مەرى داوئىنى شىخاالىان گرتىيە
 گوتيان: «دەبى خاتوون ئەستى بەمە بدەى بەزامنىيە».

گوتى: «ئەگەر خاتوون ئەستى بنىرنە شارى شامى، ئەگەر نەيدا تەوہ چارەم
 چىيە؟»

بوونه زامن ئه و کورانه
 سویندیان خوار دبوو به قورعانه
 «شخال برا گهره ی هه مووانه
 خاتوون ئه ستیت بۆ دینینه وه ئیره کانه».
 دایکی بۆی خوار د سویندی دییه:
 «ترست نه بی نه به دییه
 فهرخ ناشقی ئیلاهییه
 ئه و کاره ی ئه توو ده لئی نییه
 بۆت ده نیمه وه ئیره خاتوون ئه ستیه».
 ئه گهر ئه و قسانه ی کرد ته و اووه
 شیخالیان هینا له و اووه
 ده تگوت ئیخسیره گیراوه
 مه لایان هینا ته و اووه
 قورعانیان هینان له و اووه
 چل شه وانیان قه رار داناووه
 خاتوون ئه ستیان قورعان داوه
 ته داره کی بۆ گیراوه
 له شگری بۆ دروس کراوه
 سه ربازی له سان دراوه
 پاک ئالای بۆ هه لکراوه
 له سه ر سه حاتی را وه ستاوه
 ئه گهر شه ییووریان کیشاوه
 گوئی: «ده ولت زیاد و مالی ئاوا».
 له بۆ شامی به پچ کراوه.
 چه زه تی غه وس هات له و اووه
 ئه و قاسیدیکی ته و اووه

تەنگەي عەرزى بۆ كىشراوۋە
 چلۆن بەچەپەرى ئاژاۋاۋە
 ھەوت رۆژى كىرد تەۋاۋە
 چەندى سەرباز بەجى ماۋە
 سوارەي شىكستى ھىناۋە.
 رۆژىكى ھاتە رۆژئاۋا
 لە دەۋرەي شامى ھەلى داۋە
 خەبەر بەفەرخى دراۋە.
 فەرخ چەندى مزگىنى دا: «چراي دنيايەم ھەلكرائە»
 فەرخ ئەگەر وا دەزانى
 بۆ خولاي دەبىژىرى شوكرانى
 قوشەنى درا لە سانى
 لەۋى دوربەدوور دەروانى
 دەلى: «ئەدى خاتوون ئەستى كوانى؟»
 خاتوون ئەستى بەلەك چاۋە
 تەدارەكى بۆ گىراۋە
 نەيزانى ئەۋە شارى شامىيە لەۋى ھەلداۋە
 بەلەدى ھىنان لەۋلاۋە
 دەيگوت: «سبجەينى دەگەمە شامى رۆژئاۋا؟»
 ھەموو سەدەقىان لى داۋە
 ئەۋ مەخلووقە پاك لىي گۆراۋە
 ھەتا نوپى شىۋان تەۋاۋە
 بانگى خەوتنان لى دراۋە.
 فەرخ بۆ دز چوۋ بەۋلاۋە
 دەنىۋ قوشەنى گەراۋە.
 ھەموۋى خەستەيە، يەك ھەلنەستاۋە

بۆ خاتوون ئەستی هات واوه
 له چادریی دهکرد سه لاوه
 هيچ كه سيش جوابی نه داوه
 دهستی دا لێفه ی، هه لداوه
 كيشكچی هاتوو له لاوه
 توند توند ئه و دزه گیراوه
 خاتوون ئەستی له خهوی هه لستاوه
 گوئی: «ئه وه چ بووه چ قه وماوه؟»
 گوئیان: «ئەستی به لێك چاوه
 دزیکی حیزباب هات له لاوه
 قولینچی لێفه ی تووی هه لداوه».
 خاتوون ئەستی: ده چریکینی
 قوشه نی پاک وه خه به ر دینی
 بانگ ده كا فه راشان هه لده ستینی
 ده لئی: «ده بی هیندی لی دهن تا ده میرینی».
 هیندیان لی دا چاره ی نییه
 زمانی شكا له بی كه سییه
 چونكه دزه تکی نییه
 هه ولئی دده ن زنجیر نییه
 كه زی ئەستۆی پچری ئەستییه
 ده ست و پێیان توند به ستیه .
 فه رخ ده لئی: «ئه وا ده مره له خو شیه
 برا ئه و ئیلچییه كو ئنده ریه؟
 هاتوو له شاری داودیه
 ئیلچی توو شامیت بو چییه؟
 ئەگەر وای زانی خاتوون ئەستییه

گوتی: «هەرتک چاوهکەم کوێر بییه
 خۆ ئەو فەرخێ داودییه
 ئەمن هاتووومە کن ئەوییه
 ئیستا بووه بەدزی خەییەرییه
 دەست و پێیان کردووه بەیەكجارهکییه.
 بیست و نۆ رۆژان پێکەوه رۆنیشان؛ سوال و جواب نییه.»
 گوتی: «سوێندم خواردوو بەیەكجارهکییه
 ئەگەر نەچمەوه کە لاموللا دەمگرییه
 خۆلا دەمکوژی چارەم نییه.»
 فەرخۆلە گەلێک دەگرییه
 سبەینی تەدارەکیان کرتییه
 لە سانیاں دا تەنگچییه
 هەمووی سواری عەرەبییه
 فەرخۆلە قوری وەسەرییه
 شامی جێی غەریبان نییه
 بەرپی کرد خاتوون ئەستی
 ئەویش لەدووی بوو ئیلاجییه
 کە چل شەو تەواو دەبییه
 نەگەیییه جی ئەستییه
 شیخاڵ چاوهرپی ئی وییه
 لە خەسووی کرد گەیییه:
 «ئەدی ئەستی بۆج دیار نییه؟»
 بەسەریدا هات نەخۆشییه
 هاتەوه شاری داودییه
 هێند نەخۆش بوو، حالی نییه
 حەوتوویکی زوبان نییه

میوانی خوڼای هاتن له غهیبییه
 روحیان وهرگرتبوو لهوییه
 بۆته چه مبه ر و گرییه
 دایکی چوو سه ر خمییه
 چند مه لا و سوڤی و قازییه
 هه لیان گرتبوو خاتوون ئه سستییه
 بردیان له بۆ قه برییه
 ته سلیمیان کرد به خاکیه
 غهیره ز خوڼای هیچ کهس نییه
 کار به خوڼای ده بی ته واره
 مه خلوق بۆ مائی گه راره
 بانگی خوښیان لی داوه
 هه تا هه وتوو بوو ته واره
 ته داره کی بۆ گیراره
 خیر و هه سه ناتی بۆ بکه ن؛ لاره
 ئه گه ر هه وتووی بوو ته واره
 فه رخۆ له هاته وه له ولاره
 گار انیک له وی راره ستاره
 سه بر سه بر چوو به لاره
 ده لی: «گاوان! له شاری داودییه ی چ قه واره؟»
 ده لین: «نه ترانی مامی ردین سپی، هاتی له ولاره؟
 خاتوون ئه سستی ئه ورۆ هه وت رۆژه نه ماره
 بچۆ خیراتی بخۆ ته واره.»
 ده لی: «گاوان! هه رۆ برۆ رزقت سواری؛ بۆ خۆت پیاده بی. قهت نایگه یی.»
 فه رخ لی چوو ه شاری داودییه.
 فه رخ چوو ه ماله پیریژنکی، گوتی «وه ره، له مایمان رۆنیشه؛ ده چم خیراتی

مهحمه‌ل و برايی دهشتیان

مهحمه‌لی دهشتیان له ئەشکه‌وتی بيشووی بوو؛ جی هه‌واری باب و باپیری خۆی بوو مه‌پیکێ زۆری بوو. هه‌موو پۆژێ رسی ده‌هینا بازاری ده‌یفرۆت. براده‌ری زۆر بوو له شاری چه‌لیان. به‌براده‌ریکی گوت: «بزانه‌ نۆکه‌ریکم بۆ ببینه‌وه؛ به‌کته‌نم چم پێ ناکرێ». پۆژیکێ پیاویک به‌بازاریدا هات؛ چۆ به‌ر ئه‌و دووکانی که مه‌حمه‌ل رای ئه‌سپاردبوو. گوتی: «بايم، نۆکه‌رییه‌ ناکه‌ی؟» گوتی: «به‌له‌ وه‌للا». گوتی: «ده‌بێ بچیه‌ کن مه‌حمه‌لی ده‌شتیان؛ ئه‌و پیاوی پێ ده‌وێ». گوتی: «نازانم له‌ کوپیه‌». شاگردیکێ ره‌گه‌ل خست. له‌ شاری برده‌ ده‌رێ، رپێ پيشان دا. رپویی بۆ ماله‌ مه‌حمه‌لی. مه‌حمه‌ل بۆ بازاری ده‌هات. له‌ رپیه‌ تووشی يه‌ک بوون. گوتی: «ئه‌توو کێ؟». گوتی: «مه‌حمه‌لی ده‌شتیانم». گوتی: «کاکه‌ مه‌حمه‌ل! خولا چاکي دا. ئه‌من ده‌هاتمه‌ ماله‌ توو، ئه‌وا ليره‌ تووشت هاتم. ئه‌گه‌ر رپک که‌وتين، ده‌چمه‌ ماله‌؛ ئه‌گه‌ر رپک نه‌که‌وتين ده‌گه‌ریمه‌وه». گوتی: «بايم نیتوت چیه‌؟» گوتی: «نیوم برايی نۆکه‌رت». گوتی: «قه‌راری حه‌قم ده‌گه‌ل بکه‌؛ ده‌بێ ببينه‌ برای دايک و بابی». گوتی: «هه‌تا نۆکه‌ری تۆم، برايین. ئه‌گه‌ر له‌ نۆکه‌ریت چوووه‌ ده‌رێ، هه‌ر که‌سه‌ کورێ بابی خۆمانین». گوتی: «کێ ده‌ناسی؟» گوتی: «که‌س نانا سم». گوتی: «بابت نیتوی چیه‌؟» گوتی: «بايم زوو مردوووه‌؛ له‌ که‌سم نه‌زانيوه‌ نیتوی بايم چیه‌». گوتی: «ئه‌من چۆن به‌قايه‌ به‌توو به‌م؟» گوتی: «ئه‌وه‌تی هینده‌ بووم سه‌د تومه‌نم په‌یدا کردوووه‌. ئه‌و سه‌د تومه‌نی له‌کن ئه‌توو داده‌نیم به‌واده‌ی؛ هه‌تا شه‌رتم هه‌لدێ؛ حه‌قی له‌توو وه‌رده‌گرم. ئه‌که‌ر ئه‌توو به‌من چا بووی ئه‌منیش بۆ توو چاک بووم، دراوه‌که‌ت له‌کن داده‌نیمه‌وه‌ سه‌رله‌نوێ ده‌بمه‌وه‌ نۆکه‌ر».

له‌ پاشی مه‌حمه‌ل برايی کرده‌ برا گه‌وره‌. ره‌پیش خۆی خست بۆ ماله‌. هاتنه‌ کن دايکیان. سه‌لامیان له‌ دايکیان کرد. گوتی: «دایه‌! ئه‌وه‌ برا گه‌وره‌ی منه‌». گوتی: «رۆله‌! ئه‌گه‌ر برای تۆیه‌، کورپي منه‌». مه‌مکی ئاويته‌ سه‌ر زاری ئه‌وی به‌دایکی خۆی قبوول کرد. هه‌موو ماله‌ خۆی ته‌سليم به‌برايی کرد. برايیم له‌سه‌ر

ماله خوئی راگهیی ههتا سی سالان. هیچ مهحمه‌لی نه‌ده‌دواند ئه‌و سی سالانه؛ برایم گوتی: «بران! قهت برای له‌وهی چاتر ده‌بی. مه‌سله‌حه‌ت ئه‌وه‌یه؛ جا ژنیکی بۆ مه‌حمه‌لی بینم؛ دایکیشمان ئازابی که‌م ده‌بی کارمان یه‌کجار زۆره». بانگی کرد: «مه‌حمه‌ل! سبحه‌ینی زوو وهره نیو مه‌ری؛ کارم پیت هه‌یه». مه‌حمه‌ل به‌یانی ده‌ستی دا گۆچانی، چوو ک‌ن برایمی. برایم شیست، حه‌فتا سه‌ری به‌ران و به‌خته‌ی ته‌سلیم به‌مه‌حمه‌لی کرد؛ گوتی برا! ئه‌وه‌ی بفرۆشه. بزانه‌م ژنیکت بۆ بینم. دایکیشمان ئازابی زۆره به‌سه‌یته‌وه». مه‌حمه‌ل جه‌له‌بی راکیشا بۆ بازاری چه‌لیان. گه‌ییبه‌ قه‌راخ شاری فکری کرده‌وه گوتی: «برا به‌منی نه‌گوتوو قیমে‌تی. ده‌شقه‌م هه‌رزانی بده‌م، پتی ناخۆش بی؛ بلی گه‌وره‌ییی رانه‌گرتم». له‌وی ته‌سلیم به‌پیاویکی کرد جه‌له‌به‌که، بۆخۆی به‌لینگدان چوو ک‌ن برایمی. به‌برایمی گوت: «ئه‌توو قیমে‌تی ماله‌که‌ت نه‌گوتوو. بفرموو قیমে‌تی، بلا ئه‌گه‌ر کردی ده‌یده‌م. ئه‌گه‌ر نه‌یکرد مالی خۆت بۆ دینمه‌وه». برایم گوتی: «هه‌روا ده‌بی له‌ دنیا‌یه؛ ئافه‌رین برا!» گوتی: «براله! برۆ یه‌کی تیکرا به‌چوار ربالانی بده». مه‌حمه‌ل گه‌راوه به‌لینگدان، گه‌ییبه‌ جه‌له‌بی خوئی. رای کیشا بۆ بازاری.

خاتوون په‌ریخان کچی میر زۆرابخانی بوو؛ حاکمی شاری چه‌لیان بوو. بۆخۆی زۆر پیر ببوو، حوکمه‌تی ده‌ مست خاتوون په‌ریخان نابوو. حه‌سه‌ن به‌گ کوری میر زۆرابخانی بوو، چکۆله‌ بوو؛ خاتوون په‌ریخان زۆری که‌یف له‌ پیاوان بوو. هه‌ر که‌سیک به‌کووچه‌یدا را‌بردبا خاتوون په‌ریخان که‌یفی ده‌یگرت. خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت: «وه‌ره حه‌زیم لی بکه». ئه‌ویش قبوولی نه‌ده‌کرد. خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت: «بلا بیسووتین؛ نه‌کوو له‌کن خه‌لقی بلی، ئابرووم ده‌چی». پیاوی ده‌گرت؛ ده‌نیو چیغی دهنه؛ نه‌فتی پێدا ده‌کرد، ده‌یسووتاند. قه‌ره‌واشیکی بوو؛ هه‌موو سبحه‌پنان ده‌بوو بچی، ئاوی نوئی بینی، خاتوون په‌ریخان چاوی پی بشوا. ئه‌گه‌ر قه‌ره‌واش چوو به‌کاروانسه‌رایدا ته‌ماشای کرد چێوداریک ئه‌وه جه‌له‌بی ده‌فرۆشی. قه‌ره‌واش ئاشقی ئه‌و چێوداره‌ی بوو، ناتوانی بچیته‌ سه‌راوی، ناتوانی بکه‌پیته‌وه؛ هه‌تا وه‌خت و سه‌عاتی به‌سه‌رچوو. به‌په‌له‌په‌ل چوو گۆزه‌ی پرکرد، هاته‌وه. خاتوون په‌ریخان له‌ خه‌وی هه‌لستا. گوتی: «ئه‌و قه‌ره‌واشه له‌ کوپیه؟» قه‌ره‌واشی دی گوتیان: «نازانین؛ ئه‌و قابه‌ چۆته جنده‌بازییه». زۆر نه‌چوو قه‌ره‌واش هاته‌وه. خاتوون په‌ریخان گوتی: «جه‌لابیش بێن ته‌نافیش بێن. ته‌نافی ده‌که‌م، ده‌یخنکینم».

گوتی: «قوربان! بانگم که سه‌ری عه‌رزت بکه‌م. که‌یفی خوته ئه‌گه‌ر ده‌مخنکینی». گوتی: «وه‌ره سه‌ری». گوتی: «قوربان! گۆزه‌م هه‌لگرت چوومه سه‌راوی، ئه‌هلی بازار هه‌موو ده‌زانی؛ ئه‌گه‌ر ده‌مکوژی ئه‌گه‌ر ده‌مبیری. رووره‌شیی خۆم ده‌لیم. چێوداریک له‌ بازاریی، هینده‌ جوانه‌ ده‌لئی یوسفی میسرئیه. ئه‌گه‌ر چاوم پی کهوت له‌ سوئیانی شیت بوم. نه‌ توانیم بی‌مه‌وه، نه‌ توانیم بچه‌ سه‌راوی. پیم ده‌ به‌ند چوو هه‌تا سه‌حاتیکی. له‌ پاش سه‌حاتیکی به‌په‌له‌په‌ل چووم گۆزه‌م پرکرد. هاتمه‌وه. حال و که‌یفییته‌ من ئه‌وه‌یه‌ جا‌ ساحب ئیختیاری». گوتی: «ئوه‌ی به‌رن ئه‌مباری بکه‌ن. بانگی فه‌راشان بکه‌ن». فه‌راش هاتن. خاتوون په‌ریخان گوتی: «برۆن ئه‌و چێوداره‌ هاتۆته‌ بازاری ئه‌وه‌ی بۆ منی هیناوه‌ بیکرم، بیکه‌مه‌ خیر و خیرات. ئه‌وه‌ له‌ بازاری شاییه‌کیان زیاتر داوه‌تی له‌ قیমে‌تی، بۆیه‌ ده‌یفروشی. برۆن هه‌رچی لئی کریوه، دراوی بده‌نه‌وه؛ ئه‌و شه‌ک و به‌خته‌ی لی بستینه‌وه. ئه‌و چێوداره‌ی به‌جه‌له‌به‌وه‌ بۆ منی بیننه‌ ئیره».

فه‌راشان هه‌رایان کرد، حوکمیان له‌ چێوداری کرد؛ گوتیان: «هه‌رچی فروتووته‌ ده‌بی دراوی بده‌یه‌وه، شه‌ک و به‌خته‌ی خوته‌ بستینه‌وه». گوتی: «ئاخر چ بکه‌م خه‌لق نامداته‌وه». گوتی: «کو‌ره! حوکمی خاتوون په‌ریخانیه. هه‌رچی نه‌یداته‌وه‌ بابی ده‌ردین». هه‌موویان ئه‌ستانده‌وه، جه‌له‌بیان راکیشا هینایان. خاتوون په‌ریخان چاوی شووشت. کۆله‌ی خو‌ی جوان کرد. چاوی رشت. سینگ‌ی خو‌ی ترازاند. خو‌ی ئاویته‌ سه‌ر په‌نجه‌ران. مه‌حمه‌ل زۆر ترسا، گوتی: «ئهورۆ ده‌مسووتین». مه‌حمه‌ل له‌ولارا هات. خاتوون په‌ریخان چاوی پی کهوت، ئاشقی بوو. له‌ سوئیان وه‌خت بوو شیت بی. مه‌حمه‌ل ئیکلامی لی کیشا. بانگی کرد گوتی: «چێودار ده‌یفروشی؟» گوتی: «به‌لی، قوربان!». گوتی: «تیکرا به‌چه‌ندی سه‌رجه‌م؟» گوتی: «تیکرا به‌چوار ریالان»- ئه‌گه‌ر بیگوتایه‌ ده‌ ریال هه‌ر لی ده‌کری-. جه‌له‌به‌که‌یان ئه‌ژمارد، حیسابیان دا. ته‌سلیم به‌پیاویکیان کرد. گوتی: «ئوه‌ی بله‌وه‌رینه، هه‌تا چل شه‌وی، هه‌قی مانگی ده‌ قران بی. موخاریجت له‌سه‌ر خاتوون په‌ریخان بی. ئه‌وه‌ی ده‌کاته‌ خیره‌خیرات ئینشاللا». گوتی: «بین شتیکی بۆ راخه‌ن». ته‌کلیفیان کرد دایاننا. خاتوون په‌ریخان لئی پرسی: «نیوت چیه‌؟» گوتی: «مه‌حمه‌لی ده‌شتیان نۆکه‌رت». گوتی: «قوربان هه‌قی جه‌له‌به‌که‌م بده‌یه؛ مه‌ره‌خه‌س ده‌بم». کو‌یخا ده‌رکی بانگ کرد گوتی: «مه‌حمه‌لی بینه‌ ژووری هه‌قی

بدهمی». گوتی: «کوځادهرک خه لوه ته کهس لیره نه مینې» مه حمل که له پليکانان وه سرکهوت، که خاتوون پهریخان چاوی پې کهوت وای ناشق بوو نیوکی کهوت. گوتی: «وهره ژوورې». هاته ژوورې. نیکلامی کیښا. له کنه خوږی داینا گوتی: «مه حملی دهشتیان نه من میرغه زه ب نیم. هه موو روژې پیاوړکی ده چیغی وهرده گرم، دهی سووتینم. قسه ی دلې خوږم ده کهم لیم قبول ناکه ن؛ نه منیش بویه نه و عاله مه ی وا لې ده کهم. به قسه م ده که ی یان نا؟» گوتی: «قوربان! بفرموو بزانه چ ده لې». گوتی: «مه حمل! نه من زورم هزم له توو کردووه، نه توو ده لې چی؟» گوتی: «قوربان! نه من له سویتې توو چه رگم خرابووه؛ نه ما ناویرم بلیم». دهستی ده ستوی مه حملی کرد. ده می به ده میه وه نا. سوجه تیکې زوربان کرد. یه کیکی خوښی لې دا، هه تتا سبچه ینی له کن نه وی بوو. برایم هه ر چاوه پې بوو؛ ده یگوت: «مه حمل نه هات». هه تا روژ برایم خه وئ لې نه کهوت، له سویتې مه حملی. سبچه ینی خاتوون پهریخان ته داره کی پادشایانه ی بو مه حملی گرت، به واده ی دوو روژان مه ر هه ستی کرد. مه حمل هاته وه بو مالې. برایم گوتی: «براله! بو وا درنگ هاتی؟» نه و ته داره کی له کن خاتوون پهریخانی هیناوه پاکې له پیش برایمی دهشتیان داناوه. له رووی هه لنه هات به برایمی بلې؛ هه مووی بو دایکی گپراوه. نه ویش هات بو برایمی گوت. برایم گوتی: «براله سبچه ینی ده بی بچیه وه؛ نه وه ژنه بی دینه، نه ک په شیمان بیته وه. شه پتان شه پتانې ده کا؛ نه کوو به مانسووتینې نه و بی دینه. نه وی نه من پیت ده لیم، نه توو بچوو وای پې بلې؛ ترست نه بی». برایم ته داره کی ناغایانه ی بو خاتوون پهریخانی گرت، هه لستا مه حملی به پې کرد.

مه حمل نه گهر هات و گه پراوه،

دیاری و سه وقتای برایمی له پیش خاتوون پهریخانی داناوه.

خاتوون پهریخان پې که نی گوتی:

«به خیریی سهر چاوی من؛ نه وه دیاری و پیشکیښی مه ریبه بو منت هیناوه».

کاکه مه حمل گوتی:

«خاتوون پهریخانی چاوه لې!»

نه وه پیشکیښی برایمی دهشتیان، نار دوویه بو تو».

خاتوون پهریخان که یفی ده ماغی هیناوه

ده‌لی: «به‌خیری، سەر چاوی من شوڤه‌لاوه!
 ئەتوو چلۆن له رووت هەلات بۆ برامی دەشتیان گتێراوه؟»
 مەحمەل دەلی:
 خاتوون پەریخانێ چاوبەنگییە!
 ئەگەر قسە ی توو نەگتێرمەوه بۆ کاکە برامییە
 لەکن ئەتوو خەجالەت دەبم، لەکن ئەویش دەبیتە روورەشییە.
 برام وای عەرزێ توو کردییە
 ئەمن ئێلچیم، چ تەکلیم لەسەر نییە.
 کاک برام بەمنی فەرموو: ئەمن ناتوانم بچمە کن میری، بکەین خوازبێنییە
 دەبێ لێرە برۆین، بچینە مەملەکەتێکی دییە.
 خاتوون پەریخان دەبێ قاقەزێکی بۆ بنێرێ، بەدزی میری شارییە
 ئەشکەوتی بێشوەی ئەوه کردمە پیشکێشی وییە
 مەر و مائی من دە تعلقە ی ویدایە، بۆخۆم دەبمە شوانکارە ی یەکجارییە
 ئەگەر دەلی: بەقای پێ ناکەم، لە منی وەرگرتەوه بیدا بەیەکی دییە.
 ئەمە چارەمان نییە، دەبێ لەو شارە ی برۆین بۆ شارێکی دییە.»
 خاتوون پەریخان گوتی:
 برام ساحب کەمالە، لە هیچ دەولەتان پیاوی وا نییە
 بایم هیند بەحوکمە مەگەر بچین بۆ نیو عرووسییە.
 ئەو شەو دەبێ لێرە میوان بی تەدارەکی دەگرم بەحەوتووێکی دییە.
 ئەوێ شەوێ مەحمەل لەوێ نەگەرێراوه
 هەتا سبەحەینێ کەیف و نەهەنگی خۆیان کرد تەواوه
 سبەحەینێ بەرپێ کرد بۆ مائی گەرێراوه
 هاتە خزمەت برامی ئەو قسانە ی هەموو بۆ گتێراوه
 برام دەلی:
 بەخیری، سەر چاوی من شوڤه‌لاوه!
 بلا سەری من بېرن، مەخسود و مرادی توو بێ تەواوه.
 سبەحەینێ دەبوو بەچێشتانە

له خه وئ هه لدهستا خاتوون په ريخانه
 بانگ دهكا مه يتهر و ميرئاخورانه:
 كپهه ولاغت جسنه، حدووده، نه گهر پياو پيې بكا متمانه؟
 ميرئاخور ده لي:
 «قوربان، نه وا هه نم حدوودي بي نيشانه
 دايكيان له نه نيزه ي گهر مينيانه.»
 گوتې: «بچو، بيان يينه؛ بيان بيم، بيان كه م. نيشانه.»
 ميرئاخور هه راي كرد به هه شتاوه
 جووتيك حدوودي نه سلي هيناوه
 له پيش خاتوون په ريخاني راگرت هه رتكي كه وتن به چاوه
 له بو ئيخته خانه ي راكيشاوه
 ناردي زيرينگه ري هيناوه
 رهخت و ره شمم بو بكه ته واوه
 نه وي دانا به دل و جانه
 بوې دروس بكا رهختي روميانه
 بيتن نه چاري نازداره
 بوې دروس بكا قه لتاغی جه وه رداره
 تا ته داره كي بگرم بو حدوودي ده به كاره
 ده برؤن و رامه مين
 وه ستاي سه راجم له بو بيتن
 ته كلتووي ناوريشم دوزم بو بيك بيتن
 ده برؤن، رامه وه ستن چي ديه
 ناسنگه رم بو بيتن به موسته رييه
 بوې دروس بكا ركيغي نالدووز دانه لغاوي هه ويژه مروارييه
 ده برؤن چي دي رامه مين
 بچن شيرگه رانم بو بيتن
 شيري ميسريم بو بغه مليتن

زەرگی نه زهریم بۆ بئین
له تهنگانى بشه تئین
بیشه تئین یه کجارییه
بۆم بجنه کووچه ی شارییه
بکرن زرتی داودییه
مه تالی حهوت قۆبه یییه»،
که ئەو تهنه داره که ی گرتییه
ناردی له دوو میرئاخورییه.
میرئاخور هاتوو له ولاره
حدوودی هینا پئش چاوه
که له کنه خوئی زین کراوه
له سهه پشته ی رۆنراوه
زۆر چاک تهنه گه ی کئشراوه
که رهختیان هینا له ولاره
که حدوودی پی غه ماره
ئەو ئەسهپانه یان گئراوه
ته داره کی چاک گئراوه
زرتی داودییه هیناوه
ته سلیم به میرئاخوری کراوه
قۆلی خوئی تی هه لکئشاوه
له سهه ملی راوه ستاوه
مه تالی حهوت قوبه یییه هیناوه
که ریشه ی ده ستۆی کراوه
له نئو شانئ راوه ستاوه.
گوتی: «چه ندو به و زرتیه داوه؟»
گوتیان: «قیمه تی له سهه دانه نراوه
چی بده یه ی، قیوول کراوه».

ماشه لالا له و تداره که ی گیراوه
 له مهحمه لای دهشتیان دهگیراوه
 مهحمه ل چووه خزمهت برامیبیه:
 «کاکه! خاتوون پهریخان له دووی نار دووم؛ نازانم کاری چیبیه».
 برامیم وای بهمهحمه ل گوتیبیه:
 بچو خزمهت خاتوون پهریخان، بزانه کاری چیبیه.
 مهحمه ل تداره کی خوئی گرت بهیه کجاره کیبیه.
 نه گهر مهحمه ل تداره کی گرت ته واوه،
 دههات و له خاتوون پهریخان تی ده کرد سه لام و سه لاوه،
 دهیگوت: «نازانم، مه گهر بو نیو عور ووس برؤین، دهنه له هیچ کوئیان چاره
 نه کراوه».

بانگی کرده میرئاخورانه:
 نه و نه سپانه زین کهن، بیانیه ننه ئیرانه.
 نه ورؤیان پی بچنه راوی؛ بو شاهیدی پره گه لو ده خه م نه و شوانه.
 بچن بزانه کتیه بیان جسنه له و نه سپانه؛
 که لکیان ههیه، پیاو سواریان بی رؤزی ته نگانه».
 سواریان ده بوون به رهوانی
 روویان ده کرده چو ل و بیابانی
 تاژی و توله بیان ده بردن، ده گه ران به ته رخانه
 که رویشکی کی گهرمه لانیان ده گرت، ده یانه پناوه بو خاتوون پهریخان
 له پتشیان داده نا. ده یانگوت: «نه توو چرای هه رتک چاوانی»
 برؤ ماله خو ت بار بکه بو شارویرانی».
 مهحمه ل نه گهر نه و قسه ی بیست له خاتوون پهریخان
 گوتی: «به خولای سه رمان ده برن له گو شه ی مهیدانی»
 هاته وه کن برامی ده ل: «براله! که وتووینه رؤزی ته نگانی
 ناچپته وه پاشی حوکمی خاتوون پهریخان
 حوکمی سه خته و گرانه

هەر دەبی بار بکهین لیره‌کانه
 بچینه نیو عورووسی، دهن له‌نیو کوردی نانبی گوزهرانه».

ده‌گه‌ل برابیمی قسه‌یان بوو ته‌واوه
 دایکی مه‌حمه‌لی گه‌لیک گریاوه
 ده‌لی: «رۆله! خراپم لی قه‌وماوه
 «رۆله! مه‌حمه‌ل، خولاگیر بی، ئەتوو چت له کچی میر زۆرابخانی داوه؟»
 گوئی: «دایه چ بکه‌م ئیختیار له چه‌نگی خۆن پراوه».

ماله‌ خۆیان بارکرد، ئەشکه‌وتی بی‌شوه‌ی به‌جی ماوه.
 شه‌و و رۆژیکیان لی خوری، له پاشی مه‌حمه‌ل گه‌راوه به‌دواوه.
 له‌و مه‌حمه‌لی ره‌وانه،
 گوئی: «ناجم، کاک برابیم گیانه!
 سه‌رمان تیدا ده‌چی، زۆر فه‌ساته‌ ئەو خاتوون په‌ریخانه».

برابیم گوئی:
 «نابی بشکی قسه‌ی پیاوانه
 ئەمن به‌جیم هیشتووه‌ عه‌رز و مه‌کانه
 برۆ خاتوون په‌ریخانم بۆ بی‌نه ئیرانه
 هه‌تا دنیا خرا ده‌بی لیمان ده‌گه‌ی نه‌وه قسانه
 ئەمن ده‌س هه‌لناگرم؛ چونکه‌ میر زۆرابخان میری چه‌لیانه».

ئەو قسه‌یه‌یان ته‌واوکرد به‌یه‌کجاری
 مه‌حمه‌لی ده‌ناردوه‌ له‌بۆ شاری
 رووی ده‌ شاری ده‌کرد، ده‌ خزمه‌ت خاتوون په‌ریخان
 ئیکلامی ده‌کیشا، بانگیان کرده‌ باله‌خان
 رۆیان دهن له‌ دیوان
 خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت:
 کوئخای ئەو شاره‌ی کوانی؟
 پیشکاری خۆم بۆ بانگ بکه‌نه مه‌یدانی
 هه‌مان به‌سه‌ری خۆم سوئند ده‌ده‌م، یان به‌قورعانی

ئەمن تەماخمە بەسەفەر بچم، نەکو میرزۆرابخان پى بزانی
 زگی سەد کەسى دەدرم لە دیوانى».

ئەگەر ئەو مەسلەعەتەى کرد تەواوہ
 شەو بەسەر داہات و بانگی شیوانى دراوہ
 دوو ھەگبەى لە مائە خۆى لە زىر و ئەشرەفى کرد تەواوہ
 ئەسپى حدوودیان لە خاوی دەرهیتاوە
 دوو بەدوو سوار دەبوون پکئى خویان لى داوہ
 شارى چەلیان لەوئى بەجى ماوہ.

کە لە ئەشکەوتى بیتشوەیان بارکرد ھیچ کەسئىک نەیزانى
 خئىلى خۆى لى نا بو شاروئىزانى.

ھەتا ھوت رۆزانى کەس سۆراخى خاتوون پەریخانى نەزانى
 ھەلگیرا و داد و دیوانى

شارى چەلیان وەخت بوو بى وئرانە
 ھیچ کەس نەبوو بکا حوکمانە
 لە لایەكى بوو خانەبگیرى، لە لایەكى بوو فەسادخانە
 ھەموو شارى چەلیان بووہ لۆتئىخانە
 مەخلووق دەلى: «بلا بەس تئىک رابمئین
 «بلا خەبەرئىكى بە میر زۆرابخانئى رابگە یەنەن».

مەخلووق ھەرای کرد بەرەوانى
 پاک چووہ کن میر زۆرابخانئى:
 «توو خانئىكى بى متمانى
 ھەوالى شارى نازانى
 شارئىكى یەكجار گرانە
 لئى پەیدا بوو لۆتئىخانە
 ھیچ کەس نئىیە، بکا حوکمانە
 دیار نئىیە ئەو خاتوون پەریخانە».

میر زۆرابخان وا دەزانئى

ده لئی: «وه کیل و وه زیری کوانی؟»
 ناردی له دوو وه کیل و وه زیرانه
 «وه رن بکه ن ته گبیرانه
 ده لئین شاره که م ویرانه
 ته گبیران بکه ن ته واوه،
 بزنان، له شاری من چ قه و ماوه؟
 هه لیه ت په ریخان نه ماوه
 جا بزنان جیهه تی چیه
 بوچی ئه و شاره خو پراییه.»
 ئه گهر میر ئه و قسه ی کرد ته واوه
 که و لئی به شاننی داداوه
 په کجار خو شنی بوو هه نگاوه
 خه رقه ی لی به جی ماوه
 گوئی: «خولایه چ قه و ماوه؟»
 له ده رکی دیوانی راوه ستاوه
 گوئی: «بچن کوپخا ده رکی بیتن له وللاوه.»
 چه ندی فه راش راوه ستاوه
 ئیکلامی میریان کیشاوه
 گوئی: «کوپخا ده رک، ئه مینداری ته واوه
 بوچ وا دیوان هه لگیراوه
 ئه و شارهم لی وهرگه راوه؟
 حیزباب! دهرت دینم هه رتک چاوه
 هه لیه ت په ریخان نه ماوه
 بوچت له من نه گتیراوه؟
 ده رکی ده روزه ی بکه ئاوا»
 کوپخا ده رک، وای جواب داوه:
 «قوربان! مه عزوون نی بچی به وللاوه»

مه‌عززون نی یه‌ک هه‌نگاو بچییه
 خاتوون پهریخان حاکی شارییه
 چ بکه‌م، ئەوه حوکی وییه.»
 میر گوئی:
 «حیزباب! ئەگەر وا به‌حوکه‌م، بۆچی شارم خۆراییییه؟»
 گوئی: «قوربان! چ بکه‌م، ده‌سته‌لات به‌ده‌ستی من نییه.
 ئەوشه‌و هه‌وت شه‌وه خاتوون له‌ مائی نییه.
 ئەگەر میر ئەو قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه
 خه‌ده‌نگی له‌ جه‌رگی دراوه
 ده‌لی: «کاریکی گه‌وره‌ قه‌وماوه
 چلۆن ئابروومان بوو بلاوه
 ئیختیارم ده‌ مست کچی ناوه»
 هه‌وت شه‌و و رۆژان ته‌واوه
 چه‌ندیان کاتیب داده‌ناوه
 چه‌ندی قاقه‌ز دنووسراوه
 له‌ بۆ شاران به‌رئ کراوه
 هه‌موو که‌س به‌سه‌ر کراوه
 چی و جیهه‌تیان هه‌موو ته‌واوه
 هه‌ر جووته‌ شوانه‌که‌ی ئەشکه‌وتی بێشوه‌ی نه‌ماوه.
 میر ده‌لی: «دیسان لیم شیواوه
 ده‌گه‌ل کرمانجم لی قه‌وماوه»
 بۆخۆی دیوانی داناوه
 چه‌ندی نۆکه‌ر راوه‌ستاوه
 تا ساڵه‌وه‌خت بوو ته‌واوه
 ته‌واو ده‌بی ساڵ له‌وانه
 ئەوجار شه‌ری مه‌حمه‌ل و برایمی ده‌شتیانه
 مه‌حمه‌ل ده‌لی:

«قەت گىرنايم لىرەكانە
تا دەچمەوہ ئەشكەوتى بېشوەى جىتى باب و باپىرانە».
كاكە برايم دەگرىه دەلى: «ئەمە دوو كرمانجىن خوڧرىپىه
مىر زۆرابخان پادشای شارىپه
نابىنە موقابىلى وىپه
دەسەلاتم بەدەس نىپه
دەنا دەكوژم مەحمەلىپه»
مەحمەل گوتى:
«كاك برايم گىانە!»
ئەشكەوتى بېشوەى جىتى باب و باپىرانە
چى دى گىرنايم لىرانە
چى دى گىرنايم لە جىتى خەمى
دەچمەوہ خزمەت مىرى گەلىكى مالى دنياپه دەدەمى».
برايم گوتى:
«سەگابە! چلوئم دەدوئىتى
مىر بو مالى دادەمىتى؟
پەكى كەوتووہ لە خەزىنى
حىزباب بەتاجى و تولانمان دەخنىكىتى
خاتوون پەرىخان ئاوارە دەمىتى».
مەحمەل ئەگەر ئەو قسەى بىستىپه
حەماپەلى كردهوہ لە قولىپه
سوئندى خوار بەزاتى رەبىبىپه:
«لەو شەو بەدەرەوہ گىرىوونم نىپه
هەتا دەچمە ئەشكەوتى بېشوەى بەپەكجارەكىپه
بو خەلقى ناكەم خوڧراپىپه
لە زۆران زۆر دەمرى، لە كەمان كەم دەمرىپه
مىر ئەگەر دژمناپەتەم دەگەل ناكە، بەمالى دنياپەى دەكەم خەنىپه

جا لهوی بهدر بزائم، قسهی چیه»،
 ئهوی شهوی تا بهیانی برایم هر دهگریه
 دهلی: «سهرم چوو بهیهکجارییه
 مههمهلم چوو چارهه چیه؟»
 که سبچهینی رۆژ گرتی قهراوه
 کاکه مههمهلم بوو سواره:
 «خاتون پهریخان، نازداره
 بلا بۆ چهلیان بچینه خواره»
 کاکه برایم رۆژ گریاوه
 خوی ئاویته کن که یخودا و ردین سپییان؛ چون مههمهلی دهشتیان گتیراوه
 هینای ئهوی رۆژی قهراری دهگهلم رۆناوه
 برایم دهلی:
 «سبچهینی براله! ماله خۆم باردهکهه دهچینهوه بهولاوه».
 سبچهینی که بهیانی بهرداوه
 ناردی مال و دهولهتی خوی هیناوه
 باری کرد سهر سهری ئاژواوه
 ههتا شهوی بهسهر داهات مهنرلی گرتهوه تا سبچهینی رۆژ کراوه
 برایم گوتی:
 مههمهلم و پهریخان وهرن، قهراریکی پیکهوه بکهین تهواوه
 میرزورابخان پایویکی ماقووله، ئههه شیرمان له پرووی کیشاوه
 ئههه بۆ ئهشکهوتی بيشوهی دهچین، ئهجههل ئیمهی هیناوه واوه.
 مههمهلم دهلی:
 ئهه قسانههه هیچ پی خوش نییه
 ئهگهر سهرم بپرن، بهیهکجارهکییه
 ئهمن دهس هه لگرتنم له ئهشکهوتی بيشوهی نییه»،
 سبچهینی باریان کرد، هاتنه خوارهوه
 ههتا ئهشکهوتی بيشوهی نهیانگرت قهراوه

که لهویندهری رۆنیشتن بهیهکجاره
 پیتیان زانی دژمن و برادر و یاره
 خه بهریان بۆ میر زۆرابخانی برده خواره
 لیتیان مهعلووم کرد ئهوجاره
 میر زۆرابخان رادهمیانی
 دیوانی خۆی ده رهنگیانی
 کی بی ئه و حهقه م بۆ بستینی
 مواجهی زۆرم لی بستینی
 که سه ری مهحمه لم بۆ بیانی.
 وهکیل و وهزیر وایان گوتییه:
 «قوربان! ئه وه کاریکی گه وه نییه
 ئه و خوی پیا نه قابله تیان چیه؟»
 میر زۆرابخان دهنگ هه لدینی له دیوانی:
 «هر که سیک له دلم دهرکا ئه وئی خه می ئه وئی ژانی
 ئه و مووچه و مواجهی بۆ باب و باپیرانی بوو هینده ی دیکه شم ده دانی
 هر که سیک وهیکوژی له نگۆ، له هه مووانه
 دهیده می کویتی که هه ل پانه
 دهگه ل بۆره ی ده که حالنه.»
 کۆنه نایب ده لئ: «میران!
 به وهکیل و به وهزیران،
 بکه یین رایه دهگه ل ته گبیران
 سبه هینی سوارین بچین مهحمه ل و برایمی دهشتیان بدهینه بهر شیران».
 هه سه ن بهگ کوپی میرییه ده لئ:
 «بابه ئه و رابه ری، زۆر رابه ریکی چاکه
 به زار زارگوته به دل دهگه ل ئه مه پاکه
 ئه و راوته گبیری ئه و نایبه بۆ مه ی دهکا
 قهت باب بۆ کوپی خۆی ناکا.»

میر دہلئی:

«دہنا سوار یکم دہوئ لہ شتیہ
 پروا بی نیشته جتی
 بزانی مہری مہمہل و برایمی لہ کوئیہ»،
 ئەو کئی بوو لہ سواری شتی کہ حالانہ
 لہ ہہمووی دہچوو بہسہرپہو و لینگدانہ
 تا گہیبیہ مہری مہمہل و برایمانہ.
 دہیگوت: «ماندوو نہبی، بہدہولت بی، شوانہ!
 ئەمن خزمم، نابمہ بیتگانہ
 مہری مہمہل و برایمان کتہہیہ لہوانہ لہ ہہمووانہ؟»
 کہ برایم دہلئی:

«سوار! بہئلاہی کہم، بہرہبیبیہ
 بہ موحمہدی کہم بہ نہبیبیہ،
 ئەو مہمہل و برایمی دہشتیان ئەتوو لئی دہپرسییہ
 نہمدییہ نہمناسییہ
 بچو، پرسپاری بکہ لئکی دییہ»
 سوار دہلئی:

«مہمہل! بو وا شتی، چ نہزانی؟
 کاورم دہیہ، دہگہل شہکی، بہرتیل دہگہل بہرانی
 دہچمہوہ کن میرزؤرابخانی
 دہلئیم میرئکی بہمتمانی
 ئەلحہملای ساحب دیوانی
 حورمہتت ہہیہ لہکن سولتانی
 ئەمنت ناردووہ بہرہوانی
 سؤراخی مہری مہمہل و برایمی دہشتیانم نہدہزانی.»
 ہہرچی برایم بوو لہ پیشی مہری بوو سوار سوال و جوابی دہگہل ئەوی دہکرد.
 ہہرچی مہمہل بوو لہ نئو مہری بوو؛ مہری زابوو بہرخی فرچک دہدا جوابی
 سواری داوہ.

مه‌حمه‌ل ده‌لئى:
 «سوارى، پووچى گوتى
 ئورق بورتيلدان له مي‌ردان نيبه
 سه‌رى سوارى ده‌كوتم ده مه‌شكى ژنى مي‌ر زورابخانييه».
 مه‌حمه‌ل ده‌لئى:
 «سواره! مه‌حمه‌لى ده‌شتيان ئەزم
 ساحبى دوازده به‌ران و حه‌وت ني‌ريى مه‌رەزم
 به‌حەقى قورعانى هەتا و ابزانم له‌سه‌ر ئەو قه‌وه‌ته‌ى بم له‌به‌ر گووخو‌زى ده
 چه‌ليان هەلنايه‌م و نابەزم.
 سواره! مه‌حمه‌لى ده‌شتيان ئەمنم بۆخۆمه
 ساحبى دوازده به‌ران و حه‌وت ني‌ريى به‌ ئەسه‌رۆمه
 هەتا له‌سه‌ر ئەو قه‌وه‌ته‌ى بم، له‌به‌ر مه‌رچاڪ و مي‌رى ئەو شارەى نارۆمه
 ئەگەر مي‌ر لي‌ى پرسى، له‌به‌ر جوابى مي‌رى نه‌بى، ئەمن ده شانانترا ده‌گروومه».
 ئەگەر سوار واى ده‌بيستيه
 پشتى ده مه‌حمه‌لى ده‌شتيان كردييه
 ده‌رۆيى به‌ره‌و مي‌رييه
 خو‌شى داژوا ئەو ئيلچيه
 به‌وى دابوو مزگينييه
 ده‌لئى: «مي‌ر. ئەگەر له‌شكرت زۆر نه‌بى، زه‌فه‌ربردن به‌وى نيبه».
 برايم ده‌لئته مه‌حمه‌لى جندييه:
 «لئت حەرام كردم هيندييه
 سوار رۆيه‌وه به‌زيريه
 ده‌چئته خزمەت مي‌رييه
 قسان ده‌كا به‌يه‌كجارييه
 مي‌ر مه‌جليسى گرتيه
 له باسى سه‌رى من و توو زياتر هيچ نيبه».
 مه‌حمه‌ل ده‌لئى:

«برایم! خو میر پیاویکی زۆرچاکه
بهزارگوته بهل دهگه‌ل ئەمه پاکه
ئەگەر به‌گویی خۆم گویم لى بى، میر گه‌فى له‌سه‌رى من و توو ناکا».
برایم ده‌لى:

«کاکه مه‌حمه‌ل بو وا چ نازانى؟
مه‌رى خۆت وهرگيريه سه‌ر به‌ردى به‌رده‌لانى
ئەمه بوخۆن برۆين، سه‌رى په‌زى به‌ کونى بابى خودانى
ئەمه شه‌رمان پى ناکرئ ده‌گه‌ل که‌لىكى وه‌ک میر زۆرابخانى
هه‌ر ئەوده‌مه‌ى خۆت به‌ئەبله و عه‌وام زانى
له‌به‌ر پيشکاري شه‌يتانى
ئىستا دژمنى میرى چه‌ليانى
ده‌مانکوژن، که‌س نازانى

مه‌رى خۆت وهرگيريه سه‌ر چيشتى و چيشته‌نگاوئ
زه‌ينى خۆت بکه تيشكى رۆژئ، رووى خۆت بکه ده تيشكى تاوئ
ئەورۆ میر زۆرابخان به‌ئىنجه‌تى سه‌رى من و توو دیته‌وه راوئ،
مه‌رد ئەوه‌يه له مه‌يدانى خۆى دهرناوئ».
کاک مه‌حمه‌ل ده‌لى:

«کاکه برایم! ئەمن رىوى نيم، له کونان وه‌شرم
که‌رويشک نيم، له‌به‌ر هات و ره‌وى سواران خو ده‌گه‌رمه‌لانان گرم
ئەورۆ له مه‌يدانى، به‌خه‌نجه‌رىكى ده‌بان، له بۆت ده‌گه‌ل سواری ده‌چه‌ليان
ده‌مرم».

«برایم ده‌لى:
مه‌حمه‌لى خال له رووه!
به‌س به‌سه‌ر ئەمن برۆ روو به‌رووه
ئەوه سوار وه‌ده‌رکه‌وتن له زینوان، میر ده‌رووه، نایبى له‌دووه
ئاور وه‌ده، گالته‌ خه‌نجه‌ره بو سه‌رى من و تووه
پیاوى مه‌يدانىم ده‌وى، نه‌يمىنى ناز و ئەرجووه

نه مگوت مه چؤوه ئه شكه وتى بيشوهى. دهنگوت ملكى بابه به جيم هيشتووه.
ئه مه دوو شوانه ويلهى فه قير، ئيستا دهگه ل مىرى ده بين رووبه رووه
تكاي هيچ كه سيش ناگيرى، هر هاوارى سهرى من و تووه». مه حمه ل ده لى:

«ئه وه هه موو تانهيه، بوته ناسور، له جهرگى من قايم بووه».

ئه گهر مه حمه ل واى گوتيهيه

رقى هه لستا له برايميهيه

ده لى: «خه تاى وييه ئه و كه مييه

به خولاى چى ديم قبول نيهيه

بزانه ئه و ميره كوتنده ريهيه

هيچى خاتوون په ريخان نيهيه

دهيكوژم به يه كجاره كييه

بوخوژم ده ببه ميرى شاريهيه».

تيرىكى ده برده بهر مالى كه وانىكى هينديهيه

به ره و رووى سوارى چه ليانى هه لداشتيهيه

ئه گهر داي له سوارى پيشوو، بستىك له سواره كهى دوايهى تى په ريهيه

مه حمه ل ده لى:

«برايم سه ره لدينم له خولاى ده كه م شه رمه

هيشتا ملي مه حمه لى له ده عوايه نه بووه گهرمه

به دوو تيران چوار سوارى ده چه ليانم كردوون ئيخته رمه».

برايم ده لى:

«كاك مه حمه لى خال له رووه!

ئه توو به سه به سهر ئه من برؤ رووبه رووه

«ئه گهر ئه توو كوشتووتن چواره ئه منيش ته واوو كردوون دووه».

مه حمه لى ده لى:

«برايم! ره بى به ماله زؤراب خانى وه ركه ن نه وته

خوت خوتىك له دلى مه حمه لى ده شتان ده كه وته

ئەورۆ لە سواری چەلیانم تەواوکردن شەش و حەوتە».

برایم دەلی:

«کاکە مەحمەل! ئەتوو لە خۆت گەڕی

میر هاتۆتە سەر ئەمە بۆ مالم و مەڕی

ئەمن یەکیکم ماوه، لە توو راس کەمەوه ئەوی گەڕی».

هەرچی برایم بوو، شەشی کوشت و مەحمەل حەوتی کوشت بوو. میر گوتی:
«دەعوام دەگەل نەکردوون، سێزده سواریان لەمن کوشت. مەحمەل سەرکیوییه
سافییه؛ بەندیکی بانگ دەکەم بێتە خواری، سەد سواری دەنێرمە پێتە بیکوژن.
هەرچی کوری کوژرا، هەرچی بابی کوژرا، هەرچی برای کوژرا، ئەوانە بێنەوه
خەلات و بەراتیان لی زیاد دەکەم».

میر دەلی:

«نای مەحمەل، کاک مەحمەل گیانە!

ئەوه نابیتە شەری میردانە

ئەتوو لەوی سەری فری دە تیروکەوانە

دەس دە خەنجەرێکی دەبانە

وهره خواری شەری بکە دەگەل ئەوهانە

کاک مەحمەل ئەمن ئەو هونەریانە حسیب ناکەم بە هونەری

ئەتوو تیروکەوانی خۆت فری بدە لەویندەری

وهره گالتهی لە پیش میری بکە بە خەنجەری»

ئەگەر مەحمەل ئەو قسەیی دەبیست تەواوه

تیروکەوانی خۆی فری داوه

بۆ نیو لەشکری هات بەهەلداوه

کاک برایم سەر هەلدینی

فرمیسکان بەسەر ردینی وەش هەلدهوهرینی

هەرتک دەستان دە ستوی مەحمەلی وەر دینی

دەلی: «کاکە! بەقوربانتم بم، مەچۆ خۆت دەدۆرینی».

مەحمەل دەلی:

«له برایمی من، شیت و چ نهزانه!
 میر بانگی یهشتوته پیاوان، نهک ژنانه».
 لهوئی فری دا تیروکهوانه،
 هلهدهوشا خوارئ بو نئو سواری چهلان به خهنجهرئکی دهبانه.
 کاک مهحمل گهییبه پیدهشتی
 سهه سواری چهلان بهجارئکیان رادهماشتی
 ههموو شیرئ دهبانان پی، میسرئان ده پشته.
 خولایه ئهتوو چهند کهرهمدار و نادری
 له پشته ئه و سوارانهه سهه شیرئ ده مسری
 بازینهندیک و همایهئیکی دهبر دابوو ئه و شیرانه شتاق مهحملئ دهشتیانان
 نهبری

ئه و کی بو؟ له مهحملئ بچوکه،
 به دهستیکی خهنجهرئ دهبانه، به ئی دیکهئ کئردووکه
 ده نئو سواری چهلان گهرا وینهئ تهیر و باشووکه
 کی بو؟ له مهحملئ فهرخه
 ده باغهئیکیدا ههیه کاری ساوا ده ئی دیکهیدا ههیه بهرخه
 ده نئو سواری چهلان گهرا به گئره و چهرخه
 میرزؤرا بخان دنگ هلهئینی:
 «کهسیک جوابیم بو وهکونه نایی کون رابگهیهنی
 خولا بکا سواری ده چهلان یهک لی نهمینی
 دهشقهمی ئه و ئاورهئ له جهرگی میرئ وهکوئینی».
 کی بو له سواری شئ کهحلانه
 دهروئی بهسهررهو و لینگدانه
 دهگهییبه کونه نایی بهئیکلام کیشانه
 لهبؤی دهگئیرتهوه ههموو قسانه
 ئهگه کونه نایب ئه و قسهئ بیست تهواوه
 یهکجاری رق هلهستاوه

هیچی نهددی بهچاوه
 دهنگی ئی قوشهئی داوه
 دوازده پالنهوانی هیناوه
 له پۆینی کردوو ههشتاوه
 دهیگوت: «زۆر کهمم هیناوه»
 ههتا گهییبه له میری کردوه سهلاوه
 میر عهلهیکی وه وی نهداوه.
 دهلی: «میر! بهقوربانت بم، چ بووه، چت لی قهوماوه؟»
 میر دهلی:
 «نایب! بۆچ وا شیت و چ نهبینی؟
 ئەو تاقه فهردهی له مهیدانی دهبینی
 ئەوهه بی بابی کردوون چل لانکی کهوان زیڕینی»
 کی بوو له نایبی جاران
 وای دهخوریه مهردچاک و کهمانداران
 له مهحمهلی دهشتیانیان کرد بهتیرباران
 برابم دی دۆلاو دۆله
 وهسهر خۆی دهکا قور و خۆله
 دهلی: «براله پۆ! بزم کردوی تۆله»
 کاک مهحمه ل سهر هه ل دینی
 دهلی: «برابم! خولا بکا هیچ عهمرت بۆ من نه مینی
 چه زۆ بکهی یهک و چوار تۆلهی من دهستینی»
 برابم دهلی:
 «مهحمه ل! بهسم لهسهر بکه قیژه قیژی
 ئاورم ده بهندهنی بهربوو، له دهروونیم دهپرژئی.
 قهت بووه ده پۆژی وهک ئهورۆدا برا لهسهر برای خۆی نهکوژئی»
 کی بوو؟ له برابمی جاران
 بهدهستیکی تیره به ئی دیکهی کهوانه

به دوو تیران دهیکوشتن چوار کهمانداری ده میرانه
 برایم گهراوه دهلی:

«مهمه ل! بهوهی کهم بهحهواوه
 نهگه ر نهمن و توی بهرؤژی هیناوه
 نهگه قبول بکهی یهک و چوار تولهی مهمه لی دهشتیان نهستیندراوه».
 مهمه ل دهلی:

«برایم! بوم بلای بهدایکی خوم، دایکی پیره
 لیم حال بکا چوریک شیره
 نهمگی ویم زور بهبیره
 دایک و کوری بی تهخسیره
 زگی سووتا نهو فهقیره
 لهکنم جیی من زهمه ریره».
 هاته ناسمانی هوریکی تاری
 ریژنیکی بارانی لهوی دهباری
 مهمه ل عمری دا بهحازریان؛ سهلاوات له پیغه مبهری موختاری
 میر بانگ دیلی:

برایمه ی سهسه مه
 نهگه ر نهتوو له خوت بگری بئیهوه کن نه مه،
 نهمن یهک و چوار تولهی مهمه لهی بهتوو دهدهمه
 دهلی: میر، وا نهبووه قهت وا نابی
 نهتوو تازهکه له من کوشتوو مهمه لی زهره و زول و چهله بی
 قهت دهوی گهرمه برینیدا مهسله عهتی من و توو نابی
 میر دهلی:

برایم له خوت بگره وهره ئیره
 حهیفه نهولاد ئینگو له دنیا به بی وهجاخ کویره
 برایم بهمیری گوت: «نهگه ر توو بی، ئیلتیفاتم دهگه ل دهکهی، نهمن گوری
 مهمه لی دهگیم. دوازه پیاوچاکان دهگه ل هسهن بهگی کورت بنیره بهر
 نهشکهوتی، نهمنیش دیمه خوار، دیمه خزمهت نهتوو».

ئەگەر مېر وای دەزانی ئەو قسانە
 دوازدە کەس لە ساحب مەنسەبانە
 دەگەڵ حەسەن بەگی جوانە
 سەرتاپای کردن پەوانە
 بۆ کُن برائیمی دەشتیانە
 ئەگەر ئەو گەینە بەر ئەشکەوتی، برائیم بڵندبوو لەوانە
 فریادی دان تیروکەوانە
 عەرزى کرد: حەسەن بەگ، گیانە
 ئەلحەمدولیللا شوکرانە
 مەحمەلى دەشتیان شەیتانە
 ئەو فەوت بوو لەو مەکانە
 ئەتوو تەشریفت هاتە ئێرانە
 بچنە ئەشکەوتی ئەوانە
 ئەو کە یخودا و ماقوولانە
 دیمە کُن حەسەن بەگی بە دەستانە
 دەگەلى دەچم بۆ شارى چەلیانە
 ئەشکەوتی بېشوەی دەکەم وێرانە
 چونکە ئى مەحمەلى دەشتیانە
 ئەلحەملای کوزرا لێرانە
 چوونە ژوور ئەو کە یخودایانە
 بە برائیمیان کرد متمانە
 برائیم هاتە خوار بە ئیکلام کیشانە
 دەستی بردبوو بۆ ئیخانە
 لپی دا بە خەنجەری دەبانە
 زیرەى لى هات بەستە زمانە
 لیک راهی بوو ئیسک و خوانە
 دەرکی ئەشکەوتی گرت لەوانە

کوشتنی دوازده که یخودای میرانه
 له شکرټکی عهزیمی به سه ردا چرژاوه
 به شیرټکی ده بان دهستی خه نجه ری برایمی په راوه
 ئه ویش پارچه پارچه کراوه
 میر هاتبوو له ولاره:
 ده گهل کرمانجم لی قه و ماوه
 تاقه کورټکم بوو نه ماوه
 ریشه ی جگه رم سووتاوه
 دهنگ هه لدینی میر زورابخانه:
 هه ی بهنده موسلمانانه
 شه ری مه که ن ده گهل کرمانجی نادانه
 که لټکی وه کو میر زورابخانی له بهر جووتیک شوانه ویلان چون هه ر وهک ژنانه
 ئه وی باعیزی کوری من بوو خاتوون په ریخانه.
 گوټی: «بچن، بوم بینه ئیرانه
 بیده نه بهر خه نجه رانه
 به شی منه ئه و زگ سووتانه».
 خاتوون په ریخانیا ن هیناوه
 جه لابی بو تاعین کراوه
 سهید و مه لا هاتن له ولاره
 شال و قورعانیان هیناوه
 له دهوره ی خاتوون په ریخانټی روټراوه
 میر په کی کهوت و گه راوه
 سهید و مه لای ده دنیا یه
 هه لیان گرت شال و که لاموللایه
 دایان نا له سه ر ریگایه
 میر ده لی:
 «چ بکه م؛ چاره م نایه»

نایکوژم، بۆچ دهکهن تکایه؟
 گوتیان: ئەو کاره وا پێک نایه
 ئەگەر گرتووته خاتری که لاموللایه
 وهها شیرنه بهجی نه مینی له سهحرایه
 تو میریکی به ئیمانی
 به دلی خۆت نییه غیانی
 ئەوی ژنن پاک میسلی شهیتانی
 بییه متبهقی فری ده، بلا وهک سهگ بخوا نانی».

ئەگەر قسهیان کرد تهواوه
 میر له بۆ مائی گهراوه
 بانگ له سهه بانگی لی داوه:
 «چ بکهه شارم بی کور ماوه»
 ئەوه شمان کردووه تهواوه
 بهحسی خاتوون په ریخانئ ماوه.

خاتوون په ریخانیان له متبهقی دانا. ههشت مانگ بوو ره دوو کهوتبوو؛ هینایان
 له مهتبهقییان فری دا. ئەوده می پادشای شاری بوو، ئەوجار له متبهقی وهک
 کهتیوان کهوت، ههتا مانگیکی. زگی پرپوو؛ هاته سهه نو مانگ و نو رۆژی خۆی.
 خاتوون په ریخان زا؛ دوو کوری به زگیکی بوو. ههتا په نجا شهوی شار دیانهوه،
 نه یانهیشت میر بزانی. له پاشی میر خه بهریان دایه؛ میر زور کهیفی پی خۆش
 بوو، هینای گویزه بانهی بۆ وان کرد. هینایان نیویان لی نان. ته گبیریان لی کرد:
 «نیویان بنین چی؟» کهس نهیده وئیرا به میری بلئ نیوی بابی خۆیان لی بنی. میر
 بۆخۆی ههلی دایه گوتی: «چ قهیدییه، نیوی باب و مامی خۆیان بی؟» هه موو کهس
 قۆلی کیشا. ئی گه وهریان نیونا برام، ئی چکۆلهی نیویان مهحمه ل. موباره کییان
 کرد. لپیان گه ران ههتا پینج سال تهواو بوو. سهه ری شه شهی ده بهر خۆیندنیان
 نان؛ ههتا شهش سالانیان خۆیند. رۆژیکی جومعه بوو، فهقی مه رهخهس کرابوون.
 کوری بیوه ژنیکیان گرت، زۆریان لی دا؛ کوره که له چهنگیان هه لات. گوتی:
 «حیزباب، هه موو کهس دهتوانی له من دا؛ ئەنگۆ بچن تۆلهی باب و مامو

بستیننهوه». گوتی: «وهره، وهره، که وایهکت دهمی، ئەو قسه م بق بکه». گوتی «ئەه! نایه م، دیسان لیم دهی؟» گوتی: «بچینه کن دایکی مان، بزانی ن ئەمه کورپی کتین؟» هاتنه کن دایکیان؛ له متبهقی بوو له دایکیان پرسی: «دایه! ئەمه کورپی کتین؟ بابی مه کی بووه؟» گوتی: «رۆله! بابی ئەنگۆ میر زۆرابخانه». گوتی: «دایه ئەتوو کچی کتی؟» گوتی: «رۆله! ئەمنیش کچی میر زۆرابخانم». گوتی: «دایه ئەمه له کی بووین؟» گوتی: «رۆله! ئەنگۆ له من بوون» گوتی: «دایه! چلۆن دهبی میر زۆرابخان کچی خۆی گابی؟» گوتی: «رۆله! له و قسانه گهری» مهحمه ل دهستی دا خه نجه ری، گوتی: «وێستا راستی نه لپی دهتکوژم». گوتی: «رۆله! باب و مامی ئەنگۆ میر زۆرابخان کوشتنی»، گوتیان: «دایه! جا وا ئاسووده بووین». دهستیان دا خه نجه ری، چوونه دیوانی میری. مهحمه ل لینگی دا میر زۆرابخانی، ئەوی کوشت. برام لینگی دا نایبی ئەویش ئەوی کوشت. چوونه وه کن دایکیان، هینایانه ده ری له متبهقی.

کردیانه وه میری شاری
خه لاس بوو به یه کجاری
به یه کجاری و به نادری
یا خولا (رهمان به کر) نه مری
له به ندان ده لپی شاتره
له کتیبی مه لای سازتره

قۆچ عوسمان

به خاله قى بهرقه راره
به وهى رۆى نابوو رۆژگار
مهخلووق بيبى ئيختياره
دنيا نابى بهرقه راره
ئو له بۆ عهبدى ههزاره
قۆچ عوسمان پياويك بوو رووت و قووت و لهوى ده بيكاره
ئهگهر له داىكى خۆى زيزبوو، له مهرگه وه رۆى له بۆ بهغدايه دههاته خواره
دههاته كن ئهولادى شا رۆسته م بهگان. سى سالان دهبووه سهقا و سىيان
دهبوو به ئابداره
سهرى حهوتوومهى دهبوو به پيشخزمهت و داركارى دهکرد وهكىل و وهزير و
ردينداره
ده مهركهزى ئه ماقوليهيدا بوو، شهويكى به داىك و بابان بوو ئينتيزاره
سبحهينى له دهركى ئاغاي خۆى رۆنيشتبوو، دامابوو زوير و زگار.
ئاغاي دهلى:
«رۆله، قۆچ عوسمان، فرزندى بهرقه راره!
ئهگهر ئهتوو هاتيه كن ئهمن، ههتيويك بووى، كهس پينهويست و لهوانى ده
بيكاره

سى سالان له دهركى من بهرقه راره بووى، كهس پى نهبووى ئيختياره
ئىستا ئه ميني ماله منى، بۆخۆت بووى به قهندهاره
ئهگهر دهلى مالم كهمه، زۆرم نيه ئيختياره
كليلى گنج و خهزينانيش وهگره ئهوجاره
بيبخشه بهبارى، داغانى بكه به خهلواره

ئەمانەتى من لەتوو فەرز بۆ، حیسابت دەگەل برادەران راگرە دینار بەدینارە».

دەيگوت: «ئاغای من! خولای راوەستاوت کا، ببی بەرقەرارە
 مەنسەبی ماقوولیییم زۆرە، چی دی ناکەم ئیختیارە
 ئەمما ئەو شەو دەخەویدا بە دایک و بابی خۆم بووم ئینتیزارە
 دەبۆ مەرەخەستم بکە، بچمەوێ کەن دایک و بابانم، بەوئەدەى حەوت شەو و
 حەوت پۆژان، جا دیم دەبمەوێ نۆکەری بیکارە».

ئاغای خۆی لەوئێ دەگەلی کرد گوفتارە،
 دەيگوت: «رۆلە! سەبریکم لى بگرە، هەتا قاوەى دەخۆم، قاوەى دەخۆم قەننەى
 دەکیشم، دەکەمەوێ نەهارە».

دراوى بۆ داگرت بەبارى، زێر و ئەشرەفیی دەکرد سەربارە
 سویندى بەسەرى خۆى دەدا ئیختبارى پى نەبوو، بەکەلامووللای ئەسپارد ئەو
 جارە

دەچووێ ئیختەخانان دەرى دەهیناوه، جوانوولیکى نۆزینی سى سالى؛ دە
 پشتی دەکرد زینیکى مورسەت، لە تەنیشتی رکیفی ئالدۆز لەسەر دەستە
 قایشیکى جیری بولغارە

دە زارى دەکرد دانەلغاویکی حەوێزە مروارە
 دەچووێ جیبەخانەى ئاغای خۆى، هەلى دەکیشا دەمەر قۆپانیکى ساچاغ
 گولەباتوون لەوى بەرقەرارە

دە پى خۆى دەکرد چەکمیکى مووسلى، لەوانى دە گولینگدارە
 دە قەبوولیانى دەنا جووتیک دەمانچەى سەر بەدووگمە
 بۆ پۆژى تەنگانان دین بەکارە

دەباویتە شانى خۆى زریهەکی داوودى لە ملانى ببوو بەرقەرارە،
 دە شانى دەکرد مەتالیکى هەیزەران، حەوت قوبە، ئەویش بۆ پۆژى دەعوایە دین
 بەکارە

دەستى دەدا پمبیکى دووپارى، هەژدە قەفى لەوى جەوھەردارە
 هەرچى بەوى دژمن بوو، دەيگوت: «ئەو ماله میر سەیفودین بەگى دەبا لە
 کۆلمان دەبیتەوێ ئەو شەیتان و شۆفارە

هەرچینکی بهوی دۆست بوو، شین بوو، گریان و هاواره
دهیگوت: «مالی ئاغای میر سهیفودین بهگی برد؛ نایهتوه ئهوجاره».
مهركهبی سهگلاوی له ئیختهخانهی دینادهری بهئیزنی خولا و پیغهمبهری لی
دهبوو سواره

له هیندیکیان پیکهینه، له هیندیکیان گریانه، قوچ عوسمان
دهلی: «خولاکهی تهمنایان بۆ بکهن له و جهباره».
قوچ عوسمان بۆ ماله دایک و بابان دههاته خواره
له هیندیک جتیان بهرۆیین له هیندیک جتیان به وردهغاره
شهویکی وهختی نوژی شتیوان بهمهرگهوهری بوو ئینتیزاره
بهمندالی رۆییوو، بهماله دایک و بابی خوی نهدهزانی ئهوجاره
دهیگوت: ئهسپ مراده، جلوهوی شوپ دهکهمهوه، ههر جتییهکی ئهو لی راوهستا،
لهویندهری دهگرم قهزاره

ئینجا سبههینی له ماله دایک و بابی خۆم دهکهم پرسیاره.
جلهوی مهركهبی سهگلاوی شوپ دهکردهوه به کووچه و کۆلاناذا دههاته خواره
له دهركینکی چکۆلانهی دهگرت قهزاره.
بانگی دهکرد: ئهی خانهخوئی! لی وهدهرکهوتن پیریژنیک و پیرهمپردیکی پیر و
ئیختیاره

دهیگوت: ئهوشه و میوانی ئهنگۆم دهیانگوت: ئهمه له میوانی وهک توو دهبین
خهجالهت و شهرمهزاره

خهرجی بازارمان نییه، نیمانه پوول و پاره.
ئهوه ماله وهزیر و وهکیلان لهوئ ببه بهرقهزاره.
دهیگوت: میوانم ئهوشه و، ههر لیره دهبم ستاره.
مهركهبی سهگلاوییان لی وهرگرت، کردیان بهرقهزاره.
ئهو دایک و بابی دناسینهوه، ئهویان نهدهناسی ئهوه فرزهندی خۆیان ئهوجاره.
ئهو پیریژن و پیرهمپرده دهیانگوت: چ بکهین، به نانی وشکی له میوانی وا دهبین
خهجالهت و شهرمهزاره.

قوچ عوسمان روحمی به دایک و بابان دهکرد ئهوجاره

بانگیان دهکا: پیریژن و پیرهمیردی ئیختیاره!
 ئەنگۆ لهکنم هیچ فرزندو نهبوون، بۆو بێ بهکاره؟
 دایک و بابی قۆچ عوسمان دهیانکردهوه گریان و هاواره
 دهیگوت: ئەو سالل حهوت ساله کوریکمان ههیه بۆ بهغدایه چۆته خواره.
 بابی چاوی کهم بینا بووه، دایکی لێی براوه ئیختیاره
 قۆچ عوسمان دهلی: پیریژن و پیرهمیردی ئیختیاره!
 ئەگەر قبوول بکهن، ئەمن ئەو عوسمانم جنیوو و دامی، لێو دام، پاش نویژی
 نیوهڕۆیهو دهکردهم یهکجاره
 دایک و بابی بیلن دهبوون، دهیانکرده هاواره
 دهلین: رۆله، قۆچ عوسمانه، تاقانه، بهختهوهره!
 وهره رۆنیشه لهکن دایکی خۆت ههتا سهه ساللی دی، بابت دهبیته پیشخزمهت،
 دایکت دهبیته کهنیز و کارداره.
 دهیگوت: دایک و بابی من، پیر و ئیختیاره!
 شوکرانهی زۆرم وهبهر جهباره
 ئەگەر دیدار ئاخرهت نهبوو ئهوجاره
 ئەمن ئاغا یهکم ههیه، خولای بیکا بهرقهراوه
 هیندی زێر و ئەشهرهفی بۆ ئەنگۆ ناردهوه ئهوجاره
 ههتا سهه سالل بیخۆن، لێو نابری و لێو نابری قوتاره
 ئەمنی سویند دا بهخولای به کهلاموللای ئەسپاردوومهوه دووباره
 ئەگەر نهچمهوه کن ئاغا ی میر سهیفودین بهگ، به جوانی دهمرم، کهلاموللای
 دهمگری، له خهجالهتی ئاغا ی خۆم نابم رزگاره
 دهبی بچمهوه کن ئاغا ی میر سهیفودین بهگ تا نهبمهوه مستهخهساره،
 دایکی دهلی: ئەلحهمدولیلای! کورم ساحب ئیختیاره.
 حهوت شهو و رۆژانی لهوی دهگرت قهراوه.
 رۆژیکی مهركهبی سهگالوی هینادهری، ده پشتی کرد زینیکی مورسهت له
 تهنیشتی رکیفی ئالدۆز، تهنگهی دهکیشا به قایشیکی بولغاره

ههگبهی له تهرکی قایم دهکرد دایک و بابی وی دهیانکرد هاواره،
دهیگوت: رۆله! بۆ کوێ دهچی؟ دهیگوت: دایک و بابی من مهركهبی سهگلاو و
خهفهخانه، پیتی دهچمه راو و شکاره،
دهیگوت: رۆله! ئەدی ئەو ههگبهی بۆ له تهرکی بهرقهراوه؟
دهیگوت: ئەوه وهسیهتی ئاغای میر سهیفودینه، کهسیک پیاوی بکوژی، خۆی
باوێته کن ئەمن، سندووقی سهری ئاغای خۆم بیکههم رزگاره
کهسیک ژنی ههگرێ، بۆ دامینگیری من بێ، تهسهدوقی سهری ئاغام دهیکهه
قوتاره

ئهسپم له راوی لاقی بشکی زینم له عهرزی بمینێ، دووسهه تومهنی دهدهم،
دهبمهوه سواره

ههتا ئاغام زیندوو بێ، پیاوه نابم ئهوجاره
دایک و بابی من، مهگرین، ههتا میر سهیفودین بهگ خوش بێ له فهقیری بوون
قوتاره

پیتی ده پکینیتی دهنه، هاواری دهکرده جهباره،
سووچی پهکینیتی به مهركهبی نیشان دا؛ ههرتک چاوی مهركهبی کوێر بوو، له
عهرزینیتی نهکرد کاره.

دههاتهوه کن دایک و بابان، دادهبهزی ئهوجاره
دهستی کرد به گریانێ، دهلی: سهرم نابێ قوتاره!
له ئاه و نالهی ئاغای خۆم قهت نابم رزگاره
چونکه سویندی داوم دهگهیشی دانام قهراوه
دایک و بابی من! ئهنگۆش خیریم لی نابین ئهوجاره.
حهوتووکی لهکن دایک و بابانی گرت قهراوه
فرمیسکی چاوانی دهتگوت بهحره، پووباره
دایک و بابی پوحمیان پێ دهکرد ئهوجاره
دهیانگوت: رۆله قوچ عوسمانه بهختهواره!
بۆچیت ههیه هینده گریان و هاواره؟
دهلی: دایک و بابی من! بهچهنگی خۆم نهماوه ئیختیاره.

چ بکەم بەبێ ئیمانی دەمرم، خێریم لێ نابینن ئەوجارە.
 دایکی بە مێردی دەگوت: چاکە، ئەو فرزندەى خۆمان بکەین پزگاره
 چونکە لە بەغدايەى زۆر هەن شەیتان و شوڤارە.
 بابی دەلێ: بەخولام بەزامن دا، پێغەمبەرى بۆ بێی بە تکاکاره
 شیرى تۆی خواردوو، بیکە پزگاره
 هەرتکیان مەرەخەستیان دەکرد ئەو کورپی نازدارە.
 سبەهینی ئەگەر سوار دەبوو بە کووچە و کۆلاناندا دەهاتەخواره
 خەلقى مەرگەوهری پاکی بۆ دەبوو تکاکاره،
 دەیانگوت: برۆ هومێدەوارت بێ دوازدە ئیمام و چوار یاره.
 دەهاتەوه کەن دایک و بابان، ئیکلامی کیشان سێ چاره
 دەلێن: رۆلە! هەرۆ برۆ؛ هەرچەندی مۆمن و مەلایکەتن، لە بارهگای خولای بۆت
 ببە تکاکاره.

ئەگەر سواری مەرکەبى دەبوو لە هەموو لایەکی ببوو پزگاره
 سووچی پکێفیى بە مەرکەبى سەگلاو نیشان دەدا. ماشەللا هیندیک دەلێن
 تەیرە، هیندیک دەلێن شامارە.
 لە مەرگەوهری بۆ بەغدايە دیتەخواره
 لە هیندیک جێیان دەروا بە رۆیین، لە هیندیکیان بە نەرمەغارە
 رەگەلێ دەکەوتن خزم و برا و یاره
 دەیانگوت: هەتا بەغدايەت دەگەل دێین ئەوجارە.
 شەوی بەسەردا هات، مەنزلی گرتبوو قەراره
 سبەهینی سوار دەبوو، بەرپی خۆیدا دەروێهه خواره
 لە رێی گەیییە خدری زیندە و خدرەلیاس، ئەویش لە بارهگای خولای بۆی بوون
 بە تکاکاره
 لە دەشتی بالینی ئازیزم دەهاتە خواره.
 بە تەرپات و بە نەرمەغارە
 تەماشای دەکا، لە دەشتی بالینی رەشبهلهک بووه، سەلهلات بە چ قەراره

تەماشاشا دەکا، داووتە، لۆتی و رەقاسە لەو کارە
 لە لای سەرچۆپییە گرتوویانە پیاوی، بە کێرد و کەمبەرە و چەکمەدارە
 لەلای نیوهراستی گرتوویانە، کێژی بەژن باریک و سینگ سەدەف و چاوی بەلەک
 لەوی گۆی بەگوارە
 لەلای گاوانیە گرتوویان پیاوی ژن جوان و زۆرخۆر و خویپری و بیکارە
 تەماشای کرد گومبەزیک لە دوور دیارە
 ئەو گومبەزە تەنیشت بە ئاقشقیە چوار تەرەفی بە حەسارە
 قوچ عوسمان دەلی: خولایە! ئەو چییە؟ لە کێ بکەم پرسیارە؟
 لەولایا دەهات پیاویکی ئاقل و کەمالدارە
 جلهوی دەگری، دەلی: وەرە، بچین لە ماله من میوان بە، ئەتوو دیارە غەریبی لەو
 شارە.

دەلی: قوربان، پێم لەبەرە؛ قسێکم هەیه، ئیت دەکەم پرسیارە.
 دەلی: پۆلە! وەرە بچین دابەزە، قەننەیهکی بکێشە لەکن مامی خۆت پۆنیشە
 بکەینەووە گوفتارە.

دەلی: مامە! خولات لی پازی بی، سەفەرم لەبەرە بمکە پزگارە!
 دەلی: پۆلە! ئەتوو دانا بەزی، بزانی ئەو چییە لێی دەکە ی پرسیارە.
 دەلی: مامە! ئەو گومبەزە ی لەوێیە، چوار تەرەفی بەحەسارە
 ئەو هیندیک دەلین: چاکی ترکانە، هیندیک دەلین کلیسای هەرمەنیان
 بەیەکجارە.

دەلی بایم: درۆیان کردوو، ئەو مەخلووقە شۆفاره
 قەت بە قسە ی ئەو خەلقە ی مەکە ئیختوبارە
 ئەو کەمبەر بەستەیه بەمندالی شەهید کراو، هیمەت و بەرەکەتی حازر بی،
 ئەو پیر چاکە سوارە
 هەر کەسیکی بە لەبزیکی شیرینی زیارەت بکا، بە دلکی ئیخلاس لەسەر ئەو ی
 بکا تۆیه و ئیستیغفارە
 ئەمن زامنم - رێگای چل سالان دوور بی، لە تەنگانانت دی لە هیمداد و
 هاوارە.

قۆچ عوسمان ئاقل بوو، کهمالداره
دهچوو لهویندهری پیاوه دهبوو، جلّهوی دهگرت، پیاویکی ریش سپیدی بهرقهراوه
سهعاتیک دهگهّل ئه پیاوی ردین سپیدی دهکرد گوفتاره،
دهیگوت: قوربان! ئهوه کییه؟ دهیگوت: هیمهت و بهرهکهتی حازر بی، ئهوه
پیرسوواره.

قۆچ عوسمان ئاقل بوو ههلهستا زیارهتی کرد سی جاره،
دهیگوت: پیرسووار! بهقوربانتم بم له بهغدایه م دژمن زۆرن، جارچار له هیمدادم
وه ره. شه و رۆژیکی لهوی گیر دهبوو تهمانای دهکرد له خولای ئهوجاره.
ئیحازهی وهرگرت، دهبوو بهتۆبهکاره
لهویندهری سوار دهبوو بۆ شارباژیری بهغدایه دههاته خواره
تهماشای کرد، له لایهکی ئهسنافه، له یهکی بهقاله، له تهرهفی دیکه ههتاره
بریکی دیی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره
تهماشای کرد، کوردی کهرک ده بهر بوون؛ دهیگوت: ئهوه چییه؟
دهیانگوت: ئهوه هه مووی جهلهب فرۆشه، سویندخۆره، بی ته لاقه، هه مووی
چیوه داره.

بریکی دیی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره
تهماشای کرد، عهجهمی کهول رهقی پهپاغ رهش بوون گوتی: ئهوه چییه؟
گوتیان:

عهجهمه، عهلی پهسته، نویننه کهره، هه مووی کرێباره.
بریکی دیی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره
تهماشای کرد، کولاپان رۆنیشتبوون، ئاسکیان له بهر دووکانی بوون
گوتی: ئهوه چییه؟ گوتیان: جووه، ئهرمه نییه، له خولا نه ترسه، هه مووی
قهوه داره.

بریکی دیی داژوا له کاروانسه رایه هاته خواره،
تهماشای کرد، غهلبه غهلبیک بهقهه دووهزار کهسی به ئهژماره
شینکیکی قهزوانییان لهوی راگرتبوو، کلک له سههر چووان، یال و دووی
بهژهنگاره

هیندیکیان پتیاں ددا دوسه و سیتسه بهئهژماره
هر کهسیک چوار گوله دوزوی له ماله خوئی بان، دهیبرده باژیری ههراج
فرۆشی دهکرد، دهیکرد بهپوول و پاره
دهیگوت: دهشقهه ئهسپی بۆرهه وهگیرکهوئی، جا قهت له خویم نابیری، له
ئهولادیشم نابی قوتاره
ئهگهر قوچ عوسمان گهیی، سی جاری دا چوار کهناره
له تهرهفی راستی رۆدهنیشت، دهیگوت: «ساحبی ئهسپی بۆره، وهره».
ئهشرهفی بۆ دهبژارد ههزار بهههزاره
جلهوی ئهسپی بۆرهی له چهک موشترییان دهرینا، بۆ شارباژیری رادهکیشا
خواره
هیندیک دهیانگوت: بهنک کیشه. هیندیک دهیانگوت: قوماربازه. هیندیک
دهیانگوت: ئهوه شهرا بخۆره، فیره قوماره.
ئهگهر گوئی لی بوو له رقی خهلقی گهراوه دووباره
دهیگوت: بابم ساحبی ئهسپی بۆره وهره! دراوی له کۆشان بۆ فری ددا خواره.
دهیگوت: بابم، گهردم ئازا بکه نهک دلت له دوو بی، خیری لی نهبینم، له
قیامهتیت له ئاه و نالان نابم رزگاره.
جلهوی ئهسپی بۆرهی دا به ههتیویکی، ههقیشی دابوو به شهش پاره
ئختیباری بهوی نهدهکرد، بۆی بهکری دهگرت دوو پیاوی ردین سپی لهکنی
دادهنا بهئهمینداره
دهبوو به ههموانی خزمهت بکهن، رنهکی بکهن رۆژی سی جار، بۆیان دهکرده
پاشبهند و پشبهند ئاوریشمکی بهرقه راره.
ئاوریشمی خاویان بۆ دهکرده سهلکه ریشمه، ئی دیکه بۆ دهکهن گولئهوساره،
لهسهر دووکانی نهجارانی بۆ دروس دهکرد، قهلتاغیکی چوار کولاغهی چناری
جهوه رداره
لهسهر دووکانی سهراجانی بۆ دروس دهکرد، تهکه لتووکی ئاوریشمدۆزی
بهئختوباره
لهسهر دووکانی ههمه دانیانی بۆ ههله گرت، دهسته قایشیکی جیری بولغاره

لەسەر دووکانی ئاسنگەری جووتیک پکینی دروس دەکرد، دانە لغاوتیکی حەویزە
 مروارە
 لەسەر دووکانی شیرگەران دروستی کرد جووتیک زەرگ بۆ بالەتەنگی میسری و
 گۆردە و قەدارە
 لەسەر دووکانی خەياتی دروستی دەکرد سەرزینیکی پارچیک ماھووت، یەکیک
 مەحمەل، یەک ئەتلەس، چوار تەرەفی دەکرد بە خارای نەویەھارە
 چل دەستی ئاوریشم ھەلدەگرت، دەیکردە ساچاغ، ئەویشی دەنا لە چوار کەنارە
 جووتیک تۆلە فیئۆیان دەگێران، ئەویشیان بەپوول کۆری بێتە شاتر، بۆن لە
 کەنارە
 ئەگەر ئەو تەدارەکی دەبوو بەرقەرارە
 سوار دەبوو بە کووچە شارباژێری دەھاتە خوارە
 دەبگوت: «ئەو ئاسمان کون بوو ئەسپی بۆری پێدا ھاتۆتە خوارە
 پێشکیشە بۆ ئاغای میرسەیفودینی دەبەم؛ لەمن وایە لێم خەرج نەکردوو
 شتاقە پوول و پارە».
 ھەوتوویکی لە شارباژێری پۆدەنیشت، خزمەتی ئەسپی بۆری دەکرد ئەوجارە
 پاش ھەوتووی سوار دەبوو بەئیزی خۆلای لەبۆ بەغداي رەنگین دیتە خوارە
 نوێژی شتوان داخیل بەبەغدايە دەبوو، بەدەرکی ئاغای خۆی دەبوو ئینتیزارە
 تەق تەق لێی دا لە خواجە بیدارە
 لێی وەدەرکەوتن، کەخودا و ئەمیندارە
 تەماشای دەکەن قۆچ عوسمان بوو بەرقەرارە
 مزگینییان بۆ ئاغای میرسەیفودین بەگ برد: قۆچ عوسمان ھاتەوہ. ئەسپیکی
 بۆری پێیە، چەند باشە، چەند بەکارە!
 ھەر بەو شەوئە دەچوونە تەماشای ئەسپی بۆری کەخودا و پیاوماقوول و
 ئەمیندارە
 جێبەجێ دەھاتنە دیوانی، دەبوون بەرقەرارە
 دەبگوت: ئەسپی بۆری چۆنە؟ ھیندیک دەیانگوت: باشە، گەلێک بەکار.
 ھیندیک دەیانگوت: بۆری و بەدەمەلە؛ ئەگەر دە توومەنی پی درابی پینجی

چوون بهخساره

رۆژی تهنگانان سهری سوارهی خوئی ناکا رزگارە.
قۆچ عوسمان دەلی: خولا خراکا ماله شهیتان و شمیری، دنا بهدکاره
ئهنگۆ چل کەس دەگهڵ ئەمن بکەن مەرچ و قەراره
بگرنهوه مراوییهکی بال کور دەگهڵ بازیکێ خاسه تهواره
سبچهینی له دهشتی خورمالغی دەگهڵ ئەسپی بۆرهیان دیننه خواره
ئهگەر خولای کرد، ئەو ئەسپی بۆرهیان بهجی هیشته، پهمانهی ئەسپی بۆره
بکەن، سهری من بدەن له قەناره
ئهگەر ئەسپی بۆرهش باز و مراوییان بهجی بیلی، یا بۆخۆم لهکن ئاغای
میرسهیفودین بهگ نابم، یان شتاقو له بهغدايه ناکهم ئیختیاره.
ئهوی شووی دەگهڵ ئەوانی رۆنا قهول و قەراره
هەر بهو شهوهی وهکاریان خست قەتار و نههاره
گیا و پووشیان کیشا بهباره
ههلیان بهست چۆم و رووباره
ئاویان له دهشتی خورمالغی دنا بیته زهه، ئەسپی بۆرهی لی نهبی قوتاره
تۆرهوانان تۆریان داویت، دهیانگرت مراوییهکی بال کوروی هاره
حازر بوو بازیکێ خاسه تهواره
سبچهینی بهیانی باز و مراوییان ههلهگرت، بۆ سهری مهیدانی چوونه خواره
برادهریکی قۆچ عوسمانی بوو، دهیگوت: قۆچ عوسمان لهو خهوهی ههسته،
ئهوه مەرچکەر بۆ سهری مهیدانی چوونه خواره
تهگیبیریک بۆ من بکه، خزمهتی کیهه ئاغای بکهم ئیختیاره.
دەلی: براله! ئاغای دنیايه فایدهی نییه، خۆت بسپیتره بهخولای دوامهتی
بهجهباره.
دهیگوت: ئەسپی بۆره بۆ دیننه دهی، لی بکەن زینی مورسهته، بیاوینه سهری
قایشی بولغاره
ئهو توله و تاژیانه بهرنه ژوروی، بلا ئازا بی نهکیشن؛ ئەمن دەبم گوناهباره
بانگیکم وهبهر ئەو خولایه ئەگەر بۆخۆی جهباره!

دەيگوت: پيرسوار. بەقوربانى بىم، ئەوجار بەھيىمدادىم وارە (وەرە).
بەقەد دوو ھەزار كەسى لەوبەر ئەوبەرى مەيدانى خورمالغىي گرت قەرارە.
ھەرچى بەوى دۆست بوو گريان و ھاوارە
دەيانگوت: رەمانەي ئەسپى بۆرە دەكەن، سەرى قوچ عوسمانى دەدەن لە
قەنارە.

ھەرچى بەوى دژمن بوو شادىي بوو، پىتكەنەين بوو، دەيگوت: ئەوجار دەرنانچى
ئەسپى بۆرە، رەمانەي دەكەن، سەرى ويش دەدەن لە قەنارە
بەغدا خوڭ دەبى لە كۆل دەبىتەو ھەو ئەو شەيتان و شوڧارە.
ئەگەر سەرى جەلەوى ئەسپى بۆرەي وەرگىپرا، بۆ سەرى مەيدانى دەھاتە خوارى،
لە ھىندىك جىيان بە رۆيىن لە ھىندىك جىيان بە نەرمەغارە،
ھەتا دەگەيىيە مەرجكەران دەيگوت: ھەر ئەو قەسەي شەوى دىم دەگەل ئەنگۆ
قەول و قەرارە.

ئەمن لە قەولى خوڭ نابمەو، دەبى تەمام بىي ئەو گوڧتارە.
دەيگوت: يا ئەللاھ، يا خولاي كەرىم، يا پىغەمبەرى موختارە!
پير سوار، ھاوارم وەبەر ئەتۆيە دووبارە!
باز و مراوييان بەردان، ئەويش دەستى بەجەلەوى ئەسپى بۆرەدا دەھىنا، لە سى
فرسەقى مەيدانى خورمالغى دەھاتە خوارە
ئەگەر خەلاس دەبوو، سەرى جەلەوى ھەلدەكىشا، ئاوپرى وەپشتى خوڭى دا،
تەماشاي كرد باز و مراوى دىن بەچرىكەچرىك و ھاتوھاوارە
دەچوونە تەماشاي شوينى ئەسپى بۆرە كەيخودا و ئەمىندارە
تەماشايان كرد بەردىك بەقەد دەنكە نۆكىكى لە قورئ چۆتە خوارە
ھىندىك دەيانگوت: ئەو جىي نالە. ھىندىك دەيانگوت: جىي بزمارە.
ھىندىك دەيانگوت: مالە خىوت بەقورئ گىرىئ ئەسپى بۆرە، دەگەلى دەرنانچن
باز و بالدارە.

قوچ عوسمان دەمودەست دەبوو سوارە
دەھاتە كىن مىرسەيفودىن بەگى، ئىكلامى دەكېشا سى چارە
دەيگوت: «ئاغا! بەقوربانى بىم! يانە بۆخوڭ مەرەخەس بکە

يانە شتاقان لەو شارەى ناکەم ئىختيارە».
 رۆدەنىشتن كەيخوداى دە نابهكارە،
 وەكىل و وەزىر و موختارە
 قاقەزىكيان دەنووسى بۆ سولتانی ئەستەمبولی ئەوجارە
 بەقاسیدی دا بەریتیان دەکرد بەهاوارە:
 سولتان! ئەسپىكى بۆرە بۆ میرسەیفودین بەگى ھاتووە بابى بەحرىیە، بۆخۆى
 بالدارە
 لەتوو زیاتر كەس قابلیەتى نییە، پى دە رکیفی نی، لىى ببى سوارە.
 سولتان قاقەزىكى نووسى لەبۆ میرسەیفودین بەگى: ئەسپى بۆرە و مەرکەبى
 سەگلاو سوارىن، وەرنە ئیرە، بەنگۆم ھەيە کارە.
 میرسەیفودین بەگ گوتى: گووى خوار دە گووى بابى، ئەمن جارێكى دى
 خزمەتى وى ناکەم ئىختيارە.
 ھەقىش دەگەل بەغدايە نییە، ئەو دەاگىرم کرد یەكجارە!
 ئەو خەبەرە چوو بۆ سولتانی ئەستەمبولی دووبارە.
 سولتان تەگبىرى دەکرد بە مەخلووقى دنایە:
 ئەو تەماحى ھەيە، لىم داگىر بکا بەغدايە.
 ئەوجار خەبەریان دا بە میرسەیفودینی:
 دەبى تەشرىفى موبارەكت بى سولتان ببینی.
 میرسەیفودین دەلى: ئەمن سولتانم بۆ چىیە؟
 قبوول دەكەم لەمسە و ئوروسى سولتانم قبوول نییە.
 سى سالان دەگەل قۆچ عوسمانى گەران، نەھاتنەو ئەو دانىیە.
 سولتان فەرمووى: عەيب و شوورەییە
 نۆكەرى من بۆ بارگىنىكى بگەرى لە ولاتییە.
 كى بوو لە سولتانی ئاقلدار و دانا
 بۆ میرسەیفودینی مۆر کرد قورعانە:
 ھەلىستى، بىتە ئیرەكانە
 ئەمن لى ناستىنم بارگىنى، ھەزار تەگبىرم ھەيە، چۆل بوو ئەو عەرز و مەكانە

ئەو ئەسپە موبارەك بەوى بى، ئەوا بۆم نارد قورعانه.
ئەسپەكەى بىنە ببىنم مەسلەعتى دەكەين. ئىنجا شەرىشم لى قەومىيوە دەگەل
ھەر چوار دەولەتانه.

ئەگەر مىرسەيفودىن واى دەزانى
تەگبىرى كرد بە خزمانى:
دووروو نابى بۆ سولتانى
دەبى نۆكەرى قەدرى بزانى
بچۆ بەخۆت و قۆچ عوسمانى،
ئەودەمى لەوئى خۆى زانى
ئەگەر سواربوو بەرەوانى
دەگەل نۆكەرى وەك قۆچ عوسمانى
دەلى: ئەو دەرۆم بۆ خزمەت سولتانى
خەبەر بدەن بە دايىكم بزانى.
دايىكى لەبەر شىن و گريانى
فرمىسك دى لە چاوانى
دەلى: رۆلە! مەچۆ كز سولتانى
بەخولای، سەرت دەبىن لە گيانى
تەماشاكەن قۆچ عوسمانى
غەزەبى بۆ كورى من ھانى
ھاوار لەبەر غەزەبى سولتانى!
قەت بوو دەگەل ئاغات بى غەيانى.
گوتى: دايە چارەم نىيە؛
سوئندى خواردوو بە رەبىيە
كەلاموللاى مۆر كردييە
ئەوا لە بۆ منى ناردييە
لەكن سولتانى درۆ نىيە.
دايىكى يەك بە بەغدايە گرياوہ

دەلئى: كورم سەر نايەنئىتە داواه
 بئى كورم زمانم سووتاه
 سەلام لى رابوو كەسم نەماوه
 كەسم نەماوه لە دنيايە
 كورم سەر نايەنئىتە دوايە
 چ بكام، بەغدا بئى ئاغايە
 خەبەر بۆ عوروسى بچوايە
 دەشقىم تىكايان بۆ بکردبايە.
 ميرسەيفودين بەرەوانى
 بەخۆى و بەقۆچ عوسمانى
 چوو لە بۆ خزمەت سولتانى
 ميرسەيفودين زۆر ترساوه
 ئاوپرى وه قۆچ عوسمانى داوه
 دەلئى: نەترسىم سولتان گەلىك پياوه.
 قۆچ عوسمان دەلئى: قوربان سولتان زۆر تەواوه
 كەلاموللا مۆركراوه
 ھەموو قسىكمان بىراوه
 تا چوو لە ئەستەمبولئى بوون پياوه
 ھەتتويكى لەوى مەحتەل ماوه
 خەبەر بەسولتان دراوه
 گوتى: بىرۆن، رامەمىن
 بەخۆ و بە ئەسپى بۆرەى بىن
 ئەگەر ھاتە گەيىيە ديوانى
 ئەسپى بەرنە ئىختەخاننى
 دە مىلى كەن كۆت و زەولاننى
 دە مىلى كەن بەخۆى نەزانىيە
 ئەو سالل ھەوت ساللە لە من ياغىيە.

كه كۆتيان ده ملي كردييه
 برديانه خزمهت سولتانييه
 عهززي كرد: قوربان سووچم چييه؟
 سولتان فەرمووی: جوابت نيه.
 عهززي كرد: ئەو كه لاموللايهت بۆ مۆركردييه؟
 خۆ له زاتي توو درۆ نيهيه.
 درۆ نابێ به رهواني
 به فەرمانی خولای سولتانی
 ئەمینی پێغه مبه رانی
 ئاخر له سەر چم ههيه غه يانی؟
 سولتان فەرمووی: مه يدوین
 قورقوشمی بۆ وه توین
 نابێ به زێری بخنکین
 میرسه یفودین ده گریه
 ده لێ: قوربان! قابيله تی ئەوهم نيهيه
 به غدام دا به توو به یه كجاره كيه
 مه مخنکینه سووچم نيهيه
 سولتان فەرمووی كهس نه مدوینێ؛ تكا نيهيه
 به حه قی ئەوهی ره بيهيه
 ده نا بارگینم بۆچيهيه؟
 ئەو سالّ حهوت سالّه ياغييه
 خه رج و پیتاک بۆ من نيهيه
 ئەمن به غدای وام بۆچيهيه؟
 هه روا ده زانم شار نيهيه.
 هه یچ كهس نه بوو تكاكار
 بۆخۆی گه لێك گریا به زار
 هاواری كرد بوو: يا جه بار!

يا بينای پهروهر دگار!
يا پتغه مبهري موختار!
خه لاس بم ئه مني گونا هکار.
چهند هاواري کرد پاراوه
فه قير تکای بۆ نه کراوه
به پاش ئه وهيان گتړاوه
هيچ وچانيان لي نه داوه
هر برديان له ستويان داوه
جتيه جي سهری براوه
خه بهر به قوچ عوسمان دراوه
ده لي: چاوم کويړ يوو ئاغام نه ماوه
ئاغاکه م چوو بوو ئه وچاره
سهریان له ووي فری دا خواره
به حه قی ئه وهی جه باره
پاش ميرسه ي فوديني نازداره
له سهر ئه سپی بۆره بوو ئه و کاره
ئه من پتي بووم گونا هکاره
هيچ کهس نابي ليی بي سواره
ليی سوار بيی له مهيدانی
بيکيشنه وه ئيخته خانی
ئه من دهمبري ريی گوزهرانی
ريی گوزهرانيم براوه
ئه دی که لاموللايه چ بوو ناردی له ولواوه؟
نيوی خولای تي نووسراوه
فه رمان وه درۆ گه راوه
ئيشاللا خولا ليی تیک داوه
ئه من دنياي روونم نه ماوه.

قوچ عوسمان پياويكى ھارى
 بو ئاغاي گريا به يه كجارى
 ھاوارى كرد: يا پيغه مبهرا! توو موختارى
 ھەم موختار و مودەبىرى
 بى ئاغاي چ بگەم ئەمنى ئىخسىرى
 دەستى دابووه قەبزەى شىرى
 گوتى: خولايە، كەس نەزانى
 لينكى دا بو ئىختە خانى
 كە گەبىيە ئوئى، دانامىنى
 دەستى دا، شىرى دەردىنى
 پاشووى ئەسپى بۆرەى دەبەرىنى
 دەلى: لەپاش ئاغام نەمىنى
 بلا نەمىنى به يه كجارى
 ئەمنىش ھەرام دەكەم سواری.
 خەبەر بە سولتانی دراوہ
 ئەویش لە ئىختە خانەى گىراوہ
 سەرى ئى ویش براوہ
 خەبەر بە بەغدايە گەراوہ:
 ھەرتكىيان مودەيان تەواوہ.
 دايكى مىرى دەلى:
 ھاوينىك گەيوەتە دايكى مىرسە يفودىن بەگى؛ چەند ھاوينىكى گەرم و دژوارە
 وەك بە دەشتى بالىنىدا دەچومە خوارە
 نەمدى چ پياوى بە فېس و دەستروك، كىژى مل بە ھىزارە
 وەكو بړىكى دى بە دەشتى بالىنىدا دەھاتمە خوارە
 تەماشاشا دەكەم، غەلەبە يەك لە دوور ديارە
 ئەگەر دەگەيمەوہ برا ماقوولئىكى لىك دەكرد پرسىارە.
 دەمگوت: ئەوھە چىيە لەوئى ديارە؟

دەيگوت: نازانم بەيەكجارە.
 بړيكي دى بەكۆلانى رۆمىياندا دەچوومه خوارە
 تەماشام دەكردهوه ئەوجارە
 ئەو غەلەبەيە دوو ھەزار كەس دەبى بەئەژمارە
 دايك سەرى بى بەقوربانى سوارى لە شين بۆرەى، لەبن خيوتەتى وەزيرى
 بەغدايەى دەكرد تەقلە و ھاوارە
 خولا مائە رۆمىيان خراكا، بەدەنگيكي بۆند ھاوار دەكەن
 سەرى ميرسەيفودينيان بړى قالبيان لە مناران فرى دا خوارە.
 لەو دەورى ھەتا ئەو زەمانى
 بابادەمى، ھەتا نۆشيروانى
 لە نۆشيروانى ھەتا جمجە سولتانى
 ھيچ كەسم نەدى وەك ميرسەيفودين بەگى نان بدا، سەغى بداتەوہ نانى
 راوكەرە، راوى خۆى داويته بەرپە و بيابانى
 كار ئاسكان دەگرن بە قەفى گۆچانى
 قەلئەدى زىريان دە مى دەكا، بەريان دەداتەوہ بيابانى
 دايكى دەلئى: رۆلە! ئەوہ ناشوكرييە.
 دەلئىن: دايە! ناشوكرى نيبە، لەپاش مردنى من سالتىكى دەبىتە نان گرانى
 ئاغا و نۆكەر و نايبى من رووى خۆيان بكەنەوہ چۆل و بيابانى
 كار ئاسكان بگرن بە قەفى گۆچانى
 قەلئەدى زىريان لە مى دەريتن بیدەن بەپاروو پارووى دە نانى
 ئەو ئاسكانە بەردەنەوہ بيابانى.
 دايك دەلئى: رۆلە! ئەوہ بەخشندەيى نيبە. دەلئى: دايە! بەرشەوئ دەكوژمەوہ
 كەلئى، پاشەوئ بەرانى.
 دايك دەلئى: ئەوہش بەخشندەيى نيبە. دەلئى: «دايە! دەبەخشم شيرىكى دەبان
 بەندە شيرىكى سورمە كەولتىكى دە رۆمىيانى».
 خولا! مائە رۆمىيان خرابكا، بەدەنگيكي بۆند بانگ دەكەن، دەلئىن: سەرى
 ميرسەيفودين بەگيان بړى، قالبيان فرىدا ديوہخانى دە تەتەرخانى.

ئىنجا بەگمە خاتووم دەلى: خوشكى گەرەى خانى!
 بلا ئەستۆى خۆمان بەرن سەر كووپەلەى خمى. ئەتوو تىبىنى بەرسەرى ئەمن
 تىى دەنىم بەرتانى
 ئەستۆى خۆمان ھەلبېرىن بە تىخان سەرى خۆمان بتاشىن بە گوپزانى
 ئەورۆ دوو رۆژە نورەنورى تاژى و تولان نايە لە دەركى ئۆترەخانى
 چوورى بازى نايە لە جەخانى
 كۆرە كۆرى ئەسپى بۆرە نايە لە دەركى ئىختەخانى.
 مافوورە و سەرەندازان تۆزىان لى كەوت، كەس نىيە لەسەرى بكا سەرتىنجانى
 تاس و تەبەغ ژەنگيان لى كەوت. لەپاش كاكى وەك مىرسەيفودىنى كەس نىيە
 پىيى بكىشى شىلانى
 خولا مالى رۆمىيان خرابكا، سەرى مىرسەيفودىنيان برى، كەس بە جەندەكى
 نازانى
 دايك سەرى بەقوربانى سەرى سوورى شىن بۆرە بى، وەكو لەبن خىوۋەتى
 وەزىرى بەغدايە دەيكرد تەقلە و جلىتانى
 دايك دەلى: چ بكام لىم برا چارە
 ھەرچەندى خانووم و خاتوون، پاكى بى ئاغاىە، وەكىل و وەزىرم بى سەردارە
 نۆكەر و تابىعەى كورى من پاكى ئەستۆ خوارە.
 ئەدى قۆچ عوسمان نەھاتەو لى بكام پرسىارە؟
 دايك سەرى بى بەقوربانى سوورى لە شىن بۆرەى، ئەگەر لەبن خىوۋەتى وەزىرى
 بەغدايە دەيكردەو تەقلە و ھاوارە:
 رۆلە، بەگمى، گەورەى، وەرە، كوئىنى دەبەر بكام ئەوجارە
 خۆمان باوئىنەو كەن شاھەنشای، دەشقەمى بنداتى تۆپ و تۆپخانە و سەربازى
 بەكارە
 حاشا لە دىنى كوردى عرووس و ئىنگلىس بەئىختىبارە
 ئەگەر خوئىنم بۆ نەستىن ئەوجارە
 دەچم لە بارەگای خولای دەبمە عەرزچى و شكايەتكارە.

جولندی

مەدینە تازە ئاوەدان کرابۆوه. پیغەمبەری خوڵای لە مەدینە بوو. دنیا ھەموو ئی کافران بوو. بەغەیرەز مەدینە. رۆژیکى ھەموو کافران چوونە دیتنى پادشای جولندی. تەماشایان کرد دوو مووی لە چەنەى سپی ببوو. وەزیریکى بوو گوتى: «قوربان! قەت بوو ئەتوو مووت سپی ببی؟» گوتى: «مووی سپی ھەر بۆ من چاکە». گوتى: «لەبەر چی دەفەرمووی؟» گوتى: «وەللاھى لەبەر تافیھى حیز و خراب». گوتى: «ئاخر حیزییەکەى مە چییە؟» گوتى: «وەللاھ، ھەمەدەمینیکا(*)» پەیدا بوو مەدینەى ئاوەدان کردووه. عەلییەکی جادووکارى ھەیه؛ رەعیەت و مەخلوقى من دەکوژى. بەخەزای دەزانى. ئەو عەلییە نىویان نا شىرى خوڵای. ئەمن دەمرم، ئەو عەلییە بەقەوت دەبى مەدینە دەستی لە کافران دەستین. بوت و سەنەمى من دەشکین. ئەمن دە قەبریشدا ناھەجمیم؛ لە حەیفى ئەو ھەمەدەمینى ئەو مووھم لىرە سپی بوون». وەزیر گوتى: قوربان. جادووبازان ییننە سەرى بە سىحر بیگرن، بیکوژن، تا قە سواریکە، لە کۆلى بکەنەو». پادشای جولندی گوتى: «ھەزار سىحرباز دەرەقەتى نایە؛ سىحری ئەو عەلییەى ھیند زۆرە، کەس دەرەقەتى نایە». شەیتان ھاتە مەجلیسى جولندی گوتى: «قوربان! بۆ وا موشەوھشى؟» گوتى: «وەللاھ شەیتان! لەبەر سىحری عەلى جادووکار». گوتى «قوربان! پالەوانان بنیترە بیکوژن». گوتى: «ھەمەدەمین ھیندەى مەکر ھەیه دە مەدینەیدا عەلى جادووکار ناکوژى». شەیتان گوتى: «قوربان! ئەدى مەسلەعەتت چییە؟» گوتى: «کەسێک خەبەرم بۆ بىنى ھوت رۆژان لە مەدینەى وەدەرکەوئ، مەدینەى ویران دەکەم؛ دارى لەسەر بەردى نایەلم. ھەمەدەمینى دەبەتلىنم. بۆ کوئ دەچى بەتاقەسوارە؟ خو چ موھەمدى نامین بچیتە نىویان. دنیا ھەموو ئى خو مە ھەر جىیەکی بچى ھەر دەیکوژن».

(*) ھەمەدەمین مەبەست (محمد الامین) ھە کە نىوی پیغەمبەرە.

شهيتان گوتى: مزگينى حهوت رۆژانت بۆ بينم چم ددهديهى؟
گوتى: له بوت و سه نه مى زياتر، له چاوتكىم زياتر هه رچى نه توو بته وئ
ده تده مى.

شهيتان كه له وئ هه لستاوه
محلەقێكى له خۆى داوه
هه تا مه دينه ي موباره ك رانه وه ستاوه
خۆى كرده سوڤيكي ئيفتاده، ده شارى مه دينه ي گه راوه
چهن موده تيكي كرد ته واوه
رۆژيكي كه له خه وئ هه لستاوه
ته ماشا ده كا عه زه رته ي عه لى سوار بووه را وه ستاوه
پرسى: نه وه سه فه رى كوڤى له به ره بۆ كوڤى ده چييه؟
نه سحابيگ جوابى داوه به يى فه يديه
گوتى: نازانم سه فه رى كوڤى له به ره نه ما عه زه رته ي فاتيمه له مال نيه
يه كى دى گوتى: نه وا له دواى وى بووه به ئيلچييه
يه كى ديش گوتى: ده چيته خه زايه به يه كجاره كييه
يه كى دى گوتى: وه للاه! نه شه ره نه ده عوايه
عه زه رته ي فاتيمه ي له مالى خو لايه.
نه وى دى گوتى: شه وئ دى چوو خزمه ت هه زه رته ي ره سو لايه.
وه دووى فاتيمه ي ده كه وئ ده چيته كابه تو لايه.
نه گه ر شه يتان نه و قسه ي بيست ته واوه
محلەقێكى له خۆى داوه
هه موو دنيايه به سه ياحى گه راوه
هه زه رته ي عه لى ركيڤى له دو لدا وئى داوه
زۆرى به په له ئاژواوه
له هيج كوڤى وچان نه داوه
هه تا چوو له مه كه ي موعه زه مه بوو پياوه
شه يتان حازره، را وه ستاوه

حەزرەتی عەلی نازداری
 دوو رکاعەتی نوێژ کرد لە بارەگای جەباری
 زۆر پاراوە بەهەژاری:
 یا خالەق! بۆخۆت موختاری
 لە هەموو جێیەکی دیاری؟
 دنیا و قیامەت پۆت نا بەیەکجاری
 جا لەوێ پۆنیشت خەوی بەسەردا باری
 شەیتان خۆی لێ حازر کرد بەیەکجاری
 بەیەکجاری خۆی حازر کرد
 سوورەتی کچێکی جوانی دەگرت
 بەیەکجاری خۆی مەعبووب کرد
 خۆی دەبال عەزرەتی عەلی راکرد
 دەمی بەدەمیەوه نا هۆشی برد
 هیندە جوان بوو، ئەوی کەیفی گرت
 دە خەویدا گانی پێ کرد
 ئەگەر لە کاری خۆی بوو تەواوە
 عەزرەتی عەلی لە خەوی هەلستاوە
 گەلیک، گەلیک بۆخۆی گریاوە
 گوتی: هەلبەت خۆلام لێ پەنجاوە
 هیچ حورمەتی من نەماوە
 بۆیە شەیتان قەووەتی بەمن شکاوە.
 وای گوت عەزرەتی عەلییە
 گوتی: ئینجا بزانی لێم پەنجیدە نەبوو پەبیبیە
 بزانی قەووەتی جارانی هەیه یان نییە
 حەزرەتی عەلی گریا و گوتی:
 لە خۆم ناچارێ
 گەیبییە دیواری حەساری

که شانی وه دیواری داوه
گوئی: بزائم جورحه ته کهم ماوه.
به دل له خولای ده پاراوه
سه له واتی له پیغه مبری داوه.
که هیزی وه دیواری بهیتی داوه
پتی چه قاند و شانی داوه
دیواری بهیتی وه کو جۆلانه ی سوورپاوه
گوئی: یا ره بیی خولایه! شوکری توو ناکه م ته واوه
ده گهل شهیتانم لی قه و ماوه
جا چ بکه م بۆ چوریک ئاوه؟
له شم نویژی پی نه ماوه.
کاتییک هاتوو له ولاره
سه لای لی کرد ته واوه:
به خیری، سهر ئه و دوو چاوه
دهستی هه زه رته کیشاوه
بردی کانی نیشان داوه
که شیر له وئی راوه ستاوه
شهیتانیش هاته ئه و ناوه
په رده بۆ شیر گیراوه
که خوئی ده کانی هه لکیشاوه
شهیتان سه ده قی لی داوه
سه ده قی لی دا بی قهیدییه
شهیتان به سهر کانی هه لمیستییه
خوئی قوم کرد هه زه رته عه لییه
ئاخر شهیتان نه به دییه
دلۆپیک له میزی وییه
په ریه سهر سه ری شیریه

دهگهَل ئاوی تیکهَل بییه
 چوو گرتی هه رتک چاوییه
 چاوی گرتن ئه و فه قیره
 هه رتک چاوه که ی داگیره
 به حال جلی ده به ر کراوه
 له راسته و خوئی، رۆنیشت زۆر گریاوه
 زه فه ری بۆ هه موو جێیان براوه
 خه به ر به فاتیمه ی دراوه
 ده لێن: عه زه ته ی عه لی لێی قه و ماوه
 هه رتک ده سته ی له سه ر چاوی رۆناوه
 دو ل دو لی له کن نه ماوه.
 که عه زه ته ی فاتیمه ی وای بیستییه
 یه کجار خو ش هات به ره وانییه
 ده لی: ئامۆزا! ئه وه چت لێ قه و مییه؟
 هه ر ئه تووی شیری ره بییه
 خو زه لیلی بۆ توو نییه
 ده لی: سه فه ری توو بی فیکری بر دم
 داخ و ده ردی توو سواری کردم
 ده تگوت له سوئیانت مردم
 له کنم شه پتان وای لێ کردم
 ده مگوت: هیچ کهس پیم نابا چاری
 شه پتانی بینم به ردی لێ باری
 لێی ئه ستان دووم پتی ئیختیاری
 ئیستا چاوم لێ ناکا کاری
 عه زه ته ی فاتیمه ی فه رموی چاوشه هینم!
 خودا وه ند بچی به ده زبیتنم
 جا ده رمانی له کی بستینم

بنیرم ئەرەستوو و لوقمانی بینم
 ئەگەر شەیتان وای دەزانی
 خۆی خلقت کرد بەموسڵمانی
 چەندە پیریژنیکی لەتیف و جوانی
 نوور هەیه لە نیوچاوانی
 خۆی کردە دایەیی ئەرسوو و لوقمانی
 گوئی: هاتوومە کن شیریی یەزدانی
 لەکن من هەیه دەرمانی
 کە وایان زانی ئەسحابانە
 ماشەللا چەند پیریژنیکی جوانە
 -بەنەحلت بی ئەو شەیتانە-
 دەرمانی کرد دە چاوانە
 بی هۆشی کرد بەستەزمانە
 گوئی: بینن بۆی بکەن جۆلانە
 بلا قەناعەتیی بگری ئەو بەستەزمانە
 دەبی رای ژینن، هەتا حەوت شەو و حەوت پوژانە
 ئەگەر چ دەرمانی دیکەیی تی کەن زەلیل دەبی لە چاوانە
 ئەمنیش روورەش دەبم لە بارەگای بینای چاوانە.
 بۆی دانا قەرار و پەیمانە:
 ئەمن ئەوا دەروم لێرەکانە
 عەزەرەتی فاتیمە گیانە
 نیگاهاشتیییی بکە لەو زەمانە
 نابیی یەکی دی بیته ئیرانە
 دە چاوی وی بکا دەرمانە
 ئەگەر شەیتان وا دەزانی
 دەستی کرد بەلینگدانئ
 کەس نایبینئ بی بزانی

كى بوو له شهيتانى نهحله تيبه
 ههر دهروا، پايهى بو نيبه
 هيچ كهس نابيينى و غه ييبه
 له ويى رونا كيشكچيه
 چوو كن دولدولى به دزيه
 نسحتهى وي زور كردييه
 دولدول لى قبول نه كردييه
 تهماحى بوو بيگرى به گازيه
 خوئى ناويته سهر سه رييه
 شهيتان دهلى: «ئه گهر دهمكوژى حهقت نيبه
 كوشتنى من به چهنگ توو نيبه.
 چوو بو كن زولفه قارييه
 ئه و بى زمانه ئاگاي لى نيبه
 گوتى: زولفه قارى لى بدزم به يه كجاره كييه
 بيه م بو شاي جولندييه،
 له كن خولاي واي پى خوش نيبه
 ئه گهر ئه و كارهى كرد بوو ته واوه
 محله قى له خوئى داوه
 چوو پيش جولندي راوه ستاوه
 گوتى: مزگينيم بو توو هيناوه
 ئه سحابه كاربان ته واوه
 حه زه تى على چاوى داگير اوه
 جا له ورؤكه به ولاوه
 قهرارى حه وتوو يكم روناوه
 ده رمانى چاوى ته واوه
 ئه و شهيتانى نهحله تيبه
 بو شاي هينا مزگينيه:

هەر ئەتوو پادشای عەسرییه
شیری خولای له مال نییه
دهلێ: به لات لێ کهوئ، شهیتانی نهحله تییه
بۆزه سوارێک لهوئ وهدهردهکه وییه؛
له بهر ئەو بۆزه سواره ی کهس پێی ده مه دینه دا نییه
جولندی دهلێ: به لات لێ کهوئ، شهیتانی نهحله تییه!
مه دینه ی نه بیم نوورانییه
له بهر ئەو سواره ی کهس پێی نییه .
شهیتان عەرز ی کرد: پادشای جولندییه!
ئەو بۆزه سواره یه قینییه،
ئەوه پێی ده لێن شیری ره بییه
ئەوه خو شه ویستی نه بییه
بهو بوت و سه نه مه ی ئەتوو ده یه په رستییه
به قایه م پێ بکه به سه حییه
له بهر توو بووم به ئی لچییه
له مه که ی موعه زه مه م گرتییه
چاویه شم داوه به وییه
دهرمانم بۆ دروس کردییه
سه به ب به شای جولندییه
هه لیه ت قه رارت تا سه ر نییه
ئهنه ت نارد به دلخوازییه
دهرمانم کرد ده چاوییه
ئێستا ئەتوو به قات نییه
له کنه مه یلت په شیمانیه .
پادشای جولندی وای گوتییه:
شهیتان ئی من و توو برایه تییه
هیچ مال له توو ته خسیر نییه

قسه‌یان خوښ بوو ده‌گه‌ل شه‌یتانی
 شا وه‌ری گرت ئیم‌تینانی
 نار‌دیه سهر بووسی سو‌ل‌تانی
 سه‌ده‌زاری له‌شکر هانی
 هه‌زاری بوو که‌مبه‌رز‌تیرین
 هه‌زاری بوو کورسی نشین
 پاک له سهری عه‌لی قین
 هه‌زاری ب‌بوو هه‌ر میرزا
 پاکی هات پیش‌وازی پادشا
 شای جو‌لندی زور به‌تاوه
 له‌نیو خه‌ل‌قی راوه‌ستاوه،
 ته‌گبیر له عه‌لی ر‌و‌ن‌راوه:
 مه‌دینه‌ی ده‌که‌م بلاوه.
 سه‌رداریک هات‌بوو له‌ولاوه
 به‌یداغی له سهر راوه‌ستاوه
 ئیکلامی پادشای کیشاوه
 گو‌تی: قوربان هه‌لبه‌ته عه‌لی نه‌ماوه
 دنیا ئی توو یه‌کبه‌ر کراوه.
 یه‌کی دی هات له نه‌به‌دییه
 گورز‌یکی له‌سهر شانیه
 هاته کن شای جو‌ل‌ندییه
 گو‌تی: قوربان! ئه‌و قو‌شه‌نه چیه؟
 گو‌تی: ئه‌وهه ب‌و سهر عه‌لییه
 گو‌تی: به‌سه‌ده‌قه‌ت ب‌م ئه‌و تا‌قه سواره چیه؟
 یه‌کی دی هات به‌دل و جانه
 ئه‌وی سه‌ر‌کرده‌ی تو‌پانه
 هاته کن شای نه‌وجوانه

گوتی: قوربان! مەدینەى دەكەم وێرانە.
 پادشا بەوہى پى كەنى: گیانە!
 بەو بوت و سەنەمەى پىم ھەيە متمانە
 ئەگەر شەیتان بكا درۆیانە
 یەك نایەتەوہ ئێرانە
 ەلى ھین زالم و زۆرزانە
 بە شەیتانیش ناكەم متمانە
 چونكە نیەتى جى و مەكانە
 كى بوو لە پادشای تەواوہ
 لە ھەموو عیلاتى گىراوہ
 كە لەشكرى بوو تەواوہ
 جۆندى پى دە پكئى ناوہ
 ھەوت شەو و رۆژانى ئاژواوہ
 رۆژىكى بۆ ئىوارى دەورەى مەدینە دە ھەسار ناوہ
 بیلالى ھەبەشى بدا لە بانگى ئىوارى
 تەماشا دەكا چوار تەرەفى مەدینەى ماوہ دە ھەسارى
 كى بوو لە بیلالى ەبەشییە
 نەيدا لە بانگى موخەمەدیيە
 دەچوو ئىكلامى نەبیيە
 ەرزى كرد: یا رەسووللا سەرى منت بى بەقوربانى سەریيە!
 بانگم نەدا چارەم چيیە؟
 ھیچ بر تەخسیر لە من نییە
 لەشكرىكى زۆرم دییە
 بى سامانە و چارەم نییە
 بانگیش بانگى موخەمەدیيە
 جا نازانم فەرمانت چيیە؟
 وەھای فەرموو نەبیيە

ئەى بىلالى عەبەشىيە
 بۆ خاترى من بىبە ئىلچىيە
 بچۆ بزانه ئەو لەشكرە چىيە؟
 كى بوو لە بىلالى عەبەشىيە
 بە فرمانى خۆشەويستى رەببىيە
 رۆى و نەيكرد تەخسىرىيە
 بزانىن قسەى يەكجارەككىيە
 لە پىشەوہ گەيىيە ئالچىيە
 بىلال گوتى: ئالچىيە!
 ئەتوو و دىنەى دەپەرستىيە
 سەرکردەى ئەو لەشكرە كىيە، لەچى شەقىيە؟
 ئالچى گوتى: بىلالى عەبەشىيە!
 بەھەقى ئەو خولايەى لە ژوورى سەرىيە
 قسىكم پى بلى بەسەحىيە
 بىلال گوتى: بەسەرى خۆشەويستى رەببىيە
 ھەرچى بلى عىجىبى نىيە
 جوابت دەدەمەوہ بەدلىيە
 ئالچى گوتى: بىلال شەرت و شرووتى دىنو چىيە؟
 بىلال گوتى: لە گەورەى خولاي، لە خۆشەويستى رەسووللايى ماشەللا.
 ئالچى بلى: وأشهد ان لا اله الا الله وأشهد ان محمداً رسول الله.
 ماشەللا لە بىلالى نەوجوانە
 بە ئالچى كافرانى ھىنا شاد و ئىمانە
 ئەويشى كرد موسلمانە
 بىلال گوتى: ئالچىيە!
 ئەدى سەرکردەى ئەو لەشكرەى كىيە لە چى شەقىيە؟
 گوتى: بىلالى عەبەشىيە!
 سەرکردەى ئەو لەشكرەى كافرئىكە لەوانى جولىدىيە

ھاڻوڻ سهر مهدينه ڏي ڇراڻي دهڪم بهيهڪجارهڪيهه .
 ٺهگر بيلال واي بيستيهه
 ههموو مووي قالي بوو به دهرزيهه
 له ههموو بهرگان تي پهريهه
 چوهه خزمهت رهسوولائي بهيهڪجارهڪيهه
 دهلي: يا رهسوولالا! سهرى منت بي بهقورباني سهريهه
 هيناومهتوره قسهي سههيهه
 سهرکردهي ٺهو لهشکري کافرکي جونديهه
 ھاڻوڻ سهر مهدينه ڏي ڇراڻي دهڪم بهيهڪجارهڪيهه
 بهجاريکمان لي پهيداوو ناراحهتيهه
 نيمامي عومبهه چوهه گهنم کريني، ههزرتي عهلي چوهه بهيتوللايه؛ له مال نييهه .
 رهسوولائي ههمووي: «بيلال مهترسه، هوميدى مه رهبييهه» .
 پيغهمبههري خولاي دهست ههليديني:
 خولايه! ٺهگر ناتهوي ٺومهتيم لي بهقربيني
 چهند مهلهکانم لهڙير زهميني بو ديني
 چهندانم لهسهه زهميني بو ديني
 چهنديش هاتن له ڙير زهميني، ههموو هاتنه يارمهتي موحهمهدي مهدينه
 دهستيان کرد به خندهقي خندهق دريني .
 رهسوولي خولاي راهستاوه
 تا خندهگ بوو تهواوه
 تهواون کرد بهدل و جانه
 چل گهز قووله چليش پانه
 که خندهگ بوو تهواوه
 پر له ٺاو راهستاوه
 قاميش لهوي ههستاوه
 که جولندي له خهوي ههستاوه
 لهشکري پاک خي کراوه

ساحب مەنسەب ھات لەولاوہ
 دەلێ: سیحری عەلی زۆر تەواوہ
 ئەو خەندەقە چییە بنیاد نراوہ؟
 دوینێ ئەمن ئەو ھەم نەکەوت بەچاوہ
 کەنگی لە عەلیان گێراوہ؟
 شەیتان گوتی: لێرە نەماوہ،
 ئەوہ لە مەکە ی دیشی چاوہ.
 چوئندی دەلێ: سیحری عەلییە روئراوہ
 تەگبیرم بۆ بکەن بە ھەمانە
 بلا لێی دروس بکەین کۆ و پردانە
 ھەموو روژی نایەمە ئێرانە
 دەبی مەدینە ی بکەم وێرانە
 وێرانی بکەم یە کجارییە
 بکوژم تا قە سوارییە
 دنیا بۆ من یە کبەر بییە
 قەت نەمینی موحە مەدیە
 وایان گوت وەزیری وییە:
 قسە ی شەیتانی بە عی نییە
 بە بوت و سەنەمی سوئند خواردیە.
 گوتی: عەلی لە مال نییە
 نابێ لەو کارە ی خوئش بییە
 چونکە ئەو درۆی کردییە
 ئەو شەیتانی نەحە تیە.
 ئیمامی عومبەر لە مال نییە
 شەیتان ھینای مزگینییە:
 مەدینە چۆل و خوئرایییە.
 شا گوتی: ئەدی ئەو خەندەقە چییە؟

گوتی: شا بهسەری توو ئاگام لی نییە
 ئەو ماینکی ئیمامی عومبەرییە
 لە مائی خۆی دەریەرییە
 بەتەلەبە و چارهەی نییە
 ماینی ئیمامی عومبەر لەوبەری بەدحالە
 ئەسپی جولندی رەشە، زەنگییە، گەردن بەخالە
 لئی سواربوو جولندییە
 ئەگەر لەوبەری بەهەر چوار پتیاں فرییه
 چل گەز خەندەقی قوول و خەندەقی پان وەبەری خۆی برییه
 جولندی دە مەدینەیی دەگەر کۆلان بەکۆلانە
 هاوارە لە من ئەسحابان لەبەر ئەو کافرە دەریەری دەریان لە خۆیان گالەدانە
 دوازە ئەسحابە بوون، لەو مەکانە
 لەجێی ئیمامی عومبەر و حەزرتی عەلی نەوجوانە
 شەریان دەگەڵ جولندی دەکرد، تابیان نەهیتنا ئەو بەستەزمانە
 تفاقی دوازە ئەسحابانە، هەر دوازەیی لێ کۆشتن
 دەست و باسکی بەخوینی دارشتن
 بەخەندەقی چل گەز قوول و بەریندا پۆشتن
 ئەگەر ئەسحابە وایان زانییە
 هەمووی شین و واوەیلا و گرییە
 پاک ئیجماعی کرد، هاتە کن خۆشەویستی رەبییە
 دەلێن: یا رەسووللایە بین بەقوربانی سەرییە!
 ئیمامی عومبەر و عەزرتی عەلی لە مال نییە
 ئەو کافرە هەمان قەر دەکا چارەمان چییە؟
 رەسوولی خولای فەرمووی: «مەترسین هومێدمان رەبییە.
 دەستتکی دی گوتی: وەللاهی ئەوجار مەدینە بەجاریکی وێران دەبییە
 ئەتوو بۆچی لە دووی عەزرتی عەلی نائیری ئیلچییه؟
 رەسوولی خولای دەنگ هەلەدەیهنی

ده لئى: كه سټك جوابيكم بؤ وه شټر عه لى رابگه يه نى
 قه سريكى به هه شتى باقى له من بستيني.
 دا يكه پيريك له وئى بلند ده بيه
 ده لئى: ره سوولئى خولائى، بتم به قوربانى سه ريه!
 ئه گهر پيناودارى منى به قه سريكى به هه شتى باقىيه
 ئه من ئه وړق جوابت بؤ ده گه يه نمه شټرى ره بيه.
 ده لئى: دا يكه پيرئى سه رسپيه!
 وه ناكه م بتبئى گله بيه
 ده تده مئى قه سرى يه قينييه
 دا يكه پيره واى گوتيه:
 ريئى نؤ شه و نؤ رؤژان بؤت ده بم به ئيلچيه
 ريئى مه كه و مه دينان هينده كه م نييه
 چه زئى ده كه م قسه ي خؤم بيه م به سه حيه،
 دا سبه عى له تؤم نه بئى گله بيه
 شكايه تت لئى نه كه م له باره گاي ره بيه
 بزائم له به هه شتى، قه سرى من سووره يا سپيه؟
 وه هاى فهرموويو سه رداره:
 ريئى نؤ شه و نؤ رؤژان ده بيه زحمه تكيش و خزمه تگوزاره
 له به هه شتى باقى، له قه سرى سوور و سپى دلئى خؤت بكه موختاره.
 كئى بوو له دا يكى پيرى سه رسپيه،
 ئه گهر ئه و قسه ي بيست له خؤشه ويستى ره بيه
 ده ستنوئى خؤى هه لگرتيه
 به رمائى خؤى راخست دوو ركاعه تى سونه ت و دووانى نوئز كرديه
 له دا يكه پيره ي دوعا كردن بوو
 له مه لايكه تان وه رگرتن بوو
 له ئيخى جبرائيل بردن بوو
 له ره بى عالمئى قبوول كردن بوو

کئی بوو له دایکه پیره ی گولباوه
له خولای خوئی زور پاراوه:
له مه دینه ی خهراپ قهوماوه
شیری خولای لیره نهماوه
کاک عومبهر ریوی بهولواوه
رهبی سه فهرم ببی تهواوه
چولندی هاتوره لهولواوه
پالوانیکی تهواوه
ئهو شارهی ده مه حسره ناوه
دوازده نئسحابه کوژراوه
کسی له پیش رانه وستاوه
دهلی مه دینه ی ده کهم بلاوه
دایکه پیره راوهستاوه
قنوتی ده خویند تهواوه
شه قرنی له بالی خوئی داوه
چووه ئاسمانی راوهستاوه
ئیکلامی عه زه تی عیسی کیشاوه
له پیش دهستی راوهستاوه
نئستو کهچه، راوهستاوه
حه زه تی عیسا بوئی پاراوه
عه رزی وی ببوو تهواوه
دهلی نئه لحه ملای کاری من نه بوو ساوه
له وی ئیجازه ی وهرگیراوه
دایکه پیره، مه ره خهس بوو گه راوه
نق شه و نق ریژ تهواوه
سه عاتیکی قه رار دانراوه
ره زای دوو کهسی به لکه چاوه

خۆشەوېستى خولان بەناوہ
لہ عەزەرتى فاتىمەى کرد سەلاوہ
عەزەرتى فاتىمە دەلى: «عەلىكوم ئەسلام و رەحمەتوللاھى دايكە پىرە سەر
ھەرتک چاوى من ھاتى
وەرە کن من بخۆ پارويک زاد و زەوادى
دايكە پىرە دەلى: عەزەرتى فاتىمەى، ھەقە و بەرپى دوور ھاتمە، تىرم نەوہک
برسىيە

ئەتو نازانى چ دەعوایەک لە مالى بابان قەومىيە؟
ھاتوویە سەر مەدینەى کافرئىكى جولندییە
کوشتى دوازده ئەسحابەى دە نەبىيە
دەلى مەدینەى ویران دەکەم بەیەکجارەکییە
رەسوولى خولای ئەمنى نارد و بە قاسیدیيە
ھەزەرتى فاتىمەى دەلى: عەلىيە، وای عەلىيە!
قاسیدی رەسوولى خولای ھاتۆتە ئیرە بەیەکجارەکییە
ھەتا دەعوایەک لە مالى بابى من دەقەومىيە
ئەتو چاوى خۆت لەسەر ئەمن دەبەستیيە
دەلى: فاتىمەخانئى! لە خولای خۆت ببى شەرمە!
ئەورۆ ئاوری چاوانم ساتى لە گەرمە.
فاتىمە دەلى: عەلىيەى قەیتانە! ئەگەر پیت نەماوہ ھونەرى دە مێردانە
دولدولئى بدە بە من دەگەل چەکانە
یان دەستینم تۆلەى ئەو ئەسحابانە
یان ئەمنیش دەچم بە دەردى وانە.
ھەزەرتى عەلى دەلى: دايكە پىرە چاویازە!
چۆ دوعایەکم لە خزمەت خودای بۆ بخوازە
کى بوو لە دايكى پىرئى سەرسپییە
چوو دەزنوئىزى خۆى ھەلگرتییە
بەرمالى خۆى راخستییە

دوو رهكاعهتی سونهت كرد، دوو رهكاعهتی نوپژي دييه
 له دايكي پيرهی دوعاگردن بوو
 له مهلايکهتان وهرگرتن بوو
 له ئیخی جبرایل بردن بوون
 له رهبی عالمی قبولکردن بوو
 دايکه پیره دهلی: رهبی پادشایهکی موختاری
 ههم قادر و ساحب ئیختیاری
 موتلهقا بۆخۆت جهباری
 هاته ئاسمانی ههوریکی رهشی تاری
 کل و تۆتیای لی دهباری
 له بۆ چاوی شهنگهسواری
 هاته ئاسمانی ههوریکی رهشه
 کل و تۆتیای لی باری خۆش خۆشه
 چاوی ئەو شهنگهسواری پی بوو گولی گهشه
 له بهر فهرمانی جهباری
 هاته بهر ئاسمانی ههوریکی تاری
 کل و تۆتیای لی دهباری
 له بۆ چاوی شۆره سواری
 کی بوو له دايکه پیره سهرسپییه
 به دهستی مومبارهکی کلچپوکی مهرجانی گرتییه
 کیشای ده چاوی شیر عهلییه
 سویندی لی بخۆ بللی شتاقه بر ئەلهم له چاوی وی نییه
 ئەوا چاوی ههلات، غهیمی جولندییه
 کافران قری دهکا، بهیه کجاریکییه
 ئیمام بانگ دیلی: قهنبه ره!
 دولدولم بۆ بیته دهره
 لی بکه زینی موخته به ره

سهفهری ماله مامم كهوته بهره .
 كه دولدوليان هتئادهره
 لئيان كرد زيني موخته بهره
 ئيمام بوخوي كيشاي تهنگه و بهره
 پئي نا ركيف كهوته سهره
 كي بوو له شيري گولباوه
 چهندي ئهسحابه و ئهوليا له دهوره ي راوهستاوه
 ئاوري وه خهلقى دداوه
 عهزهرتى فاتيمه ي وهستاوه
 ههرتك چاوي پر له ئاوه
 ديته خوار وهكو سيلاوه
 دهلي: مهدينه ي بام نهماوه
 كويزم بين ههرتك چاوه
 شيري خولاي بو راوهستاوه
 له كنم له جولندي ترساوه
 بوئهكي ناروا بهولاوه؟
 عهزهرتى على فهرمووي: «ئهوربو بيانووي لي دهگرم. دهشقه مي گهردم ئازا بكا.
 ئهگهر ئهوربو گهردم ئازا نهكا، ئيدي ناكري ههتا قهبرى.» بانگي كرد:
 فاتيمه ي چاوبهنگيه!
 ئه و سهفهره م يهكجارييه
 نامبيني وه جاريكي ديه
 عهزهرتى فاتيمه دهگري
 دهلي: شيري خولاي يهكجار نادري!
 مهدينه ي بام، شولووغيه بوئه هوک و بيانوانم پي دهگري
 چ بکه م ئهوربو حالم وايه
 مهدينه ي بام ده شولووغي دايه
 ههربو برق بهشي بهههشتي خو م سهرتا پاخوار دايه

ەزەرتى ەلى فەرموۋى: فاتىمەنى ساحب خاترە!
 لەبىزت لە ئاۋى ەياتى خۇشترە
 بەھەشتى توو چ لى بکەم ئى خۇم لە ئى توو پترە
 فاتىمەنى چاۋبەنگىيە!
 قسىکت پى بلىم بەسەحييە
 ئەۋشەۋ نا شەۋى دىيە
 ەزەرتى جوپرائىلى ەات بەقاسىدىيە
 گوتى: ەاتووم بەرەزايە رەببىيە
 ئەۋ سەفەرەم يەكجاريە
 دەمكوزن و چارەم نىيە
 ئى من و توو دەبىتە دىدار ئاخەرەتتىيە
 كويز بىن چاۋى ەلىيە
 داخولاي كى بەتەمات بى، لەپاش ئەمن دەگەلت رۇنىشى بە ەلالىيە!
 ئەجەلم ەاتوۋە بە دەستى جولىدىيە
 قەت پالەۋانى ۋا زەبر بەمست نىيە.
 ەزەرتى فاتىمە گوتى: بەھەقى ئەۋ خولايە!
 بۇيە بيانوانم لى دەگرى، چونكە مەدىنەنى بابم دە مەحسردايە؟
 ەپۇ، برۇ گەردنت خۇش و ئازا بى فىسەبىللىلا بۇ خاترى ەزەرتى
 رەسوۋللايە!
 كى بوۋ لەۋ شىرى گولباۋە
 دەماخى ببوۋ تەۋاۋە
 ئاۋرى ۋە پىشتى خۇى داۋە
 چەند ئەۋلىيا راۋەستاۋە
 پاكى بۇى لە خولاي پاراۋە
 لەبەر ئەۋ فاتىمەنى گولباۋە
 چاۋى دەتگوت ئەستىرەيە ۋ شەبەقى كشاۋە
 دولدول نالىكى لى داۋە

عەزەرتى عەلى نەحرەتەى كىشاوہ
 لە ڤەبى عالەمى ڤاڤاوہ
 سەلەواتى لە ڤىغەمبەرى داوہ
 لە داىكە ڤىرەى تەواوہ
 ئەوى ڤۆڤى ھات و گەڤاوہ
 شىڤر گوتى: دەولەت زىاد و مائىئاوا!
 دولدول تەبىرىك بوو، لە ھەموو تەبىران زىدەبىيە
 ئەوى ڤۆڤى چەن دەبىكرد وە داىكە ڤىرەى رانەگەبىيە
 داىكە ڤىرە وای گوتىيە:
 «ئەگەر بۆ نوڤتى نىوہڤۆيەى نەگەمەوہ مەدینەى موبارەك، نوڤتى بەجەماعەتم
 دەچىيە» .

ڤىرڤىڤن گوتى: «عەلى تەنگەى دولدولى توند كىشاوہ، لە حىرسا؛ دولدول ناتوانى
 بڤروا؛ بەقسەى قەرزى دەگەل بکەم ھەتا بڤرىك خاوەبىتەوہ، تەنگەى دولدولى چا
 دەكا، دولدول خۆش دەڤوا زوو دەگەبىنەوہ مەدینەى» .
 ئىمام تەنگە و بەرەى سازكردىيە
 دوور و نىزىك وە داىكە ڤىرەى را دەنۆڤىيە .
 ڤىرڤىڤن بانگ دەكا:
 ڤىي مەكە و مەدینە ڤىي نۆ شەو و نۆ ڤۆڤان بەناوہ .
 ئەوى ڤۆڤى چوو دەمودەست گەڤانەوہ بە داوہ
 بۆ ھەندەھەندى نىوہڤۆيە، لە ڤەسوولى خولايان دەكرد سەلام و سەلاوہ
 ڤەسوولى خولای ڤەرمووى: عەلىيە، وای عەلىيە!
 لەكن ئەمن بخۆ ڤارووتىك زاد و زەوادىيە
 نەك لە شەرى ئەو كافرەى ھىلاك بىيە
 دەلى: مامە، ھەرى مامە!
 وەسەر ڤشتى زمانم ناچى ھىچ بۆ تەماعە
 تا تۆلەى ئەو دوازە ئەسحابە نەستىنم تەمامە
 ڤەسوولى خولای ڤەرمووى: عەلى، كاكە! وەرى كاكە

لهکن ئەمن بخۆ پارویک زاد و زهوادى پاکه
 نهک له شهري ئەو کافرهى بى هىلاکه
 دهلى: «مامه، سویند بهسهرى توو به سى و چوار (*) جزوى کهلامه
 وهسهر پشتى زمانم ناچى تهعامه
 ههتا تۆلهى ئەو دوازده ئەسحابان نهستينم بهعامه.
 عهزهرتى على سوار دهى بهکۆلاناندا چوو خوارى
 جۆلندى که چاوى بهحهزهرتى على دهکهوى، خۆى رادهبزیوى
 رهخت و رهشمهى دروس کراون له زىرى و له زىوى
 قهسد دهکا چاى عهزیم بهسهر يهکدا تىک پرئوى
 حهزهرتى على بانگ دئى: «جۆلندى، جۆلندیه پهرقۆزه!
 ئەتوو ئەو شاش و پهړهت لهسهرى نهبن پيرۆزه
 ئەتوو مهدينهت بۆ له مامى من کردوو ئالۆزه؟
 جۆلندى ئەو جۆلندی پهربلاره
 شال و شاش و پهړهت لهسهرى نهبى تهواوه،
 ئەتوو بۆ مهدينهت له مامى من تىک داوه؟
 جۆلندى دهلى: ئەمن رۆلهم، رۆلهى شىرى
 هىچ کهسم پى ناوئىرى
 شىر على نهبى، ئەویش گهردئیم بۆ رادهبزیرى
 ولایهتى مهدينهى به من دهسپىرى.
 عهزهرتى على دهلى: بابى حهسهنم، بابى حوسینم
 شامارى چهنگ بهخوینم
 نهمرم ئەورق روحيهت له بهدهنى دهستينم
 بابى حهسهنى ئەزم، بابى حوسینى ئەزم
 شامارى چهنگ بهبهزم،
 نهمرم ئەورق روحيهت له بهدهنى دهگهزم.
 جۆلندى دهلى: ئەى على فیره جهنگه!

(*) قورئانى پيرۆز سى جزوو، بهلام رحمان بهکر به سى و چوار جزوى ناوهيئاوه.

توو لهو شارەت خوۆش دىڭ دەنگە
 بنۆرە دولدولى، پساونى بەرۆك و تەنگە
 كە ئىمامى عەلى بەدولدىدا نۆرپىيە
 جولىدى گورزىكى دا لە تەوقى سەرىيە
 ھەتا سىنەبەندى بەدولدىلەو بەعەرزى رەق و ئىشكىدا بردىيە
 دولدول ھاتە دەرىڭ لە خاك و لە خوۆلى،
 دەستى كرد بە خوړپىنى و بە سىمكۆلى
 عەزەرتى عەلى دەلى: زولفەقار!
 بەو خولايەى كەرەمدار
 بەسەرى نەبى نازدار
 بتەدم لەو گۆلى مندار
 لەتى نەكەى وەك خەيار
 لە خوۆم ناتبەستم چ جار
 دەتەمە سەر وەستاكار
 بىتكەن بە نال و بزمار
 بە چەكوچان بىتكەن ھەژار
 لە بۆ دولدولى نازدار
 دنيا دەبى وەرگەپى يەكجار
 كە شىرتكى دا لە تەپلى سەرى جولىدىيە
 عەزەرتى جوپرائىلى پەرى وەبەر نەدابا بەرەزاي رەببىيە
 ئەوئى جارى دنيا وەردەگەر بەيەكجاريە
 جولىدى دەلى: ئەى عەلىيە!
 ئەو شىرى توو مىسرىيە
 ئەو زەبرەى توو بە من چ نىيە
 دەلى: بەلات لى كەوئى، گۆلى مندارە
 ئەتوو خوۆت راوەشىنە، بۆخۆ و بە ئەسپت بووى بە چوارە.
 بۆ خوۆ و بە ئەسپى كەوتە خووارە

کي بوو له نئسحابه ي بهسته زمانه
 سهريان دهرهينا له کولانانه
 سهلهواتيان له پيغه مبهري ددها، به عهز هتي عليان ده بزارد شوکرانه
 کي بوو له نئسحابه ي نازنهينه
 له کووچه و محه لانيان سهر دهرهينا
 سهلهواتيان ددها له موحه مهدي نئمينه
 ههر ددهو دهميدا نيمامي عومبه ر گه بيه جي، له سه فهري ده غل کرينه
 کي بوو له نئسحابه ي جنديه
 سهلهوات له پيغه مبهري، خهزا پيروزه له عهز هتي علييه
 ده لئین: يا نيمامي عومبه ر. گهنم له کوپيه، قيمه تي به چه ندويه؟
 نيمامي عومبه ر گوتي به وانه:
 به عهز هتي هلي بيژيرين شوکرانه
 گهنم نئه لحه ملای هه رزانه
 حه يفه له عه مباري کافرانه
 «بيست و چوار روويه دراوان بدن، روپويکو گهنم دده ني، ده لئي شيلانه».
 مزگينيان دهر د بۆ مال و خيزانه
 کي بوو له نيمامي عومبه ري گرده
 له و خنده قه ي باسکي خوي کرد به پرده
 مه خلوق پييدا راده برده
 نئستري خالندي بني وهلي زور بي مه فهره
 له سهر دهستي نيمامي عومبه ري هه لده پري نئويه ر نئويه ر
 ده لئ: نئستري کاک خالندي بۆ خاتري وهي ههر به قيمه ت بي بتبي سهره
 ههتا زيندووي نه تبي به ره.
 ره سوولي خولاي فهرمووي: عه لييه وهي عه لييه!
 به سيان بکوژه، بي نئنسافي ده گهل نئو فه قيرانه چاک نييه
 ده لئ: مامه گيانه!
 به و خولايه ي لايه زانه

«دهست هه‌لناگرم لهو کافرانه
هه‌تا خوین نه‌یه، نه‌با سه‌رانه».
نه‌کرا بشکێ قسه‌ی شی‌ری جه‌باری
هاته‌ ئاسمانی هه‌وریکێ تاری
رشی‌نی بارانی لی ده‌باری
هه‌روا خوین ده‌هات رای ده‌مالی سه‌ر و جه‌نده‌کی لاری
ئیمام ده‌نوارپه‌ته‌ پۆژی
ده‌لی: ره‌بی، نه‌دۆرینم نوێژی
روحم به‌ ئاوری جه‌ه‌ننه‌می ده‌سوژی
وا جو‌لندییان کردووه‌ فه‌نا
ئهو له‌شکره‌ی کافرێک نه‌ما،
(ره‌حمان به‌کر) بوته‌ وه‌ستا.

خه زېم

کچی دۆمی ههزی له کورپی دۆمی دهکرد. پوژتیکی داوهت بوو. هاتنه کن کورپهکهی گوتیان: «مهقامان بلی داوهتی دهکهین ئینشاللا». کورپهکهی گوتی: «لیم راوهستن ههتا نیوهپۆیه؛ نیوهپۆیه جواو دهدهمهوه». پیاوهکان پۆین. کورپهکه له دوو کچهکهی نارد، گوتی: «ماله وهستا شالی داوهتیانه بچم یان نهچم؟» گوتی: «بهلی. دهبی بچی داوهتی بکهی». نیوهپۆیه هاتنهوه کنی. گوتیان: «داوهتهکهمان بۆ دهکهی یان ناکهی؟» گوتی: «بهلی؛ دیم». کورپهکه ههلستا چوو مهیدانی، دهستی بهموقامان کرد. داوهتی گیرا. تهماشای کرد دۆستهکهی وی نههاتبوو. دهگریا، گوتی: «شاگرد! ئه داوهتهی بگیریه». وهدرکهوت، چوو کن دۆستهکهی خوی، گوتی: «عومرهکه، ئهوه بهرگهردیان کردوی، بۆچی دهگری؟» گوتی: «وهللا کهسی ئیلاقهی نهکردووم؛ بهلا کراسم نییه بۆیه نایه». گوتی: «ئهوه دهچمه نیو داوهتی بانگت دهکهم پارچه ههیه به جوهانه، ههه کراسی کهیفت دینی بیکره». گوتی: «ئهمن سی کراسم بۆ کردوی». گوتی: «ئاخر دایکیشم چوار کراسی بۆ کردووم، ههوت کراسم ههیه، هیچیان بهکهیفی من نین» گوتی:

دهچم بانگت دهکهم». چۆوه، دهلی:

«پوژتیک له پوژان سهه له سبچهیانی

یارم راوهستا لهپیش ههیوانی

به زولفی لولوی دهکا شهپانی

ههنییهی زهریفه مانگی ئاسمانی

به چاوی رهشی دهکا گریانی

کولمهی فانۆسه وا له دیوانی

کهپۆی یاقووته، مهگهه ههیاسی دانا مهعنای بزانی

لیوی ئیستیفه، لهسهه دووکانی

ددانی گهوههر، وا له کارخانئ
 پرسیم بۆ دهگری ئه‌ی عه‌مر و چاوم ئه‌ی کيژه جوانئ!
 ده‌لئ: کراسم نيهه بچمه ديلائئ
 ده‌لئيم بينايی چاوم گهوههر و دورم!
 من بالدار نه‌بووم، به‌بالان بفرم
 محندهک نه‌بووم، به‌خۆم بخورم
 بچمه ميسر و شام کراسيک بکرم
 بچمه ميسر و شام
 ئه‌گهر پيم بچئ هه‌وت سالی ته‌مام
 ئاوی مه‌کانان به‌ من بي‌ هه‌رام
 هه‌تا به‌ سه‌د سالی هه‌ر بۆ خۆم غولام
 ئه‌و کراسه به‌ من ده‌بي ته‌مام
 له‌ کاری خولای چلۆن ته‌عجوب مام
 رۆژنيک له‌ رۆژان چوومه باژيري
 خواجه‌يه‌کم دی کيمخوای ده‌گيري
 نيو گه‌زم لي‌ کري به‌ سي‌ سه‌د زي‌ري
 دوو سه‌تیشم دا نه‌کو وه‌ی گيري
 خولاکه‌ی وه‌ستايه‌! کراسی چابئ
 هه‌ر دوروومانی لالتيک تيدا بي‌
 نازدارم زيزه، پتي قايل نابئ
 ده‌بي قايل بکه‌م، دنيا خرابئ
 ئه‌گهر ئه‌و زيز بوو کاسييم نابئ
 کاسييم نابئ ده‌يم سه‌رگه‌ردان
 خه‌ريک و خه‌مناک که‌وته‌م خي‌لان
 وي‌لداش و خزم ليم ده‌که‌ن في‌لان
 هه‌ی! مزگيني به‌رن کراس هاته‌وه

دهبلتین به له یلام بی بیباته وه
 دهلی کراسم دهوی ساف له ماهووت بی
 دهوری دامینی دوور و یاقووت بی
 له راستی مه مکی دهنکی زمووت بی
 کراسم دهوی، ساف له کیمخوا بی
 کوپه ی قه نهوز، بهری خارا بی
 لال و گه وه هر گولاوریزی بی
 که تانی هیندی په راویزی بی
 نیوی مه مکانی نه خش و نیگار بی
 وینه ی هیندوستان کاری دیار بی
 سهد وه ستام دهوی، له پایه عهرزی
 دووسهد شاگرد بی بوخوی و دهرزی
 کراس بدروی له گولووکی رهزی
 له به ژنی یارم بوخوی بله رزی
 سهد وه ستام دهوی له بانی کوپه
 هه شتا له مووسلی، شپست له شنویه
 کراس بدروون له گولی لیمویه
 دهبالا تنک بی
 ناسک و شلک بی
 بو چاو هه لویه
 سی سهد وه ستا بین لیره له لاجانی
 شپست بین له مووسلی چل له تاران
 کراس بدروی گولووکی پیحانی
 دهبالا تنک بی
 ناسک و شلک بی
 بو نه شمیلانی

سی سهد وهستا بی له لای دریازئی،
شیست بین له مووسلئی، چل له شیرازئی
کراس بدروئی له گولئی پیوازئی
دهبلا تهنک بی
ناسک و شلک بی
بو بووکه نازئی
گهلی برادران با گوی بدیرن ئه و باسه
تەماشای ئه و کورپی، چهنده ئیخلاسە
له دنیای پروون بوو به خهواسه
له سوئی ئه و کچهی بوو کهر و کاسه
نازانم هیندییه، یانه بلباسه
بو خاتری خوولای! ئهمن بناسه
یار دهبر ناکا قهت ئه و کراسه
دهلئی ئه دی چ بکهم له پرووی دنیایه؟
له وهی زیاتر چم لی پیک نایه
له بۆم بانگ کهنه سهید و مه لایه
دهگه ل دایکی خوئی بکهن تکایه
بلا زهمهتی من نهچی بهزایه
تکایان لی کرد بههموو دنیایه
وه ره، کراس تهواو بوو بچو دهستی شایه
ئه ورۆ هه لپه ره، تا رۆژا وایه
دلّت خه مگین نه بی بکه سه فایه
سهید و مه لاینه! چند به جگهرم
ئه نگۆ وا دهزانن، زۆر قه له ندهرم
له نگۆ وایه، زۆر منه تبهرم
خوئی حهوت گوندان دهکه م به سهرم

ئەو كراسەبى و نايەتە بەرم
 لەو خەلقە وايە من سەوداسەرم
 لەنگۆ وا بىكەس و بى برادەرم
 حاشا و مادوللآ! وا قەلەندەرم
 دىم هەلدەپەرم تا كەيفىش بەرم
 ئەگەر واى زانى ئەو نازەننى
 هات و دەستى گرت لە هەلپەپىنى
 خۆى بەعەزىدا دا تا رۆژاوايە
 خەزىمىكى ئالتوونى لە كەپۆيداىە
 دە كەپۆى خۆى كرد لە بۆ جوانى
 هىند هەلپەپى لە رووى زەمانى
 لە كەپۆى كەوتىبوو بەخۆى نەزانى
 بەخۆى نەزانى ببوو جانفیدا
 ئاخر لەو كراسەبى وا كردبوو حاشا
 ئەلحەمدولىلا خەزىمىش نەما
 هەتا ئىوارى فەسلى رۆژاوا
 داووت بەرھەلدا كرا، خەلقى گەراوہ
 كە چۆوہ مالى شووشتنى چاوہ
 بسكى خورمايى دوو بە دوو كراوہ
 ئەگەر ئاوينەى بۆ خۆى هيتاوہ
 تەماشا دەكا رەنگى سووتاوہ
 لە كەپۆى خۆى نوارى خەزىم نەماوہ
 چ بكام، چ بكرىتم، ئەمنى فەقىر
 مەگەر خولآوہندى عالەمىن بكا دەزگىر
 لىم قبوول نەكرد كراس لەو فەقىر
 خولآ واى لى كردم بووم خولآگىر

كورەكە گوتى: «بلا بچم بزاتم، كراسەكە درواوہ يان نەدرواوہ».
 رۆژنىك لە رۆژان فەسلى نەبوهار
 بەرپزەي مالاندا دەچوومە خوار
 يارم راوہستا زوير و زگار
 فرمىسكى چاوى قەت نەيگرت قەرار
 بەسەر كولمانيدا دەھاتە خوار.
 دە دلم بەربوو ئاورىكى بى ئىختيار
 پرسيم: بۆ دەگرى حەببى نازدار؟
 لە عەببەتان دل ناگرى قەرار.
 پرسيم: «بۆ دەگرى، ئەي عەمرم، چاوم
 يارى، نازدارى، بسكىك لە خەنەي، يەك لە ژەنگارى».
 دەلى: «خەزىم لى كەوت فەسلى ئىوارى
 مەگەر ئىلچيان بىترمە بىنازى».
 پرسيم: «بۆ گرياي ئەي مالە باجم
 ئەي عەمر و چاوم يار نازەننى
 لىم بووى بە پەريزادەي چىنى
 دەلى: خەزىمى كەپۆم كارى مېردىنى
 لە كەپۆم كەوت لە ھەلپەرىنى
 مەگەر بچم بۆ ولاتى مەدىنى»
 ئەگەر لاو زانى ئەو قەرە خەبەر
 خۆلى حەوت دىيان لاو دەكا بەسەر
 دەلى: ئەگەر نەمرم، بژىم، بمىنم
 دەبى ئىنشاللا ئەو كارەي پىك بىنم
 يانە مالى خۆم پاك دەدۆرىنم
 يان ئەوہتا سەرى خۆم دەبەتلنم
 يان دەچمە ئىسفەھان خەزىمىك دىنم

يان دهبي ليم بيري پي گوزهراني
 يان عيلى تهرک دهکهم، ههموو کس بزاني
 ليم حهرام بي گهرمين دهگهل کويستاني
 قهت چه کوچي نه کوتم له سهر سندان
 له خوّم حهرام دهکهم پي گوزهراني
 يان بو خه زيمي دهچمه ئيسپه هاني
 به قاسيدي به ههموو کس بزاني
 ههر ئه وي ده مي گوت به ده لالان
 له بوّم بگه رين له ههموو مالان
 ههر له گهره يان ههتا مندانان
 ههر له مندانان تا ئيختياران
 تازيه ي رابگرن تا ههوت سالان
 پاک سهر و ده برم مال بي به تالان
 نه گهر ته زکهره ي پادشاي دهخويني
 ره ئيسي به بان تا عجب ده مي ني
 نه و سال ئيساغا خه رجی نه ستيني
 توخمي پير غه ييم ليم بکه سه لاوي
 پايزيک دادی، مه کهن هيچ راوي
 هاته هات مه کهن له چومي گهرماوي
 ئادهر بايجان تا ولاتي ئيران
 قافلّه ده به ند چوون ههموو ري گيران
 له شاري سنه ي دووکان هه لگيران
 خه زيم بزر بوو، داد يکي گيران
 ئيران و تووران به غدا و ئيسپه هان
 ته وريز و تاران جزيري بوتان
 سه رده شت و سنه تا ولاتي سه قز

عالەم لە تازییهی خەزیمی بوو کز
 سەردەشت و سنه بەلای شنۆوه
 عالەم رۆنیشتوووه دەست بەئەژنۆوه
 ورمی و مەراغه تاکو قەندەهار
 بازاری و دووکان نەبی قەت لە شار
 بەبە لە سەران قەت نایەتە خوار
 حوکماتی نەکا ئەو پادشای سەردار
 نابی ئەو دنیا بیی بەرقەرار
 تەرەدود بیری لە ریی راگوزار
 حوکماتی نەکا پادشای نامیدی
 داسنی و دنیا و سما و ئیزی
 ناچنە تەوافی قەبری شیخ ئادی
 داسنی و دینا، تەمامی ولات
 قایل نیم هیچ کەس پەمباریی بکات
 قایل نیم هیچ کەس بکا جلیتانی
 هەر تازیەبار بن بۆ نەشمیلانی
 دەبی خولاً ئەو کاره بزانی
 یانە تیک دەدم ولاتی ئیرانی
 دەبی ئینگلیس و عرووس بزانی
 ئەویش تازیەباری رابگرن بۆ نەشمیلانی
 خەزیمی لی کەوت لە گەری دیلانی
 سەنگه و دەلق خیللی پالانی
 لەک و زەنگەنە، خزمی بوویانی
 ولایهتی شوان، لاس و رۆژبانی
 لەویش بەتازیەباری خەزیمیان زانی
 لەویش رۆنیشتن بەدلگرانی

ده لیم: «خه به ریک هات له ولاتی ئیرانی
 ده بی گهرمینیش پاک پی بزانی
 خه زیم بزر بوو، هیچ کهس نه بزانی
 خه زیم بزر بوو، له گه ری لاوان
 نه و جار ئیساغای نارد بو دهر اوان
 لاوی ده خمیدا دهر سپه و کولان
 خه زیم بزر بوو تازیه له لاوان
 گریان زور بووه بو به له ک چاوان
 خه لق خه مگین بوو بی سووچ و تاوان
 پاک تازیه بار بوو خه لقی ئیرانی
 خه به ری بهرن پادشا بزانی
 روحمکی بکا بو ری گوزهرانی
 بنیری زیرینگه ری له ئیسه هانی
 خه زیمکی دروس بکا، بو نه شمیلانی
 بلا سولتانی نهسته مبولی به وه هی نه زانی
 دهنه ده مه خلوقی ده خه ن قرانی
 شادی هه لده گیری له مهمله که تی ئیرانی
 زییه بادینان چ گه وره و پان بوو
 قومکی ناوی تیدا نه مابوو
 ماسی بهسته زمان هه مووی خنکابوو
 له دهریام کردوه وا پرسیار
 ده گه ل دهریام دوو قسه ی گوفتاری
 ده لیم: «بو ئیشک بووی به ته ری به هاری؟»
 ده لی: «تازیه به بو خه زیمی یاری»
 جوابی به رم بو ئیره وانی
 قاقه ز بنووسم، ده گه ل فه رمانی:

«خه زیمی ئالتوون ئی کیژه جوانی
له که پۆی که وتوووه له گه پری دیلانی»
ده چپای سه فینیم بگه ری خه بهر
هر گولیک له عه رزی سه ر بینیته ده ر
به قولینگی فه رهاد پۆلای به جه وه هر
له ره گوریشه ی بۆ ده کیشمه ده ر
لۆلۆ شه قاوی له ده م رووباران
خه یبه تیان ده کم، سه د هه زار جاران
چه قاله و گنۆژ وا به که وته وه
بریان، لیک وهران، به هه لاته وه
شینتکیان گنیرا، خو ش نه بیته وه
ته ته ریک له لای مووسلای هاته وه:
«مزگینیم له تو، ئه ی هه ری لاه!»
خه زیم بز بو ئه وه بینراوه (بیندراوه!)
خه زیم بز بو سونگه ی زه مانی
مزگینیم هینا بۆ ئه و لآخانی».
خه به ریان دابوو به مه خلووقی ئیرانی
بلا چه په ر بره و، مه خلووق بزانی
تازیه هه لگیرا له نیتو موسولمانی
هه زار ره حمه ت بی له بابی (ره حمانی)
خه زیمی فیرکرد به (ساحیبی ئه لمانی)

کاکه میر و کاکه شیخ

کاکه میر و کاکه شیخ ناغای مەرگه‌یان بوون. مه‌یته‌ریان بۆ ولاغی خو‌یان قه‌ت نه‌ده‌گرت. ده‌بوو ژنی ره‌عیه‌تان بی ته‌ویله‌ی بمالی، ئەسپان ئاو بدا، کا و جو‌یان بداتی. ئەگەر خه‌لاس ده‌بوو بچیته‌وه، ده‌یانگرت ده‌رکه‌یان لی ده‌گرت ده‌یانگا و ده‌یاننارده‌وه. ژن و کچیان هیچ نه‌یه‌شت.

هه‌یدەر گۆران پیاویکی ره‌شید بوو خه‌لقی دێیه‌که‌ی پاکی وه‌خړ کرده‌وه؛ پاکی قورعانی خوارد گوتیان: «ده‌بی قسه‌مان یه‌ک بی سبچه‌ینی ده‌بی بانگێشتنیان بکه‌ین بۆ ماله‌ هه‌یدەر گۆرانی، فه‌سلێ نه‌هاری».

کاکه شیخ و کاکه میر و دوازده‌ برا بوون؛ بانگێشتنیان کردن. هه‌ر براه‌یه‌کیان ده‌ نیوانی دوو کرمانجاندا دانا. نانیاں هه‌تا دایان نا؛ گوتیان: «بیسمیلا». ده‌ستیکیش گوتی: «یانه‌للا». هه‌ر که‌س جیرانی خو‌ی گرت، سه‌ری هه‌ر دوازده‌مان له‌ مه‌جلیسیان برین. خو‌ین به‌سه‌ر نانیدا رژا. رایان کیشا ماله‌ کاکه میر و کاکه شیخان. هه‌موو ژن و کچی وانیاں فه‌ساد کرد، به‌تۆله‌ی خو‌یان عیوه‌زیان کرده‌وه. هه‌یدەر گۆران هه‌موو مه‌خلووقه‌که‌ی هه‌لگرت. پاکی برده‌ سه‌ر کووپه‌له‌ی خمی. پاکی ده‌ خمی نا، پاکیشی ده‌ قورئ نان. رۆین بۆ ئەسته‌مبوولێ بۆ شکایه‌تی سوڵتانی. یای ئەستی ده‌لی به‌ یای به‌غدانی:

«خوشکی دلم به‌ غوولووره، چه‌ندی به‌ غوولووره

ته‌ماشای ئیخته‌رخانه‌ی کاکان بکه، ده‌به‌ر بۆر و بده‌وانم که‌وتوووه‌ جل و هه‌وسار و تووره

له‌ دیوه‌خانی کاکان هه‌لگیراوه‌ هه‌ژده‌ مووته‌کا و دوازده‌ مافووره

ئه‌و رۆژانه‌ خوشکی کاکان سه‌ر به‌قور بان ئەگه‌ر له‌سه‌ر مالی کاکای مه‌یان هه‌لگرت که‌ول و تاقم و سی قه‌لات و سه‌مبووره

ئه‌وی رۆژی مل به‌کوین بای، ئەگه‌ر له‌ داری چه‌نگه‌ی له‌شکر له‌ دوو کاکای مه‌

دەبوو جەمبورو بە جەمبورو

ئىستا بى ساھىب بووم حدودى بى نىشانە، بى سەلا بوون خانمى دە
رووسورە

چەندم گوت كاكە مەچۆ، مائە ھەيدەرى پياويكى غەيانە، لە دۆستايەتى بەدوورە

خەلقى مەرگە! ئەمن چ بكام، چ بكرىنم

بۆخۆم دەعوایە بكام يا بەسولتانی رابگەيىنم

ئەمن خوینی دوازده برای خۆم لە كى بستىنم؟»

ياى بەغدان دەلى يای ئەستىيە:

«خوشكى ئەو ھەلا و ھەرايەت بۆ چىيە؟»

جارى بچىن، جەنازەيان بىننەو، لە مائە ھەيدەر گۆزانی تەسلىمىان بكام
بەگلىيە

ئەو دەمى مەسلەھەتى لى دەكەين بزانی تەگبىرمان چىيە.»

چەندى نۆكەر و پىشخزمە تە راووستاوه

ئەوى رەھبەت بى لە ولاتى مەرگىدا نەماوه

چوونە مائە ھەيدەر گۆزانی، جەنازەى برايان ھەلدەگرت و دەيانھەيناوه

بانگ لەسەر بانگیان لى داوه

دەلى: «ھىچ كەس واى لى نەقەوماوه

لە دوازده برايان يەك نەماوه.»

پاك كفت و دفن كراوه

پاكي چوو دە خاكى نراوه

مەخلووق بۆ مالى گەراوه

ياى ئەستى دەلى: «خوشكى يای بەغدانى! خەبەرىكم دەبىست يەكم دەدەينا

غولويىك لە دەركى مائە بابى مەيە نازانم ئەو غولووھ نە شايىيە و نە شىنە.»

كى بوو لە كارەكەرى گوار زىزىنە

لەو لايەرا دەچوو بەگوشادى و بەپىكەننە

لەو لارا دەھاتەو بەگريان و رووچىزىنە

دەلّی: «خاتوونینە! وەرن، ھەموو ویکرا بگرینە
 ئەو غولووھ لە دەرکی مائە بابمان بوو، شایى بوو، لێیان بوو بەشینە
 لە دیوھخانئى کاکانیان ھەلگرتن ئافتاوھ و مەسینە
 لە ئیختەخانئى کاکى مەیان دەرھێنان جوانوولەى دە نەوزینە
 خاتوونیان پیل دەگرت و دەریان دەھینا
 سواری جوانوولەیان دەکردن بە قەرەپۆشى دە شینە
 بە مردن و تالانیش قایل نەبوون ژنیان بە ئیخسیر بردینە
 جا، مە تەگبیرئى چلۆن بکەین، خەبەرئى بدەین بە سولتانی ئەمینە»
 یای بەغدان دەلّی: «خوشکئى! چەندم گوت: کاکە مەچۆ، بەرى مەرگئى بە میوانى
 مەچووھ مائە ھەیدەرى دەگەل ھەیدەر گۆرانى
 فیلى وانم گەلئىک زۆرتەن لە فیلى و فەرھجى شەیتانى
 قەت بووھ، لەکنە خۆت، پیاوھتى بکەى، بدەپەوھ نانى
 قەت واش دەبئى، بئى رۆحمى و بئى ئیمانى
 سەرى دوازده برايان بېرى لەسەر سفرەى دە نانى
 خولا بکا مەرگەیبیان ببینم ھەر وھایان بەسەرئى
 رسقى وانم بچیتە سەر پشٹی ماکەرئى
 سەد بارى رەحمەتان ببئى لە کورئى مېرئى دەگەل مېرە دسکەرئى
 بە تۆلەى ئاغای خۆئى ھەژدەى دانە بەر خەنجەرئى
 ھەژدەى دە دیشى داویتنە بەرئى
 لە زەبرى دەستان و لە خوینئى جگەرئى
 ئەوا لکەى شل دەبوو لە خەنجەرئى
 نەحلت لە بابئى ئەو وەستایە بئى لەپاش کورئى مېرە دسکەرئى
 ئەگەر سئى بزماران نەدا لە گۆئى خەنجەرئى
 ئەگەر خەنجەر بزمارئى ببئى، لە دەسکئى نایەتەدەرئى
 ھەى رۆ، برالە رۆ!
 ئەو جئى کاکە میر و کاکە شئىخ لێیان دەکرد شەقئین و شەرەکۆ

ئىستا، مەرگەيى گووخۇزباب دەيگەنە برنجاڭ و پەمۇ
كەس نىيە جووتەي دە ئاڭايان
جووتەي ناسكە سواران
هەلگىرى بيانباتەو موقىرەي كىن بابى خۇ».
"رەحمان" خۇش بى "ساحب" رەحمەت لە تۆ

لهشكرى

بابى لهشكرى دهآئى:

«دلّم راناوهستى لهبهر ئهوان خهمان، لهبهر ئهوان گلهبييان. رۆژم لى ههلات
لهلاى كىوى ئادى، شهبهقىكى دهدا بنى بينارى، ئى دىكهم وه زاركهلييان،
بهلايهكمدا دى كوولهكوولى شوانان، به ئى دىكهمداهىتوولئىكى ناسكه بىرييان
چووړه چووړه بازيم له بناگوئيان خوښ دى لهسهر دهستى ده قوشچييان
ههلات ههلاتى شينكى مالويران، رقهى چوغهدارى، ناسكهى ده توولّه و تاژييان
دهبهر نازداريمدا ههيه كراسيكي لهوى ده قهنهوزييان
خرخالى زير راناوهستن له بهلهكان، دهكهونه سهر شلكهى پانييان
دهلّيم شيرىكى بكرم به سهد قوروشى، بيدهم له سينگ و مهكى گراوى خان
سولهيمان بهگى قولى بهگان؛ چهند دهكهم چ مووى لى نابري، لهبهر دور و ياقووت
و فهرنتييان
بهو شيرهى زهمهت درا سينگ و مهكى وى، دهلّيم بجم شكايهتّى بكهم له
رهبى عالمييان

ئىستا ئه و رويوه، ئهمن بهجى ماوم بۆ غهريبييان
سوئسن و ههلام لى پهرورده بوون له كوئسرهتى شاله بهگييان
كئلى سهريئيم ههآين لى ههآگرن رسته و قهآيدهى ده تاژييان
حهيفىك و سى سهد موغابن له بۆ خان سولهيمانى قولى بهگان. ئهگهر بى حال
دهبوو به پيالهى ژهرهمارى له كوآلانى ده روميان
هيچ كهس له و رۆ بهدەر به روميان نهكا متمانى
بهنوكرى خويان غهيانن خوآل دهزانى
بوچيان دهخوينيهوه كه رۆژى قوشهن دپته مهيدانى؟
سولهيمان بهگى قولى بهگان كه زيرى دهبهر دهكرد، قتلآوى له خوئى دهدا،

دەستى دەدا زەرگى، بە ژەھرەمارى خزمەتى دەکرد بەديوانى
رۆمى! يا خوللا چاۋو كوئىر بى، لەجىياتى قاۋەى ژەھريان دانى
رۆمى زۆر بلحن، مەرد چاكان دەبىر لە مەيدانى
دەبى سولتان بەو كارەى نەزانى».
لەشكرى دەلى: «ئەگەر نەرم، بژىم، بىنىم
خوئىنى خان سولەيمان بەگى خۆم ئەمن دەستىنم
بەئىزنى خولاي ئىنشاللا، سەد ئىنشاللاى لەسەرە».
رۆلە! سولەيمان بەگ ئەتوو دىوتە، ئەگەر لەشكر و قوششەنت دەکرد ئەوبەر
ئەوبەرە

شاش و پەرى تىلتاوسى دەنا لەسەرە
سولتانى ئەستەمبوللى دەيفەرموو ھىچ كەس نىەتى ئەو نۆكەرە
رۆلە! لەجىياتى قاۋەى لە فىنجانى ژەھرىت کرد نەزەرە
رۆلە! ئەوا خانم و خاتون دەگرىن ئەوبەر ئەوبەرە
رۆلە، ھىندىكى مل بەكوئىنە، ھىندىكىش خاك بەسەرە،
رۆلە! دلم نايە ھىچ كوئىت لى بکەم بەگورخانە و بەمۇغبەرە
رۆلە! ھەتا بەسولتانى ئەستەمبوللى نەدەم ئەو خەبەرە
رۆلە! جەرگ و دلم سووتا، لىم خرا بوو ھەموو جگەرە
رۆلە! بلحەرۆمى زۆر بى خىرەتن، لە بەختى من ھەژارى
نە بەپىادەى دەگەمى نە بەسواری
حەيف و سى سەد مەغابن لە بۆ خان سولەيمان بەگى قوللى بەگان بىھەژشيان
دەکرد بە پىالەى ژەھرى وەك ژەھرى ماری
رۆلە! بە گولەى عرووس و ئىنگلىسى برىندارى
رۆلە! بچم ئەرسوو و لوقمانى بىنم بەيەكجارى
برىنانت دەرمان بکەن رزگارت بکەن لە زەمانى
سواری ئەسپى خۆت بىبەو، دەلین: تەماشای بکەن لە عارەب سواری
رۆلە! شەرى دەولەتییە ئەوا ھاتۆتە سەرت پۆستەى خوندکاری

دەبى بچىيە ديوانى خىزمەت سولتانى، مووچە و مواجبى خۆت وەرگرى
 بەيەكجارى
 سوار بىي ئىنشاللا بىيە سەركردە، ئالاي سولتانى وەرگرى، گەرەي قۇشەنى
 بى بەئىختىارى
 رۆلە! ئەتوو بۆ سەر ھەلنايەنى لە بۆ لەشكرى، خويىنت لە دەم و سميىلان
 دەبارى؟
 رۆلە! دلم راناوستى لەبەر ئەوان خەمان لەبەر ئەوان گلەبىيان
 رۆلە! پىم نەبوو رابىرم لە بۆ كوستانى ھەلەدنىيان
 رۆلە! لىرە رۆنىشم، يا بچمە مەملەكەتى ھىندىيان
 رۆلە! پىم نەبوو رابىرم لەبەر سەياح و قاسىدى ھەموو دەولەتان، دوامىن لەبەر
 سەرياز و تەنگىيان
 دلم بەخەمە، گەلىك بەخەيالە
 ئاورم دە بەدەنى بەربووه، غورزەمە، لى ھەلگرتوم، كەمالە».
 ئەوا مىوانى دەولەتيم ھاتوون لەشكرى دەلى: «داخولاً! خان سولەيمان بەگى
 قولى بەگيان لە مالە؟
 لە بۆت بە قۆپەنى بىزايە ھەلبىلىم، دەھاتە دەرى، غورزەم بەغورزەم مال بەمالە
 لە بۆت بەكەلەبابى سىي ھەلبىلىم لە دەرىبەندى بازىان چغەي خۆم لى نەكا بە
 گۆپالە
 لە بۆت بە سى كويزە ھەلبىلىم لەسەر شەت و بەحرانم لى نەكا بە گالەگالە
 رۆلە! دەگەل تۆمە بۆچ وا بى فىكرى؟
 چاوان ھەلنايەنى لە بابى خۆت بىكرى
 بۆچ ھەلناستى جەوى ئەو مىوانانە بگرى؟
 دەترسم باي شەمال بى، جىي خان و مىر و سولتان لە من بگرى
 خان سولەيمان بەگى قولى بەگان بى بۆ خۆي بە سوارەي، بە سپا و لەشكرى
 لە شىنكى مالويران رىستەي خۆي راکىشى بکەويتە دووى بلى: ھا بىگرى
 نەگرى
 ھەيفىك و سى سەد موغابن بۆ خان سولەيمان بەگى قولى بەگان بە پىالىكى

ژەھرى و ژەھرەمارى لە كۆلانى رۆمىيان خەجلى
خەيفىك و سى سەد موغابن بۆ نەريكى وەك خان سولەيمان بەگى قولى بەگان
ئەگەر بى حال دەبوو بە پيالئىكى ژەھرەمارى لە كۆلانى دە رۆمىيان»

قەر و گولەزەر

وهختیکی شا عه‌باس له ئیسفهان‌تیرا هات بۆ دمدمی، هاته سندووسی؛ میوانی فەرهجوللا خانی، ئاغای سندووسی بوو. فەرهجوللا خان زۆر حورمه‌تی گرت. شا عه‌باس له‌وسه‌رئ که گه‌راوه، فەرهجوللا‌خانی ده‌گه‌ل خۆی برده ئیسفهان‌ی. فەرهجوللا‌خان دوا‌زده کوپری بوو. کوپری له هه‌مووان گه‌وره‌تری قەر بوو. قه‌ری کرده حاکمی سندووسی. خه‌به‌ریان بۆ قه‌ری هینا گوتیان: «حه‌مه‌دی پاشا‌غان کچیکی هه‌یه نیوی خاتوون گولەزهره؛ قه‌ت جوانی وا نییه». قەر قاسیدیکی نارد بۆ کن خاتوون گولەزهرئ. قاسید چوو سووره‌تی خاتوون گولەزهرئ بۆ هینا. به‌قه‌ری نیشان دا. قەر له سوئیانی شیت و شه‌یدا بوو. قەر ناریدییه کن بابی گوتی: «بۆم عه‌رزئ شای بکا به‌نۆکه‌ری خۆی قه‌بوولم بکا؛ ئاشق به‌کچی حه‌مه‌دی پاشا‌غان بووم؛ جا که‌یفی خۆیه‌تی». هه‌لی گرت لئی نووسی: «ئهو عی‌لی گه‌رمینییه؛ پئی ناکه‌وئ ئه‌من بنیرمه کنی کچیکم بداتی. بۆ خۆی بنیرئ خوازینی بکا». قەر قاقه‌زیکي بۆ حه‌مه‌دی پاشا‌غانی نووسی:

«حه‌زئ ده‌که‌م به ولاتی سندووسیتش پابگا، خاتوونیکي هه‌یه به‌منی که‌رم بکا». حه‌مه‌دی پاشا‌غان بۆی نووسییه‌وه: «چلۆن پیک ده‌که‌وین؟ ئهو خه‌لقی کویتسانی و ئه‌من خه‌لقی گه‌رمینی. کچی من له کویتسانی به‌رئ ناچئ و ئه‌ویش نایه‌ته گه‌رمینی».

قەر گوتی: «هه‌لده‌ستم بۆخۆم ده‌چم. ئه‌گه‌ر که‌یفم گرتی، دیمه‌وه له‌شکری ده‌بم به‌زۆر لئی ده‌ستینم. ئه‌گه‌ر که‌یفم نه‌یگرت دیمه‌وه ماله‌ خۆم». جا هه‌لستا به‌رگیکی نۆکه‌رانه‌ی ده‌به‌ر کرد، پۆیی بۆ نیو عی‌لی حه‌مه‌دی پاشا‌غان. خاتوون گولەزهر به‌سه‌ر ماله‌ راده‌گه‌یشت. گوتیان: «بابم له چی ده‌گه‌رئ» گوتی: «له شوانیکی، له به‌رخه‌وانیکی ده‌گه‌رئیم». چوون به‌خاتوون گولەزهریان گوت: «کوپریکی جوان له شوانیکی ده‌گه‌رئ ئه‌تۆش چ شوانت نییه». ئه‌گه‌ر خاتوون گولەزهر ته‌ماشای کرد کوره‌ جحیل‌یه‌کی زۆر جوان بوو. گوتی: «کوره! شوانیت پئی ده‌کرئ؟» گوتی: «به‌لئ

قوربان؛ باب و باپیرم هر شوان بوو». گوتی: «نیوت چیه؟» گوتی: «دایک و بابم نه بووه هر بهه تیوی گوره بووم، پتیا گوتووم قهر». گوتی: «له کوئی هاتوی؟» گوتی: «قوربان هیند گه راوم ئیسفه هانیشم دیوه». گوتی: «به رخانم لی نادزی؟» گوتی: «قوربان دزی به من ناکرئ. که پهنک و گۆچانیان دایئ». ته سلیم شوانانیان کرد. رۆژیکی له مه ری هاته وه. خاتوون گوله زهر بۆخوی له بن پانکیی دانا. سه ره خۆ پتی گوت: «شازاده قهره! نانی بخۆ». قهر نانی خوارد و هه لستا به رخی وه رگپرا چوو ده شتی. به به ند به ناوال شوانانی گوت:

«بابم حاکم بوو له ئیسفه هانی، بۆخۆم میریه تیم ده کردوه ده گهل به گله ره چه ندم له دیوانی رۆده نیشن میرزای زنده نووس و سینه ده فته ره چه ندم له بهر دهستی راده وه ستان کوره کوره ی به کیرد و خه نچه ره چه ندم له دیوانی هه بوو پیاوی قابیلی مواجب به سه ره رۆژی سه د ته ورزین به دهستی پادشای سجده ی به خیرتیا ن دینامه به ره ده به ند به مالی دنیا به نه بووم؛ عه زیم! ده منارده وه در به دره ده چوو نه مواجب وه رگرتنی، هه موو نۆکه ر سه ره سه ره سوکماتی سندووسی هه موو به چه نگ نه من بوو سه رانسه ره ناوه للا که سه نه بوو ده نگی بکا له بهر پادشای قه چه ره ویتستا به سه ری پروت و پتی پخاوس به رخی حه مه دی پاشاغان له خره خره ی بالینی ده چه لینم نه و به ره چاره م نییه، ویتستا ده بی هه تا ئیوارئ گۆچانی بچه قینم، له پتیش به رخۆلان رابوه ستم ده سته ونه زهره که په نکی شوانانم ده ستۆدایه، کلای چوارگۆشه م له سه ره هیشتا نه وه م له ده وری سوکماتی بابم پی خۆشته ره، نه گه ر هه موو ئیواره و سبچه ینان خاتوون گوله زهر به له فزیکی شیرین ده لی: ماندوو نه بی، شازاده قهره! بابم حاکم بوو له ئیسفه هانی بۆخۆم میریه تیم ده کرد له سندووسی چه ندم له دیوانی شل ده بوو میرزای قابیل و ئیشک ناغاسی رۆژی هه زار عه رزچیم ده هاته پای دیوانی، دادی هیندیکیانم ده گوت، عه رزی هیندیکیانم نه ده پرسی

وئىستا بەرخى ھەمدى پاشاغان لە خېخېرى بەلئى دەچەلئىم لەبەر پرووى تۆ
 بە پىتى پىخاۋەسى
 بە زىكى تىر و بە دووان برسى
 وئىستا ئەو خۇشپىيەم گەلىك لە دەورى ھوكماتى بابم پى خۇشترە، ئەگەر ھەموو
 ئىۋارە و سىبھەينان خاتوون گولەزەرى باريكە لە بە لەفزىكى شىرىن لە قەرى بى
 كەس و باب دەپرسى
 بابم ھاكىم بوو لە ئىسپەھانى ئەمنىشيان تەلەب دەكرد ھوكم دەھاتەو سەرە
 تەدارەكم دەگرت، بارگەوینە، چەندم رەنگىن دەكردنەو نۆكەرە
 ئالام ھەلدەكرد، شەپپوورىان دەكىشا ئەوبەرە ئەوبەرە
 ھەموو نۆكەرەن چەغەيان دروس دەكرد پەريان دەدا لە سەرە
 ھىندىكىيان بەرگيان عەجەم بوو، ھىندىكىيان كوردەۋارىان دەكردەو بەرە
 ئەگەر تەدارەكم بۆ دەگرتن، لە سانم دەدان، لىم دەكردەو نەزەرە
 چ بگەم، وئىستا غەربى شارانم، لەۋانى دەربەدەرە
 كەپكى كوردىم دە بەردايە كولاۋى چوارگۆشەم لەسەرە
 دە ۋەرە عەزىزم ئىستا گۆچانى كوردىم بە مستەۋەيە، بە كەلاشى دۆمان دەكەم
 ئەوبەر ئەوبەرە
 ئەگەر سوار دەبووم، ئالايان لە دوو رادەكېشام، لووزەوى سوارانم دەكەوتەو
 سەرە
 ھىندىك دەيانگوت: ئەو كورى پادشاي ئىرانىيە؛
 ھىندىكىيانىش دەيانگوت: ئەو شارادە قەجەرە
 ئەگەر سوار دەبووم لە سىندووسى بۆ ئىسپەھانى بچمەو خزمەت پادشاي
 بگەمەو نەزەرە
 ئەگەر داخىل بە ئىسپەھانى دەبووم، دوو مەنزىل مابوو فەرەجوللاخانى بابى
 خۆم دەيناردەو خەبەرە
 پۆست و پاكەتى بابم بۆ دەھات، دەيگوت: لەسەرى بابت كەۋى، زىپ و ئەشەرەفى
 بېشپتەو ئەوبەر ئەوبەرە
 ئەگەر داخىل بە ئىسپەھانى دەبووم، تۆپ و تۆپخانە و سەرباز بەپىرمەو دەھاتن

دەیانکردەوہ ئەوبەر، ئەوبەرە

ھیندیک دەیانگوت: ئەوہ کوری پادشای سی تۆقە. ھیندیکیش دەیانگوت:

ئەوہ کوری فەرھجوللا خانی قەجەرە

ئەستا چ بکەم بەرخۆلەیی ھەمەدی پاشاغان دەچەلینم ئەوبەر ئەوبەرە

وئستا دەستم بەگۆچانی کوردی شل بوو، پیم لە کەلاشی دۆمان ھاتۆتەدەرە،

ئەستا بە سەری رووت و بە پیتی پیاخاوس بەرخیی ھەمەدی پاشاغان دەکەم

ئەوبەر ئەوبەرە

چەندەم، بەرھەلدا کردوون، نازر و نۆکەر و نیزام و ئەسکەرە

چەند بێ خودانن میرزا و پیاوی دە موحتەبەرە

کوانین ئەو پیاوانەیی رادەوہستان دەستەوہنەزەرە؟

وئستا بەرخیی ھەمەدی پاشاغان لە خرەخری بالینی دەچەلینم ئەوبەر، ئەوبەرە

ئەو خۆشییەم پێ گەلیک لەوان خۆشتر رادەبرئ، ئەگەر ھەموو ئیوارە و

سبەھینان خاتوون گولەزەر بە لەفزی شیرین دەلی:

ماندوو نەبی شازادە قەرە

ئەگەر لە سندووسی وەدەرکەوتم بۆ ئیسفەھانی، دەھاتنە پێشم، وەکیل و وەزیر

و موختاری دە دیوانی

تەگبیریان بۆ دەکردم دەیانگوت: لە شای بستینە ئینشاللا ریتی گوزەرانی

پیاویکی زۆر نەجیب و ئاقل، ھەتا دئیەوہ لەسەر مەملەکەتی سندووسی دانئ

ئەگەر ئەو قسانەم دەبیست تەواوہ

بە ئاقلی خۆم پیاویکی زۆر ساحب کەمالم لەسەر مەملەکەتی سندووسی

دادەناوہ

وئستا زۆر خراپ دەگەل خاتوون گولەزەری لی قەوماوہ

ئەو خۆشییەم ھێشتا لەو خۆشیانە پێ خۆشترە ئەگەر ھەموو سبەھینان

خاتوون گولەزەر دەلی: قەری غەریب، ئەو بەرخانە بێنەوہ واوہ

لە خۆم غەریب و خانە ویرانی

سەد عەرژچیم بوو سبەھینی ھەلدەستام، دەھاتمەوہ دیوانی

حدودی گەرمینیم بوون لە ئیختەخانئ

دەمگوت زىنيان لە پشتى كەن تاجى و تولانم بيننه دەركى ديوانى
 دەمگوت نۆكەران بانگ كەن، سواران بدەن لە سانى
 ئەمن وىستا ئەو خۆشيبەم پى خۆشترە لەو خۆشيبانە ئەگەر خاتوون گولەزەر
 دەلى ماندوو نەبى هەموو ئىوارە و سبەهەپنانى
 خولايە ئەو پياوہ چاكە كە تولى بى رازى
 ئەگەر رۆژ دەبۆو لەلایەكم دەبوو تۆپ و تۆپخانە و لە ئى دىكەم دەنگى مووزىك
 و سەربازى
 لەلای دىكەم دل برىندار بوو، خاتوون گولەزەر گرتوويەتى بەگازى
 ئەگەر خودا نەخواستە بچمەوہ حوكماتى سندوقسى ديسان لە دل، دەبیتەوہ
 بەشين و تازى
 دەترسىم ئەمن ئىرە بەجى بىلم ناموسلمانىك بى خاتوون گولەزەرى لە حەمەدى
 پاشاغانى بخوازى
 رۆژم لى ھەلات كەيشتە محەلى چيشەنگاوى
 زەينى خۆم دەدا تاوولى حەمەدى پاشاغان يەكى بەژن بارىكى كىل گەردن لەبەر
 خۆى دابوو چارشتووىكى داراى دە پى خۆى كردبوو جووتە كەوشىكى سەغرى
 دەستى دەدا دەستىك ئافتاوه و مەسینەى ئەرزەرۆمى سەبر سەبر . نەرم نەرم
 دەھاتەوہ بۆ رازى سەراوى».

ئەوا دى لە قەرى بى دايك و باب دەكا سەلام و سەلاوى
 قەر دەلى: «عەلىك ئەسلام و رحمةتوللاھى خاتوونى كىل گەردنى بەلەك چاوى!
 تاوى لەرز و نۆبەتى گرتوومى، وەرە بەدەستى موبارەكت بمدەيە چۆرىك ئاوى».

خاتوون كە خۆى نەگرت بەعینوان و تەكەببۆر دەستى دا جامى دەچۆوہ
 سەرچاوەى كانى بازنە و كرمەك و گوارە و ئەنگوستیلەى لە دەستى خۆى
 دەرھینا، لە جامى ئاوى دەنا دىنى لە پىش قەرى بى دايك و بابى دادەگرى
 قەر لەبەرى پىيانى ھەتا تۆقى سەرى دەوى خاتوونى دەفكرى
 ھەرچەند دەكا و دەكرىنى چ عەيبانى لى ناگرى
 دەلى: «قەر بابت ماقوولە يا بە باپىرم لى گەورەترى؟
 ئەمن دەترسىم شكايەتى خولات لى بكەم، دەترسىم لىم بى بە كوفرى

ئەگەر ھېندە ساحب حیلەي، بۇ كەپەنكى شوانانە وەستۆي خۆت دەگري؟
 ئەگەر خۆت بەپياو دەزانی بۇ نانئیری لەدووی سەرباز و لەشكری؟
 ئەگەر ھېندە بەعیلمی بۇ دەس لە حوكماتی سندووسی ھەلدەگري؟
 وا ناكەي جاريكی يەكت پی ھەلخەلەتی وەئەستۆي خۆت بگري
 دەستم شل بوو بۆچی جامی ئاویم لی وەرناگري؟»
 قەر دەلی: «خاتوونی! خولاً وەندی عالەمیان دەستت دە عەمری گري
 لە نەمامەکانی بەھەشتی ئەتۆم پی چاتری
 ئەوی ئەتوو فەرمووت بە قەری غوربەتی پی دەگري
 تاوی لەرز و نۆبەتی گرتوومی، دانم ددانی ناگري
 لە خۆشیان چاوی كەم بینا بووہ جامی توو دەستم ناگري
 كەس پی ناكەوی عەیب و عاران لە توو بگري
 ئەگەر بلیم باجم ماقوولترە بۆم دەبیتە كوفری
 ئەگەر بلیم باپیرم گەورەییە خولاً لیم ھەلناگري
 خاتوونی حەمەدی پاشاغان ئەمن میوانم دەبی قەدرم بگري
 ئەتوو خانەخوپی دەبی دە غەریبان بگري؛
 ئەتوو نەجیب زادەي كەس نابی مەقسوود لە دەرکی توو بمری
 نابی خەیلئیکي بکەییەوہ لە تیپ و قۆشەن و لەشكری
 نالپی ئەگەر پیاو دل ھیلاکی نەكا نایە كەپەنكى شوانان وەخۆی گري
 پیاو چلۆن چۆل پەرسیتی دەكا، دەست لە مەنسەبی ھەلدەگري
 كاریكی وا بکە، ئەگەر خولاً وەندی عالەمی لیت ھەلگري
 وەرە چۆرئیکم ئاوی بە دمەوہ بکە، ھەوہل سندووقی سەری خۆت، دومینت ئی
 براكانت، دەشقەمی جامی دەستی توو لیم ببی بە شیفای قەری بی دایک و باب لە
 ولاتی غوربەت بەبی كەس نەمری».
 خاتوون گولەزەر ئەگەر بۇ قەری دیتنا ئاوە
 دووبارە لە قەری غەریبی دەکرد سەلاوہ
 دەبگوت: «چونكە پیلأوی غەریبییت وەكن ئەمن ھیناوە

هانی بە دەستی خۆم بتدەمی ئاوه
نازانم کورێ کێی وات لێ قەوماوه
وهره بۆ خاتری خولای ئیوی خۆت به من بلێ تهواوه
له بهر نه ناسینی ئەمن هیچ ئولفهتم بهتوو نه داوه»
قەر دهلی: «خاتوونی! عەمر و چاوم! بایم راهبەری ئیسفەهانێهه له پێش پادشای
پراوه ستاوه

بۆخۆم حاکی سندوقی بووم ولایهتم له خۆم تیک داوه
چه ندم کۆشک و تالاری عەزیز و شیرین لێ به جی ماوه
چه ندم حدودی بی نیشانه له ئیخته خانان هەمووی مهحتەلن، کەس نییه پێیان
بکاتهوه پەشه پراوه
ئێستا نۆکەر و تابیعەمی من هەموو تازیه دارن؛ دهلین قەری کورێ فەرجهوللا
خانی نه ماوه

خاتوون ئاوری تۆم تی به ربووه هەموو جگهرم سووتاوه
خاتوون ئەمن بۆیه کی مردووم و ئیستا به منهتم ده دیتی چۆرێک ئاوه»
شکایه تیان له هەمەدی پاشاغان کرد، گوتهیان: «خاتووم گولە زەر ناشقی قەری
بووه». هەمەدی پاشاغان، پیتی زانی که قەر ناشقی خاتوون گولە زهری بووه گوتهی:
«مهسله حهته خێلی ئاوا بکهه بۆ گهرمینی، کەس نه زانی»
جا هینای ته دارهکی گرت خێلی به ریته وه ئەودییوی. سبحهینی زوو خێلی بردهوه
بۆ گهرمینی. قەر چوو ه سەر ئاوی دهستی به گریانێ کرد.
هەمەدی پاشاغان زانی. له دووی نارد گوتهی: «پۆله! وهره ئەمن دهست له توو
هه ئناگرم، هه رچهند دراوت دهوی دهتدەمی؛ مه به نۆکەری کەس، هه تا سائیکی دی
خێل دیته وه، دیسان وهره وه کنه خۆم ببه شه ریکی مالی من».
قەر دهلی:

«له خۆم بی کەس و بی سه لایه!»
جا من ئاوریکم گرتوو هه یچ چارهه نایه. له توو چلۆن بستینمه وه مالی دنیا یه
ئه گهر ئیزنم بدهی ئەمن دیمه وه گهرمینی گهرمه سیر ده کیشمه وه جه فایه».
هەمەدی پاشاغان دهلی: «پۆله! ئەوه نابێ ناکرێ

ئەتوو خەلقى كۆيستانىنى بۆ گەرمىنىت بەرم لىم قىبول ناكرى
چەندت زىر و زەمبەر دەدەمى، بەدل و بەجان بگەر ۋە بەدواۋە
خۆ من دەر بەند نىم دەگەل خۆم دەبردى ئەما مۆر و قاقەزم بە دەولەتان داۋە».
ئەۋى رۆژىيان چادر كۆيستەۋە بۆ موبارەكى لە جىيەكى دىكەيان ھەلداۋە.
قەر دەگەيە خاتوون گولەزەرى دەيگوت: «خاتوونى گيانە!
تيرىكت لى دام زۆر بى دەرمانە
ھىچ خەبەرت زانىۋە بابى من لە ئىسففەھانى سەتى ۋەك بابى تۆى
لە بەر دەستانە
دەستم لە پادشاھەتى ھەلگرتوۋە ھاتووم لە بەر توو بووم بە شوانە
ۋىستا ۋا بابت دەلى لىرە مەمىنە ئەمن دەرۆم ئەتوو بەجى بمىنە لىرەكانە
ئەگەر ئەمن لە بەر خاترى توو نەبى دەنپىرم لە سىندووسى بىتەۋە سەرباز و
تۆپخانە
بە خولای ئەمن ئابروۋى بە ھەزار سالم چوۋە لە نىۋ عىلانە
يانە پاكى بەقەر دەدەم، يانە تالان دەكەم ھەمەدى پاشاغانە
نايەلم ئەتوو بەرنەۋە گەرمىن ئەمن بىم بى خودانە»
خاتوون دەلى: «قەرى مالىۋىران! ئەگەر خۆت بى خودان كرد ئەمنىشت! كرىۋە
بى سەلپى
نەبو دە رۆژان دە پىش ئەۋ قسەدا خۆت ئاشكرا بىكرايە، ۋىستا چ بىكەين چىم
لە دەس نايە»
قەر دەلى: «ئاخر ئەمنىش بووم بى سەلپە
ۋىستا چ بىكەين چىم لە دەس نايە
رىۋى ۋلاتى سىندووسىم لى بەسترا دەگەل ئى بەغدايە».
خاتوون گولەزەر دەروا لە بۆ كۆيستانى دە عەزىم، قەرى بى دايك و باب بەجى
دەمىنى لە بۆ خەموخەفەتى دەۋى دنيايە
قەر دەلى: نايە چەندى گازى گولەزەرى بارىكەلە دەكەم نايە
خۆى لە من كرىدە كەۋىكى گەردن رەش، خۆى ھەلدەكىشا كىلى دە كۆيستانى
قەرى بى دايك و باب بەجى ما لە بۆ خەم و خەفەتى دەۋى دنيايە

ھەرچەند کل له چاوی ئەوی کافر بابهی دئی، له چاوی قهت کەسی نایه
 قەر دەلی: «خاتوونی گۆلەزەر گیانه!
 ئەتوو دەچییه وه گەرمینی گەرمەسێر، ئەمن بەجی دەمێنم لێرەکانه
 ئەمن خەمگینم ئەتۆش نات بیتەوه گۆزەرانه
 خاتوون گۆلەزەر! دەترسم لەبیرم بکە ی ئەمنیش لێرە بێم سەرەوێرانه
 خاتوون گۆلەزەر! وەرە. سویندیکت بۆ بخۆم بە حەدیس و یەکیکت بۆ بخۆم بە
 کەلامووللایه
 ئەوه دەرۆیه وه گەرمینی گەرمەسێر، ئەمن بۆ کن هیچ بەنی ئادەمیان له پروم
 ھەلنایه
 خاتوون عەزیزم! دەزانم دەگەل بەغدا یەم لی دەقەومی شەر و دەعوایه
 خاتوون بۆ خاتری خۆلا و پیغەمبەران پیم مەکە دەعوایه
 دەزانم گێچەلم لی دەقەومی دەگەل شاری بەغدا یە».

خاتوون دەلی: «قەرە ئەتوو ئەگەر هاتیە ئەو ولاتە ی خۆت کردە غەریبێکی
 قەلەندەرە
 عەزیزم وێستا لەبەر ئەمن له مال و حالی خۆت بووی دەر بەدەرە
 جا ئەگەر ئەمن برۆم، ئەتوو کەس نییه لێی بکە ی نەزەرە
 ئەمنیش سویندت بۆ دەخۆم بەزاتی خۆلا ی و بەکەلامووللای ئەکبەرە
 «ئەمن حەلالی دنیا یە له خۆم حەرام دەکەم، ھەتا وه کو قەر له گەرمینی
 گەرمەسێرم دینیتەوه دەرە»

قەر دەلی: «نایه! ئەمڕۆ دوو رۆژە دەنگی خاتوون گۆلەزەریم له بنی گوئیان نایه!
 خۆی لی کردووم بە کەویکی گەردن رەش، خۆی ھەلکیشا کیلی کوێستانێ
 قەری بێ دایک و بابی بەجی ھیتشت له بۆ کوێرەوهری و خەفەتی دە وی دنیا یە
 ھەرچەند کل له چاوی ئەو کافر بابهی دئی، قهت له چاوی کەس نایه»
 ئەگەر راز و گلەبیان لیک دەبوو تەواوه،
 خاتوون بۆ گەرمینی گەرمەسێر دەرۆیی، قەر له ولاتی کوێستانێ بەجی ماوه
 حەمەدی پاشاغان دەلی: «دەنا رۆلە قەرە! دەولەت زیاد و مالئاوا»

قەر دەلّی: «له خۆم خانەخراپ و مائۆیرانی!
 ئەمن چلۆن بەبێ کەسی له دوور ولاتی بکەم گوزهرانی؟»
 خێلی ھەمەدی پاشاغان باری دەکرد تەرکی دەکرد ئەو مەکانە
 قەر وە دووی خێلاتی دەکەوت بێ سەر و بێ زمانە
 ئەگەر ھەمەدی پاشاغان داخیل بەگەر مینێ دەبوو، بەکری شیخانی دەبوو
 میوانە
 سێ پۆزانی قەرار دەگرت، بۆ تیجارەتی دەچوو پرووی دەکردە شارانە
 قەر ئەو له بیابانان، تەماشای رێیانی دەکرد، کاروانیک دیارە
 دەلّی: «بچم ھەوایی ئەو کاروانە بکەم پرسیارە
 ئەو کاروانە نازانم نه گایە، نه گادارە
 نه وشترە، نه وشتربارە
 نه پیادەییە، نه سوارە
 بچم ھەواییکی ھەمەدی پاشاغان له وی بکەم پرسیارە».
 قەر دەیزانی بەکری شیخان ھەزێ له خاتوون گولەزەری دەکا
 بەکری شیخانیش دەزانی قەر ھەز له خاتوون دەکا. قەر خەلقى کویتستانی
 بوو، بەکریش خەلقى گەرمینێ بوو. ئەوا دەپوا بۆ تیجارەتی
 قەر بانگ دەکا: «کاروانی، ئای کاروانی!
 ئەتوو ھیچ ھەوایی خێلی ھەمەدی پاشاغان نازانی؟»
 بەکر گوتی: «ئەمن کاروانم،
 رەئیسێ گەرمین و کویتانم
 ھەوایی خێلی ھەمەدی پاشاغان زۆر چاک دەزانم
 ئەمشەو سێ شەوہ لەنێو خێلی ھەمەدی پاشاغان میوانم
 ئەگەر خەبەری خێلی ھەمەدی پاشاغان له من دەپرسی: خاتوون گولەزەر
 نەخۆشە دەردی گەلیک گرانە
 عەزیزم ئەمن ئەوی شەوی لەوی بووم بۆیان کردە سەدەقە چل شەکی جووت
 ددانە

ئەمنیش چوومە سەری نەزمانی دەگەرئ نەهەلدینى چاوانە
 نەخۆشئىكى هئىند گرانە لەکنم هەتا ئیوارئ ناژى ئەو بەستەزمانە».
 قەر بانگ دەکا: «بەکر بەکرى شئىخانئ!
 مووت بەکەوئى لەسەرى زبانی!
 بەکر بەکرى مال شئواوہ!
 یا رەبى، سەفەرت نەبئى تەواوہ
 خئىرئ لە جوانى خۆت نەبئى کۆئىرت ببئى ھەردووک چاوە
 ئەوہ چى خەبەرئىکە لە بۆ منى مالوئىرانت هئناوہ؟
 یا رەبى! سەفەرى خئىرت نەبئى، بەسەلامەتى نەگەرئپەوہ بەدواوہ»
 بەکر دەلئى: «ئەتوو خەلقى کۆبئى لە خاتوون گولەزەرئ دەکەبى پرسىارئ؟
 خاتوون گولەزەر ھەر زمان خۆشە بەشوان و گاوانان دەکاتەوہ بئىگارئ
 ئەگەر خالى بار دەکا، بسکئىكى دەنئى دە خەنەبى يەکى دەنئى دە ژەنگارئ
 ھەنئەبى خاتوون گولەزەرئ دەلئى رۆژئى منەوەرە، لە مابەئىنى عەرز و ئاسمانئ
 دەکاتەوہ کارئ
 مەخلووقات گوزەرانى لەبەر دەکا لە سبەھەبئى ھەتا ئیوارئ».
 قەر دەلئى: «ھەبى بەکر، بەکرى شەبئانە!
 خولآ چلۆنت لئى قبوول دەکا لەگەل من دەکەبى ئەو قسانە
 چ بەکم. دل ھىلاکى کردووم گاگا دەبم بەنۆکەر و گاگا دەبم بە شوانە
 ئەگەر لئىم موعەبئى بئى نەخۆشئىكى ھىلاکە راستن ئەو قسانە
 بۆخۆم دەبمە ئئىلچى، دەچم دئىنمە سەرى نەرەستوو و ھەکئىمئىكى وەک لوتمانە
 دەشقەم خولآ تەوفىق بەدا راست ببئتەوہ، شائى بە دنئابە، نەوجوانە»
 بەکر دەلئى: «بەخولآئى! نەخۆش بوو خەلقى ھەمووى بۆئى راوہستابوو، لە ئامبئ
 ئامبئى فەقئ و مەلايانئان دئنانەوہ سەرى لە بۆئى بخوئىننەوہ ياسئنى. ئەگەر
 ياسئنىان کردبوو تەواوہ
 چاوى ھەلات زبانی کراوہ
 نۆکەر و پئشخزمەتان موژدەبئان لە بۆ ھەمەدى پاشاگان ھئناوہ

همه‌دی پاشاغان شوکرانه‌ی ده‌بژارد گه‌لیک له‌بهر خو‌لای پاراوه
ئه‌گه‌ر ئه‌منیش زانیم خاتوون گوله‌زهر چابوو، قه‌تاری خو‌م راکتیشا هاتووم
واوه»

قه‌ر ده‌لئ: «ئه‌گه‌ر نه‌مرم، بژیم، بمینم
ده‌بی بی سوعه‌تیکه‌ی به‌همه‌دی پاشاغان بنوینم
ولاتی به‌غدایه‌ی پتوه‌بشئوینم».
به‌کر ده‌لئ: «ئه‌توو له‌وه‌ی مه‌که‌فکرئ
پیاوی شوانه‌ویله و بیکه‌س ده‌گه‌ل عیله‌ی چی پئ ناکرئ».
قه‌ر ده‌لئ: «ئه‌توو بزانه‌قسه‌ی ئه‌و تاجره‌ی هه‌موو خو‌راییه
له‌توو وابوو هه‌موو شتیک چه‌رچیگه‌ری بازارییه
گه‌زگه‌زه‌ی چیتی ده‌فرۆشی له‌توو وایه‌هه‌موو شتیک چه‌رچیگه‌ری بازارییه
ئه‌گه‌ر نه‌مرم، بژیم، بمینم
ده‌بی به‌مه‌له‌که‌ته‌ی ئیسفه‌هانئ رابگه‌ییتم
تۆپ و تۆپخانه و له‌شکری بۆ سه‌ر به‌غدایه‌ی دینم
رئی کویتسانی ده‌به‌ستم گه‌رمینئ ده‌شئوینم».
به‌کری شیخان ده‌لئ: «به‌خو‌لای! به‌شوانان پیک نایه‌ن ئه‌و کارانه
همه‌دی پاشاغان پیاویکی ماقووله‌، شاری به‌غدایه‌ی شاریکی گه‌وره و گرانه»
به‌کری شیخان ده‌لئ: «جاری له‌و قسه‌نه‌گه‌رئ خو‌لا بکا خاتوون گوله‌زهر چاک
ببی له‌و ده‌رده‌ی، خلاس بی ئه‌و به‌سته‌زمانه».
قه‌ر ده‌لئ: «به‌کر ئه‌توو به‌کری شیخانی».
قسه‌ی چاکت به‌زاریدا نایه
ره‌ببی زه‌لیل بی له‌چاوان، نه‌که‌ویه به‌ر ئالای هه‌زه‌ته‌ی ره‌سوول‌ولایه
خاتوون گوله‌زهر ئینشاللا له‌و ده‌رده‌ی رزگار ده‌بی، چونکه‌ ده‌گه‌ل ئه‌منی
خواردوووه‌که‌لاموللایه
ئه‌وه‌ ده‌چمه‌وه‌سندووسی بۆی دروس ده‌که‌م تیپ و سپا و ئالایه
ره‌ببی هه‌ر دوو چاوت کویر بی، ئه‌توو بۆچی قسه‌ی چاکت به‌زاریدا نایه؟»
به‌کر ده‌لئ: «ئه‌من چ بکه‌م، ریبوارم، تاجری هه‌ر چوار ده‌وله‌تانم

ئەوى دىومە ھەر وای دەزانم
ئەمنیش سویندخۆرى خاتوون گولەزەریم بۆیە وا سەرھویرانم
موداخل لە بەغدايە دەكەم خۆم بە نۆكەرى فەرھجوللا خانى حاکمی سندووسى
دەزانم».

قەر دەلى: «بەكر! دلت خۆش كر دووم بەو قسانە
خەلقى گووى خوارد لە گووى بابیان دەیانگوت: شیتە بەكرى شىخانە
وەرە دە مەيدانى خەوف و رەجايەدا بەئەمانەت بچۆ حەوالىكم بۆ لە حەمەدى
پاشاغان بزانە
بۆ خاترى خولاً و پىغەمبەران! بەكر بۆم بکە ئەوى سوباتى
بچۆ كەن حەمەدى پاشاغان، بلى: قەرى كورى فەرھجوللا خانى دەيگوت خاتوون
گولەزەریم بداتى

مەلى: قەر شىت و ئاگا لەخۆ نىيە
ئەمن سألە وەختىكە دەستم لە حوكماتى هەلگرتووہ شاه عەباسى ئىسففەهانى
دەگەل فەرھجوللا خانى لەبەر ئەوہە ئەمىنان بە نەحلت كرديە
دەزانم خاتوون گولەزەر دەگەل تۆش سویندخۆرە، بە لا ژن دىنى نىيە
ئەتوو ئەمىنى ھەر چوار دەولەتانى ئەو كارەش بۆ توو عەيبى نىيە
بچۆ بۆم لى بزانە قسىكى بەسەحييە
وہللا يا ئىسففەهانى بە قى دەدەم، يا رى كويستانى لى قەدەغە دەكەم
يەكجاريە

بەيەكجاريكى بچۆ، كارم بکە تەواوہ
شەرمت پى نەبى سەرى قەتارى بگيرەوہ بە دواوہ
يانە سندووسى بەقى دەدم، يانە بەغدايە دەستينم تەواوہ».
بەكرى شىخان لە شەرمى قەرى گەراوہ
ھەتا وەكى لەنپو خىلى حەمەدى پاشاغان تەمبەلتىبى خۆى بە عەرزى داداوہ
چوو لە حەمەدى پاشاغانى كرد سەلام و سەلاوہ
حەمەدى پاشاغان دەلى: «وہ عەلىك ئەسلام، خىرە، شوکور! وا قەتارت
گەراوہ».

گوتی: «نازانم چت عهرز بکه‌م، قاسیدم هیچ گله‌ییم له‌سه‌ر نییه
 به‌ریتی راستی خۆم ده‌رۆیم یه‌کێک له‌ رازی به‌ردی بانگی منی کردییه
 گه‌لێکم قسه‌ ده‌گه‌ل کرد هه‌تا دوینێ نه‌مزانێ کتییه و کوینده‌رییه
 سه‌ری فه‌تارییم راگرت گه‌لێکمان پیکه‌وه قسه‌ کردییه
 گوتی: «ئهمن قهرم کورێ فه‌رجوللا خانی ئیستا له‌ ئیسفه‌هانێ شا‌عه‌باس
 ده‌گه‌ل باجم لیم ده‌کا گله‌یییه
 ئه‌گه‌ر خاتوون گوله‌زه‌رم نه‌داتێ به‌غدایه‌ی لێ ده‌که‌م وێرانه‌».
 ئه‌گه‌ر حه‌مه‌دی پاشاغان ئه‌و قسه‌ی بیست ته‌واوه
 ده‌یگوت: «سه‌برئ بگه‌ر به‌کر، هه‌تا قسێکی له‌ مائی ده‌زانم ته‌واوه‌».
 نارديه‌ کن خاتوون گوله‌زه‌رئ: «ئه‌و خه‌به‌ره‌ چیه‌، ده‌لێن زبانت ده‌ گرێو ناوه
 ده‌گه‌ل شوونیکێ خوێریله‌؟» ده‌لئ: «بابه‌ ئهمن عیلاکی سه‌ر ئاوالهم، بی خودانه
 ئه‌تووش مه‌زنیکێ گه‌وره‌ی ساحبی هه‌موو عیلانه
 ردین سپی دوله‌تانی، چاکت ده‌ناسی سولتانه
 ئهمن ساحب ده‌وله‌تم، ده‌بی بدوینم هه‌موو شوان و گاوانه
 ئه‌گه‌ر ئهمن هه‌موو که‌سێکی نه‌دوینم نامیته‌وه‌ گوزهرانه
 بابه‌ ته‌خسیری من چیه‌ خه‌لق ده‌کا ئه‌و قسانه‌؟»
 حه‌مه‌دی پاشاغان ده‌لئ: «ناردوویه‌ته‌ کن ئهمن بۆ خوازبێنییه
 ئه‌و کورێ فه‌رجوللا خانی حاکی سندوقسییه‌».
 گوتی: «بابه‌ ده‌گه‌ل ئهمن مه‌که‌ گفتوگۆیه
 ئه‌گه‌ر به‌ سه‌گێکم بده‌ی ئیختیاری من هه‌ر به‌ تویه‌».
 حه‌مه‌دی پاشاغان بانگی کرده‌وه‌ به‌کری شیخانه:
 «ئهمن خاتوون گوله‌زه‌رم دواندووه‌ ئه‌تووش بۆخۆت بچۆ قسێکی لێ بزانه‌».
 به‌کری شیخان وای گوتییه:
 «قوربان! به‌ریشی سپییه‌وه‌ رهمن ناکه‌وئ ده‌لاییه
 ده‌بی ژنان بنیری بزانی قسه‌ی چیه‌».
 حه‌مه‌دی پاشاغان گوتی: «جا ئه‌و ته‌گبیره‌ به‌من نییه‌»

به کرى شېخان عهزرت بکه م قسىكى ديبه
 راوهسته خيَل بگه رپته وه ساليكى ديبه
 له وئ دته مئ به يه کجاره کيبه
 بچو پئي بلئ جا بزانه جوابى چيبه».

ئەگەر به کرى شېخان جوابى بۆ قهرى هېناوه
 ئەگەر عهزرى کرد هه موو قسه ي بۆ گتپراوه
 گوتى: «يا خولا به خيترتیه وه زهمه تت بۆ من کيشاوه».

قهر له راسته وه، گه پراوه به دواوه
 گه ييبه جئ هوارى بانگيكي خوښى لئ داوه
 گير نه بوو، هه تا هات، گه ييبه سندوسى، چينشيني کرد ته واوه
 عهزرى بابى کرد له ئيسفه هانى، گتپراوه
 ئەگەر فهره جوللا وا دهزاني

دهچوو ده بوو به عهزرى له کورپى خۆى له شای ئيسفه هانى
 شا فهرمووى: «ئهو له گهرميتنى ئەمه له کوپستانى؟
 ئەوه کارىكى زۆر گهره يه مه گهر سولتاني ئەسته مبولئ پئ بزاني».

شا فهرمووى به فهره جوللا خانيبه:
 «ئهو کارىكى زۆر به قابله ت نيبه
 له کنم پۆم کچئ نادا به عه جه ميبه
 ئەلبه تته کورپى تو عه وامه چ ناگاي له خوڻى نيبه
 ده نا مه مله که تى من کچى وه ک کچى حه مەدى پاشاغانى تيدا نيبه؟»

شا عه باس گوتى: «فهره جوللا خان! قاقه زىكى بنووسه له قهرى:
 «نيوى ئەو کچه ي چيبه؟» قاقه زى بۆ قهرى نارد. قهر گوتى: «له رووم هه لئنايه
 قاقه زى بۆ شا عه باسى بنووسمه وه». له شکرى برد و چوو بۆ سه ر حه مەدى
 پاشاغان خه به رى دا به حه مەدى پاشاغان:
 «ئهنم کورپى فهره جوللا خانى
 چه ندم خزمه تى به رخ و مه رى وى کرد به شوانى

ئەمن خۆم كرده نۆكەرىكى كەمترین، ئەوانم دانا لە جیتی فەرەجوللا خانى
 خۆى لە من نەناس كرد قەدرى منى نەزانی
 ئیدی نەلئى لە رووى هەلنايه
 يا دەبى خاتوونىم داتى، يا دەبى دەگەلم بكا دەعوایه
 ئەو نەزانی ئەگەر ئەو حەمەدى پاشاغانه
 بابى منیش فەرەجوللا خانه
 بەكر ئەگەر فكرى بكا، سەد تاجر و توججاری وەكووى لە مەملەكەتى
 پادشایدايه
 قاسیدیكى بنیره كن خاتوون گۆلەزەرى، بزانی بۆ بەكرى لە من دەكا حاشایه
 ئەگەر جوابى منى دا دەگەر پێمەوه بەدوايه
 ئەگەر بۆ بەكرى شىخان بى بۆى دروس دەكەم سەیر و سوحبەت و سەفایه».

ئەو خەبەرە بە بەكرى درایه
 گوتى: «نەمزانی كورپى فەرەجوللا خانىيه، كویراییم دایه
 ئەگەر خاتوون گۆلەزەرى بدەن بە قەرى هەرچەند خەرج و موخاریجى بى خۆم
 دەیکیشم لە دنیايه
 بۆ خاترى قەرى خاتوون گۆلەزەرم بەخوشك قبوول كرد، بۆخۆم دەبم بەبرایه
 دەشقىمە مەقسوودیان حاسل بى، لىكترى ببیننەوه كام و سەفایه».

ئەگەر خەبەرى لە حەمەدى پاشاغان دەکرد یەقینە
 دەیگوت: «بەخولای! كچى من لایقى كورپى فەرەجوللا خانى نینه
 لیم قبوول ناکا سولتانی ئەمینه
 «ئەگەر بێتو بیدەمى دەبى عەرزچى بکەم بەدل و یەقینە».

ئەگەر ئەو قسانە دەگەر اوو بۆ قەرییه
 گوتى: «لەوى وا یه هەر ئەودەمه، كه دەگەلم دەکردەوه شوانىیه
 ئەو مەعنايانە هەموو چىیه؟
 ئەو کارانە وا پێك نایه
 تازه نەهاتوومه تکیایه

يان بمداتى يا ومخوقهوى بوق دعوایه
 دعوایه دهكهم بهدل و بهجانہ
 هتتا كهنگى دهگرى ئه و بيانوانه؟
 «لهشكرى ئيسفههائى دينم بهجاريكى، بهغدايه دهكهم ويرانه».
 سوارىكى نارد بهچهپهر و بهرهوانه:
 «تہ شريفى بهكرى شيخان بيتہ ئيرهكانہ».
 كه خبهر به بهكرى شيخان گهراوه
 به پهلهپهل هات لهولاوله
 له قهرى كردهوه سهلاوه
 دهلى: «براله! چ داويكه بوق منت روناوه».
 دهلى: «لهتوق دايه، ههر ئه و قهرى شوان ماوه
 گوفتاره له بوق توم روناوه
 بهغدايه دهكهم بلاوه
 ئاخر زورم له توو گيراوه»،
 دهلى: «ئهنيش خزمهتم پى كراوه
 خبهرم له خاتوونى گيراوه
 بهخوشكم قبوول كراوه
 بوق توو چاكه ئه و نهولاوله».
 بهكر چوو به قاسيدييه
 به حهمه د پاشاغان دهلى به يهكجارهكييه:
 «ئهتوو بوق ئه و پياوه جوابت چييه؟
 ئه و يش پياويكى كه م نيه
 بوق تووش عيب و شووره ييه
 دهست هه لگرتنى له بوق نيه
 مه گهر دهولت ليك درين يهكجارهكييه
 هيچ سهفای له بوق توو نيه»

به‌غیرهز کوپیره‌وه‌رییه «
 گوتی: «به‌کر، ئەتوو بۆ چ له من ده‌که‌ی حوکمی؟
 کچی خۆم نادم به‌عه‌جه‌می
 سبچه‌ینی بێته‌ ده‌عوا‌یه»
 خه‌به‌ری له‌ بۆ‌قه‌ری برد
 قهر سبچه‌ینی خۆی دروس کرد
 سبچه‌ینی فه‌سلێ چیشتاوه
 خه‌به‌ر به‌قه‌ری دراوه:
 «ئەو له‌شکر هات له‌ولاه
 دار و به‌ردی ده‌پۆشاوه
 هه‌لێ و بگه‌رێوه‌ دواوه».
 قهر ده‌لێ: «نه‌مرم، بمێنم
 به‌غدا‌یه‌ پاک ده‌شێوێنم
 یا سه‌ری خۆم ده‌دۆرێنم
 یانه‌ گوله‌زه‌رێ ده‌ستێنم»
 به‌کری شێخان وای گوتیه:
 «بۆ توو عه‌یب و شووره‌یییه
 ئەو شه‌ره‌م هه‌یچ بێ چا نییه
 حه‌مه‌دی پاشا‌غان کویتستانی نییه
 لێ گه‌رێ تا سالتکی دییه
 بلا‌گه‌رمینی له‌سه‌ر نه‌بییه
 ده‌وره‌ی بگه‌ره‌ په‌کجاره‌کییه
 لێ ده‌ستینی چاره‌ی نییه
 ویتستا هه‌قت ده‌گه‌ل به‌غدا‌یه‌ چیه؟»
 قهر ده‌لێ: «به‌کر کار ته‌واوه
 تازە ناچمه‌وه‌ به‌دواوه»

له شکر و قوشەنم هیناوه
 سندوقوسم لی به جی ماوه،
 بۆته شه ر له زه مانی
 جوابی ئه و قسه ی درا به سولتانی
 دنیا ده مینی به ویرانی
 له بهر کوری فه ره جولا خانی
 سولتان ده لی: «رامه مین
 ئیسفه هانی تی بگه یه نن
 ئه گه ر قسه م نه سه لین
 قه ت نابی عه جه میک بمین
 هه رچی شیعیه بیبه تلین»،
 ئه و خه به ره هات، گه راوه
 به میری به غدایه دراوه
 ئه گه ر میر وا ده زانی
 شه قژن که وته دیوانی
 ده لی: «بیننه ده ری جبه خانی
 سه ربازم بۆ بدن له سانی»،
 سه رباز له سان راوه ستاوه
 کاریکی گه وره قه وماوه
 ئالای حه قتیان هه لداوه
 ده س به ده عوایه کراوه
 تا نیوه رۆ لیکیان داوه
 له شکری به غدایه شکاوه
 سه ری به یداغان به درراوه
 هه رکه سه بۆخۆی گه راوه
 قه ر رۆسته مه راوه ستامه راوه ستاوه

شاش و پەر پالڤان وڻڪ داوه
 پالڤان وڻڪ دا له زهماني
 ههروهكو بهوري بهياني
 كه عيلاات همووي پڻي زاني
 دهيانگوت: «ههتا دوڻي دهيكرد شواني
 ئهوپوڙكه بهوري بهياني».
 دنيا بهو شهري دهزاني
 بهكري شيخان هات، لهولاه
 قاقهزي خاتون گولزهري هيناوه
 ماچي كرد، لهسه چاوي داناوه
 بهكري شيخان گوتي: «قوربان، چ نووسراوه؟»
 گوتي: «دوعا و سهلاوي داناوه
 فهموويه: بۆ له رووي بابم وهرگه راوه؟
 زۆر خراپم لي قهوماوه
 ئهوا خهتاي من گيراوه
 پڻي بلي بگه رپتهوه
 قهواره دهگه لم روناوه
 قهرارمان تا بههاري
 ههتا بهخير خيل دپتهوه خواري
 جا بوخوم دهگه لي دهكهم گوفتاري
 چا نيبه چي دي بگري بناري»
 قهر گوتي: «پڻي بلي پڻي ناكهم متماني
 ههتا بوم نهخوا قورعاني
 بوم داني قهول و قهراري
 ههتا وهكو خيل دپته خواري».
 بهكري شيخان هات، گه راوه

قسه‌ی بۆ گۆله‌زهر هیناوه
 قورعانی بۆ خوارد ته‌واوه:
 «که هاتم نایه‌م به دواوه،
 چی دیم ئابروو نه‌کا بلاوه».
 قهر له بۆ شه‌وی گه‌راوه
 له‌شکری خۆی کرد بلاوه
 سولتان به‌شا عه‌باسی تی گه‌یانیدییه:
 «ئه‌گه‌ر ده‌لی تاراجی بکه‌م به‌یه‌کجاره‌کییه
 ئه‌و شه‌ر و مه‌عه‌که‌که چییه؟»
 شا عه‌باس وای گوتییه:
 «ئه‌گه‌ر ده‌فه‌رمووی ده‌ری که‌م خۆپرییه
 ده‌سولتانی زیاتر که‌سم نییه»
 سولتان وای دا جوابی وییه:
 «ئێختیاری وی به‌من نییه»
 فه‌ره‌جوللا خان قاقه‌زی نووسییه:
 حاشا و مادوللا کوری من نییه
 له‌سندووسی ده‌که‌م خۆپرییه»
 قهر گوتی: «ده‌سته‌لات به‌من نییه
 ده‌سته‌لات به‌من نه‌ماوه
 حاشا، مادوللا له‌و کارانه
 ده‌زانم ده‌مگرئ قورعانه
 ناتوانم له‌به‌ر فه‌ره‌جوللا خانه
 لیم هه‌رام بوو پووی نانی
 جا خاتوون گۆله‌زهر خۆی زانی».

بهیته زه‌مبیل فرۆش

زه‌مبیل فرۆش پادشا بوو. رۆژیکی سوار بوو، چووہ راوئ. له‌سه‌ر قه‌بران غه‌له‌به‌یه‌ک بوو، پرسى: «ئوه چیه؟» گوتیان: «پیاویک مردووه» پادشا گوتى: «ده‌بى ئه‌من بچم، بزاتم، قه‌بر چلۆنه». هه‌لستا هاته‌سه‌ر قه‌بران. پیاویکیان هینا ده‌قه‌ریان نا، به‌ردیان پى رایه‌ل کرد، قورپان دادا، گلپان پیندا کرد. پادشا گوتى: «ئوه ره‌عیه‌ته‌مه‌لا، جى ئه‌منیش هه‌روا ده‌بى؟» مه‌لا گوتى: «ئوه ره‌عیه‌ته، خه‌رجى ده‌دا، بیگارى ده‌کا، جى وى له‌جى توو خوشتره، به‌شکه‌م ئه‌توو فرى دهن، نه‌یه‌ن لیره‌مىنى». گوتى: «ئاخر ئه‌منیش ده‌مرم؟» مه‌لا گوتى: «ئه‌توو دایکت ماوه، بابت ماوه؟ ئاخر ئه‌تووش هه‌ر ده‌مرى». گوتى «مه‌لا ئه‌گه‌ر ئه‌من مردم، لىفیک، دۆشه‌کتیکم بۆ راناخه‌ن؟» گوتى: «نه‌وه‌للا هیچت بۆ راناخه‌ن». گوتى «بلا برۆینه‌وه، جارى راکیشن، ئه‌من ئیدى پادشایه‌تى ناکه‌م». هاتنه‌وه‌ مالى، دابه‌زى، گوتى: «بابه، که‌س پتم نه‌لئ پادشا». ئنى خووى بانگ کرده‌ ده‌رئ، گوتى: «ئه‌من ئه‌و پادشایه‌تیم ناوئ، مردنى له‌ دووه، ئه‌تۆش که‌یفى خوته‌ ئه‌من خولا حافیز». ئنه‌که‌ گوتى: «بابم له‌ بابت ماقولتر نییه‌ ئه‌توو ده‌س له‌ پادشایه‌تى هه‌لبگرى، ئه‌من ده‌س له‌ خانمه‌تى هه‌لناگرم؟ هه‌ر جیه‌کی ئه‌توو برۆى ئه‌منیش دیم».

له‌ شارى وه‌ده‌رکه‌وت؛ ئنه‌که‌شى وه‌دوو که‌وت. به‌پیان رۆین گه‌ینه‌ گاوانى. گاوان له‌ نىوگا رانئ بوو. پادشا گوتى: «گاوان به‌قوربانتم بم وه‌ره‌ جلان بگۆرینه‌وه». سه‌ر و به‌رگیان پیکه‌وه‌ گۆرپیه‌وه. رۆیى؛ خانم ره‌دوو که‌وت. ته‌ماشایان کرد. ئنىکی کوپرى فه‌قیر به‌رپیه‌دا ده‌رۆیى خانم گوتى: «وه‌ره‌ سه‌ر و به‌رگان پیکه‌وه‌ بگۆرینه‌وه». جلیان گۆرپیه‌وه. هه‌ردوو پروت و ره‌جال رۆین. هه‌تا گه‌یشتنه‌ شارىکی. چوونه‌ مالىکی؛ ساحب مال گوتى: «بابم جووتى ده‌زانى؟» گوتى: «به‌لئ ده‌زانم». گرتیان به‌نۆکه‌ر. سبه‌حینه‌ زوو جووتیکیان گا دایه، گوتیان: «برۆ جووتى بکه». گوتى «به‌خولای جووتیم که‌م کردووه، بۆم لئ بخورن تا فیر ده‌بم». برۆیى جووت کرد هاته‌وه، ده‌ستى دا بیل و سه‌وه‌ته‌ى خه‌ریکی په‌ین

پشتنی بوو، سبچه‌ینی چۆوه جووتی کرد هتا ئیوارئ. هاته‌وه به‌ساحب مالی گوت: «خولا هه‌لناگرئ ناتوانم به‌که‌یفی ساحبی بکه‌م» ئه‌ویشی به‌جئ هیشت و چووه شاریکی دی. دهستی به‌زمبیلکردنی کرد.

پۆژئ ده‌چوو کولۆشی خری ده‌کرده‌وه؛ ده‌یه‌ئنا ده‌یکرد به‌زمبیلله له‌بازاری ده‌یفرۆت. ته‌ماشای کرد ئه‌و کولۆشه‌گارن و مه‌ر له‌په‌ریزان ده‌یخۆن؛ گوتی «خولا هه‌لناگرئ ئه‌من پۆژی ئه‌و به‌سته‌زمانانه‌بیرم». ئه‌و کاره‌شی نه‌کرد، چۆ شاریکی دی له‌و شاری شه‌وی ده‌خه‌وی هات. سبچه‌ینی هه‌لستا چووه‌سه‌ر ده‌ریایه‌ ده‌نیوه‌راستی ئه‌و ده‌ریایه‌ی جزیرتک بوو. مێشه‌یه‌کی لی بوو گوتی: «خولایه! ئه‌وه‌که‌س نه‌یچه‌قاندووه؛ چ بکه‌م له‌به‌ر ده‌ریایه‌ ریم نییه‌ بجم بریکی بینم بۆ خۆم بیکه‌مه‌زمبیل». ئه‌وی پۆژئ زۆر به‌ئاجزی هاته‌وه. شه‌وی ده‌خه‌ویدا پتیا گوت: «سبچه‌ینی برۆ له‌و مێشه‌یدا بۆ خۆت کارئ بکه‌».

زوو هه‌لستا چووه‌سه‌ر ده‌ریایه‌. بی پایه‌ له‌ده‌ریایه‌ی دا، هیچ پی ته‌ر نه‌بوو. هاته‌و شاری دهستی به‌زمبیلی خۆی کرد.

خاتوونی پادشای شه‌وی زمبیل فرۆش ده‌خه‌وی دی ئاشق له‌وی بوو.

حه‌ق! دل وهره‌جاریک به‌جۆش

جامئ جه‌ئشقه‌مه‌ی بنۆش

کین قه‌زیه‌تی زمبیل فرۆش

فه‌سیح بکه‌م حیکایه‌تی

ده‌ست ده‌کورسی سه‌ناعه‌تی

ده‌ست له‌کورسی و فه‌رمانئ حه‌ق بوو

ئاشق به‌لیقا و شه‌وق بوو

سه‌ناعه‌تی زمبیل له‌کن بوو

ئه‌و پی بدرئ کیفایه‌تی

ئه‌و لاویکی تازه‌روال

ته‌رکی کرد شاه‌ی و که‌نج و مال

له‌ترسی مه‌وت، مال کرد به‌تال

خۆی مه‌شغوول کرد به‌تاعه‌تی

ئەو لاوتىكى ئى سادە بوو
ھەردەم لەسەر پى جادە بوو
بەئەسل پادشازادە بوو
دايم لە زىكر و تاعەتتى
كوا ياقووبى ساحب كەمال؟
عبادەت كرد ھەشتى و دوو سال
لە ترسى مەوت، مال كرد بەتال
خۆى مەشغوول كرد بەتاعەتتى
سالى دەرى دواز دەى مودام
سەنعەتتى ويم وى خاس و عام
پۆژى دەكرد زەمبيل تەمام
دەبېردە شار بۆ قىمەتتى
چى پۆژىكى لاو زەمبيل دەبەست
دەبېردە باژىرى بەقەست
نېعمەتى شەوى پى كەوتە دەست
لاو قانئە بەقىسمەتتى
چى پۆژىكى لاو زەمبيلان دىنى
خاتوون لە بورجان رادەمىنى
بەدل و بەجان دەيخەبىنى
لاو كەوتە پى موحەبەتتى
ئەو جارىيەى خەوفى خودىنە
دىن بەحىلە بەلاو دەلئە:
«لاو! مير لە تۆى زەمبيل دەوئە،
ئەو بەچاكيەت بانگ كەتتى».
لاو بەو قسەى بوو خۆشحالە
رووى كرده مال، چۆتە حالە

هه‌لی گرت زه‌مبیل چی بوو
 رووی کرده دیوانی میران
 یه‌ک له‌دوای وی هات به‌خوارد:
 «لاو! میر له‌تۆی مه‌تله‌ب دیداردا
 بو‌خۆت وهره، بکه‌ قیমে‌تی».
 لاو، به‌وئی فیله‌ی نه‌زانی
 بی ترس و خۆف چوو بو‌خانی
 دهربه‌ی دا چه‌نگ دهرکه‌وانی
 قایم کرا لای ده‌حشه‌تی
 لاو نۆری دهربه‌ نه‌ماوه
 لپی ته‌غیر بوو په‌نگ و باوه:
 «تا بمداتی زحمه‌تی»
 لاو بانگ ده‌کا: «میری کوباره!
 نه‌توو به‌منت هه‌یه‌ چ کاره؟
 تا پیک بیه‌نم حاجه‌تی».
 خاتوون ده‌لی: «لاوی فه‌قیره،
 پیر و ئاقل و هۆش و ژیره!
 حازر نین لیره‌ چ میره
 بو‌ت هات بازی ده‌وله‌تی».
 لاو ده‌لی: «خاتوونی مومتازه!
 لیره‌ تا شام و حیجازه
 نامه‌وئی ده‌وله‌ت و بازه
 من نیم له‌ گوین خه‌یانه‌تی»
 خاتوون ده‌لی: «لاوی شلیتوه!
 وهره‌ نیو ریحان و سیوه
 شه‌که‌ر بملیسه‌ به‌لیتوه»

تا پۆڭى سېخەيەتتى.
 خاتوون دەلتى: «لاوى پوۋالە!
 وەرە نىو دۆشەك و پالە
 تىك وەردە ئەو زولف و خالە
 دوورە پۆڭى ئاخەرەتتى»
 لاو دەلتى: «خاتوونى! زولف و خالى تووم حەرىرى
 قابىل بەخۆت بەبەژنى مىرى
 حەد نىيە رەنگ من فەقىرى
 ئەو ناكرى دەستيان داتتى».
 خاتوون دەلتى: «پەستە و چۆغەلەت دەبەر دەكەم
 بۆ زىپرى سوورت پۆ دەكەم
 پاك گىيانت كەسك و سوور دەكەم
 دەتكەم بەچەرخى داوەتتى».
 لاو دەلتى خاتوونى: «پەستە و چۆغەلەي خۆم چاترن
 لەش گوناھبارى پى وەشرن
 لە بۆ پۆڭى مەسلەھەتتى».
 خاتوون دەلتى: «دەنا لاو وەھا نابى
 ئەگەر فىل بى، ئەبەرەھە بى
 لە چەنگانم خەلاس نابى
 نايەي سەر پىتى مەسلەھەتتى».
 خاتوون دەلتى: «لاو مەكە چ قسە و چ دەنگان
 بچىە نىو حەوت بەحرى نەھەنگان
 خەلاس نابى بە چ رەنگان
 نايەيى سەرپىتى مەسلەھەتتى».
 لاو دەلتى: «خاتوونى بە ئەركان و تۆرە
 مەسلەھەت ناكرى بەزۆرە

ئیوارە دابی ئەنگۆرە
 تیی دەبینین مەسلەحەتی».

خاتوون بەو قسەیی دال بوو غەتی
 خوش هەلستا، زوو پێ کەنی
 دەلی: «لاو! وات دینمە سەر هیدایەتی».

لاو وای کرد خلاس لە داوی
 ئەنجەتی کرد بەپیشاوی
 بچی لە بالەخانان خۆی باوی
 بەشقم خلاس بی لە داوی
 خاتوون خورپە جاریەیی بەنادری:

«مەسینەیی ئاوی هەلگری
 بییە بۆ جیی لاو تێو دە».

لاو هاوار دەکا شیخ و مەلی:
 مووسا لە نیو بەحری عەمیق
 بۆ ویت کردە دوازده تەریق
 فیرعۆنی تیدا کرد غەریق
 ئەو بۆ جەزای شیرکەتی
 پەنهام بە توو شاھی کەبیر
 یووسف توفلیک بوو شیت و ژیر
 بران بردیان ئاویتیانە بیر
 بردت لە میسریت کردە میر
 نێزیکت کرد لە رەحمەتی
 بزانه چیان کرد قەومی کوفار
 مەنجەنیقیان ئاویتە خوار
 ئیبراھیمیان نابوو دە نار
 بی بەش نەبوو لە رەحمەتی

هوودی له نئو به حری ده لآن
چل سالیشت ئو ده خه لاند
فتهاحی بابی رهحمه تی
ئادهم گهنمی خوارد، کردی گوناھ
تۆیه ت قبوول کرد، ره به نا
هر تۆی بابی سه لته نه تی
زه که ریایان به موشاران بری
ئه یووب له سه ر کرمان دری
کوانی عیسای رۆشه ن چه راخ؟
خویندی ئینجیلی خوش ده ماخ
کی بوو له کن خولای گوستاخ؟
مووسا بنی عیمران نه مان
کوا ئه بو به کری سدیقی موسته مان؟
کوا عوسمانی بنی عه فان؟
ئه و جامیعه ی ده س به قورعان؟
په نهام به توو شاهی جه یار
زه مبیل فرۆش نه یما ئیختیار»
دهستی گرت خۆی فری دا خوار
جه براییلی چوست و ته یار
خۆش له ئاسمانی هاته خوار
زه مبیل فرۆشی گرت به زار
ده لئ: «عومرم! نه کیشی زهحمه تی
په نهام به توو ساحب سجوود
ئه له حه مدوللا یا وه دوود
ده رچووم له وئ زه لاله تی
په نهام به توو لایه زانی

واسیتھی گیاندار و بی گیانی
 پیم هیج نییه دنیاای فانی
 بی بهش نه بووم له رحمتی
 په نهام بهتوو توو نادری
 هم که ریمی هم قادری
 چی توو نه یکوژی نامری
 بهشم که وتوتته فرسه تی
 شوکرم بهتوو، پادشای جه بار
 خه لاس ده که ی عیدی هه ژار
 هیج کهس ناتبینی په روهر دگار
 دنیا بۆ کهس نییه باقی دار
 چۆن که وتمه باری فرسه تی.

خاتوونی میری گوتی: «لاو بۆ نه هاته خوار؟» چۆ سه ربانی ته ماشای کرد
 زه مبیله فرۆش ده گه ل قه ره واشی نییه. پرسى: «چی لی هات؟» گوتی: «خاتوون!
 له سه رپا خۆی هاویشته کووچه ی». خاتوون گوتی: «جا من چ بکه م؟» غه می وه مه
 جار یکی دی چاوم پی ناکه وئ». روانی به کووچه ییدا هه لده هات. ئه گه ر ته ماشای
 کرد زه مبیله فرۆش چوو ده خانوو یکه وه، خاتوونی میری نیشانه ی کرد. ژنی
 زه مبیله فرۆش گوتی: «ها عه مره که م بۆچی وا بزړکاوی؟ ئه دی نانت بۆ نه هیناوه؟»
 گوتی: «ئهمرۆ زه مبیله م برده مالى میری. برديانه ژوورئ، حه قیان بۆ نه هینام؛
 ئه منیش هاتمه وه. ژنه که ی گوتی: «دهنا زۆرم برس ییه». زه مبیله فرۆش گوتی:
 «به خولای چی توو نه تدیی ئه منیش نه مخوار دووه». به ژنه که ی گوت «ئه توو بچۆ بۆ
 حه قی زه مبیله ن ئه گه ر دایانیه ی بی نییه. ئه گه ر نه یان دایه ی وه ره وه شوکری خولای
 ده که یین».

ژنی زه مبیله فرۆشی چوو گوتی: «کوئخا ده رک! عه رزی خاتوونی بکه حه قی
 زه مبیله کانم بداتی چمان نییه بخۆین». کوئخا ده رک چوو عه رزی خاتوونیی کرد.
 خاتوون: «بی هینه ژوورئ حه قی بده می». ده رکه وان هینایه ژوورئ. خاتوون که
 چاوی پی کهوت له پله کاناان به پیری وه هات، ماچی کرد گوتی: «به شقی خولای

وهره! نه قلی خوت و زهمبیل فرۆشی بکه». گوتی: «خاتوون نیوی خولات هینا جهرگت بریم. جارئ حهقی زهمبیلانم بدهیه، زه وادمان نه خواردوه؛ جا له دووم بنیرهوه نه قلیت بق دهگیرمه وه». دهستی ژنی زهمبیل فرۆشی گرت؛ برديه گه نجخانهی چارشیتوی راخست بۆی پر کرد. ههرچی کردی چارشیتوه کهی بق هه لئه گیرا. کۆشی پی گرت وه، بۆی پرکرد هه تا پیی هه لگیرا. رۆی چۆوه مائی. زهمبیل فرۆش پیی پی که نی: گوتی: «بق عه مرما! ئه من ناتوانم ئه وانه له دم چۆمان بینم؟ ژن بۆیه ناچیزهن، ئه توو ئه و پوو له ت بۆچ هینا؟ رۆی که عه رزی. بزائم». ئه گهر رۆی کرد پاکی بوو به مار و دوو پشک و کیسه ل، به نیو مایندا بلاو بوون؛ حهقی زهمبیلان نیم په نابات که و ته عه رزی. گوتی: «عه مرما! ئه وانه ده توانی به ریه وه، هه تا ئه توو دیتیه وه ئه منیش ده چم نانی ده کریم، دیمه وه».

ژنه که گوتی: «ده ترسیم پیمه وه دهن». گوتی: «نا! مه ترسه زهره ریان نابئ بوت». هه لی گرت پیددا نارده وه. بۆخۆشی هه لستا چۆوه بازارپی نانی کری، په نیری کری. زۆری برسی بوو، ته مای بوو نانی بخوا، گوتی: خولا لیم هه لئاگرئ ئه و ژنه چاو له دهستی منه».

هاته وه مائی.

ژنی زهمبیل فرۆشی زیره کانی برده وه. خاتوون گوتی: «ئه وه کهم بوو، بۆیه ت هینا وه؟» گوتی: «قوربان! بۆچی میردی من ناتوانی له بیابان ئه وانه بینیته وه؟» رۆژ هاتبووه ئاوا بوونی. خاتوون گوتی: وهره نه قلی خوتمان بق بگیره وه، با من ئه مشه و له جیاتی توو بچمه پال زهمبیل فرۆش». ژنی زهمبیل فرۆش هه موو رپوشوینی زهمبیل فرۆشی پی گوت. خاتوون خۆی رپوت کرده وه. جلی خۆی دا به ژنی زهمبیل فرۆش. ژنی زهمبیل فرۆش جلی وی ده بهر نه کرد. خاتوون جلی وی ده بهر کرد. چوو بق مائی زهمبیل فرۆش. ئه گهر وه ژوور کهوت زهمبیل فرۆش گوتی: عه مره کهم بۆچی وا درهنگ هاتیه وه؟ گوتی: «خاتوون رای گرتبووم. نه یده یه شت بپمه وه». گوتی وهره نانی بخۆین. خاتوون له خۆشییان نانی پی نه ده خورا گوتی: «زوو جیم بق چا بکه دهنوم». پیکه وه چوون ده جپوه. ئه گهر هاتن راکشان خاتوون باسکیکی بق کرده سه رین ئه وی دیکه ش ده ئه ستۆی کرد خاتوون. زهمبیل، فرۆشی ماچ کرد. زهمبیل فرۆش گوتی: «داخولا له کهنگیوه که یفی لتییه بۆیه ئه مرپۆ ئه و نسیبه تم به سهر هات». زهمبیل فرۆش لاقی هه لپنا خاتوون له فکری نه بوو

خړخالی زېر له پټی دهرینې؛ دهستی وئ کهوت گوتی: «خانهم خراپ ئهوه ژنی منیان سوین داوه خوی لی گورپوم». لاقی دانا و هه لستا ودهرکهوت. خاتوون چوو بیگرئ؛ هه لات. خاتوون پتی کهوت دهیگوت: «ئینشاللا له کووچهی دهیگرم». زهمبیل فرۆش دهیگوت: «ئینشاللا ئهمنیش لهو کووچهی لپی ون دهبم». ههتا بهیانی پتی کهوت بوی نهگیرا. زهمبیل فرۆش ئاوری داوه، هه له دووی بوو. ملی له چۆلی نا. شاری بهجی یهشت له چهنگانی ههراسان بوو. ده عهرزی راخوری، عهرز قه لشاوه چۆ تپوه. خاتوونی میری گهیییه لهسهه عهرزی غولامانهی توند گرت. هه چهند هاواری کرد بهری نه دا گوتی: «وه للاه نهیه دهرئ، قسانم دهگه ل نهکهی، بهرت نادم». زهمبیل فرۆش دهلی:

«خاتوون گیانه!

ئهگه ر قایل بوو هه وئ سارانه

دهچم ئه ویش دینمه ئیره کانه»

کی بوو له زهمبیل فرۆشی گولباوه

ئهگه ر چوو نهگه ر اووه به داوه

لهو شارهش چوو به ولاره

خاتوون له وئ بهجی ماوه

روژ بۆ نیوه پوی وهرگه ر اووه

خاتوون گوتی: «چم لی قه و ماوه

بوچ قاسیدیک نه هات واوه؟

خولایه له خویم سهه به تالی!

ئینجا چلۆن بگه مه وه مالی؟»

کی بوو له زهمبیل فرۆشی خورد

رووی له شاریکی دیکه کرد

ههوت سالی دی کاسیبی کرد

خوا وای کرد ژنه کهی مرد

ههوت سالان تازیهی داگرت

رووی ده شاریکی دیکه کرد

سئ سالی زهمبیل فرۆشیی کرد
 خاتوون قه لای دروس کرد
 سوورتهی هه رستیکانی دروس کرد
 خاتوونی زۆر خامۆشی
 سوورتهتیکي خۆی دروس کرد، یه کی ژنی یه کی زهمبیل فرۆشی
 ئەگەر ئەو سوورتهی دروس کرد
 ئەمیندار جێبه جێ زهمبیل فرۆشی گرت
 مزگینییان بۆ خاتوونی دهبرد
 خاتوون چراغانی دهکرد:
 «وه لاله له دلم هه لگيرا غه م!
 جا خه به رێ به پادشای بدهم
 ئەو چاره که مێردی دهکهم».

قافه زیکي له برای نووسی؛ گوتی: «قایل بی مێردی دهکهم. ناقایل بی مێردی هه دهکهم». پادشا قافه زه کهی ماچ کرد. خویندیوه، گوتی: «له من دهو لهت به شارته ئەگەر مێردی بکا». پادشا گوتی: «هه ز دهکهم ئەوهی ئەو مێردی پێ دهکا بزانه کتیه؟» خاتوون گوتی: «ئەگەر دهفه رمووێ دهینێر مه خزمهتی». خاتوون گوتی: «ههسته بچۆ سه لای بکه ته عزمی مه که». که زهمبیل فرۆش هه لستا چوو سه لای له دیوانی کرد. پادشا گوتی: «ئەو فه قیره کتیه، شتیکي بدهنی بپروا». گوتیان: «قوربان! ئەوهی خوشکی تۆی دهوێ، ئەوهیه». گوتی: «بابم خوشکی من مێردی به توو دهکا؟» گوتی: «به لێ ئەگەر خولا بدا». پادشا رقی هه لستا. ئەوی له دیوانی بوون کهس قسهی پێ نه کرا؛ پادشا گوتی: «خوشکی بکوژم یا ئەوهی بکوژم؟» گوتیان: «قوربان! هه چیان مه کوژه. ده رکی خۆت به خوین مه که. ئەو سال دوا زده ساله، ئەو باغه هه ژدیها ییکی تیدایه؛ هه رچی بچیته ئەو باغه ی هه ژدیها ده بخوا. ئەوی بنێره بخورێ». پیاویکیان ده گه ل نارد، هه ژدیها بیخوا. کابرا گوتی: «چونکه خاتوونی پادشای ئەتووی دهوێ، ئەتووی نار دووه هه ژدیها بتخوا. ئەمن ناویرم بيم». گوتی: «بابم ئەتوو راوهسته». زهمبیل فرۆش رۆیی. ئەو هه ژدیها یه بوو به پیاوه و به پیر زهمبیل فرۆش هات. گوتی: «یا ره بی زۆر شوکر! ئەوه خۆت و باغی

خۆت ئەو ڕۆيم». كابرake مزگينىي بردهوه بۆ پادشاي گوتى: «ئەوانە موسلمانن». پادشا ھەلستا بۆخۆي ڕۆيى. خەلقى ئەو شارەي پييان موسولمان بوون. قۆلى زمبيل فرۆشى گرت برديه ديوانى. قاقەزىكى بۆ خوشكى نارد. گوتى: «لەمنى كەوي بۆ مێردى بۆ خۆي ديتۆتەو. ئيزن بدا مارەي بكەم». گوتى: «حاشا! مێردى پى ناكەم». زمبيل فرۆش گوتى: «قوربان! ويستا كە مێردىم پى ناكە ئەتوو ئەو باغەت بەمن كەرەم فەرموو ھەلەم بەديه بۆ خۆم دەچم خانوويكى لى دروس دەكەم». دەنگى فەلانيان بۆ دا ھەر كەس بەخپرى خۆي چوو. ئەوي ڕۆژى فەلانيان بۆ دروس كرد چوو تيوئ سەرى برده سەر سەجدەي گوتى: «يا رەبى ئەمن و خاتوونى بىنيەو سەر ھەدي چارده سالەي». جيبەجى ھاتنەو سەر ھەدي چارده سالە. خاتوون ئەوجار خۆي لى مارە كرد. پىكەو دانىشتن.

دەستىك گۆل بەنادرى
ساحبى ئالمانى نەمرى
ئەو ھەرمائىشى رەحمان بەكرى

بهیته باپیر ئاغای مہنگور بابی ہمز اغا

گوئی رادیرنی دوانہ
گوئیو لہ من بی دیوانہ
سی شہو و سی پڑانہ
بؤ بکہم مہدھی شیرانہ
دؤلابی موکریانہ
قاقہز چوو بؤ عتلانہ
بی رہشہی رہسول ئاغانہ
دہگہل حہمہدی شینانہ
رابہریان ئہورہحمانہ
چؤلیان کرد، باگردانہ
بہ عیزہتی سوبحانی
سبحہی دہگہل بہیانی
لہشکری باپیر خانی
رہنگ وہزیری رؤمیانہ
سواربوو لہ باگردانی
مہنگوری دہ می وہجائی
پیاو بوون لہ سابلاغی
تہدارہک بؤ مہراغی
بؤ مہراغہی رہوانہ
سپشہم سہری ہہمووانہ
بہ سپشہمؤی پر ہونہر

باپير ئاغاي پر جگەر
بداخانى بوو دەستەبەر
لە سابلأغى چوو بۆ دەر
دەلى: «ھىچ پەرچت نايەتەبەر»
خالەق ساحب سەفايە
پەرچى دەوى دنيايە
بە ئومىدى ئەو خولايە
لتيان دا دەھۆل و زورنايە
ئەسپيان ھاتە سەمايە
زۆر خۆشن بۆ دەعوايە
ھومىد رەسووللايە
«ئەو كارە وا پىك نايە!»
ھات گەبىيە فەخرەقايە
لتيان دا دەھۆل و زورنايە
حەوسەد كەسى راگىرايە
زەوقى باپير ئاغايە
لى دەن لە تەپلى شايە
شوكر وەبەر خولايە
مەكوژن سەيد و مەلايە
قورعانيان دە سىنگىدايە
ھات، گەبىيە خاتون باغى
باپير ئاغاي قوچاغى
دەگەل خانى سابلأغى
سەيرى كەيف و دەماغى
چوو لە عەجەمى ياغى
باپير ئاغاي خال لە روو

به رۆژی سیشهمۆ چوو
عامی خه لقی چوو له دوو
چاویان لی کرد به فەندی
هات، گهیبیه وهکیل کەندی
حهوسه سوارى له رەندی
سبجهینی چیشتهنگاوه
قاسیدیان دهگێراوه
چی ماوه دهنگیان داوه
قۆشەن نهبووه تهواوه
تهگبیریان لی رۆناوه
سبجهی بهیانی داوه
هەر بزوت و نووسراوه
دوو عەشیرەتی ماوه
ئەغەب رەمب نهزەرییه
یهک له سهتی کهم نییه
بزانن مهسلهحهت چییه
بی تیپی مهرنهکهنان؟
بۆیهی عالم راجهنان
بهعهقلم راجهنانه
مهقسوودیان گۆرانه
سولهیمان بهخۆ و بهبرانه
رایان کرده جلیتانه
مهسلهحهتی ههموانه:
«بچین بۆ سهه عهجهمانه
راپهرن بداخانه
مهراغهی بکهین وێرانه

بیتن پۆنیشین لیرانه
موده بیر کاک سوله ایمانه
چونکه گهره ی عیلا نه
چ ده فهرمووی گیانه؟
ئیره ده بی ویرانه؟
ماره بیان بکهین ژنانه؟
ئیدی، چلۆنه سه وریخانه؟»
«هۆی سوله ایمانی خه زالی
نه وهی رۆسته می زالی
حه وت قویه ی له مه تالی
پیم نه لئین نه توو مندالی
له جلییی نه کرد خالی
وهک هه وران به گه والی
ده کوژم مال و تفالی،
درهنگه رپی مه کهن خالی».
گه بییه نه للاهو نه کبه ری
لینگی دا پیش خانی به موشته ری
ده لیم: «خانه نه توو کوینده ری
نۆسه د سواری به ده فته ری».
ده لیم: «خانه! له روحیم بوویه موشته ری
له بۆ مه راغین به ری»
بۆ مه راغه ی برده خوار
یا بینای په روه ردگار
به زار خو شه نۆسه د سوار
هه م روحم بهر و جه بار
ئیزرایل بوو جلۆدار

بۆ مەرغەيى بىردە خوار
 بۆ مەرغەيى پراکشان
 ورشە ورشى كەمبەران
 بىنى مېشك و عەنبەران
 فەندى پەپاغ بەسەران
 قەتن نابى گوزەران
 قەت نانې گوزەرانە
 عەجەم زۆر بى ئيمانە
 لىن تىك دەدەن مەكانە
 سەرن دەپىن لىرانە
 خدر ئاغاي نەوجووانە
 چووه سەر خانى بەرمبانه
 «بابە لى دەم ئەمانە»
 باپىر دەلتىن: «كاكە!»
 كەس ئەوئى مەسلەھەتتى ناکا
 بەداغم دەگەل پاكە
 هېچ دەھۆيەن لى نەكا
 تەگپىران بکەين چاکە
 جىگاکەن زۆر غەمناکە
 عەجەم يەكجار هىلاکە»
 «عەجەم هىلاک و زۆرزانە»
 چووه سەر جانى بەرمبانه،
 دەلى: «بابە لى دەم ئامانە»
 بانگم وەبەر پادشای لە ژوور!
 خانى ناردنى دوور بەدوور
 بلباس هاتن بە جەمبوور

رانک رهشی چه کمه سوور
خان نار دنی به حوجه ته
بلباسان تالحه و به خته
به سی رهختی ده زهردا
کاکه رهشی نامهردا
هاته خوارئ له سهردا
ئیمانی پی بوو ههردا
مهنگوری ده یمب جؤلانه
چاویان کهوت به زیرانه
وهژوور کهوتن په کانه
چهند شیوی پر دهرمانه
چهندی شیشه و شهرا به
عهجه م بوون به جهلابه
موکری بوون به قهسابه
هیچ کهس وا لی دهرنابا
چلۆن ده بی ئه و حیسابه
هه مووی مهستی شهرا به
وای لی دهرنابا کهسه
خالهق! توئی فه ریادرهسه
مه رگه به هه ره وهزه
بداخان لئی بوو قهزا
رئکی دهدان به خهزا
تایفه ی خان باپیری
رئکی دهدان به شیر ی
بوو به خانه بگیری
ئیسلام قریوو به شیر ی

به شیری قریبو ئیسلام
تییان دابوو قهتل و عام
قهتل و عامیان تیندابوو
سولهیمان بهخو و بهبران بوو
سولهیمان بهخو و بهبرانه
دهردهچوو له دهربانه
ئهگهر له دهربان دهرچوو
چوار پینجی کهوته دوو
خه لاسبوونی بق نه بوو
بوئی نه بوو خه لاسبوونه
له و کافری ده مهلعوونه
بهو رمبی ده سی سوونه
به داسی کهرنتوونه
ههروهک گهنمیان دهرروونه.
ههروهک گهنم و سواله
ده خوینیدا شه لاله
بلباس حالت بی حاله
له ولای بی شیره خیره
توییان لی دا بهگوره
حهوتی لی بوون بهوره
دهنگی له عرزئی بپرا
ئافهریم وهستای خه رات
دهست بهخه نجه ری دهدات
حهوت مالی کردن بهرباد
وهستا عوزیری هه ندوو
خه نجه ری شام و ته شوو

له بهر گهړه كې داچوو
 يه كې لې خه لاس نه بوو
 هۆيه وهستا عوزيږي
 حهوت مال به وه جاغكوږي
 هر يه كڅكيان ده بوږي
 ئاويته جه زايږي،
 دابووي له ته پلې سهرې
 ئه ويشي كرد بې بهرې
 كوا مه رزينگ؟ كوا ئومه ريل؟
 شوږه لوي شل و مل و
 له كۆلان بوونه جل
 بوونه جل له كۆلان
 له شي ده وان نه و جوونان
 كه وتبوون له كۆلان
 له كۆلان و كه ناران
 له شي ده شوږه سواران
 وهك بژانگي ده داران
 سهرين گه ييبه هساران
 له هساري دهوا گرد
 له بلباسي دهوا خورت
 له ش و كه له ش بوونه پرد
 عه جهم به سهردا رابرد
 هر كهس ميواني خوي كوشت، به ده هۆل و زوپنا هاتنه سهر باپير ئاغاي جا
 باپير ئاغا له بداخاني پرسى:
 «له باپير ئاغاي جندييه
 له بداخاني پرسيبه

خان، ئەو قوولە قوولە چىيە؟»
 دەللى: «باپىرى شۆگايىيە!
 ئەو دەھۆل زورنا و شايىيە
 ئەو پىشەى ترکىيە
 زەوقە لە بۆ خەلقىيە»
 رۆژىكى لە رۆژئاوايە
 خان باپىر لە سەرايە
 ئاورى تۆپخانەيان دايە
 زەليل باپىر ئاغايە
 لىرەى هېچ بۆ پىتک نايە
 خدرى شۆريان هەلتناوہ
 لەپىش بابى راگىراوہ
 حەمەسوور بەچەلەنگى
 هەلىان ئەشکاوته سىنگى
 كور لەسەر سىنگى بابى
 لىيان دا بە جەللایى
 توو قەت موسلمان نابى
 سبجەينى ئەلەسەحەر
 كوئىت و بۆز و سەقەر
 لە خاويان هتئادەر
 لىي كەن زىنى موحتەبەر، توندى بکيشن تەنگەوبەر
 پىي نا لە رکیف کەوتە سەر
 سوار ببى پەپاغ بەسەر!
 پەپاغ بەسەوا سوار بى
 خىلى فقير هەزار بى
 موکرى هەروا داغدار بى

هەر هاوار و لیدان بی
هەر هاوار و لیدانه
بی سەردار و خیزانه
ده‌لایی: مه‌ری بی شوانه
په‌خشبوون له زه‌ویانه
دۆلایی به‌گژادانه
سه‌رکرده‌ی موکریانه
خرایبوون ئه‌و کارانه
به‌قیری دان موسلمانانه
په‌کیان نه‌مان ئه‌وانه
هومید بوداغ سولتانه
قبوول نه‌کا له‌وانه
بۆچ بی دینی غه‌یانه؟
وای کرد بۆ عه‌جه‌مانه
پێیان نه‌کا موتمانه
غه‌لیزن ئه‌و سه‌گانه
نه‌مره‌ ئه‌و بداخانه
ناترسی له‌ گۆرخانه
چییان کرد بوو به‌سته‌زمانه؟
مالی خوئی کرد وێرانه،
که‌سی نه‌هیشت له‌ عیلامه
ره‌بی سه‌دجار شوکرانه
چونکه‌ پیشکار شه‌یتانه
ده‌ست هه‌لگرێ له‌و کارانه
هات و گه‌ییبه‌ کاریزی
مندالی پر به‌نامیزی

ئىخسىر چوونە تەورپىزى
ھات و گەيىپە دريازى
مەحبوبىيان بژارد لە پىزى
ھاتە خوار لە لاجىنى
لەت بى لەنپوى زىنى
لە بلباس، بەقىنى
برايم ئاغابى لەسەردا
تاقە سوارەى بى گەردە
خىزانى دىكى وەردا
دىكى وەردا خىزانە
حەسەنى بەکر ئاغايە
مىردە پۆزى تەنگانە
بەرى ھەلنەدا گۆرانە
مە لا پەسوول بى فەرە
دەپش بەداعى گەرا:
«خانە! بەسى بى ئەو شەرە!
ئىسلام ھەمووى وەرگەررا،»
ئىسلام پاک وەرگەرراوہ
ھەتا سىلمى ھەلناوہ
تا سىلم و بەيتاسى
ئىخسىر بەسى عەباسى
بەسى عەباسى ئىخسىر
زىنى پۆمیان و بارگىر
لەسەرى بوو پەمب و شىر
بەدخانى جىھانگىر
بەدخان بوو لە دوایى

ههزار مهري شوگايي
هه ههرزانه، خورايي
دهياندا مهر و شايي
بزنيك، بيئي دوو كاره
له مووي بكري دهواره
بههاي بزنيك دوو پاره
ههزار گاي بي جووت بهنده
قيمهتي گاي خولا بهنده
بلباسان كاريان گهنده
له بلباسي گرد و مرد
خزمهتي خانيان نه كرد
بوئه بهديان بو رابرد
خان عهرزي شاي لهوان كرد
بوئه يان تهگبير لي كرد
خان گوتي: «خزمهت بهگهرميينيان كرد».
بوئه پاكي برد قري كرد
قري كرد له زهماني
بنورنه تهگبير خاني
وا گوزهران دهزاني
ئهميني دهولتاني
بلباس زور بهسته زماني
خزمهتو نه كرد بهخاني
بوخوو پهيدا كرد غه ياني
تايفه ي بوداغ سولتاني
لهكن پادشاي رهواني
مهنگور زور بهسته زماني

به‌سته‌زمانی بی شومار
نه‌یاند خه‌رج و بیگار
خانیاں لی بوو ده‌عواکار
هاتنه پیش پیاده و سوار:
«مالیاتی ناده‌ین چ جار».
وای گوت باپیری نازدار:
«بوخۆم ده‌بمه حاکمی شار
خانی دهرده‌که‌م ئه‌وجار
خانی دهرده‌که‌م یه‌قین
بوخۆم ده‌بمه چی‌نشین
ده‌لیم به‌گزاده چ نین».
ئه‌گهر ئه‌و قسه‌ هات، رابرد
خان رو‌نیش‌ت ته‌گیبری کرد
قسه‌ی خو‌یان پاک یه‌ک کرد
عه‌رزی پادشایان ده‌کرد
پادشا له‌وانی قبوول کرد
بداخانی گرد و خورد
مانگیکی دی سه‌بری کرد
پاک مه‌نگوری ومخر کرد
سه‌رتاپای خه‌لات ده‌کرد
بداخان گوتی: «بمینم
باپیر ئه‌منت ده‌زینم
سابلاغیت بو ده‌ستینم
باپیر مه‌به ئینتیزار
ده‌بی ببیه حاکمی شار
له‌به‌رم هه‌یه یه‌ک کار

کارم ههیه لهویندهری
جاری دهنیرم چهپهری
چهپهریکی بهرهوان
بوکن پادشای بهدل و جان
مهراغهیی بکه م ویران
پادشای دهکه م بی خودان
بوخۆت ببه ئاغای هه مووان»،
له مهنگوری گرد و مرد
قسهیی خانیان قبوول کرد
به هه وتوویکی پاکیی وهخر کرد
به سابلأغیی تهگییر کرد
گوپو له من بی گهلی جهماعهتی
کهس به بهگزانان هه لئه خه له تی

بهیټی عهبدوړه حمان پاشای به به

خالهق! هر ټووی قادر
رهبی! هر ټووی قادر
چند باقی و چند نادر
توی عزیز و ناسمان راگر
هشتی هزار عالمه، بیشکه و لاله زیاتر
نمیش یه کم لهوان عالمان، خوق ده گرم له همووان که متر
سهجدهی شوکریم له سهر بوو، نه تخوولقاندیم به کافر
(لا اله الا الله) سهده هزار جار شوکر
توی ټووهل و توی ناخر
توی باتین و توی زاهیر
چند باران و چند بهفر
چند پروبار و چند بهحر
چند ناسمان و چند ههور
چند بههشت و چند ناور
چند قوشهن و چند لهشکر
چی توو پیت بی ټمر
نہ شبیتن دهیکهی حازر
حازر دهکهی بهر هوانی
رهبی هر توی تن سوپحانی
خالقی کوللی شهینانی
مالکی بهحر و بهریانی

عالم و خه‌بیری هه‌مووانی
ته‌وفیقده‌ری، موسته‌عانی
نئ‌زم (ع‌لی به‌رده‌شانی)
ده به‌ندیم نه‌که‌ی زبانی
به‌یتی ده‌لیم به‌دیوانی
مه‌دحی پاشای کوردستانی
مه‌دحی پاشای کامیان باشه
شایه‌د رۆم و قرلباشه
هه‌رجاری شیریی ده‌کیشا
هه‌مووی ده‌هاتنه‌ته‌ماشاشا
عالمه‌ ئالایه‌ چاوه‌شه
مه‌رده‌ عه‌بدوره‌حمان پاشا
پاشای به‌بان جیهانگیری
وه‌ک رۆسته‌می زالی پیری
ته‌حا به‌ را و ته‌گیری
راناویری به‌ره‌زیلی:
«ناکه‌م خزمه‌تی وه‌زیری
نانی ده‌ستینم به‌شیری
به‌شیری نه‌بی پیک نایه‌»
ده‌وله‌ت نایه‌ته‌ ره‌دایه
ناچمه‌ سه‌فه‌ری له‌حسایه
یاغی ده‌بم له‌ به‌غدایه
یاغی ده‌بم ئینشائه‌للاه
خزمه‌تی ناکه‌م وه‌للاه
ئافه‌ریم باره‌که‌للاه
ته‌وه‌که‌ل ته‌عاله‌للاه

هه كوره به بهينه هه للاه
به به هاتن به ليمشت (*)
له غيره تتيان به ست پشت
دهستي له به غدايه شويشت
حه مه د پاشاي كوئي كوشت
كوشتني به چ قه رار بوو؟
پاشاي به بان سه ردار بوو
سه د وهك وي خزمه تكار بوو
ده حالي خويدا شو فار بوو
خزمه تي پاشاي پي عار بوو
بي تالعي له ملان بار بوو
تالعي پاشاي ديار بوو
پاشا كرديه گو فتو گوئي،
له گه ل تو محمه د كوئي:
«حه زم كرد هاتي و نه پويي
زورم حه ز كرد ميرى سوران
دووزماني وهكو گوران
به نه قل هاتويه نوران
بي كه سي دوژمني زوران
نه وچار لي دهن به ساتوران»
ساتور دهبان رهنگ شمشيري
دهست و باهوو حمله ي شيري
واي گوتوه شيعري شاييري
ياللاه پاشا گويم بديري
كه فرسه ت هات، قه ت نه يبويري

(*) ليشاو، لافاو.

مهرد هەر خۆی به ئەللاھ دەسپێرئ
 هەر ئەللائیە و ساحیب سوڤه
 وهدهست كهوت بهی قڤه
 پشتیان شكان، زگی درا
 له سایه‌ی توو ریشی برا
 لێك سوار بوون كۆره كۆره
 له‌ردوو (*) ئوردوووان بوو به چڤه .
 بوو به چڤه و سه‌لاوات
 قوووه‌قوووه، هاته‌هات
 هەر خێوه‌تن بی قه‌لات
 هه‌ی ده‌ستی بی ده‌سته‌لات
 كۆیی گیران كی هه‌لات؟
 له‌وان كۆیی ده‌ به‌ده‌خت
 خه‌لاس ناكهن ڤووحی سه‌خت
 كه‌له‌ڤوور و مائی نه‌غد
 ئه‌سڤ و ئیستر ڤیشمه و ره‌خت
 وه‌رگیرا نه‌غد به‌نه‌غد
 وه‌رگیرا به‌ قه‌تاره‌وه
 به‌ ئالټوون و دیناره‌وه
 به‌ ئاغا و خزمه‌تكاره‌وه
 پاشای به‌خشین به‌ باره‌وه
 چی ڤی به‌خشین ڤی بوون غه‌نی
 پاشا سواربوو بۆ مه‌وته‌نی
 مه‌تال له‌ گۆیی كه‌رگه‌ده‌نی
 هات، گه‌ییبه‌ قه‌ره‌حه‌سه‌نی

(*) له‌ هه‌ردوو.

ئەسەح ياغييه پئدەكەنى
له پئكەننىنى سەردارى
چرەچرى كۆچ و بارى
هەلگىرا رېيە رېيوارى
له جھىل تا هەرزەكارى
هەر له پير تا ئىختيارى
هەرچى دەستى بگرى دارى
دونيا دەبوو شەوى تارى
خوین له سامى سۆران بارى
خوین بارى له سامى سۆر
هەر له نيزىك هەر تا دوور
پاشای بەبان قران قران
بوو بەسەرى سەر ئەسكەران
سویندى خوارد بە پئغەمبەران:
«له بۆ شای دەنیرم سەران
سەرى ئەوغان و قەجەران».
سرکە سرک بوو له مووندەران^(۱).
قاسید هاتەوه بەموتلهق
قسەى کردن دەقاودەق:
وەزیرە وەك بەردى رەق
ئەو خەيانى موستهحق
رەجايە ناگرم بەحق
لەسەر زینم نەكەن شەق
بەغدايەم پى نەكەن لەق».
شای كە ئەو قسەى پى دەزانى

(۱) له هەموو هەندەران، له هەموو جێیان.

هه‌لدهستا بۆ سه‌ر چۆكاني
هه‌ردووك ده‌ستی دان له رانی:
«پاشای ده‌گه‌ل سه‌لیم خانی
ده‌نیرمه‌وه كوردستانی
له كوردستانی باخپوی
له به‌غدايه سه‌ر ببزیوی
ئێران و تووران بشیوی
هه‌رچی لیو دابنی له‌سه‌ر لیوی
نه‌رمی ده‌كه‌م وه‌كوو میوی
ده‌ری داویم له‌وی نیوی
ده‌ری داویم به‌عه‌جه‌مان
به‌هه‌وشار و موغه‌ده‌مان».
په‌یدا بوو سه‌دای زه‌مه‌مان
له‌به‌ر ده‌نگی زیل و به‌مان
شیر هه‌لاتن له‌گۆی چه‌مان
نه‌هه‌نگ ده‌به‌حراندا نه‌مان
شا خۆش بی نه‌كیشی غه‌مان
راهی بی، چ قسه‌ نه‌مان
راهی بی ده‌گه‌ل ئالایه
لیره‌ بڕوا تا به‌غدايه.

بهیتی عهلی عاشق

مه جلیسی ئاشقان گیراوه
ساقی له نیو راوه ستاوه
پیا لهی عیشق نۆش کراوه
«به خیر هاتی پهریزاده
به خیر هاتی
به سهر چاوی ده من هاتی
به چیم زانی که تو هاتی؟
به دهنگی توو و خرخالان»
«عهلی عاشق! ئه گهر عیشقت زوبانی بی
سه جار عهمرت زوو فانی بی»
حه یفه ئیخلاس په نهانی بی
مه لازاده به خیر هاتی
موتریب! لی ده بینای سازت
به ختت سووتی له بو نازت
جووتی ساقی سهر به زپرن
مه ی له مه یخانان ده گپرن
ئاشقان له دین وهرده گپرن
قوریانت بم ئه ی بای واده
تارا له سهر له یلم لاده
به ده ستووری حاکم زاده
مه جنوون بو یه کی دهرده دار بوو

به تیری ئیشق گرفتار بوو
چونکه له یلی وهفادار بوو
عهزیزی من به خیر هاتی
مه جنونه که له کتوانم
دایم دل پر له هیجرانم
بو خالی له یل پهریشانم
خۆزگه م به فهراهادی چینی
خهریکه له سهنگ تاشینی
ئویش بو ئیشقی شیرینی
قوریانت بيم شه مال وهره
ئو کاغه زهم له بو بهره
بیده به دستی دل بهره
ساقیم دهوی شه راب بیتی
عهکسی خوی تیدا بنویتی
ئنا لیلی لی بخویتی
بهو چاوه گیانم دهستی

ورده مه‌قام

۱

فه‌سلّیک ده‌خوین یاسینم
له‌یلام بیته ژوور سه‌رینم:
«کویت دیشی، دیدهی شیرینم؟»

۲

توو خولا! له‌یلا، وه‌ره کنم
به‌دل ئازا بکه گه‌ردنم
نیزیکه روژی مردنم

۳

یا خولا هه‌روا گه‌رد و توژ بی
ده‌سرۆکه‌ی له‌ملان ئالۆز بی
له‌یلا جیژنت لی پیرۆز بی

۴

قوربانتم بم ئه‌ی بای شه‌وی
که جارجار وه‌ پرووت ده‌که‌وی
پی خۆش ده‌بی ماچی شه‌وی

۵

دیسان شه‌و هات بو‌حالی من
له‌و دلّه‌ی پر خه‌یالی من
ئاله‌م سووتا به‌نالّه‌ی من

٦

قوربانټ بيم ئه‌ی بوليوله
دهم له‌سه‌ر خونچان هه‌لگره
سيست کردن ماله کاوله

٧

ئه‌توو وا ده‌پۆی به‌ نارهبزای دل
خولات ده‌گه‌ل بئ مه‌نزل، به‌مه‌نزل

٨

ئه‌گه‌ر به‌بئ توو سه‌ر وه‌سه‌رين كه‌م
دوو پۆژ پئ نه‌چئ ده‌س به‌نالين كه‌م

٩

ده‌ترسم بمرم دنياي زۆر مابئ
به‌دكاري بئ پير به‌ له‌يلام شا بئ

١٠

بالا به‌و به‌رزي قه‌د به‌و باريكي
ئه‌ستيره‌ی سوه‌هيل كه‌وته تاريكي

١١

موژه‌ت نيزام و سه‌ر عه‌سكه‌ر
له‌سه‌ر چاوان به‌ستيان له‌نگه‌ر
لنگيان دامئ ده‌سته و خه‌نجه‌ر

١٢

چاوت ئه‌ستيره‌كه‌ی پۆژئ
هه‌لدئ ده‌گه‌ل كه‌لاويژئ
قه‌ستيه به‌ نازان بمكوژئ

۱۳

چاوت ئەستېرەى ھۆبەتو
نە درەنگ ھەلدى گيانە نە زوو
لەيلى پۆيى مەجنوون لە دوو

۱۴

چاوت ئەستېرەى سەھەرى
ھەلدى لە بېژىنگ بەسەرى
كوشتمى قەتارەكەى سەرى

۱۵

چاوت رەشە، دەگەل برۆت
بەو خالەى كەم، دەورەى لىموت
دايكت ماچ كەم، يانە بۆخۆت

مهم و زين

کاکه مهم نۆکه‌ری میری ره‌واندز بوو. خاتوو زین خوشکی میری ره‌واندز بوو. کاکه مهم دلی لی چوو؛ ناشق بوو له خاتوو زین. میر مهم ئاغای نه‌خۆش کهوت؛ پینچ سال ته‌واو. کاکه مهم ئاغای به‌کۆل گپرا. له دواي ئهم پینچ ساله شه‌رتی کرد که خوشکی خۆی بداتی. پیاو ماقوولان جه‌م بوون قبوولیان نه‌کرد. ئاقیبه‌ت زین و مهم ناشق بوون به‌یه‌کتر. خاتوو زین کاسه‌ی ئاوی دا به‌ کاکه مهم. میر پیتی زانی. زستان بوو حوکمی کرد: «ئه‌سپیکم بۆ بیتن، کاکه مهمی سوارکه‌ن، وه‌ گۆزه‌ی ئاوی پیا بکه‌ن با بیبه‌ستی. ده‌ری که‌ن با پروا بۆخۆی؛ ده‌ریان کرد. به‌و شه‌وه‌ی پژی به‌نیو به‌فر و سه‌رما تا نیزیک به‌یانی داغل به‌ شاری کۆیه‌ بوو. ئه‌سپه‌که‌ی به‌له‌د بوو، له‌به‌ر ده‌راوزه‌ی میری راوه‌ستا؛ حیلاندى. میر به‌خه‌به‌ر بوو. بانگی کرده‌ غولامان ده‌راوزه‌ی بکه‌نه‌وه‌ بزانه‌ ئه‌وه‌ کتیه‌؟ که‌ چون ده‌راوزه‌یان کرده‌وه‌ دایانه‌ زاند، هاوردیانه^(۱) ژووره‌وه‌. میر که‌ ته‌ماشای کرد هه‌موو گیانی به‌ستوگیه^(۲).

لیی پرسى گوتی: «چی کردووه‌ به‌م شه‌وه‌ سارده‌ توویان ده‌رکردووه‌؟» عه‌رزى کرد: «له‌ بری چاکه‌ی که‌ له‌گه‌ل بری تووم کرد. ئه‌مه‌ جه‌زای بوو». میری کۆیه‌ گوتی: «سبه‌یانی سه‌د سوار ده‌نیرم خاتوو زینت به‌زۆر بۆ بیتنه‌ ئیره‌». زۆر حه‌مدی خودای کرد.

به‌یت

جوابی بنیرن بۆ شه‌مزینان

سوارین له‌ ئه‌سپ و زینان

بۆ شه‌وقی مهم و زینان

جانان! بکه‌ین ته‌گبیر و رایه

(۱)، (۲) وشه‌ی (هاوردیان) و (به‌ستوگیه) به‌شێوه‌ی ئه‌رده‌لانییه^(۴).

جوابی بنیرن بۆ زازایه
سوارین له بۆ ئەم سەفایه
دلم دەلئی به حری وانه
له ننگه ریان تی بهردان گهمیه وانه
جوابی بنیرن بۆ بالهکان
سوارین له کویت و ههلهشان
له بۆ سەفای کیژ چا و رهشان
کویتستان له من داغان داغان
سوورگول پشکوت له چوارباغان
کاکه زین و براله زین و کیژه ریحانه
ئاوریکم به ربۆتهوه له دهروونی
نه به بایه دهکوژیتهوه نه به بارانی
نه به پاچ و پیمه پان نه به گل و سهردانی
نه به شیخه سووری کریوه، نه به چاکه سواری تاژیانی
نه به سهید ئەحمه دی ساوانی
نه به تیپی سوارانی کاوله ههیری
نه به گولنگه و قویتاسه ی کاری مووسلی

فهرهه‌نگۆگ

ئاماده‌کردنی: شوکور مسته‌فا و ئه‌نوه‌ر قادر محه‌مه‌د

ئاسته‌م: زه‌مه‌ت، دژوار	ئ
ئاستۆخوار: ئه‌ستۆکه‌ج، ملکه‌ج	ئاره‌خ چن: ئاره‌ق چن، کلاو
ئاسرۆ: قۆچ	ئازووخه: ئازوووه، تفاق
ئاشره‌فیه‌بهند: لیره‌بهند	ئازیزه: ناوی مه‌قامیکی کوردیه
ئاسه‌گ: وه‌فا	ئاسووده‌یی: په‌هته‌ی
ئانجه‌ت: بیانوو، به‌هانه	ئاسه‌وار: شوینه‌وار
ئانده‌روون: حه‌ره‌م، ژووره‌وه	ئالدووز: نه‌خشینه‌ندراو
ئانقلاب: پایه و ناو‌نیشان	ئافتاوه: مه‌سینه
ئانعام: چاکه	ئانیشک ویدان: خۆ ه‌اویشتنه‌ سه‌ر
ئانگوان: لیدران، پیکران	ئانیشک
ئانگن: ئیوه	ئاور: ئاگر
ئانگۆره: سه‌ره‌تای تاریکیایی شه‌و	ئاوردوو: سووته‌مه‌نی، ئاردوو
ئانختیار: له‌جیاتی (اعتبار) ه‌اتوو	ئاورگ: ئاگردان، وه‌جاخ، کوانوو
ئایرات: ه‌ه‌رات، ه‌یرات	ئاوریشم دۆز: به‌ ئاوریشم دووراو
ئایره‌وان: یه‌ریفان، په‌وان	ئاو له‌ ئاوه‌رۆ دهر‌کردن: له‌ ه‌ه‌د به‌ده‌ر
ئایکلام: ته‌مه‌نناکیشان	خراپه‌کردن
ئایلاقه: لاقه	ئاویتیانه: ه‌اویشتیانه
ئایشک: وشک	ئايسان: ه‌ه‌لگیرسان
ئاینکه‌به‌ری: نه‌سه‌لماندن، ئینکاری،	ئامیز: باوه‌ش
که‌به‌ری	ئۆخژن: ئۆخه‌ی، ه‌ه‌ست به‌خۆشی کردن
ئینگن: ئیوه	ئه‌بله: گه‌مژه، گیل، بی‌ئەقل
ئینخ: یه‌خه، ئه‌ستۆ	ئهرجوو: نیاز
ئیشک ناغاسی: گه‌وره‌ی ئیشکچیان	ئه‌زمان: زمان

ئىل: عىل

ئىلچى: باليۆز

ئىلچىگەرى: قاسدى

ب

باب نۆكەر: گەورە نۆكەر

باخىوى: باژوئى، لى خورى

باراندېز: دىيەكە نىزىك ورمى (رەضائىيە)

بارپىزە: ئەو بارانەى كە بە با ببارى

بازن و باج: سەرانە

باشووك: باشق (بالندەبەكە)

باليمن: جۆرە تۆپىكە

بانگ يەلە: بانگ بكة

باياقوب: شەخسىكە لە موكرىيان

براز سروسشت: بەرازخوو

برك: لاکەلەكە، خالگە

برىنەيتان: برىنداربوون، زامداربوون

برى: برى، ھەندى، كەمى

برىق: تالان (تالان و برىق)

بزگور: شتومەك، شمەك، كەلوپەل

بزورگىنە: گەورەكان

بزوئىن: چىگابەكى بەگياوگول

بسك: زلف

بلوئىرئەنگىو: بلوئىرئەن، بلوئىرئىدەر

بلەوز: ھەوسباز

بلا: با

بنار و مەراغە: دوو شارن لە نازربايجانى

رۆژھەلات

بنبرى: لەبنەوہ ئىشكردن، بەنھىنى كارى

خراپكرن

بنپشك: ئەو كچەى كە بۆ ژن بەژنى

دادەندرى

بن پانك: بن رەشمال.

بورجى بەلەك: كۆشكى مەم

بوزلق: سەھۆلخانە

بۆران: كرپوہ

بوودى: لەغەم

بوورە: ئەو زەويىيەى دەست لە كىلانى

ھەلگىراوہ.

بەئاس و بەلاسداس چوو: خۆى رنىەوہ و

جلوبەرگى خۆى درى بۆ پاكانەى

خۆى

بەبەختچوون: لەسەر بەختى يەككىك بەرەو

كارىك چوون

بەتل: بەتلىك لە شەو- ماوہىيەك لە شەو

بەتاندن: بەتەلاقدان

بەرخەل: بەرخەكان

بەرخەل چىشتاودان: بەرخ تىبەردان بۆ

شىر مژىن

بەرخ فرچكان: يەكەم ژەك بەبەرخدان.

ژەكىش ئەو شىرە خەستەيە كە لە

گوانى ئاژەلى ئاوسدا لەسەرۋەرى

زايندا پەيدا دەبى و لەجىياتى ماست

دەبىتە فرۆ.

بەرماو: پاشماوہى خواردن و خواردئەوہ

بەرۆك: يەخەى سەرسىنگ، پىسىر

بەرکۆز: دوگمە و قەيتان

بەرپە: دەشت، سەحرا

بەقاردن: باوہرېکردن

بەگلەر: بەگەكان

به‌لهک: نئیوان گویزینگ و ره‌فیسک
به‌عی: بایه‌خ
به‌شقی: به‌ع‌شقی
به‌شکه‌م: به‌لکو
به‌هار‌به‌ند: حه‌سارِیکی ئاخوِری تیدا بئ
 بؤ ولاغی به‌رزه
به‌یار: نهرزی نه‌کیتلدر او
به‌یانی به‌ردان: رووناکی په‌یدابوون دواى
 شه‌به‌ق
به‌نده‌شیر: ئه‌و به‌نده‌ی شیرى پئ
 هه‌لده‌واسرئ، یا له مل ده‌کرئ
بیابان: ده‌شتی بئ ئاو و گیا
بیروونکردن: ده‌رکردن
بیبن: ئاگادار (تورکییه)
بیوردار: بریندار، ده‌رده‌دار
بینای چاوان: کینایه‌یه له خوا
بئ نه‌نوا: هه‌ژار، لئقه‌وماو، بئ په‌نا
بئ خودان: بئ ساحیب
بئ سامان: ترسناک
بئ سه‌لا: لئقه‌وماو
بیشوه: گوندی بیژوه‌ی نئزیک سه‌رده‌شت
بینه‌بینه: هه‌رمین، قه‌له‌بالغی
بئ نئویر: بئ پشوو، بئ وچان، سه‌ره‌مپ،
 سه‌رومپ

پ

پارده: وارش، شووره
پاکار: به‌رده‌ستی کویتخا
پاکت: زه‌رفی کاغز
پلیکان: په‌یژه

باش‌به‌ند: به‌ندی پاشه‌وه
پانکه: گۆرابیی له قه‌دی چیا
پانیر، پارین: گوتلکه نئیری ساله‌وه‌مخته
پانیه: پاژنه
پای حساب: ژیر حساب
پاپه: په‌لپ، به‌هانه، بیانو
پشت ره‌ق: له کار وه‌ره‌زیبوون
پندر: کزر، نزیک به‌وشکبوون
په‌پاغ: کلأوی ترکان
په‌توور: شپ، دراو
په‌رچ: له‌مپه‌ر، کۆسپ
په‌زه‌وان: مه‌ره‌وان، شوان
په‌سته: په‌سته‌ک
په‌سیوو: په‌نا
په‌نها: په‌نا، پشتیوان، نوا
پیاوه: پیاده
پئ دزیلکه: خۆدزینه‌وه
پیده‌شت: ده‌شتایی، داوینى کتو
پیشبه‌ند: به‌ندی پیشه‌وه
پیشکار: رابه‌ر
پیکۆل: سمکۆل
پیمه‌رد: عزرائیل
پیتاودار: ئۆبال له ئه‌ستۆ
پۆسته: پۆسته، چه‌په‌ر

ت

تابیان نه‌هیتنا: هئیزیان لئ برا
تاتا: داوداو
تاته‌شوار: به‌ردئ که مردووی له‌سه‌ر
 ده‌شۆرئ

تاراج: تالان

تاژی چی: تاژی خیرا و شارهزای راو
تاعلقه: تهعه للوق (تعلق)

تان: توانج

تانووت: هاندان، دندهان

ترۆیک: پۆیه، دوند

ترمختان: بهپهله

ترۆ: خویری

تویژ: تویژال

توور: توورهکه

تووک: نفرین، نزا

تهپلی بان: ئه و تهپلهی که بۆ بهریکه وتنی
له شکر لی دهری

تهرخان: ری پیدراو، مهرهخهس

تهرلان: بازی تهرلان، واته بازی پهسند

تهردهس: خیرا

تهرک: ئه و چیگه ی و لاغی که پاشکۆ و
ههگبه ی بهسهردا شوۆ دهکریته وه

تهسیح کیشان: ئه رک کیشان

تهکه لتوو: ئه و لباده ی به رووی ژیره وه ی
زیندا دهری

تهمال: ئه و که رویشکه به له لانیدا که وتوو
و راوکه ر دیاردی لی دهکا

تهنهخی: کار وه دواخستن، ئیش پشتگوئی
خستن

تهوار: جسنه بازیکه

تهیار: ساز و ئاماده، پهرداخ

تهپ: دهسته، پۆل

تیتۆل: په ریۆ، شیره

تیگیراوی: ئیحتیاج

تیتلاوس: په ری تاوس

تۆر: شه به که ی راوه ماسی و راوه مهل
توله ی فینق: جوړه توله یه که

ج

جاله بوونه وه: به ره و خواربوونه وه،

کلۆر بوونه وه

جانمان: بهر مال

جلیت: تهقله، جرید بازی

جندی: ئازا، به شه رهف، به ئه سل، رهسهن

جهلاب: (جلاد) عه ره بییه

جهم: ژهم، نۆره ی خواردن

جهمجا: جهم مه قام

جهماش: دهنووک قولابی

جیفرک: هه لتیزان، جووته هاویشتن

جوورت ددان: دوو شيله

جیههت: سه بهب

چ

چاپهن: ئه و ئۆکه ره یه که سه رو به ری چا
لینان و چا تیکردن دهکا له دیوه خانان

چاویهنگی: چاومهست

چاولیکردن: به چاو ئیشاره تکردن

چرز: قه لشت

چغور: چروپیر و نفورد

چغه: رکه، چقه، جوققه، سه رتانج

چل کهوان: شاخیکه له کیوی دمدم

چلوان: چل رۆژه ی مندال

چلوو: چله

چۆم: زئ

چەپەر: پۇستەچى

چەل: چار، چەند چەلان: چەند چاران

چەلەنگ: جوان

چەرخى داوھت: داوھتگىي

چەلاندىن: چەراندىن، چەيراندىن، لەوھەراندىن

چەمبەرە: شىنى ئزان بەدەورە

چىشتاودان: ئاوەدانى بەرخ و مەر لە

و مەختى چىشتەنگاودا

چىشتە: چۆيلەكە، چەك

چىودار: ئەو كەسەي زىندەمال دەكرى و

دەفرۆشى

چوو: جگ، كلک لەسەر چووان: واتە كلک

لەسەر جگى قاچى

چوار كۆلاغە: چوارپىچكە

ح

حاشا و مادوللا: ئىنكار كىردىن

حەجىمىن: ئۆقرەگرتىن، ھەدادان

حەمايەتكىردىن: كەويكىردىن

حەوئىزە: ئاويىزە، ئاويىزان، ھەلواسراو

حەيش: (عيش) خۆشگوزەرانى

حەمىرىكەم: ھەمىرەكەم

حوبود: ھەدال، ئەسپ و ماينى رەسەن

خ

خابوور: وئىران

خاترجەمى: دۇنيايى

خاسەرەنگ: دەرمانىكى سوورە

خاوپرىس: ئەو قوماشەي بەخاوى

رسترايى

خانەبگىرى: تالان

خاو: دابەستنى ولاغى يەكسىم

خىرى بالىن: ناوى جىگەيەكە

خەرج و بىگار:

– خەرج : سەرئە (پارە).

– بىگار: بەزۆر كارپىتكىردىن.

خەرا: خراب

خەرتەل: دالى گەورە، گەپنەك دال

خەزايى: غازى

خەسىدە: خەساو

خەفەخان: وەلاغى زۆر دابەستراو

خەواس: شارەزا

خواجه بىدار: ئالغەي دەرگە لىدان

خوانى زىن: ئەوھندى لە زىن كە سوار

لەسەرى دادەنىشى

خولا: خودا

خونكار: سولتان

خۆ بگنخىنن: تەمبەلى بگەين، خۆمان

بوھخرىنن

خۆبوارىن: خۆپەنادان لە كار

خۆشخوان: دەرگىخۆش

خۆي: خاوى ئەفسانەيى

د

دابىن: تەئىمىن

داژواو: دەئاژواو، لىيان دەخورى

داغان: بلاوكردنەو

دانزغ: دانزغى، ناوى چەكە

دانگەملەكەك: شەشىكە

دانوو: دانوولە

داورين: خۇگرتنەۋە، گيرسانەۋە
داۋەت: شايى
دروغ: درۆ
دردۇنگى: گومان لىكىردن
دروو: دېك
دزۇين: چلكن
دگىك: جۆرىكە لە پۆشاكى شەي
دم: دەم
دمگى: شائە
دوند: تروپك، پۆپ
دۆشەك و پالە: دۆشەك و باليف

دەبدەب: ھاتويات

دەبلا: دەبا

دەبۇتخانە: دەبۇي چەك

دەبە: زۆر گەرە

دەبەرپاكردن: بەقەدراكردن

دەربار: بارەگاي شايان

دەرمانداۋ: دەرمانخوارد

دەرۋەست: دەرەقەت

دەزىين: ئەۋ پەتەي كە شوان، كاتى دەنوئ

لە دەستى خۇي و مىلى مەرى دەكا،

مەبەست (پشتيوان)ە

دەستندە: كەم كەمە پارەدان بەخەلك

دەستەوسان: دەسپاچە

دەستەونەزەر: دەست لەسەر سىنگ

دەستروك: پارچە قوماشىكى تەنكى

ناسكە لە فېس و كلاۋ دەئالى

دەست لىساندن: بەسەردا زالىيون

دەسەرەۋە تەچوون: لى خۇش نەبوون

دەشتى مەھمەشە: دەشتىكە لە

سندووسى موكریان

دەشقەم: بەلكى

دەگرۆم: دەرى دىنم

دەلاقە: رۆشنە

دەغەملىينى: دەخەملىينى

دەمەرقۇيان: پانتۆلى شەي

دەۋلەت زىاد خواستن: مائناۋاييكردن

دەيدارئاخرەتى: لەۋ دنيا يەكتر دىتنەۋە

دەيروۇزان: بەدرەنگى ھاتن

دەيواندى: ئەۋ كەسەي دى بەديوانان بىدا

ۋاتە بلاۋيان بىكاتەۋە

ر

رابەزە: ھەستە برۆ

رەكيف: ئاۋەزەنگى، زەنگوۋ

رەستە: گورىسى رەشمال

رەمىن: رەۋاج، برەۋ

رەۋانگە: ئەۋ جىگاي لەۋپىرا راۋكەر سەيرى

راۋگە دەكا

رەقنايى چاۋ: رووناكىي چاۋ

رەم (رەمى): عوسمانلى

رەمىشتن: شۆپرکردنەۋە

رەۋبەند: پىچە، پەچە

رەۋال: كور، رۆلە

رەۋزەلكشان: رۆۋ بەرزبوونەۋە

رەۋنان: دانان

رەۋنياساۋى: بنى گىيايەكە كە بەنى پى

رەنگ دەكەن و رەنگىكى سۋورى

بەردەۋامى ھەيە

رەمپىشكەۋتن: پىشكەۋتن

زاوا بهندی: ئەو زاوايەيە كە لە گەل مالى
باوكى بووكدا دەژى (زاوا پىوى)

زىرەنگار: قەلش

زىرەنگار: تۆراو، زىز

زىرەنگار: پىرى پەككەوتە

زىرەنگار: عەشیرەتتىكى كوردە

زىرەنگار: جۆرىكە لە چەك

زىرەنگار: بەزم و شایى

زىرەنگار: گىيای بەرز و پىر

زىرەنگار: سازگار، بەدەرەمەت

زىرەنگار: بەزىر نەخشاو

زىرەنگار: زىر شاپاشكردن

زىرەنگار: خىشل، زىوەر

زىو: زىو

ژ

ژىرەنگار: لە خوارەوەر

ژىرەنگار: ژىرەنگار

ژىرەنگار: جى بەلنى يەكتر دىتنى حەز

لەبەككردووان

س

ساجاخ: رىشوو

ساتۆر: قىمەكيش

سالووس: دوو پروو

سالادات: عەسكەر، سەربازى پرووس

سامى پىر نىشت: ترسا، سام گرتى

سان: راگرتنى لەشكر لە حالى ئامادەپيدا

سانى: سانايى، ئاسانى

ستىزەنگار: شەرانى

پەخت: خىشلىكە لە سىنگ و نىوچاوانى
ولاعى سواری دەدرى

پەشەپاوى: پاوى ئەو پۆژانەيە كە بەفرى

تىدا نابارى (عارد پەشانگە)

پەشىشە: بالندەيەكى رەشى چكولۆكەيە

لە دەم ئاوان دەژى

پەشەگوپىرى: نەخۆشپىيەكى رەشە ولاغە

پەلم: رەمل

پەفيسكە: قولكەي ئەودىوى ئەژنۆ

پەگەل: لەگەل كەوتن

پەمانە: جىگەي گەيشتنەوہيەكى سمت و

پان

پەند: جوان

پەوون: جىندۆكە، ونى، بەتتىكرابى

مەخلووقاتى سەير

پەوساردى: شەرمەزارى

پەنك: قاشاويش، شانەي وەلاغ

پەشتە: بەندى مەتال

پەتى گوزەران: پەتى ژيان

پەژنە: ئاوى باران

پەسە: گرىژەنەي دەركە

پەسە ماچكردن: دەخالەت پەكردن

پەشمە: پەشمە

پەنووس: ئىملا

ز

زارجوو: ئەوئەندە بىنشىتەي جارىك لە زار

دەهاوئىزى

زارك: دەرك، كون

زاف: دىق

سویات: کاری گهوره
سوحیبت: گالته و گهپ، خوش رابواردن
سولق: سارداو
سۆبره: فیتنه، گۆبه ند
سورباش: قزلباش
سوئسن: گیایه کی گولداره به زۆر له
 کوئستانان دهرۆی گولی فره پهنگی
 ههیه
سه بوون: گرّه، بای گهرمی هاوینان
سه ترینجانی: شه ترنج
سه رهو: به غار
سه ده سوئ نان: سه ره له ئاسۆ نان،
 چاوه پروانکردن
سه فران: سه ره رز، ئازاد
سه ره پیران: سه ره شتواو
سه رینچاوه: سه رچاوه
سه رفی: سه ر کوپر
سه قر: بالندهیه کی دره
سه لکه پتشمه: سه رکه لهی که به سه ری
 وه لاغه وه ده کرى و په تی پتشمه ی تی
 ده خرئ
سه له لات: سه لاوات
سه لماس: شاریکه له نازه ربايجان
سه ودا: مامله ت
سه وقات: دیاری
سه ی: سه گ
سه ی: مه لئیکى ئاوییه وه ک قاز
سه یاره: نامیلکه
سه یرمه: چه رمی باریک
سه وانکاری: مشتومالکردنی چه کی شه پ

سى سۆ: سى سوچ
سىوان: شاریکى تورکیایه
 ش
شاتر: ته ته ر، پیداهى خوشرۆی بیندریژ
شتاق: چ تاک، هه یچ تاک
شالور: بلبل
شام: شئو، خواردنی شه و
شلكى: نه رمى
شمقار: ته یرى راوه
شوقار: دوورمان
شوکایى: جسنه مه پتیکه
شه قۆن: شه قه ی بالان
شه قى: وئیل
شه وراشکان: درهنگانى شه و
شه یبور: بۆریی مۆسیقا
شه شه کان: شه شه لان، مانگی پاش
 ره مه زان
شه یرمه شک: ئه و مه شکه ی شه یرى تی
 ده کرى
شه یرى ناگریار: شه یریکى تیژى
 چه وه ردار
شه یلان: خوان
شه ینکى قه زوانى: وه لاغى بۆره ی مه یله و
 شه ین
شه یو و کول: خو شووشتن و جلویه رگ
 شووشتن، کۆلکانى
شه وولوغ: شلۆق

ع

عالم نارای عباسی: کتیبیکى میژووه
که ئەسکەندەر بەگى تورکمان بۆ شا
عباسى سەفەوییى داناوه
عباسى: جۆره پارەیهک بووه
عەقەى دە زینى: حەقەزین، ئەو تەمەنەى
که ولاغە بەرزەى تیدا زین دەکری
عەمبەلى: خوتخوتەدار
عوزرشۆز: بالیغەر، پەسیو

غ

غازى: خەزاکەر
غورزەم: گورزە، گورەم، پڕ بەباوہش
غولامانە: کاکۆل
غولغولە: ھەراوھۆریا
غولوو: غەلبەغەلب
غەبات: خەبات

ف

فرسەق: فرسەخ، مەودایەکی دیاریکراو لە
پێویانان
فراوین: شەرەجێتو بەشیر
فیسقە: فندە گولە، مەلیکی زۆر بچووگە

ق

قاپیلک: قەپیلک
قاتوق: نەبوونی و گرانی و نەهاتی
قاجار: زنجیرە پادشایەکی ئێران
قافلانئو: شوینتیکە نزیکی بەسەقز
قاقم: گیانلەبەرێکە کە کەولی بۆ پالتۆ
دەبێ

قاقەزى مەرجانى: قاقەزى تەنک

قالوبەلا: قیامت

قالنى: جۆره عارەبانەیهکە

قامک: پەنجە، ئەنگوست

قاوہلتوون: نانى پيشنيوہ پۆ

قيران: قىکردن

قيران: پارەیهکی کەم نرخە

قزلباش: عەسکەرى سەفەوییەکان

قوتار: پزگار

قولىنچک: سووچ، چمک، گۆشە

قورینگ: بآلندەیهکی ئاویيە وەک قاز

قولەبارگین: بارگینی کلک کورت

قولە بۆه: یال کورت

قۆچى: پاسەوان

قۆشە: قرۆش

قۆشەن: لەشکر

قۆلچاغ: لوولە ئاسنیکە شەرکەر لە قۆل و

باسکی دەکرد لە شەپدا

قۆل کيشان: تەسدىقکردن

قەدارە: قەمەیهکی کورت، جۆرێکە لە تیخ

قەرار و مەدار: بپیار

قەرەواش: خزمەتکاری ژن

قەللاش: فیلباز

قەلەندەر: ھەژار

قەلیدە: قەرپتەى مىلى تاژى

قەلپووز: بەشى پيشه‌وهى زین

قەلتاغ: خانەى زین، دارى زین

قەوغا: پى و قەلەبالغ

قەننەدار: خزمەتکاریک بوو کە قەننەى بۆ

ئاغای تى دەکرد

ك
كارامه: كار له دهست هاتوو، شارهزا
كامر هوا: به تاوات گه پيشتوو
كاو: ژان، ئيش
كاو: مراد. كاو و مراد: نياز، ئاره زوو
كشميرد: كشمير
كلتور: كلدان
كلور: نيو مليون
كل: پايه، پايگه ي پرد
كوشته ري: ئامرازيكي دارتاشييه
كو به كو: كووچه به كووچه، كو لان به
 كو لان
كونگره: فوتكه ي شووره ي قه لا
كوتان: گه وه ريكي سه رئاواله كه به قاميش
 يا شوول دروست كرابي
كولان: جوان، شوخوشه ننگ
كوم: كومهل
كووچه: كو لان
كوپخا دهرك: دهر كه وان
كه پ: لووت
كه رهن توو: دهسكه داسي دريژ
كه ريژ كه ن: كاريژ هه لكه ن
كه رك: كه په نهك
كه زي: په لك، ئورك، پرچي هو نراوه
كه سك: سه وز
كه سيره: له سه رمان سربوون
كه له ومكيشي: سه ركيشي
كه مايه سي: كه مايه تي
كه ول به شان: پياوي به ريژ و خاوه ن روتبه
كه وي چوو: به زيو

كه بخودا: قسه روييو، ردين سپي
كيهه: كام
كين: كه اين (فارسي)، كه ئه م
كيزدوك: كيزدي بچووك
كيل گهر دن: گهر دن به رز
گ
گار ان: گاهه لي دج، گايهل
گازر كار: ئه و كه سه يه چلكان رهنك دهكا،
 چلك شو ر
كاكش باو قمر: كوستانيكه و دوو
 گونديش به و نيوه هه ن
كالته خه نجر: شه ره خه نجره ي توند
كاوان ي: كو تاييي ريزي شايي كه دژي
 سه رچوييه
كراوي: يار
كزيو: گره و
كزيول: كاوه ر
كورچوو: ئه و جتيه ي گورچيله ي تيدا يه،
 خاليكه
كوريس گه يشته هيچكان: (كوريس
 گه يشته ره فيسكان) به واتاي
 ته نكه تاو بوون
كوله: رپوه له، كورته بالا
كوله: گه ند، چكوله
كولباو: گولروو، وهك گول
كولي دهمتيان: ميو شه مي هه نگوين،
كول باتوون: كولاب توون (فه ره هنگي
 مه ردوخ)
كول بار كين: بارگيري خراب، يابوو

گوستاخ: رووهه لمالدراو، بښ پيروا
گومبهن: گومهن، گومبته
گوږ پاديران: گوږ هه لځستن
گوږيال باران: بارانی زور توند
گوږپهړک: به شپږکی تیری شه پښکړدنه
گوږین: ناوېراو، تاین
گوږ: تهخت
گوږایی: پانایی، تهختایی
گوږ: گوږم
گوږمهن: ههرا
گوږنگ: گونجه، نهوهیه که وهک لووله سوور
 دهکړیته وه، ناوی پیدا دهروا، پیچ
گوږسکی: قاپه په قه
گوږینی: گیایه کی درکاو کی کوږستانیه
 که تیره ی لږ دهکړی
گوږاو: رزکاو
گوږ: یاری و کالته
گوږگرږ: گوندیکه له لاجانی
گوږم کولوه: باش پوخته بووه
گولږ: یارږ، فلانی
گولف: هه په شه
گول: که لا
گومی: که شتی
گونجخانه: خه زینه
گورلیدان: غلورکړدنه وه
گیانباڼ: گیانفیدا
 ل
لاپره سمن: به که سږکی ده لږن که له خورا
 بی هیچ دهسه لاتیک خو له قسان یا
 کاران هه لبقوتینی

لات و لووت: هه ژار
لاپهزان: (لاپزال) عه ره بییه
لانکه زینتی: بیتشکه راژاندن
لووزهو: غوردهم، (تیار) شرک
لوټی و ره قاس: چاوهش و سه ماکه
لوژمندهر: زهلام و ناقولا
له چاوی منت که وږی: قه زات له چاوی من
 که وږی
له پروی هه لته هات: شهرمی کرد
له گوږن: نه شته له گوږنه واته نه شته
 پښی تی دهچی
له له: خزمه تکاری مندا لان
لیلوبه پ: جوړه گولیکه
لینگان: غاردان
لږ پاسان: لږ پاپه پین به هه په شه
لږ په بادان: هه لقرورینجاندن، نفورچگرتن
لږ پزین: تجاوزکردن
لیک و به شین: به سه ردا دابه شکردن
 م
ماهورت: قوماشتیکی به نرخه
محه له قی داوه: بازی داوه
مالیو: مالی نیوه
متهق: دهنگ، ورته
مسته خه سار: دس به خه سار،
 خه ساره تمه ند
مل به کوږین: په لاسی په شمالاتان، مل
 به کوږین واته تازیهدار
موخاریچ: خه رج و مه سره ف
موده بیری: راوږژکه ر

ناسۆر: كۆنه برين	مورهسهع: جهوههريبهند
نانبده: ناندهر	مواجب: رهسهت، موچه، بهرات
نانبئ: نامان بئ	موخاريج: خهرجى، مهسرهف
نرخ پۆنان: نرخاندن	مورسهت: رازاوه (مرصع)
نزار: نسرم، نساار، جيگاي پوهو	مۆرى: مووروو
كوستان	موستهمان: (مستمند) فارسي، ههژار
نفرين: دزيو، پيس	موغابن: مخابن
نسهت: نهسيحت	موغبهره: قهبرستان
نمهك پهروهرده: پهروهردهكراو	مولاعهزه: (ملاحظه) مولاچهزه
نوابهفر: چارئك له بهفر بارين	مۆمن: پياوچاك
نوغرۆ: ويران	مهتريز: سهنگه
نهبهدي: پهنهان	مهجوعمه: سيني
نهجيم: نهجيب	مهجوزات: (معجزات) عهرهبييه
نهرم كيشى: لئ سهلماندن و لئبووردن	مهچيژ: كهيف، زهوق و شهوق
نهقارمخانه و نهقاره: مؤسيقاخانه	مهزل: مهزل
نههار: ناني نيوهرو، فراوين	مواجب: موچه و بهرات
نيگاداشتن: ئاگاداريكردن	مهخمهل: مهخمهل
نيگاهداشتى: ئاگادارى	مهزنايهتى: گهورايهتى
نيهاد: دهروون	مهلى: مهلا
نيرتك: نيرك	ميرغهزهپ: جهللاد
نيرگز دهبان: دهباني جهوههردار	ميرناخوپ: گهورهى مهپتهران
نيرهوهز: نيرينه	ميسرى: شيرى ميسرى
تيله: لهفه	ميعراج: ميحراب
تيوك: ناوك	مندار: مردار
نواله: چيگايهك كه گيائى زۆر و لهوهرگهئى	ن
باشى ههبي له كوستان	ناتهبايى: نارپيكي
و	نادرى: نايابى
وردا: له چاوگى (وردان) وهرگيـراوه	ناچيزه: هيچوپوچ
بهواتاي دامهزران و هپوران	ناحهجميم: ئۆقره ناگرم

هەلبەرىن: رزگار بوون، تىپەرىن
هەلداشتن: فرىدان
هەلوئىشكى: لەو ومختەوه
هەلبىران: جىابوونەوه
هەلبىران: لە جىگەى بەرزەوه كەوتنە
خوار
هەلكورمان: هەلتروشكان
هەودا: داو، تال
هەوشار: ناوچەپەكە لە كوردستانى ئىران
هەوتسار: ژنىك هەوتى هەبى
هەيزار: پارچە قوماشنىكى جوان و تەنكە و
ژن بەمل و سىنگى خۆى دادەدات

ى

يەختەخان: تەوبىلەى يەختە
يال و دوو: يال و بژ
يەكبەر: سەرلەبەر
يەكنوا: ئەو هەندە بەفرەى كە لە
يەكجاردا دەبارى
يەنگى چەرى: جۆرىكە لە عەسكەرى
عوسمانلى

وہتاغ: ژوور
وہزالہ ہاتن: وەگيان هاتن، چارسيوون
وہگان: داردەست
وہكوژاندن: كوژاندنەوه
وہشرىن: شاردنەوه
– وہشرم: وەشپىرم، بشارمەوه
وہىكوژى: بىكوژىتتەوه
وہپراى: دەگەل، سەررا
وہپزان: تىرزان، لىرزان، تەجاوزكردن

ھ

هانا: يارمەتى، فرىاكەوتن
هاويز هاويز: لىكتەر جوداكردنەوهى دايك

و بىچوو

هونەرىكو: هونەرىكتان
هۆبەم: بانگەبانگ
هۆك: پەلپ، مان
هەژيان: هەژان، لەرزىن
هەستە: ضرىبە
هەشتەرخان: شارىكە لە سوڤىيىت
هەلالە: كىايەكى كوئىستانىيە و گولئىكى
زەردى بۆنخۆش دەگرى

